

Giới thiệu Phù Dung Vương Phi

Truyện Phù Dung Vương Phi của tác giả Thai Nha Nhi là truyện ngôn tình cổ đại được tác giả xây dựng cốt truyện hết sức chặt chẽ và mạch lạc.

Nhan sắc nang được sánh như đoá phù dung tinh khiết và hiền dịu. Từ nhỏ nàng đã định ước với một chàng trai nhưng sau này nàng phải từ bỏ tình yêu của mình để bảo vệ gia đình khỏi lời gièm pha.

Rồi nàng lại đến với mối tình khác, lần này khiến nàng phải hận thù, nàng quyết đánh đổi mọi thứ để đạt được mục đích của mình...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Phù dung huyết án

Gió thổi lạnh buốt thê lương làm con người ta sợ hãi. Kinh thành đã gần vào đông giá buốt, lá rơi bay bay, cỏ cây xơ xác tiêu điều. Đêm đen, hẳn là gia đình ăn xong nên một nhà hòa thuận vui vẻ, lạ thay nơi ngã tư đường, vốn luôn đèn đuốc sáng trưng, phố phường tấp nập nay lại một cảnh vắng vẻ tiêu điều, chỉ có lá khô khẽ lay động trong gió.

Ngã tư đường hoang tàn đem đến cho người ta một ảo giác, nơi đây không phải kinh thành phồn hoa đô hội, nơi tập trung đủ loại quan lại quyền quý mà là một trấn nhỏ nơi biên thùy.

Thành Nam, Rừng rậm. Trời tối đen như mực, không thấy ánh trăng, một màu đen che khuất bia rừng... Cả một vùng rộng lớn trở nên yên tĩnh, mơ hồ lộ ra một vẻ vắng lặng đầy quỷ dị. Cây cỏ dậy sức sống, lay động mãnh liệt trong đêm đen, vùng lên gào thét mỗi khi gió lạnh thổi qua... Thi thoảng, ngẫu nhiên lại có vài tiếng chim hót vang lên trong khu rừng tịch mịch hoang lạnh ấy.

Bỗng nhiên một trận gió mãnh liệt thổi qua, vạn vật trở nên dữ tợn, bóng cây cũng theo đó rầm rầm rung động, trời đông giá rét mị hoặc hơi thở.

Không sâu trong rừng rậm, một nữ tử áo quần phiêu dật, một thân thanh y theo gió đưa hương, diễm lệ tuyệt luân, phong tư yểu điệu, tuyệt sắc khuynh thành. Nàng tựa như đoá sen mới nở, băng thanh ngọc khiết, lại thoảng qua dáng cúc điểm sương, tựa như Tây Thi thanh lệ, so với Hồ Vương Tường muôn phần đẹp tươi.

Tuyệt đại mỹ nhân như hoa như ngọc trên mặt ý cười hiền hòa, như gió xuân ấm áp, trong đôi mắt to cũng phảng phất ý cười, tay nhẹ nắm một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm trong màn đêm loé ra ánh sáng chói mắt, đúng là một thanh bảo kiếm.

Nàng mỉm cười thương thức, thông thả lau kiếm, như trân trọng một vật vô cùng quý báu.

Bên cạnh nàng là một cô gái thanh nhã đáng yêu, cả người y phục như lửa, cũng xinh đẹp mê người, cười mà không cười nhìn nam tử trung niên đang đứng như pho tượng ở đôi diện.

Nam tử bị điểm huyết không cử động được cả người run rẩy, mày kiếm nhăn lại, đôi mắt nhỏ hẹp đỏ bừng, nghĩ muốn lên tiếng mà nói không ra lời, môi trắng bệch run run, trán đầm đìa mồ hôi lạnh giữa trời đông giá rét.

Nữ tử từ đầu đến cuối không nhìn về phía hắn, làm cho hắn cảm thấy rõ ràng áp lực mãnh liệt theo tới, nhiệt độ không khí trong trời đông giá rét lại trầm đi ba phần, mặc dù trên mặt của nữ tử ý cười vui vẻ, hắn lại cảm thấy so với ánh trăng dù trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn vài phần.

Nữ tử tuyệt sắc nhìn có vẻ vô hại, vẻ tươi cười nhìn cũng như vô hại, lại tỏ ra so với sắt còn muốn lạnh và nhiều sát khí hơn, nhẹ nhàng mà bao phủ chung quanh, chậm rãi lan rộng dần ra.

Tiếng tim đập nhanh của hắn vang lên rõ ràng trong đêm, nữ nhân đáng yêu liền cong lên khoé môi châm biếm. Hắn bị điểm huyết đứng ở chỗ này nửa canh giờ, không thể động đậy, chỉ có thể nhìn thân ảnh nữ tử đối diện mềm mại đùa giỡn thân kiếm đẹp để rù quýt, làm cho càng hắn sợ hãi run rẩy hơn là lập tức đâm cho hắn một kiếm muôn phần.

Ma quỷ... nữ tử kia rõ ràng chính là ma quỷ đến từ địa ngục, mê hoặc nhân gian, Hắc tình nguyện chịu nàng một kiếm cũng không muốn chịu sự tuyệt vọng này nữa... Đôi nửa canh giờ, nàng không nói một lời, khuôn mặt không ngừng tươi cười. Hắn sợ hãi đến tuyệt vọng, nữ tử kia đem tất cả ngao khí quân nhân và nam nhi của hắn tước đoạt hết không còn chút nào, chỉ còn lại sự tuyệt vọng nào nề.

Nàng như từ địa ngục âm u mà đến, câu hồn đoạt phách, hé ra ánh mắt như làn thu thủy, mị hoặc, một đôi thiết trảo từ từ xuất hiện trên đôi tay mềm mại của nàng, ánh quang loé lên trong đêm, nam tử nhìn nàng khoé môi càng lộ ra vẻ tươi cười, tim đập dồn dập.

Ánh đao chột loé lên, giữa không trung xuất ra một đường cong, thẳng tới cổ của đối phương. Nam tử không phát ra tiếng kêu, chỉ có tiếng vang nhỏ của huyết mạch bị cắt đứt cùng với tiếng máu chảy, giống như tiếng nước nổ trong đêm sâu. Máu tươi đọng trên cỏ xanh trở nên đen đặc, nhiều điểm đỏ sẫm, giống như chấm biem bóng đen của màn đêm trong rừng đen.

Khoé mắt vẫn như cũ mang theo ý cười, giống như hoa lan ôn hòa mỉm cười, trong nháy mắt thiết trào móc lấy trái tim hắn, máu tươi chen chúc chảy ra, chảy đầm đìa trên đất, nam tử mi mắt trợn trừng, toàn thân co rút run rẩy. Về tà mị xoẹt qua trong mắt nữ tử, thiết trào đột nhiên rút ra, một trái tim máu chảy đầm đìa nằm gọn trong tay, nàng nhìn bàn tay đang nắm trái tim ấm áp còn phập phồng, yêu mị cười.

“Thật thú vị, không phải sao?” Thanh âm nồng đậm xuân ý, ấm lòng người, giống như tiếng chim hoàng oanh ở trong rừng chợt vang lên, lạnh lốt dễ nghe, mạng người bị hủy trong tay nàng, dễ dàng như giết một con kiến. Trả lời nàng chỉ có tiếng chim ung trong đêm, giống như nhìn thấy một màn vô tình tàn khóc, kêu to một tiếng thê lương, thanh âm thất vọng đầy đau khổ.

Trái tim được nữ tử đáng yêu cho vào trong lọ, nữ tử chậm rãi nâng tay lên, nhuyển kiếm run lên ở cổ mộc bên cạnh, sau một lát lộ ra thân cây trắng nõn, nữ tử cười quyền rũ, thu hồi nhuyển kiếm, tay trái lấy ra bút lông từ trong ngực, chấm lên máu tươi của người vừa chết, vẽ trên thân cây một đóa huyết phù dung.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Lưu gia thiên kim

Phồn hoa nhộn nhịp, dòng người tấp nập trên đường lớn ở kinh thành. Phân cách bởi con đường lớn mang tên Phượng Hoàng, những con đường lớn khác vòng tròn chung quanh, kinh thành này phồn hoa mỹ lệ đến cực điểm, phố xá nối liền, mái cong vách đứng, kéo dài tới tận hoàng cung, nóc nhà cao thấp chằng chịt, như là một mạng lưới, tập trung tất cả giấc mộng phú quý và uy quyền.

Nơi kinh sư khu bắc, một toà phủ đệ huy hoàng hùng vĩ, tường cao mái ngói đỏ hồng, dây leo bao phủ, tường viện có hơn trăm năm tuổi uy nghiêm một mảnh. Đây là phủ đệ của đại tướng quân Lưu đình. Đại tướng quân Lưu đình mười bốn tuổi nhập ngũ, chiến công hiển hách, sau hai mươi lăm năm được phong hàm nhất phẩm Phiêu kỵ đại tướng quân, cả đời trên lưng ngựa, một đời cống hiến mồ hôi và xương máu tận trung bảo vệ nửa giang san của Phượng Thiên Hoàng triều. Hiện giờ thái bình thịnh thế, phía nam bình định, phương bắc dân tộc Hung Nô triều cống nhiều năm, thế gian ca múa vui mừng cảnh thái bình, hưởng thụ thiên luân vĩnh lạc.

Tướng quân có một nam, hai nữ, trưởng nam Lưu Phong, trưởng nữ Lưu Du Nhã, thứ nữ tên Lưu Phù Nhã, tất cả đều nhu thuận lanh lợi. Cửa son đình viện, ban công nhà thủy tạ cùng với núi giả thạch đá lổm chổm, vòng tròn hành lang, bậc thang ngọc thạch, tất cả tạo thành một khung cảnh rất hài hòa. Mỗi độ xuân thu về phủ dung tỏa hương thơm ngát, diễm lệ xinh đẹp, mùa đông tuyết hoa mai đua nở, nhẹ nhàng mùi thơm ngây ngất, phủ đệ của tướng quân không giống các tướng quân phủ bình thường khác tượng khí dày đặc, ngược lại là một mảnh xuân ý nồng đậm, ẩn chứa tình ý thơ mộng.

Sau hoa viên, trăm hoa đua nở động lòng người, những cánh hoa đón từng cơn gió thổi qua làm cho hoa rơi xuống, một mảnh phấn hồng tảo thành một vẻ mỹ lệ, hai thiếu nữ ở trong khung cảnh đó cảm nhận được tình cảnh ôm ấp nên thơ. Những đóa hoa rơi trên hai má cô gái, nhưng so ra hoa còn kém xa dung nhan của các nàng.

Thiếu nữ cao hơn trạc chừng hơn mười tuổi, mặc áo hoa màu hồng, da thịt như tuyết, vô cùng mịn màng, diễm lệ thanh thuần, mi thanh uyển chuyển phiêu dật, trầm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần. Thiếu nữ còn lại khoảng tám tuổi, váy da chồn trắng, áo nàng cũng màu trắng mịn hoặc nê người. Mặt phấn hồng như hoa đào, một đôi mắt như thu thủy trong veo, lộ ra mấy phần thông minh. Trắng ngần như trẻ sơ sinh, có thể nhìn được vài năm sau sẽ trở thành một tiểu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. Hai nàng đều có khí chất trầm tĩnh, tuy cô gái cao hơn có thiếu đi sự uyển chuyển và thông minh một chút.

“Tỷ tỷ, trận mưa hoa này rất đẹp và thơm. Hôm nay cả vườn đều thơm nức, tỷ tỷ nói thử xem nếu có thể mãi được hương hoa nở như thế có phải thật tốt hay không?” Cô bé lanh lợi khẽ cười, mắt to trong veo nhắm lại hồn nhiên hưởng thụ cảnh đẹp và hương thơm của thiên nhiên, không một chút e sợ sự lạnh lẽo bức người.

“Phù nhi ngọc, những việc tốt đẹp thường qua nhanh, sao có thể ở lại, người ta chỉ thường hay vọng tưởng mà thôi.” Nàng cũng cười, dung nhan tú lệ có thể thấy sẽ trở thành một nhan sắc mỹ lệ xinh đẹp về sau. Trần đầy yêu thương tươi cười, nàng giơ trong lòng bàn tay một nắm phấn hồng, rải như mưa xuống đất.

“Mẫu thân nói, tuyết sẽ mau tới, chờ trận tuyết gần nhất đến, lúc đó có thể cỡi ngựa đến vùng ngoại ô vui sướng một hồi, nghe nói hoa mai ở Hàn Thủy Nhai nở cũng đẹp lắm, không thể kém trong phủ đâu. Tỷ tỷ có muốn đi chung không?” Phù Nhã tiếng cười vang lên liên tục trong mấy ngày liền. Du Nhã cũng yêu chăm chăm mũi cô bé, “Người muốn nhìn tuyết phủ dung ở Hàn Thủy Nhai, kêu cha nhỏ vài cây mang về, làm gì hàng năm mạo hiểm đi tới chỗ xa xôi như vậy.”

Du Nhã yêu mai thành si, Phù Nhã yêu phủ dung thành cuồng, tuyết phủ dung ở Hàn Thủy Nhai là giống hiếm, nở rộ trên vách núi đá, hoa trắng nõn thuần khiết, như thiếu nữ hồn nhiên động lòng người, tuyết trắng bay tán loạn, hợp với trời đất cùng một màu, là cảnh đẹp nhất ở Hàn Thủy Nhai, hàng năm người người chen chúc tới để thưởng hoa. “Một hai đóa hoa sao có thể so với hàng trăm đóa ở dưới nhai chứ, hình ảnh hoàn toàn khác.”

“Đều là muội nói có lý cả.” Du Nhã cười, quay đầu lại thấy một thân ảnh quen thuộc đi vào hậu viện, cười lên gọi phụ thân. Lưu Đình về mặt trầm ổn, chính khí nghiêm nghị, quân nhân uy nghiêm biểu lộ, ngựa chiến cả đời khí phách giờ phút này trôi đi hết, hiện tại trước mắt chính là những đứa con vô

vàn yêu quý của mình. Đi vào sau đình liền thấy hai nữ nhi đang xem mai, vẻ đẹp so với hoa mai càng thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, đang tươi cười thoải mái.

Du Nhã, Phù Nhã,... cẩn thận coi chừng lạnh, sao không mặc thêm quần áo , ông lên tiếng nhẹ giọng trách cứ. “Phụ thân, hôm nay thường mai thích lắm, người cùng xem nha.” Phù Nhã cười kéo tay phụ thân. “Ha hã,... phụ thân xương cốt già rồi, cũng bị Phù nhi đùa giỡn.” Lư Đình cười, thường mai, đối với một tướng quân nửa đời cầm kiếm mà nói, thật sự là một việc buồn cười. Cầm tay nữ nhi, tay mềm như vậy, e sợ dùng sức một chút không cẩn thận liền bóp nát.

“Phụ thân tìm chúng con có việc gì sao?” Du Nhã nhu hòa hỏi, nhàn nhạt cười. Lư Đình kéo tay mềm mại của hai người con, nắm trong lòng bàn tay ấm áp, xua đi cái lạnh bức người, cười nói. “Nếu không có việc gì sẽ không được tìm hai nữ nhi bảo bối của ta sao? “Phụ thân, ca ca ghen tị, hôm qua huynh ấy là hét muốn đem Phù Dung chặt hết, nói cha bất công không thương ca.” Phù Nhã nũng nịu cáo trạng, Du Nhã ở một bên trầm tĩnh cười.

“Đại nam nhi, cha đâu cần lo lắng, ngã vài lần tự sẽ đứng lên, Minh nhi dạy hấn múa kiếm, nếu không tốt sẽ trị bằng gia pháp.” Lư Đình nghiêm nghị nói. Đối với con gái và con trai, Lư Đình có hai tiêu chuẩn khác nhau, con gái mềm mại, ông sẽ yêu thương cực kỳ, hận không thể đem kỳ trân dị bảo của thiên hạ toàn bộ đem đến tay chúng nó, còn con trai phải bảo vệ quốc gia, kế thừa nhiệt huyết nam nhi của Lư gia, từ nhỏ được huấn luyện nghiêm khắc, không thể thiên vị. Tuy vậy, ba đứa nhỏ, đứa nào cũng đều là bảo vật trân quý trong lòng ông.

Chính là con trai có trách nhiệm, cho nên không thể không nghiêm khắc, Du Nhã và Phù Nhã nghe xong lời này cười đến rung người, trong lòng bất giác cảm thấy may mắn, riêng đôi Lư Phong xem ra là không dễ chịu gì. Ai biết Lư Phong không đánh lại cha, chỉ có thể khi dễ các muội muội.

“Vân vương phủ có yến hội, phụ thân muốn đi gấp vài bằng hữu, Phù nhi đi theo nhé?”

“Tỷ đi đi.”

“Muội đi đi.”

Theo thông lệ cũ hai người trăm miệng một lời. Phù Nhã cười, vươn đôi bàn tay trắng như phấn, Du Nhã máng nàng giả dối, tỷ muội dùng trò kéo búa bao quyết định, mỗi lần đều là Phù Nhã thắng, lần này ngoài ý muốn, Phù Nhã thua. Cho nên người đi tham dự yến hội lần này lại là người luôn đóng cửa không đi ra ngoài, Lư gia tam tiểu thư Phù Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Nguyên nhân

Xe ngựa chạy trên đường hoa lệ tấp nập, Phù Nhã xiêm y ngọc bích, một thân trầm hương màu thu thủy, xinh đẹp mê người. Nàng vui sướng vén lên bức rèm diêm lệ, rồi lại hạ xuống. Nàng ít ra phủ, trừ khi cùng ca ca cười đùa. Bình thường nàng thường ở trong phủ, nghe tỷ nữ tá lại ở ngoài phủ như thế nào, nhưng cũng không làm nàng có hứng thú. Nếu có thời gian, nàng thả rằng cùng ca ca đọc sách, cùng mẫu thân chơi cờ, hay một mình ở trong phủ hưởng thụ mùi hương thơm ngát của hoa phù dung cùng sự tĩnh lặng, phủ đệ một mảnh tĩnh thơ ý họa, đối với nàng là thế ngoại đảo viên, cả nhà thuận hoà vui vẻ, tươi cười không sầu không lo, giống như cánh diều tự do tự tại.

Miệng nàng giống như anh đào nhỏ nhắn, giờ phút này khẽ mím lại, biểu hiện sự không kiên nhẫn, bên người nàng là một thị nữ khoảng mười lăm tuổi, lanh lợi vui đùa. Phù nhã nghe chỉ cười có lệ, nàng cũng không góp lời. Xe ngựa dừng lại, thị nữ nhảy xuống xe, đặt xuống một cái ghế đẩu, Phù Nhã bước xuống ghế, bàn tay nhỏ xinh được Lư Đình nắm chặt. Ông cười điểm điểm mũi của Phù Nhã, yêu thương nói. “Vui lên nào, chỉ là một buổi yến hội mà thôi.”

“Vâng phụ thân,” Phù Nhã nhu thuận đáp lời. Đôi mắt thông minh khẽ khép, ẩn dấu cảm xúc thật của mình. Gió lạnh bức người không bằng trong xe ngựa thoải mái ấm áp, cánh cửa màu son, chữ vàng óng ánh, hai con sư tử đá lớn ngồi ở cửa, uy phong凛凛. Phù Nhã khuôn mặt tươi cười, nhìn một người nam tử trung niên đang đi ra. Trường bào màu xanh đen, đơn giản hào phóng lại quý khí bức người, vẻ mặt tươi cười ra đón, “Lư tướng quân, hoan nghênh, cực kì hoan nghênh.”

“Vân vương gia, lâu quá không gặp.” Lư Đình cười dài, tay trái nắm tay Phù Nhã, tay phải vươn ra tiếp đón. “Thật là hân hạnh.” Vân vương gia nhiệt tình tiếp đón, thấy Phù nhã bên cạnh, than lên một tiếng. “Cô bé thật xinh đẹp, nói vậy vị này chính là lệnh thiên kim?” “Đúng vậy, đây là nữ nhi Phù Nhã,” nói đoạn xoa tay Phù Nhã, nàng liền ngẩng đầu, nũng nịu cười vãn an, “Phù nhã thỉnh an vương gia, vương gia vạn phúc.”

“Ha hã, nha đầu lanh lợi, vào đây đi... Tướng quân mời.” Vân vương gia một đường dẫn bọn họ tới chỗ yến tiệc, nhìn tiểu Phù Nhã ánh mắt trầm tĩnh, chân bước ổn trọng, không sợ hãi, không hiếu kỳ về cảnh vật xanh vàng rực rỡ trong vương phủ, không nhìn xung quanh, chỉ im lặng theo sát Lư Đình, thầm than, đây chính là thiên hạ ngọc bích, lớn lên không biết sẽ tuyệt sắc cùng phong thái mê người đến nhường nào.

Vài người thân phận tôn quý đã sớm chờ nơi đó, vừa thấy Lư Đình đến, đều đứng lên tiếp đón, vài vị mãnh tướng rất nhiệt tình, tình cảm nồng hậu đến từ bốn phía. Phù Nhã liếc qua bọn họ, thấy chung mang theo nụ cười duyên, chỉ nghe thấy bọn họ tán thưởng, nàng cười trong lòng âm thầm kêu khổ.

Bọn họ nói gì đó nàng căn bản không muốn nghe, bởi vì từ nhỏ nghe nha đầu trong phủ cùng thị vệ và các bộ hạ cũ của phụ thân nói về nàng, cái gì tuyệt đại phong thái, khuynh quốc khuynh thành. Nàng đã sớm nghe hàng trăm lần rồi.

Phản đông là con cái của quan lại, nghe phụ thân nói, quan gia yến hội mang khuê nữ theo là chuyện bình thường, trước nhất có thể cho quen mặt, thứ hai có thể tìm kiếm thông gia tương lai... Nàng cười khẽ, phụ thân rõ ràng không có điều thứ hai, nếu không vì sao không giới thiệu nàng quen biết những quan gia thiếu gia khác, ngược lại mang theo trên người che chở, e sợ có người tơ duyên. Đoan trang dùng com lễ nghi, không lúc nào không mỉm cười, Phù Nhã che dấu đáy lòng nảy sinh nhàm chán cùng phiền muộn. Mơ hồ thấy bọn họ đàm luận thái tử vô năng yếu đuối, bốn vị vương tử mặc dù tuổi trẻ, lại cạnh tranh kịch liệt, triều đình hiện nay một mảnh rối ren, rất có khả năng có kinh biến.

Phù Nhã mỉm môi xinh đẹp, mi nhíu lại, nhỏ giọng cùng Lưu Đình nói một tiếng liền đi ra ngoài. Vương phủ đình viên cùng tướng quân phủ một trời một vực, lại thiếu nhu tính và ý thơ ôn áp tình cảm, vậy mà trong hoa viên, một cảnh đẹp bỗng hiện ra trước mắt. Là phù dung, phù dung đang nở rộ, ở trong trời đông gió rét, run rẩy thẹn thùng trưng ra phong tư trác tuyệt, gào thét kiêu ngạo mà ngẩng đầu. Phấn hồng mang theo sắc thái vàng nhạt, Phù Nhã chưa từng gặp qua như thế, chưa kể ở gần ao còn có phù dung trắng, quả thật một cảnh xuân sắc mê người.

Phù Nhã kích động nhìn sát đóa hoa gần mặt nước, nhẹ giọng tán thưởng, trong phủ phù dung đã sớm héo tàn, ao nước lạnh tanh, nhưng phù dung ở đây lại nở hoa khoe sắc, nàng từng bước đi lại, tay mềm mại vẩy nước, thu ba gợn sóng, thật cảm thấy cao hứng, tiếp tục khuấy nước, nước ao lạnh lẽo làm tay nàng đỏ bừng, lại càng thú vị đùa vui. Phù Nhã khẽ cười thoải mái, về ù đột lúc này hoàn toàn biến mất, nàng cười duyên làm cho phù dung thất sắc, soi vào đáy ao là khuôn mặt tươi cười xinh đẹp tuyệt luân.

Nàng như thế cười duyên liên tục mà tất cả phong tình đều rơi vào trong mắt thiếu niên trong đình cách đó không xa, thiếu niên tuần tú cao ngất, một đôi mắt to sáng ngời rất có thần, thâm trầm như biển, mày kiếm mũi thẳng. Một thân y bào toàn trắng, thanh hoa tuần dật, như gió trong lành. Tuổi không lớn, khoảng mười bốn tuổi, toàn thân ẩn lộ thần khí sắc bén, khí chất quan sát thiên hạ thâm rĩ toả ra.

Đôi mắt như biển thâm trầm kinh diễm nhìn nhân ảnh nhân tuyệt sắc đối diện, dưới trời xanh mây trắng, trong gió lạnh rít gào, nhưng lại cười liên tục, mặt mày ản tình, đang thú vị vui đùa với nước lạnh trong ao, tạo nên những gợn sóng lần lần trong ao yên tĩnh, vẻ đẹp của nàng làm cho thực được, mẫu đơn, phù dung trong ao càng kém xa. Gió lạnh thổi qua tóc dài, nghịch ngợm phất qua hai má, tất cả phong tình ở trong lúc đó, làm cho ánh mắt như nước của thiếu gia càng thêm chuyên chú.

Hôm nay yến hội, nhiều người tham gia, tất cả đều quyền quý, những người mang theo nữ nhi càng không ít, không biết nhà ai có nữ nhi phong thái yêu kiều, mỹ mạo khuynh thành như thế này. Nhìn tay nàng khuấy nước trong ao, làm cho tâm tình của hắn từ trước đến nay như băng cũng hiện ra một mảnh rung động.

Trong đình có một vấn đề này, tâm tư không biết giải như thế nào, phù dung bên cạnh ao, tâm tư mờ mịt, quyến luyến hình như tâm động. Hình như cảm nhận được có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn, Phù Nhã mỉm môi, cười duyên ngẩng đầu, gặp được ánh mắt như biển thâm trầm của thiếu niên trong đình đang nhìn nàng không hề che dấu, hai người đồng thời ngẩn người ra... Phù Nhã tươi cười, nhẹ nhàng chớp mắt, ánh mắt nhìn tuần mỹ thiếu niên thâm dò, khí chất bất phàm, phong độ có thừa, vừa thấy đã biết là nhân vật không bình thường, âm thầm hồi tưởng trong yến hội, không thấy hình dáng của hắn trong những đứa con của các vị quan gia, tự hỏi hắn là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Vấn đề

Thiếu niên an ổn trong chòi nghỉ mát, không tiến không lùi, tùy nàng đánh giá, đồng thời cũng suy nghĩ về nàng, còn nhỏ tuổi như thế, mà xử sự đã có tâm tư, không giống tiểu thư của quan gia bình thường uyển chuyển hàm súc, nàng khí chất nhanh nhẹn, thông dong, mắt to thanh tú lộ ra nghi hoặc. Thú vị! Thiếu niên cánh môi gợi lên một độ cong hoàn mỹ, cười khẽ.. Có lẽ quan yến nhàm chán này có nàng cũng không đến nỗi nhàm chán.

Phù Nhã mỉm cười, tao nhã sửa sang lại xiêm y, từ từ bước xuống bậc thang, hướng chòi nghỉ mát đi tới. Gió lạnh rả rít, mùi hương thoang thoảng thơm ngào ngạt, bao chung quanh chớp mũi, thiếu niên nhìn thân ảnh của nàng đi tới gần, thân ảnh nho nhỏ ở trong gió lạnh, giống như đóa phù dung trong ao đang phong nhụy, thanh khiết mỹ lệ, khoan thai đi vào đình, làm cho cái lạnh của đất trời cũng trở nên ấm áp.

“Tiểu thư có gì chỉ giáo?” Thiếu niên thấy nàng mang theo ý cười đã vào trong chòi nghỉ mát, lên tiếng cười. “Chỉ cảm thấy nhàm chán mà thôi.” Phù Nhã ngồi, gặp vấn đề đen trắng đối diện đang lâm vào thế sinh tử, chém giết thật mãnh liệt. “Tiểu thư biết chơi cờ?” Thiếu niên cũng ngồi đối diện, khí khái lâm liệt, như gió ầm ập, thầm nghĩ một cô bé tám tuổi có thể hiểu trong đó học vấn. “Có biết một chút” nàng khiêm tốn đáp, nhìn qua một lượt, ngẩng đầu lên, cười hỏi “Công tử là người trong phủ?”

“Tiểu thư là thiên kim nhà ai?” Hắn không đáp mà hỏi lại. “Ta? Ha ha... khách từ phương xa tới.” Phù Nhã cười khẽ, trong mắt thâm khen, đúng là một nhân vật khó chơi. “Ta cũng là khách phương xa, cùng tiểu thư giống nhau, giết thời gian mà thôi.” Phù Nhã chớp đôi mi thanh tú, giống như vô tình nói: “Chủ nhân của quý phủ này tiếp đãi không tồi, nhưng lại làm cho hai người khách phương xa chúng ta cảm thấy cực kỳ nhàm chán, như vậy yến hội đã thất bại.”

“Thất bại!” Thiếu niên cười khê, nha đầu này thật thông minh, nàng có thật là một cô bé? Phải thử nàng một lần.

“Đã nhàm chán như vậy, tiểu thư có biết ván cờ này giải như thế nào?” Phù Nhã nhìn thoáng qua, môi đỏ mọng cong lên rất đáng yêu, nàng chỉ vào một con cờ trắng, toàn bộ ván cờ nhất thời sức sống bắn ra bốn phía, khởi từ hồi sinh. Thiếu niên không thể tin nhìn ván cờ, âm thầm khâm phục, hẳn trăm tư suy nghĩ hồi lâu chung quy không bắt được trọng điểm, không nghĩ tới cô bé này tùy ý động tay, chỉ một nước cờ có thể chuyển khách thành chủ, nghịch chuyển càn khôn.

Hắn từ nhỏ cũng là một trong những tay cao thủ, không nghĩ tới hôm nay thua trong tay một tiểu nha đầu, lòng kiêu ngạo bị dả kích nặng nề, sinh ra cảm giác thất bại cũng không chịu phục. Nhìn thiếu nữ đối diện cười yếu ớt, mang theo tất cả phong thái tự tin, mi của nàng nhún lại, khí lạnh bức người cũng biến mất không thấy. Miệng cường cười nói “Nếu tiểu thư tinh thông kỳ nghệ như vậy, không bằng chúng ta tranh tài một ván thế nào?”

Phù Nhã ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt linh động chuyển một vòng, nhìn mình ngọc giắt ở thắt lưng hắn, nghe hắn hít thở mùi thơm ngát, mở miệng “Nếu muốn chơi một ván, tiền đặt cược của công tử là gì?”

“Tiền đặt cược?” Thiếu niên nheo mắt lại khó hiểu, khí lạnh bức người. Phù Nhã làm như không thấy, nói cười như trước, nhỏ giọng nói “Không có tiền đặt cược, có vẻ không thú vị, công tử nếu như nghĩ muốn chơi, bốn tiểu thư cược khối ngọc bội bên lưng người, như thế nào?”

Thiếu niên chấn động, ánh mắt sáng ngời có thần toát ra tia lửa giận, lãnh liệt trầm thấp bức người, cả giận trùng mắt với một tuyệt sắc của thiên hạ đang ngồi thoải mái, nàng nhìn ôn nhuận như gió, thực chất khí phách nghiêm nghị, còn nhỏ như vậy, mà muốn ngọc bội bên lưng hắn? Nàng cũng biết là ngọc bội này là tín vật hắn dùng để đính hôn, đối diện nàng thốt tha xinh đẹp, tuyệt không để tức giận của hắn ảnh hưởng, vẫn như cũ cười như gió xuân, rõ ràng trong trời đông giá rét, chời nghĩ mát bên trong lại như xuân ấm áp.

Gió nhẹ thổi, mặt ao tĩnh lặng, hai người ngồi đối diện, nhìn như hài hòa, thực chất bên trong có huyền cơ giấu giếm. “Công tử nếu không dám, vậy bỏ đi, không bắt buộc.” Âm chỉ hắn nhất gan sợ thua, thiếu niên trở nên tức giận, trên môi nở nụ cười, cỏi ngọc bội bên hông xuống, toàn thân ngọc một màu xanh ngọc bích, ẩn ẩn trong suốt, nhìn ra là một khối ngọc hiếm thấy tuyệt phẩm, thiếu niên nhẹ phẩy ngọc bội, ôn nhu nói “Tiểu thư, tiền đặt cược đã ở đây, để cho công bằng, không biết tiền đặt cược của tiểu thư là gì?”

Phù Nhã mở miệng cười, tay lấy ngọc trụ luôn không rời khỏi người nàng từ trong cổ ra, một màu lục vòng quanh, ở giữa một chút đỏ thẫm, là một đóa ngọc phù dung thanh nhuận điểm lệ, thế gian hiếm có. “Món này xứng đôi với trân bảo của công tử, có điều cũng không cần cỏi xuống, vì người lấy không được” Phù Nhã tự tin buông tay ra, ngọc phù dung lóa mắt tươi đẹp, càng tôn lên dung nhan của nàng, tạo thành một phong thái khác.

Thiếu niên cũng không so đo, hai người bắt đầu tập trung sát phạt trên ván cờ, Phù Nhã kỳ nghệ học từ mẫu thân, bình thường không có chuyện gì làm, thường cùng tỷ tỷ và mẫu thân chơi cờ, kỳ nghệ rất cao. Thiếu niên cũng là từ nhỏ học tập, so với Phù Nhã cũng không kém. Có qua có lại, kỳ phùng địch thủ, không ai nhường ai, chỉ có gió thổi làm giai điệu phụ họa. Sau một lát, Phù Nhã cười khê, “Người thua.”

Thiếu niên không thể tin nhìn lại một nước cờ thua, cảm giác thất bại sâu sắc, hẳn lại thua nhanh như vậy, nhìn Phù Nhã thu vào ngọc bội của hắn trong tay thương thức, lại nở nụ cười. Ngọc bội quý báu, tròn bóng, một mặt là hình rồng trong rất sống động, mặt kia khắc hai chữ Phương Đông. “Là họ?” Phù Nhã cúi đầu suy nghĩ, nàng mặc dù ít đi ra ngoài, lại nghe tỷ tỷ và phụ thân thường xuyên thảo luận kinh sư quyền quý, tự nhủ trong lòng, tìm tòi trong kinh thành họ Phương Đông quyền quý, có thể vào vương phủ tham dự yến, lại họ Phương Đông quyền quý cũng không ẩn tượng, âm thầm lấy làm kỳ lạ

Thiếu niên thấy nàng suy nghĩ sâu xa không nói, cười khê, trong mắt hàn quang bao phủ, tuổi nhỏ như vậy, trí tuệ như vậy, nếu là nam tử, sẽ trở thành một quyền thần. “Ngọc bội đã về tay tiểu thư, có thể cho biết tên họ?” Phù Nhã cười, “Chỉ là một cái tên, không đáng để công tử bận tâm, ngọc bội này ta tạm thay công tử bảo quản, ngày khác nếu có duyên, tài năng ở trên ván cờ có thể thắng ta, nhất định sẽ trả lại.” Thiếu niên suy nghĩ sâu xa, cau mày, cô bé này tuổi nhỏ, dù dễ người, nhưng rồi mình lại không gặp được bờ mặt chân thật.

“Xin hỏi tiểu thư, tại hạ nhận thấy kỳ nghệ cùng tiểu thư không phân cao thấp, rốt cuộc vì sao lại thua?” Thiếu niên trầm tư hỏi. Phù Nhã cười duyên, âm thầm bội phục, đây mới là phong độ quân tử. “Công tử kỳ nghệ hơn ta, thua ở binh pháp.”

“Binh pháp?”

“Chơi cờ giống như hành quân tác chiến, cũng hợp binh pháp, công tử thua ở phương diện này chứ không thua về kỳ nghệ.” Thiếu niên kinh hãi, nheo mắt lại, tính tể đánh giá người nhỏ tuổi trước mặt, lại một lần nghi vấn, nàng thật là đứa nhỏ sao? Như thế nào có thể hiểu binh pháp, theo trong miệng nàng nói ra giống như lời nói đùa.

Những lời nói của nàng làm cho hắn âm thầm khiếp sợ trong lòng, hai chữ binh pháp ghi sâu trong lòng hắn giống như khuôn mặt tươi cười của Phù Nhã khắc sâu trong lòng hắn, nhẹ nhàng ghi lại dấu vết. Đúng lúc này, một thư đồng đi vào trong đình, báo cho biết hắn có việc hồi phủ, lại thấy bên cạnh Phù Nhã, kinh diễm nhìn nàng, ánh mắt hoảng hốt nhìn như thất tiểu tiên nữ muốn bay lên. Thẳng đến một tiếng nói không hồn giận vang lên, thấy chủ tử mặt lạnh băng, âm thầm kêu khổ, run rẩy, sau một lát lui trở ra.

Cúi đầu, khoe mắt vụng trộm ngắm Phù Nhã vài lần, gần gũi xem nàng, càng cảm thấy nàng không giống người tầm thường, xinh đẹp như vậy giống như ảo mộng. Thiếu niên hít một hơi, đứng dậy cười nói “Hôm nay trong phủ có việc, ngày khác nếu có duyên, nhất định gặp lại, ngọc bội mong tiểu thư bảo quản thích đáng.”

“Nhất định” Phù Nhã cũng cười, nghiêm túc đứng dậy, thiếu niên ở kế bên, nâng nàng dậy, mùi hương thanh khiết bay lên mũi, khoe môi mang ý cười, Phù Nhã ngẩn ra, thối lui một bước.

Nhìn theo bọn họ rời đi, hắn khí như miếng băng mỏng, ôn nhu như gió xuân, thiếu niên này cho nàng cảm giác không thật, trước đến nay khó có người có thể cùng nàng nói chuyện. Quả thật là một phương pháp tốt để giết thời gian. Mà thiếu niên đi xa, ánh mắt lãnh liệt dị thường, lạnh mặt hỏi “Nữ nhân

trong chòi nghi mát, người có gặp qua trong yến hội, không biết thiên kim của nhà nào?” Thư đồng cúi người, vạn phần hoảng sợ, vội vàng bẩm báo “Ồ quá xa, không rõ lắm, mơ hồ nghe có người gọi Phù nhi.”

“Phù nhi” Thiếu niên nghe danh, cười khen “Quả thật người cũng như tên” Mở trong lòng bàn tay, đúng là ngọc trụ phù dung hiếm thấy. “Phù nhi ơi Phù nhi, người có thể lấy đồ của người khác dễ dàng như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Duyên sai

Bên trong chòi nghi mát, Phù Nhã mon man ngọc bội ôn nhuận, tự hỏi, Phương Đông liệu có phải là họ, trong kinh thành, người nào mang họ Phương Đông? Ấn tượng trong lòng cũng không có, cười nhạt, chính mình vì sao để ý như vậy? Đang trong lúc suy nghĩ, một trận ồn ào theo tới, ngay sau đó là một trận hoa mai bay tới, Phù Nhã theo bản năng nhắm mắt lại, ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu nữ mang theo một đám nô bộc nha đầu mà đến. Thiếu nữ cỡ bằng tuổi nàng, một thân tơ lụa hồng nhạt, quần bay theo gió, trên mặt tươi đẹp hoa đào, như mặt trăng giữa vạn ánh sao, như hoa hồng thanh nhuận mê hồn.

Phù Nhã ngẩn ra, thường nghĩ bản thân nhan sắc thể gian hiếm thấy, cô gái trước mắt so với mình cũng không kém cỏi, có thể thấy được ngày sau là một nhan sắc khuynh thành. Bên người nàng là một lão mẹ, dáng người có chút phúc hậu, ánh mắt lợi hại, mơ hồ hiện lên vẻ hung ác, sáu người thị nữ hai bên, áo quần cùng màu, mùi hương tỏa khắp nơi, tình thế này là như thế nào? “Người là người nào?” cô gái nũng nịu hỏi, mang theo ý cười, tò mò ngó đối diện với nàng, ở vị trí của thiếu niên vừa mới đi khỏi.

“Người là ai? Phù Nhã không chớp mắt, nhìn lướt qua bên kia bắt gặp ánh mắt hung ác của lão mẹ, âm thầm đoán dụng ý của nàng. Lớn mật, người nên biết quân chúa nhà ta là hòn ngọc yêu quý trên tay của Vân vương gia, còn không mau hành lễ” lão mẹ giận trừng mắt với nàng. Phù Nhã cười lạnh, tiểu quận chúa? Nữ chủ nhân của phủ đệ này, nàng không để ý đến lão mẹ kia, trầm tĩnh nhìn cô gái, khuôn mặt nhu hòa, không biết cô gái tại sao tìm đến nàng?

Gặp Phù nhã không trả lời, lão mẹ tức giận, bà giống như có địa vị cao ở vương phủ, ít có người dám công khai phản kháng, sắc mặt đỏ bừng, âm hiểm nheo mắt lại, âm thanh lạnh lùng nói, “Xú nha đầu người ngồi ngay ngắn ở đó làm cái gì? Còn không thỉnh an quận chúa, trước mặt quận chúa, có chỗ cho người ngồi sao? Phù Nhã không thèm để ý, nhìn tiểu quận chúa đối diện cười duyên... Tiểu quận chúa cũng cười, không nói, hơi hơi nhìn phía nàng gật gật đầu, nũng nịu khuyên nhủ “Nhũ mẫu, đều là hài tử, còn nhỏ, có làm gì đâu, người lui ra đi”

Bà vú gặp Phù Nhã nói mấy lời thật là khó nghe, thần thái như châm biếm, bà sống hơn nửa đời người, ở vương phủ hưởng thụ ơn mưa móc, khi nào lại bỏ qua một nha đầu nhỏ như thế. Hung hăng cười lạnh “Quận chúa ngài đại nhân đại lượng, tất nhiên là không chấp nhất, theo tôn ti, nàng đối với người bất kính là đối với toàn bộ vương phủ bất kính, để lão nô giúp người giáo huấn nàng một chút” Nói xong liền giơ tay lên hướng đến hai má của Phù nhã. Bốn thị nữ một trận sợ hãi, đều nhìn về phía quận chúa, nàng vẫn như cũ ngồi ở nhuyễn thượng cưỡi khê, giống như một người nhìn thấy nhưng lại khuyên can không được. Phù Nhã cười lạnh, phụ thân của nàng là đại tướng quân sa trường chiến công rực rỡ, ca ca nàng từ nhỏ luyện võ, nàng ở bên học được không ít, tuy là không cao, nhưng đối phó một người chỉ biết cậy mạnh như bà vú mà nói, vậy là đủ rồi.

Nàng nghiêng đầu, chân phải dùng sức một chút, bà vú phòng bị không kịp, té ngã trên đất, Phù Nhã đứng dậy cười duyên, một chân đạp trên người bà, cười nói “Tôn ti có phần, người là lão nô đang làm cái gì? “ Phù Nhã tuy nhỏ, ca ca buộc nàng đứng tấn thật vững, dưới chân nàng không giống sức của một đứa bé 8 tuổi. Phù Nhã châm biếm liên tục, bên cạnh tỷ nữ không dám lên tiếng, thấy bà vú chặt vật nghĩ muốn lay động chân của Phù nhã mà không nhúc nhích mây may, mặt đỏ cả lên, nhìn cầu cứu về phía quận chúa.

Tiểu quận chúa khi thấy bà vú ngã xuống, sắc mặt khê biến, cười khê “Tiểu thư bao dung, nhũ mẫu trong phủ làm sai chuyện gì ta sẽ trừng phạt, còn không buông ra, sau đó bản quận chúa sẽ trừng phạt bà” Phù Nhã cười lạnh, nhìn bà vú dưới chân một lát, thả chân ra, bà vú đứng dậy, làm bộ muốn đi tới bên người quận chúa. Phù nhã lạnh lùng la “Quý xuống!” Bà quay đầu lại không thể tin nhìn Phù Nhã, rồi lại nhìn quận chúa, ngay sau đó ngoan độc trừng mắt nhìn nàng, tiểu quận chúa cũng hơi sững sốt, nhìn Phù Nhã đã trở lại chỗ ngồi.

“Tiểu thư có ý gì”, tiểu quận chúa hỏi thanh âm không hề ôn hòa. Phù Nhã cười, hai tay sửa lại mái tóc hơi hỗn loạn, lại cười nói “Quận chúa người là chủ ta là khách, chủ nhân khinh đãi khách đã là không đúng, còn dung túng tiện tỳ dưới tay vũ nhục khách lại càng vô lý. Ta nghe thấy Vân vương gia thái độ làm người quang minh lỗi lạc, khen chê rõ ràng, nô bộc lại như thế kiêu ngạo cuồng vọng, cậy được ưu ái mà kêu ngạo, thật là đáng tiếc”

Phù nhã buổi tối nói chuyện châm chọc liên tục, những câu nói đâm thẳng vào tiểu quận chúa, bên cạnh tỷ nữ thô suyễn một hơi, này chẳng phải chính là chỉ cây dâu mà mắng cây hèo sao, tất cả đều nhìn về phía tiểu quận chúa, nàng sắc mặt hồng một mảnh, giống như xấu hổ mà như tức giận, khóe mắt thoáng nhìn ngọc bội trong tay Phù nhã, cười, giọng nói êm ái vang lên “Nhũ mẫu quý xuống!” Bà vú không cam lòng, không thuận theo, tiểu quân chúa thu lại tươi cười, lạnh lùng nói “Quý xuống, để người ta nói năng lực quân giáo nô tỳ trong phủ đều không có”

Phù Nhã cười, cũng không nói gì, nhìn bà vú mặt đỏ lên, không cam lòng quý nhìn Phù Nhã, lâu lâu trừng mắt với nàng. “Nhũ mẫu không yên phân tôn ti, ý có chủ từ sùng ái liền muốn làm gì thì làm, dám phạm thượng, tiểu quận chúa, theo gia quy của vương các người, nô tỳ vũ nhục khách nhân, ta nên thỉnh giáo vương gia, phải bị tội gì?” Nhìn bà vú bỗng tròn đôi mắt, Phù Nhã cười khê, như hoa lan sáng lạn

Bà vú tựa hồ không dự đoán được có chút tự hỏi, không lường trước một đứa nhỏ 8 tuổi lại khó đối phó như vậy, đột nhiên cả người run rẩy. Tiểu quận chúa nhú mi, lạnh lùng nhìn Phù Nhã, trong ao phù dung tỏa hương, tình khiết nồng đậm, mà thế gian hai đóa phù dung hiếm thấy lại âm thầm đánh giá lẫn nhau. Phù Nhã mỉm cười, quận chúa nén giận. “Nhũ mẫu mau giải thích”. Bà vú hung hăng cắn môi dưới, giống như không cam lòng giống như bắt đất đi, hung hăng nói “Nô tỳ biết sai rồi”

“Như thế này thôi sao?” Phù Nhã vẫn như cũ cười như ánh mặt trời sáng sớm, ấm áp động lòng người, âm điệu cũng vô cùng ấm áp. Tiểu quận chúa không khỏi tức giận, nheo mắt lại, nếu không phải vì khối ngọc bội kia, nàng cũng không chịu để cho Phù Nhã bài bố, tự nhủ, không nên mềm lòng, sớm nghe theo kế hoạch của bà vú. . . Như vậy chuyện gì cũng không phát sinh.

“Người nghĩ muốn như thế nào?” Phù Nhã thường thức ngọc bội trong tay, nhẹ nhàng chạm vào hai chữ Phương đông, cũng không lập tức tỏ thái độ, ngược lại thấy trên mặt đất ánh mắt của lão phụ hung ác, lạnh lùng cười, “Nếu không phải ta từ nhỏ theo ca ca luyện tập quyền cước, hiện giờ mặt đã bị sưng đỏ một mảnh, vô cùng thâm thối” “Người. . .” tiểu quận chúa đỏ cả hai mắt, nhìn nàng thong dong phiêu điều bóng hình xinh đẹp, giận ở trong bụng, nàng thường tự phụ là thiên hạ mỹ nhân, nay đối mặt với cô gái có nhan sắc tương tự, mà không hề có biện pháp, liền lạnh lùng nói với bà vú “Nhũ mẫu và miệng”

“Quận chúa” bà vú không cam lòng, khóc lớn, bị thương ai oán. “Và miệng” thanh âm ôn nhu vang lên có điểm hàn ý, vốn lạnh hơn gió rét gào thét mùa đông ba phần. Ba, ba ba. . . bàn tay từng tiếng vang lên, trầm mặt quanh quần trong chòi nghỉ mát. Những nô bộc mặc dù bình thường ngang ngược thấy kết cục này, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chính là nom nớp lo sợ nhìn bên mặt quận chúa.

Tiểu quận chúa cười “Ta gọi là Vân Uyển Phù, tiểu thư tên gì? “Luu Phù Nhã” trong tên cả hai đều có chữ Phù, quay đầu nhìn phù dung ở trong ao, trách không được, âm thầm cân nhắc, quận chúa này, được vương gia sủng ái cực kỳ, nếu không sẽ không ngay cả tuyết phù dung ở Hàn thủy nhai cũng mang về trồng trong nhà, cúi đầu nhìn bà vú liễu mạng và miệng, khước môi sung lên, mi nhú lại nói “Đủ rồi, người xuống đi”

Tiểu quận chúa nháy mắt, một người thị nữ liền nâng bà vú dậy, nhìn quận chúa liếc mắt một cái, đi từ từ ra khỏi chòi nghỉ mát, biến mất ở chỗ ngã rẽ. Phù Nhã ngẫm nghĩ, chủ tớ này hai người kẻ xướng người họa sớm bị nàng vạch trần, mới có thể trừng phạt bà vú, nhưng dụng ý của nàng ta là ở chỗ nào? Đơn giản là tìm phiền toái như vậy sao? Xem quận chúa giống người thông minh, sẽ không làm ra việc không sáng suốt như vậy. Phiền toái! Mới vừa đi một người thiếu niên khó chơi, lại xuất hiện một cô gái khó đối phó ở đây. Xem ra hôm nay nàng không nên đi ra ngoài, vì sao phải thua bởi tỷ tỷ mà xuất môn? Cho tới bây giờ nàng chưa thua ai bao giờ

Đang suy tư, lại là một trận âm thanh ầm ỹ đưa đến, Phù Nhã cả kinh, phụ thân cùng Vân vương gia vội vàng vào chòi nghỉ mát, bên người đi theo bà vú, mà cách đó không xa lại theo vài tên thị vệ. “Phụ thân” Phù Nhã đứng dậy, tay nhỏ bé cầm tay ấm áp của phụ thân. Luu Đình lo lắng hỏi han “Không có việc gì phải không?” Phù Nhã còn chưa có phản ứng, bà vú trên mặt sung đỏ, ngón tay run rẩy chỉ vào Phù Nhã “Vương gia, chính là nàng, là nàng lấy ngọc bội của quận chúa, còn làm cho nô tỳ và miệng. Vương gia, người nên làm chủ cho nô tỳ và quận chúa a!”

Luu Đình tức giận trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, khí lãnh liệt, bà vú sợ tới mức không thể lên tiếng, lui về phía sau hai bước, Vân vương gia bước tới Vân uyển phù bên người, trầm giọng hỏi Phù nhĩ, xảy ra chuyện gì?” Phù nhĩ ý thức nắm chặt ngọc bội trong tay, nguyên lai mục tiêu của nàng là ngọc bội này, Phù Nhã như trước cười như gió xuân, ..lòng bàn tay nắm thật chặt, ngọc bội còn chưa đủ quen thuộc nhiệt độ cơ thể của nàng.

“Cha, là nhũ vậy, nữ nhi ở phía sau viện không cẩn thận đánh mất khối ngọc bội, vị tiểu thư này nhặt được, không muốn trả lại, bà vú khuyên can bị nàng thét ra lệnh và miệng, nữ nhi. . .” Vân uyển phù rơi nước mắt là chỗ, ôn nhu bị thương nói Nữ nhi không thêm đề ý khối ngọc bội kia, nhưng vị tiểu thư này khinh thường người quá đáng, nhũ mẫu nàng. . .” “Phù nhĩ, ngoan đừng khóc. . .” Vân vương gia đau lòng vỗ vỗ lưng nàng, ngược lại thấy ngọc bội trong tay Phù nhĩ “Luu tướng quân. . .”

Ý vừa có trách cứ cùng lệnh Phù Nhã trả lại ngọc bội. Luu Đình nắm Phù Nhã, Phù Nhã đôi mi nhú lại, ngẩng đầu, không xem quận chúa, không xem vương gia nhưng xem Luu đình “Phụ thân tin nữ nhi không?” Luu Đình cười khẽ, nữ nhi của ông là tính nết gì ông biết rõ, kiên định phun ra một lời “Tin”

Luu tướng quân, nữ nhi của người đem nữ nhi của ta khi dễ thành. . .” Vân vương gia nhìn Luu Đình, cả giận nói, còn chưa nói hoàn đã bị Phù Nhã chặn lại. “Đủ rồi, đừng nói nữa. . .” Mọi người sùng sốt, cùng nhìn về phía nàng, Vân vương gia có điểm không nhịn được, Phù Nhã nắm ngọc bội, thiếu niên ở trong đầu hiện ra một lát. . .khẽ cắn môi, ném ngọc bội lên bàn, vẫn như cũ cười “Vật này vốn là của ta thắng được, tiểu quận chúa nếu thích, nói một tiếng là được, làm gì phải diễn trò” Không đề ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng cười lạnh “Ta nghĩ đến hao trúc ra ngạt dẫn, nguyên lai là ngạt trúc không sinh ra hạo dẫn. . . Hừ, phụ thân chúng ta về nhà, nơi này buồn chết đi”

Trong xe ngựa, Phù Nhã không có tươi cười, tỷ nữ bên cạnh cũng không dám lên tiếng, lần đầu tiên nhìn thấy Luu gia tam thiên kim trên mặt không có tươi cười, nhớ rõ năm thứ nhất vào phủ, quần gia dẫn nàng vào một sân toàn phù dung tỏa hương, nói cho nàng về sau nàng là người hầu hạ tam tiểu thư. Khi đó nàng rất vui vì có thể làm bạn với một cô gái tuyệt sắc, nàng cảm thấy vận khí mình rất tốt, đặc biệt tiểu thư luôn cười nói động lòng người. Nàng dần dần phát hiện, trong vương phủ người khó hầu hạ nhất chính là tam tiểu thư, cũng hiểu được nàng cười thật đáng sợ, người như thế nào luôn cười, giận cũng cười, vui vẻ cũng cười, tươi cười mờ mịt hư ảo, căn bản làm cho người ta không rõ lòng nàng. Hiện tại cảm nhận được tiểu thư không tươi cười càng đáng sợ.

Trong kiệu rõ ràng hơi ẩm tỏa ra bốn phía, ần ần trong lúc đó có điểm lạnh run nhẹ. . .Nhất thời xe ngựa ngừng lại, tỷ nữ phía trước ngã xuống dưới chân, Phù Nhã nhú mi, vừa định trách cứ, mảnh bị vén lên, Luu Đình cười nói: “Phù nhĩ, trên xe ngựa buồn chán, phụ thân mang con rong ruổi một phen”

Một lát, trên lưng ngựa, Luu Đình vuốt vuốt tóc nàng, áy náy hỏi “Khối ngọc kia quan trọng sao?” Phù Nhã giật mình, tay vừa nắm ngọc bội khi nãy nắm lại thật chặt, bỗng nhiên buông ra, giờ lên cười, thanh âm tan trong không khí “Phụ thân quan trọng hơn” Nữ nhi ngọc, biết lời nói của người có nhiều ý tứ. Khối ngọc bội kia cũng quan trọng.

Q.1 - Chương 6: Đêm tai biến

Phượng thiên hoàng triều, dân phong thuần phát, hoàng đế mới đăng cơ, tứ hải thái bình, một mảnh thuận hòa, dân chúng bảo nhau rằng, trời ban phúc cho dân gian, ban cho một minh quân sang suốt, mọi người cùng nhau an cư lạc nghiệp. Vẫn có nam vương Sở Thiên, võ có tướng quân Lưu Đình, một văn một võ, bảo vệ Phượng thiên hoàng triều, sự nghiệp thống nhất đất nước. Vương hầu và dân chúng, mọi người nói chuyện say sưa. Trong năm thái bình, hàng năm tin chiến thắng mang về, hoàng đế có niềm tin cho nên chỉ lo hưởng lạc cung đình, trăm sự ít để ý tới. Hậu cung chỉ sủng ái Hàn thị, ngày ngày hưởng lạc, chuyên sủng Hàn thị một người ngự ban thường ruộng tốt trăm mẫu, hoặc phong quan tam phẩm, Hàn thị bên ngoài thân thích thế lực lớn, cật thế chuyên quyền.

Hoàng đế có 7 người con, thái tử năm nay mới vừa 20, do hoàng hậu Vương thị sinh ra, huyết thống cao quý, tính tình khiêm tốn thuần lương, hiếu lễ song toàn, được dân gian tiếng tốt lưu truyền, mọi người ca tụng, tuy nhiên thiếu quyết đoán, không phải bậc đế vương anh tài. 6 người con còn lại, năm người còn nhỏ, nhị hoàng tử do Hàn thị sinh ra, có thể thành công lớn, mưu mô tàn khốc, năm nay vừa mới 18, được Hàn thị cưng chiều, tùy ý làm bậy. Tam hoàng tử hàng năm bệnh hoạn nằm ở trên giường, không màng thế sự. Tứ hoàng tử không được vua cha sủng ái, hàng năm bị giam cầm ở lăng cung, việc tranh vị khó xảy ra. Ba vị vương tử còn lại hiệp thành một khối, tạo thành một thế lực bên trong, hậu cung triều đình ẩn tàng tranh chấp.

Từ xưa hoàng cung là nỗi đau lớn nhất của nữ nhân, cũng là chỗ hoàn mỹ để tàn phá gia đình, nhà không giống nhà, huynh không giống huynh, đệ không phải đệ, vì long bào, mỗi người đều thấy bất an, mọi người tranh giành, khi máu tươi chảy xuống, ai sẽ nghĩ tình huynh đệ.

Kinh thành tràn ngập một màu tuyết trắng, bông tuyết bay xuống trong đêm. Trước mắt mệnh môn bát quái, mặt đất đầy tuyết. Toàn bộ trời đất một màu trắng xóa, lạnh thấu xương, trên nhành cây phủ đầy bông tuyết, mái ngói cũng bày ra một màu tuyết trắng. Lạnh nhưng không phải cái lạnh của mùa đông, yên tĩnh mà không cô quạnh, vạn vật tựa hồ như trong giấc ngủ say. Bên trong thư phòng của Lưu phủ, Lưu Đình nhíu mày, hôm nay trên triều, hoàng đế trung niên thái độ bức người, giữa hai mi biểu lộ tâm tình, hàng đêm hưởng lạc, có thể nào có đủ sức để xử lý triều chính, mà trong triều thế lực của Hàn thị chuyên quyền, những trung thần kẻ sĩ ngày xưa, hoặc bị lưu đày, hoặc bị tù ngục, ngay cả Sở vương cũng ít hỏi tới triều chính để tự bảo vệ mình. Nhìn thân ngang ngược, không còn vương pháp, lễ tể thái tử hàng năm, tất cả các đế vương đi trước đều vì Phượng thiên hoàng triều cầu phúc, mà năm nay hoàng thượng lại mượn cớ không đi, ra lệnh nhị hoàng tử thay mặt.

Lưu Đình can gián, lễ hiến tế, nếu hoàng đế không khỏe, thái tử là lựa chọn tốt nhất để thay thế, như thế nào cũng không nên để nhị hoàng tử đi thay, trong lời nói ám chỉ Hàn thị một nhà chuyên quyền. Những lời nói ngay thẳng, dù có chính khí nhưng đắc tội với bộ tộc Hàn thị cùng nhị hoàng tử. Quan trường bên trong, Lưu Đình quyền cao chức trọng, tay nắm binh quyền, hoàng đế cũng nhượng bộ ba phần, đổi lại thái tử đi thái miếu tế thái tổ, vì dân chúng cầu phúc. Sở vương thờ dài, nói trước mặt mọi người đắc tội Hàn thị không phải là cử chỉ sáng suốt, báo trước sắp tới tất sẽ có tai họa, làm cho ông lảng tránh kinh thành mấy ngày.

Lưu đình nắm chặt tay, ông cả đời rong ruổi trên lưng ngựa, chưa từng không đánh mà chạy, Hàn thị nắm giữ triều chính, nếu trốn có thể trốn tới đâu? Ông không muốn làm đào binh. Trong đình viện hàn mai tỏa hương, hương khí ẩn ẩn truyền đến trong mũi, một trận tiếng cười như chuông bạc truyền đến làm cho tinh thần của Lưu Đình sáng khoái, phiến muộn biến mất, tươi cười đứng dậy đẩy cửa sổ ra, một trận gió lạnh tiến vào trong đình viện, ông nghĩ đến hai nữ nhi đang truy đuổi trên chóc lẫn nhau, ở hoa mai tỏa hương trong mưa, trời đất một màu, tuyết bay bay, nhiều bông tuyết rơi trên vai, mang theo một phong thái khác.

Phong nhi, Du nhi, Phù nhi, ba đứa nhỏ, ông ngựa chiến cả đời, vì quốc gia an vui, vì bảo hộ gia đình của người khác còn hơn là làm cho Lưu phủ một góc cười vui. Ngày mai, nên đem đứa nhỏ tiến bước. Lưu đình tựa cửa sổ thần nhiên mà than.

Đang đùa giỡn, Phù Nhã đột nhiên ngừng đầu, không chớp mi, cười nói “Tỷ tỷ, ca ca, thời tiết dường như mau thay đổi, ngày mai tuyết rơi có thể nhiều hơn nữa” Lá rơi là tả, gió lạnh gào thét, ngoài phòng từng trận bông tuyết tựa như lông hồng, nhẹ bay đến, trong đêm vô thanh vô tức, Phù Nhã ngủ không an giấc, ngoài cửa gió lạnh vẫn gào thét, như ma quỷ rít gào, có tiếng vang, quấy nhiễu nàng không ngủ được, đôi mắt to linh hoạt ngời sáng như ánh nến trên bàn, như minh châu chói mắt, trong lòng ẩn ẩn có điểm băng hoàng cùng sợ hãi...

Phù Nhã đứng dậy, khoác thêm một kiện áo bông tuyết hồ, thân mình ấm áp, nhẹ nhàng bước ra nội thất, ngoại thất so với nội thất lạnh lẽo hơn vài phần, tỷ nữ bên người của nàng đang ghé bên bàn ngủ, gió đông lạnh làm cho tay của nàng tím xanh, Phù nhã hơi nhíu mi, đi đến mang áo bông nhẹ nhàng khoác lên vai nàng, thị nữ vận vạt thân mình, vẫn như trước ngủ say không tỉnh. Nàng bước lên nhuyển điểm, cầm lấy một bức thêu đang dở, ngày một chính là đại thọ của Lưu đình, nàng muốn tự tay thêu một bức thanh tùng diễn trực đồ cho phụ thân. Một lát sau, nàng nhẹ giọng kêu đau, không cần thận kim đâm làm tay nàng chảy máu, máu chảy ra một chút, dính đỏ sợi chỉ rất chói mắt.

Phù Nhã tay chân có chút phát run, tâm tình này nàng chưa bao giờ trải qua, nàng muốn đi tìm tỷ tỷ nói chuyện phiếm, gặp thư phòng có ánh sáng, ánh nến nhỏ lay động trong không trung, âm thầm kinh ngạc, đột nhiên, không xa truyền đến tiếng mèo kêu khiến cho nàng chú ý, xuyên thấu qua hành lang trống không, thấy ánh đao chớp lóe, nhanh như tia chớp, một gã hắc y giơ tay chém xuống, hai gã thị vệ ngã xuống không một tiếng động, ngay cả kêu lên sợ hãi cũng không kịp.

Phù Nhã hai mắt mở lớn, che miệng lại, lại thấy ba gã hắc y nhân đang đi đến, một người lấy ra một lọ chất lỏng trong ngực, rải trên thi thể, khói trắng

bốc lên, xèo xèo rung động, sau một lát, thi thể hoá thành một bãi máu loãng, trừ bỏ quần áo cái gì cũng không còn. Xuyên qua cửa sổ, Phù Nhã tình tường đem một màn này thu vào trong mắt, hoảng sợ nuốt nước miếng, lần đầu tiên nàng chứng kiến một kiểu giết người khủng bố như vậy, ngay cả thi thể cũng không lưu lại. Toàn thân nàng phát run, quay đầu chạy về hướng thư phòng.

“Phụ thân...” Phù Nhã ngừng ở cửa phòng, thấy phụ thân đang cùng một gã nam tử đang nói chuyện, thấy nàng tiến vào sững sốt một chút. Phù Nhã chưa từng thất thố như vậy, đã xảy ra chuyện gì? Lưu Đình hướng về gã nam tử gật đầu, ý bảo hẩn lui ra, Phù Nhã đã vọt tới bên người ông, khẩn trương lôi kéo tay ông “Có người xông vào nhà của chúng ta, giết người ở phía trước đình”. Tuy rằng sợ hãi, Phù Nhã không hề run, bình tĩnh nói cho Lưu đình sự tình từ đầu đến cuối.

“Tướng quân bọn họ hành động nhanh như vậy?” Nam tử bên cạnh nghe xong nắm chặt tay “Còn tướng quân, phu nhân và tiểu thư thì sao?” “Đừng lo cho chúng ta, mạng Phong nhi đi, đây là quân lệnh” Lưu Đình trầm giọng nói, khí thế uy nghiêm, Bùi Lương hơi chút tự hỏi, quý xuông đất, khấu đầu ba cái “Mặt tướng tuân lệnh, sẽ không phụ sứ mệnh” “Bùi Lương, Phong nhi liên kính nhờ người” “Bùi Lương đôi mắt ửng đỏ, cắn răng đứng dậy đi ra ngoài.

Lưu Đình cúi đầu nhìn Phù Nhã, yên lặng không nói gì, không biết phải giải thích như thế nào với nàng. Đây là việc triều chính, cuối cùng liên lụy người nhà, vốn chỉ một đêm liền hư hết thảy, vẫn là chậm, tướng quân phủ hẩn là đang bị bao vây. Phong nhi có thể hay không thoát ra ngoài là một dấu hỏi, Du nhi cùng Phù nhĩ... còn có phu nhân...

Nhưng thật ra Phù Nhã lẳng lặng nhìn ra tất cả, an lòng xuống, hiên lên tươi cười “Phụ thân xem ra nhà có biến, người làm cho thuộc hạ mang ca ca đi có phải hay không sợ hãi chúng ta đều chết ở đây, phủ đệ bị bao vây?” Lưu Đình cười khẽ, ôm nàng trong ngực, trong ba đứa nhỏ, mỗi người đều thông minh, đặc biệt là Phù nhĩ, có thể liệu định tất cả, việc gì cũng có thể trầm tĩnh ứng phó, tới lúc này rồi mà vẫn có thể tươi cười như xuân phong. Làm cho ông thấy xấu hổ.

Cửa phòng mở ra, một trận gió lạnh thổi vào, Phù Nhã quay đầu lại “Tỷ tỷ” “Du nhĩ, người như thế nào lại đây?” “Phụ thân, nương nàng...” Du Nhã đầu bay vào trong lòng ngực Lưu Đình, khóc rống lên. Lưu Đình mặt mang màu bi thương, ôm chặt nữ nhĩ, lòng đau như cắt, bọn họ ngay cả người già yếu phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha? Bị phần trong lòng... đổ cả đôi mắt.

Phù Nhã âm thầm nước mắt rờn rờn, ý tứ sáng tỏ, mẫu thân nàng đã gặp bất trắc, nước mắt chảy xuống hai má, nàng dù sao cũng chỉ là cô bé 8 tuổi, dù có thông minh cũng không chống lại này việc quá đau đớn, mẫu thân yêu thương đột nhiên chia ly, đáy lòng bất an dần dần mở rộng, ngẩng đầu nhìn Lưu Đình. Du Nhã cũng nín khóc, ổn định lại tinh thần “Phụ thân làm sao bây giờ? Trong phủ thị nữ thị vệ chắc gặp bất trắc, bọn họ là ai, vì sao muốn giết chúng ta?”

“Du nhĩ, Phong nhi bướng bỉnh có đào một cái động ở góc tường, có thể ra phủ, người mang theo muối muối đi ra ngoài, có thể đi bao xa thì đi thật xa... Chạy nhanh!” Lưu Đình bình tĩnh phân phó, kéo tay hai người. “Không còn kịp rồi” Phù Nhã cùng Du Nhã đồng thời thở dài, hương vị máu tươi đã đưa tới, đình viện ngoài thư phòng cũng thoáng nghe tiếng kêu rên và tiếng nói. Lưu Đình trong lòng bàn tay căng thẳng, cuống quýt đem Du Nhã giấu ở dưới bàn, đem Phù Nhã tới phía sau trong đàn mộc.

“Mặc kệ thấy cái gì cũng không được lên tiếng, biết không? Giữ lại mạng, thay phụ thân cùng nương phải sống cho tốt, có nghe thấy không!” Du Nhã Phù Nhã rơi lệ, cũng không đáp lại, Lưu Đình gắng hỏi “Ngay cả yêu cầu cuối cùng của phụ thân cũng không làm được sao?” “Vâng” Phù Nhã, Du Nhã nghẹn ngào đáp ứng.

Lưu Đình nở nụ cười, trên khuôn mặt của các nàng hôn nhẹ một cái, ông phải đánh cuộc một phen, hy vọng bọn họ sợ ý, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Tháo xuống bội kiếm trên tường, một trận gió lạnh ủa tới, vài tên hắc y nhân như ma quỷ tiến vào, vô thanh vô tức. Ngay sau đó là một gã nam tử khác, đứng là người quen, Lưu Đình neho mắt lại tức giận mắg “Chớ sẵn”

Vân vương gia cười lạnh nói “Tướng quân cần gì phải tức giận, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, người cùng nhĩ hoàng tử đối nghịch, chẳng phải lấy trứng chọi đá, toàn bộ không ưu đãi” Lưu Đình tức giận toàn thân phát run, mà ở trong Phù Nhã xuyên qua khe hở, mông lung thấy tình cảnh bên trong, nàng nhận ra Vân vương gia, thật tốt, như vậy không hề kiêng kỵ, ngay cả khăn che mặt cũng không dùng. Phù Nhã đoán được ý tứ bên trong, phụ thân tuyệt đối trốn không thoát, tỷ tỷ cuốn mình rơi lệ, tay che miệng, âm thanh sợ hãi truyền ra. Phù Nhã không chớp mí, lẳng lặng nhìn bên ngoài, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền...

Lưu Đình giờ kiểm, chinh chiến sa trường nhiều năm khí thế bàng bạc, chính khí nghiêm nghị, Vân vương gia nhẹ giọng nói “Tướng quân cần gì khăng khăng một mực làm chi? Nhĩ hoàng tử nói, chỉ cần tướng quân đáp ứng hẩn về sau tận tâm khuyên mã, hẩn sẽ không tính toán, cũng sẽ tha tướng quân một mạng”

“Vân Trọng, người cảm mến! Bản tướng quân ngra chiến một đời, không phải là hạng người tham sống sợ chết, người chờ đêm khuya tới phủ đệ của ta ,giết người nhà của ta, lúc này còn làm bộ làm tịch trấn an! Ta thật sự là có mắt như mù mới qua lại cùng một tiểu nhân gian nịnh như người” Lưu Đình tức giận mắg, thanh âm áp đảo. Vân Trọng mặt đen lại, âm hiểm neho hai mắt “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt” tay vung lên, sáu người bên người hẩn giống như quỷ mỵ theo tới, kiếm khí bức cô hợg của Lưu Đình.

Thân hình giống như rồng bay, kiếm của sáu người bao quanh Lưu Đình, Du Nhã nhìn không thấy tình hình bên ngoài, do nghe thanh âm tấn công của đao kiếm, trong gió lạnh vang lên, thanh thanh chìm vào đáy lòng, cắn môi dưới đau đớn, Phù Nhã lại thấy rõ tình huống, thấy thân ảnh quỷ mỵ của hắc y nhân chớp lên, nàng mơ hồ biết phụ thân không ngăn cản được, còn đang có một tia hy vọng chỉ cần thoát thân là tốt rồi...

Cánh tay bị chém một đao, Lưu Đình nhất thời thân mình mất thế, hắc y nhân lưỡi kiếm màu xanh, thế nhưng có độc...không còn kịp nữa, độc chậm rãi lan tràn, theo nội lực của ông nhanh chóng phát tán, .. Động tác dần trở nên chậm chạp, mà hắc y nhân động tác lại nhanh như tia chớp, chiêu thức bức người... Vân vương gia cười lạnh đứng ở một bên, an tĩnh xem biến, Phù Nhã bất an dần dần rõ rệt, Lưu Đình mất thấy nội lực dần dần bị phong bế, trong lòng biết không ổn, khóe mắt thoáng nhìn Vân vương gia mặt lạnh đứng ở bên, đáy lòng tức giận, thừa dịp hắc y nhân biến hoá chiêu thuật, chỉ

trong một chiều, bắt Vân vương gia, kiểm lập tức không chế hấn.

“Dừng tay! Nếu không ta giết hấn” thanh âm của Lưu Đình phù phiếm cực kỳ, khí lực không đủ vì độc đã lan tràn, ông rã sức đề xuống, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Phù Nhã nhẹ nhàng thở ra, thắm hồ một tiếng, lập tức đôi mi thanh tú nhắm lại, bởi vì đối diện bọn họ, Lưu Đình còn không gặp Vân vương gia trên mặt tươi cười, nằng nề ràng thấy, một nụ cười quý dị, không có chút bối rối dù bản thân hấn hiện đang là con tin. Trong lòng vì phụ thân mà một phen đổ mồ hôi lạnh.

Hắc y nhân dừng tay, trong tay trường kiếm lam quang, thân nhiên chỉ hướng bọn họ, Lưu Đình theo sát về phía sau, lui tới cạnh cửa, nhất thời mở to đôi mắt, Phù Nhã hít vào một hơi, lệ rơi như mưa. Nam tử phía sau cửa, một kiếm đâm vào lưng Lưu Đình, máu tươi chảy xuống đất, đồ hồng quý dị mà đẹp đẽ... Kiểm trong tay Lưu Đình rơi xuống, vang lên một tiếng loảng xoảng, chấn động trong lòng Phù Nhã, ần ần đau... Chỉ có thể liều mạng che miệng lại.

Lưu Đình chậm rãi quay đầu, thấy rõ nam tử phía sau, không thể tin mở to đôi mắt, rất là tức giận, giống như đau lòng... Ngã về một bên, hết rồi thời huy hoàng khi còn sống... trước khi chết, bên tay vẫn như cũ những tiếng vang gào thét nơi sa trường...

Nhẹ nhàng bàn tay vung lên, Vân vương gia thanh âm bỗng vang lên, cười: “Sở vương đối với nhị hoàng tử quả thật chân thành, ngày khác bốn vương sẽ vì vương gia nói tốt một câu”. Sở vương thu hồi kiếm cười lạnh “Vậy làm phiền vương gia”

Vân vương cố ý dò hỏi, ông không thể không phối hợp, nhiều mưu kế độc ác, nhiều kết cục tàn nhẫn, ông đã ra tay với cả bằng hữu của mình, nếu ông không ra tay, ngày khác Lưu gia chính là tấm gương cho Sở gia. Phù Nhã quá mức bị phần, không chú ý đến một con chuột xông vào trong, dọa nằng, nằng hồ nhỏ một tiếng, mơ hồ truyền vào bên trong lỗ tai của mọi người, ở dưới bàn Du Nhã cũng nghe thấy, bàn học và chỗ nấp của Phù Nhã cách nhau không tới một thước, Vân vương gia neoh mắt lại ý bảo hắc y nhân tiến tới kiểm tra

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Lời thề của Phù Nhã

Phù Nhã âm thầm ảo não, kinh hãi nhìn hắc y nhân thân ảnh càng ngày càng tiến gần, thu nhanh vạt áo, Du Nhã nghe tiếng chân nhỏ như muỗi kêu, phán đoán... Nàng phải bảo vệ muội muội... Khẽ cắn môi, bỗng nhiên dưới bàn chui ra, thấy trên mặt đất Lưu Đình dĩ nhiên đã tắt thở, nước mắt rơi, lạnh lùng nhìn hắc y nhân trước mặt...

Nguyên lai là Lưu gia nhị tiểu thư... Không hổ là người kế thừa của Lưu tướng quân, có khí phách, có đảm lược... Vân vương gia lạnh lùng tán thưởng, ba phần thực bốn phần giả, Sở vương này vừa hơi chút nhủ lại giận ra.

“Sở Thiên, uống cha ta còn coi ngươi là tri kỷ, dưới cừu tuyền, ta biến thành quỷ cũng không tha cho các ngươi” “Du Nhã, đừng trách ta, muốn trách thì trách cha ngươi đắc tội với nhị hoàng tử cùng quốc trượng”. Ông cùng Lưu Đình là bạn thân nhiều năm, Lưu Đình thường xuyên đem Du Nhã theo qua phủ, ông đối với Du Nhã rất yêu thích, trong lòng từng có ý muốn kết thông gia, nhưng hôm nay... Chỉ sợ nữ nhân này cũng không giữ được...

“Ha ha...” Vân vương gia cười gian “Sở vương, đây là thời cơ tốt cho ngươi lập công, ngươi không phải nói nguyện trung thành với nhị hoàng tử sao? Làm cho nhị hoàng tử thấy thiết tình của ngươi đi”

“Vân Trọng ngươi...” làm cho ông xuống tay... Nhẫn tâm đối với một tiểu cô nương trời gả không chặt... Vân vương gia cười lạnh “Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc, không thời giờ xuân lại thổi, Sở vương, hay là ngươi không đánh lòng, nếu nhị hoàng tử và quốc trượng biết...”

Sở vương lạnh lùng nhìn hấn một cái, đi đến bên người Du Nhã, Phù Nhã nước mắt không thể rơi, âm thầm tự trách, nếu không phải tại nàng, tỷ tỷ sẽ không bị như vậy... Nàng liều mạng che miệng lại, mới nhìn phụ thân bị chết, chẳng lẽ còn phải xem tỷ tỷ sao?

Sở Thiên cắn răng, thu kiếm nhìn Du Nhã ánh mắt oán hận, từng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần với ý cười trong suốt, hiện giờ chỉ còn lại một mảnh buồn bã cùng uất hận...

Một tay vung đến ở nàng trước ngực, Du Nhã chìm vào bóng đêm, Vân vương gia lo lắng, ra lệnh hắc y nhân đến kiểm tra. “Khỏi bẩm vương gia, đã tắt thở” hắc y nhân âm thanh lạnh lùng nói... Hắc y nhân lấy ra lọ chất lỏng, rải trên người Lưu Đình, một lát, hóa thành máu loãng, tiếp theo tính rải ở trên người Du Nhã, Sở thiên ngăn lại “Nàng cùng ta có duyên, có thể làm cho ta an táng nàng, chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, không cần tàn nhẫn như vậy”

Vân vương gia suy nghĩ, gật gật đầu “Ngày mai, triều đình sẽ ra bố cáo, Lưu Đình thông địch phản quốc, ... không nghĩ hấn cả đời chinh chiến, lại để tiếng xấu muôn đời... Ha ha ha...” Tiếng cười của gian nịnh thanh âm nghe mỉa mai... Sở vương không lên tiếng, ôm lấy Du Nhã trên mặt đất, ra cửa, trong đình viện đứng đầy thị vệ, mỗi người như hung thần át sát, hướng Vân vương báo cáo, trong phủ không còn người sống sót...

Biết bọn họ tất cả đều đã đi xa, bông tuyết ngoài cửa bay bay, Phù Nhã mới dám lên tiếng khóc rống... Phụ thân, tỷ tỷ... thanh âm thê lương, đoạt hồn người... thân mình nhỏ nhỏ run run, quá nhiều bi thương trong lòng nàng, một cổ nhện nhào, phun ra máu tươi, đỏ cả chiếc áo trắng như tuyết... tuyết

đẹp mà thể lương...

Sau một lát, một thân ảnh hài đồng nho nhỏ ngã nghiêng lao đảo đi trên mặt đất đầy tuyết, trên vạt áo màu tuyết trắng nhiễm một màu đỏ thẫm, che ngực, một đường đập tuyết mà đi. Thân ảnh của nàng trong tuyết mờ mịt, ở trong ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra một chút cô độc hoang vắng, ở trong đất trời một màu tuyết trắng, giống như cô hồn dã quỷ có nhà mà về không được...nghèo túng du đăng...

Tuyết đọng thật dày trên đất để lại dấu vết nhọt nhọt, trong chốc lát tuyết lại rơi đầy lấp dấu chân không còn dấu vết...Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết luân màu da cùng màu với đất trời, không có huyết sắc, mặt đất rộng lớn mờ mịt trống trải, tuyết không có người ở, Phù Nhã té ngã trên mặt đất...thì thào tự nói "Không thể chết được, tuyết đối không thể chết được...Phụ thân, tỷ tỷ, mẫu thân, ca ca... đều đi rồi, ta không thể chết được...tuyết đối, tuyết đối không thể chết được..."

Phù Nhã đối khổ lạnh lẽo, ghé vào mặt tuyết, liều mạng ngăn lại nước mắt của chính mình, tay nhỏ bé mềm mại bị lạnh đến xanh tím...ràng chịu cái lạnh bức người, cố gắng nuốt vào...hận...nàng còn nhỏ mà tâm tình đầy oán hận, hận điên cuồng chôn cất...

Trong thiên địa, chỉ một khắc mà gia đình ấm áp đã không còn, tướng quân phủ mấy chục mạng người, hết thầy đã không còn...tỷ tỷ tú lệ, mẫu thân ôn nhu, ca ca nghịch ngợm, phụ thân hiền lành...Gia đình hạnh phúc một đêm biến đổi lớn, tỷ tỷ của nàng vì bảo vệ nàng mà chết, phụ thân kính yêu từ nay về sau phải mang tiếng xấu muôn đời...Lòng như dao cắt bất quá cũng chỉ như thế.

Hay thay cho một tội thông đồng với địch phản quốc...Luu gia nhiều thế hệ trung lương, nhưng lại rơi vào kết cục như thế này...Nàng chỉ mới 8 tuổi, lại phải chịu bi kịch trong một đêm nhà tan cửa nát, phải thừa nhận huyết hải thâm thù...Chưa từng có nghĩ đến, nàng có một ngày trong trời đất tuyết bay mờ mịt, chưa từng nghĩ đến nàng chỉ có thể dùng tuyết cho đỡ đói...

Không thể chết được, đây là ý nguyện duy nhất trong đầu nàng, nàng muốn báo thù...Những mạng người vô tội, nhà của nàng hạnh phúc, ...nàng phải lấy lại công đạo...Dạ dày mềm mại không chịu nổi như vậy gây ra sức ép, toàn thân đau nhức, Phù Nhã lại ói ra một ngụm máu tươi, giãy dụa đứng lên, dùng toàn bộ khí lực, dựng thẳng hai ngón tay lạnh gọng thề

"Ta...Luu thị Phù Nhã, lúc này thề với trời, ngày khác nhất định làm cho những người hại nhà ta nợ máu phải trả bằng máu, lấy máu nhà của họ bồi thường cho nợ máu của Luu gia...Cho phụ thân của ta rửa sạch oan ức, có lời thề này đất trời làm chứng..."

Dùng hết một hơi cuối cùng của nàng, Phù Nhã chịu không nổi gió lạnh cùng đói khát, té xỉu trên mặt đất...Trong trời bông tuyết bay bay, tri giác của nàng đi xa...Nàng không thể chết...Tuyết đối không thể chết được...Thanh âm trong trẻo của nàng ở trong tuyết mờ mịt phiêu tán...xa xa tiếng vọng...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tô thị nữ nhi

Nói đến mỹ nhân của kinh thành, có hai đoá phù dung, một đoá là Vân vương phủ quận chúa, Vân Uyển Phù, một đoá là kinh thành Tô gia đại tiểu thư —Tô Lục Phù. Ai gặp qua hai người họ đều nói, phù dung như hoa tiên tái thế, khuynh quốc khuynh thành, tươi đẹp nhất thiên hạ, giai nhân hậu cung ba ngàn so ra kém sắc, Uyển Phù là tiểu thư khuê tú, rất ít xuất môn, ít người gặp qua dung nhan của nàng, Lục Phù gia đình thương nhân, năm 15 tuổi theo phụ thân xuất môn, trên mặt nàng mang theo khăn che mặt, người gặp qua nàng đếm trên đầu ngón tay.

Hai người mỹ mạo mọi người đều biết, đệ nhất danh kỹ của kinh thành gặp qua Tô tiểu thư cũng mặc cảm, sau đó đóng cửa không tiếp khách, không gánh nổi gánh nặng danh mỹ nhân, có thể thấy được sắc đẹp của nàng không phải tầm thường.

Tô gia kinh thành là hộ nổi danh nhất, Tô Hoài Nhon trung niên, trong nhà thế thiếp cả sảnh đường, chính thế và 8 người tiểu thiếp, Lục Phù do chính thất sinh ra, nghe truyền lúc sinh, bầu trời rặng mây đầy trời, một mảnh phú quý khí cát tường, mệnh của nàng từ nhỏ vinh hoa phú quý cả đời, quý khí này cũng chiếu rọi tới những người thân...Tô Hoài Nhon mặc dù thế thiếp chín người, nhưng chỉ có một nữ nhi, cưng yêu đến cực điểm. Thế thiếp bên trong không giống gia đình người bình thường tranh đấu không ngớt, mà ngược lại hoà thuận vui vẻ như chị em ruột ở chung, đối Lục Phù giống như của mình sinh ra.

Tô lão gia ở trong bàn rượu tiết lộ ra, Tô gia có thể phú quý gia đình yên vui, mọi người đoán Lục Phù giúp ông bình ổn việc gia đình tranh đấu trong nhà. Năm 15 tuổi theo phụ thân xuất môn, thương giới đồn đãi Tô gia thiên kim, không thua nam nhi, trí tuệ tuyệt luân, nhân trung long phượng. Tài tình có thể nói là tuyệt nhất, có hàng loạt lời hay, đã là tuyệt sắc thiên hạ mỹ nữ, tài cũng là tuyệt tài nữ.

Nhân gian trong lúc giao tế khen ngợi không dứt, làm cho người ta vừa hận lại yêu...tài không tầm thường. Mặc kệ lời đồn đãi, từ lúc Lục Phù có ý tiếp quản sinh hoạt của Tô gia, Tô gia tài nguyên cuộn cuộn, phúc lộc quang vinh, có thể nói là đệ nhất phú thương ở kinh thành, Tô gia lấy vài vóc lập nghiệp, kinh doanh tơ lụa, tiệm rượu...Mà sau khi Lục Phù tiếp nhận liền triển khai thêm hiệu thuốc bắc cùng thanh lâu...Chỉ cần là có thể kiếm tiền ngành nào nàng cũng tham dự một tay.

Ở giới thương nhân có hai người nữ nhân làm cho người ta nói chuyện say sưa, một người là Dao Quang, một người là Lục Phù tiểu thư. Dao Quang phụ

nhân cũng là vài năm gần đây nổi lên thương trường kỳ nhân, tác phong tàn khốc, ngăn ngừi vài năm gây dựng nên một vương quốc buôn bán, nắm giữ mạch máu kinh tế của kinh thành, không người nào biết chi tiết. Không giống với Dao quang phu nhân thương trường ngoan tuyệt không lưu tình, Lục Phù ôn nhuận như gió, mọi chuyện khiêm tốn... rất có danh tiếng.

Nàng trong cảm nhận chung của người ở kinh thành là một thần thoại, mọi người đối với nàng hết thảy tò mò... rồi lại không nhìn thấu tấm che mặt thần bí.

Kinh thành đệ nhất tiệm rượu – Mai Hoa Lâu.

Ngày ngày khách quý chật nhà, huyền não nhộn nhịp, không ít vương tôn công tử quý tộc thường tụ tập, hoan ca nói cười liên tục, đây là sản nghiệp của Tô gia, là nơi phồn hoa dưới chân thiên tử, từ lâu nay quy mô to lớn, phong cảnh thanh nhã, có phòng phú quý, có phòng cho khách thường. Không chỉ phục vụ cho giới quyền quý ở kinh thành, mà còn phục vụ cho bình dân, giá rượu và thức ăn có mức có chừng. Chỉ cần có tiền là có thể đến.

Mặt sau của Mai Hoa Lâu là một tiểu lâu thanh nhã, là nơi Lục Phù xử lý nội vụ hay gặp khách quý, tường cao, tiểu viện uyển chuyển khéo léo, cây tùng xanh tươi, trong ao hoa sen nở rộ, phù dung e ấp, trong gió xuân, hoa mai đua nở.

Trong tiểu lâu, hoa mai, đàn mộc ở lơ lửng hương thiêu đốt, khói trắng lượn lờ bay lên, ôn nhuận ấm áp như gió xuân lúc này thiếu lãnh liệt, mà thêm nhu hòa.

Một nữ tử nằm ở trên đệm, xinh đẹp không ngời bút nào có thể hình dung, mi loan loan, con ngươi như nước trong suốt, mũi thẳng khéo léo, môi hơi hơi cong lên, phong tình vạn chủng, có thể làm cho nam tử trong thiên hạ hóa thành yếu mềm. Dung nhan xuất trần tuyệt mỹ, như thược dược đón gió, như hoa sen mới nở, một thân trắng như tuyết, da thịt nhẵn nhụi, thắt đáy lưng ong thướt tha, đường cong như núi non trùng điệp mê người.

Nàng ngủ cũng mỉm cười, một quyển sách đang ơ thờ ở bên cạnh, một vài tờ bị gió xuân phong thổi lật qua, gió thổi giống như âm nhạc làm bạn với nàng đi vào giấc ngủ. Trên bàn bạch ngọc, một chén trà xanh còn ấm đang tỏa khói trắng... mờ ảo..

Bức màn của tiểu lâu lay động, hai người thanh xuân nữ tử tiến vào, cô gái áo màu xanh nhạt, khuôn mặt như họa, đoan chính thanh nhã động lòng người, hai má nàng mang ý cười dung nhan như bách hợp, còn cô gái kia mặt mày thanh lệ, váy như tuyết trắng, xinh đẹp như hoa lan. Hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần làm cho người ta cảm thán một kỳ công của tạo hóa.

“Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, có thể khởi hành” cô gái váy màu xanh biếc cười khẽ tiến vào, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai của thiếu nữ tuyệt sắc, thật cẩn thận không dám dùng sức, như sợ nàng bị thương. Thấy nàng không có phản ứng, cô gái kia cười hô lên “Tiểu thư..”

Tuyệt sắc mỹ nữ nhẹ mở mắt, lông mi xinh đẹp như hai cái quạt chớp lên, đứng dậy nhẹ xoa thắt lưng, mở ra hai mắt to trong suốt, dù đã nhìn quen nàng tuyệt sắc dung nhan, hai người thị nữ vẫn còn cảm giác kinh diễm, người sao có thể đẹp đến như vậy, nháy mắt có thể làm cho người ta không thờ được.

“Bồn Nguyệt người tốt lắm sao, người xem Bồng Nguyệt im lặng kia” Thanh âm như chim hoàng oanh, thanh thúy cười khẽ còn có điểm như làm nũng. “Dạ phải, là Bồn Nguyệt có lỗi, Bồn Nguyệt không tốt, tiểu thư nói không phải sao?” Bồn Nguyệt sáng khoái thừa nhận sai lầm, thuận tay bên cạnh lấy ra áo choàng da điều khỏa lên người nàng. Bồng nguyệt rất nhanh mang giày cho nàng, rất nhanh sửa lại tất cả.

Tô Lục Phù nói cười “Bồn Nguyệt, Bồng Nguyệt thật tốt, các người đem tiểu thư của các người biến thành phế nhân.” “Tiểu thư thân mình cũng không khác phế nhân là mấy” Bồng nguyệt cũng cười trêu ghẹo. Một câu làm cho Bồn nguyệt cười liên tục, Tô Lục Phù cũng cười duyên “Nếu các người đều ở bên ta, ta làm phế nhân cũng rất thoải mái”

“Tiểu thư, bất thái thái nói người gần đây rất gầy sẽ phạt chúng ta. Trở về hãy giúp chúng ta cầu tình, cũng không phải tại chúng ta phải không?” “Tiểu thư”. Bồn Nguyệt nói xong tiện tay lấy lại quyển sách sửa sang lại. “Bát nương không phải khi còn trẻ cũng gầy như que củi sao, đâu có ai hy vọng nữ nhân lại quá mập” Lục Phù từ từ bước xuống đường phong thái tràn đầy phong tình động lòng người. Bồn Nguyệt nhanh tay xếp lại quyển sách tắt đèn hương, đem cái khăn che mặt qua, che lại nhan sắc tuyệt mỹ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Phượng hoàng đường lớn nạp hiền

Xe ngựa hoa lệ rong ruổi trên con đường Phượng Hoàng phồn hoa, hai con bạch mã chạy song song, cước bộ chỉnh tề hữu lực, nhìn ra đã được huấn luyện, không phải là ngựa tầm thường, mã phu tuổi trẻ nhiệt huyết sôi trào, vững vàng tiến tới trước.

Trong xe ngựa, Lục Phù tựa vào gối mềm, cùng Bồn Nguyệt Bồng Nguyệt nói chuyện mấy ngày qua, đột nhiên xe ngựa bị một trận lay động mất đi thăng bằng, xe ngựa ngừng lại, nếu không phải Bồn Nguyệt nhanh tay đỡ lấy nàng, nàng đã bị té xuống xe. Bồn Nguyệt chau mày, không hồn giận quát lên “Lục Tử, mắt bị mù sao, như vậy không cẩn thận, làm cho tiểu thư kinh động?”

Lục Tử vội vàng cầu xin tha thứ “Tiểu thư tha tội, Bồn Nguyệt cô nương tha mạng, hôm trước mới vừa mưa, không thấy rõ đường làm kinh động tiểu thư”. Lục Tử sợ hãi. Xe ngựa mất cân bằng, bánh xe lún xuống bùn, không nhúc nhích, không có người giúp đỡ sẽ không đi tiếp được, Lục Phù phải

bước ra xe ngựa, một trận hương khí bức người, Lục Tử không dám khinh thường sắc mặt của nàng, sợ hãi đứng đó chỉ sợ tiểu thư đẹp như thiên tiên trách tội.

Lục Phù cười khê, không lên tiếng, thấy bánh xe không động đây, ở đây là Phượng Hoàng đường lớn, xe ngựa cản trở một góc đường, người đến người đi, thật là náo nhiệt, người đi qua đều ngoái đầu nhìn về phía bọn họ, lại không thích hợp cho Băng Nguyệt Bồn Nguyệt ra tay, Lục Phù ôn nhu nói, “Lục tử, nghĩ biện pháp lấy xe ngựa lùi ra, Lý lão bản đang chờ”

“Đa, dạ phải, tiểu nhân lập tức đi làm, tiểu thư chờ một lát”. Lục tử vừa nghe, tâm tình vui sướng, tiểu thư quả thật nhân từ, chạy nhanh đi làm. Băng Nguyệt Bồn Nguyệt đỡ nàng tới một nơi khuất ánh mắt của mọi người, tuy nhiên mọi người đều biết đó là Tô gia thê từ xe ngựa, vừa thấy Băng Nguyệt Bồn Nguyệt không rời xa, nàng lại mang mạng che mặt, đã biết đó là một trong hai đoá phù dung của kinh thành Tô Lục Phù. Ngay cả thị nữ đều như thể động lòng người, có thể suy ra nàng là xinh đẹp tú lệ đường nào.

Trong những người nhìn thấy đó có đủ loại người háo sắc, không gần được nàng, trước có những cử chỉ sàm sỡ dân nữ, huống chi hình tượng của nàng ở kinh thành là phù dung thanh khiết, từ cách họ nhìn hai người thị nữ bên người nàng cũng có thể tưởng tượng được nếu bọn họ nhìn thấy nàng sẽ hung ác đến thập bội.

Một gã nam đồng đi đến các nàng, Lục Phù cúi đầu, chỉ thấy hắn là người lam lũ khoảng 8, 9 tuổi, khuôn mặt dơ bẩn dính đầy đất vàng không thấy rõ bộ dạng ban đầu, chỉ thấy một ánh mắt âm trầm, có khát vọng, có chờ đợi, cũng có khấn nguyện. . . Sinh mạng đề tiện như con kiến, hiện ra trước mặt nàng.

“Tiểu thư cao quý, xin thương xót, xin cho ta chút tiền, ta đói lắm.” Bồn Nguyệt tính mở miệng, thấy thần sắc của Lục Phù, không có lên tiếng. Lục Phù lua trắng che lại chỉ thấy một đôi mắt nhe nhằng, như cũ có ý cười, nhìn hai đồng không biết suy nghĩ gì, hồi lâu bảo Băng Nguyệt cho hắn tiền. Nam đồng không thể tin vui sướng tiếp nhận một thỏi bạc, quỳ xuống trên mặt đất khấu đầu vài cái, liên tục nói lời cảm tạ, đợi hắn đi xa, Bồn Nguyệt liếc mắt bốn phía, cười khê “Hôm nay tiểu thư lại làm mỹ đức tha hồ cho bọn hắn thảo luận”

Lục Phù cười mà không đáp, cũng khe khẽ nói nhỏ với đám người. . . “Mọi người ngu xuẩn, không thể nhìn bề ngoài. . .” Một xe ngựa hoa lệ khác rong ruổi mà đến, tốc độ nhanh như tia chớp, một trận gió thổi qua đường cái, không thể dự đoán có một xe ngựa dừng ở trên đường, nhanh thẳng lại đây cương, con ngựa kinh hãi nâng đầu lên.

“Chuyện gì?” một âm thanh lạnh như băng tuyết từ trong xe ngựa truyền ra, tàn khốc vô tình. Người lái xe ngựa sợ hãi báo cho biết có xe ngựa đỗ bên đường. “Vâng.” người đánh xe rên lên một tiếng che ngực, giống như bị một trận cuồng phong làm bị thương đến nội tạng, lại không dám lên tiếng, máu tươi chảy ròng ròng, đọng ở trường bào thành màu xám. “Đi đường vòng” tiếng nói lạnh lùng vang lên, như trước không mang theo một tia cảm tình, người đánh xe nuốt nuốt nước miếng, giống như nhe nhằng thò ra, đánh một vòng tiếp tục đi về phía trước.

Đó là xe ngựa của Dao quang, người đi đường nói như thế. Quả thật vô tình như băng. Lục Phù xem một màn cười, chính là cười cũng không tỏ thái độ, Bồn Nguyệt có vẻ không kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn xem ánh trăng, chớp đôi mi thanh tú, Lục Tử cầu người giúp sao lâu rồi mà không cả bóng người cũng không thấy? Bỗng nhiên thấy một người nam tử quần áo lam lũ tiến đến xin tiền, sắc mặt vàng như nền hình như là bị thiếu ăn lâu lắm rồi, dáng người rất cao, nếu không phải giờ phút này một thân lam lũ, không ai nghĩ là một tên ăn xin, một người thanh niên cường tráng như vậy, nhưng lại ăn xin ở đầu đường, Bồn Nguyệt nhìn không được quát “Tiểu thư nhà chúng ta không phải là Quan âm bồ tát, không cần mọi người đều đi lên đòi tiền, cút đi”

Nam tử sững sốt, giống như không hiểu tại sao vừa bố thí cho nam đồng mà không cho hắn. . . Mặt vàng như nền, hai tròng mắt lạnh như băng tỏ vẻ khó hiểu. . . ngẩng đầu tức giận nhìn Lục Phù liếc mắt một cái, không dám lại nhìn xuống. giống như thấy cái nhìn của nàng là một loại khinh nhờn. “Người là một nam nhi khoẻ mạnh, có thể làm nhiều việc có ích, vì sao cố tình đi ăn xin để sống, người xem bên kia lão phu, tuổi tác đã cao, vẫn còn bán bánh nướng, cũng có thể lo cho bản thân, người vì sao làm không được?” Băng Nguyệt lạnh lùng nói.

Nam tử cũng không nói gì, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi một chút, xoay người tính bước đi, Lục Phù gọi hắn lại, thanh âm như gió, ầm áp lòng người “Bên kia, xe ngựa của ta bị lún bùn, nếu người có thể nhắc ra, ta cho người một thỏi vàng” Nam tử kinh ngạc ngẩng đầu, nói tiếng cảm ơn, liền hướng về xe ngựa mà đi, Băng Nguyệt khó hiểu hỏi “Tiểu thư vì sao giúp hắn?”

“Người này gân cốt khỏe mạnh, ta có hứng thú, ánh mắt trong sáng, không giống người ăn xin, còn không có thù qua đã nói lời cảm tạ, nếu hắn có thể nhắc xe ngựa, tài cán ta có thể sử dụng” Lục Phù nhìn xa xa, nam tử hơi hơi dùng sức, xe ngựa đã ra khỏi vũng bùn dễ như trở bàn tay, chung quanh nhiều người thán phục.

Băng Nguyệt Bồn Nguyệt nhíu mi, thầm than “Hảo nội lực”. Nam tử lại đi đến, Lục Phù cười, tiếp lấy thỏi vàng trong tay Bồn Nguyệt trao cho nam tử, nàng cười nói “Tráng sĩ quả thực không phụ công ta kỳ vọng, vàng về người”

Nam tử tiếp nhận vàng, cầm ở tay, cười khê, nói lời cảm ơn. Quay đầu đi, Lục Phù gọi lại “Tô phù còn thiếu một người hộ vệ, không biết tráng sĩ có hứng thú không?” Nam tử thoáng trầm tư, hai tròng mắt nhìn xuống, như trước xoay người, Băng Nguyệt muốn tiến lên, Lục Phù cười giữ chặt nàng, lắc đầu, nam tử đi vài bước, bỗng nhiên xoay người trở về, bước chân có lực, lên tiếng nói to “Nguyện ý nghe theo tiểu thư sai bảo” Lục Phù nở nụ cười, vui vẻ như gió xuân.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Mưu hoa

Tô phủ Tây Uyển, nước chảy dưới đình, đình thai cảnh vật tươi đẹp tuyệt trần, thúy trúc lay động, phù dung xanh tươi, trăm hoa đua nở, nơi nơi mẩn trì như chờ đợi một hương thơm mới. Có một con phi ưng đang bay vòng trên không, không giống như phi ưng bình thường, toàn thân một màu trắng không pha tạp, lớn gấp đôi so với phi ưng bình thường, nhìn ra là tuyệt ưng hiếm có ở quan ngoại, ngày đi ngàn dặm, nhân tính thông minh, rất hiếm thấy.

Băng Nguyệt chụm ngón trỏ và ngón cái lên miệng, một thanh âm bén nhọn bay thẳng lên trời, tuyệt ưng nghe thấy thanh âm, ở trên không trung bay mấy vòng, cúi đầu bay thẳng xuống, dừng ở trên tay Băng Nguyệt, Băng Nguyệt vỗ vỗ thân mình nó, cười cười, cỡi cuốn chỉ ở chân tuyệt ưng xuống, rồi quơ tay cho phép nó cất cánh. Xoay người trở về phòng, ở bên trong Lục Phủ đang nhàn nhã dựa vào bàn, phong thái như tiên tuyệt sắc tỏa sáng, hai mắt nửa khép, đang cùng Bồn Nguyệt thảo luận chuyên kinh doanh của Mai Hoa Lâu và hiệu thuốc.

Bồn Nguyệt thấy Băng Nguyệt tiến vào, đứng dậy hỏi “Tuyệt ưng truyền tin tức gì vậy?” Băng Nguyệt nhìn Lục Phủ cười, tâm trạng lo lắng mở cuốn chỉ ra đưa cho nàng, “Đổi với tiểu thư mà nói không phải tin tức tốt”. Lục Phủ cười duyên, khép quyển sách lại, từng đợt hương khí truyền ra thối qua tâm tình lo lắng của Băng Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Sở vương phủ cùng Vân vương phủ 16 tháng 4 kết thành thông gia, sáng nay thánh chỉ đã ban”

“Cái gì?” Bồn Nguyệt kinh ngạc hô to. “Nhanh như vậy sao?” . Quay đầu về Lục Phủ, cũng có chút lo lắng.

Lục Phủ đôi mắt ngưng lại một giây rồi rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, như xuân tươi cười như trước, mi mắt nửa khép, tựa vào nhuyển ghế, giống như đang chợp mắt, Băng Nguyệt, Bồn Nguyệt không dám quấy rầy, biết rõ nàng giờ phút này đang tự hỏi, chính là lo lắng đứng một bên không dám nói. Bên trong bức rèm che, một tiếng chuông thanh thúy vang lên trong lòng của các nàng, một người nằm, hai người đứng nhìn nhau. Trong lúc nhất thời chỉ có tiếng chuông đình đình rung động, làm cho không khí trầm mặc lan tràn.

“Sở Cảnh Mộc cùng Vân Uyển Phủ? Lục Phủ nhẹ nhàng suy nghĩ, nghiền ngẫm cảm bút lông trên bàn, từ từ viết, hai mắt mở mông lung, linh khí bức người “Kinh thành ca ngợi thần tiên quyền lực rốt cuộc người hữu tình cùng kết tóc se duyên, các người không biết là ta sẽ đưa phần lễ vật sao?” Băng Nguyệt Bồn Nguyệt cúi đầu, cũng không trả lời. Lục Phủ cười, bút lông nơi tay chuyển động theo quy luật, giống như vô tình nói “Nghe nói Ngũ hoàng tử từ từ lâu đã thêm nhỏ dãi sắc đẹp của Vân Uyển Phủ, cũng quấy rầy nhiều phải không?”

“Vâng” Băng Nguyệt cung kính đáp, ngẩng đầu đoán tâm ý của nàng, “Tiểu thư sẽ đem Uyển Phủ tráo hôn, đưa cho Ngũ hoàng tử?”. Lục Phủ ha ha cười, thì thào tự nói “Băng Nguyệt, như vậy chơi không vui sao, hai đóa phù dung của kinh thành nếu cùng một ngày xuất giá, nên có trường hợp gì xảy ra?”

Băng Nguyệt Bồn Nguyệt đồng thời chấn động, nhìn Lục Phủ điểm lệ đang cười như nước, nàng nói về hạnh phúc cả đời mình nhẹ nhàng tựa như nói về một chuyện nàng không chút quan tâm. Hai người đồng thời cả kinh, tuy nói đã theo nàng vài năm, đại khái có thể đoán ra tâm ý của nàng, lúc này lại mờ mịt không hiểu gì, Lục Phủ bằng thanh ngọc khiết thông minh tuyệt đỉnh, nàng rốt cuộc là muốn làm cái gì?

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Bồn Nguyệt bất an nhìn nàng, Lục Phủ cười sáng lạn, tâm tình của nàng mạnh mẽ không hề hờn giận, các nàng lại càng bất an. “Ha ha... các người khẩn trương cái gì? Phụ thân không phải nói, ta năm nay đã mười tám... không phải nên xuất giá rồi sao? Phụ thân cũng nói rõ là ta lớn rồi, ta cũng đến lúc xuất giá không phải Lục Phủ cùng không xem các nàng, ánh mắt nhìn bức màn gần hạt châu tỏa sáng có chút đắm chiêu.

Sở Cảnh Mộc, Vân Uyển Phủ, đôi tình nhân được người đời ca ngợi thần tiên quyền lực.

Sở Cảnh Mộc là triều đình đệ nhất vương gia, nghe nói là một thiếu niên xuất anh hùng, mặt như quan ngọc, tướng mạo tựa Phan An, mười lăm tuổi nhập ngũ, khi vừa tròn hai mươi, ở Yên Môn Quan, lấy sáu ngàn kỵ binh đánh bại hai vạn binh của Đột Quyết, từ đó về sau nổi danh sa trường, hàng năm trú ở biên quan, bảo hộ Phụng Thiên hoàng triều. Năm hai mươi hai tuổi khai hoàn trở về, kế thừa danh hào của Sở vương, thành Sở vương gia.

Nghe nói Vân vương có ý đem nữ nhi gả cho hắn, từ lúc ở Vân phủ hậu viện gặp nhau, định ra mình ước, dặt tay cả đời, cuộc đời này không lấy người khác. Đã qua 3 năm, quận chúa đã mười tám, tú lệ tuyệt luân, muốn thành thân rồi sao?

Lão Sở vương lấy văn thành danh, trung hoà với Vân vương gia, đồng phủ trợ nhị hoàng tử, cùng là đương kim Tấn vương, mà Sở vương Sở Cảnh Mộc lại không phân bang, cũng không muốn bất hòa, không muốn cuốn vào tranh đấu là muốn tự bảo vệ mình. Vẫn là yên tĩnh xem biến.

Sở Cảnh Mộc năm nay vừa mới hai mươi, tay cầm trọng binh, hắn cũng không tham gia đoạt vị tranh đấu giữa các hoàng tử, nếu là cùng Vân vương gia kết thân tùy hắn lựa chọn sao? Từ trước đến nay tình thế bức người không chọn cùng phải tuyến.

Lục Phủ cười khê, cho tới bây giờ chính là tình cảnh mạnh hơn con người, Sở Cảnh Mộc, Vân Uyển Phủ, ta sẽ đưa cho các người một phần quà lễ kinh thiên động địa.

"Bồn Nguyệt, người đi phủ của Ngũ hoàng tử giúp ta đưa vật này, nhớ kỹ, đi vào ban đêm, không được để người khác thấy", Lục Phủ cười nói, xoa xoa thất lung “Băng Nguyệt, người đi hỏi thăm một chút, Vân quận chúa xuất giá muốn dùng giá y làm từ tay người nào, giờ xuất giá, cùng tuyến đường đón dâu, còn có thanh âm của nha hoàn bên người nàng, bắt chước cho tốt...”

“Dạ,” Bồn Nguyệt, Băng Nguyệt cung kính xác nhận.

Những cái chết bình thường là rất dễ dàng cho bọn họ, Vân vương xem nữ nhi như mạng, Sở vương lấy nhi tử làm kiêu ngạo, cũng nên khiến cho con cái của bọn họ ném thứ một chút đau thương tận tâm can. “Một nhân duyên tốt đẹp, thật là đáng tiếc!” Lục Phủ cười khê, Băng Nguyệt Bồn Nguyệt không khỏi cả kinh, theo các nàng ánh mắt nhìn lại, nàng mới phát hiện, bút lông vốn đang xoay tròn trong tay đã bị nàng dùng nội lực bóp nát, cán bút gãy làm hai đoạn, nứt ra tinh tể, Lục Phủ giống như đáng tiếc nhìn lâm lâm “Như thế nào chặt đứt đâu? Ha ha...”

Tháng tư còn có hơn một tháng nàng thực sự chờ mong! “Băng Nguyệt, người gọi Vô Danh tiến vào” Băng Nguyệt nhúm mi, xoay người đi ra ngoài, Vô Danh chính là tên khất cái Lục Phù ngày đó trên đường mang về, hắn nói hắn gọi Vô Danh, mặc khác cái gì cũng không nói, Lục Phù cũng không ép hỏi, cho hắn làm một người hộ vệ bình thường trong Tô phủ, đã có một thời gian, hắn lạnh lùng ít nói, thâm tàng bất lộ.

Trong chốc lát, Băng Nguyệt dẫn theo một nam tử tiến vào, không còn vẻ nghèo túng lam lũ ngày đó, không phải là tuấn mỹ nam tử truyền thống, thân hình cao lớn, mặt mũi cương nghị, cước bộ hữu lực ổn định, lưng thẳng tắp. “Tiểu thư có gì phân phó?” hắn cung kính cúi đầu.

“Đêm nay giờ tý theo giúp ta một chuyện” Lục Phù lời vừa nói ra, Băng Nguyệt, Bồn Nguyệt đồng thời hô to, thần sắc lo lắng nói “Không thể”. Lục Phù đứng dậy, hoa mai theo nàng di động, cười yếu ớt, quần lụa mỏng lay động theo gió, có một phong tình khác, nàng đi đến bên người Vô Danh, nói “Ta tin tưởng hắn.”

Bồn Nguyệt cùng Băng Nguyệt liếc nhìn nhau, cũng không nói chuyện, bốn người trong nhất thời cũng không nói gì. Một hồi lâu, Vô Danh mới quý xuống “Vô Danh nguyện vì tiểu thư làm thân khuyển mã, tuyệt không tiết lộ nửa điểm có liên quan đến chuyện của tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Sở vương Sở Cảnh Mộc

Màn đêm dần buông xuống Vân vương phủ, ánh trăng ẩn mình trong mây, một trận gió lạnh thổi qua, đầu đây có tiếng chim hót, mặc kệ mọi người thường ca ngợi tiếng chim hót thanh thúy, như hoàng oanh xuất cốc hót động lòng người, đêm khuya nghe được tiếng chim hót thật là thê lương, âm trầm làm cho khoảng không rộng lớn cũng tối sầm ba phần. Nhánh cây trong gió xuân lay động, gió làm cho lòng của con người trở nên lạnh lẽo.

Ở hậu viện của Vương phủ, một cây đại thụ che khuất ngọn đèn đang soi rọi, ở một góc âm u, lúc này có một người nam tử đang đứng, hai chân run rẩy, trên trán ánh sáng lạnh loé ra. Theo ánh đao chột loé lên, một tiếng kêu vang lên, rồi máu tươi bắn lên thân cây, thiết trảo của nữ tử vurun ra, trái tim máu chảy đầm đìa của nam tử bị thu vào trong lọ. Ở thân cây vô bị tước ra, một đoá huyết phù dung điểm lệ dần hiện ra.

“A..” một tiếng kêu sợ hãi vang lên, quay đầu lại là một nha hoàn đang che miệng, sợ hãi té trên mặt đất, môi run run, ánh mắt hoảng loạn, ánh trăng nghịch ngợm nhảy ra khỏi tầng mây, chiếu vào mỹ mạo của nữ tử quý dị vạn phần, nha hoàn nửa đêm vô tình chứng kiến một màn tàn nhẫn.

Không đợi nàng phản ứng, nữ tử bên cạnh nam tử thuận tay cắt xuống một mảnh lá cây, dùng nội lực phóng tới cổ của nha hoàn, cắt đứt cổ họng, lập tức một tiếng nhỏ vang lên, máu nhẹ chảy ra từ cổ họng trắng nõn của nàng, nàng ngã xuống đất tắt thở. Tiếng bước chân hỗn loạn sau đó truyền đến, hai người nhảy ra mặt tường.

Một hồi lâu, nữ tử với âm thanh nhu hoà hỏi “Ta đáng sợ sao?” Một lúc thật lâu, thanh âm của nam tử vang lên “Tiểu thư chỉ đáng sợ bằng một nửa của ta, tại sao lại đáng sợ?” Nữ tử cười liên tục, hình dáng hai người càng lúc càng xa, biến mất trong màn đêm. . .

Bên trong vương phủ, quan binh tầng tầng canh gác, Ngự sử đại nhân nhận được báo án từ Vân vương phủ đã cấp tốc chạy tới, đang ở hiện trường điều tra dấu vết, nam tử đã chết cùng nha hoàn cách đó không xa, chết khoảng vài canh giờ, dọa người ba phần. . .

Bên trong Vương phủ đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày, mọi người bất an tụ tập lại trước đình, những nha hoàn nhát gan đứng chung một chỗ, tìm cách trấn an nhau. Nha hoàn có cảm tình tốt với nha hoàn đã chết khẽ rơi lệ. . .

Một người nam tử đi vào trước viện, một thân trường bào, bên hông thắt lưng màu lam nhạt, càng có vẻ khí vũ hiên ngang, mặt như quan ngọc, ngọc thụ lâm phong, khí thế lãnh liệt ngưng tụ ở trong mắt, ánh mắt như biển thâm trầm quét qua đám người một vòng, giống như đang tìm kiếm cái gì, nữ tử xinh đẹp tuyệt trần thấy hắn đã đến, tiến lên, trong mắt vẫn còn sợ hãi, thanh âm hoảng sợ “Cảnh Mộc. . .”

Mi như trăng non, môi như hoa đào, má hồng nhuận, tóc của Uyển Phù quận chúa có hơi hỗn loạn, giống như trong lúc cuồng quất không kịp chải chuốt, dung nhan quốc sắc thiên hương ở trong bóng đêm càng thêm đậm đáng yêu.

“Đừng sợ, có ta ở đây!” Nam tử nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, thấy nàng không bị gì, nhẹ nhàng thờ ra, hiện ra một nụ cười ấm áp, lấy tay vuốt những sợi tóc hỗn loạn của nàng, tràn đầy ôn nhu. Vân vương thấy hắn đã đến, cười một tiếng, đi ra đón “Cảnh Mộc có lòng, chuyện này không phải của ngươi, nửa đêm còn quấy rầy, bốn vương thật sự xin lỗi”

Sở Cảnh Mộc vỗ vỗ trấn an Uyển Phù, nét tươi cười nhạt dần, nhìn không khí trầm trọng chung quanh, âm thầm kinh ngạc trong lòng, lễ phép gật gật đầu “Chuyện của Uyển Phù là chuyện của ta, Vương gia đừng nên khách sáo”. Những lời này trong tai Vân vương gia lại có ý tứ khác, chuyện của Uyển Phù là chuyện của hắn mà không phải là chuyện của vương phủ là chuyện của hắn, ý của hắn là chờ cho Uyển Phù gả qua, Vân vương phủ cùng hắn không quan hệ.

Vân vương sắc mặt không thay đổi, âm thầm giận trong lòng, Uyển Phù không biết giữ hai người bọn họ trong lúc đó gió mưa nổi lên, an tâm tựa vào vòng tay ôm ấp ấm áp của Sở Cảnh Mộc. Sở Cảnh Mộc ôn nhu nói “Nàng chờ ở đây, ta đi xem có phát hiện gì không”

“Ta sợ, ta đi cùng người được không?” “Không được, ở lại trong này, ta không phải là đảm nhiệm chức vụ đến” thanh âm ấm lòng người, Sở Cảnh Mộc chờ nàng gặt đầu mới buông tay, hưởng hiện trường vụ án mà đi.

“Phù nhi, xem ra Sở vương đối với người thật là quan tâm” Vân vương nhìn bóng dáng hần biến mất, có chút đăm chiêu, mà Vân Uyển Phù về mặt thẹn thùng trong lòng vui vẻ. Ngự sử đại nhân gặp Sở Cảnh Mộc đi đến, bận rộn lo lắng thỉnh an “Tham kiến vương gia” Sở Cảnh Mộc gặt đầu ý bảo ông đứng lên, nhìn quét chung quang một vòng, trầm giọng hỏi “Có phát hiện gì?”

“Là Phù Dung huyết án ở kinh thành, đầu tiên là cắt đứt cổ họng, ở lúc người chưa chết, móc ra trái tim, rồi dùng máu tươi của người chết vẽ ra đóa phù dung, thủ pháp giết người tàn nhẫn, đúng là hiếm thấy, khám nghiệm tử thi của người chết, thiếu mất trái tim, mà nha hoàn kia, ngẫu nhiên chứng kiến mà bị diệt khẩu” Ngự sử đại nhân quan bào màu đen theo gió lay động, giống như bắt đất đi, giống như mọt mối.

“Phù Dung huyết án?” Sở Cảnh Mộc trầm ngâm, trên mặc tuần dật sương lạnh một mảnh, tao nhã đi đến một bên, nhắc lên miếng vải che, người chết chừng 40 tuổi, cổ họng bị vũ khí sắc bén cắt đứt, cũng không trí mạng, vết thương trí mạng chính là lỗ hổng nơi ngực, hồng sắc yếu mị, máu tươi nhiễm đỏ vạt áo, người chết con người trũng lún, chết không nhắm mắt. Hần tiện tay nhấn lên miếng vải khác, cái chết của nha hoàn kia cùng nam tử không giống nhau, xác nhận là bị giết diệt khẩu, cổ họng bị cắt đứt.

Ngự sử một bên mở miệng “Tại hạ làm quan mười mấy năm chưa từng gặp qua thủ pháp giết người tàn nhẫn như thế, nhân vật này tàn khốc đến cực điểm” Sở Cảnh Mộc nhìn cổ họng của nha hoàn, đứng dậy, sửa sang lại vạt áo, ngược lại hỏi “Phù dung huyết án bắt đầu xuất hiện từ bao giờ?”

“Hồi bẩm vương gia, đại khái là ba tháng trước, cho tới bây giờ đã có 51 người bị hại, tình trạng chết giống nhau như đúc, thủ pháp cũng giống nhau, có lẽ cùng một người làm” “Cho tới bây giờ có manh mối gì?”

Ngự sử đại nhân mặt lộ vẻ hoang mang, bất an ngừng đầu nhìn xem sắc mặt của Sở Cảnh Mộc, có điểm do dự, mà Sở Cảnh Mộc không nói một lời, giống như không biết được đáp án không cam lòng, ông đành phải đáp “Hạ quan vô năng, cho tới bây giờ không có một manh mối nào”

Sở Cảnh Mộc tuần nhan hạ xuống, Ngự sử đại nhân làm quan nhiều năm, tay ông phá nhiều án ở kinh thành, có danh cao thủ phá án, hiện giờ lại nói án đã xảy ra ba tháng, thế nhưng một chút manh mối cũng không có, chỉ có thể tùy tiện để cho hung thủ tùy ý càn rỡ, trầm ngâm không nói, người này thủ đoạn tàn khốc, ngay cả hần một tướng quân nơi sa trường nhìn thấy cũng ghê người, nguyên nhân là vì sao?

“Là báo thù sao?” Ngự sử lắc đầu “Hạ quan cũng từng tưởng là báo thù, nhưng những người chết không quan hệ, nói báo thù cũng không đúng, nói ra thật xấu hổ, đây là án kiện khó giải quyết nhất từ trước tới nay, trước mắt, hạ quan vẫn như cũ không có đầu mối”.

“Án này giao cho ta, bốn vương phụ trách” thanh âm lạnh như băng vang lên. “Vương gia? Ngự sử nghi hoặc ngừng đầu, mắt mở to hỏi, khó hiểu nhìn thanh niên tuần dật trước mắt, trong ánh mắt lãnh khí như lưỡi dao. “Kinh động đến vương phi tương lai của ta, tuyệt đối không tha” Trong lời nói lãnh khí đi ra, âm độc bức người. Âm hàn trong nháy mắt xẹt qua khuôn mặt tuần tú.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Phong ba đình

Phong ba đình, lời đồn đãi rằng, thừa tướng triều trước cùng hộ quốc đại tướng quân mưu đồ bí mật, có lòng tạo phản, trăm vạn đại quân vây khốn kinh đô, bức vua thoái vị, vây hoàng cung bảy ngày, nhốt hoàng đế nhỏ tuổi, thừa tướng giám quốc một năm. Sau đó lấy hoàng đế ngu ngốc vô năng, tự xưng hoàng đế. Cho tới bây giờ đã hơn trăm năm, từ đó về sau, cái đình này được gọi là Phong ba đình

Gió xuân miên man, ánh nắng tươi sáng, Phong ba đình ở trong vùng ngoại ô cách Thành nam hơn một trăm lý, bên cạnh là rừng thông xanh, che khuất ánh mặt trời, nơi này rất mát mẻ, thoáng hợp lòng người. Bên kia đường rất ít người qua lại, một mảnh bình nguyên xanh tươi đập vào mắt, cây cỏ xanh tươi, hoa dại tỏa hương, cảnh đẹp như thế mà đình lại có tên là Phong ba đình.

“Tiểu thư, Ngũ hoàng tử sẽ đến chứ?” Băng Nguyệt nhìn xem sắc trời, lại nhìn xem Lục Phù đang nhợt nhạt cười ở một bên, có điểm lo lắng hỏi. “Băng Nguyệt, ngồi xuống nghỉ chân một chút, cứ đứng vậy không thấy phiền sao?” Buồn cười nhìn nàng mạnh mẽ đi tới đi lui, Lục Phù nũng nịu lên tiếng, cách đó không xa, Vô danh cũng đứng, giống như một thủ vệ, mà Bồn Nguyệt chờ lâu có điểm mệt mỏi, ghé vào bàn đá chợp mắt, chỉ có Băng Nguyệt bắt nắn lăm lăm.

Lục Phù ngừng đầu, điểm đạm cười, đang đợi... Bỗng nhiên Vô danh phi thân vào chòi nghỉ mát, Lục Phù càng cười vui vẻ, Bồn Nguyệt ngừng đầu, nhanh đứng dậy, ba người hình thành một vòng bán cung, đứng ở phía sau Lục Phù. Không lâu sau chợt nghe một trận vó ngựa từ xa đến gần, một con hắc mã bên kia rừng rậm xông ra, ghim lại bên cạnh Phong ba đình.

Nam tử trên lưng ngựa trường bào màu cẩm tú hoa lệ phú quý, trên vạt áo điểm một cái bàn long, mặt mày tuấn lãng hữu thần, môi nhếch lên, trên cao nhìn xuống Lục Phù đang ngồi yên tĩnh trong Phong ba đình. Do dự một lát, xoay người xuống ngựa, dây cương để lại một bên, để con ngựa tùy chỗ kiếm ăn. Hần cúi đầu nhìn xem tám bia đá ở trên đề chữ Phong ba đình, không chút do dự đi vào chòi nghỉ mát, đứng ở đối diện Lục Phù, trầm giọng

“Người tìm bốn vương?”

Lục Phù cười mà không đáp, tiếng cười tràn ra khăn che mặt, nói cười “Dân nữ Tô thị hữu lễ, Quang Vinh vương mời ngồi a” Ngũ hoàng tử tên Phụng Quân Minh, cùng Nhị hoàng tử Phụng Quân Chính cùng thụ phong Quang Vinh vương cùng Tấn vương, là tất cả hai vị được thụ phong. Lục Phù tình tứ đánh giá hần, đáng về đường đường, quyền lực có thể chống lại Tấn vương, quả thật nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

“Quang Vinh vương quả thật giữ lời, nếu mang người dư thừa đến, chỉ sợ cỏ cây đã nhiễm một màu đỏ sẫm”. Lục Phù thấy Vô danh một bên không tiếng động gật đầu, nói cười, câu chữ âm độc cùng thâm khen, Phụng Quân Minh cẩn thận quan sát nữ tử đối diện, trừ bỏ đôi mắt trong suốt, hần cái gì cũng nhìn không thấy.

“Dân nữ lớn mật, thấy hoàng tử cũng không thi lễ, người biết coi rẻ hoàng quyền là tội gì?” Hần quát, tình tứ quan sát nữ tử phản ứng. Lục Phù không giận cười cợt, tiếng cười như quay quần chung quanh “Vương gia nếu đến đây, dân nữ không có ý xấu, nếu có, vương gia có thể an toàn trở về sao?”

Trong cách nói chuyện, có tự tin, có chút uy hiếp, Quang Vinh vương sao nghe không hiểu, nhưng lại cười vài tiếng, thu lại tiếng cười, neho mắt lại hỏi “Tô gia Lục Phù, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, người sai thị nữ hẹn bốn vương ở Phong ba đình gặp mặt, có chuyện gì cần thương lượng? Nói thẳng chủ đề chính đi”. Tô gia thiên kim hần đã sớm nghe, hôm nay mới có cơ hội nói chuyện, nhớ rõ tối hôm qua một người thị nữ xâm nhập phòng ngủ của hần, đưa cho hần tờ giấy nói tiểu thư nhà nàng Tô Lục Phù có chuyện quan trọng cần thương lượng, sau đó rời đi.

Hồi tưởng lại còn vạn phần kinh sợ, thù hạ chi là một người thị nữ mà không kiêng nể gì xâm nhập phòng ngủ của hần mà không ai phát hiện, nếu muốn lấy tính mệnh của hần dễ như trở bàn tay, hần ổn định lúc sau mở ra tờ giấy, nhưng chỉ có một câu – “ta biết người suy nghĩ gì, đêm mai mặt trời lặn gấp mặt tại Phong ba đình”

Hồi tưởng lại giống như nằm mơ, đến bây giờ đối diện với ánh mắt to của Lục Phù, vẫn còn có cảm giác như ở trong mộng. Bên nàng ba người thoát nhìn như là cao thủ, hần lẻ loi một mình, cái gì tới sẽ tới, xem nàng muốn như thế nào.

“Quang Vinh vương là người sáng khoái, ta cũng không vòng vo, Sở vương cùng Vân quận chúa quan hệ thông gia, chắc Quang Vinh vương muốn phá đi?” Trong gió lạnh, Lục Phù dù cười nhưng thanh âm rất lạnh

Quang Vinh vương thân thể cả người chấn động, giận đến tái mặt, cũng không phát tác chỉ lặng im, Lục Phù cũng không chút nào để ý nói “Mục đích của ta cùng người giống nhau, cũng không muốn mỗi nhân duyên này kết thành”

“Tiểu thư có ý gì?” “Chính là vương gia nghe ra được ý tứ, có nhiều người không muốn Sở gia cùng Vân gia kết thân, ta và Vương gia đều ở trong đó” Quang Vinh vương nặng nề cười, tâm thần trấn tĩnh lại “Tiểu thư vì sao chắc chắn ta muốn phá hư?”

Lục Phù cũng cười “Vương gia ngưỡng mộ Vân quận chúa, kinh thành mọi người đều biết, nhìn người âu yếm của mình thành thân, tâm lang không phải là mình, tư vị này rất khó sở đúng không?”

Lời nói giống như thương hại giống như châm chọc, từng lời từng lời đánh vào lòng Quang Vinh vương, vết sẹo bị người ta động vào đau như dao cắt, gió lạnh tại đây càng làm nó nhức nhối, dung nhan đẹp đẽ như mộng lại hiện lên, lại là một trận đau. Lục Phù thấy sắc mặt của hần buồn rầu, thoáng cười, cũng không trả lời, trong mắt tràn đầy ý cười, nhìn kỹ mới phát hiện vẻ tươi cười cũng không phải là giả.

Quang Vinh vương trong lòng hội đau đớn, âm thanh lạnh lùng nói “Chỉ bằng như vậy, người nghĩ rằng ta cùng Sở vương đối nghịch sao?” Lục Phù nhìn thẳng ánh mắt của hần, giống như tìm tòi nghiên cứu, giống như đùa cợt, mặc dù ý cười nhưng lạnh như gió rét, muốn nhìn thấu trong mắt hần tầng tầng nguy trang, Quang Vinh vương nghiêm nghị, âm thầm kinh sợ, ánh mắt của nàng như nhìn thấu tâm của hần, trong lòng hần bỗng nhiên lạnh, tựa hồ hần đang cùng ma quỷ thương lượng.

Lục Phù chợt mở miệng “Thái tử tao nhã, hiếu tử lương thuận, lấy tiêu chuẩn của một quân vương mà nói là yếu đuối vô năng, hiện tại thất bại đã rõ. Nhị hoàng tử Tấn vương trời sanh tàn bạo lãnh khốc, tương lai sẽ là bạo quân. Tam hoàng tử bị hạ độc, bệnh liệt giường. Tứ hoàng tử bị hãm hại, bị giam cầm ở vườn thượng uyển, mà Ngũ hoàng tử Quang Vinh vương, mặc dù không xem như quân nhân nhưng cũng không tàn bạo, miễn cưỡng có chiến tích, hai hoàng tử còn lại thế lực đơn bạc, căn bản không thể cùng Quang Vinh và Tấn vương chống lại đúng không?”

Quang Vinh vương kinh hãi, nữ tử trước mặt cười như vậy xinh đẹp, thanh thanh nhu hòa, ám áp lòng người, trong lúc cười nói, hai ngón tay thon nhỏ nhẹ nhàng di chuyển, nói chuyện mây gió, chỉ điểm giang sơn, rất có thiên hạ chi thế, Tam ca bị hạ độc hần gần đây mới biết, Tứ ca bị giam cầm hần gần đây mới hiểu được, nhưng nữ tử trước mặt lại hiểu như lòng bàn tay, hần cả kinh hỏi “Người tại sao việc của cung đình lại hiểu rõ?”

Lục Phù cười không đáp, tiếp tục nói “Hàn thị một nhà chuyên quyền hơn 10 năm, có Vân vương gia tương trợ như hổ thêm cánh, Quang Vinh vương người có Thừa tướng giúp đỡ thoát nhìn có thể cùng Tấn vương chống lại, mặc kệ là binh lực tài lực coi như cân bằng. Triều đình phía trên luôn một đám người kèm chế một đám người, có người kèm chế Tấn vương, có Thừa tướng kèm chế Vân vương, cho nên thái tử vị trong bấp bênh mới có thể ngồi mười mấy năm. Hiện giờ là ngồi không yên, hoàng thượng độc sủng Hàn thị, hoàng thượng là vua ở trên, Sở vương lực lượng lại không đứng bên nào, còn yên lặng xem tình thế, Quang Vinh vương gia, người cảm thấy nếu Sở vương cùng Vân Uyển Phù kết thành thông gia, tình hình sẽ trở thành như thế nào?”

Nàng hỏi thông dong nhưng làm người nghe hồn bay phách tán, dưới chân như miến băng mỏng, nữ tử này... thật đáng sợ! Liếc mắt là có thể phân tích tình hình phân tranh trong triều, liếc mắt một cái liếc nhìn ra hai nhà Vân Sở nếu mà kết thân, tình huống trong triều sẽ nghịch chuyển, Sở vương tay cầm trọng binh, trong quân tướng sĩ không ai không phục, nếu mà Vân uyển phù gả qua, không chừng Sở vương sẽ trở thành Tấn vương vây cánh, hần đối với ngôi vị thái tử là kẻ địch lớn nhất. Hần có điểm ngồi không yên, đối diện với nữ tử đang cười trong suốt nhưng làm cho hần sợ hãi.

“Người rút cuộc là muốn làm gì?” Hần là người thông minh, nhưng cũng không có manh mối, tùy ý hỏi. “Quang Vinh vương tuổi trẻ, tai nghe không tốt

sao? Ta vừa mới nói qua” Lục Phủ như trước nói cười “Ta có biện pháp làm cho bọn họ thông gia không thành, có năng lực cho người như ý nguyện lấy được Vân Uyển Phủ, như thế nào? Quang Vinh vương không muốn hợp tác sao?”

Quang Vinh vương cả kinh, lời của nàng bay tới tai của hắn, có thể phá hư lễ thành thân, có thể lấy Vân Uyển Phủ, hắn không khỏi động tâm, chần chừ nhìn về phía nữ tử đối diện hỏi “Người vì sao phải giúp ta?”

“Ha ha... Giúp người? Quang Vinh vương sai rồi, ta đang giúp chính mình. Giúp người chỉ là tiện tay thôi” Lục Phủ nở nụ cười, nâng nhẹ tay theo sức gió thổi mấy sợi tóc, động tác tao nhã vạn phần, làm cho hắn si ngốc, lại làm cho hắn tò mò về diện mạo của nàng, hai đóa phù dung ở kinh thành, một đóa hắn đã gặp qua, một đóa khác thì sao? Hắn không khỏi tò mò.

“Quang Vinh vương, cơ hội khó gặp được, đối với người mà nói, lấy Vân Uyển Phủ, có thể phá hư liên minh, có thể thu được Vân vương gia thế lực, cũng có thể kiềm chế Sở vương Cảnh Mộc, chuyện lợi như vậy có sao lại không làm?”

“Làm như thế nào?” Hắn trầm ngâm hỏi. “Lấy ta” Lục Phủ cười khê, trong khi hắn trợn mắt há mồm lại nói “Vào 16 tháng 4”

“Người...” “Quang Vinh vương người có thể cự tuyệt, bất quá ta có thể nhờ hai vị hoàng tử khác hỗ trợ, không chừng họ rất thích” trong lời nói có chút uy hiếp, Quang Vinh vương không khỏi có điểm tức giận, nàng từ đầu tới cuối, câu nói nào cũng sắc bén như dao, lợi hại vô tình. Mang theo sa mặt càng làm cho nàng có vẻ thần bí vạn phần, ở trong gió xuân ý cười vui vẻ hòa thuận nhưng làm cho người ta cảm thấy xa cách. Hai người nữ một nam phía sau nghe lời nàng, không chút ảnh hưởng giống như sớm đã biết kết quả. “Như thế nào Quang Vinh vương như vậy có tốt không?” Lục Phủ cười khê hỏi, hạ quyết tâm đạt được kết quả. Nàng hiểu rõ thế gian mỹ nữ có sức hấp dẫn lớn, vô số anh hùng xưa nay đều phải cúi đầu.

Quang Vinh vương tức giận trừng mắt nhìn nàng, giống như trách cứ nàng bức người, trầm ngâm một lát, trầm giọng nói “Có thể, bốn vương tin người một lần, nếu đem động phòng hoa chúc, nữ tử đối diện không phải Uyển Phủ, bốn vương nhất định không tha cho người”.

“Vương gia xin yên tâm, nếu làm lỗi, dân nữ tùy người xử phạt, không một câu oán hận” Lục Phủ chắc chắn cười nói, có điểm trêu tức “Thỉnh vương gia định ngày lành, hết thấy theo ta an bài, Vương gia nên đón dâu thì đón dâu, lúc động phòng thì động phòng, tuyệt đối không sai được”.

Thấy nàng hiểu lầm ý tứ của hắn, Quang Vinh vương trên mặt xẹt qua tia đỏ ửng, nhất thời nhú mồm, lại hỏi “Như vậy Sở Cảnh Mộc lấy người đó là người, người không có việc gì sao?” Lục Phủ cười ha ha, cũng không tỏ thái độ gì, ngược lại thì thảo khinh thường nói “Nói không chừng ta nghĩ muốn gả cho hắn”.

Quang Vinh vương thần sắc khó hiểu, nữ tử không ngừng cười nhưng lại hiện lên hận ý mờ mịt, hắn trừng mắt nhìn xuyên qua lụa trắng thấy mơ hồ phong mạo, ngưng mi “Tô tiểu thư, bốn vương lấy mặt thật gặp người, tiểu thư nên cũng đối đãi ta như vậy”.

Lục Phủ tươi cười ngẩn ra, ba người phía sau cũng nhìn về phía hắn, phần nộ ... Gió xuân thổi nhẹ, mát mẻ lòng người, từng đợt từng đợt từ trong rừng rậm truyền ra, Lục Phủ khôi phục lại vẻ cười, “Quang Vinh vương, ta trong lúc này là bất bình hợp tác, vốn không tồn tại ngang hàng, huống chi Quang Vinh vương trong lòng đã có một đóa phù dung, những đóa hoa khác trên thế gian làm sao có thể lọt vào trong mắt, thấy hay không có gì phân biệt đâu?”

Câu nói đầu tiên thành công ngăn chặn miệng của Quang Vinh vương, làm cho hắn cảm miệng không trả lời được, hắn cũng không rõ vì sao muốn thấy được dung nhan của nữ tử trước mặt, có lẽ về thông minh cơ trí của nàng làm người ta sợ hãi.

Tới lúc này giao dịch đã thành công, trời đã dần chiều, rừng rậm mơ hồ trở nên lạnh lẽo, Quang Vinh vương đứng dậy cáo từ, Lục Phủ nhẹ giọng nói “Việc hôm nay hy vọng Quang Vinh vương có thể giữ im lặng” Quang Vinh vương nhìn nàng thật sâu, trầm nói “Bốn vương tuyệt không tiết lộ nửa câu, Tô tiểu thư xin yên tâm, ngày mai bốn vương tự mình đến phủ cầu hôn”.

Nói xong liền rời chòi nghỉ mát, nhìn tám bia đá ở ngoài đình một lần, Lục Phủ cũng nhìn theo ánh mắt của hắn, cười khê không nói, nếu có là chút đam chiêu, cho đến khi ngựa của Quang Vinh vương để lại một trận bụi đất nàng mới đứng dậy.

Phong ba đình

Cho đến khi ngựa của Quang Vinh vương biến mất ở trên đường nhỏ, Bốn Nguyệt Băng Nguyệt ngồi hai bên, Bốn nguyệt không nhịn được lên tiếng trước hỏi “Tiểu thư tại sao người làm lợi cho hắn a? Như vậy quá ưu đãi rồi”

Lục Phủ cười khê, nhìn hai nàng liếc mắt một cái, nói cười “Không cho ngon ngọt, ai sẽ cùng người hợp tác, Bốn Nguyệt, ở trong thương trường, 3 phần thực 4 phần giả, cơ hội ta cho hắn, hy vọng hắn không làm ta thất vọng mới tốt”

Băng Nguyệt còn giống như không rõ “Tiểu thư, ta còn không hiểu được” “Biết ta còn thiếu cái gì sao?” Lục Phủ hỏi. Bốn Nguyệt Băng Nguyệt lắc đầu, Vô danh vẫn quy củ đứng ở phía sau, không nói một lời.

“Thiếu quyền thế” thanh âm lạnh lùng của nàng nhẹ nhàng mà tan ra, có điểm cường ngạnh cùng tuyệt nhiên.

Băng nguyệt còn muốn đặt câu hỏi, Lục Phủ ngăn nàng lại, khê cười nói “Chuyện kế tiếp, còn phải nhờ các người đi làm? Trước giờ đừng hỏi, ngày sau các người toàn bộ sẽ hiểu rõ”

Một âm mưu hoàn mỹ đã được giải quyết dứt khoát, ý cười trong suốt, âm thanh ở trong Phong ba đình xoay quanh, gió đêm thổi phần phật, lá cây xào xạc rung động, khi thì như đã thú nước nỏ, giống như thất vọng cùng đau khổ.

Trong chòi nghỉ mát nắng đã tắt, nhưng hương thơm của nữ tử vẫn còn quyến luyến, gió thổi qua lại như biển mát trên không trung, nghẹn ngào làm mị hoặc lòng người, giống như than thở, giống như sợ hãi khóc than. Trong không khí chỉ để lại ba chữ thật lâu không dứt... Phong ba đình... Phong ba đình.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Tô phủ thâm thiếp

Quang Vinh vương nói được làm được, một ngày sau cuộc gặp gỡ ở Phong ba đình, Quang Vinh vương dẫn một đội thị vệ, chậm rãi mang theo sinh lễ đến Tô phủ, gồm trân châu và ngọc lưu ly, vài vóc lụa là, đồ cổ cùng đa điều quý hiếm, Nam hải minh châu... Đủ loại châu báu làm cho Tô Hoài Nhon cùng 9 vị phu nhân há hốc mồm gọi thuộc hạ mang vào Tô phủ đại sảnh.

18 rương đựng đầy đồ cưới, toàn là trân bảo hiếm thấy để đầy đại sảnh, vàng xanh rực rỡ chói mắt, sánh rọi cả một vùng.

Dù cho đáng về đường đường nhưng cho tới nay Quang Vinh vương cũng chỉ có hai người sườn phi, không lập chính phi, hôm nay cầu thân thiên kim của Tô phủ làm chính phi, chẳng những làm cho mọi người ở kinh thành kinh ngạc mà ngay cả người nhà của Tô phủ cũng cảm giác ngoài ý muốn. Nữ tử bình dân chỉ trong một đêm quyền quý phúc lộc viên mãn. Bà mỗi một bên phát huy ba tác lữ (tài ăn nói), đem Quang Vinh vương trở thành đáng lang quân tốt nhất trong thiên hạ.

Lục Phù cười khê không nói, vốn tưởng rằng hán mang thánh chỉ mà đến, lấy quyền áp chế người, không nghĩ tới hán dẫn theo bà mỗi tới tận cửa làm mai, Lục Phù không thể không nói hán cho nàng mặt mũi, về phần hán trong một đêm làm sao có thể thuyết phục người trong hoàng thất lấy nàng một dân nữ làm vợ, nàng không thể nào biết được. Mà trong suy nghĩ của Quang Vinh vương, nàng là người có trí tuệ như thế, nếu có thể lấy lòng, tương lai cũng có chỗ dùng.

Người cầu thân là hoàng thân quốc thích, lại là nhi tử của đương kim thánh thượng, vinh hoa phú quý không cần phải nói, Tô phủ là nhà bình dân không thể đắc tội với một nhân vật như thế. Việc hôn nhân được Lục Phù đồng ý coi như đã định xong, hoàn toàn không để ý đến phản động các phu nhân đang nhăm nhe mặt mũi.

Quang Vinh vương một mặt nói, hôm trước hán mới gặp thiên kim của Tô phủ, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, đem lòng ngưỡng mộ, liền lập tức dâng môn làm mai. Nhưng theo truyền thuyết trong thành, Quang Vinh vương ngưỡng mộ Vân Uyển Phù không được, nên đành lấy người cũng nổi danh như Vân Uyển Phù là Tô Lục Phù, còn lựa chọn lập gia đình cùng ngày, coi như là thị uy.

Việc hôn nhân truyền ra, mỗi người bàn tán xôn xao hỗn loạn. Không ít người vì Tô Lục Phù mà bênh vực kẻ yếu, cho rằng Quang Vinh vương lấy quyền thế cưỡng ép dân nữ, để bồi thường nguyện vọng lấy Vân Uyển Phù đã bị thất bại.

Mà lúc sau, lời đồn đãi phát tán một đôi rất xứng đôi, Quang Vinh vương cùng Lục Phù ước hẹn, nam cung chiều vạn phần, nữ cười duyên quyến luyến, hai người ước hẹn cùng đi tham quan vào ngày 7-1 âm lịch, hoặc là ngao du vùng ngoại ô đồng nội, hoặc tham quan đường lớn Phương hoàng.

Vì thế kinh thành lại truyền rằng Quang Vinh vương cung chiều thế tử hàng vạn hàng nghìn lần, hai người mình ước là một đôi thần tiên quyến lữ, trong lúc nhất thời, mọi người tràn ngập chờ mong ngày hôn lễ vào ngày 16 tháng tư. Kinh thành hai đóa phù dung, đều có nơi đi về, ân ái vạn lần, tài tử giai nhân, anh hùng mỹ nhân, nhân gian tuyệt phối bất quá cũng chỉ được như thế.

Hai đóa phù dung, hôn lễ vào 16 tháng tư, là đề tài trà dư tửu hậu được nói đến nhiều nhất ở kinh thành, nhất thời ở trong cùng ngõ hẻm mọi người đều rõ. Mà trong Tây uyển của Tô phủ, nữ nhân làm chủ, người nam nhân duy nhất bị cho ra ngoài cửa, phải cùng Vô danh mất to trùng mắt nhỏ, Vô danh mặc dù không nói gì nhưng đứng chắn ở ngoài cửa không cho Tô Hoài Nhon vào.

Mà bên trong nội thất, 9 vị phu nhân đứng chật ních, Lục Phù nằm ở trên ghế đệm, nghe các mẫu thân mỗi người một câu thảo luận về lời nói của người kinh thành, Lục Phù cười mà không nói, nước trà xanh ở một bên lượn lờ khói trắng bay lên, hương trà tràn ngập trong mũi, mang theo mùi đàn hương thơm ngát, có một phen tình thú khác.

“Nữ nhi, ngươi không cần phải luôn cười, cửa vào cung đình thâm sâu như biển, có vào không có ra, ngươi hiểu rõ rồi chứ?” Tô phu nhân cũng là chính thất kéo tay của nàng, ánh mắt tràn đầy lo lắng, việc hôn nhân ngoài ý muốn này làm bà mơ hồ bất an, rồi lại không thể nói rõ là vì cái gì, chỉ cảm thấy được nữ nhi có việc giấu bà.

“Đúng vậy, nữ nhi bảo bối, Quang Vinh vương kia mặt mũi đào hoa, môi lại mỏng, vừa thấy chính là bạc tình lang, ngươi như thế nào hồ đồ a, như vậy tự bạc đãi thân mình...?” Bát phu nhân tươi đẹp như đào lý, năm đó là giang hồ hào sảng nữ nhân, gả cho Tô Hoài Nhon, tính tình vẫn như cũ thích thẳng thắn chân thật, đối với Lục Phù thương như mạng, vừa như muội vừa như nữ nhi.

“Bát nương, phụ thân năm đó chẳng phải cũng là bạc tình lang sao? Các người giờ không phải ở chung còn thân hơn tỷ muội sao?” Lục Phù nói cười trêu ghẹo. Lục phu nhân thông minh thanh tú, nói thẳng “Nữ nhi, Quang Vinh vương này ngưỡng mộ Vân gia quận chúa không phải chuyện một sớm một

chiều, sao có thể đột nhiên thay đổi lại coi trọng người, có phải hay không có vấn đề gì?”

Lục Phù cười tràn ra đôi môi đỏ mọng, một tay phe phẩy la quần, phong thái động lòng người, mặt tựa hoa đào, thanh âm kiều mỵ “Lục nương, Phù nhi không đủ mê người sao?”

Các phu nhân phì cười, nếu nữ tử trước mắt không đủ mê người, nữ tử thiên hạ ai dám nói mình là mỹ nhân, cử chỉ trong lúc đó xinh đẹp quyến rũ, ngay cả Tây Thi sống lại cũng cảm thấy không bằng... Vương Tường so với nàng cũng chịu thua ba phần, vẻ đẹp trong thiên hạ, có ai có thể tranh với nàng?

“Chúng ta mấy người già chỉ lo lắng người ở vương phủ chịu ủy khuất thôi”. Nhị phu nhân nhú mi, hình như có trách cứ, lại như không tha, thanh âm nhỏ nhất.

“Nếu người thật không muốn, chúng ta rời khỏi kinh thành, Quang Vinh vương chó má đó, ta mặc kệ.” Ngũ phu nhân vung ống tay áo lên, một đạo kim màu tím xuất ra, vừa nói đã có mấy vị phu nhân khác gật đầu đồng ý.

Bốn Nguyệt Băng Nguyệt đứng hầu một bên buồn cười nhìn các phu nhân vây quanh Lục Phù, tươi cười phát ra kiều diễm “Ngũ nương, thiên hạ tất cả đều là vương thổ, chúng ta có thể chạy trốn tới nơi nào?” Lục Phù bỗng nhiên đứng dậy, quét mắt nhìn 9 vị mẫu thân thương yêu nàng đến tận xương tủy, hé ra nụ cười hồn nhiên “Các vị mẫu thân yên tâm đi, Phù nhi tự biết chiếu cố chính mình, long đàm hồ huyết thật sự không nằm trong Quang Vinh vương phủ...”

Chín vị phu nhân nhìn nhau, không hiểu rõ ý tứ của nàng, thất phu nhân, bình thường không ưu tư, là một người ít nói, năm đó Tô Hoài Nhon có ơn cứu mạng đối với bà, đối với nữ nhi duy nhất của ông, bà cũng đau lòng, nghe nàng chậm chậm mở miệng, “Phù nhi, người già qua đó là có ý gì?”

Lục Phù vẫn nói cười như trước, “Các vị mẫu thân, chuyện nên làm thì làm, cùng việc con xuất giá cũng không cản trở, Bốn Nguyệt cùng Băng Nguyệt sẽ liên hệ các người, con không ở đây, còn phải nhờ thất nương, các mẫu thân nên nghe theo sự an bài của thất nương, có thể chứ?”

Các phu nhân gật gù đầu, thất phu nhân cũng không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một thoáng ưu tư, cùng đại phu nhân liếc nhau, bắt đầu dĩm dìm môi, mặt khác vài vị phu nhân như trước lú lo bên Lục Phù, nói những chuyện thành thân cần chú ý, tam phu nhân thần thần bí bí lấy ra một quyển sách, cười đen tối đưa cho Lục Phù, cười khê “Quyển sách này là khi tam nương lập gia đình, nương của ta tặng làm đồ cưới cho ta, hiện tại ta giao lại cho nữ nhi bảo bối, trước khi thành thân phải nghiên cứu cho tốt, hiểu chưa?”

Mặc khác các phu nhân cùng cười hắc hắc, ngay cả thất phu nhân cũng cười, Lục Phù mắt hạnh nhìn thoáng qua trên bìa sách, nhìn có vẻ cũ, bìa mặt rách một góc. Mở ra trang thứ nhất, Lục Phù dung nhan xinh đẹp trong nháy mắt đỏ bừng, hồng tới hai bên tai, khuôn mặt luôn tươi cười đông cứng hai giây, Bốn Nguyệt rất tò mò, nhìn qua, hét lên một tiếng, dậm chân hô to “Tam phu nhân, người như thế nào... lại... lấy thứ đó cho tiểu thư...”

Trang giấy màu vàng trên mặt là một đôi nam nữ trần trụi giao hợp xuân đo, người họa sĩ có thể diễn đạt về hưởng thụ của nữ tử không thể nghĩ ngờ, đúng là đông cung đỏ. Lục Phù nhẹ nhàng khép lại, quét mắt nhìn các vị phu nhân đang cười đen tối, giống như trách cứ lại giống như làm nũng “Các mẫu thân vì nữ nhi mà lo lắng, ngay cả cái này cũng đưa ra sao?”

Đại phu nhân cười khê, ngồi gần lại nắm bả vai nàng, cung chiều chỉ chỉ mũi của nàng “Sớm hay muộn cũng phải biết, vì làm phụ nữ thì đều phải như vậy”

Trong lúc Lục Phù đỏ bừng sắc mặt, Tây uyển truyền ra một trận cười vang, những giọng cười khúc khích bay ra cả kinh uyển lý, bay liệng lên trời xanh, trong khung cảnh âm áp đó, Lục Phù vô thanh vô tức khê rơi một giọt lệ xuống bàn tay trắng nõn, không để lại dấu vết, rất nhanh lại bị gió thổi bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Đêm trước ngày xuất giá

Trăng đã lên khỏi ngọn cây, bóng cây sần sật lay động, nước ao trong suốt phản chiếu một vòng ngân ảnh, lẳng lặng tỏa ra ôn nhuận quang mang.

Trong Vân vương phủ, tại khuê phòng của quận chúa, Vân Uyển Phù ngồi trước gương đồng trang điểm, xinh đẹp như mộng như ảo, dung nhan trong gương toát lên vẻ tươi cười hạnh phúc, tóc đen như thác nước mềm mại tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Ngày mai chính là ngày đón dâu, nàng cười ngọt ngào đến động lòng người, dung nhan xinh đẹp như hoa càng hiện ra vẻ tuyệt luân tú lệ khôn cùng, nàng sắp lấy được người nàng ngưỡng mộ mười mấy năm trời, trong lòng vui thích càng sâu, hạnh phúc đó là nàng vất vả tranh thủ được, lúc nhỏ là mê luyến, trưởng thành là minh ước, đây lòng lần lượt thay đổi, có khác chăng bây giờ là nữ nhân tâm tính.

Nàng vốn định lấy túi đựng trâm, không cẩn thận đụng phải tú trâm thị nữ không kịp cất vào, ai nha kêu lên một tiếng, máu tươi chảy ra, một thiếp thân nha hoàn của nàng thấy được, cuống quýt đi tới, lo lắng quỳ xuống xin thỉnh tội, Uyển Phù không yên lòng, nhìn máu đỏ tươi, trong lòng chuyển động, ăn bất an.

Cánh cửa chợt vang lên âm thanh rồi mở ra, Vân vương gia tiến vào, Vân Uyển Phù bận rộn lo lắng đứng dậy, tùy tiện chà xát tay vào vạt áo, cười duyên qua ngảnh đón, ôm cánh tay ông làm nũng “Phụ thân, khuya rồi người còn đến, người luyện tiếu nữ nhi xuất giá sao?”

Vân vương gia mỉm cười, khẽ kéo nàng ngồi vào một bên nhuyến ghế, ý bảo thị nữ đi ra ngoài, điều làm ông kiêu ngạo nhất đời chính là nữ nhi xinh đẹp tuyệt luân, trí tuệ lại nhu thuận, từ nhỏ đã làm ông vui vẻ, ngày mai chính là ngày nàng xuất giá, ông thật lòng không nỡ. Trong lòng có ngàn lời muốn nói, nhìn nàng hạnh phúc tươi cười, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

“Phụ thân, người làm sao vậy?” Vân Uyên Phù thấy ông sắc mặt lo lắng, nghi hoặc hỏi. “Phù nhi, gả cho Sở vương là mong muốn cả đời con sao?” Ông lên tiếng, nhẹ tay vuốt tóc nàng.

Vân Uyên Phù nhẹ nhàng mà gật gật đầu, nghĩ đến phụ thân luyến tiếc nàng, làm nũng ôm cánh tay ông, nói cười “Phụ thân, nữ nhi gả cho Sở vương cũng không xa nhà, con sẽ thường xuyên cùng Cảnh Mộc về thăm phụ thân, nữ nhi sẽ không quên phụ thân”

Vân vương kín đáo thờ dài, ánh mắt âm trầm, nhớ tới tên vương gia tuần tú kia, trong lòng tắc nghẹn, giống như không cam lòng, bảo bối ông nâng niu mười mấy năm ngày mai trở thành người của hắn, mà thái độ của hắn lại không rõ ràng, ở trước mặt Nhị hoàng tử ông đã không còn phong thái như ngày xưa, mà Nhị hoàng tử tính tình tàn bạo, ông cảm thấy như đang đi trên miếng băng mỏng, hung hiểm vạn phần, vốn định nhờ vào Uyên Phù để mượn thế của Sở vương, mà Sở vương đến nay cũng không nhắc tới. Đối với Sở vương, nữ nhi là nữ nhi, chính trị là chính trị, không có liên quan, ông làm quan nhiều năm, nhưng cũng không đoán ra tâm sự của hắn. Ông là người có quyền thế, phú quý cả đời, ngay cả lương tâm cũng đã đánh mất, sao có thể thể lương vào lúc tuổi già?

Không thể....

Tuyệt đối không thể Ông mới qua tuổi 45, quyền thế còn không có hưởng thụ đủ, sao có thể buông tay..? “Phù nhi, ở trong lòng người, Sở vương quan trọng hay là phụ thân quan trọng?”

Uyên Phù buông tay ra, nhận thấy trong giọng nói của phụ thân có chỗ không ổn, thu lại tươi cười “Phụ thân có phải hay không có việc muốn nói với nữ nhi?”

Trong ánh nến lay động, Vân vương giọng nói lạnh lùng xa xôi, nhìn Uyên Phù, gần từng tiếng, rành mạch hỏi “Nếu có một ngày, phụ thân và Sở vương là kẻ địch, Phù nhi sẽ giúp ai?”

Uyên Phù trong lòng kinh ngạc, tâm trạng gian nan, từng câu nói của Vân vương gõ vào lòng nàng, với trí tuệ của nàng, lại là Vân quận chúa, trong nhà luôn có nhiều trọng thần lui tới, việc trong triều, dù vô tình hay cố ý cũng ít nhiều biết được. Nàng như thế nào lại không rõ tình thế, chính là quá mức chìm đắm trong nhu tình của Sở vương, ở trước mặt hắn dù thông minh cũng giả bộ hồn nhiên vô tội, và không hiểu chính trị phân tranh, sợ quấy nhiễu tình cảm hài hòa của cả hai, mà Sở vương cũng không có ý nhắc tới việc ở trong triều, nàng cũng vui vẻ trốn tránh, hiện giờ bị Vân vương mang ra nói, lòng nàng đã tỏ ba phần. Âm thầm xiết chặt nắm tay, đôi mi xinh đẹp tuyệt trần nhú lại.

Nhẹ nhàng để tay trong bàn tay ông, Uyên Phù cười nói “Phụ thân đừng lo, nữ nhi biết nên làm như thế nào, người cùng Sở vương, chỉ cần còn có nữ nhi, tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ địch.”

“Phù nhi...” Vân vương không thể tưởng tượng được nàng nhưng lại hiểu được tình thế, lại chịu giúp ông, trong lòng cảm động vạn phần.

Trong ánh nến, Vân vương gia nếp nhăn ở khóe mắt rõ ràng lọt vào trong mắt nàng, có đau lòng, phụ thân bất tri bất giác đã già đi rất nhiều, những năm gần đây khách tới viếng thăm đã ít đi, mơ hồ cũng biết quyền thế của phụ thân đã không bằng lúc trước, thế lực của Tần vương to lớn, Quang vinh vương cũng không tệ gì gần nhiều năm, hiện giờ thế lực của Sở vương đã sớm không thể khinh thường, nếu có hắn đồng ý giúp phụ thân, phụ thân cũng không cần phiền muộn.

Ánh mắt của nàng chuyển đến ngọc bội trên đai, ngọc bội ở dưới ánh trăng nhu hòa, thần nhiên tỏa ra ánh mờ lung quang mang, làm cho ánh mắt của Vân Uyên Phù đau đớn.

“Phụ thân, mười năm trước một nhà Lưu tướng quân thông địch ***** đến nay vẫn còn chạy trốn, triều đình còn truy nã phải không?”

Trong ánh nến mờ nhạt, Vân vương cả người chấn động, giống như đang run rẩy, thanh âm không hồn giận “Người hỏi cái này làm gì?”

Uyên Phù sững sốt, một chút ngạc nhiên, cắn môi không nói, giống như có bất an, ngắc đầu không để ý đến sắc mặt không hồn giận của ông, hỏi “Người kia trước đây có cùng con gặp một lần, Lưu tam tiểu thư Lưu Phù Nhã, nữ nhi chỉ tò mò” cái tên này nhiều lần hiện lên trong mộng làm nàng đau đớn, trong đầu nhớ rõ ràng tuyệt sắc dung nhan của nàng, phong thái như vậy làm say mê lòng người, khí thế như hồng, làm cho lòng Uyên Phù thấy chua xót, người luôn tự phụ như nàng trước mặt nàng ấy cũng tự thẹn cảm thấy không bằng.

“Nhiều năm như vậy không có tin tức, có lẽ đã chết ngoài quan ngoại” Vân vương gia vẻ mặt bất an, đứng dậy nói “Sắc trời cũng đã tối, ngày mai là ngày vui, nên nghỉ ngơi sớm”

“Nữ nhi cung tiễn phụ thân” Uyên Phù ôn nhu nói, tiễn Vân vương đi xa, đi đến bên bàn trang điểm cầm lấy khối ngọc bội – Phượng Đông. Nàng ôn nhu nở nụ cười có điểm an tâm

Trong Tô phủ, Tây uyển lâu.

Lục Phù một thân giá y (áo cưới) đỏ tươi, vuốt nhẹ kim tuyến trên mặt, thật là thiên hạ cực phẩm, tinh xảo đẹp đến chói mắt. Quần hồng lụa mỏng, nếu nương tử bình thường mặc vào có chết cũng cảm thấy hạnh phúc. Thiên hạ đệ nhất tú mẫu tự tay may, thiên hạ duy nhất có hai bộ giá y giống nhau như đúc, một cái ở Vân vương phủ, một cái ở Tô phủ. Kinh thành hai đóa phù dung, mặc hai giá y giống nhau.

Lục Phù nở nụ cười, mang theo chăm chọc... Tốt đẹp chính là ở giá y đó, chính là nhân duyên.Thật sự là trêu người!

“Giá y này thật đẹp phải không?” Băng Nguyệt cùng Bồn Nguyệt không dám tùy tiện tiếp lời, im lặng đứng một bên, nhìn xuống, khi nào thì nên nói, khi nào thì không nên, các nàng sớm đã hiểu được.

Lục Phù cười mà không nói, thật lâu ngắm nhìn giá y, không khí như thể vui mừng sao? Tân nương về mặt yêu kiều xấu hổ nàng có, tân nương có tha thiết ước mơ ảo mộng xa hoa về hôn lễ, nàng cũng có, tân nương cảnh xuất giá, nàng cũng có. Nàng so với nữ tử trên đời may mắn hơn sao? Vì sao đây lòng lại trống rỗng, lại như bị thất lạc ở phương nào, nàng muốn bắt lại, nhưng lại cảm thấy hư không cùng tịch mịch.

Đứng dậy mở cửa sổ ra, gió lạnh nhẹ nhẹ thấm vào xương cốt, nàng không vui nhìn mình nguyệt, mình nguyệt chỉ có thể làm cho người không được đoàn viên tâm thần càng thêm đau thương, càng thêm tịch mịch. Đêm nay trăng sáng, nàng lại vui mừng sao... Nhẹ nhàng mà cười, giống như trong ánh trăng có khuôn mặt tươi cười. Đáy mắt xẹt qua, quay đầu hỏi “Sự tình chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Tiểu thư xin yên tâm, hết thảy đều thỏa đáng” Băng Nguyệt cúi đầu trả lời.

“Nhớ rõ phải huỷ hết dấu vết, không được lưu lại manh mối” Lục Phù nói cười, giống như chuyện không liên quan tới mình, trong trong trẻo có lạnh lùng như mộng, đi vào nội thất, Bồn Nguyệt cùng Băng Nguyệt cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Phù dung xuất giá

Hải hoa phù dung, trích lá phù dung

Đem về hỏi vị hôn phu, nhan sắc so với thiếp như thế nào .

16 tháng tư, rằm rộ chưa từng có, hai đoá phù dung của kinh thành đồng thời xuất giá, sáng sớm trên đường lớn kinh thành dòng người xuôi ngược như nước, mọi người lớn nhỏ đều đứng ở đầu đường, bàn bạc huyền ảo như hoa nở, cùng nhau đợi chờ kiệu hoa đi ngang qua, một sự náo nhiệt chưa từng có, tiếng người nói ồn ào. Từ trẻ tới già, nhất nhất mọi người đều muốn nhìn phong thái của tân nương.

Thậm chí là ở phủ đệ của tân nương cũng chật ních người xem, Tô phủ cùng Vân phủ cách nhau không xa, chỉ cách mấy con đường, mà Sở vương phủ cùng Quang Vinh vương phủ cũng là cách một khoảng khá xa.

Trong kiệu hoa Lục Phù âm thầm cười, giá y đỏ chói diễm lệ, vẻ tươi cười của nàng mờ ảo trống rỗng, tiếng người bên ngoài kiệu hoa dường như không hề lọt vào tai nàng, nàng hôm nay là tân nương.

Phụ thân , mẫu thân,Phù nhi hôm nay xuất giá, hai người có biết không?

Trong kiệu hoa nhỏ hẹp, hoa lệ, có điểm hít thở không thông, đập vào mắt là một màu đỏ, sắc đỏ làm cho nàng liên tưởng tới máu tươi, cũng là một màu đỏ như thế! Khăn voan được đặt ở bên cạnh, mặt trên có hình uyên ương hí nước, là nàng tự tay thêu, đưa cho người nào đó làm quà cưới.Trên đường đón dâu mà xốc lên khăn voan là chuyện không lành.

Bất lợi? Lục Phù nở nụ cười chăm chọc, khi nào nàng nghĩ tới có lợi đâu?

Kiệu của nàng theo sát đội kiệu của Vân vương phủ, nàng cười khê, Băng Nguyệt cùng Bồn Nguyệt làm việc nàng mui phần yên tâm, cho dù nhìn không thấy tình huống bên ngoài, nàng vẫn như cũ trong lòng hiểu rõ, cười khê...

Chiêng trống vang tận trời xanh, bốn phía ủng hộ chúc phúc không ngừng, kéo dài mà đến, Quang Vinh vương cùng Sở vương, đều là người có quyền thế trong thành, cuộc hôn nhân này, tất nhiên là dân chúng tâm thường không thể sánh bằng, chỉ riêng thị vệ khuân vác đồ cưới cũng xếp thành thật dài cả một đoạn đường, phong cảnh này cũng đủ để kinh thành đàm luận trong một năm.

Cỗ kiệu dừng lại, chiêng trống vang lên hai bên tai, Lục Phù mím môi kín đáo cười, tiện tay cầm lấy khăn voan, che khuất dung mạo như thiên nhân khuynh thành.

Mà hai đội ngũ gần bó một đôi, Sở vương đằng trước dừng lại, Quang Vinh vương bên này cũng dừng lại, trên lưng ngựa trắng, Sở Cảnh Mộc một thân hi phục, ngọc thụ lâm phong, này là ngày vui, tất nhiên là càng phát ra khí vũ hiên ngang. Lúc này neho hai mắt lại, bình tĩnh nhìn về phía trước có mấy chục người bị mặt áo đen.

Đường đường là kiệu hoa của Sở vương cũng có người dám cướp? Đôi mi anh tuấn nhú lại, mà đội ngũ đón dâu bởi vậy mà ngừng lại, chỗ này cách khá xa Phương Hoàng đường lớn, mà một số ít người xem thấy cướp kiệu hoa đã quay đầu bỏ chạy.

Kiều hoa không thể dễ xuống, nhóm kiêu phu nhìn nhau tự hỏi, ai có can đảm như vậy, dám cướp kiêu hoa của Sở vương?

“Các hạ là người nào?” Thật to gan, ngay cả kiêu hoa của Sở Cảnh Mộc cũng dám ngăn đón? Khí thế lãnh liệt, gió xuân hóa thành lưỡi dao sắc bén, kinh người.

“Ha ha, lão tử không chỉ dám ngăn đón mà còn dám cướp, các huynh đệ, kinh thành hai đóa phù dung, đoạt về làm áp trại phu nhân, lên!” Một trận hét lớn, mặt sau một gã mặc áo đen múa kiếm, lao về phía Sở Cảnh Mộc. Mười mấy người, bỏ nhào về phía kiêu hoa, mà mười mấy người khác đánh về phía sau chỗ kiêu hoa của Lục Phù...

Sở Cảnh Mộc nghiêng đầu tránh thoát ngọn dao, thầm nghĩ thôi nguy rồi! Hôm nay là ngày đón dâu, hấn tay không tác sát, tệ hơn chính là đi theo toàn là vương phủ hộ vệ bình thường, nhìn đao sắc bén, còn có người mặc áo đen đôi mắt lạnh lùng như băng. Sở vương theo hướng kiêu hoa mà đi, tuy tay cầm lấy một thanh gỗ. Người mặc áo đen không buông tha đuổi theo Sở Cảnh Mộc, mà kiêu hoa bối vì người áo đen thế tới ào ạt, kiêu phu tay không tác sát, luống cuống tâm thần, bận rộn lo lắng để kiêu hoa xuống.

Sở Cảnh Mộc trong lòng thất kinh, chiêu thức của người mặc áo đen sắc bén vạn phần, cuốn lấy hấn không thể phân tâm, khóe mắt thoáng thấy kiêu hoa của Vân Uyển Phù bị liên lụy, luống cuống tâm thần, tỷ nữ của Vân Uyển Phù sớm đã run run tránh ở một bên, hai đội nhân mã loạn thành một đoàn, mà người mặc áo đen lại có dấu hiệu tăng nhanh chiêu thức.

Mục đích của bọn họ là cướp người, không dả thương người, vì muốn bảo vệ mạng sống, mọi người đều trốn sang một bên không dám chống cự với người mặc áo đen. Một tiếng kinh hãi, Vân Uyển Phù bị cướp đi về phía sau, mà Sở Cảnh Mộc ngăn không kịp, trong mắt tia lạnh lùng hiện lên, xẹt qua khuôn mặt tuấn tú, xuống tay càng thêm lạnh khốc, chiêu thức muốn giết người.

Lục Phù cũng bị bức ra khỏi kiêu hoa, Bồn nguyệt cùng Băng Nguyệt theo sát, mà Quang Vinh vương nhìn một mảnh hỗn loạn, có chút dăm chiêu. Bên tai vang lên lời nói của Lục Phù ở phong ba đỉnh, cần làm gì nên làm gì liền làm đó....

Hấn rút ra bảo kiếm trên yên ngựa, đón nhận kiếm của người áo đen, cực lực xoay qua nghênh địch.

Tiếng thét chói tai, tiếng kêu cứu vang lên, trong hỗn loạn Bồn nguyệt thấy một người áo đen ôm Vân Uyển Phù mà đến, ý bảo hấn buông, mà Tô phủ hộ vệ lãnh ý của Băng Nguyệt vọt lên, Uyển Phù lập tức bị tách ra, khoảng cách giữa hai đóa phù dung không tới hai thước, khăn voan không thể kéo lên, Vân Uyển Phù chỉ biết xoay quanh, nghe bên tai tiếng thét chói tai tiếng ồn ào chỉ biết kêu tên của Sở vương.

Bỗng nhiên một trận va chạm mà đến, lưng chạm đất, hô lên một trận đau, hình như có người đụng vào trên người mình, giữa bụng có một trận ấm áp, khăn voan mở ra, Uyển Phù kinh hãi, đứng dậy, ghé vào trên người nàng Lục Phù cũng ngẩng lên, khăn voan cũng rút.

Hai đóa phù dung tuyệt lệ dung nhan vào mắt, Lục Phù ở trong mắt Uyển Phù hiện lên vẻ kinh diễm, phù dung nước biếc như nhau, thanh tươi xinh đẹp, khuyên quốc khuyên thành, mặc dù trong lúc hỗn loạn vẫn như cũ ý cười trong suốt, như xuân hoa sáng lạn, như mẫu đơn ngưng tụ, quý khí diễm lệ, quốc sắc thiên hương, mặt mang u sầu, phong tư như hoa đáng thương.

“Quận chúa vạn an!” Lục Phù cười. So sánh với nhau gần 5 năm, rốt cuộc thấy được diện mạo thật đúng là tuyệt sắc.

“Tô tiểu thư” Vân Uyển Phù thầm khen, thật sự là làm cho bách hoa thất sắc.

Tất cả những người chung quanh hai nàng nhìn không chớp mắt, tựa hồ ngừng thờ chính là Quang Vinh vương, đáng tiếc là hấn chỉ nhìn bóng dáng của Lục Phù.

Bồn Nguyệt Băng Nguyệt chạy nhanh lại cầm lấy khăn voan, đội lên, thấp giọng nói “Tiểu thư, đây chính là điềm xấu”

Đang kinh ngạc, Uyển Phù cảm thấy màu đỏ hiện lên trước mặt, bên tai chính là thanh âm của Băng Nguyệt xướng lên “Quận chúa đừng sợ, tình huống đã tạm ổn, người lúc này chỉ cần chờ Sở vương tới đón”

Uyển Phù gật gật đầu...

Thanh âm bên tai truyền đến đã nhỏ đi rất nhiều, đột nhiên nàng bị một đôi tay ấm áp kéo dậy, ôm ấp, mà bên tai là thanh âm quen thuộc của người thị nữ trấn an, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng ôm lấy người bên cạnh....

“Mau mau.. Ở trong này” Lục Phù nghe được âm thanh xa lạ, âm thầm xiết chặt tay...

Nàng cũng rơi vào một cái ôm ấm áp, nhẹ nhàng khoan khoái ôm ấp, theo tới chính là thanh âm ôn nhuận của nam tử “Phù nhi, không có việc gì, có hay không bị sợ?”

Lục Phù lắc đầu, chân mềm nhũn, tùy tiện đã bị ôm lấy, nữ nhân có đôi khi tỏ ra mềm yếu vẫn là biện pháp tốt.

Chỉ có mấy người bị thương nhẹ, mục đích của đám người áo đen chỉ là cướp tân nương, cũng không dả thương người vô tội, mà quan binh đã đến, bọn họ bỏ trốn mất dạng

Chuyện này Sở vương giao cho tuần phủ nhưng lại không có chứng cứ bắt người, cũng không thể làm gì được.

Sau một trận hỗn loạn, kiêu hoa còn đang tiếp tục... mà tân nương... đã thay đổi.

Giá y giống nhau, nhưng khăn voan không giống nhau, chính là khác nhau một chút, Sở vương dường như không phát hiện ra điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Đêm động phòng hoa chúc

Trải qua kinh ngạc, bên tai Uyển Phù vẫn còn vang lên âm thanh hỗn loạn vừa xảy ra, khi bá thiên địa mơ hồ nghe thấy cái gì từ giai nhân, trời sinh một đôi, cũng mơ hồ nghe thấy người ta gọi nàng vương phi. Uyển Phù cười khẽ, rốt cuộc cũng được như ý nguyện, từ quận chúa đến vương phi, đã bá thiên địa, nàng bây giờ chính là Sở vương phi.

Ngồi ở trên hi giường, bên tai là thanh âm vui mừng của vương phủ mụ mụ, bà nói rằng hôm nay kiệu hoa bị kinh sợ, tạm thời bà ta đi theo người nàng để an bài nghỉ ngơi, vương gia mặt khác cũng phải người đến hầu hạ nàng...

Khi tới canh hai, Bồn Nguyệt cùng Băng Nguyệt nhảy lên nóc nhà, liếc nhau vạch mái ngói nhìn xuống, ném xuống một tiểu cầu màu bạc, mùi hương thơm ngát theo đó lan tỏa ra...

Mới qua một chén trà nhỏ (khoảng 10 phút), Uyển Phù đã bắt đầu mệt rồi, buồn ngủ, toàn thân khô nóng, ánh mắt bắt đầu trở nên mê ly...

Hai người tỷ nữ trong phòng cũng bắt đầu ngủ gà ngủ gật, cũng thấy cả người khô nóng... tiểu cầu màu bạc kia là mê dược đặc chế bỏ thêm mị dược, có công hiệu của cả hai loại.

Lục Phù phân phó, vì để ngừa vạn nhất có gì xảy ra, nhất định phải bỏ vào trong phòng, nếu tấm thân xử nữ của Uyển Phù không phá, các nàng có thể bị đôi về, một chút cơ hội nàng cũng không thể để cho nó xảy ra.

Quang Vinh vương say mê trở về phòng, bước chân hơi lảo đảo, ở trên đường đón dâu hẳn chỉ biết hẳn cười chính là tân nương mình tha thiết ước mơ trong mấy năm nay, cái loại vui mừng này quá sức kích động không lời nào có thể miêu tả được, đêm động phòng hoa chúc hẳn chỉ uống mấy chén rượu mà đã ngà ngà say...

Bồn Nguyệt cùng Băng Nguyệt nhìn hẳn vào phòng, sau một lát đã thấy hai nha hoàn chạy đi, nói thầm với nhau “Uống say như vậy làm sao có thể động phòng?”

Quang Vinh vương trong lòng vui mừng, vừa thấy Uyển Phù ngồi trên giường, tâm nhảy nhót vui mừng không thôi, mặt mày tuần lẳng kích động, tiểu cầu Băng Nguyệt thả xuống không phải vật tầm thường, cộng thêm rượu hiệu lực càng tăng gấp bội, Quang Vinh vương trong mắt đã hiện lên đầy dục niệm, mà Uyển Phù trên giường khí tức khô nóng đã lâu thật là khó nhịn, ánh mắt tan ra, lúc này hơi thở của nam tử đang ngồi trên giường kiên cường tỏa ra, xông vào mặt nàng, nhưng nhiệt lý lại như chậm lại, làm tăng thêm một cảm giác như hư không. Nàng không thể khống chế được tự động hướng theo nguồn hơi ấm kể bên mà qua.

Quang Vinh vương liền trực tiếp xốc lên khăn voan, tùy ý vứt xuống mặt đất, Uyển Phù dung nhan như hoa xinh tươi cơ hồ đoạt đi hô hấp của hẳn, hẳn nín thở nhìn dung nhan yêu kiều hăng hăng nhưng nhỏ, nàng rốt cuộc đã là vương phi của hẳn.

Uyển Phù, nữ nhân mà hẳn yêu quý trân trọng, nữ nhân mà hẳn muốn che chở một rốt cuộc đã là thê tử của hẳn. ..Hắn không nóng nảy lập tức giữ lấy nàng, chỉ cần hẳn được ở bên nàng, hẳn sẽ làm cho nàng cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của hẳn.

Trong phòng hương khí càng thêm nồng đậm, bay thẳng tới mũi của bọn họ làm một trận khô nóng bốc lên, gió xuân thổi không thể tiêu tan.

Dung nhan yêu kiều của nàng hồng nhuận như người say rượu, mồ hôi chảy ra, ánh mắt mê ly, nhưng lại không nhận ra người trước mặt, môi khẽ gọi “Cánh Mộc..”

Lòng đau như dao cắt, cái tên này làm hẳn hít thở không được, hơi có chút thanh tỉnh, phản ứng của Uyển Phù làm cho hẳn có chút hoài nghi, rờ tay vào nàng, độ ẩm nóng cháy, hẳn lo lắng gọi “Phù nhi, ngươi bị gì vậy..?”

“Cánh Mộc, ta nóng quá.. thật là khó chịu...”

Hơi lạnh chuyển từ tay làm cho Uyển Phù quyến luyến hơi ấm không tự chủ nhích lại gần, chính tay cời hi phục của mình ra, dán lên người Quang Vinh vương, trong lòng hẳn rung động, Uyển Phù trên người hẳn quá nhiều không thôi, thân hình mềm mại của nàng không ngừng kích thích thân hình nóng bỏng của hẳn làm cho từng trận run rẩy theo tới, dục niệm quay cuồng thẳng hướng tới hạ thể của hẳn, hẳn âm thầm nguyện rủa...

Giỏi lắm Tô Lục Phù, ngươi thật là ngoan độc...

Dù hẳn hiểu được cũng đã chậm. ..hắn không thể ngăn được khát vọng giải thoát, trong hi trường màn rũ xuống, đem lửa dục tương tự đốt lên người Uyển Phù làm cho nàng áp lên trong trên đệm như hồng như hoa, thân hình Uyển Phù trắng như tuyết làm cho hẳn khó chịu đau khổ, lý trí bị một tiếng

oanh nổ ra thành từng mảnh nhỏ.

Những tiếng yêu kiều cùng găm nhẹ chậm rãi vang lên, Bồn Nguyệt Bồng Nguyệt cùng đỏ mặt, phi thân nhảy xuống mái hiên, dậm như quanh co khúc khuỷu, ngay cả trăng tròn cũng mỉm cười, càng phát ra sáng tỏ.

Trong hôn lễ này, ít ra có một người được toại nguyện.

Canh ba vừa qua khỏi, một trận âm ỹ truyền vào Quang Vinh vương phủ, Bồn Nguyệt cùng Bồng Nguyệt lập tức đứng lên. Các nàng cười khê chuẩn bị đi ra cửa phòng, hướng tới tân phòng mà đi, đi xem kịch thôi! Có ai không muốn xem?

Dọc theo đường đi, người trong vương phủ đều bàn luận, mọi người đều mờ mịt khó hiểu không biết xảy ra chuyện gì, chụm đầu ghé tai vào nhau khe khẽ nói nhỏ.

Tại tân phòng trong đình viện, một đội ngũ được huấn luyện chỉnh tề đang đứng bên ngoài, hai người tướng lĩnh trẻ tuổi ở bên ngoài cùng im lặng đứng thẳng, lưng thẳng tắp như cây trúc, mọi người sắc mặt nghiêm trọng, không dám lên tiếng.

Gió xuân bỗng nhiên có vẻ trầm trọng cùng phiến muộn làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông, không ai dám lên tiếng, thậm chí cử động một chút cũng không dám.

Mà ở trong tân phòng, Sở Cảnh Mộc phần nộ đứng đó, tay nắm chặt thành quyền, trên lưng tay gân xanh nổi lên, trong tân phòng mùi tình dục lan tràn làm cho hắn không thể không tin giao đã thôi thành com, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định cũ, hắn mở cửa âm thanh vang lên nhưng bọn họ không hề hay biết.

Hắn gắt gao nắm chặt kiếm trong tay, toàn thân phát ra nóng giận trầm trọng như đang ở trên sa trường.nhẹ nhàng mà nhấc lên một góc sa trường, tình cảnh đập vào mắt làm cho mất hẳn từ trước đến nay thường u lãnh thâm trầm trở nên đau nhức.

Hai người đang ngủ say tóc hỗn loạn, thân mật giao nhau cùng một chỗ, cho nhau ôm ấp sưởi ấm, mặt của Uyển Phù mang theo ý cười, cười đến như thế hạnh phúc... Trên hai cánh tay trần trụi trắng như tuyết có nhiều dấu hôn làm cho càng thêm tươi đẹp

Ngủ say như thế có thể thấy họ vừa mới trải qua một trận kịch liệt, trong đôi mắt thâm trầm như biển của Sở Cảnh Mộc hiện ra lửa giận đến tận mây xanh, chậm rãi tra kiếm trở về vỏ trong phần nộ..

Nữ nhân yêu quý của hắn đã trở thành thê tử của người khác, nhớ rõ lúc đón dâu là lúc tâm tư phân tán, cùng xóc lên khăn voan nhìn thấy mê người, nhưng hắn lại xoay người bỏ đi.

Qua lại ngọt ngào khắc sâu, hoa phù dung minh ước, năm đó nàng mới 15 tuổi, hắn mới 22, trong ngọt ngào tưởng rằng có thể thiên trường địa cửu.Nhưng mà hạnh phúc lại ngắn như vậy. ...

Trong lòng hắn xẹt qua những phiến muộn cùng trống vắng.

Hắn cố trấn tĩnh, hít mấy hơi thở, mặt không chút thay đổi đi ra khỏi tân phòng, liếc mắt một cái trầm giọng nói "Hồi phủ"

Mà sau khi hắn hồi phủ mệnh lệnh thứ nhất của hắn là nhờ hết tất cả phù dung trong vương phủ. ...

Lục Phù ở trong tân phòng tai nghe đến thị vệ bên ngoài viện suốt đêm bận rộn nở nụ cười, tươi cười chiếu vào trên màn cửa sổ tinh xảo bằng lụa mỏng, mờ ảo giống như hư vô.

Nàng đã sớm nghe nói Sở vương phủ khắp nơi bốn mùa tràn đầy phù dung, hàng năm tỏa hương, mà một tướng quân ngoài chiến trường lại có tiếng yêu hoa, trong phủ trừ ra phù dung không có loại hoa nào khác.

Người yêu hoa, Lục Phù cười khê, là yêu hoa hay yêu người, hiện giờ hai thứ đều không có...

Nhìn xuyên qua cửa sổ chỉ thấy từng đóa phù dung kiêu diễm bị nhỏ đi, lòng nàng cũng yêu hoa, nàng từ nhỏ cũng cực yêu phù dung.

Hắn là nam tử tuấn tú nhất mà nàng từng gặp, vừa có vẻ quân nhân uy nghiêm lắm liệt, vừa có khí chất nho nhã của văn nhân, hắn gặp nàng chính là liếc mắt một cái liền rời đi. Lục Phù cười khê, trừ bỏ Vô danh, hắn là người đầu tiên không kinh diễm về dung mạo của nàng.

Nàng xoay người trở về giường, nằm trên giường, trải qua sức ép mệt mỏi một đêm, nàng muốn ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Sở vương chờ lệnh

Ngày hôm qua chiều trống vang trời, vốn tưởng bốn người họ là hai đôi giai ngẫu trời sinh xứng đôi, hôm nay bỗng nhiên xảy ra chuyện không hay, hai đôi phu thê (vợ chồng) trở nên bất hòa.... Mọi người ở kinh thành châu đầu ghé tai cùng nhau nghị luận, mà ở triều đình cũng bị một phen náo động vang trời.

Ngày kế lâm triều trên kim loan điện, tất cả quan lại cảm như hén, những quan viên nhỏ không dám nghị luận, dù sao cũng là sự tình của Quang vinh vương cùng Sở vương, ai dám nghị luận. Mà những quan viên lớn, hiểu được sự lợi hại bên trong, đặc biệt là người cùng phe phái với Tần vương đều cảm thấy u ám trong lòng, hiện giờ Vân quận chúa gả cho Quang vinh vương, không chỉ mất sự trợ lực của Vân vương, có lẽ ngay cả Sở vương cũng bị kiềm chế. Mà đảng phái của Quang vinh vương lấy thừa tướng Lý Tế cầm đầu, dù cho có ý vui vẻ trong lòng vì thấy Sở vương không ngã về phe Tần vương, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Ở trong triều đình, từng câu nói, từng bước đi đều có sức ảnh hưởng lớn.

Sở vương cùng Quang vinh vương là những người cuối cùng đi vào điện lớn, hai người mặt mày đều không tốt, vẻ thâm trầm hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú.

Tần vương Phụng quân chính, tính tình tàn bạo bất nhân, cũng là một người có vẻ anh tuấn cường ngạnh, đôi mắt xéch đầy ẩn ý, vừa thấy hai người đi vào điện, mặt mang vẻ châm biếm “ Hai vị không phải đang còn trong tân hôn sao, làm gì gấp gáp đi vào triều? Nghe nói tân nương là hai đóa phù dung kiều diễm của kinh thành, như vậy hai vị còn không vừa lòng sao?

Quang vinh vương không có biểu tình gì, sáng nay tỉnh dậy, Vân uyển phù lệ rơi đầy mặt, hơn nữa nghe nói lại tối hôm qua Sở vương mang binh vào phủ làm cho nàng muốn tự tử, may nhờ có nhiều người khuyên can nàng mới ngừng hành động đó, hẳn vốn là đang phiền lòng không thôi, bây giờ lại nghe được lời nói của Tần vương, mặt lạnh như băng.

Mà Sở vương mặt vẫn bình tĩnh như trước, không chút thay đổi, đi tới vị trí của mình, đối với những lời này chỉ bỏ ngoài tai.

Quang vinh vương châm biếm “ Còn nói cái gì nữa bây giờ” thái giám một câu Hoàng thượng giá lâm truyền đến, tất cả quan lại quỳ xuống đón chào hô to “ Ngô hoàng vạn tuế”

Áo bào màu vàng, cảm tử lông vũ, đầu đội vương miện, đã hiện ra vẻ già nua, khí độ quân chủ vẫn còn. Câu cửa miệng người đời thường nói phú dưỡng nhân quý dưỡng khí, thường thường người như thế phú quý cả đời, uy nghi hàng ngàn hàng vạn lần, người bình thường không khỏi ngưỡng mộ. Hai người thái giám hô to “ Có chuyện khởi tấu, vô sự bãi triều”

Hôm nay nhiều quan lại khởi tấu chủ yếu về việc tai biến ở Hà nam, còn có đương kim tể tướng Lý tế bước ra khỏi hàng khởi tấu, Hà nam mấy năm nay nạn đói liên tục, hoạn nạn ngày càng nhiều, tri phủ các nơi đều yêu cầu triều đình trợ giúp, chờ xin chỉ thị của hoàng thượng.

Hà nam năm rồi hạn hán, lương thực không đủ, đất đai khô hạn, người chết vì hạn hán lên đến hàng ngàn, dân chạy nạn chạy tới những thành trấn phụ cận, nạn hạn hán gây ra cảnh đói khát ở nhiều nơi mà triều đình trợ giúp không kịp. Cho nên phát sinh bạo động, những nhóm dân đói hóa thành cường đạo cướp bóc tạo thành một mảnh hỗn loạn. Năm trước tự mình Ngự sử đại nhân áp tải lương thực và quần áo, phái quan viên đến địa phương tra xét, nhờ kinh nghiệm mới có thể bình định loạn ở Hà nam.

Mà xuân năm nay mưa liên tục, Hà nam lại bị hồng thủy ngập lụt, nạn hạn hán vừa mới qua đi, dân chúng vừa mới khôi phục, giờ lại bị thiên tai ngập lụt, làm cho hoa màu vừa mới trồng trở thành hoang phế . Mà ngập lụt lúc sau làm cho nạn dịch chuột lan tràn, hơn nữa dân đói không còn lương thực, khi gặp tai họa dân chạy nạn trốn vào vùng phụ cận, ôn dịch lan tràn đã trở thành khẩn cấp như lửa cháy tới nơi, ... Ở Hà nam tại những trấn nhỏ, số người tử vong lên đến hơn 5000, An vương tri phủ ra lệnh cưỡng chế đóng lại cửa thành không người nào được vào, để ngăn ngừa đại họa, tình huống khẩn cấp còn có chiều hướng lan tràn tới kinh thành.

Hoàng đế ở trên cao, nửa giống như đang nghe, nửa giống như chộp mắt, tất cả quan lại không dám lên tiếng, rất sợ việc này liên lụy tới mình, ôn dịch trước nay là thiên tai lớn, người bị nhiễm ít có khả năng sống sót.

Sở vương bước ra khỏi hàng, khom người khai tấu, tình nguyện tới Hà nam để trấn an những người bị nạn làm cho tất cả quan viên không khỏi kinh ngạc.

“Vương gia đang còn tân hôn, đi Hà nam lúc này không sợ Sở vương phi một mình là loi sao?” Tần vương nói ra lời vô lễ, trong triều đình, người có thể ngay trước mặt phản bác Sở vương không nhiều lắm, mà người có khả năng tranh chấp với hắn chỉ có vài vị hoàng tử và quốc trưởng không còn ai khác.

Môi Sở cảnh mộc khẽ nhếch, không kêu ngạo không siểm nịnh nói “ Tần vương nói lời ấy sai rồi, phân giải ưu phiền cho vua là nhiệm vụ của kẻ làm thần tử, nếu như trong triều không làm việc gì chỉ lo đùa giỡn mưu mô tranh quyền, không phải là thẹn với lòng sao?”

Trong buổi nói chuyện ngầm có ý châm chọc, tình huống lợi hại, khí lạnh bức người, một thân khí phách làm cho người khiếp sợ, Tần vương mặt vặn vẹo, mặt hiện ra vẻ tàn bạo ngang ngược, cười khẩy nói “ Vương gia lúc này rời kinh thành, sợ là có nội tình khác, hôn lễ vừa qua khỏi, không sợ miệng lưỡi của dân chúng sao?

Mọi người không dám lên tiếng, ngay cả Vân vương gia cũng thẫn thẫn đứng ở một bên, việc hôn nhân kết cục đã định, đã bái thiên địa, nhập qua động phòng, đã sớm là việc được giải quyết dứt khoát, Sở vương lúc này rời kinh, trong đó chắc có nội tình gì, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, người dám nói cũng chỉ có Tần vương mà thôi. Mà hoàng đế này không tỏ rõ thái độ giống như một người vô tri ngây thơ mà thôi.

Sở cảnh mộc châm biếm, cổ tình giảm bớt vẻ lạnh lẽo, cười nói “ Một khi Tần vương đã nói bốn vương như vậy, vậy việc của Hà nam, Tần vương sao không thay thế bốn vương mà đi, làm cho dân chúng của Phụng thiên được nhờ, thấy như thế nào?”

Trên mặt của Tần vương vẻ ngoan độc hiện lên, giận dữ trừng mắt, quốc trưởng vội hoà giải, kéo vạt áo của hắn ý bảo nên có chừng có mực, nếu nói mạnh miệng rồi thực sự phải đi Hà nam không phải là chuyện đùa.

Tấn vương không cam lòng, Sở vương Sở cảnh mộc này, tay cầm binh quyền khó lấy lại, nhưng hắn cũng không chịu cho mình sử dụng, vốn định nhờ việc Văn uyển phù giả qua đó có lẽ có chuyển cơ, mà ai ngờ đầu người định không bằng trời định, ai có thể dự đoán trước, trong ngày đón dâu có người khuấy rối, tấn vương khi vội vàng lên sai kiểu hoa, thật là một..không phải một...là sai, từng bước đều sai...

Sở vương này bây giờ hắn khó có thể sử dụng, ánh mắt hắn chuyển tới Quang vinh vương mắt đang âm trầm, ha hả cười lạnh nói “Quang vinh vương gia, ngày đón dâu đó, tấn vương lên sao kiểu hoa, ngươi lại nhập sai động phòng, trong chuyện này chắc có ẩn tình, không lẽ Quang vinh vương ngay cả tấn vương của mình cũng không nhận ra được?”

Bản thân Quang vinh vương đang đắm chìm như cũ ở về mặt đầy lệ của Văn uyển phù, chợt nghe lời nói ấy, trong lòng chợt dạ, trầm giọng nói “Tấn vương gia, ngươi nói vậy là có ý gì, không phải ám chỉ là bốn vương cố ý phải không?”

Ánh mắt của Sở cảnh mộc chợt loé lên, Tấn vương hắc hắc cười lạnh, ngược lại không nói gì, cho dù Sở cảnh mộc không để cho hắn sử dụng, nhưng Quang vinh vương cũng không chiếm được tiện nghi (Không thu được lợi), hắn dữ dần mắt thoáng nhìn trên đài cao thái tử tao nhã đang kính cẩn lắng nghe, lạnh lùng cười.

Tất cả quan lại trong lòng dù có nghi vấn, cũng không có ai giống như hắn nói thẳng ra, mà thừa tướng trong lòng thầm buồn bực, Tấn vương này có tiếng lạnh lùng, thâm độc nói ra những lời mặc kệ kết quả như thế nào, mà trong lòng Quang vinh vương cùng Sở vương thủy chung có tật giat mình.

Hồng nhan—quả thật là kẻ gây ra tai họa.

Sở vương chờ lệnh, có lệnh vua trong người, ngày mai rời kinh.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Kẻ khóc, người cười

Sau lúc bãi triều, ở ngoài cửa cung, Quang vinh vương vội vàng gọi Sở Cảnh mộc lại, lúc chưa thành thân, hai người bọn họ cùng ngưỡng mộ Văn uyển phù quận chúa, từng có va chạm, hôm nay tình địch gặp mặt, sẽ không có chuyện gì tốt, hiện giờ tình hình như nước với lửa. Sở cảnh mộc khi xoay người thấy hắn đi vào, bàn tay to nắm chặt thành quyền, rồi nhớ lại sự việc được chứng kiến tối hôm qua, trong lòng đã sớm như biển đang dậy sóng, lửa giận ngập trời....

“Phù nhi...nàng ra sao...?” Quang vinh vương lo lắng hỏi, vẻ khẩn trương trong lòng lộ ra rõ ràng.

Vừa mới bãi triều, các quan lại thấy bọn họ đứng ở một bên, mọi người đều cảm như hén, vội vàng rời đi, hai người là quốc trượng cùng Tấn vương lại lạnh lùng cười sau đó cũng rời đi, hai người bọn họ đứng ở đó phát ra áp lực, càng làm cho cung nữ thái giám không dám tới gần, cả quảng trường của điện ngọc chỉ còn lại hai người.

“Quang vinh vương thân ái đang nói đùa phải không, vương phi đang ở Quang vinh vương phủ, vương gia tại sao lại hỏi bốn vương?” Sở cảnh mộc lạnh lùng cười, âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ Phù nhi nàng...không dám nghĩ thêm nữa, hắn mím môi nhìn về phía Quang vinh vương, ánh mắt lạnh như băng khiến cho người ta cảm thấy lạnh run.

Quang vinh vương âm thầm cười khổ, Tô lục phù ơi Tô lục phù, ngươi tất cả thiết kế kế hoạch cho bốn vương, chỉ vì Sở vương, ngươi còn muốn bốn vương vì ngươi gánh hết tội, đây là ngươi làm khó bốn vương hay là làm khó Sở vương?” Hắn mang khuôn mặt âu sầu, vẻ ảo não hiện lên, xem Sở cảnh mộc liến mắt một cái, buồn bã nói “Bốn vương nói chính là, đứng ra nên là Quang vinh vương phi Tô lục phù, nàng...có khoẻ không..?”

Sở cảnh mộc trong lòng buồn lòng, ngược lại trầm xuống, Phù nhi, nàng cũng tên là Phù nhi...Trong lòng không rõ tư vị, tối hôm qua chỉ thoáng nhìn qua, làm như thấy một nữ tử tuyệt đại tao nhã, so với Uyển phù không kém chút nào, ý cười âm áp động lòng người, hắn không kịp nghĩ liền vội vàng đi, khi hồi phủ liền ở Đông đình múa kiếm một đêm, cũng không gặp lại, hiện giờ nghe Quang vinh vương nhắc tới trong lòng hiện lên cảm giác áy náy, một đêm tối hôm qua không động tĩnh, không khỏi bận tâm đến nàng dù sao nàng cũng là người vô tội, trong lòng lại ần ần đau, không biết vì ai mà đau....

Quang vinh vương trong mắt thấy hắn xẹt qua vẻ xấu hổ, đáy lòng cười lạnh, trong lời nói mang theo vẻ hèn mọn khẩn cầu, “Sở vương gia, việc hôm qua không phải là ý của ta, ngươi có thể làm cho ta gặp Phù nhi một lần...?”

“Quang vinh vương gia!” Sở cảnh mộc giận dữ nói, âm thanh vút cao, ánh mắt lạnh lùng nhìn trên mặt Quang vinh vương đang hiện lên bi thương, cả giận nói, “Sự việc kết cục đã định, Quang vinh vương ngày sau nên lo lắng chính là Quang vinh vương phi, về phần vương phi của bốn vương, không phải là người ngươi nên quan tâm.”

Nói xong phẩy tay áo bỏ đi, không có nhìn thấy Quang vinh vương vẻ mặt bi thương biến mất không còn dấu vết đang lạnh lùng cười, Tô lục phù quả thật thông minh tuyệt đỉnh, hiểu được dùng hắn (Quang vinh vương) để tạo ra cho nàng về vô tội, nàng cười như gió xuân, lại là nữ tử lạnh như hàn băng,

đến tốt cùng nàng muốn cái gì. Quả thật là mê người.

Sở cảnh mộc, người thông minh một đời, người không thể nào tưởng tượng được người muốn xuống tay với người là người người cảm thấy ái nấy. ...

Đáng tiếc người phải rời kinh, nếu không ta thật sự chờ mong màn kịch diễn ra ở Sở vương phủ.

Ở ngoài cửa cung, một tướng lĩnh trẻ tuổi thấy hần đi ra, tiến lên đón, kiên nghị trầm ổn, cung kính hô “Vương gia”

“Sự tình điều tra như thế nào?” Sở cảnh mộc trầm giọng hỏi.

“Cũng không có phát hiện ngoài dự đoán, ngày hôm qua người cướp kiệu hoa là giặc cỏ ở kinh thành, ở kinh thành nhiều lần cũng xảy ra nhiều vụ cướp kiệu hoa, sáng nay mặt tướng lĩnh binh đi, sơn trại đã tan hết, mà hai vị tân nương sở dĩ lên nhầm kiệu hoa là vì hai bộ giả y giống nhau, nhưng mà khăn voan không giống nhau, rất nhiều người thấy qua trong lúc hỗn loạn khăn voan bị vén lên, có thể là thị nữ trong lúc đó cuống quýt làm sai rồi, mà Quang vinh vương, căn cứ theo lời của thị nữ từ vương phủ của hần, hần cũng là uống say như chết, có lẽ là nhận lầm tân nương. Lâm long cung kính đáp, bắt an nhìn mặt Sở cảnh mộc.

“Ngày hôm qua bám theo bốn vương là người áo đen, khí thế sắc bén, thân thủ bất phàm, giặc cỏ sao lại có thể có người như vậy?” Sở cảnh mộc nheo đôi mắt lại, về phần nộ trên mặt trở thành có chút dăm chiêu.

“Núi này chính là nơi tàng long ngựa hổ của giặc cỏ, có người được thân thủ như thế, cũng không phải là chuyện lạ. Mạc gia trại nhiều lần cướp kiệu hoa thành công, nói không chừng là có nhiều người cao thủ.

Sở cảnh mộc không nói lời nào, mặt bình tĩnh hỏi “Tiểu nhạc đâu?”

“Ở trong phủ” Lâm long nhìn sắc mặt của hần cẩn thận trả lời.

Sở cảnh mộc đáng người cao ngất đứng đó, âm trầm không nói, nhớ tới việc tối hôm qua, lại nhớ tới những lời nói của Quang vinh vương vừa rồi, nặng nề hỏi “Vương phi vẫn bình an trong phủ?”

Lâm long hình như bị kinh sợ, không nghĩ tới hần lại hỏi vấn đề này, bất an mím môi nói “Thuộc hạ cũng không có đi vào Tây sương, nghe tỳ nữ nói, vương phi dường như một đêm không ngủ.”

Sở cảnh mộc trầm mặt, không nói lời nào, con ngựa trắng đang đứng một bên, toàn thân một màu trắng noãn bóng loáng mềm mại, chạm vào thoải mái đến cực điểm, Sở cảnh mộc nhảy lên lưng nó, Lâm long đột nhiên nhớ tới điều gì, vội vàng nói “Vương gia, sáng nay có hai người nữ một người nam tới vương phủ, nói là mang của hồi môn từ Quang vinh vương phủ lại đây, họ phải tiếp tục hầu hạ vương phi, Tiểu nhạc đang ở vương phủ đón tiếp, vương gia có hay không ...?”

“Làm theo ý họ muốn đi, hồi phủ.” không đợi hần nói xong, Sở cảnh mộc hai chân kẹp bụng ngựa mà đi.

Vương phủ Tây sương, cảnh vật trong trẻo yên tĩnh nhưng lạnh lùng, hai đóa hoa hòe lay động trong gió, tỏa ra hương thơm nồng đậm như xuân, một con đường mòn gấp khúc bóng loáng, bậc thang làm bằng ngọc thạch, ngọc vây quanh đao trì (ao nước), ầm ầm phát ra ánh sáng tròn bóng, Lục phủ cười khê, thật sự là xa hoa đến cực điểm. Phù dung trong đao trì hôm qua suốt đêm đã bị nhổ hết, chỉ còn lại những chiếc lá xanh biếc trôi nổi trong đó, làm cho người ta cảm thấy thê lương.

Lục phủ cười khê, ngồi ở phía trên đao trì, tay vẫy vẫy nước xuân, làm nổi lên những vòng gợn sóng, mùa xuân làm cho nước ấm áp, mùa hạ làm cho nước lạnh lẽo, mà lúc này đang là mùa xuân, tại sao nước lại lạnh như vậy?” Nước trong đao trì phản chiếu một thân ảnh tuyệt sắc khuynh thành, đang cười như gió xuân khoan khoái động lòng người. Hai người thị nữ đang hầu một bên nhìn nàng đến ngây người, Vân uyển phù cũng thường xuyên ra vào Sở vương phủ các nàng cũng đã gặp qua, cũng được coi là quốc sắc thiên hương, mà vương phi trước mặt, trừ bỏ kinh thiên mỹ mạo, còn hơn một phần điểm lệ phong tình, vẻ xinh đẹp ôn nhu như nước, ...cùng là nữ như nhau, các nàng cũng không khỏi không tán thưởng, cảm giác giống như tiên nữ lạc bước xuống nhân gian.

Lục phủ cười khê, buổi sáng mới vừa tỉnh dậy, có một lão mẹ đến thỉnh an, nói vương gia đã vào triều, hy vọng nàng có thể thông cảm, sau đó ra lệnh cho hai người tỳ nữ này hầu hạ.

Hỏi việc trong vương phủ, mới biết lão vương gia mấy năm trước đã đi du ngoạn, tiêu điều tự tại rất ít khi hồi phủ, trong vương phủ chỉ có vương gia một người, hai người tướng quân của vương phủ, tên gọi là Lâm long và Tiểu nhạc ở tại Bắc uyển, Đông đình là quân cơ trọng địa, người không phận sự không được tự tiện đi vào, mà Nam viên là chỗ ở của khách nhân.

Lục phủ cười, day day giữa hai mi, vì lạ chỗ, không biết chỗ này lại lạnh như vậy, nàng một đêm không ngủ an ổn có chút mệt mỏi.

Một người thị nữ lạnh lợi cung kính nói “Vương phi muốn hay không vô phòng nghỉ ngơi một lát?”

Lục phủ quay lại, nở nụ cười, đúng là thị nữ của vương phủ, lại thông minh như thế, không đáp hỏi lại “Người tên họ là gì?”

“Hồi bẩm vương phi, nô tỳ tên gọi Kim nhân, “Nàng cười nói không ngờ vị này xinh đẹp như tiên trên trời, Vương phi nhưng lại hỏi nàng làm cho lòng nàng vui mừng.

“Còn người?” Lục phủ hỏi một thân ảnh hồng nhật cách đó không xa.

“Nô tỳ tên gọi Tinh nhân” nằng đi vào, cung kính đáp, đối mắt với gương mặt đang cười trong suốt của Lục phù, cũng tràn ra một chút tươi cười.

“Các người đi xuống nghỉ ngơi, theo giúp ta từ sớm tới giờ chắc cũng mệt mỏi rồi”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ thấy vương phi mệt mỏi nên mới làm cho vương phi đi nghỉ ngơi, không phải ý là nô tỳ muốn làm biếng” Kim nhân hiểu lầm ý tứ trong lời nói của Lục phù, vội vàng quỳ xuống đất để giải thích.

Lục phù cười đi xuống bậc thang, ôn hòa nâng nàng dậy, cười nói “ Ta thật tình là muốn cho các người đi xuống nghỉ ngơi, cũng không có ý trách cứ, hai người thị nữ của ta đều đã đến đây, các người lui xuống trước đi”

Thấy nàng cười như gió xuân, Kim nhân nghi hoặc đứng dậy, dịu dàng nói tạ ơn, mới cùng Tinh nhân đi xuống, mới ra tới bên ngoài cửa Tây sương, liền thấy hai nữ tử xinh đẹp cùng một nam tử kiến nghị tiến vào, lo lắng cúi đầu mà đi ra cửa nhỏ, nhìn trái phải nói “ Vương phi đẹp quá! tấm lòng lại hiền lương, một chút ta đây cũng không có”

Tinh nhân nhìn bên trong Tây sương uyển cũng gật đầu đồng ý.

“Tiểu thư” Bôn nguyệt từ xa xa đã kêu lên một tiếng, chạy vội tới, suy nghĩ lại nhủ mi, “ Không phải, nên gọi là Vương phi.”

“Nhiều chuyện” Lục phù cười nói, “Người vui vẻ như vậy, ngày hôm qua nhìn được không ít trò hay phải không?”

Chuyện đó là đương nhiên, có thể còn kích thích hơn kịch ở trên sân khấu, đâu chỉ là ngày hôm qua, buổi sáng cũng có trò hay để xem” Bôn nguyệt luôn miệng có vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp tai họa, nhìn qua Băng nguyệt cũng khẽ mỉm cười.

“Vô danh, sự tình làm được như thế nào, ? Ngồi xuống trên ghế đá bên cạnh, Lục phù tay nhẹ phẩy mấy cọng tóc rối, thâm ý hỏi.

“Vương phi xin yên tâm, mọi việc đều thỏa đáng, vương gia chính là có điều tra cũng không ra được gì”

Lục phù gật gật đầu nhìn hần “ Về sau người trước mắt hần cố gắng hết sức đừng để lộ ra thân thủ, người vương gia này không phải là kẻ tầm thường, ngày hôm qua cùng người so chiêu, chắc là hần ít khi gặp được đối thủ như người, ấn tượng để lại có lẽ rất sâu sắc.

“Ta hiểu được”

Lục phù cười, quét mắt qua bọn họ một vòng, mềm nhẹ nói “ Ngày hôm qua vất vả cho các người”

“Vương phi nói quá lời” Băng nguyệt đi đến gần nàng hỏi “ Kế tiếp nên làm như thế nào?”

“Còn chưa tới lúc ta chủ động ra tay” Lục phù trầm ngâm, đôi mắt chợt loé lên “Có chuyện thật ra có thể đi làm, từ lâu khách điểm trong kinh thành gần đây thật là náo nhiệt, các người chọn vài tên lanh lợi đợi lúc đông người phát ra lời đồn đãi. Mấy tin tức này lưu truyền sẽ giúp ích cho việc của chúng ta.

“Đồn đãi cái gì?”

“Đối với ta càng bất lợi càng tốt, hiểu ý chưa? Miệng người rất đáng sợ, có những thời điểm, lời nói còn có thể tốt hơn là trực tiếp ra tay” Nàng nói xong có chút dăm chiêu.

“Hiểu được,” Ba người cùng nhau trả lời.

“Ah, vương phi, không phải nói vương phủ phù dung là cảnh đẹp đệ nhất ở kinh thành sao? Như thế nào mà tri lý trống trơn, ?” Nàng buồn bực hỏi, ánh mắt nhìn thẳng tới đao tri cách đó không xa chỉ còn thấy lá xanh trong nước trong veo, ra vẻ thê lương.

“Đêm qua tất cả đều bị nhổ hết” Lục phù nở nụ cười, ánh mắt cũng dừng lại trên lá xanh dập dềnh, khoe miệng hơi hơi loan, có điểm tịch tịch thê lương.

Bôn nguyệt biết rõ mình nói sai, bị Băng nguyệt trừng mắt, gục đầu xuống, không dám đặt câu hỏi nữa.

Ánh trăng hiện trên mặt nước lạnh, trong đình ánh sáng nhàn nhạt như gió nhẹ.

Sở cảnh mộc đứng ở Đông đình viện, ánh trăng ở trên người hần tạo thành một vầng sáng nhu hòa, thân ảnh ôn nhuận nho nhã như trúc đứng ở nơi đó, cao ngất tuần đình. Ánh trăng làm cho hình bóng của hần đồ dài trên mặt đất, có vẻ tâm tối cùng tịch tịch.

Mờ mịt giống như trong mắt của hần, gương mặt tuần tú có vẻ chua xót, lại biến mất rất mau...

Một người tướng quân chạy tới “ Vương gia, người tìm thuộc hạ?”

Sở cảnh mộc quay lại, nhắm mắt cố gắng khôi phục lại thái độ bình thường, “Ngày mai ta đi Hà nam, Lâm long theo ta, còn người ở lại vương phủ”

Tiêu nhạc khó hiểu ngẩng đầu lên hỏi “ Vương gia, vì cái gì?”

“Trong lúc này rồi đi, nhất định sẽ có người đến quấy rầy vương phi, giữa người và Lâm long, người xử sự khéo léo uyển chuyển, nên ở lại vương phủ

thay vương phi giải quyết rắc rối.

Lúc này hân cang kinh ngạc, sự việc là như thế nào?

Sở cảnh mộc nhíu mi, không hồn giận khụ lên một tiếng, Tiểu nhạc mới phục hồi lại tinh thần, “Vương gia, người là muốn ta bảo hộ vương phi?”

“Người có ý kiến gì?”

“Vương gia sáng suốt, thuộc hạ một chút ý kiến cũng không có” Tiểu nhạc cười nói. Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sở cảnh mộc liếc mắt hân một cái, mũi hừ ra một tiếng, Tiểu nhạc cười mĩa, âm thầm cân nhắc, vương gia này có phải hay không chịu đã kích quá lớn?”

“Vương gia..nếu Quang vinh vương phi tới cửa thì sao?” bất an nhìn sắc mặt hân Tiểu nhạc hỏi

Sở cảnh mộc cả người chấn động, ngực dâng lên một trận đau đớn, hiện ra trong óc là gương mặt tươi cười kia, trong đôi mắt thâm thúy của hân hiện lên nhiều mũi nhọn, theo hàm răng nhả ra mấy chữ, “Tự người giải quyết”

Tiểu nhạc không đáp lời, cũng không thể trách hân nhiều chuyện, loại sự tình này nghe được chỉ thị thì tốt hơn là tự ý làm. . .

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Huyền cơ của Sở vương

Vào trung tuần tháng sáu, không khí nóng bức đã tràn khắp kinh thành, nhưng bên trong vương phủ gió nhẹ nhẹ dịu êm vẫn thổi làm giảm đi một chút oi bức. Từ trước đến nay Sở vương phủ thường mang theo dáng vẻ yên tĩnh hơn là náo nhiệt. Lúc phù giờ đang ngồi yên tĩnh trong chòi nghỉ mát, trên bàn là ván cờ, Bàng nguyệt đứng yên một bên cũng không quấy rầy nàng, đây là thói quen nhiều năm của Lục phủ.

Lục phủ mỗi khi gặp vấn đề gì, sẽ mang hết những ưu tư đặt lên ván cờ, để cho chính mình được thả lỏng, nàng dường như đang suy nghĩ, nhưng nhiều khi giống như chơi cờ để cho qua đi thời gian nhàm chán, tâm tình của nàng sau đó sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều.

Sở cảnh mộc rời kinh thành đã hai tháng, cũng không có một chút tin tức nào truyền về vương phủ. Trong kinh thành, lời đồn đãi nổi lên từ bốn phía, mọi người đều nói với nhau rằng tân phi bị thất sủng, Sở vương không yêu thương nàng, Lục phủ sau khi nghe xong những lời đó chỉ cười không nói gì.

Bên trong vương phủ mọi người đối với chuyện này ngậm miệng không nói, giống như sợ sẽ làm đau lòng vị vương phi hiền lành và xinh đẹp như tiên này. Trong dao trì nước trong vắt, phản chiếu một cây hoa hoè xanh um cách đó không xa, càng làm cho nó có vẻ cao lớn mạnh mẽ, người nữ tử mang theo ý cười nhu hoà vui vẻ.

Lục phủ trong tay cầm con cờ màu trắng, đang rơi vào mê trận bên trong, nhớ lại ngày Sở cảnh mộc rời kinh, Tiểu nhạc tiến vào bẩm báo, nói Vương gia có hoàng mệnh trong người, mấy ngày sau liền rời kinh, hy vọng vương phi có thể thông cảm.

Nàng cười khẽ..thông cảm ư...Hân cần sao?? Để cho Tiểu nhạc ở lại vương phủ, tiếng tốt là giúp đỡ vương phi quản lý vương phủ, nhưng mờ ám ở bên trong, ai hiểu được hân đang tính toán cái gì? Vì sao kinh thành gió nổi mây phun (có sóng gió nổi lên, ý nói có tranh giành quyền lực diễn ra), mà ở vương phủ bóng cây chỉ lay động, chỉ là một mảnh yên lặng, sợ rằng nhờ vào việc hân phụng mệnh ra đi đã cản không ít phiền toái kéo đến.

Sở cảnh mộc thực sự thông minh đến cực điểm, mọi người đều nghĩ hân phụng mệnh rời kinh là để trốn tránh việc không như ý trong ngày hôn lễ, để bình phục tâm tình, nhưng họ chỉ biết điểm thứ nhất, không rõ điểm thứ hai.

Từ lúc sau khi hôn lễ, thế lực của thái tử trở nên ngày càng suy yếu, nguyên bản chỉ còn có vài cự thần cũ muốn bảo vệ hoàng vị của thái tử. Mà sau khi hôn lễ, tình thế rõ ràng có lợi cho Quang vinh vương, không ít đại thần âm thầm phản chiến làm cho triều đình sóng gió lại nổi lên.

Đầu tiên là việc Hàn quốc tướng có người cháu ở kinh thành chọc ghẹo biểu muội của Quang vinh vương, bị giám quan ba cấp, binh bộ thượng thư bị thay đổi người... Tiếp theo là việc của hộ bộ thị lang từ trước tới nay cùng Văn vương chung đường, những năm qua hân làm trái luật bị điều tra ra rằng khi vận chuyển lương thực đi cứu trợ ở Hà nam, hân ở giữa bỏ túi một món lãi lớn. Tiền dùng để cứu nạn mà cũng tham ô, làm cho dân chúng oán than, hoàng đế tức giận, ra lệnh nêi phong Lâm phủ, bắt cả nhà giam lại, chờ sau sẽ giải quyết.

Trong triều ai ai cũng cảm thấy bất an, mọi người đều cố tự bảo vệ mình, Quang vinh vương cùng Tấn vương giao tranh dần dần trở nên gay gắt, tư thế ác liệt lan tràn, giống như tình hình của nạn ôn dịch ở Hà nam, liên quan đến thật nhiều quan viên, muốn bắt giam thì bắt giam, muốn cách chức thì cách chức, muốn chém thì chém.....

Từ sau khi chuyện của Lâm bộ thị lang, cả đế kinh hoảng sợ, lệnh cường chế Ngự sử đại nhân toàn bộ thanh tra hiện tượng tham ô làm rối loạn kỷ cương

trong triều, Tấn vương, Quang vinh vương lên tiếng rằng ai tố giác quan viên trong triều có thể thăng quan một bậc, ban thưởng vàng bạc châu báu. Trong lúc nhất thời, trong triều hỗn loạn có thể nghĩ được mùi máu tanh.

Có những người vì tự bảo vệ mình, những người khác vì báo thù, đứng ra chỉ chứng đồng僚, mặc kệ là bằng hữu, giữa lúc ở trong giai đoạn sóng gió, chỉ vì cầu cho bản thân được bình an, người ta có thể bán đứng tất cả, thậm chí cả lương tâm.

Trên quan trường, mọi người đều tìm cách để sinh tồn, mỗi người đều trưng bày đủ loại bộ mặt đối trá, ở thời điểm nguy cấp, sinh ra trăm trò vui, quan viên trong triều bởi vì hai vị vương giao tranh, đã bị lưu đầy hay hạ ngục giam lại hơn phân nửa, huyết sắc đẹp đẽ tràn ngập cả khoảng không ở kinh thành, một không khí hắc ám dày đặc lơ lửng không tan.

Mặc kệ những tranh chấp đó, trong Sở vương phủ lại bình yên vô sự, Phương thiên hoàng triều có xu hướng trọng văn khinh võ, quan văn được thăng chức mau hơn quan võ, trong triều mười mấy năm qua, Hàn thị được sủng ái cũng có tham gia vào chính trị. Trong triều quan văn hưởng thụ sung sướng an nhàn, đã sớm trở thành có thói quen hưởng lạc, quan lại bao che cho nhau, người trung gian kiếm lời bỏ túi riêng, mặc kệ là quan lớn hay quan ở địa phương, tất cả là như thế.

Chuyện phản quốc của Lưu đình 10 năm trước, truyền ra ồn ào huyền náo làm cho cả nước lúc ấy rất tức giận, hoàng đế từ đó về sau càng không coi trọng võ quan, sợ lại tạo phản. Trong triều hoàng tử ra sức tranh thủ tình cảm, nhưng ở ngoài triều lại xung đột lẫn nhau, bọn họ cũng cực lực mượn sức của võ tướng bởi vì trừ bỏ hoàng đế trong tay có hồ phù, chỉ có võ tướng có thể ra lệnh điều động quân đội. Do đó bản hàn chỉ sĩ nhập ngũ, thông qua chọn lựa mới có thể được đề bạt, võ quan ở trong quân dần dần bộc lộ tài năng, nắm giữ binh quyền, trừ bỏ Sở cảnh mộ trong tay có Sở gia quân cùng với năm mươi vạn tinh binh đóng ở ngoài quan ngoại.

Hàn thị ở biên quan có ba mươi vạn tinh binh, mà ở Nam quận trong mấy năm qua nổi lên một người tướng quân tay cầm hai mươi vạn binh mã. Trừ bỏ tất cả những người đó, hoàng thất trực tiếp nắm giữ bất kỳ đội ngũ phân tán khắp nơi trong nước, do bốn vị trung thần trong hoàng thất nắm giữ hồ phù, số lượng ước tính có thể lên tới bốn mươi vạn. Còn lại là một số ít quân đội lẻ loi phân tán rải rác ở bên ngoài không nghe theo quân lệnh. Cho nên khi các hoàng tử giao tranh, dù cho đã tranh nhau trên đàn chính trị nhưng cũng muốn có quân đội làm hậu thuẫn hỗ trợ, võ tướng là người bọn họ muốn cực lực mượn sức.

Mà tình hình đó, lấy vị thế của Sở vương, trong đấu trường phong ba, nếu Sở cảnh mộ ở kinh thành, tuyệt đối không thể trốn tránh những phân tranh đó, mà hần sớm đã dự đoán được tình huống này, thuận tình thế lãnh lệnh rời kinh, đây là phương pháp giữ mình tốt nhất. Mà khi hần rời kinh, mọi người đều biết Lục phù không phải người hần nguyện ý kết hôn, tự nhiên sẽ không có người đến cửa quấy rầy, cho dù có những quan viên tới xin giúp đỡ cũng bị Tiểu nhạc cản ở bên ngoài. Cho nên vương phủ mới có được sự yên tĩnh trong lúc sóng gió như thế này.

Cờ đen đi sai nước, thế chết của cờ trắng đã bị phá, lại là bên tay trái thắng....,

Lục phù cười khê, Sở cảnh mộ xuất thân văn sĩ, không màng vinh hoa phú quý, mặc dù lão vương gia hết sức cản trở mà đi vào quân doanh, thiếu niên nhập ngũ, trở thành tướng quân một cõi oai phong, từng bước một tới trước, trên người hần không chỉ tích lũy được mưu lược và kỹ xảo trên sa trường, mà còn là một quyền thần ở kinh thành, thân tàng bất lộ. Mọi người sợ hãi binh quyền trong tay hần, ngay cả Tấn vương và Quang vinh vương cũng kiêng kỵ hần ba phần, ai có thể ngờ rằng hần đã sớm hiểu được việc tranh đoạt để vị trong triều.

Rời đi thì quyền lực của hần càng lớn....

Chiều này của hần thiếu chút nữa cũng qua mặt được nàng, khi hần rời kinh thành, nàng cũng chỉ nghĩ là hần muốn trốn tránh việc thành thân một cách bình thường, đem nàng ném trong miệng hồ lang, nhưng sau đó vương phủ vẫn như trước yên lặng, nàng mới hiểu được huyền cơ trong đó....

Rất có cảm giác của một giấc mộng Nam kha, sau giấc mộng tình giấc, hiện lên trong óc nàng câu hỏi chính là nàng đã gả cho cái dạng trượng phu gì?

Hai người chưa nói chuyện với nhau, duy nhất trong đêm động phòng hoa chúc chỉ thoáng nhìn qua, nhưng hiện giờ chỉ một chiều như thật như giả, tâm tư sâu như biển, cơ trí hơn người, cuộc tranh vị này có hần tham gia kích thích không ít, nếu hần không phải Sở vương, phụ thân của hần không phải Sở vương, có lẽ nàng sẽ thương thức hần.

Hai cộ giao tranh, chắc chắn sẽ có một con bị thương, ai sẽ là ngư ông đắc lợi?

Mà hần cùng nàng, ai sẽ thắng.? Vốn tràn đầy tự tin, nàng chỉ nhìn một cánh đơn giản Sở cảnh mộ vừa mới rời kinh lại sinh ra nghi vấn này không biết có đúng không?

Sở cảnh mộ, triều đình không có người, lạc thú cũng mất đi không ít....

Người muốn đi, ta càng phải đem người bức trở về....

Bên trong Tây sương, nàng muốn trồng mấy gốc hoa mai, hần nhỡ hết phù dung, cũng không có quy định không phải không được trồng cây đúng không? Hoa mai phải đợi mùa đông mới ra hoa, Toàn bộ Tây sương trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhờ có mấy gốc mai làm khung cảnh cũng ấm áp lên không ít..

Người cơ trí như vậy, nàng có chút nôn nóng muốn gặp lại..

“Băng nguyệt, nương nói hai tháng nữa chính là đại thọ của nãi nương (bà ngoại) phải không?” Lục phù cười khê hỏi.

Băng nguyệt không nghĩ tới nàng đột nhiên hỏi vậy, sừng sốt mắt hai gáy mới cười trả lời “ Vâng, nhưng giờ ở Hà nam ôn dịch lan tràn, đại phu nhân nói năm nay sẽ không tham gia đại thọ, chờ ôn dịch qua sẽ bỏ khuyết lễ vật sau.”

“Ngày đại thọ là ngày tốt nhất để tặng lễ vật không phải sao?”

Băng nguyệt trong lòng chợt lạnh một chút, cuống quýt đến gần, gấp giọng nói “Vương phi, người muốn đi Bình thành sao?” Bình thành là trấn bên cạnh của Hà nam, nếu tới nơi đó, phải đi qua trung tâm Hà nam, nơi đó hiện giờ như địa ngục, cực kỳ bi thảm.

“Trong danh sách không phải có người Hà nam sao?” Lục phù cười hỏi, ánh mắt lướt qua nàng có chút đăm chiêu, duy nhất một người không ở kinh thành, sớm hay muộn cũng phải đi xem, không bằng thừa dịp này mà đi.

“Vương phi, rất nguy hiểm...”

Mà trả lời nàng chỉ có tiếng cười ha hả của Lục phù, cũng không có lời gì khác....

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Một đường đầy phong cảnh

Băng Nguyệt Bôn Nguyệt không lay chuyển được Lục Phù, mọi cách khuyên can không đạt được hiệu quả, phải đi xin Vô Danh giúp đỡ mà Vô Danh chỉ nhún mày, cũng không có khuyên bảo gì, làm cho Bôn Nguyệt tức giận tới mức không thèm đếm xỉa đến hắn.

Mà đại phu nhân và thất phu nhân càng khó, Lục Phù phải mất nhiều thời gian và tâm trí mới làm cho các phu nhân đáp ứng, mà chỉ cần hai vị phu nhân này đáp ứng cũng có thể coi như Tô gia mọi người đều đáp ứng, Lục Phù từ biệt Tô gia cùng vương phủ, khi báo cho Tiểu Nhạc biết, hắn rất hoảng sợ.

Vị vương phi này, hắn đoán không ra, Vương gia lệnh cho hắn ở lại kinh, vì muốn tránh cho nàng gặp những điều phiền toái không cần thiết, hai tháng qua, nhìn bên trong vương phủ, nhìn người ra vào, vương phi cười liên tục, nói ra hàng loạt từ ngữ kỳ diệu, làm cho hắn có ảo giác, nàng căn bản không cần ai bảo hộ, vương gia không có ở đây, trước khi ra đi phân phó, dù cho vương phi có gì cần cũng tận lực thỏa mãn, nhưng chuyện này không phải tầm thường.

Hắn khó xử đứng lên, lúc vương gia cùng quận chúa mền nhau, hắn chỉ nói quận chúa đối với vương gia có ý nghĩa sâu nặng, sau khi làm kiệu hoa, hắn thấy vương gia làm bộ đối với vương phi như nhìn không thấy, nhưng lại lệnh hắn bảo hộ...hắn thật buồn bực.

“Tiểu Nhạc, thật cảm thấy khó xử sao?” Lục Phù cười, tiếng cười tràn ra đôi môi đỏ mọng, như nước ở thanh tuyến trong núi chảy róc rách, thanh âm thoải mái, miệng nàng cười càng giống như Tây thi tái thế.

Hắn dừng một chút, trải qua hai tháng ở chung, hắn biết vị vương phi này có thể thương lượng được, nàng tươi cười ấm áp làm cho người ta cảm giác thoải mái, hãy nhìn nàng cùng người khác đàm phán, dù trong lúc đang cười nhưng giải quyết rất dứt khoát, cuối cùng toàn bộ đều theo ý nàng, toàn bộ không sai biệt, mặc kệ quá trình có như thế nào, kết quả cũng là như nàng mong muốn.

Hắn dừng lại suy nghĩ, cung kính cúi đầu “Vương phi nếu muốn đi Bình thành chúc thọ, có thể được bất quá phải để hộ vệ của vương phủ đi theo, nếu không trên đường có việc gì xảy ra ngoài ý muốn, mặt tướng khó có thể giao phó với vương gia.”

“Một khi đã như vậy, làm phiền tướng quân” Lục Phù cười khẽ, đi vào Tây sương, để lại Tiểu Nhạc với một vẻ mặt khó xử cùng đau khổ, đi vô trong chuẩn bị.

Sáng sớm hôm sau, xe ngựa của Sở vương phủ ra kinh thành, đi theo có Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt cùng Vô Danh, còn có Tiểu Nhạc mang theo trăm tên hộ vệ của vương phủ. Xếp thành một hàng hướng về phía Hà nam khởi hành. Dọc theo đường đi, hoàng trần cuộn cuộn, khinh sa tung bay, trong xe ngựa hoa lệ gió mát lạnh người, vào đầu hạ không khí không phải là quá nóng bức, lại có gió nhẹ nhẹ, tiếng động của bánh xe ngựa như không thể quay về.

Lục Phù rất ít ngắm cảnh, mặc dù nàng chương quản cuộc sống thương vụ của Tô gia trong mấy năm qua, nếu muốn đi xa, từ trước đến nay sẽ phải người đi ra ngoài, nàng ít rời kinh thành, mà Băng Nguyệt Bôn Nguyệt hàng năm theo bên người nàng cũng rất hiếm ra kinh. Các nàng rất cao hứng, dọc đường riu rít nói cười liên tục, Lục Phù đột nhiên cũng xen vào mấy câu, cũng thuận tiện ngắm cảnh.

Mà ở bên ngoài xe ngựa, Vô Danh theo sát bên phải, mặt không thay đổi, bên trái là Tiểu Nhạc hắn chỉ nghĩ nàng là thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng nơi phú quý không biết nỗi khổ của nhân gian, cho nên có thể cười hồn nhiên ấm lòng người như thế.

Lục Phù ra kinh, vẫn giữ thói quen mang khăn che mặt, ra khỏi kinh, tòa thành thứ nhất họ gặp là Hoa thành, bọn họ đồng người khí thế lớn không khỏi kinh động quan phủ, tri phủ biết nàng là Sở vương phi, dẫn theo quan viên dưới tay đến thỉnh an, cũng mở yến tiệc tiếp đãi nàng. Lục Phù trước nay không thích những thứ này, mà Tiểu Nhạc nói, hiện giờ nàng là Sở vương phi đại diện cho Sở vương, không thể không đến dự. Vì để giữ gìn hư danh vương phi này tuy nói nàng có ý muốn không đi nhưng rồi cũng từ bỏ ý định đó.

Tiệc tối nhằm chán làm nang buồn ngủ, trong lúc quan yến, không ít quan viên mang thể thiếp của nhà mình đến, đưa lên vàng bạc châu báu, đơn giản chính là muốn hối lộ nàng, lấy lòng nàng, dù sao nàng cũng có thân phận tôn quý. Lục Phù bị vây ở trong, phảng phất ở chóp mũi của nàng là son môi nồng đậm của các thể thiếp của đám quan lại, khó chịu phi thường. Mà kinh sư danh phù dung lan ra, không ít quan viên dùng ánh mắt làm càn lưu chuyển trên người nàng, có người còn muốn có say rượu muốn cởi sa che mặt của nàng ra. Lục Phù tức giận mà phát tát không được, vương phi này chỉ là hư danh, giữ gìn thiệt là mệt, yến hội dối trá này nhưng nàng phải gắng chịu. . .

Khi nàng tiếp nhận một đồng lễ vật từ đám quan lại, Tiểu Nhạc cố ý nhìn, Lục Phù khẽ cười một tiếng cũng không tỏ thái độ, phân phó hán đem đi theo đội ngũ trở thành bộ dáng của thương đội, nếu qua mỗi thành trấn đều có loại cây thế như thế này, nàng không thể chịu nổi, Tiểu Nhạc cũng đồng ý, hán hướng tới các quan làm cho họ đón chào, mà nàng lại nhận lễ của người ta sẽ làm ảnh hưởng đến uy danh của Sở vương

Lục Phù làm cho Tiểu Nhạc tìm một số quần áo, cả đội được đổi tên thành một thương đội đi mua bán vải vóc. Quả thực dọc đường đi ít người biết đến, đội ngũ đi hơn một tháng, dần dần đi vào vùng phụ cận của thành Hà nam.

Mặc dù cách Hà nam còn có một khoảng cách, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng không khí áp bức, chỗ này là trấn rất nhỏ, tất cả mọi thứ đều thay đổi, ngay cả mảnh đất phồn hoa người ở cũng thưa thớt, đi hơn nửa tháng nữa là có thể đến Bình thành, nếu trực diện mà đi hơi thở cực nóng khó chịu.

Trời đã về chiều, trấn nhỏ càng có vẻ thê lương hoang vắng, như trấn nhỏ ở biên cương, le loi rải rác có mấy người qua đường có thể là do hậu quả của ôn dịch, hiện giờ thương đội không theo hướng Hà nam mà đi, hiện giờ Hà nam là điểm khó có thể tiến vào. . .

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Phu thê như thế

Hoàng hôn kéo đến, nhiều mái hiên hiện lên, rõ ràng trong khí nóng bức, nhưng Lục phù lại cảm thấy lạnh.

Tiểu nhạc tìm tất cả khách điểm sang trọng trong trấn để nghỉ lại, Lục phù đi vào khách điểm lão bản nhìn xem ngay người, mặc dù nhìn không thấy dung nhan của nàng, chỉ thấy một đôi mắt to trong trẻo, đáng đi khoan thai, phong thái uyển chuyển. . . Khi Tiểu nhạc hô to hai tiếng lão bản mới có phản ứng lại, tiếp đón bọn họ dùng cơm. Khách điểm so với Hoa mai lâu không lớn, nhưng cũng đủ chỗ cho ba mươi người.

Bốn nguyệt đề nghị Lục phù dùng cơm ở trong phòng, nhưng nàng kiên trì dùng cơm ở trong khách điểm, Tiểu nhạc cũng không có biện pháp, đành phải nghe theo nàng. Hiện giờ trong khách điểm cũng có mười mấy người khác đang dùng cơm, họ đều đang nói về chuyện ôn dịch của Hà nam. . .

“Lão huynh người cũng là người của Hà nam qua đây chạy nạn sao?” Chợt nghe một âm thanh cao vút vang lên, một người tráng niên nam tử ngồi cùng bàn với một nam tử khác, hai người trang phục không chỉnh tề mang theo sự sầu khổ trong đó.

Nam tử ánh mắt bi ai, uống một ngụm rượu, giận dữ nói: “Cũng không biết là tại sao, ông trời không muốn cho chúng ta sống, năm kia là hạn hán, năm nay là hồng thủy ôn dịch, khi nào thì mới chấm dứt a?”

Phụ họa một tiếng, nam tử ánh mắt nhìn xuống, dung ống tay áo chà lau, bi ai than “Thê nhi của ta chết trong cơn hồng thủy, nữ nhi còn nhỏ tuổi, ôn dịch lan tràn, quan phủ cấp cho lương thực căn bản không đủ, chúng ta có một chút ăn một chút, nữ nhi bị ôn dịch mà chết”

Nam tử tráng niên thấy hán đau khổ, cất giọng an ủi, người bên ngoài cũng bắt đầu an ủi hán, mặc khác một lão nhân năm mươi tuổi nói, mặt già nua vàng vọt, nói chuyện run run, “Trong nhà thân nhân đều chết hết, thật vất vả mới trốn thoát ra. . . tình thế này càng ngày càng không dễ chịu. . .”

Nam tử vừa mới nói kia bỗng nhiên nổi giận bất bình nói “Chúng ta là thường dân ở đây chịu khổ còn triều đình đang làm cái gì? Còn không phải lo tranh quyền đoạt vị, hưởng thụ vinh hoa phú quý, mấy tháng trước đây, Quang vinh vương Sở vương không phải tổ chức hôn lễ to lớn sao, bọn họ lo đắm chìm trong sắc đẹp của mỹ nhân, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của chúng ta, cái gì anh hùng mỹ nhân, tài tử giai nhân, ta xem chính là kẻ hồng nhan gây tai họa”

“Đúng vậy. . .”

Lục phù đã lấy khăn che mặt xuống, đang dùng cơm, sau khi nghe xong một khối thịt bò mắc nghẹn ở yết hầu, dừng một chút, không kịp nuốt xuống mới thấy thoải mái, mi mắt hơi khép lại, sau khi mở ra lại có ý cười âm áp, Tiểu nhạc đem phản ứng nhỏ này của nàng thu vào trong mắt, đối với vị vương phi này thái độ của hán có dấu điểm không dễ lộ ra.

Bốn nguyệt cả giận muốn đứng lên bị Vô danh đè xuống, mặt không chút thay đổi lắc đầu, mà nàng đành cắn giận ngồi xuống. Lục phù cười khẽ, gấp khối thịt bò vào trong bát của nàng, nhẹ giọng nói “Người ta nói chính là sự thật, người tức giận cái gì?” qua khỏi trấn này không chắc có thịt mà ăn, thừa dịp ăn đi”

Bốn nguyệt nghẹn lời, dõi nhìn chiếc đĩa, Tiểu nhạc cười thầm, cô nương này thật ngay thẳng.

Tiếp đó nghe đến một lão phụ nói “Các người đang nói đến Sở vương gia người kia đang ở Hà nam thống trị ôn dịch là vương gia a...Vương gia này chính là người tốt”

Không biết là ai hừ nhẹ một tiếng mỉa mai, “Tốt tốt cái gì, thu hút người bị ôn dịch toàn bộ mang vào tử vong thôn, nơi đó không có lương thực, dược liệu cũng thiếu, không phải rõ ràng là làm cho bọn họ chờ chết.”

“Đúng vậy, thật là cầu vương gia, sau khi vương gia đến đây ôn dịch đã khống chế được rất nhiều, không hề lan tràn, bắt quá thủ đoạn của hắn làm cho người ta không dám lĩnh giáo, thực nên làm cho thể tử của hắn đi vào trong đó để ném chút tư vị...”

Lúc này đến phiên Tiểu nhạc nhin không được, gấn giọng nhăn mày, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, rất có ý cùng với bọn họ liều mạng...

Xem ra Sở cảnh mộc trong lòng nam tử ở đây không giống bình thường, Lục phù cười khê, tiếp tục ăn đồ của nàng, động tác tao nhã, không nghĩ tới ngồi ăn cơm một chút, những điều người khác nói xấu về phu thê của họ cũng đều nghe được hết.

Phu thê...?

Lục phù sững sốt vài giây, vẻ tươi cười của nàng nhạt đi, những chữ đó đến từ đâu, Nhìn thấy mọi người khó hiểu nhìn nàng, nở nụ cười, “Ăn cơm đi, nhìn có thể no sao?”

Một gã tiểu nhị kinh ngạc hô một tiếng, dăm dăm nhìn Lục phù trên môi đang cười, ẩm trà trên tay lỏng xoảng rơi xuống trên mặt đất, giống như đang ngây người, trán này chỉ là trán nhỏ, sao gặp được một nữ nhân xinh đẹp như thế.

Mà vừa mới còn đang bàn luận, ánh mắt của mọi người toàn bộ theo ánh mắt của hắn nhìn qua, một mảnh yên tĩnh, mọi người xem trọn mắt há mồm...

Lục phù như đã quen rồi những ánh mắt như vậy, coi như không có việc gì uống một ngụm trà, không giống như lá trà ở kinh thành, khi pha trà mùi thơm ngát hợp lòng người, uống vào rất ngon. Mà trà ở đây, có vị chất khó uống cực kỳ, Lục phù buông chén trông không xuống, mang sa che mặt, đi lên lầu trong sự trọn mắt há mồm ngó theo của mọi người...

“Là tiên nữ sao?” Có người nhìn chăm chăm lên tiếng, lại không có người trả lời, bọn họ tựa hồ chưa khôi phục lại...

Buổi tối khi đi ngủ, sa trướng có vẻ bụi bặm, ván giường thật cứng, ngủ thật không thoải mái, chỉ cảm thấy được trên người có cái gì, hoặc trong lòng suy nghĩ cái gì, dưới ánh nến mờ nhạt, nằm ở trên giường, Lục phù một đêm không ngủ.

Khi tới gần Hà nam không khí càng trở nên trầm trọng, ngay cả bóng cây cũng có cảm giác trầm trọng, vô lực không thể lay động được thân hình công kênh của chính mình, tiếng của lá cây vang lên sần sật, giống như nghẹn ngào, giống như bất đắc dĩ...

Ôn dịch... dọc đường đi dường như chỉ nghe hai từ này...không biết Hà nam giờ này thành bộ dáng gì...La thành chết sao, ? Lục phù tự nhủ, hy vọng hắn (Sở cảnh mộc) cũng đừng chết nhanh như vậy, bằng không chơi không vui.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Hữu kinh vô hiểm

Qua trấn nhỏ này, ngẫu nhiên có thể nghe được một hai tiếng khóc, Lục phù tình cờ vén lên màn che, khí nóng ập vào mặt, chỗ xe ngựa đi qua thấy có hai người, quần áo lam lũ, tóc tai hỗn độn, ở ven đường nghẹn ngào không nói. Bánh xe ngựa đi qua, để lại một dấu vết dài.

Trong mắt nàng hiện lên đau đớn, cuộc sống ở đây rất khó khăn, cảnh khổ sở đói khát của nạn dịch, như khắc sâu trong lòng nàng. Một tiểu cô nương chừng chín tuổi trở xuống, quỳ trên mặt đất kêu khóc, cánh tay gầy đen đúa, áo quần trên người đều tả tơi, tóc tai lộn xộn che mất dung nhan của nàng, nước mắt ở trên mặt chảy xuống làm lộ ra làn da trắng nõn. Thân của nàng nằm trên một thi thể, kêu khóc gọi phụ thân...

Lục phù nhìn không đành lòng, miệng vết thương trong lòng nàng chưa từng có người nào chạm vào nhe nhằng vỡ ra...Đau...nháy mắt hít thở không được, nàng buông mình xe xuống, ý cười không còn nữa, một cảnh đó làm cho nàng nhớ lại thật lâu trước kia cũng có một tiểu cô nương kêu khóc gọi phụ thân...

“Dừng xe, Lục phù mở cánh cửa ra, hô lên dừng xe, xe ngựa mới vừa dừng lại, nàng liền nhảy nhanh xuống làm cho Tiểu nhạc và Vô danh cảm thấy khó hiểu đi nhanh theo...

Trên con đường rộng lớn, lâu lâu thấy lẻ loi vài người ăn mặc lam lũ đi qua, có lão nhân lưng còng, có thiếu nữ gầy yếu, cũng có tiểu hài tử nhỏ xinh, bọn họ bước đi trầm trọng, từng bước từng bước một, bọn họ dường như đập lên hy vọng mà đi tới, nhưng không biết hy vọng đang ở nơi nào...

Đập vào mắt Lục phù là một cảnh xanh um tùm, rừng rậm mặt cỏ đều là một mảnh xanh lục, màu xanh tương trưng cho hy vọng, có thể chỉ cho họ phương hướng sao..?

Nàng đang nghĩ ngợi, tiểu cô nương kia đã đến trước mặt, hé ra khuôn mặt dơ bẩn ngẩng đầu lên, mang theo một chút khó hiểu cùng chờ đợi, tiếng khóc giảm đi rất nhiều, hai tay xoa mặt của nữ hài tràn đầy vết bẩn, nàng cười hỏi “Người tên gọi là gì?”

Nữ hài hích hích cái mũi nhỏ nhắn, ánh mắt đỏ bừng nghẹn ngào nhìn nàng nói “Tiểu hà.”

“Tên thật hay, người nguyện ý đi theo ta không? Nữ hài kinh ngạc mở to đôi mắt hỏi “Người chịu thu ta sao?” Lục phù gật gù đầu, nàng phát hiện, Tiểu hà có ánh mắt rất khá, to tròn như viên bi, đen bóng sáng ngời, nói cười “Tôi thiếu ta có thể giúp người tìm được một gia đình tốt”

Xe ngựa vẫn như cũ đi về phía trước mà trên xe lại có thêm tiểu cô nương tên gọi Tiểu hà.

Xe ngựa đi thêm sáu ngày, đi vào biên cảnh nội của Hà nam, Tiểu nhạc cùng Vô danh đột nhiên đề cao cảnh giác,Bộ mặt được tẩy sạch của Tiểu hà lộ ra một tiểu cô nương thanh tú, điều đáng tiếc chính là sắc mặt vàng như nên, có lẽ do thiếu dinh dưỡng lâu ngày, dọc theo đường đi có nàng làm cho Bốn nguyệt vui vẻ rất nhiều, không có việc gì liền dắt nàng đi chơi, một lớn một nhỏ, nói cười có chút hồ đồ, Lục phù cười khẽ, nàng định tìm gia đình tốt thu dưỡng Tiểu hà, nhưng vào Hà nam, tình huống ngày càng tồi tệ, nên chuyện này phải gác lại.

Trên đường đi âm thanh bị thương khắp nơi vang lên không ngừng, tâm trạng của Lục phù cũng trầm trọng đi rất nhiều, dân bị nạn tăng theo, chịu đủ loại đói khát, mà đoàn xe của nàng nhìn ra như là của người quyền quý, nên dọc đường bị cướp bốn lần, hơn nữa người cướp bóc so với lần trước tăng lên nhiều, Lục phù quyết định thay đổi cách ăn mặc thành người bình thường, lấy vẻ mộc mạc đơn giản để đi lại, xe ngựa hoa lệ trên đường dẫn theo không ít phiền toái, sớm nên xử lý, gặp khu vực có nhiều tai họa, dân chúng ngay cả cơm ăn áo mặc đều không có, ai có thể có xe ngựa hiếm quý, Lục phù quyết định bỏ lại xe ngựa, cỡi ra hai con ngựa...

Không có xe ngựa che đậy, càng có thể thấy tình huống hai bên đường rõ ràng, trong lòng của Lục phù âm thầm kinh hãi, nàng tự hỏi mình không phải là người nhiệt tình, nhưng thấy bọn họ lam lũ quần áo rách nát, thân thể gầy như cây sậy, hai má vàng như nến, xương gò má lộ ra, hé ra khuôn mặt chịu nhiều đói khát, ánh mắt vô thần, một trận đau xót dâng lên lòng, ần ần mà lan ra.

Bốn nguyệt cơ hồ rơi lệ, hồng thủy vừa qua khỏi, nơi này không dù không phải giải đất trung tâm, trên đường lụi bại không chịu nổi, hiển nhiên là có mưa to, rất nhiều nóc nhà rơi xuống, đất nơi này một đồng, nơi khác một vòng. Có người mất đi nhà để trú mưa, lại không biết mưa to khi nào trở lại, chỉ có thể ở trên đường ngồi giữa đồng rác và đất đá.

Mặt đường lầy lội như vậy, quần áo cũ nát như thế, hình ảnh đó xoay quanh trong óc của Lục phù không tan. . .

Bốn nguyệt tùy tiện hỏi người qua đường, mới biết được nơi này toàn là dân đói, mà lại thu hút người bị ôn dịch từ nơi khác tới, mọi người gọi đây là tử vong thôn.

Bọn họ nói, vương gia có lệnh, vì tránh cho di tản của ôn dịch có thể lan tràn, chỉ cần xét ra ai nhiễm ôn dịch sẽ bị cưỡng chế đến tử vong thôn, mà lương thực triều đình cứu tế còn chưa đến, được liệu lại không đủ, vào tử vong thôn coi như chờ chết... cái chết sẽ đến vì dịch bệnh cùng đói khát.

Hiện tại đại phu của toàn thành đều đi hết, nhưng được liệu lại không đủ, không thể chữa khỏi người bị bệnh, mà khách điểm cơ hồ đầy ắp, mỗi ngày đều có dân đói phát sinh bạo động, cướp bóc lương thực, đói khát đã làm cho họ mất đi lương tri cùng tính nhẫn nại, ai có thể kiên nhẫn đợi lương thực đến.

Bọn họ hé ra những gương mặt đói khát, khát vọng tha thiết nhìn qua lớp người của Lục phù, Tiểu hà sợ hãi rút sát vào trong lòng ngực của nàng, không dám nhìn thẳng những khuôn mặt vận vẹo đói khát đang nhìn đến lương thực với vẻ mặt bức thiết cùng chờ đợi.

Đột nhiên trong đám người có người cử động, lại có người cầm đầu, dân đói làm thành một vòng toàn bộ xông tới, Bốn nguyệt cùng Vô danh rút kiếm ra... Theo sau, Tiểu nhạc cũng cầm bảo kiếm trên tay, Tiểu nhạc động tác không thể nghi ngờ là mệnh lệnh, tất cả đội thị vệ của vương phủ đồng thời rút kiếm ra, bao quanh bảo vệ Lục phù, mặt trời sắp khuất dạng lại lộ ra ánh sáng quang mang chói mắt.. Ần ầm thất vọng, đau khổ...

Nhóm dân đói nhìn ánh sáng của bảo kiếm loé, lui lại mấy bước rồi lại tiến lên, ánh mắt lướt qua bảo kiếm rồi lại trừng mắt nhìn nhìn trong rương của bọn họ vật gì đó, họ đều nghĩ đó là lương thực...

“Thu hồi kiếm” Lục phù nhìn càng ngày càng nhiều người đi lên, khẽ kêu lên một tiếng, thanh âm thanh thúy vang lên không lớn không nhỏ, chung quanh mọi người đều nghe thấy. Đám người tuy từng bất động, Lục phù nhẹ nhàng thờ ra, nếu dân đói toàn bộ tiến lên, bọn họ muốn thoát thân phải giết rất nhiều người, tuy nói dân đói trong tay không có tác sát, nhưng đói khát đã lâu nếu họ bùng nổ, sức mạnh quyết không thể khinh thường, hơn nữa không oán không thù, bọn họ gặp tai họa đã chịu nhiều khổ sở, nàng không muốn giết người vô tội.

Tiểu nhạc nhíu mày, không chịu buông ra bảo kiếm, ngay cả Vô danh cũng vậy, tình huống hết sức căng thẳng. Lục phù cười duyên, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng “Như thế nào, phạm tội quan trọng hơn sao?”

Thanh âm từ từ thoát ra lạnh như băng, không chỉ có Tiểu nhạc trong lòng cả kinh, ngay cả những dân đói đang tiến tới cũng mặt nhìn nhau, nhưng không chịu thối lui. Bọn người Tiểu nhạc không ngờ một nữ tử lại có khí thế bức người như vậy, bẩm sinh uy nghi, không cần tức giận, không cần lớn tiếng nhưng cũng đủ làm cho người ta khiếp sợ.

Vô danh bảo cấp dưới thu hồi bảo kiếm, Bốn nguyệt cũng buông tay ra, mà Tiểu nhạc... do dự một lúc sau đó cũng thả ra, đội thị vệ tay cũng buông ra bảo kiếm, vòng chung quanh Lục phù cũng mở rộng ra...

Lục phù nắm Tiểu hà tiến lên, nhìn quét qua một vòng những gương mặt bị đói khát tra tấn, lời nói nhẹ như lông hồng, ấm như ngày xuân, cười nói “Các vị, ta biết các người đều chịu đủ đói khát, đối với chúng ta là thương đội, bán chính là vài vốc, cũng không có lương thực, hiện giờ là mùa hè, buổi tối không nóng, các vị không cần vài vốc, còn ngân lượng, chúng ta có một chút, cũng như các vị đã thấy, chúng ta là thương nhân bình thường. Hà nam đang hứng chịu thiên tai nghiêm trọng, người thân sống chết không rõ, các vị huynh đệ tỷ muội, từ hoàn cảnh của ta mà suy ra ta cũng hiểu rõ, các người nhìn nữ nhi của các người, rồi nhìn lại nữ nhi của ta, nàng cũng chịu đói chịu khát giống như vậy, xanh xao vàng vọt, phụ thân của nàng còn ở trong nhà, sống chết không rõ...Mẫu tử chúng ta sót ruột chạy trở về, nói không chừng sẽ nhìn thấy một thi thể, ..”

Lục phù lời nói tràn ra sa che mặt, tựa hồ ghen ngào không nói được, hừ cho bọn họ đến sừng sốt, Tiểu nhạc, Băng nguyệt không hiểu run run, Bôn nguyệt cơ hồ muốn cười ra tiếng, theo nàng lâu như vậy cũng không biết nàng có thể biến ra bộ mặt như vậy...

Tiểu hà thấy trên tay bị nắm thật chặt, chạy nhanh khóc rống la lên “Phụ thân a...nữ nhi muốn gặp người...Người phải đợi Tiểu hà về...”

Nước mắt chảy xuống khuôn mặt vàng như nến, nói chỉ một câu rồi ôm thắt lưng của Lục phù, gào khóc lớn, cực kỳ có sức thuyết phục, Lục phù nhìn xuống, nghiêng mặt vừa vặn làm cho người ta có thể thấy được nước mắt của nàng trên mí, vỗ nhẹ bả vai của Tiểu hà...Bả vai run run lên, mọi người nhìn thấy đều muốn khóc, chỉ có nàng biết nàng đang cười...Tiểu hà này thật sự là thông minh hơn người, trong khi nàng chôn vào lòng ngực của Lục phù kêu khóc, người không biết còn tưởng nàng rất muốn phụ thân...May mắn là một nữ nhi, nếu không đã chiếm tiên nghi của nàng...

Ma vừa ngẩng đầu lên đã thấy một nam tử đi tới, nhú mi, hần vốn nghĩ muốn cướp vật này nọ, kết quả xem ra vị tiểu cô nương kia quả thật xanh xao vàng vọt, so với bọn họ càng thảm hơn, xem các nàng ôm nhau kêu khóc như thế, tựa hồ so với bọn họ càng đáng thương hơn, vài tên nam tử nhìn thoáng qua, bọn họ cũng không phải là người máu lạnh, thấp giọng nói “Phụ nhân, chớ có đau lòng, chúng ta không làm khó dễ nhóm người của các người nữa”

Dứt lời đám người chầm rãi tản ra, mà Lục phù nhanh nói tạ ơn, còn cảm thấy thật là may mắn dù có bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm tới tánh mạng mà qua khỏi trần này.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Thành An Dương

Ra khỏi thành, Lục phù vẫn như cũ cùng cười chung một con ngựa với Tiểu hà, Tiểu nhạc nhìn xem các nàng nói cười, ấn tượng trong lòng đối với vị vương phi này hiện ra kính trọng, nàng chỉ dùng một tiểu cô nương đã có thể hoá giải nguy hiểm, nếu không sẽ gây ra cảnh giết người vô tội, máu chảy thành sông vốn không phải là ý muốn của hần. Hần nghĩ tới tình hình vừa rồi không khỏi cười trừ ghẹo “Vương phi, nếu vương gia mà nghe được vương phi nói người sống chết không rõ, có thể là một thi thể, không biết vương gia sẽ có biểu tình gì?”

Lục phù ngăn người, thuận theo gió giơ tay lên vuốt tóc, cười nói “Chỉ mượn tên của hần mà thôi, người không nói, làm sao hần biết được”

Khi vào bên trong thành An dương, tình huống càng trở nên nguy hiểm, dân đói so với những thành trấn vừa trải qua còn nhiều hơn vài lần. Không phải nói cửa thành của An dương sớm được đóng lại, dân chạy nạn không thể tiến vào, tại sao tình hình lại nghiêm trọng như vậy?

Bên trong An dương thành, có rất nhiều thi thể của người chết đói nằm trên đường cái, thi thể nằm ở mọi nơi có thể nhìn thấy được, quan binh thu dọn không kịp, có nhiều thi thể đã bốc mùi làm cho bầu trời bị bao phủ bởi một mùi hôi thối rất khó chịu. Khi còn ở kinh thành nàng nghe được tin tức nói rằng tri phủ của An dương sợ ôn dịch lan tràn đã đóng chặt cửa thành, không cho người tiến vào, là một thành phụ cận của Hà nam không bị ôn dịch lan tràn, mà những thành trấn nàng đã trải qua trước đó, ôn dịch đã muốn ngừng lan ra, nguyên nhân của sự việc này là do đâu?”

Lời đồn đãi khác với sự thật rất nhiều, đây là trấn nhỏ có tình hình nghiêm trọng nhất mà nàng gặp qua, trong thành cũng không lớn, dân chạy nạn chụm lại với nhau, khó có thể tưởng tượng được, nhìn thấy rất ghê người.

Không bao lâu Tiểu nhạc đã trở lại, vẻ mặt tức giận bất bình, nguyên nhân là khi Sở cảnh mộc đi ngang qua thành trấn này đã có thể dần dần khống chế ôn dịch, mà trong thành An dương cũng chỉ có hai người nhiễm bệnh, coi như đã làm sạch sẽ. Ba ngày sau khi Sở cảnh mộc rời khỏi, một nhà bảo vệ của tri phủ từ trung tâm ôn dịch qua thăm, cửa của thành An dương đã đóng, bên ngoài thành tụ tập rất nhiều dân chạy nạn, có dân đói, có người bị nhiễm ôn dịch, An dương tri phủ nhìn một nhà của bảo vệ không đánh lòng, mở cửa cho một nhà sáu người bọn họ vào thành.

Kết quả của việc làm đó là sự kiện ôn dịch ở thành An dương bắt đầu lan tràn,Sở cảnh mộc vốn nghĩ rằng tình hình đã an toàn nên không có lưu lại đại phu giỏi về ôn dịch, nơi này lại là thành nhỏ, khi có thể khống chế được người chết đã lên tới hơn một ngàn người...Hiện giờ bệnh tình có thể khống chế được, nhưng lương thực lại đáp ứng không đủ mà tri phủ lại không chịu mở kho lương, cả trong thành và ngoài thành ngày nào cũng có dân bạo động.

Thời gian sau khi An dương tri phủ cho người nhà vào thành, ngoài thành oán khí ngập trời, một vạn người dân chạy nạn tụ tập lại, những người này là người chạy đến từ giải đất trung tâm ở Hà nam, nghe thấy tri phủ cho người thân vào, nhưng khi họ đến cửa thành vẫn bị đóng chặt. Bọn họ ngày ngày ở ngoài thành quấy rối, ở cửa thành vùng phụ cận cũng toàn là dân chạy nạn, làm cho cánh cửa của thành An dương muốn mở cũng không được, nếu mà

mở ra dân chạy nạn sẽ giống như con sóng dữ mà tiến vào...

Nói cách khác sự giận dữ của bọn họ có thể làm đổ thành An dương...

Lục phủ nghe xong, không giận cũng không cười, chỉ thấy một ánh mắt sắc lạnh “Nếu phủ đệ của An dương tri phủ có lương thực sung túc, tại sao chúng ta không tới đó nghỉ chân, hôm nay chúng ta đỡ phải lo lắng tìm nơi lưu lại”

Lần này Tiểu nhạc cũng không nói gì, dọc theo đường đi, hân dưởng như hiểu được tính cách của vương phi này, chỉ cần nàng nói cái gì, nếu nghe theo kết quả sẽ đúng như vậy. ...

Tri phủ của An dương là một người trung niên, dáng người mập mạp, Tiểu nhạc lấy ra quân lệnh (lệnh bài) sáng ngời của Sở vương phủ, tri phủ lập tức khom người cung kính nghênh đón Lục phủ vào bên trong sương phòng cao cấp thoải mái nhất của tri phủ... Chăn bông cảm tử, sa trường hoa lệ....Lục phủ cười lạnh....

Viện bên trong tri phủ này so với bên ngoài là một trời một vực, lại có tiếng của ti trúc xoay chung quanh không tan, tiếng cười của Lục phủ càng phát ra đến kiều diễm...trong đáy mắt tất cả đều là sắc lạnh...

Mới ngồi nghỉ ngơi được một lát, Vô danh liền tiến vào, cung kính vuốt cằm, Lục phủ ý bảo hắn không cần lo ngại sự có mặt của Tiểu nhạc đang ở bên cạnh, hắn mới mở miệng “Vương phi, tri phủ này cũng còn có bảy tám kho lương.”

“Đủ cho bao nhiêu người ăn?” Lục phủ lạnh giọng hỏi.

“Đại khái đủ cho hơn hai ngàn người”

“Trời a, lão thất phu chết tiết này, bên ngoài người đói bị chết nhiều như vậy, hắn lại đem lương thực trong này nuôi những con chuột” Bôn nguyệt thét chói tai, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Băng nguyệt lạnh giọng nhủ mi, cũng lộ vẻ bất mãn, hận không thể một kiếm giải quyết hắn. Mà Tiểu nhạc lại âm thầm kinh ngạc, sau khi vào trong phủ, hắn vẫn theo sau Lục phủ, chưa thấy nàng phân phó cái gì, mà Vô danh đã tìm hiểu tốt tin tức mà nàng cần, làm hắn không khỏi xem xét lại quan hệ của bốn người này, quan hệ có vẻ rất gần bó...một sự tín nhiệm cùng hiểu biết sâu sắc...

“Vương phi, phải làm sao bây giờ” Băng nguyệt hỏi

“Làm sao bây giờ a...” Lục phủ cười khê, đi vào nội thất, giọng nhẹ nhàng vọng ra “Ta ngủ đây rồi nói sau...”

Chờ nàng tỉnh ngủ, màn đêm đã buông xuống, cảm giác thật là thoải mái, đã lâu không được ngủ ngon như vậy, Lục phủ nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng... Băng nguyệt thấy nàng tỉnh rồi, đi vào nội thất, nói rằng tri phủ đã chuẩn bị rượu và thức ăn vì vương phi tẩy trần...

Khi các nàng ra tới bên ngoài, Vô danh cùng Tiểu nhạc đã ở đó, sắc mặt cũng không tốt, thân hình mập mạp của tri phủ đi lên đón tiếp, cười ha hả thỉnh an, vẻ mặt nịnh nọt “Vương phi vạn phúc, xin mời ngồi”

Lục phủ nhìn lướt qua bàn ăn, thăm giận trong lòng, bên ngoài dân chạy nạn bị đói chết, mà hắn ở nơi này ăn toàn sơn hào hải vị, cá muối, canh gà, tổ yến ngân nhĩ...

Lục phủ không thể ngăn lại lửa giận ngày càng dâng cao của mình, lần trước khi nàng có cảm giác này đã cách đây hơn mười năm, không thể không chế ngọn lửa đang cuộn cuộn trào dâng.

Nàng như thế nào có thể nuốt trôi...

Một màn này, tất cả khắc sâu trong lòng nàng, từ trước đến nay vốn lạnh lùng, bản tính lương thiện không dễ dàng bị cảm động..., nhưng hôm nay lại thấy được những tình cảnh xúc động nhiều như vậy.

Đây là quan viên của Phụng thiên, hưởng bổng lộc của triều đình nhưng hắn lại đang làm cái gì? Không để ý đến sự sống chết của dân chúng, để cho thân nhân vào thành, dân trong thành bị nhiễm ôn dịch cũng không chữa trị đúng lúc, kho lương thực cũng chiếm giữ...Trách không được sự thất bại của Phụng thiên hoàng triều lan đến tận đây...quan viên nhỏ trong thành cũng tự biết hưởng lạc. Bọn họ không nhìn thấy mặt của Lục phủ chỉ thấy một đôi mắt to đang phẫn nộ,Băng nguyệt Bôn nguyệt biết lần này đã làm nàng thật sự tức giận...Không phải...là cuồng nộ...Các nàng chưa từng gặp qua vẻ mặt như vậy của Lục phủ...

Ngay cả người mới quen là Tiểu hà, nhìn bàn bày đầy món ăn quý và lạ mắt...cũng không dám động đũa..Tri phủ hiểu lầm mình tiếp đãi không chu đáo, vội vàng vỗ tay một cái, một đám vũ kỹ từ phía trong đi ra, theo âm nhạc du dương, bắt đầu ca múa...Ti trúc từ từ vang lên, y phục rực rỡ tung bay, một vũ điệu vui tươi, yên bình hiện ra trước mặt...làm cho Lục phủ thiếu chút nữa đỡ luôn cái bàn.

Phải cười, phải cười...cười...Lục phủ tự bảo lòng mình ba lần, nàng cố gắng dần con tức giận, ổn định tinh thần lại...

Sợ là nàng dường như chưa đủ giận, tri phủ cười nịnh bợ, bảo rằng hy vọng nàng có thể nói mấy lời tốt đẹp trước mặt vương gia

Lục phủ cười lạnh, nàng ngay cả một câu cũng chưa từng nói qua với Sở cảnh mộc.....như thế nào lại giúp hắn nói những lời hay...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Bạo động

Lúc này một người quan binh tiến vào, nhỏ giọng nói với hần một câu làm cho khuôn mặt mập mạp của hần nhăn lại thành một đống, rồi nhăn mặt tự nói “Những dân đen này chắc không biết chết là gì...” Nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Lục phù nhìn hần, hần cười nịnh bợ nói “Vương phi, thỉnh người dùng tiệc tẩy trần hạ quan đã chuẩn bị, hạ quan có công vụ trong người, một hồi sau sẽ trở lại tiếp đãi...”

Tri phù nói rồi liền bước đi thật nhanh làm cho bốn người Lục phù thấy thật là kỳ quái, sau đó liền thấy nhiều người mang theo cung tên chạy ra phủ, tình hình này là sao...Tiểu nhạc sừng sốt, hần đã đi theo Sở cảnh một nhiều năm, vừa thấy tình hình như thế đã biết có điều không ổn, Vô danh cũng đã muốn phóng qua, thuận tay chop một gã cung thủ, lạnh giọng hỏi “Trong thành vừa xảy ra chuyện gì?”

Tên cung thủ thấy Lục phù đang lạnh lùng cười, mặt tái mét, quỳ xuống, khúm núm nói “Không phải trong thành...là ngoài thành, ngoài thành bị dân chạy nạn ngày đêm quấy rầy rồi sinh bạo động, cửa thành một khi bị họ phá, hậu quả không thể tưởng tượng được, Tri phủ đại nhân nói...” Hần nuốt nước miếng, hô hấp trở nên dồn dập “Tri phủ đại nhân nói phải giết vài người để làm cảnh cáo, cho nên đều động cung tên thủ theo trên tường thành, cứ thấy dân chạy nạn là bắn tên...”

“Thiệt là quá vô liêm sỉ!” Lục phù hét lớn, mặt biến sắc, “Hướng dân chạy nạn mà bắn tên? ...nàng lo lắng đứng dậy chạy ra ngoài.

Băng nguyệt Bôn nguyệt cùng Vô danh theo sát nàng, sau đó Tiểu nhạc cũng mang theo đội thân vệ của vương phủ đuổi theo...

Còn chưa tới được cửa thành, chợt nghe từng đợt từng đợt tiếng gào đinh tai nhức óc, khí thế rất lớn, trong lòng Tiểu nhạc chợt động, những âm thanh này rất giống âm thanh đang ở trên chiến trường, một loạt binh lính giơ cao ánh đuốc, làm cho tường thành trở thành sáng rực, cung tiễn hai bên đã sẵn sàng, giương cung nhắm xuống dưới thành mà bắn...

Mà ở hai cánh cửa thành, ước chừng có năm mươi binh sĩ dùng thân thể của mình ngăn cản lại những va chạm mãnh liệt từ bên ngoài.

“Những dân đen này không biết chuyện, còn dám vô lễ, bản quan cần phải bắn tên” Tri phủ ở trên tường thành, thanh âm của hần mặc dù lớn, nhưng không thể át những âm thanh phẫn nộ của đám dân chạy nạn, lực lượng của dân chạy nạn ngày càng lớn cần bản nghe không rõ được tiếng kêu đầu hàng của tri phủ.

Dưới thành dân chúng phẫn nộ không ngớt, mà trên thành tri phủ cũng tức giận ngập trời...Bị bọn họ quấy nhiễu một ngày không thể an nghỉ, tâm tình của tri phủ sớm đã không thể khống chế được. Hần tức giận giật lấy cung tên của người cung tiễn thủ bên cạnh, giương cung...Ồ trong ánh lửa tận trời...Mùi tên xé gió lao đi...

Dưới thành người đứng chen chúc, nhắm mắt lại cũng có thể bắn trúng một người, khi Lục phù đuổi tới đã muốn không thể ngăn cản kịp nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần đem cây tên bắn ra ngoài...

Dưới thành ban đầu giống như trở thành một mảnh yên lặng, tiếp theo nổ ra những tiếng gào thét còn lớn hơn trước, tường thành dường như có thể bị đẩy ngã...

Mọi nơi đều ầm ỹ, đây là cảm giác duy nhất của Lục phù, không biết là ai nhắc nhở tri phủ một tiếng, hần quay đầu lại thấy Lục phù đang đi lên tường thành, nịnh nọt đi qua chào đón, cười mỉa rồi nói “Vương phi, người như thế nào lại lên nơi này? Muốn làm cho mình bị thương sao?”

Lục phù lạnh lùng nhìn hần một cái, trong mắt phát ra nhiều mũi nhọn lạnh lẽo làm hần cả kinh, hần rất nhanh ngậm miệng lại, sắc mặt cứng ngắt, ngược ngừng đứng ở một bên, Lục phù đứng ở trên tường thành, nhìn xuống dưới, người đông như kiến, dưới thành cũng có nhiều ngọn đuốc soi rọi, bởi vì tự dưng có người bị chết đã khơi dậy làn sóng phẫn nộ lớn hơn từ dân chúng, đám đông như đại dương mênh mông, lạnh lạnh đáng sợ, bọn họ kêu gào, rống giận, lớn tiếng hô to...

“Giết tên quan chó, giết quan chó đi...”

Trong lòng Lục phù kinh sợ, nàng chưa từng thấy qua tình cảnh như thế, ngoài thành mùi hôi và oán khí giống như mây đen bao táp, mang theo rít gào, đập vào mặt mà đến...Nàng bị một trận hoa mắt...muốn đứng không vững...

Băng nguyệt thấy vậy chạy nhanh đến giúp nàng, Lục phù vừa an ổn đứng lên liền đẩy Băng nguyệt ra, đi đến đầu tường, tay lấy ra Sở vương quân lệnh, quát “Cung tiễn thủ lui xuống hết, trái lệnh sẽ xử bằng quân pháp”

Có lẽ tiếng nói của nàng quá uy nghiêm và lạnh như băng, cũng có lẽ bọn họ biết được Sở vương trị quân nghiêm minh, nhìn Lục phù liếc mắt một cái, thu cung tiễn lại, lui hết ra sau.

Trong lòng Lục Phù thất thất kinh, dưới ánh lửa, những cái đầu đen trong bóng đêm dần dần di chuyển, như nước thủy triều hướng cửa thành mà đến, tức nước vỡ bờ....Hành vi của tri phủ đối xử với bọn họ trong lúc chạy nạn đã kích thích phần nộ, hiện giờ lại bắn tên vào người bạo động, như chẻ đầu vào lửa làm cho sự phần nộ càng tăng vọt, càng điên cuồng...Tình thế này nếu không nghĩ ra biện pháp, An dương thành không thể duy trì.

Tình hình ngoài thành càng ác liệt hơn trong thành, nhóm dân chạy nạn bị đói khát càng nặng, còn bị ôn dịch hoành hành, nếu bọn họ vào thành, bên trong thành ôn dịch thật vất vả lắm mới có thể khống chế được sẽ một lần nữa lan tràn ra, hơn nữa khó tránh được sự phần nộ của họ bùng nổ, nếu gặp bất cứ vật gì không lấy được sẽ phá hủy, không chỉ làm cho tính mạng dân chúng ở trong thành bị nguy hiểm, mà ngay cả những tinh hoa văn hóa phẩm có hàng trăm tuổi đời hay những thắng cảnh xinh đẹp cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Cửa thành phải được bảo vệ...Không thể bị phá hủy, dân chạy nạn không thể cho vào thành...

Lục Phù không chớp mắt, suy nghĩ, chuyện này vốn không phải là chuyện của nàng, triều đình thất bại, quan liêu chém giết lẫn nhau, dân chúng gánh chịu đủ loại bệnh tật đói khát thống khổ, cũng không liên quan đến chuyện của nàng...Nhưng nàng vẫn không thể nào làm ngơ được.

Trước kia thật lâu, có người hiền lành dạy bảo nàng, tướng quân một khi được sinh ra, vì nước mà đánh, vì dân mà đánh, phải bảo vệ không chỉ vì gia đình của mình, mà còn vì vô số gia đình của thiên hạ... bảo vệ cảnh mộng gia đình sum vầy của tất cả mọi người.

Hiện giờ, gia đình của bọn họ bị hủy, mộng đã tan, ai có thể cứu lại bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Đàm phán

Tay của Lục Phù chống trên tường thành ần ần đau, mặt tường thô ráp vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của nàng, một trận run rẩy, người dân dưới thành đang đẳng đẳng sát khí cổ phá cửa thành, những tiếng hét to, vì người nhà chịu khổ, vì nỗi khổ trôi giạt khắp nơi, đã làm cho những con người xa lạ trở nên gần bó thành một khối, đoàn kết một lòng, Lục Phù nghe những tiếng hô đình tại nhức óc này hít thật sâu, lòng như vỡ ra từng mảnh, quay đầu lại ý bảo Vô Danh đến gần, thờ dãi nói “Làm cho bọn họ im lặng...”

Vô Danh nhìn nàng một cái, cúi đầu xác nhận, rồi phân phó mọi người lùi ra sau, che tai lại. Băng Nguyệt cùng Bôn Nguyệt đứng bên người Lục Phù, đều che kín lỗ tai, Lục Phù cũng không ngoại lệ.

Vô Danh đứng thẳng trên đầu tường, từng cơn gió thổi làm cho tường rào của hắn bay bay, tản ra tà khí trong bóng đêm quý dị, ánh lửa chiếu lên ánh mắt cương nghị của hắn, ẩn bên trong là khí lạnh bức người.

Một trận rống giận bỗng nhiên vang lên, làm cho cả đất trời đều khiếp sợ, trong bóng đêm, tiếng rống như gió bão gào thét, thổi qua làm cho thân hình của quan binh trong thành nghiêng ngã, có người bị hất qua một bên, binh khí trong tay loảng xoảng rơi xuống, từng đợt liên tiếp, trong lòng như tràn ngập vô số tiếng vang, thanh âm như quanh quẩn bên tai, làm cho màng nhĩ rung lên từng trận đau đớn.

Nội lực của Lục Phù không đủ mạnh, bị tiếng rống ảnh hưởng, Băng Nguyệt thấy thế, buông tay phải ra, một tay vận khí bên tai Lục Phù giúp làm cho ngăn cách một tầng không gian, Lục Phù nhất thời thấy thoải mái không ít.

Nội công của Vô Danh có thể nói là tuyệt vời, tiếng rống truyền đi thật xa, có thể áp chế được tiếng của vạn người ở ngoài thành, bọn họ là dân chúng tay không tác sát, không thể nào có thể chống lại được tiếng rống như thế, tất cả ngã xuống đất, ôm tai khóc thét lên...

Cả trong và ngoài thành cuồng phong đã chậm rãi thôi lui...Mà ngoài thành tiếng động rung trời đã trôi đi, chỉ còn nghe thấy những tiếng khóc thét...

Lục Phù buông tay, đến gần tường thành, nhìn dân chạy nạn ở ngoài thành tụ lại thành một khối, cũng có bắt đầu đi, nếu không làm như thế, tiếng động rung trời kia căn bản không thể dừng lại, mà nàng cũng sẽ không có cơ hội cùng bọn họ đàm phán...

Đội ngũ có quy luật chỉnh tề như thế, ngay ngắn có trật tự, chắc chắn có người lãnh đạo...

“Ta là vương phi của Sở vương, Tô Lục Phù, thủ lĩnh của các người là ai, có thể trả lời cho ta biết?” Vừa nhìn xuống, Lục Phù cao giọng nói, tiếng nói của nàng giữa những tiếng khóc thét, thanh âm như ánh dương của ngày xuân, ấm lòng người, như bay lên khoảng không rộng lớn trên cửa thành.

Bôn Nguyệt cùng Băng Nguyệt đến gần nàng, bên tai Tiểu Nhạc như vẫn còn nghe tiếng rống của Vô Danh, nhưng vẫn cùng đội thị vệ của vương phi đứng sau lưng Lục Phù.

Tiếng khóc thét ngoài thành dần dần nhỏ đi, nội lực của Vô Danh không làm nguy hiểm đến tánh mạng, dân chạy nạn nói nhỏ với nhau, một lúc sau, như nàng dự đoán, đám đông giãn ra nhường đường cho hai người nam tử, bộc lộ thân phận của bọn họ.

“Người thật là Sở vương phi?” trong màn đêm, cuồng phong vừa rồi đã làm tắt đi nhiều cây đuốc, Lục Phù không thấy rõ mặt của họ, chỉ nghe một thanh âm vang dội.

“Đây là quân lệnh, ta có thể giả Sở vương phi sao?” Lục Phù nói cười, giọng lên Sở vương quân lệnh, thanh âm bức người, khí thế như núi.

Tên của Sở vương, ai ai đều biết, có người nói hắn là thần, là đại anh hùng, bảo vệ quốc gia, có người nói hắn là quỷ mị, như Diêm la giết người, trên sa trường người già yếu, phụ nữ trẻ em cũng không buông tha, lòng lạnh như sắt. Mà ở trong trận ôn dịch này, lại dùng phương pháp lãnh khốc, dân chúng truyền rằng, Sở vương cảnh mộ, người rất lạnh lùng. Trong lòng người chạy nạn được mệnh danh là Diêm la sống lại...

Một người nam tử khác trả lời, sắc mặt hiện ra giận dữ “Vương phi thì có lợi gì, Sở vương lập ra thôn tử vong, người nhiễm dịch bệnh đều bị bắt tới đó, ở đó chờ chết, người độc ác như thế, vương phi của hắn cũng không phải là thứ tốt”

Lục Phù ngăn lại Bôn Nguyệt đang muốn tiến lên, nói cười như trước “Sở vương chính thật là không có gì tốt, bôn vương phi cũng không phải là cái thứ gì tốt, nhưng còn các ngươi thì sao?” lấy sức mạnh tấn công thành, các người trước cầu kết với người bị ôn dịch bên trong, sau khi vào thành, còn dân vô tội làm sao bây giờ?”

Sự tự tin của Lục Phù, quần áo bay bay, sa lụa trắng trên mặt, tất cả làm cho nàng giống như tiên nữ đang hứng gió, lại giống như khí thế của nữ thần, tư thế oai hùng hiên ngang, luôn miệng cười nhẹ nhàng trong suốt. Người dưới thành không nghĩ đến nàng sẽ nói như vậy, lặng im một lát, một tiếng lại truyền đến, mang theo sự tức giận “Người trong thành vô tội, còn người ngoài thành thì sao?” Chúng ta không phải là người sao? Dựa vào cái gì người thân của tri phủ có thể vào thành, chúng ta lại chỉ có thể ở nơi này chờ chết, người nhìn xem, còn có ở phía sau, người bị nhiễm bệnh đã chết rất nhiều, chúng ta có đáng phải bị như vậy mà chờ chết không?”

Không khí trầm trọng lan tràn, Lục Phù không chớp mắt, khe cắn môi dưới, đám người vẫn là đông như kiến, nàng hít một hơi thật sâu, nói cười “Nếu bôn vương phi có thể xuất hiện tại đây, chính là ta sẽ có biện pháp giúp các người an toàn vượt qua khỏi nạn ôn dịch này, nghĩ như thế nào? Có thể làm một cuộc trao đổi không?”

Lời nói nàng vừa thốt ra không chỉ làm cho ngoài thành đồng loạt ồ lên, mà trên tường thành cũng là một trận kinh ngạc, kích thích suy nghĩ của Tiểu Nhạc, lương thực của triều đình cứu tế ít nhất cũng cần đến bảy ngày mới tới được An dương, tình thế ở ngoài thành đã sớm không thể vẫn hồi, lương thực ngoài thành đã hết, An dương thành hỗn loạn như vậy, ai có thể đảm bảo bọn họ có thể đợi đến khi lương thực tới, nếu Lục Phù nói không giữ lời, đến lúc đó sẽ xảy ra một trận bạo động lớn hơn... Khí thế so với hôm nay sẽ càng mãnh liệt hơn, hắn không dám suy nghĩ tiếp, Lục Phù chỉ cười còn có vẻ thành thoi, lòng của hắn như nhẹ đi vài

Bôn Nguyệt liếc dưới thành một cái, bất an cùng Băng Nguyệt liếc nhau, nuốt nuốt nước miếng... Sắc mặt của tri phủ có điểm vui mừng, nếu có nàng tiếp nhận việc này, ngày sau nếu xảy ra vấn đề gì cũng có thể đổ hết lên người nàng...

“Ngươi lấy cái gì bảo đảm...?” tiếng của nam tử thật lâu sau truyền đến, nàng ở trên đầu thành giống như thật sự tự tin phi phạm, làm cho hy vọng trong lòng bọn họ tràn ra, nếu có thể sống, bọn họ làm sao muốn kháng chỉ.

Lục Phù nhẹ nhàng thở ra, cười khẽ “Các người cho ta một đêm thời gian, sáng sớm ngày mai, ta sẽ cho các người câu trả lời chuẩn xác và thuyết phục, thấy như thế nào?”

Những tiếng thảo luận ngoài thành lại vang lên, tiếng của nam tử mang theo nghi vấn truyền đến “Qua đêm nay, người thật sự có biện pháp?”

Lục Phù nở nụ cười, chỉ vào những tên cung tiễn thủ “Tri phủ đại nhân đã ra lệnh cho những cung tiễn thủ dàn hàng ngang lấp kín tường thành, các người nếu tấn công thành chỉ còn con đường chết, tại sao không lựa chọn tin tưởng ta?”

Sau một lúc lặng im, nam tử dưới thành giống như thảo luận gì đó, trong bóng đêm thật nặng nề, thời tiết cũng nặng nề theo làm cho người ta hít thở không được, cảm giác khô nóng bức người, mặc kệ là trên thành hay dưới thành, ai ai cũng đang mong chờ bọn họ quyết định chịu cùng Lục Phù hứa hẹn...

“Tốt, chúng ta có thể đáp ứng, chờ người một đêm, bất quá chúng ta có điều kiện”

“Điều kiện” Lục Phù chớp mắt, quay đầu nhìn tri phủ đang mềm nhũn ngồi dưới đất một cái, tia quỷ dị trong mắt nàng làm cho hắn kinh hãi, lại có khát vọng muốn chạy trốn, Lục Phù một lần nữa ôn nhu nói “Mời nói”

“Giết tên quan chó kia! chỉ cần giết tên quan chó, chúng ta tin tưởng người liền, sẽ chờ người một đêm, nếu không giết hắn, hôm nay cho dù chết, công thành” thanh âm chứa oán khí tận trời cũng ngấm ý khiên trách.

Lục Phù cười mà không đáp, Vô Danh cũng bước qua, nắm tri phủ mềm nhũn đang ngồi dưới đất lên, đem tới tường thành, người dưới thành thấy hắn nộp mạng, nhất thời rống giận, lạnh lạnh hô to “Giết quan chó...”

Hắn sợ tới mức mặt đỏ cả lên, toàn thân phát run, thân hình mập mạp run rẩy, vạt áo của quan bào bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm, thành một màu thâm, kinh sợ quay đầu nhìn lại trong mắt của Lục Phù có ý cười trong suốt, thanh âm run rẩy “Vương phi, người nghĩ, muốn... làm gì?”

Lục Phù cười khẽ, thoáng tám thời tiết nóng trầm trọng, nhìn bóng đêm nặng nề, giống như lấy làm tiếc nói “Tri phủ đại nhân, người làm quan hình như không được lòng dân?”

Thấy nàng tiện tay rút ra bảo kiếm trong tay Băng Nguyệt, Tiểu Nhạc chạy nhanh đến, mặt ngượng nghịu nói “Vương phi, tri phủ này là mệnh quan triều đình, tự ý giết mệnh quan triều đình sẽ là tội chết”

“Chính xác...Bản quan là...quan viên tứ phẩm, cho dù người là vương phi cũng không thể..”

“Tiểu Nhạc, không giết hần, người có thể thay ta tranh thủ có được một đêm thời gian không? Lục Phù cười hỏi. Không đợi hần trả lời, gơ tay lên, chỉ thấy bạch quang của mũi kiếm chiếu rọi, tri phủ còn không kịp kêu cứu, kiếm của Lục Phù đã đến, máu tươi phun ra ở trên tường thành, hiện ra một đoá hoa hồng điểm lệ, nét quý dị ghê người. Đầu của tri phủ lăn xuống tường thành, theo đến là tiếng hoan hô của dân chạy nạn....

Mà trên tường thành mọi người cảm như hén, không ai dám nói chuyện...quan binh vốn là người của tri phủ, hiện giờ thấy đầu của hần rơi xuống đất, trong lòng kinh sợ, người ta không dám tin tưởng một nữ tử nũng nịu, cười âm áp như gió xuân, lòng lại lạnh như thể có thể gơ kiếm, đang nói cười lại đoạt lấy tính mạng của người khác, Tiểu Nhạc cũng sửng sốt, nhìn nàng vẫn mang nét cười như cũ, lòng âm thầm tự nhủ.

...Vương phi là nữ nhân khuê các, yếu điệu thực nữ, lại có khí thế uy hiếp thiên quân vạn mã như thế, giống như nàng không phải là nữ nhi của thương nhân. Cười âm áp như vậy, kiếm như thể ngoan tuyệt, so với dung nhan kiều diễm của nàng, dường như không thích hợp, rồi lại giống như là một sự phối hợp hoàn hảo....

Trong bóng đêm, đàm phán như vậy đã đạt thành, dân chạy nạn ở ngoài thành lui mười dặm, rời xa cửa thành, chờ ánh mặt trời buổi sớm, cũng như chờ và hy vọng vào lời hứa hẹn của Lục Phù...

Tất cả mọi người chờ đợi nhìn sắc trời, bất an như thế, lại có chút vui mừng như thế...Chưa bao giờ nghĩ đến một ngày sẽ chờ đợi ánh mặt trời âm áp...

Mà không ai nhìn thấy nét trầm tư trong mắt Lục Phù...

Một số ít người trong thành biết được việc hôm nay, hơn phân nửa bọn họ giống như còn trong mộng, bọn họ không biết vận mệnh của mình nằm trong tay của một nữ tử, tiếp tục xoay tròn chung quanh không có lệch khỏi quỹ đạo.

Mọi người trong phủ đều hiểu rõ, tri phủ đã chết, người nhà hần kêu gào thảm thiết, Tiểu Nhạc rất nhanh tiếp nhận quản lý nha môn, ổn định quan binh đang xôn xao về cái chết của tri phủ, Lục Phù hiện giờ đang ở trong biệt viện, nàng đi dạo một mình, trong mắt có chút nặng nề.. Tiểu Nhạc, Vô Danh, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt đều đứng ở một bên, sắc mặt của mọi người đều hiện lên vẻ trầm trọng....

“Tiểu Nhạc, lương thực cứu tế của triều đình khi nào tới?” Lục Phù xoa xoa hai tay mình, hai mắt nhìn xuống, ánh mắt bị che khuất đi, khăn che mặt đã được lấy xuống, sắc mặt của nàng có điểm tái nhợt.

“Theo kế hoạch khoảng bảy ngày mới tới, nếu mà theo đường đi xảy ra nạn dân đói khát nghiêm trọng, hay bị nạn hồng thủy thì không ai có thể nói chính xác, sớm nhất là bảy ngày, nếu có chuyện gì xảy ra...cũng không biết...là mấy ngày...” Tiểu Nhạc trầm giọng nói.

“Vương phi, người không phải nói sẽ có biện pháp sao?” nàng hỏi, mang theo vẻ chờ đợi, mắt mở to sáng ngời hết sức tín nhiệm.....

Nhưng lời nói của Lục Phù lập tức dập tắt hy vọng của nàng “Ta có biện pháp gì huh? Còn chưa nghĩ ra?”

“Cái gì?” Tiếng hét chói tai vang lên, Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt chạy tới bên người nàng, không thể tin được tròn mắt nhìn nàng “Không có cách nào, tại sao vương phi lại ở trên đầu thành thể sẽ bảo đảm an toàn cho mọi người?”

Tiểu Nhạc cũng luống cuống, nhìn thấy bộ dáng tự tin của Lục Phù vừa rồi, hần nghĩ là nàng thật sự sẽ có biện pháp, hiện tại nàng lại nói không có, nỗi lo sợ tràn lên yết hầu làm hần phát run...Mặt của bốn người không ai còn giữ vẻ bình tĩnh, chỉ có Lục Phù còn mang theo vẻ cười tự nhiên, vuốt ve ở giữa lòng mày của mình, giống như là cực kỳ mệt mỏi.

“Có thể có biện pháp gì?” Trước hết ngăn bọn họ lại, bọn họ đã chờ đợi quá lâu, chờ thêm một đêm cũng không sao, dù sao cũng làm cho chúng ta bình tĩnh lại...mới có thể có biện pháp” Lục Phù uống một ngụm trà, hơi hơi nhíu mi nghiêm mặt lại, trà này ngon nhưng sao có điểm chua chát....

“Nên nghĩ ra biện pháp nhanh lên a...” Bôn Nguyệt thúc giục...

“Vương phi, qua đêm nay, việc này khẳng định sẽ truyền đến những vùng phụ cận, dân chạy nạn sẽ chạy tới càng nhiều, nếu ngày mai chúng ta không có biện pháp trấn an họ...Chỉ sợ không thể bảo vệ được thành An dương....

Lời nói của Vô Danh không thể nghi ngờ làm cho mọi người càng thêm ưu sầu, lo lắng, lòng cảm thấy nặng nề hơn....

Lục Phù cúi đầu suy nghĩ thật sâu, trên đường đi đâu đâu cũng là dân gặp nạn, cho dù nàng có biện pháp có được lương thực, cũng không có khả năng vận chuyển tới nơi này, bây giờ lương thực quý như vàng, lương thực ở nhiều nơi bị nâng giá lên cùng lúc, người bỏ vốn ra thường gặp khó khăn, ..mà triều đình...bây giờ mới tới...Nàng trầm ngâm, hiện tại trong taàng chỉ có duy nhất bảy kho lúa của tri phủ, chỉ có thể cung cấp cho hai ngàn người, còn có ngân lượng có thể mua được một ít lương thực, nhưng người ngoài thành có hơn gần một vạn, qua hôm nay có lẽ người tới sẽ càng ngày càng nhiều thêm....

Thật sự là khó giải quyết...thiên tai này....

Đầu ần ần đau, nàng cố nhìn xuống...Lương cứu tế của triều đình nếu tới sớm sẽ là một chuyện hoàn hảo, nếu mà tới trễ...Hậu quả không thể nào có thể tưởng tượng nổi....

“Tiểu Nhạc, vương gia hiện giờ đang ở nơi nào?”

Vương gia này thật là không thể tưởng tượng được, không để ý đến tánh mạng của hàng ngàn hàng vạn dân chúng, xếp đặt mấy vạn tinh binh ở đằng kia, chẳng quan tâm nơi đây. Rốt cuộc hẳn muốn làm cái gì?

Đáng tiếc, Sở Cảnh Mộc, chuyện người không muốn làm, ta cố tình phải làm thay người....

Tiểu Nhạc khó hiểu không biết tại sao nàng lại hỏi như vậy, tuy nhiên vẫn cung kính trả lời “Vương gia đang ở trung tâm của thành Hà nam, cách nơi đây khoảng một ngày đường....”

Lục Phù nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm nghiêm túc nói “Ngày mai mặc kệ ta sẽ làm cái gì, các người phải nghe theo mệnh lệnh, có thể làm được không?”

Bốn người cùng nhau im lặng không đáp, Lục Phù lại lên tiếng “Trả lời đi,....có thể hay không thể....”

Bọn họ dường như ý thức được điều gì, không nghĩ ngợi đáp lại, nhìn Lục Phù có nghiêm túc, có chút bất đắc dĩ, cùng lúc nói...Có thể....

Lục Phù giữ lại Băng Nguyệt, ý bảo những người khác đi ra ngoài, sau khi đóng cửa lại, Băng Nguyệt mới hỏi “Vương phi, có chuyện muốn ta

Lục Phù gật gù đầu, hơi trầm ngâm “Người viết một lá thư gửi tới kinh thành, báo cho thất nương nói nàng nghĩ biện pháp bức bách ta quay về kinh, càng nhanh càng tốt?”

“Vì cái gì?”

“Hiện giờ đi kinh thành sẽ có nhiều khó khăn, chờ tới lúc thất nương hồi âm cũng phải mất hai mươi ngày, ta có dụng ý của mình. Còn nữa, nói cho bà, cấp một chỉ thị về vận tải đường thủy cho Dao quang, nếu như Sở vương xuất binh vận lương, nên dốc hết toàn lực hộ tống bọn họ.”

“Dạ vâng, ta lập tức đi làm ngay”

Một lúc sau Lục Phù cười khẽ, nói nàng thấy mệt mỏi, trở về nội thất nghỉ ngơi...qua một đêm như vậy, ai có thể ngủ được?

Bóng đêm lạnh lẽo, tuy là mùa hè, đã có chút lạnh, màn cửa sổ bằng lụa mỏng có chút lay động, thê lương lạnh lẽo, gió nhẹ thổi qua, nàng cô độc nhìn màn ở hai bên trái phải lay động, hai mắt nhắm lại...

Chỉ có Lục Phù là có thể ngủ được....

Sáng hôm sau thức dậy, nàng thấy vô cùng sáng khoái...Mà bốn người ở ngoài phòng sắc mặt đầy mệt mỏi, thấy nàng tinh thần đầy đủ đang đi ra, như khác với suy đoán của mọi người.

Đi lên tường thành, nắng sớm đã lên, phía trên tường thành có một tia ướt át, đi xuống nhìn cho kỹ, Lục Phù thất kinh, hôm quan ban đêm nhìn không rõ lắm, hôm nay ở trong nắng sớm, cảnh vật ngoài thành lọt vào trong mắt càng thêm rõ ràng, những nhóm dân chạy nạn hoặc ngồi, hoặc nằm, nơi này một nhóm, nơi kia một đông, mọi người quần áo lam lũ, không khí hôi thối tràn ngập khắp nơi....

Bọn họ cách xa cửa thành mười dặm, dưới thành chỉ có hai mươi người, đang kiểng chân nhìn lên, khi nhìn thấy Lục Phù đến, đều có sắc mặt vui mừng...

Trong nắng sớm, bọn họ không thấy rõ mặt nàng, được che khuất bởi sa che mặt, nhìn không ra tâm tư của Lục Phù, chỉ thấy được một đôi mắt to sáng ngời, khí chất trời sinh cao quý bức người, vừa có vẻ tự tin vừa có vẻ mềm mại....

“Vương phi có thể cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục sao?” Tiếng nói của nam tử vang lên, cực kỳ vô lễ...Mọi người quần áo rách nát, mà sắc mặt lại như giấy tiền vàng mã, thậm chí có người thấy không rõ mặt, mắt trừng sâu....

Lục Phù ôn nhu nói “Lương cứu tế bảy ngày sau sẽ đến....”

Không để cho nàng nói tiếp, một tiếng như tiếng sấm nổ ở phía dưới vang lên, phần nộ rít gào “Lại là những lời này, người nghĩ rằng chúng ta có thể đợi đến bảy ngày sau?”

“Vương phi cái gì, người không phải là nuốt lời sao?...Đại ca, ta xem nàng tám chín phần là nói có lệ mà thôi....Ta đã nói rồi, triều đình này, lời nói của người nào là có thể tin được?..”

“Hôm nay nếu người không làm cho chúng ta tâm phục khẩu phục, đừng trách chúng ta không khách sáo, sẽ lập tức công thành...”

Lục Phù cười, nghe bọn họ nói qua lại với nhau, chỉ lắng lắng nghe, ở trong nắng sớm như hoa hồng mới nở, mùi thơm ngát, đợi cho bọn họ yên lặng xuống, nàng mới cười mở miệng “Các người chờ có gì, nghe ta nói xong đã có được không? Trong thành có lương thực, các người cũng biết nạn đói kéo dài, lương thực tồn kho không nhiều lắm, nếu ta nói cần bảy ngày, thì trong bảy ngày các người sẽ có cơm ăn, trong khi đó, ta mỗi ngày mở một kho lúa, tuy rằng các người không thể ăn no ngày ba bữa, nhưng nếu đem gạo nấu thành cháo để giảm đói khát là điều tuyệt đối có thể, sau khi lương thực tới, tất cả có thể vượt qua kiếp nạn này.”

Người dưới thành nghe sẽ có cơm ăn, tất cả sôi trào, ở bên ngoài thành đói bụng đã lâu, mỗi ngày chỉ có thể uống nước hay ăn rễ cây, có người thậm chí còn phải ăn bùn đất, bọn họ đã lâu không được ăn cơm...Bọn họ nhảy múa, sau một lát, lại thảo luận muốn thương lượng, xem ra bọn họ đã mất đi tin

tướng đối với triều đình, e sợ có gian kế, một người hỏi “Chúng ta làm sao biết được điều người nói là thật hay giả? Nếu sau bảy ngày lương thực không đến, chúng ta chẳng phải là chịu đói...?”

Lục Phù trầm thờ dài, nghe có chút buồn bã, vẻ tươi cười có chút bất đắc dĩ, giống như lại đang chờ những lời này “Bảy ngày này, ta ra khỏi thành cùng các người chờ đợi, các người ăn cái gì, ta ăn cái đó, như vậy như thế nào?”

“Vương phi, tuyệt đối không thể...” Bôn Nguyệt và Băng Nguyệt kêu lên sợ hãi, Tiểu Nhạc cũng chấn động....Phía trên tường thành, ai nấy đều kinh hãi, ai ai cũng trợn mắt há mồm mà nhìn áo quần của nàng lay động trong gió, vương phi bình tĩnh như vậy....Trong nháy mắt chung quanh nàng giống như được bao phủ bởi một tầng kim quang, mông lung quý khí....

Một nữ tử như vậy...Ai có thể không bị thuyết phục....

Người ở dưới thành, mọi người dường như không thể tin được ngẩng đầu nhìn lên..Thật lâu không nói gì, bên ngoài thành giống như địa ngục trần gian, từ thì trải rộng ra khắp nơi, mùi thối tràn ngập, ôn dịch lan tràn trong dân chạy nạn, mà nàng, đường đường là vương phi của một quốc gia, thân phận tôn quý như thế, nhưng lại nói phải ra thành cùng bọn họ sinh hoạt và chờ trong bảy ngày....

Không phải một giờ một khắc, hay một ngày, mà là bảy ngày, ai có thể bảo đảm sau bảy ngày nàng sẽ trở thành bộ dáng như thế nào, có thể hay không sẽ bị nhiễm ôn dịch, còn có thể sống sót hay không...

Người bên cạnh Lục Phù, hai mặt nhìn nhau, vẻ kinh hoàng hiện lên, Bôn Nguyệt cùng Băng Nguyệt dẫn đầu quỳ xuống, lệ chảy tràn ra mặt “Thỉnh vương phi nên suy nghĩ lại!”

Ngay sau đó, Vô Danh quỳ xuống, Tiểu Nhạc cũng quỳ xuống, phía trên tường thành, quan binh buông binh khí xuống, tiếng loảng xoảng vang lên, tất cả mọi người quỳ xuống hết, kinh sợ hô to “Vương phi xin suy nghĩ lại!”

Lục Phù có tai như ốc, vẫn cười như trước, nhìn xuống dưới “ó thể không? Ta tự mình ra khỏi thành cùng các người chờ đợi, bảy ngày sau nếu lương thực không đến, ta, Sở vương phi Tô Lục Phù, sẽ tùy các người xử trí, như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Tiếng kêu than vang dậy đất trời

Trên tường thành, tiếng kinh hô liên tục phát ra, một tiếng nối tiếp một tiếng, âm thanh đinh tai nhức óc, mà bên dưới tường thành, ngược lại rất im lặng....Một hồi lâu mới có người lên tiếng đáp lại “Làm như thế rất tốt!”

Lục phù cười, bảo bọn họ lui ra năm dặm, tiếp theo quay đầu lại, nhìn những người đang quỳ trên đất, cười nói “Tất cả đều đứng lên đi, tối hôm qua không phải đều nói có thể sao? Hiện giờ đang làm cái gì vậy?”

“Vương phi, ôn dịch đang lan tràn dưới thành, nếu nhiễm bệnh, đề đề phòng bất trắc, khi vương gia rời kinh có cần dặn phải bảo đảm an toàn cho vương phi, mặt tướng thật lo sợ, mong rằng vương phi suy nghĩ lại! Tiểu nhạc quỳ xuống,

“Thật không?” Lục phù cười hỏi, nhẹ phẩy lọn tóc đang được ngọn gió dịu êm vuốt ve, phong tư thư thái, nhưng ngược lại thờ dài “Bây giờ đâu còn cách nào khác? Ta đã cùng bọn họ đặt thành hiệp nghị, nếu nuốt lời, tánh mạng của dân chúng trong thành này, ai có thể chịu trách nhiệm?”

“Vương phi...” Tiểu nhạc giống như còn muốn nói cái gì...lại do dự không thể mở lời...

Lục phù đối với Bôn nguyệt ôn nhu nói “Các người nên hiểu tính của ta, chuyện này không thể thay đổi, đi xuống dưới chuẩn bị lương thực, ta tự mình ra thành!”

“Ta cùng đi với vương phi” Bôn nguyệt nhảy dựng lên, cầm lấy tay áo của nàng, Băng nguyệt cũng đứng dậy, cầm lấy tay áo bên kia cũng vội la lên “Ta cũng đi”

“Ta cũng đi nữa” Vô danh cũng quỳ xuống đất, trầm giọng nói.

“Tốt” Lục phù cười khê, Bôn nguyệt Băng nguyệt mới vừa thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe nàng ôn nhu nói “Ai muốn đi theo, về sau sẽ không cho đi theo bên người của ta nữa”

“Vương phi...”

Không để ý đến tiếng kêu của họ, Lục phù mỉm cười, nâng Tiểu nhạc dậy “Còn phải làm phiền tướng quân đi xuống chuẩn bị”

Tiểu nhạc quỳ xuống đất, thật lâu không nói gì, một lúc sau đứng dậy nói “Thuộc hạ xin tuân lệnh”...

Trước kia hẳn đều xưng mặt tướng. Đây là lần đầu tiên nàng nghe hẳn tự xưng thuộc hạ... Rốt cục hẳn thừa nhận nàng là vương phi sao?"

Khi mới gặp qua Lâm long, Tiểu nhạc, nàng chỉ biết hai người này là những người thân cận nhất bên người của Sở vương, lại là tướng quân tuổi trẻ, rất cẩn thận, ôn trọng thông minh, người rất cao ngạo, muốn cho bọn họ cúi đầu xưng thần, không phải là chuyện dễ... Đọc theo đường đi chỉ biết hẳn đối với nàng có ý không phục, cho đến khi vào cảnh nội của Hà nam mới có chút ý tứ thần phục, hiện giờ nghe hẳn xưng hai chữ thuộc hạ, nàng nở nụ cười...

Chỉ một thời gian ngắn, hẳn đã chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, mười cái xe ngựa giản dị, sáu xe chất đầy lương thực, bốn xe là quần áo và lều trại, tất cả được vận chuyển tới cửa thành, Bôn nguyệt, Băng nguyệt theo sát sau nàng... cực kỳ lo lắng. Cửa thành mở rộng ra hết cỡ, mùi thối xông vào trong mũi, không ít người buổi sáng vừa mới ăn xong đã ói hết ra ngoài...

Toàn bộ xe ngựa được vận chuyển đi ra, có mấy người không chịu được mùi hôi thối, lập tức lui về bên trong thành...

"Vương phi bảo trọng!" Tiểu nhạc trầm giọng nói, cũng lui về trong thành...

Bôn nguyệt Băng nguyệt cùng Vô danh là những người lui về cuối cùng.... Thật không đành lòng... Vô danh nhìn nàng thật sâu, trong mắt hẳn hiện ra biểu tình lo lắng ít có.

Khi cửa thành mở ra, dân chạy nạn cách đó không xa chen chúc chạy tới, Lục phù lúc này mới nhìn thấy bọn họ rõ ràng, trong mắt của bọn họ là loại ánh mắt nhìn thấy lương thực mà vui sướng cùng hy vọng... Có người thậm chí quá vui mà khóc... Nước mắt chảy xuống những khuôn mặt vàng vọt... xuất hiện dấu vết của hưng phấn và vui sướng.

Mùi hôi ngày càng dày đặc, làm cho Lục phù không khỏi lui về sau hai bước, nhóm dân chạy nạn mặc dù hùng dũng đi tới, nhưng cũng không quá điên cuồng mà thương thức quần áo và lương thực, chỉ là quây xung quanh, có người nghẹn ngào, có người tỏ vẻ nhìn cánh cửa thành màu son hay nhìn đôi mắt của Lục phù đang mang theo ý cười, mùi thơm trên người nàng hoà lẫn vào mùi hôi thối của nhóm dân chạy nạn, làm cho không khí chung quanh bị bao bọc bởi một mùi hương rất quái dị...

Hai người nam tử đang đi tới, cũng không nhìn Lục phù, hô to, một cách ngay ngắn có trật tự phân phó bọn họ đem lương thực mang đi, bởi vì lương thực quá ít, chỉ có thể nấu thành cháo loãng, lương thực cho hai ngàn người được chia ra làm bảy lần vận chuyển, phải chia đều cho hơn vạn người ăn là một chuyện cơ hồ không thể làm được. Bọn họ chỉ có thể mỗi người uống mấy ngụm nước cháo.

Sau khi lương thực được chở đi phân phát, có rất nhiều người vây quanh bên người nàng, mùi hôi lan tràn trong không khí làm cho một trận buồn nôn dâng lên trong lồng ngực của Lục phù, nàng chỉ còn cách dùng nội lực ngăn chặn một lần rồi lại một lần cảm giác buồn nôn đang dâng lên.

Nàng được nuông chiều từ bé, sao có thể chịu nổi loại mùi hôi như thế này...

Bỗng nhiên một tiếng hét ra lệnh vang lên, đám người chung quanh nàng tản ra, chậm rãi đi về phía sau, nhưng không ngừng quay đầu nhìn lại, giống như nghĩ muốn cởi khăn che mặt của Lục phù xuống... Hai người nam tử lọt vào mắt nàng, đều là gầy như cây sậy, tuy mặt dính đầy bùn đất nhưng ẩn ẩn một tia uy nghiêm, nam tử này là người nói chuyện với nàng tối hôm đó sao? Lục phù ráng sức đè áp mùi hôi xuống, âm thầm đánh giá...

Mà bọn họ cũng âm thầm đánh giá Lục phù đang ở trước mặt họ, tối hôm qua, trong bóng đêm, họ chỉ thấy một nữ tử tuy cười nhợt nhạt nhưng lại uy phong凛冽, một nữ tử liễu yếu đào tơ như vậy, nhưng lại giờ tay chém xuống, chặt lấy đầu của quan tri phủ, khí độ cùng can đảm này không phải khuê nữ bình thường có thể sánh được. Sáng hôm nay nàng lại lấy thân mạo hiểm, vì bảo vệ dân trong thành, lại nguyện ý một mình ra khỏi thành, đối mặt với ôn dịch đáng sợ như ma quỷ này... Nàng hiện giờ đang gần ngay trước mắt, trong mắt lại có ý cười càng thêm rõ ràng, lại thấy âm áp như vậy...

Sau khi Sở vương tới Hà nam, tác phong ngoan liệt, không thể nghĩ tới thể tử của hẳn lại dịu dàng động lòng người, tiếng nàng cười trong trẻo như nước ở thanh tuyền....

"Vương phi, đa tạ người có thể tự mình ra khỏi thành để vận lương, cũng như tha thứ cho những điểm bất kính của chúng ta vào tối hôm qua" một người nam tử bên phải lễ phép nói, đối diện với khuôn mặt của nàng mang theo ý cười, lại nói ra một câu như vậy, những câu nói mỉa mai vốn được chuẩn bị trước đã sớm bị hẳn nuốt hết vào bụng, làm cho ngay cả bản thân hẳn cũng cảm thấy kinh ngạc vạn lần. Sau khi nói ra những lời ấy, có chút buồn bực, đôi mày đen nhíu lại, đối với một vương phi thân phận tôn quý, lại cười đến âm áp như vậy, làm cho hẳn không thể thoát được những lời mỉa mai châm biếm. hẳn thấy thật mâu thuẫn...

Nam tử bên cạnh có chút lởm nhâm, lại có cảm giác chán ghét sâu sắc đối với triều đình, giống như nhìn không thấy Lục phù cười, vẻ bất mãn che kín khuôn mặt nhợt nhạt dính đầy bùn đất.

Hắn buông lời châm chọc "Vương phi là một thiên kim, lại phải sinh hoạt bảy ngày với dân chạy nạn chúng ta, thật là làm khó ngại rồi."

Lục phù cười mà không đáp, cũng không tỏ thái độ gì, mùi hôn giảm đi rất nhiều, hô hấp của nàng trở nên dễ dàng hơn, còn chưa đủ thoải mái, lại nghe hẳn nói "Hừ... nếu người lừa gạt chúng ta, sau bảy ngày, không có lương thực, cũng đừng trách nhóm của chúng ta không khách sáo với người!"

"Tiểu võ, sao lại nói như vậy? cầm miệng đi!" Hẳn dường như rất sợ người nam tử bên cạnh, không cam lòng ngậm miệng lại, nhưng vẫn như cũ tròn mắt nhìn Lục phù, miệng không biết lẩm bẩm cái gì.

Lục phù cũng không thèm để ý, để ý làm gì những việc như vậy, xa xa còn có những điều đáng sợ hơn, lời nói lạnh nhạt của hẳn mà đáng kể gì...

“Vương phi, làm khó ngươi, xin theo nhóm của ta” nam tử hoà nhã nói.

Lục phủ cẩn thận đánh giá hắn, mặt gầy gò vàng như nghệ, mắt bị trũng sâu, ban đầu khi mới vừa nhìn thấy những người này giống như có cảm giác đáng sợ, nhưng đi với họ một thời gian, ai ai cũng giống bộ xương khô như vậy, ấn tượng ban đầu cũng phai nhạt đi rất nhiều. Nam tử hình như là người đọc sách, cách nói chuyện cũng không giống như người bình thường thô lỗ, nghe thấy hắn vừa mới ăn bài lương thực gọn gàng ngăn nắp, là một người rất được... đáng tiếc...

“Là triều đình nên xin lỗi các người” Lục phủ nhẹ nhàng nói một câu, mặc dù nói như vậy không phải là ý nguyện của nàng, nhưng trong lúc bất tri bất giác lại nói ra miệng...

Một tiếng động từ đâu vọng lại vang lên bên người bọn họ, Lục phủ đi theo sau, cũng không quay đầu lại, nàng biết, phía trên tường thành có người đang đứng nhìn... Có quay đầu nhìn lại hay không cũng đâu khác gì nhau, tốt hơn là nên nhanh chóng làm quen với hoàn cảnh nơi này...

Càng đi sâu vào, lòng càng trầm xuống, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhóm dân chạy nạn đã bắt đầu nấu cơm, dùng nước sông bên cạnh để nấu, nhưng việc làm này khiến sợ chính là...

Bọn họ bỏ vào cái gì đó trong cơm... giống như thịt..

Thịt người....

Một cái thi thể, đã bị nơi này cắt một khối, nơi kia xẻo một miếng, nhiều chỗ còn trơ xương, chỗ khác máu chảy đầm đìa.... Đôi mắt nàng bỗng mở to, tấm sa trắng như đang run rẩy, ngay cả nhìn thấy ma quỷ cũng không khiếp sợ bằng cảnh tượng nàng đang chứng kiến, cảm giác buồn nôn từ khi ra khỏi cửa thành khó khăn lắm mới có thể kiềm chế, hiện giờ nàng nhìn không được, vọt tới một bên nôn mửa không ngừng... Lúc sáng nàng cũng chưa ăn cái gì, ói ra chỉ toàn là nước dãi, sa lụa trắng che mặt đã bị nàng lấy xuống...

Dân chạy nạn ở bên cạnh nhìn nàng nôn mửa, có những tiếng cười vang lên, giống như những tiếng cười đến từ địa ngục... rất lạnh lùng... Lục phủ thiếu chút nữa ngay cả mặt cũng nôn ra...

Người thế nhưng lại ăn thịt người... vừa nghĩ đến như vậy, trong dạ dày lại nổi lên một trận nhộn nhạo quay cuồng... nhưng không còn có gì để ói ra nữa...

Mới vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng là một bộ xương khô, đã bị lóc hết thịt, chỉ còn lại bộ xương... Nàng thiếu chút nữa kinh sợ la lên... Nhanh đứng lên, thối lui vài bước, nhất thời dưới chân lao đảo, nhưng lại được một bàn tay to, mạnh mẽ đỡ lấy thắt lưng...

“Các người ăn thịt, chúng ta ở đây cũng ăn thịt, bất quá thứ chúng ta ăn là thịt người... Ha ha...” Tiếng cười ác ý vang lên, Lục phủ quay đầu nhìn lại, không phải nam tử đã đỡ lấy nàng, mà là người nam tử tên là Tiểu vũ. Thấy nàng quay đầu lại, bốn phía chợt im lặng, giống như bị rút hết không khí. Sa lụa trắng đã bị nàng lấy xuống, dung nhan xinh đẹp tuyệt thế lộ ra, mọi người nhìn xem tròn mắt há mồm, ở trong nắng sớm mai, ở giữa hàng vạn hàng nghìn khuôn mặt dơ bẩn, một trang tuyệt sắc như vậy, càng là một thiên hạ vô song...

Một lúc sau, Tiểu vũ lại cười mỉa “Không thể tưởng tượng Sở vương lại có phúc như vậy...” Hắn đưa tay qua định sờ vào mặt nàng, người đứng bên cạnh hắn tính ngăn cản.

Đôi mi xinh đẹp tuyệt trần của Lục phủ ngưng tụ lại, ngọn lửa trong mắt nhẹ nhàng loé, giờ tay phải lên, một cái tát giòn giã đánh vào mặt hắn, nàng lạnh lùng quát “Làm càn!”

Nàng chỉ giết người, chưa từng đánh người, một cái tát xuống má hắn, trong lòng bàn tay còn ần ần đau, Lục phủ cười lạnh nói “Bốn vương phi ra khỏi thành không phải là cho các người muốn làm gì thì làm, đừng quên, còn có sáu ngày, nếu ta không vui, các người đừng nghĩ đến có thêm lương thực”

“Người...” Tiểu vũ giận dữ nhìn nàng, vừa muốn phát tác, lại bị nam tử bên cạnh giữ lại, rồi đối với Lục phủ giải thích “Vương phi đừng tức giận, xá đệ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, ta sẽ dạy dỗ hắn.”

Lục phủ quay mặt đi chỗ khác, thấy dân chạy nạn một đồng tiếp theo một đồng... đất ở ngoài thành được phân chia ra làm hai khu vực, một bên cho người bị ôn dịch, một bên là khu vực của dân đói, lương thực quá ít, trong sự phân phối của nam tử, diện tích của khu ôn dịch và khu dân đói không bằng nhau, người nhiễm ôn dịch hơn phân nửa sẽ chết, không bằng đem hy vọng đặt lên người của những người mặc dù đói khát nhưng khoẻ mạnh.... Đây là chuyện bất đắc dĩ, Lục phủ cũng không nhún tay vào việc mà hắn quản lý, chỉ tình tế quan sát mà thôi...

Quần áo phần lớn được đưa tới khu ôn dịch, ban đêm vào mùa hạ thật là khô nóng, quần áo đối với bọn họ cũng không có tác dụng gì, nhưng đối với người nhiễm bệnh sẽ không giống như vậy, sau khi hồng thủy qua đi, dịch chuột lan tràn, trong mười người bệnh có tám người nhiễm thương hàn, ban đêm thường phát lạnh run, rất cần quần áo để chống lạnh... Quần áo của Lục phủ mang tới lại có tác dụng với họ.

Người thủ lĩnh kia tên gọi Lý văn, đệ đệ của hắn là Lý vũ, đang tìm chỗ dựng lều trại cho nàng ở lại... Ngày đầu tiên, lương thực chỉ đủ cho bữa trưa, Lý văn bụng tới một chén cháo...

Lục phủ vừa nhìn thấy, cháo rất lỏng có chút lợn cợn không phân rõ là cái gì, được nấu với rất nhiều nước, bên trong dường như có mấy mẩu thịt đang đi động... Không cần nghĩ cũng biết chắc là thịt người, nàng âm thầm nghĩ rất may mắn vì trong bụng đã trống không không còn có thể ói ra cái gì... Nàng nói không muốn ăn...

Chẳng lẽ trong bảy ngày này bụng của nàng cũng sẽ trống không như vậy?

Lý Văn đi ngược trở về, con người thâm trầm, hẳn nói chuyện ăn thịt người cũng là bất đắc dĩ không có biện pháp khác, , mỗi ngày đều có người chết đói, mà mỗi ngày mọi người đều bị đói, ngoài thành thứ gì có thể ăn, bọn họ đều ăn sạch, trừ bỏ thịt người, bọn họ còn biết ăn thứ gì cho đỡ đói...không những phải ăn thịt người...còn muốn đem xương cốt nấu lên...Lục phủ kinh hãi lắng nghe, ần trong lòng có cảm giác tê lương.

Ngày đầu tiên, nàng liền thấy cảnh ghê người như vậy..Tiếng kêu than dậy khắp trời đất...

Nàng sinh ra ở nhà phú quý, ăn mặc không cần phải lo, gia đình ở kinh thành là nơi hoa lệ, nếu lần này nàng không đi Hà Nam, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua, trên đời này lại có người vì đói quá mà phải ăn thịt người khác...Đây là một hình ảnh bi thảm...Có nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng nghĩ nàng đã là người bất hạnh, nhưng làm sao biết người bất hạnh trong thiên hạ không chỉ một mình nàng.

Sau giờ ngó, những tia nắng ấm áp như những ngọn đuốc soi rọi vào sự trầm tư của nàng, không biết phương hướng ở nơi nào...?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Phù dung vương phi

Mãn đình hoàng diệp vũ gió tây, thiên địa thu xơ xác tiêu điều công

Chuyện gì độc mộng thanh nữ lực, đầu tường thúc giục phóng sổ bao hồng*(1)

Bất tri bất giác nàng đã trải qua năm ngày ở ngoài thành, năm ngày này đối với Lục phủ là một lần thử nghiệm khó tìm, bắt đầu ngày hôm sau, Lý Văn sai người đem đến loại cháo nấu cho một mình nàng (không có thịt đó mấy nàng...), có lẽ vì nàng có điểm còn dùng được, nên cũng không muốn đối xử tệ với nàng...

Nàng đã giết người qua, mạng người ở trong mắt nàng đôi khi không đáng một đồng, đó chỉ là cách nàng đối xử với kẻ thù của, nhưng tại đây, những người này cùng nàng không có quan hệ, mỗi ngày đều có người ngã xuống, sau khi bị đói khát chết đi mà cũng không được yên thân, thịt bị cắt đi nấu cháo, phụ thân ăn thịt của nhi tử, nữ nhi ăn xương cốt của mẫu thân, nàng đã hơi nhìn quen, không bằng lần đầu nhìn thấy hoảng sợ cùng buồn nôn như vậy.

Nhìn, nàng có điểm thất vọng, cũng có chút phiền não cùng bất đắc dĩ, theo lời nói của Lý Văn, chỉ dựa vào cháo thôi không đủ cho bọn họ no bụng, nhưng làm sao có thể nuốt được, khi nhi tử ăn thịt phụ mẫu, ai sẽ nguyện ý, nếu không ăn sẽ bị đói chết, dù ăn thịt người thân của chính mình, mọi người nơi này đều liều mạng để mà sống sót...

Có người không có gì ăn, có người vì sinh tồn...Mặc kệ vì lý do gì, mục đích của bọn họ chỉ có một...chính là phải sống sót...

Người khác không thể tưởng tượng được, ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới, vương phi tôn quý như thân của bọn họ mỗi ngày ở chung với dân đói, cổ vũ cho họ...Nơi này không phải kinh thành, không có kẻ thù của nàng, nàng không cần phải nguy trang cái gì, những tâm tư mềm mại bị nàng cưỡng chế đè ép xuống mười năm tràn ra, nàng ở trong này, thấy được hết thảy, nếu là người sắt đá cũng sẽ mềm nhũn ra....

Một cụ bà sáu mươi tuổi đi tới, Lục phủ vuốt ve khuôn mặt đang rơi lệ của bà, nghe bà tụng hô một câu vương phi, lệ rơi xuống trên khuôn mặt không còn một chút thịt...Một đôi tay nhăn nheo, khi nàng chạm vào toàn là xương sấu...bà tha chịu đói đem hết phần cháo của mình cho đứt cho tôn nhi (cháu), tôn nhi không chịu ăn, bà liền khóc, khóc đến khi hẳn chịu nuốt cháo xuống. Bà run run gọi vương phi, như muốn nói lời cảm ơn, có lương thực, tôn nhi dù bị hôn mê cũng đã tỉnh lại. Một mạng sống như vậy đã được cứu về. So với Tiểu Hà, hẳn nhỏ hơn nhiều, hai má dường như không còn chút thịt ngoan ngoãn tựa vào trong lòng của nãi nương, nặng nề ngủ...Giờ phúc này hẳn thật hạnh phúc, vì có người bảo vệ hẳn...

Mà Lâm cô nương cùng tuổi với nàng, vốn nên lập gia đình, nhưng vị hôn phu đã chết trong trận hồng thủy, cả nhà cũng bị nhiễm ôn dịch được cách ly ở bên kia, không dám tới nhìn, nàng nói ôn dịch đang lan tràn trong không khí, dễ dàng bị lây bệnh, nàng không dám tùy tiện mà đi. Là tàn nhẫn sao? Người thân của mình mà không quan tâm, cũng chỉ qua nàng muốn sống sót mà thôi. Ở trước mặt cái chết, ai sẽ không sợ hãi?

Một người mẫu thân có ba nhi tử, đứa lớn nhất cũng bắt qua mười hai, hai đứa đã bị đói chết, nàng kêu khóc, nhìn từng mảnh thịt của con mình bị cắt lấy, lẽ đã không còn có thể rơi được nữa, đau thương than khóc, nàng vì sao có thể vì sống sót mà từng miếng từng miếng ăn thịt của chính con mình...Lục phủ nghe qua, không thể tưởng tượng được hình ảnh như vậy, nghe thấy được, nàng cảm thấy khó thở...Người mẫu thân kia, lòng đau như dao cắt, tất cả mọi nỗi đau dường như không đáng kể so với nỗi đau của nàng...

Lục phủ nhớ lại khi nàng cùng học võ với thất nương, trên người có chút bầm tím, các mẫu thân trong nhà đều đau lòng muốn chết, liên tục cố gắng cưng yêu như trân bảo và làm cho nàng vui vẻ, có ai muốn làm cho nàng rơi lệ đâu?

Năm ngày này, nàng chỉ ném qua chút cơm, phần còn lại đều để lại cho những người cần hơn...Bên trong dân đói, lương thực không đủ, năm ngày này, dân chạy nạn nơi khác tới càng đông, đến cháo cũng không đủ phân phát, mặc dù cuộc sống cũng đỡ hơn trước một chút, số lượng người chết giảm

mạnh, nhưng nơi nơi vẫn còn nghe tiếng khóc thét, Lục phù cố gắng hết sức làm cho mình cười thêm ấm áp, thu hết sức lực của chính mình, dùng bàn tay của mình, những nụ cười của mình, đi trấn an những người bị đói và dân chạy nạn có thân nhân đã chết

Ai có thể dự đoán một người có thân phận cao quý như thế, cam tâm tình nguyện cùng bọn họ sát cánh bên nhau, ôn hoà mà chống đỡ, không chê mùi của họ hôi thối, cam nguyện nhường đồ ăn của chính mình cho người khác...

Sở vương phi, ở trong lòng dân chạy nạn ngẩn ngui có năm ngày, đã trở thành một thần thoại không thể phá vỡ.... Ngay cả một người lúc trước có thái độ bất kính đối với nàng như Lý vô cũng thâm phục trong lòng...

Tô lục phù cũng là tiên tử suốt đời khó quên của nhóm dân chạy nạn... Ai có thể quên một tuyệt sắc giai nhân ở trong một mảnh lam lũ lại luôn cười hoà thuận vui vẻ, nói ra hàng loạt từ ngữ kỳ diệu, phong tình như vậy, ngoài đầu nhìn lại trong lúc đó làm cho nhan sắc trên thế gian cũng bị lu mờ...

Lục phù khi nghe được trong tiếng nói khốn khổ của bọn họ có tôn kính cùng ngưỡng mộ, trong lòng mềm nhũn, lại nghe thanh âm non nớt của hài tử hô "Vương phi tỷ tỷ"... Lòng của nàng co thắt, chỉ sợ chính mình sẽ rời bỏ... Có lẽ cả đời nàng cũng không quên được tình cảnh này, một đám dân chạy nạn thật thà chất phác hồ to.. Vương phi, lộ vẻ cảm ơn.

Đứa nhỏ không hiểu chuyện, không gọi đúng tôn ti, gọi vương phi tỷ tỷ... Nàng cũng không sửa, cũng ngăn cản người khác sửa lại cho đúng, âm thanh mềm mại kia nghe vào trong lòng, nàng cũng thấy rất ấm áp...

Mà ngày thứ sáu nàng đi khu ôn dịch, ai ai cũng không ngờ tới, đợi khi Lý văn phát hiện, đưa cơm tới nơi ôn dịch người khác mới bảo hẩn vương phi ở đằng kia... Cả kinh, bọn họ đều tới gần, mà lại không dám vào...

Ôn dịch, mọi người đều gọi là bệnh của ma quỷ, ai mà không sợ bị lây nhiễm... Lục phù sở dĩ đi là vì nàng biết mình sẽ không nhiễm bệnh... Nàng có nội lực thâm hậu có thể vận khí chống lại sự xâm nhập của dịch bệnh...

Nơi này so với khu dân đói nhìn càng thêm ghê người, vì ngăn cản bệnh tật lan tràn, bọn người Lý văn đóng cái giá gỗ, bao bằng vải bố ở phía trên, mà người nhiễm bệnh, tất cả đều bỏ bên trong, nơi này đều là người bệnh, bệnh làm cho tay chân đau đớn, đầu cũng đau, lại bị nóng sốt, cổ họng đau nhức... Tất cả người bệnh nằm trên những chiếc chiếu ướt át, mọi người giống như là người già yếu, ốm đau đã lấy hết tất cả ngao khí cùng kiên cường của họ, chỉ còn lại những hơi thở tuyệt vọng trong không khí bị phong bế.

Nàng nghe được tiếng khóc thảm thiết vọng lại từ phía trước, nơi này, nàng nghe ra được tiếng khóc thật là bi ai, tiếng khóc yếu ớt, tuyệt vọng, dội vào trong lòng, so với tình cảnh của khu dân đói càng bị thương làm cho lòng nàng thêm trầm trọng...

Nơi này xác chết so với phía trước càng nhiều hơn, may mắn là Lý văn thường sai người đến dọn sạch từ thì, nhưng vì ngoài thành đều là dân chạy nạn, xác chết không thể mang bỏ đi xa được, chỉ bỏ ở gần đó, ngẫu nhiên có trận gió thổi qua, từng đợt từng đợt mùi hôi thối sẽ theo mà đến, hoàn cảnh nơi này so với phía trước càng ác liệt hơn...

Trong văn điển kinh thư có ghi lại, người nhiễm qua ôn dịch, sẽ không bị ôn dịch uy hiếp, lúc chàng vạng, nàng ra lệnh cho Lý văn đến phía trước gọi những người trước đây đã nhiễm qua ôn dịch tới nơi đây để hỗ trợ và chiếu cố những người bệnh, người bị nhiễm ôn dịch, bị thương hẩn rất nhiều, ban đêm mặc dù khí trời rất lạnh, những người này vì cảm tạ ơn đức của vương phi, tình nguyện lưu lại chỗ này để hỗ trợ...

Lục phù chăm sóc cho một nam đồng, ước chừng sáu tuổi, đã sớm lâm vào trạng thái hôn mê, nghe có người nói rằng, cha mẹ hẩn đều nhiễm bệnh mà chết, chỉ còn hẩn là loi một mình... Lục phù nuốt một chút cháo, mở ra cái miệng nhỏ của hẩn, nuốt vào, nàng đem toàn bộ nước cháo toàn bộ nuốt vào, một giọt cũng không thừa...

Ban đêm, đứa nhỏ bị lạnh phát run, yếu ớt, giống như thần chết có thể mạng hẩn đi bất cứ lúc nào, dân đói khuyên nàng nên tạm thời nghỉ ngơi, nàng không chịu, đối với tiểu hài tử ngày thơ, nàng càng trở nên kiên nhẫn hơn bình thường, đau khổ canh bên cạnh hẩn một đêm...

Giữa trưa của ngày kế tiếp, cả người của đứa nhỏ rét run, toát ra từng trận mồ hôi lạnh, nàng dùng quần áo đắp cho hẩn cũng không thấy hiệu quả, thật vất vả mới làm cho đứa nhỏ tỉnh lại, nàng không muốn buông tay, dứt khoát ôm hài tử bước ra khỏi khu vải bố, đem tới chỗ ánh nắng mặt trời ấm áp, ra lệnh Lý văn lấy chén cháo qua, Lục phù nhiều đêm không ngủ, nội lực vốn không mạnh, lại tiêu hao hết chân khí của mình để sưởi ấm cho đứa nhỏ...

Hài tử cuối cùng cũng tỉnh lại, Lục phù nở nụ cười vô cùng sáng lạn, ôn nhu chà lau mồ hôi trên người hài tử, nói những lời dịu dàng trấn an...

*(1) xin lỗi mình không biết edit câu thơ này nên để nguyên.

Khi Sở cánh mộc đuổi tới là lúc nhìn thấy tình cảnh này...

Trong ánh nắng hoàng hôn chói mắt, vương phi mà hẩn chỉ gặp mặt một lần, đang quay lưng về phía hẩn, tóc dài đen như mực đang bay bay sau vai nàng, được cột lại bằng một cái khăn màu trắng, giống như đã lâu rồi không được chải, có chút hỗn độn. Nàng ngồi ở trên một bàn đá thô kệch bên trong, tay ôm một nhi đồng gầy yếu... Tiếng cười ấm lòng người của nàng theo gió thổi tới bên tai hẩn...

Giữa cảnh lam lũ, một nhan sắc xinh đẹp như vậy, trong thiên địa chỉ nghe thấy tiếng cười này, so với ánh mặt trời càng ấm áp hơn...

Theo tới nơi là Băng nguyệt Bôn nguyệt cũng kinh hãi, muốn tiến lên, nhưng bị Vô danh giữ chặt... Mặt hẩn không chút biến đổi lắc đầu... ý bảo nàng đừng nên nói gì...

"Lý văn, cháo đã được chưa, mang lại đây" dù tiếng nói của Lục phù vẫn nhẹ nhàng, nhưng đã lộ ra mỗi một cùng vô lực...

Sở cảnh mộc tiếp nhận chén cháo trong tay Lý văn, vững bước hướng tới nàng mà đến... Trong ấn tượng của hắn chỉ nhìn thoáng qua nàng một lần trong đêm động phòng, kể tiếp đã vội vàng rời kinh, hình dáng của nàng hắn cũng nhớ mơ hồ...

Sở cảnh mộc đến ngồi bên người nàng, chén cháo bị nàng lấy đi cũng không hay biết...

Đây là vương phi của hắn? Tô lục phù...

Tóc tai có hỗn loạn, sắc mặt có chút tái nhợt, một đôi mắt to trong suốt, giống như khảm trân châu, sáng ngời mà thô ng minh, đôi mi giống như trắng non, mũi giống như ngọc thông, giống như thược dược đón gió, như mẫu đơn e ấp, ôn nhã xinh đẹp tuyệt trần, thanh trầm thoát tục...

Khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi như không thể che dấu được nét hồn nhiên thiên thành thoát tục, ý cười ôn nhuận, như gió xuân, ấm áp thoải mái, đôi tay trắng ngần dính bùn đất dịu dàng ôm lấy nam hải trong lòng ngực mà dứt từng luồng cháo, lời nói thanh tao nhỏ nhẹ làm giảm nỗi đau đớn của hải nhi.

Đây có phải là nữ tử bảy ngày trước trước mặt mọi người giờ kiểm chế m tri phủ An dương? Là người nữ tử lấy mềm yếu để ổn định đám dân bạo loạn? Hắn từng nghĩ sẽ gặp một người nữ tử có khí phách bức người, nhưng sau bảy ngày, hắn lại gặp một nữ tử đang bị chạt vật mệt mỏi như không còn có thể chống nổi. Như thế nào có thể có một người nữ tử như vậy... Cười đến bình tĩnh và ấm áp như thế... Đối với hải đồng... lại ôn nhu dịu dàng như thế...

Hắn nháy mắt mê hoặc, vẻ tươi cười này ở sâu trong lòng hắn dường như rất quen thuộc, rất quen... Sự bình tĩnh và tự tin... làm cho hắn hoảng hốt như đang quay về thời gian còn niên thiếu, làm cho lòng hắn dâng lên từng trận rung động xa lạ.

Mà Vương phi của hắn-Sở cảnh mộc nhìn nàng thật sâu, khí lãnh liệt như giảm bớt, trong mơ hồ có chút ôn nhu... Bốn phía là dân chạy nạn, quan binh, Tiểu nhạc, Lâm long, Băng nguyệt, Bốn nguyệt đứng thành một đoàn...

Dân chúng nhìn xuống nàng, ánh mắt của Sở cảnh mộc như ngưng kết trên người vị tuyệt đại phong thái này...

Lục phù dường như cảm giác được trong không khí có chút khác thường, mùi hương khí này đang hướng tới chớp mũi nàng không giống như mùi hôi thường ngày. Nàng không chớp mắt, ngẩng đầu lên, không hề trốn tránh ánh mắt sâu như biển của Sở cảnh mộc, ánh mắt long lanh như nước sâu không thấy đáy...

Nàng thân nhiên nở nụ cười, nhẹ nhàng buông cái bát xuống đất, thì thào tự nói với mình “Nguyên lai là ngày thứ bảy...”

Rốt cục hắn cũng đến đây...

Tươi cười phá tan cục diện bế tắc, Sở cảnh mộc có điểm thương thức nhìn nàng, Lục phù quay đầu lại hướng Lý văn cười, ý bảo hắn lại đây ôm đứa nhỏ đi, đứa nhỏ hưởng được hạnh phúc nhưng không biết mình đã được vị vương phi tiếng tăm lừng lẫy chăm sóc một đêm.

Bốn nguyệt Băng nguyệt chạy nhanh tới, kéo Lục phù dậy, Sở cảnh mộc khoát tay, tự mình nâng Lục phù lên, ở trong này bảy ngày trên người nàng cũng nhiễm mùi hôi, Lục phù dựa trong tay hắn, nhìn xuống, đáy mắt hiện lên tia sắc lạnh, nhưng vẫn cười như trước khom người nói “Vương gia vạn phúc”

Sở cảnh mộc nghĩ ở nơi đây đầy những dân chạy nạn, mà bốn phía là quân đội của hắn, cử chỉ này của Lục phù hợp lẽ nghi, nhưng có vẻ xa cách, tay nắm chặt nàng không cho giải dựa, nâng nàng dậy, thực tự nhiên đưa tay vuốt mái tóc hỗn độn của nàng, nhất thời không biết nói cái gì, chỉ nhẹ giọng nói một câu “Vương phi vất vả rồi”

Lục phù cũng không giải dựa nữa, mặc hắn đỡ lấy, nhiều ngày qua nàng không có ăn cơm chỉ nhờ vào nội lực để chống đói khát, mới vừa qua còn giúp nam hải giữ ấm, nàng sớm đã mệt mỏi không còn chịu nổi, từng bước từng bước cảm giác như đang đi trên mây, nhẹ tênh...

Lương của triều đình cứu tế đã đến, Sở cảnh mộc mang theo hơn mười người đại phu, đều trở nên bận rộn, trong mơ hồ Lục phù nghe có tiếng người đến người đi, lửa trong khu ôn dịch đã nổi lên, vị thuốc đông y bắt đầu tràn ngập khắp nơi, có được liệu bọn họ lại có nhiều tia hy vọng. Sở cảnh mộc đỡ nàng từng bước từng bước đi xuống khu dân đói bên kia, xe ngựa đang đậu ở đó, lương thực đã được mang ra khỏi thành, có quan viên đang phân phát, tiếng hô của nhóm dân đói vang trời, mọi người vui mừng muốn khóc... Rốt cục họ có thể đợi được lương thực mà họ hy vọng đã lâu... Rốt cục có thể ăn no nê...

Lục phù cười khê, nàng hiểu rõ đó là tư vị gì, giờ phút này nàng cũng nghĩ giống như bọn họ, sẽ ăn cái gì... Sẽ ăn no nê, nàng nhẹ nhàng cười, đầu có chút đau, cảm thấy không khỏe nhú mi lại, Sở cảnh mộc vẫn chú ý sắc mặt của nàng, đã sớm không đành lòng nhìn thấy nàng mệt mỏi, cũng nhận ra được bước chân của nàng có chút lảo đảo, liền giờ lại thấy nàng nhú mi lại, mặc kệ tiếng hô của quan binh và dân chúng, khom người ôm lấy nàng hướng xe ngựa mà đi...

Khu dân đói và khu ôn dịch cách nhau một khoảng cách khá xa, Lục phù kinh sợ đến cực điểm, không nghĩ tới hắn sẽ có cử chỉ này, ngẩng đầu nhìn lên, là một mảnh ấm áp, Sở cảnh mộc không lên tiếng, tùy nàng đánh giá, một hồi lâu thấy nàng chưa thu hồi ánh mắt, không đành lòng trêu ghẹo “Vương phi nhìn còn chưa vừa lòng sao?”

“So với tượng tượng thuận mắt hơn” Lục phù cười khê. Nàng nhắm mắt lại, an tâm tựa vào ngực hắn, cái ôm của Sở cảnh mộc thật ấm áp hiếm thấy, đáng tiếc hắn không thuộc loại của nàng, tạm thời nàng không muốn nghĩ tới, không biết ngày sau sẽ là tình huống gì...

Thấy nàng thừa nhận một cách hào phóng như thế, lần đầu tiên hắn nghe người nói hắn nhìn thuận mắt, đáy lòng chợt thấy ấm áp nở nụ cười, thấy trên

giương mặt trắng nõn của nàng đầy vẻ mệt mỏi, không đành lòng ghẹo nàng nữa, vờ vàng ôm nữ tử vào trong ngực.

Khu dân đói và khu ôn dịch đường cách nhau rất dài,,rất dài...Lúc đó hẳn không nghĩ tới, con đường giữa bọn họ cũng rất dài...rất dài...

Bồn nguyệt và Băng nguyệt nhìn nhau, không biết nói gì cho phải, mặt của Vô danh không chút thay đổi, Lâm long cùng Tiểu nhạc cũng âm thầm kinh ngạc, trừ bỏ trước mặt Vân uyển phù, bọn họ chưa từng thấy qua mặt của vương gia thoải mái như vậy...

“Vương phi tỷ tỷ.”

Giống như nghe được tiếng gọi non nớt, Lục phù mở ra đôi mắt mệt mỏi, chống lại ánh mắt như biển của Sở cảnh mộc nói cười “Vương gia không phiền sao? Đắt ta xuống đi”

Sở cảnh mộc cũng nghe được âm thanh non nớt, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, Lục phù lúc này mới thấy rõ, đã đến khu dân đói, cách đó không xa là xe ngựa rộng rãi, một Tiểu cô nương chạy về hướng nàng, trên tay là một cái bánh nướng vừa mới được phân phát, mới hơn tám tuổi, trên khuôn mặt khô gầy hé ra một nụ cười không biết tên, đó là ánh sáng của sự hy vọng cùng vui sướng.

“Lệ nhân.” Lục phù vươn tay ra, nhẹ nhàng mà đón lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, đã tám tuổi mà giống như một nữ hài sáu tuổi, làm cho người ta đau lòng...

“Vương phi tỷ tỷ, cho người ne.” Tiểu cô nương vội vàng đem bánh nướng tới trước mặt Lục phù, ..

Nàng sùng sốt, rồi xoa khuôn mặt của nữ hài, “Tỷ tỷ không đói bụng, người ăn đi, chỗ này đông người đừng chạy loạn, nếu không nương của người không tìm được người”

“Vâng.” Lệ nhân nhu thuận gật đầu, đem bánh bỏ trong tay nàng như trước, “Nương nói tỷ tỷ phải về nhà, đúng không? Khi nào Lệ nhân có thể gặp được tỷ tỷ nữa?”

Lục phù không biết trả lời như thế nào, tự nhiên có chút giật mình, nữ hài nhu thuận như vậy, lời nói không gặp lại nữa nói không ra lời, tình cảnh của các nàng khác nhau một trời một vực như vậy, gặp lại là rất khó. Nàng chỉ có thể vuốt ve sợi tóc, cũng không đáp lại. Lúc này có nhiều nhóm dân chạy loạn thấy nàng lại đây, đều đi lại, đem bọn họ bao lại bên trong, mà thủ lĩnh chính là Lý văn, Lý võ...

Chung quanh gần một vạn người tất cả quỳ xuống hết, cùng hô to “Vương phi thiên tuế!”

Âm thanh đình tại nhức óc, thâm trầm như biển, khí thế như thiên quân vạn mã, vang vọng khắp thành An dương. Tiếng hô như thế phấn chấn, như thể mang theo lời cảm ơn...

Đám quan binh cũng sùng sốt, mọi người, ngay cả chính Lục phù cũng có chút không tin, nàng hiểu được nhóm dân chạy nạn đang cảm ơn, lại không nghĩ đến cảnh tượng như vậy, nếu bọn họ biết chuyện nàng ra khỏi thành vì có dụng tâm kín đáo bên trong, ...không biết là quang cảnh gì nữa? Thật là một sự châm chọc đến cực điểm... Trong lòng Lục phù thầm mừng mình một tiếng, bởi vậy không lòng dạ nào đón nhận sự ảm áp đó...

Mà Sở cảnh mộc cũng trầm ngâm nhủ mảy, gần gũi có bấy ngày, nàng có thể tạo được thanh thế như vậy trong lòng dân chạy nạn, đến tốt cùng là như thế nào có thể làm được? Hẳn như thế nào có thể lường trước được thân hình gầy yếu của nàng lại ẩn dấu mị lực như thế nào, làm cho hàng vạn người trong thời gian ngắn trở nên tâm phục khẩu phục, cam tâm quỳ xuống... Sở vương phi Tô lục phù ở An dương thành, chuyện của nàng đã vang danh bốn biển, đã để lại một tuyệt đại phong tư trong lòng dân chúng... gặp qua nét xinh đẹp của nàng, nhưng cũng không quên được thân ảnh lam lũ của nàng trong đám dân chạy nạn, phiêu dật như tiên, tiếng cười kia, ảm áp lòng người...

Tâm như bỏ tất, cười ảm áp như gió xuân

Phù dung trong nước biếc, tao nhã chiếu nhân gian

Thế nhân đánh giá như thế, tên Phù dung vương phi cũng như vậy mà sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Tiểu nhạc thần phục

Gió nhẹ nhàng thổi vào nội thất ảm áp, làm cho sa trường mềm mại bên giường lay động, đàn hương nhẹ tỏa khắp căn phòng, từng đợt từng đợt làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Lục phù nằm ở trên giường đang hô hấp đều đặn, nặng nề ngủ say, trên môi nụ cười nhẹ tràn ra, có lẽ nàng đang ở trong một giấc mộng đẹp.

Đã ngủ hai ngày còn chưa tỉnh lại, có thể thấy nàng mệt mỏi cỡ nào, Sở cảnh mộc ngồi ở bên giường, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng đang trong giấc ngủ say, từ lúc leo lên xe ngựa nàng liền ngủ say bất tỉnh cho đến bây giờ. Đại phu nói nàng chưa bị nhiễm ôn dịch, chính là do quá đói trong bụng trống rỗng, lại vì mệt nhọc quá độ, nên cần nghỉ ngơi cho thật tốt.

Hắn đã tới thăm ba lần... Ngay cả hắn cũng thấy buồn bực vì vẻ khác thường của mình, nhớ rõ vài ngày trước nhận được thư của Tiểu nhạc làm hắn thật sự kinh hãi. Tiểu nhạc nói vương phi đang ở An dương, chém tri phủ, lại cùng bạo dân đặt thành hiệp nghị, tự mình ra khỏi thành, tiến đến nơi ở của họ.

Khi hắn ở Hà nam đã sớm nghe được việc của An dương, vốn là định không bảo vệ thành An dương vì dù sao An dương cũng là thành nhỏ, Hà nam là tỉnh lớn, tình huống bên Hà nam chưa ổn định, hắn không thể bỏ Hà nam mà không lo, huống chi hắn còn có dụng ý của mình, không thể bảo vệ lương toàn tất cả, không thể nghĩ tới vương phi của hắn vì hắn mà bảo vệ An dương thành.

Nàng có tính toán gì khi quyết định ra khỏi thành? Vì sao nàng có thể chắc chắn lương thực sẽ đến đúng giờ trong tình cảnh hỗn loạn này... Nếu không phải vì hắn sai khoái mã truyền lệnh, điều động tám vạn tinh binh dọc đường hộ tống, lương thực bây giờ chắc là vẫn còn trên đường đi... Mà nàng vì sao lại chắc chắn như thế?... Sở cảnh mộc càng nghĩ càng thấy kì lạ... Nàng vốn không phải là nữ tử hắc ám muốn lấy, không biết nàng là dạng nữ tử gì...?

Trừ bỏ hắn biết tên của nàng là Tô lục phủ, vốn cùng Quang vinh vương được dân chúng ở kinh thành ca tụng là một đôi bích nhân, ngoài ra tất cả các việc khác của nàng hắn đều không biết...

Đóa phù dung của kinh thành hiện tại đã trở thành Phù dung vương phi trong lòng của thiên hạ, một chuyện của An dương được dân chúng một người truyền trăm người, trăm người truyền ngàn, ngay cả kinh thành cũng chấn động, quần áo bay bay, thiên cười kiêu ngạo, sa che mặt, ... nguyên lai thật sự có một nữ tử như thế...

Ngòai thành An dương, nghe Lâm long báo cáo lại, xác chết chất cao như núi, đầu đầu cũng là mùi hôi tanh, phần lớn binh lính được điều đi rửa sạch cũng không chịu nổi, nôn mửa liên tục, những người này là quân nhân trên sa trường mà còn chịu không nổi, nhưng nàng làm sao lại có thể chịu được...?

Sở cảnh mộc lợi dụng lúc này nàng đang chìm trong giấc ngủ say nhắm khuôn mặt trắng nõn ôn nhuận, chần chờ vài giây, đứng lên, ánh mắt sâu như biển hiện ra một tia hoang mang không tên, tay dừng lại ở bàn tay nhỏ bé của Lục phủ đang để ngoài chăn bông... Làn da non mịn, không giống với bàn tay thô ráp của hắn, lòng hắn có tia dao động, trong lòng không khỏi liên tưởng đến một nhan sắc kiêu diễm khác, một trận chua xót dâng lên, ánh mắt không khỏi âm thầm đi vài phần...

Tay cũng mềm mại giống như vậy, cờ nghệ lại vô song, còn nữ tử vô song này rút kiếm giết người, an ủi hàng vạn người dân chạy nạn, ... cả hai nàng cùng đều là giai nhân thiên hạ vô song, nhưng bản chất lại khác nhau như thế.

Cánh cửa nhẹ nhàng chỉ nha một tiếng, âm thanh của một nữ tử truyền vào rất nhẹ... “Vương gia, Tiêu tướng quân có việc cầu kiến”

Sở cảnh mộc buông tay, nhẹ nhàng nắm tay nàng bỏ vào bên trong chăn bông, đứng dậy xốc sa trường lên đi ra ngoài, người mới nói là hai người thị nữ bên người nàng, xinh đẹp động lòng người, một người thì hoạt bát, một người thì trầm tĩnh.

Tiểu nhạc đang chờ ở ngoài cửa phòng, thấy hắn đi ra cung kính hành lễ, rồi đi theo phía sau hắn, ra sân, Sở cảnh mộc mới xoay người hỏi “Chuyện gì?”

“Vương gia, Lâm long đã trở về, đang chờ ở trước đình”

Hai người liền hướng phía đình mà đi, thân ảnh cao lớn của Lâm long đang ở trong đình, bên cạnh hắn còn có vài tên binh lính, khom người hành lễ rồi đứng ra phía sau, sau đó Lâm long mới lên tiếng “Vương gia, dân ngoài thành toàn bộ đã được an bài thỏa đáng, ôn dịch cũng bị khống chế, dân chạy nạn bị vây khốn ngoài thành có người về nhà, có người vào thành, không còn tụ tập ở ngoài. Tin tức cũng truyền về từ giải đất trung tâm bên kia, lương thực và dược liệu đã đến, tình hình toàn bộ ổn định, hiện giờ chỉ cần giải quyết tốt hậu quả của nạn dịch, quan viên địa phương sẽ tùy theo xử lý.

Sở cảnh mộc gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn ánh dương sáng lạn, ánh mắt của hắn như biển sâu không thấy đáy “Làm thật tốt”

“Vương gia, có định vài ngày nữa quay về kinh?” Hắn hỏi lại.

Sở cảnh mộc lắc đầu mỉm cười không đáp, ngược lại nhìn thấy một tiểu cô nương kích động chạy tới nơi Lục phủ đang nghỉ ngơi, không khỏi nhíu mày hỏi Tiểu nhạc “Đó là ai?”

Tiểu nhạc cười hắc hắc, có tia vui sướng “Đó là vương phi ở trên đường mang về, gọi là Tiểu hà, vương phi rất yêu thích”

Sở cảnh mộc lại sững sờ, thật lâu không nói gì, nhìn thân ảnh của tiểu cô nương biến mất trong tầm mắt, Tiểu nhạc đang cười bỗng nhiên như nhớ được cái gì, cười càng thú vị hơn làm cho Sở cảnh mộc không khỏi nhìn về phía hắn, người này là tướng quân thân cận, nhưng đang cười đến khoa trương như vậy, hắn nhớ Tiểu nhạc rất ít khi bị thất thố như thế.

Lâm long cũng không lý giải được, Tiểu nhạc thấy hai người họ đang nhìn hắn, tiếp tục cười, nhất thời nhớ lại lời nói của Lục phủ, đem sự việc ngày đó nàng lợi dụng Tiểu hà để thoát qua khỏi cảnh nguy hiểm từ đầu tới cuối nói lại một lần, Sở cảnh mộc nhíu mày, có ý buồn cười, âm thầm khen ngợi, thật là một cô nương thông minh...

“Vương gia, vương phi này dọc theo đường đi cũng làm không ít việc đâu...” Tiểu nhạc cười, sự bội phục trong lòng hắn không cần nói cũng biết.

Sở cảnh mộc kinh ngạc chớp mắt, “Người tâm phục sao?”

Tiểu nhạc ngẩn người, thu lại ý cười, cung kính cúi đầu mạnh mẽ nói “Thuộc hạ cam tâm đi theo vương gia vương phi, tuyệt đối không hai lòng”

Lúc này, người thấy kinh ngạc chính là Lâm long, bọn họ theo đội thân vệ của vương phủ vừa là tướng quân tuổi trẻ, đi theo Sở cảnh mộc nhiều năm, mới cam tâm tình nguyện đi theo hắn, không nghĩ tới Tiểu nhạc quen biết Lục phủ mới hai tháng, trước kia lúc Sở cảnh mộc cùng Vân uyển phủ mền nhau, Tiểu nhạc vẫn chưa coi nàng là vương phi, chỉ gọi là quận chúa, Sở cảnh mộc cũng không tỏ thái độ, mặc hắn gọi gì thì gọi. Lúc này, ý tứ trong lời nói của Tiểu nhạc đã quá rõ ràng...

Lâm long nhìn về phía Sở cảnh mộc, thấy mặt hắn cũng không dao động, chỉ cười đi ra sân.

“Lâm long” Tiểu nhạc có vẻ thần bí nhìn Lâm long cười cười, như chắc chắn nói “Vương gia rồi sẽ yêu thương vương phi”

Lâm long không đáp, nhớ tới Sở cảnh mộc cùng Vân uyển phủ ba năm thời gian hạnh phúc, trong lòng có điểm trầm ngâm...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29: Tâm tư của Lục phủ

Khi Lục phủ tỉnh giấc đã vào lúc chạng vạng, ánh chiều tà toát ra vẻ diêm lệ bên trong nội thất, cảm giác này ngủ rất thoải mái, giường rất êm, hương thơm lượn lờ, thân thể của nàng không tốt, nàng xoa xoa thắt lưng... Bôn nguyệt Bãng nguyệt ở bên ngoài nghe được tiếng động bên trong truyền ra, nhấc màn đi vào nội thất, sắc mặt hiện lên vẻ vui mừng...

“Vương phi, người đã tỉnh... có chỗ nào thấy không thoải mái, ta đi kêu đại phu” Bãng nguyệt lo lắng sờ sờ trán của nàng, tuy đại phu nói rằng nàng không nhiễm ôn dịch, các nàng vẫn có điểm lo lắng, trước kia dù bị mệt, Lục phủ cũng không ngủ mê như thế.

Tiếng cười của Lục phủ thoát ra từ đôi môi đỏ mọng, lắc đầu nhưng lại làm nũng đứng lên “Bãng nguyệt, Bôn nguyệt, thật ra ta rất đói, có gì ăn không?”

“Ăn cháo được không, ta lập tức đi nấu...” Bôn nguyệt cười vui vẻ khi thấy nàng gật đầu, chạy nhanh vào bên trong, mà Bãng nguyệt cũng đi ra ngoài mang một thau nước vào, nâng nàng dậy hầu hạ rửa mặt...

“Vẫn là có các người, thư thái rất nhiều.” Lục phủ cười hi hi nói “Bãng nguyệt ta ở bên ngoài có thể tưởng tượng các người rất lo sợ...”

“Vương phi nên nghỉ ngơi một thời gian đi” Bãng nguyệt lau mặt của nàng, mặt cười âm thầm,

“Thực không đáng yêu, vẫn là Bôn nguyệt làm cho người ta vui vẻ, “Lục phủ ra vẻ bất mãn cười nói, tựa đầu vào giường hai mắt nửa khép lại, không biết trong lúc đang chợp mắt suy nghĩ gì.

Bãng nguyệt không để ý tới nàng, sau khi hầu hạ nàng chải đầu rửa mặt, đem thau bưng ra ngoài, rồi quay trở vào mang theo ý cười thần nhiên “Vương phi đừng vội, Bôn nguyệt một lúc nữa sẽ tới không chạy thoát đâu”

Lục phủ ngược lại cười ha hả hỏi “Hắn đâu?”

Vương gia tới năm lần gặp lúc người không tỉnh, đã đi đến thành An dương xử lý tốt chuyện ôn dịch, còn chưa trở về” Bãng nguyệt nói, như không có việc gì tiện tay sửa lại chăn đệm, lúc Lục phủ mở mắt ra, mọi thứ đều sạch sẽ ngăn nắp.

Lục phủ trầm tư, đứng lên, cùng Bãng nguyệt ra ngoài nội thất, vừa lúc Bôn nguyệt bưng cháo tiến vào, đi theo sau là Tiểu hà, vui vẻ chạy vội tới bên nàng, thân mật kéo tay áo của nàng, vui mừng ôm lấy nàng. Mới không gặp vài ngày, hài tử này mập ra không ít, sắc mặt vàng như nền đã tốt hơn nhiều, so với lúc trước càng lộ ra vẻ thanh tú. Lục phủ cười rờ rờ tóc của nàng, nói vài câu...

Thứ Bãng nguyệt bưng tới là cháo trắng, bên trong không có bỏ gì, dễ ăn, bụng trống đã lâu không thể ăn thịt, chỉ có thể ăn cháo trắng, cháo ấm áp vào miệng, ấm chảy xuống bụng, là mùi thơm của cơm mà nàng tưởng niệm... Chén cháo này, so với sơn hào hải vị lúc trước mùi vị của nó càng ngon miệng hơn...

Từ trong miệng của Bãng nguyệt nghe được, tình hình tai ôn dịch đã được khống chế, dân chúng đã bắt đầu khôi phục lại cuộc sống bình thường, những phòng ốc bị sập nghiêm trọng trong thành trấn cũng đã được sửa chữa, mà hỗ trợ bọn họ chính là nẩy vụ tình bình của Sở cảnh mộc.

Chỉ ngần ngừ trong hai ngày liền có thể xử lý tốt hết thảy, Sở vương này không thể coi thường... Lục phủ ăn cháo, nhớ lại nam tử nhìn thấy ở ngoài thành, lại nóng lòng muốn thử... Đó là cảm giác vui sướng cùng phấn chấn khi gặp được đối thủ...

Nếu tình hình tại đây đã ổn định, nên quay về kinh, chuyện của nàng còn chưa có làm thỏa đáng...

“Vô danh đâu?” bát cháo đã cạn, Bông nguyệt múc một chén đầy nữa, Lục phù cười hỏi.

“Ta cũng không biết, hân đã ra ngoài hai ngày rồi, cũng không nói gì...” Bông nguyệt bịu môi, hiển nhiên là bất mãn, Lục phù thoáng ngần ra, lại tiếp tục ăn cháo... Vô danh này làm việc rất đáng tin cậy, hoàn toàn không cần phải căn dặn điều gì.

“Tiểu hà, ta phát hiện ra một việc” Lục phù nhìn Tiểu hà, giả bộ trầm tư, cười nói “ Có Bông nguyệt Bông nguyệt tỷ tỷ, cùng Vô danh ca ca, chúng ta có thể nằm trên giường chờ ăn chờ uống..chờ chết...”

Một câu đùa ghẹo không chỉ làm cho các nàng cười duyên, ...một lúc sau Bông nguyệt đem Tiểu hà đi nghỉ ngơi, chính là các nàng có việc muốn nói, nàng mới trở lại, chợt nghe Bông nguyệt lên tiếng hỏi.

“Vương phi,vương gia hiện còn đang ở tại An dương, chuyện của chúng ta, sẽ làm như thế nào,?”

“Đại thọ của nãi nương qua rồi sao? “ Lục phù không đáp mà hỏi lại.

“Qua ba ngày rồi”

“Nếu qua rồi, chúng ta sẽ không đi nữa, có thể sai người mang lễ vật tới, về sự việc kia...” Lục phù nở nụ cười “ Vô danh đang đi làm”

“Vô danh đi làm?”

Lục phù gật gật đầu, nở nụ cười.

Tình hình tai nạn đã xong, sẽ quay về kinh, lúc này kinh thành có nhiều thay đổi bất ngờ, càng có mùi máu tanh... Đã tháng chín, trời đang vào thu, hơi có chút mát mẻ, Lục phù đứng trong đình viện, cúi đầu suy nghĩ sâu xa....

Nàng không tiếc lấy thân mình mạo hiểm, chính là bức Sở cảnh mộ lấy tài năng của mình trong thời gian ngắn giải quyết tốt ôn dịch, với thù đoạn của hân chỉ một trận ôn dịch như thế nào lại cần một thời gian lâu như vậy?

Hân là cố ý kéo dài thời gian, trong lúc ở An dương , nàng đột nhiên hiểu ra, cũng âm thầm kinh hãi, hân như thế không tiếc lợi dụng dân chạy nạn để kéo dài thời gian, không để ý có thể ảnh hưởng đến hàng vạn mạng người...

Kinh thành sẽ phát sinh những biến hoá không tưởng gì...Khẳng định sẽ là những biến hoá làm rung chuyển trời đất..

Lương cứu tể chậm chạp không đến, ở trên đường bị đồ, hân trong tay có binh quyền, cũng không nghe thấy không hỏi, không điều binh để hỗ trợ, chỉ có thể chứng minh, hân còn không muốn quay về kinh...Việc hân kéo dài thời gian càng chứng tỏ tình huống ở kinh thành ngày càng nguy cấp, mặc kệ là hân bằng quang hay là có tâm tư khác, lúc này hân nghĩ không muốn quay về, không muốn bị cuốn vào trong vòng lốc xoáy...Hoặc là hân đang chờ xem biến hoá...

Mà nàng...sẽ có tình muốn bức hân quay về kinh, ...trong cảnh đoạt vị phong ba, kéo dài càng lâu, bị thương càng nặng, Sở gia là nhân tố tối trọng yếu, sao hân có thể vắng mặt...Nhìn bóng cây lay động, Lục phù cười lạnh...

Kế hoạch của nàng hoàn mỹ không tỳ vết, đầu tiên là lên sai kiêu hoa, đem Văn uyển phù cuốn vào, kiểm chế Sở cảnh mộ, rồi sau đó lợi dụng Quang vinh vương cùng lời đồn đãi nhằm về nàng bị thất sủng, làm cho Sở cảnh mộ sinh ra áy náy, ...Nếu nàng một mình mạo hiểm, hân chắc chắn sẽ đến cứu giúp....

Đây mới là động cơ làm nàng ra khỏi thành, sau khi ra khỏi thành mới phát hiện tình trạng của dân chạy nạn quá đáng thương ghê người, lòng của nàng nảy ra thương cảm, bảy ngày liên tiếp, nàng đã quên mục đích lúc đầu của mình, tận tâm an ủi những con người lam lũ đói khát, làm cho nàng tạm thời quên đi ước nguyện ban đầu...

Cho tới khi thấy Sở cảnh mộ, nàng mới giật mình nhớ lại...

Vân gia, Sở gia, Hàn gia, Tấn vương...tất cả đều quyền bá một phương, nàng lại không có quyền thế, việc duy nhất có thể làm, chính là đem tất cả bọn họ toàn bộ đẩy vào con lốc xoáy tranh đoạt vị này, ..mặc cho bọn họ tự chém giết lẫn nhau, tự bị diệt vong...

Bốn nhà này, một cái nàng cũng không tha...

Sắc lạnh trong mắt Lục phù dần dần dày đặc, như bức hàn băng...ở trong bóng đêm như phát ra hàn quang,yêu tà cười trong đêm làm cho chim chóc đều kinh sợ bay đi hết, đập cánh ba ba rung động, lưu lại chỉ còn hai cái lông chim màu xanh, bay phiêu lãng ở không trung, càng lộ ra vẻ cô đơn cùng cô tịch...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Lần đầu tiên đánh giá.

Sáng sớm hôm sau, đang lúc Lục Phù dùng đồ ăn sáng, Bôn Nguyệt liền tiến vào, nhỏ giọng nói với nàng một câu “Vương gia đang đi đến đây”

Lục Phù cười, đứng dậy, vừa vặn thấy thân ảnh tuần dật của Sở Cảnh Mộc đi vào trong phòng, nàng tươi cười ấm áp nghiêng mình, âm thanh mềm dịu nói “Vương gia vạn an”

Sở Cảnh Mộc nâng nàng dậy, không còn vẻ mệt mỏi của ngày đó, mi nhan tuyệt đại tao nhã của Lục Phù càng hiện ra vẻ nhẹ nhàng phiêu dật, làm cho người ta hoa mắt....

“Vương phi thấy sức khỏe như thế nào?” Hần ôn nhu hỏi, thanh âm ấm áp, kéo nàng ngồi xuống... đối với vương phi này hần còn thấy xa lạ, không biết nói gì.

Bôn Nguyệt hiểu ý lui ra ngoài.

Lục Phù bật cười, nhất thời làm cho bách hoa thất sắc, cười trừ ghẹo nói “Vương gia thật là câu nệ, ta thật sự dọa người sao?”

Sở Cảnh Mộc nở nụ cười tán thưởng, hần nhìn nàng thật sâu, đôi mắt thâm trầm của hần ở trên mặt nàng như đang tìm kiếm cái gì, giống như nhớ lại cái gì...

Vì sao giống như vậy? Nét tươi cười như vậy, là mười năm nỗi niềm ẩn dấu sâu xa của hần... vì sao lại xuất hiện trên người nàng...?

Lục Phù cũng không trốn tránh, điểm ấy làm hần thật kinh ngạc, đa số người bị hần nhìn như thế, không phải là kinh sợ thì cũng là tỏ vẻ khúm núm, rất ít người có thể bình tĩnh cười như vậy.

“Người không sợ ta sao?” Hần nghi hoặc nói thành lời, nữ tử mềm mại như thế tại sao không sợ một vương gia sa trường tiếng tăm lừng lẫy như hần.

“Vương gia không phải ba đầu sáu tay, Lục Phù cần gì phải sợ người?” nàng khẽ cười nói, trong đáy mắt đều là ý cười... Sợ người? Sở Cảnh Mộc, ngay cả quỷ thần đều sợ ta ba phần, cần gì phải sợ người.

Sở Cảnh Mộc tán thưởng, hiện ra tươi cười, nữ tử tuyệt sắc đang vui vẻ, đang nói cười liên tục, xinh đẹp yêu kiều như vậy lại là vương phi của hần... Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, thần sắc của hần có điểm không tự nhiên, nhìn sâu vào mắt nàng một cái, nói nhanh “Thật xin lỗi”

Hành vi của hần trong đêm tân hôn, sau lúc rời kinh, ai ai trong thành đều biết, sợ rằng nàng nghe không ít lời chê cười... Nghe Tiểu Nhạc nói.. có lẽ càng nhiều...

Lục Phù càng cười thêm sáng lạn, hai người trong lúc đó, rốt cuộc ai xin lỗi ai, vấn đề này còn phải nghiên cứu lại... “Vương gia muốn xin lỗi cái gì, có việc gì cần ta tha thứ sao?”

Câu hỏi làm Sở Cảnh Mộc ngẩn người, hần vốn nghĩ rằng khi hần nói như vậy, nàng nên cười cho qua, dù sao hần cũng là vương gia, chịu khó hướng nàng giải thích đã là hiếm có, người thông minh sẽ không hỏi nữa. Nhưng nàng lại đặt câu hỏi, trong ý cười có điểm hết sức tự nhiên cùng áp đảo, đưa mắt nhìn lại là một nụ cười ấm áp, hần kinh ngạc không thôi, trong lúc nhất thời không trả lời được, bản tính trời sinh kêu gọi không cho phép hần hướng một nữ nhân cúi đầu, hần chịu giải thích đã là cực hạn rồi...

Lục Phù vui vẻ cười một tiếng, thấy sắc mặt hần không tốt, bước qua “Vương gia tức giận sao?”

Mùi hương thơm ngát bay về phía hần làm cho tâm thần hần rung động, nữ tử ngay trước mặt đang cười tươi như hoa, hương thơm như hoa lan, làm cho tim đập nhanh nửa nhịp... Nhũ mào, hương khí này như không tan cứ lượn lờ quanh chớp mũi của hần, nữ tử đang tươi cười như hoa cũng gần trong gang tấc, cho dù hần có cái gì không vui cũng biến mất không còn tung tích.

“Vương gia đâu có gì cần phải xin lỗi, chúng ta âm kém dương sai, người vốn không phải là người ta thương, ta cũng không phải là người người muốn kết hôn, nếu mà thật sự xin lỗi, Lục Phù gánh không nổi” Lục Phù bước về sau, điềm đạm cười một tiếng...

Đây là một vấn đề nhạy cảm, hần nghĩ không muốn nhắc tới, mỗi lần tưởng tượng ra, trong lòng có nỗi khổ riêng khó chịu, giờ nghe nàng nhắc tới, tự dưng thấy giận... Cực kỳ không thoải mái. Nàng cùng Vân Uyển Phù nổi danh, thường xuyên có nghe Vân Uyển Phù nhắc tới, thoáng nghe qua một chút tin tức của nàng, mà ấn tượng sâu sắc chính là, nàng cùng Quang vinh vương là một đôi bích nhân, một đôi thần tiên quyền lữ (Có mùi dấm chua).

Sở Cảnh Mộc nhìn về phía nàng, không rõ, vì sao sự sai lầm như vậy mà nàng dường như một chút khổ sở đều không có, vẫn thản nhiên như vậy....

“Vì sao người có thể bình tĩnh như vậy?”

“Ha ha...” Lục Phù lại cột nhà ghé sát vào hần, hương thơm hoa lan trên người nàng cũng theo tới, vừa ngả ngón nói “Vương gia như thế nào lại biết được ta bình tĩnh? Nói không chừng trong đêm động phòng hoa chúc ta cũng khóc đỏ mắt không ai thấy, bình thường cũng ngày suy đêm nghĩ về người cũ”

Lục Phù cười đến ngã ngón, xem thấy trong mắt của Sở Cảnh Mộc cũng không hồn giận, tuy nói nàng không phải là người hấn muốn kết hôn, nhưng dù sao cũng là vương phi của hấn, nhưng nàng ở trước mặt hấn lại nói về người của ngày cũ, hoàn toàn không đem hấn để vào mắt, hấn không khỏi sầu não, như hương thơm lượn lờ không tan, mây rậm của hấn nhú lại, cười quý dị, vươn tay kéo lấy eo nhỏ nhắn mềm mại không xương của nàng làm cho nàng thuận đà ngã ngồi trên đùi hấn, Lục Phù kinh hãi, theo phản xạ tay ôm cổ hấn, ...

Sở Cảnh Mộc gắt gao ôm thắt lưng của nàng, mùi hương trong lòng ngực thoải mái đến cực kỳ, hấn cũng trêu ghẹo nở nụ cười, bộ dáng giống như đang đùa giỡn với con gái nhà lành “ Vương phi nói như vậy là oán giận bốn vương không ở bên cạnh người sao?”

Chưa từng có người nam tử nào gần nàng như vậy, hơi thở của nam tử vô cùng thân thiết phả trên mặt nàng, ấm áp, ngứa ngáy, làm cho hai má Lục Phù đỏ ửng nhìn rất mê người, làm cho tim của Sở Cảnh Mộc đập không thôi.

Trái lại, Lục Phù ổn định lại tâm tình vừa cười, hai tay ôm cổ hấn siết chặt mạnh hơn vài phần, thú vị cọ cọ cổ hấn “Vương gia thân ái nói đùa sao, ngài tuổi còn trẻ, lại là quan lớn, tất nhiên có công vụ bận rộn, làm sao oán giận ngài được, ha ha...Nếu mà có oán giận, cũng là khi một mình trong phòng thôi, sao mà dám giữa ban ngày nói ra.”?

Hương thơm tỏa ra trên mặt Sở Cảnh Mộc, càng làm cho thân thể hấn cảm thấy ấm áp, mơ hồ rung động, giống như mê hoặc, nhưng hấn lại cúi đầu, gần sát vào Lục Phù ngưng thần không nói...

Lục Phù âm thầm kêu khổ, nàng giống như đang chơi đùa với lửa, ...Người này không phải thật sự muốn làm thật đi...

Càng ngày càng gần, hơi thở nồng nàn của Sở Cảnh Mộc phả ra trên người nàng, trong con ngươi sâu như biển của hấn Lục Phù nhưng lại thấy hai gò má của mình đỏ bừng đến cực điểm...lòng nao nao tự hỏi...ta bị làm sao vậy...?

Đôi mi thanh tú lay động, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, tay trên cổ của hấn thả xuống, Lục Phù lại ngã ngón cười, thân hình hướng tới lòng ngực của Sở Cảnh Mộc, gần như dán vào ngực hấn, hai tay lại lớn mật xoa hai má của hấn, như muốn bắt đầu một màn đồng xuân đồ, thú vị sờ sờ hậu kết của hấn, làm cho hô hấp của Sở Cảnh Mộc trở nên dồn dập...

Lục Phù liên tục cười duyên, mượn sức đứng lên, cách mắt của hấn chỉ một tấc, cười yêu mị, ngọt ngào nói “ Vương gia, người muốn làm cái gì?”

Lẽ ra hấn nên hỏi nàng muốn làm cái gì, hấn đến tột cùng là cười phải loại yêu nghiệt gì, một khắc trước còn thẹn thùng như khuê nữ, một khắc sao lại là loi như hoa nương ở thanh lâu...Sở Cảnh Mộc thật muốn hô to ba tiếng yêu nghiệt...Vốn định trêu ghẹo nàng, không nghĩ tới đâm lao phải theo lao lại chính là mình.

Hơi thở của hai người họ trong lúc đó như quện vào nhau, đôi môi gần trong gang tấc, mắt thấy sẽ chạm vào nhau, ai có thể ngừng lại, một người ngả ngón cười duyên, một người âm thầm rung động...ai có thể ngừng lại...

Lục Phù tỉnh tường thấy được trong mắt hấn là hình ảnh trong suốt của chính mình, cười đến sáng lạn cùng quý mị như vậy, mà Sở Cảnh Mộc cũng tỉnh tường nhận thấy trong con ngươi đang di động của Lục Phù là hình ảnh của chính mình....

Đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, tuyệt sắc giai nhân trước mặt là thê tử của hấn, hấn còn do dự cái gì? Lục Phù trầm nghĩ, trong lòng có tán thưởng...

“Vương gia...”

Thanh âm của Tiểu Nhạc vang lên ngoài cửa, trong lòng của hai người đồng thời thả lỏng

Đều ngáy ngấn cả người, Sở Cảnh Mộc ngẩng đầu, nhẹ nhàng nâng nàng dậy, hai người nhìn nhau cười “ Vương phi làm cho bốn vương nhìn với cặp mắt khác xưa...” Rồi cười khê đi ra khỏi phòng.

Nét tươi cười trên môi Lục Phù không giảm đi, trong mắt có chút biến đổi...

Bôn Nguyệt tiến vào, Lục Phù cười hỏi “ Bôn Nguyệt, ta có xinh đẹp không?”

Bôn Nguyệt giống như nghe được có chút ý chê cười “ Vương phi nói đùa phải không, ta còn chưa thấy qua ai hấp dẫn hơn người ”

“Thật không?”

Lục Phù cười khê, vừa mới đây, trong mắt của Sở Cảnh Mộc cũng không có tia khinh bạc, cứ để nàng tự do hấp dẫn, ánh mắt hấn vẫn trong suốt như cũ, một nam nhân không bị nữ sắc mê hoặc...Nàng than nhẹ, trượng phu của nàng dường như không thể lường trước được...

Không được, phải thật nhanh bức hấn trở về kinh thành...Hấn càng sớm bị cuốn vào phong ba, việc đó đối với nàng có lợi...

Khi Sở Cảnh Mộc ra khỏi cửa, ý cười trong mắt cũng giảm đi, ngẩn ngai trong một buổi sáng, vương phi của hấn...thú vị hơn so với tường tượng của hấn...làm cho hấn có ảo giác, nàng không phải là một nữ nhân đơn giản...Vừa mới đây hấn nghe được một thanh âm thờ dài nhẹ nhõm của nàng.

Là nàng cố ý thử mình sao? Vì sao? Nàng muốn làm cái gì?

Xem ra biểu hiện của hấn cũng không làm nàng thất vọng, Sở Cảnh Mộc cười khê, bỏ qua nghi vấn, hấn thật sự chờ mong ngày sau ở chung...

Q.1 - Chương 31: Quay về kinh

Tiết trời vào đầu thu, buổi chiều hơi lạnh, nhưng ban đêm vẫn rất ấm áp, trong hậu viện của tri phủ, Lục phù ngồi ở bên cạnh dao tri, đang giốn nước, từ nhỏ nàng đã thích nhìn mặt nước gợn sóng, vòng tròn đuổi theo vòng tròn, hường ra xa....

Hoa sen trong dao tri đua nở rất diễm lệ, đang tỏa hương ngào ngạt, nghĩ đến đêm tân hôn hôm đó, tất cả phù dung trong vương phủ đều bị nhỏ,nàng tự nhủ, ở vương phủ có lẽ về sau mình cũng không có điểm phúc được xem cảnh phù dung nở hoa, thực sự đáng tiếc, đã sớm nghe được phù dung của Sở vương phủ là cảnh đẹp nhất ở kinh thành.

Vô danh trở về, báo lại người nàng muốn tìm đã chết vì ôn dịch, thi thể không tìm thấy được, cũng không ngoài dự đoán của Lục phù, nàng thấy đáng tiếc.....Những người đó, nàng muốn tự tay mình từng bước từng bước giết chết, những người xông vào nhà nàng, từ vương gia cho tới thị vệ, một người nàng cũng không tha....

Nàng chưa từng nghe qua chuyện sẽ quay về kinh, Sở cảnh mộ đã cùng nàng trải qua vài bữa tối, trong mắt mọi người, hình ảnh hai người ở chung là một cảnh đẹp, trên bàn cơm luôn có tiếng cười của bọn họ.

Hắn nói hẳn phải ở lại chỗ này để giải quyết hậu quả cho thật tốt, khoảng tháng mười một mới quay về kinh thành, Lục phù cũng không hỏi lại, chỉ dịu dàng đáp “Tốt”..

Mọi việc hẳn đều nghe theo nàng, cơ hồ nàng có gì cần hẳn đều đáp ứng...Có khi thấy nàng hồ nháo hẳn cũng cười trừ, bắt đắc dĩ cười khổ, cũng không đành bỏ mặc nàng, đối xử với nàng như muối muối, rất thương yêu...có đôi khi làm cho nàng cảm giác có những tia yêu thương trong đó, Lục phù cười châm chọc...

Mỗi ngày nếu có rảnh, hai người sẽ tâm sự với nhau, có khi nói chuyện vu vơ, có khi nghe hẳn kể về chuyện ở trên chiến trường, những tin tức thú vị nơi quan ngoại...Hắn cũng sẽ như vô tình hỏi đến chuyện của nàng, Lục phù cũng không dấu diếm, những sự việc trong kinh thành mọi người đều biết, nàng sẽ không gạt hẳn.

Hắn dường như đối với tất cả chuyện liên quan đến nàng có chút tò mò, đó có thể là một hiện tượng tốt, nhưng cũng có thể là một điều xấu...

Phù nhi, hẳn lại gọi nàng là Phù nhi...

Sở cảnh mộ, nàng đôi khi suy nghĩ, nếu hẳn không phải Sở vương thật tốt, nhưng trên đời này có nhiều việc bắt đắc dĩ, cũng không phải nàng có thể làm khác được...

Người có bắt đắc dĩ, vận mệnh cũng có bắt đắc dĩ...

Bốn nguyệt nói, thanh danh của nàng đã truyền đi xa, dân chúng tôn xưng nàng là Phù dung vương phi...Lục phù chỉ cười trừ, danh hiệu này thật thích hợp với nàng.

An dương là thành nhỏ, bọn họ ở đây đã hơn mười ngày, trong lòng nàng dần dần đã có cảm giác phiền muộn...

Nếu ở tiếp cũng chỉ có chờ đợi, ..nên nhanh chóng rời đi...

Mỗi ngày nàng đều ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, hé ra khuôn mặt trắng nõn suy tư...

Một ngày đang dùng đồ ăn sáng, nghe một tiếng thét vang lên, quen thuộc mà bén nhọn, ..trong đáy mắt của Lục phù có tia vui mừng xẹt qua...

Bốn nguyệt cùng Băng nguyệt chạy ra sân, vui mừng hô to “Vương phi, là tuyết ung”

Mọi người đều ra phòng khách, chạy tủa ra bên ngoài viện, nhìn lên trên không của tri phủ, thấy một con chim ưng thân thể trắng như tuyết, tuyết ung như có nhân tính, linh cảm được Lục phù có chút bất an, cũng không tiếp tục thét dài...

Sở cảnh mộ có kiến thức rộng rãi, nhận biết được đây là vật ở ngoài quan ngoại, lại thấy rõ tình cảm hưng phấn của Bốn nguyệt Băng nguyệt, biết rõ đây là vật của Lục phù, trong lòng tán thưởng...Nàng rất cuộc còn có điều gì hẳn không biết, có chút ngoài ý muốn, có thể nhìn thấy loại chim này phải tùy vào cơ duyên....Những người khác chưa từng gặp qua chim ưng có linh khí như vậy, đều tròn mắt há mồm...

Tuyết ung lao nhanh xuống, đậu ở trên tay Băng nguyệt, Lục phù nở nụ cười, sờ sờ vào cánh của nó, giống như nói lời cảm tạ, tuyết ung kêu lên một tiếng như đáp lại nàng, Bốn nguyệt lấy cuốn chỉ ở dưới chân nó xuống, khi mở ra cảm thấy chấn động...liền chạy nhanh tới giao cho Lục phù, nét tươi cười của Lục phù chợt ngừng, đôi mày xinh đẹp nhíu lại...Tuyết ung vỗ cánh bay đi, xoay tròn vài vòng ở trên không rồi biến mất.

“Phù nhi đã xảy ra chuyện gì sao?” Sở cảnh mộc đến gần hỏi, trên mặt hần như ngưng trọng,Hình như có chuyện xảy ra...

Trên cuốn chỉ, chỉ viết một câu. ... “Gia mẫu bệnh nặng, nên nhanh chóng quay về kinh..”

Tin tức ngắn gọn như thế, có thể thấy được trong lúc bối rối xúc động, không có thời gian giải thích...càng làm cho tình huống có vẻ nghiêm trọng...

Không hổ danh là thất nương...

“Vương gia, ta muốn quay về kinh!” không phải là thương lượng mà là ý chí kiên định...trên mặt của Lục phù không có tươi cười, tất cả đều là lo lắng...
“Thân thể nương của ta không tốt, lần này ta rời kinh lâu vậy, lại nghe nói về việc An dương làm cho bà lo lắng quá độ...” “Vương gia...” Lục phù làm bộ quỳ xuống.

Sở cảnh mộc chạy nhanh tới, nặng nề dậy, nhíu mi hỏi “Làm cái gì vậy?”

Lục phù rơm rớm nước mắt, cắn môi dưới, giống như đang suy tư, lại ngẩng đầu lên, trong mắt ngấn lệ, càng ra vẻ đáng thương, giống như cự tuyệt thỉnh cầu của nàng là tội ác tày trời “Vương gia, ta muốn quay về kinh... , ta biết người còn muốn ở lại đây, có thể cho ta về trước được không , nương của ta...”

Sở cảnh mộc khó xử vỗ vỗ vai nàng, muốn ôm nàng vào lòng nhưng nhìn bốn phía đều là người nên nhịn xuống, đáy mắt lộ vẻ không hiểu, bảy ngày ở ngoài thành cũng không gặp nàng khóc, hiện giờ lệ rơi hai hàng, lòng chợt thấy đau...

Tiểu nhạc khom người nói “Vương gia, thuộc hạ nguyện hộ tống vương phi quay về kinh”

Sở cảnh mộc bất đắc dĩ thở dài, thấy trong mắt nàng lệ đã ngừng rơi, điềm đạm đáng yêu, không đành lòng làm nàng thương tâm nữa, nhẹ giọng nói “Bổn vương đáp ứng, ngày mai cho Tiểu nhạc đưa người về kinh”

Lục phù cười, hai tay dụi dụi mắt, nước mắt quả thật đã ngừng, khi ngẩng đầu lên là một đôi mắt to trong trẻo, vội vàng nói lời cảm tạ, bộ dáng càng thêm động lòng người...Sở cảnh mộc âm thầm thở dài, nữ nhân là kẻ gây tai họa, ...Quả thật nói không sai, thấy bộ dáng này ai có thể cự tuyệt, hần dường như càng ngày càng không muốn làm nàng thương tâm.

Bốn nguyệt một bên thu xếp đồ đạc, giống như đã kiểm chế thật lâu cuối cùng không nhịn được, tò mò hỏi “Vương phi, vương gia không theo chúng ta về kinh?”

Lục phù cười mà không đáp, nhìn bóng cây ngoài cửa sổ đang lay động...có chút đăm chiêu, Nàng đang đánh cuộc để thử xem,qua mười mấy ngày ở chung, phân lượng của nàng trong lòng hần như thế nào..

Mà ở trong thư phòng, Sở cảnh mộc đang ngồi lặng yên, có chút trầm tư, cũng đang suy tính...Về những quan hệ lợi hại cùng tình cảm với Lục phù...
Lâm long cùng Tiểu nhạc đứng bên không nói gì...Ngẫu nhiên bất an nhìn mặt hần, mấy ngày nay ai cũng đều thấy được, mặc kệ là xuất phát từ bởi thường hay từ những nguyên nhân gì khác, hần là trân trọng cùng yêu thương Lục phù...

“Kinh thành có tin tức truyền đến sao?” Hần trầm giọng hỏi.

Lâm long lắc đầu.

Sở cảnh mộc bất đắc dĩ thở dài, nhắm mắt trầm tư một lát, con người sâu như biển bi che khuất một tầng không gian, thật lâu mới nói “Đi xuống thu thập đồ này nọ,Ngày mai chúng ta quay về kinh...”

“Vương gia, Lâm long không thể tin hô nhỏ...Lúc này mà quay về kinh đúng là sẽ ở trên đầu sóng ngọn gió,Hần không hiểu vì sao..

“Khi tân hôn ta rời kinh đã làm cho Phù nhi hứng chịu không biết bao nhiêu lời đồn đãi, lúc này không phải là chuyện nhỏ, chuyện nàng ở An dương, khắp nơi đều biết, mọi người đều biết đến tên Phù dung vương phi. Mọi người đều biết nàng là vương phi của Sở vương, trợ giúp ta một tay, nếu lúc này làm cho nàng một mình quay về, các người nói đi, đó là tình huống gì.” Sở cảnh mộc trầm ngâm hỏi.

Tiểu nhạc thoáng tưởng tượng, giống như bưng tỉnh “Hà nam cách xa kinh thành, dân chúng ở nơi đây không biết việc sai kiệu hoa ngày đó, nhưng chuyện của vương phi ở An dương đã truyền về kinh thành. Nếu nàng một mình về kinh, dân chúng sẽ nói rằng vương gia không ủng hộ nàng, ngày sau tình cảnh của nàng ở kinh thành sẽ càng xấu hổ hơn, thứ hai thân thể của vương phi trong lòng dân chạy nạn rất lớn, dân chúng sẽ nói vương gia qua cầu rút ván, là người lãnh khốc vô tình, ngược đãi vương phi, thanh danh của vương gia trong lòng dân chúng sẽ giảm xuống...”

Lâm long la lên một tiếng...như hiểu ra...

Sở cảnh mộc cười tán thưởng “Người nói đúng hai điểm, nguyên bản thanh danh của bốn vương trong lòng dân chúng ở đây cũng là nhờ nàng mà có, mất không sao cả, nhưng chuyện của An dương cũng làm cho đế kinh kinh động, nếu nàng quay về kinh thành, sẽ làm người ta chú ý tới...Bên trong triều đình, mọi người ai ai cũng giống như sài lang hồ báo, nàng chỉ là một nữ tử, ứng phó không được...”

Nguyên do là vì vương phi, Tiểu nhạc vui sướng nhìn Lâm long, vương phi này đã chiếm được một góc trong cảm nhận của vương gia...

Tiểu nhạc định nói cái gì, nhưng vẫn ngậm miệng lại,Nghe Lâm long lẩm bẩm “Tô phu nhân có lẽ là mấu chốt trong chuyện này, như thế nào lại bị

bệnh?”

Sở cảnh mặc thoải mái xoa xoa thất lưng, cười nói “Phù nhi này càng ngày càng có ý tứ, nàng sớm dự đoán được ta sẽ không để nàng quay về kinh một mình. . .Đến tốt cùng nàng lại muốn cái gì. . .?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32: Âm áp

Sở cảnh mặc để mấy vạn tinh binh của hần lại, phái vài tướng quân dẫn dắt bọn họ giúp dân chúng trùng tu nhà cửa, sau khi hoàn thành trở lại chỗ đóng quân, bản thân hần dẫn theo hơn ngàn người cùng Tiểu nhạc mang đến đội thân vệ, mặc cho dân chúng từng trận từng trận kêu gào dừng đi, quyết định rời khỏi An dương.

Dọc theo đường đi, mặc dù đi không ngừng nghỉ, nhưng Sở cảnh mặc cố gắng giảm lại tốc độ, nhưng rồi mỗi lần nghe tiếng khóc của Lục phù lại ra lệnh tăng nhanh tốc độ, cảm thán nói . . .hồng nhan là kẻ gây tai họa. . .

Lục phù dường như biết cách lợi dụng ưu thế của nữ tử, không khóc không làm ồn, không nói một lời, chỉ lộ biểu tình điềm đạm đáng yêu, hần liền buông khí giới đầu hàng, . . .càng ngày càng vô dụng, ..hần bắt đầu đi than thảm. .

Nguy cơ ở kinh thành cũng không mạnh bằng nước mắt của nàng. . .bóng dáng của Lục phù trong lòng hần càng thêm rõ ràng, có thể nói, hần tìm được tâm nguyện đã thất lạc mười năm trên người của nàng. Nhớ tới một mỹ nhân khác, nỗi khổ riêng đã không còn giống như trước, cũng đồng dạng là phù dung, Lục phù lại hơn bình tĩnh cùng thông minh, trên người nàng có nhiều điều hần muốn khám phá, có lẽ vì nét tươi cười của nàng cực giống cái kia trong trí nhớ xa xôi của hần, rõ ràng ghi sâu trong lòng hần, thời niên thiếu mộng mơ, cho nên ánh mắt của hần mới không ngừng lưu chuyển trên người nàng.

Hần cũng càng ngày càng thích cùng nàng nói chuyện phiếm, nghe thấy được tiếng cười của nàng, liền cảm thấy cả người thoải mái. . .Một sự thoải mái không thể nói nên lời, bởi vì hoài niệm mà thoải mái. . .

Khi quay về kinh thành đã vào giữa thu, sắc thu lộ lộ, lá rụng bay bay, ngẫu nhiên có một trận cuồng phong thổi qua, lá vàng theo gió bay, thê lương lạnh lẽo, giống như vui mừng, giống như nức nở. . .Năm nay kinh thành lạnh hơn so với hàng năm

“Năm nay trời lạnh quá. .” trong xe ngựa chỉ có nàng cùng Bôn nguyệt Băng nguyệt, Lục phù cúi đầu lẩm bẩm, có chút đắm chiêu, triều đình hay thay đổi, cũng làm cho không khí của mấy ngày qua cũng thay đổi theo sao?

Băng nguyệt không trả lời, khi gần tới kinh thành, Sở cảnh mặc mua nhiều quần áo ấm, trong xe ngựa rất ấm áp, bởi vì hần đôi khi nghe được nàng nói lạnh. . .

“Vương gia giống như rất lo lắng cung yêu vương phi” Bôn nguyệt nói. Lục phù cũng không trả lời, ánh mắt mãi miết nhìn những xiêm y sắc sỡ, chậm rãi chải tóc. . .

Chuyện cũ của nàng, nàng chưa từng nói với ai, mà đối tượng nàng chọn trả thù, Bôn nguyệt Băng nguyệt, Vô danh đều biết, . . .Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không hỏi tới, mặc kệ nàng phản phở cái gì, cũng đều đi làm. .

Bôn nguyệt thấy nàng không đáp, cũng cười cười, Tiểu hà ở lại An dương, làm nữ nhi của tri phủ mới của An dương do Sở cảnh mặc an bài.

Nàng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, Tiểu hà nếu đi theo nàng, không biết là phúc hay họa, cho nên nàng không mang theo về kinh. .

Càng gần kinh thành, không khí càng trở nên lạnh lẽo, thân thể của nàng chịu lạnh không được, màn che của xe ngựa rất dày, ngăn cản những cơn gió lạnh, nhưng nàng vẫn cảm thấy gió lạnh vì vu lên vào vật áo, làm cho nàng lạnh run. . .

Khi vào thành nghe được đầu đầu cũng là tiếng hoan hô, dân chúng nhiệt tình hô to Sở vương, Phù dung vương phi. . . Từng đợt tiếng ồn mang theo hưng phấn cùng kích động, Lục phù xoa xoa mi mắt, có vẻ mệt mỏi, vì làm cho hần chạy nhanh về kinh, dọc đường ngựa không ngừng nghỉ, nàng có chút mệt mỏi. . .

Hình như có quan viên đón chào, nàng nghe thấy có vài tiếng cười hào sảng xen với tiếng nói ôn hòa của Sở cảnh mặc, chắc hẳn là võ tướng. . .Quan văn khi nói chuyện sẽ có vẻ nho nhã, không cười đến sáng khoái như vậy. . .

Xe ngựa dừng lại một lát rồi tiếp tục đi về phía trước, bánh xe ngựa không ngừng phát ra tiếng vang trên con đường nóng nực. .

“Phù nhi. . .” theo đến là một thanh âm ôn nhu, mạnh mẽ bị xóc lên, khuôn mặt của Sở cảnh mặc hiện ra. . . Âm áp cười nói “Đến Tô phủ rồi”

Vươn tay, Lục phủ nở nụ cười, mặc hấn nắm tay ôm nàng xuống xe ngựa, một cơn gió lạnh thổi qua, nàng rút hai vai lại, Sở cảnh mộc gọi Bôn nguyệt mang áo choàng đến, nhẹ nhàng phủ lên vai nàng, giúp nàng sửa lại cho ngay ngắn, Lục phủ cười nhìn động tác của hấn, có chút lo lắng, hấn sai bảo người của nàng, còn gọi dễ dàng như vậy...

Ngẩng đầu lên nàng nhìn thấy cánh cửa màu vàng của Tô phủ, mọi người thấy nàng đã trở về, vui mừng lẫn kinh ngạc đi lên đón, ..Có những tiếng hô to hướng về phía nàng “Tiểu thư đã trở về.”

“Vương gia không về phủ sao?” Lục phủ ngưng mi, thấy hấn hình như không muốn rời khỏi, buồn bực hỏi.

Sở cảnh mộc nở nụ cười có vẻ xấu hổ “Ngày về thăm phụ mẫu không có trở về, hôm nay bù lại, thấy như thế nào?”

Lục phủ không lên tiếng, chỉ nở nụ cười, Sở cảnh mộc ra lệnh cho Lâm long đi trước mang đội ngũ về doanh trại, cho Tiểu nhạc mang đội thân vệ quay về vương phủ, còn mình ở lại bên người Lục phủ, hạ quyết tâm không đi...

Lục phủ mặc hấn giúp đỡ nàng đi vào phủ đệ... Tô hoài nhon sớm nghe được tin tức, dẫn các vị phu nhân đi ra đón, quỳ xuống thỉnh an, Sở cảnh mộc ôn nhuận nâng bọn họ dậy..

“Phụ thân ..nương đâu?” Lục phủ tiến lên, không thấy Đại phu nhân, có điểm lo lắng...

“Nữ nhi a, người đã trở lại, đại tỷ nhớ người nhiều lắm, nhanh đi gặp nàng đi...”

“Đúng vậy, chuyện ở An dương, các vị mẫu thân đều nghe nói,Có bị gì không, có chỗ nào không thoải mái..”

“Đó là ân dịch a...người điên rồi sao, ? Nếu có chuyện gì không hay xảy ra, các mẫu thân làm sao bây giờ?”

“Nữ nhi, nhìn xem...người thật gầy, gió thổi cũng bay, Bông nguyệt Bôn nguyệt làm cái gì không biết, có một người cũng không chăm sóc cho tốt...”

“Nhanh lên đến đây cho nương xem người một cái...”

Thân mình của các phu nhân đều đi đến, bao vây quanh Lục phủ, ngăn cách nàng với Sở cảnh mộc, hấn có điểm giật mình nhìn cảnh này... Trước mắt đều là áo quần bay bay, hương khí di động,Tô hoài nhon không kịp nói chuyện, ở bên cạnh cười khổ liên tục...Bôn nguyệt Bông nguyệt đi tìm hai chỗ ngồi xuống...Nghe được tên của các nàng, đáp lại hai tiếng, ...Mà Vô danh đã rời xa phòng khách, chỉ đứng xa xa, như đã đoán trước được cảnh này...

Nhà này nữ tử làm chủ, là đúng sự thật...

Mà nàng, trong sự vây quanh của các vị mẫu thân, cười đến lóa mắt, lần đầu tiên thấy nàng cười đến vui vẻ như vậy,rất chân thành...Đột nhiên hấn có cảm giác, tiếng cười của nàng lúc trước là không thật,Đây mới là tiếng cười của nàng, như ngọc nát, thanh thúy rung động...

Lục phủ cười nghe các vị mẫu thân người nói một lời ta nói một tiếng, rất yên lòng, rất ấm áp, mấy năm nay chỉ có Tô phủ mới cho nàng sự ấm áp như vậy...

Thật vất vả mới làm cho các nàng ngừng lại, Lục phủ mới quay qua nở nụ cười “Vương gia, người chê cười rồi, ta đi xem nương của ta”

Sở cảnh mộc gật gù đầu, một lát sau phòng khách trở nên yên lặng rất nhiều, chỉ còn lại có ba người nam nhân..Sở cảnh mộc, Tô hoài nhon, còn có Vô danh...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 33: Vương phi thích phù dung

Không khí trong phòng khách có điểm quái dị, sau khi nhóm người của Lục phủ đi rồi, Tô hoài nhon thỉnh hấn ngồi xuống, ra lệnh nha hoàn dâng trà. Hương thơm của thanh trà lượn lờ bay lên, lan tỏa ra xung quanh không tan đi, Tô hoài nhon không biết nên nói cái gì, lại sợ nói ra sẽ sai cái gì, ông là thương nhân, không hiểu quan trường, còn hấn là vương gia, thân phận cao quý, tuy nói hấn là hiền tế...Nhưng lời trong kinh thành truyền ra hấn bỏ bê Lục phủ, người Lục phủ thương cũng không phải là hấn, ông luôn lấy làm lạ...làm cho không khí trong phòng khách có chút bất an...

“Trà này rất thơm” Sở cảnh mộc nở nụ cười tán thưởng, âm thanh của hấn phá vỡ không khí trầm mặc.

Tô hoài nhon thấy hấn cười rất ôn hòa, cũng nhẹ nhàng thờ ra, “Phù nhi bảo rằng khi pha trà phải dùng nước suối trong ở vùng ngoại ô, dùng nước suối

để pha trà, sẽ làm ngon miệng hơn ba phần.”

“Thật không?” Sở cảnh mặc một trăm ngàn, Điều này thật mới mẻ. Ở An dương ăn toàn rau với dưa nhưng cũng không thấy nàng than vãn gì... Khi hỏi nàng, nàng nói là ăn những thứ đó cũng có một tư vị khác.

Hiện giờ biết được nàng nói có một phen tư vị là có ý gì... Sở cảnh mặc cười cười, trách không được nàng ăn có mấy miếng cơm, hẳn còn tưởng nàng là nữ nhi nên ăn ít như vậy, nguyên do là có chuyện như thế, vì sao lại không nói...”

Sau đó lại là một khoảng yên lặng, Tô Hoài Nhon âm thầm nháy mắt với Vô danh, Sở cảnh mặc thấy được nộ nộ cười.

Vô danh, mặt không chút thay đổi đi tới “Vương gia nếu cảm thấy buồn chán, có thể đi ra đình viện thưởng ngoạn một chút, nơi này từng cái cây từng cọng cỏ là do vương phi tự tay thiết kế.”

Sở cảnh mặc cười, hướng về phía Tô Hoài Nhon gật đầu, theo Vô danh đi ra ngoài, Tô Hoài Nhon hít một hơi dài, nam nhân này làm cho người ta cảm thấy áp lực...

Hành lang uốn cong gấp khúc, hương thơm trong đình viên từng đợt từng đợt lan tỏa ra, theo gió đưa tới chính là mùi hương của phù dung mà hân từng quen thuộc.Núi giả, đình thai, lầu các và nhà thủy tạ, tầng tầng tương ứng, cảnh cảnh tương liên...

Trong phủ đệ có rất nhiều dao trì lớn nhỏ, trong dao trì phù dung đang nở hoa, xinh đẹp lóa mắt, so với các hoa khác càng thêm đậm đà yêu, so với hoa hồng hơn nét yêu kiều, so với mẫu đơn hơn vẻ thuần khiết... Một đoá lại một đoá, hợp lại thành từng khóm, điểm lệ đáng yêu, phản chiếu trong đáy nước, càng thêm tươi đẹp...

Nước trong ngọc giai tương ứng, mãn trì phù dung phiêu hương...

Mà càng đi sâu trong hậu viện, tất cả đều là hoa mai, hoa đang đua nở, dường như xấu hổ, có chút thẹn thùng, e ấp nở rộ trong gió lạnh... Một cơn gió mạnh thổi qua, mang theo một trận mưa hoa, cảnh vật như mộng như ảo...

Hoa mai một mảnh đỏ rực, trên mặt đất không có cỏ dại, chỉ thấy những cánh hoa tầng tầng lớp lớp, chưa được quét đi, gió nổi lên làm cho những cánh hoa tung bay,đẹp không thể tưởng tượng được...

Là Lục phù tự tay thiết kế?tình cảm ôn áp đầy ý thơ như thế, cảnh vật hoa lệ như thế lại xuất phát từ tay của nàng.?

“Vương phi này thật yêu thích phù dung cùng hoa mai” có thể khẳng định như vậy...

Thanh âm của Vô danh lạnh lùng vang lên “Vương phi thích phù dung”

Sở cảnh mặc ngạc nhiên, còn hoa mai kia? một gốc tiếp theo một gốc, nở sáng lạn như thế, ...làm cho hân nghi hoặc, Vô danh lại nói “Vương phi bảo, trồng nhiều hoa mai, bởi vì có người thích”

Thanh âm của Vô danh lạnh lùng không tình cảm, nhưng vào trong tai của Sở cảnh mặc lại có ý tứ khác, người ta đồn đãi Quang Vinh vương cực kỳ yêu thích hoa mai, ...chẳng lẽ bởi vì hân,Sở cảnh mặc thiếu một chút nữa thốt ra câu hỏi, nhưng rồi nghẹn lại nuốt hết vào bụng...

Trong lòng cảm thấy không thoải mái, như có mũi nhọn đâm vào, mọi người ở kinh thành đều biết, bọn họ là một đôi thần tiên quyền lực, giống như là biết hân cùng Vân Uyển phù là một đôi bích nhân...

Trong lòng kích động, quay về phía nam tử bên cạnh, vẻ tàn khốc hiện ra, đôi mắt thâm thúy dường như muốn xem thấu lòng người, mà Vô danh, cúi đầu xuống, không nhìn thấy ánh mắt của hân...

“Người dẫn ta ra xem nơi này là có ý gì?” Hân trầm giọng hỏi.

“Vương gia hiểu lầm, ta thấy vương gia ở trong phòng khách nhàm chán, thuận tiện mang người ra đây thưởng hoa” thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ.

Giỏi cho một câu thuận tiện, ...Sở cảnh mặc nhìn về phía phù dung trong dao trì, ...thật lâu không nói gì...

Phù nhi thích phù dung, Lục phù, nước biếc phù dung,Quả nhiên người cũng như tên...

“Vương gia” Nghe được âm thanh mềm mại đang gọi, khi quay đầu lại nhìn thấy nụ cười tươi của Lục phù, nàng đang từng bước từng bước đi tới, như đang đâm nát lòng hân...

“Đang nhìn cái gì?” Lục phù đến gần cười hỏi.

Vô danh lui ra xa vài bước, đứng ở phía sau Bốn nguyệt Băng nguyệt, Sở cảnh mặc tự nhiên siết chặt lưng của nàng, cười cười không trả lời, Lục phù nhìn theo ánh mắt của hân, là cảnh phù dung thanh nhuận đang đua nở trong dao trì.

“Qua nửa tháng nữa, có lẽ sẽ rụng hết..ha ha” Lục phù cười khẽ, phân không rõ tiếng cười phức tạp này là loại cười gì, là đáng tiếc sao, đáng tiếc cái gì? Tỷ tỷ có nói qua, việc tốt đẹp thường trôi qua rất nhanh,vạn vật trên thế gian này đều là như thế...

Sở cảnh mộ đột nhiên rất muốn làm cho nàng ngưng lại tiếng cười, tiếng cười như vậy, không giống tiếng cười nơi phòng khách, lại làm cho hấn ần ần đau... tựa hồ như thấy nàng đang khóc...

“Đáng tiếc”...Lục phù nhẹ nhàng gọi nhỏ...Tỷ tỷ...

“Đúng vậy, quay về vương phủ sẽ không nhìn thấy nữa” Bôn nguyệt nhỏ giọng lầm bầm, hình như có ý gì, giống như có tâm sự gì...lọt vào trong tai Sở cảnh mộ lại nghe ra có chút bất mãn.

“Chúng ta về nhà đi” lòng của hấn dâng lên một trận chua xót.

Nhà? Đáy lòng của Lục phù trở nên lạnh lẽo, thấy sắc mặt hấn lạnh lùng, có chút giật mình...một chữ ảm áp như vậy, vì sao được hấn nói ra lại lạnh như băng.

Không khỏi làm cho nàng xốc xốc lại áo choàng, Lục phù không muốn rời xa, lại nhìn thoáng qua phù dung trong mấn trĩ, cùng hoa mai cách đó không xa, hơi hơi nhíu mày, xoay người, động tác rất nhỏ này không tránh khỏi đôi mắt của Sở cảnh mộ, vị chua xót càng dâng cao trong lòng hấn...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34: Mê mang

Vương phủ âm u lạnh lùng, lẽ ra nên đầy ắp mùi hương sức nức, nhưng bây giờ mấn viên lạnh lùng, Sở cảnh mộ có chút không quen, đã quen ngửi thấy mùi, đã quen nhìn xem phù dung, hiện giờ nước trong trong dao trì chỉ còn lại cô tịch...Có nét thâm trầm cùng lạnh lùng sâu kín...

Lục phù nói nàng cảm thấy một mối, phải trở về Tây sương, rời xa vòng tay ảm áp thấy có chút lạnh...Lục phù rời đi để lại bàn tay hấn đang còn giờ lên giữa không trung...hấn bắt đắc dĩ thu tay lại...

Ánh mắt hấn nhìn về Tây sương, sừng sốt vài giây, kia rõ ràng là hoa mai.

“Tiểu nhạc” Sở cảnh mộ hét lớn...giống như rít gào.

Tiểu nhạc cả kinh, khó hiểu nháy mắt mấy cái, chạy nhanh tới “Vương gia”

“Tại sao trong Tây sương lại có hoa mai?” Không phải hấn đã phân phó trong phủ không được trồng cây sao? Người nào lại lớn mật, dám ngang nhiên trái ý, còn trồng ở Tây sương.

Lòng Tiểu nhạc chột lạnh, thấy hoa mai kia đang lay động, nuốt nuốt nước miếng, nếu nói ra cũng không đúng mà không nói cũng không xong, nhìn mặt Sở cảnh mộ càng ngày càng đen, cuối cùng nói thật “Là vương phi sai người trồng, nói vương gia không cho trồng hoa, có thể trồng cây”

Sở cảnh mộ nhìn hoa mai đang khai nhụy, không rõ đáy lòng vì sao mà tức giận...liền cảm thấy được tức giận dần dần hướng lên trên mặt..

Tiểu nhạc thấy sắc mặt hấn không tốt, cực kỳ sợ hãi, rất ít khi thấy hấn trầm mặt như thế, cân nhắc âm thầm đoán tâm tư, đột nhiên mở miệng “Có muốn nói với vương phi một tiếng trước khi đem hoa mai chặt đi?”

“Không cần” lạnh lùng để lại những lời này, hấn xoay người đi về hướng Đông đình.

Vương phủ Tây sương, mặc dù mấy tháng không có người ở, vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, giống như trước khi nàng rời đi, cảm nhận được vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lục phù một mối nằm trên nhuyễn thấp, xoa xoa cổ, Vô danh bụng ảm lỏ tới cho nàng sưởi ấm, Băng nguyệt cỡi áo choàng xuống, Bôn nguyệt đi ra ngoài sai người đun nước ấm.

“Băng nguyệt kể về tình huống của mấy tháng qua đi” Lục phù từ từ nhắm mắt lại, nằm xuống, sai Băng nguyệt mang trà nóng tới

“Sau khi vương phi rời kinh, có mười hai người chết vì Phù dung huyết án” Băng nguyệt nói đây là tin tức được tuyệt ung truyền đến, phụ trách án tử này chính là Ngự sử đại nhân, hiện giờ vương gia đã hỏi phủ sẽ chuyển giao cho vương gia phụ trách.”

“Có làm cho người ta hoài nghi hay không?” Nàng mở mắt, phát ta tia bén nhọn. Nét mặt tuyệt sắc đông lại hiện ra một vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

“Không có” Băng nguyệt khẳng định trả lời “Thất phu nhân làm việc thật cẩn thận, vương phi, khi người mới nghe báo cáo về vận tải đường thủy của Dao quang, thất phu nhân đã đem tình hình mấy tháng nay từng chút từng chút nói một lần, cũng không làm cho người khác hoài nghi.”

Lục phủ gật đầu, nhắm mắt trầm tư một lát, đôi lông mi thật dài như hai cánh quạt hơi rung rung chứng tỏ nàng đang suy nghĩ, nhưng vẫn không nhúc nhích, “Còn lại bao nhiêu người?”

“Bốn mươi bảy” Băng nguyệt như vô tình đáp. “Tất cả bên trong kinh thành có ba mươi tên là tử sĩ của Hàn phủ, những tên còn lại chính là thị vệ cũ của Vân phủ”

Lục phủ lại gật đầu, Băng nguyệt thấy nàng nhìn về phía chén trà, giúp nàng mang lại, Băng nguyệt bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, khi trời trở lạnh, Lục phủ càng trở nên lười biếng...

“Bắt đầu từ ngày mai xuống tay với tử sĩ của Hàn phủ, cho bọn hắn một cái cảnh cáo” Lục phủ nói cười nhưng không hề chớp mắt, giống như nàng không phải đang bàn luận về mạng người mà giống như đang nói về thời tiết bình thường. Vô danh, Băng nguyệt cũng gật đầu.

Khi Bôn nguyệt tiến vào, Lục phủ nhìn nàng một cái cười nói “Bôn nguyệt, xem ra có việc cho ngươi đi làm”

“Chuyện gì?” Nàng quay người lại hỏi

“Ngươi giúp thất nương, âm thầm đem thể lực cả nước của Dao quang chậm rãi tập trung đến vùng phụ cận của kinh thành”

“Các phu nhân cũng không biết vương phi đang muốn làm cái gì, nếu phu nhân hỏi phải trả lời như thế nào a?”

“Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi, nhớ kỹ, đừng làm cho người của Tô phủ bị liên lụy” Lục phủ lạnh lùng nói.

“Vâng” Bôn nguyệt thùy mị cúi đầu.

Lục phủ tự mình bùng lên án thư mấy chén trà nóng, hương trà thơm từng đợt từng đợt tỏa ra, trong sương khói mông lung nàng cười đến đau thương...

“Sở cảnh mộc, sự tồn tại của ta là vì mỗi cừu hận mười năm về trước!” Nàng nhấp từng ngụm nhỏ, từ từ cười nói.

Mây đen bao phủ cả kinh thành, có cảm giác mưa gió đang kéo đến, trong không khí ảm đạm... làm cho người đi đường cũng cảm thấy bất an, kinh thành đã vào cuối thu, gió mưa rả rít lạnh lùng, tạo thành một mảnh tối tăm.

Việc Sở vương quay về kinh là một việc lớn, có công thống trị hồng thủy cùng ôn dịch, đặc biệt ban thưởng vàng bạc vạn lượng, tước lụa trăm cây, trân bảo không sao kể xiết. Mới vào thu mà Lục phủ đã sợ lạnh, hoàng đế ban thưởng ba nương da điều cực kỳ quý hiếm, toàn bộ cấp cho Lục phủ làm áo choàng và bao tay...

Kinh thành lại truyền ra rằng Sở vương cung yêu thể tử đến cực điểm, Lục phủ nghe qua chỉ cười, nhẹ nhàng vuốt ve da điều tinh tế mịn màng ấm áp, thấy có chút châm chọc...

Da điều là vật hiếm, trân quý dị thường, là vật tiến cống của Hung nô, trong cung chỉ có hoàng hậu cùng các sủng phi hay quý phi mới có thể dùng tới, mà hoàng đế lập tức ban thưởng ba nương, qua việc đó có thể thấy được sức ảnh hưởng của Sở vương trong triều cũng không nhỏ, sau chuyện ôn dịch với sự giúp đỡ của Lục phủ, uy danh của hắn trong lòng dân chúng tăng cao chưa từng có, hiện giờ Sở vương đã đủ lòng đủ cánh, mặc kệ là ở trong triều hay ở ngoài dân gian, hoàng đế cũng phải nể ba phần.

Ở kinh thành, sự giao tranh của Tấn vương cùng Quang vinh vương càng kịch liệt hơn lúc họ rời kinh, trước kia chỉ âm thầm công kích lẫn nhau, nhưng hiện giờ cũng không thêm dè ý, ra mặt giao tranh quyết liệt...

Triều đình bị chia ra làm nhiều phe phái, tấn công hay kiềm chế lẫn nhau, qua mấy tháng kịch liệt, thủ đoạn diệt trừ đối thủ của Quang vinh tương thật là hung ác. Trong lúc đánh nhau, nếu có chút lòng nhân từ sẽ bị đối phương hủy diệt. Quan viên trong triều đều xem tình thế, tất cả lựa chọn phe phái để tự bảo vệ mình, hoặc là chọn Quang vinh vương, hoặc là Tấn vương... Địa vị của thái tử trong triều chỉ có hư danh, mà hoàng đế bị Hàn quý phi mê hoặc ít để ý đến triều chính...

Trong lúc hỗn loạn, mọi người đều tự bảo vệ mình, nếu khó giữ được bản thân cũng sẽ cố sức giữ lấy gia đình, mà điều làm Lục phủ cảm thấy kỳ lạ chính là có rất nhiều đại thần quyền cao chức trọng trong kinh, mặc kệ là có chiến tích uy dũng hay làm quan đã lâu, trong hai tháng vừa qua đã vội vã cáo quan rời kinh... như muốn lánh xa cuộc phân tranh này.

Cự thần bị buộc đi xa, quan viên trong triều không ngừng đề cử người thân thích, Quang vinh vương cùng Tấn vương, tìm kiếm trong cả nước, đem những chức vị quan trọng cho người tâm phúc của mình đảm nhiệm, thể lực của bọn họ ngày càng lớn mạnh, trải rộng khắp kinh thành...

Lúc này Sở vương quay về kinh, đúng là đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, cũng đã bị cuốn vào bên trong năm mươi vạn tinh binh của Sở cảnh mộc ở trong mắt bọn họ là bảo đảm lớn nhất không thể nghi ngờ...

Liên tiếp mấy ngày, khách quý không ngừng lui đến vương phủ, người thì tặng lễ vật, người thì tặng mỹ nữ, có người nói tình cảm, người khác lại muốn nhờ vả... Muốn mưu muốn và không ngừng... Mà tội nhất chính là Lục phủ...

Nàng phải lo về cuộc sống của Tô gia, một tay phải bố trí ván cờ, còn một tay phải lấy thân phận của vương phi tiếp đãi các phu nhân tiểu thư trong kinh thành...

Có người nịnh nọt đem nằng lên tận mây xanh. ...Còn có người đề cử nữ nhi của nhà mình, nói vương gia tuổi trẻ thân thể trắng kiết, nên hưởng phúc của tề nhân, cầu xin nằng giúp đỡ nói với vương gia một tiếng nạp nữ nhi của họ làm thiếp...

Các phu nhân này đã quên một chuyện, Lục phủ là người làm ăn. ...từ trước đến nay chưa bao giờ làm việc lỗ vốn như vậy, ...Nằng khôn khéo hóa giải những phân tranh, nịnh nọt, cùng quý kẻ... Ôn nhu nói cười, ấm áp lòng người, làm cho những người này im miệng, chưa từng gặp qua người sắc xảo như vậy, nằng lại có tâm cơ suy nghĩ như vậy...

Trong bữa cơm tối, Lục phủ cười hỏi “Vương gia có nghĩ qua chuyện lập thiếp hay không, bắt đắc dĩ mọi người thúc giục...”

Câu hỏi làm cho Sở Cảnh Mộc bất đắc dĩ cười khò...Hắn vốn tưởng rằng Lục phủ chỉ là một nữ tử, ứng phó không lại với những miệng mồm lợi hại của bọn người kia, không nghĩ tới nằng có thể ứng xử dễ dàng tự nhiên, xử lý tất cả mọi việc còn hoàn hảo hơn so với tưởng tượng của hắn. Vương phủ thiếu nữ chủ nhân đã mười mấy năm, hắn lại là quân nhân, trong phủ từ trước đến nay thường có vẻ nặng nề, từ khi nằng quay về kinh, cảnh tượng bên trong vương phủ đã đổi khác, nơi nơi có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ, trong miệng các nữ thị vị không ngừng đề cập đến vương phi...

Trong lúc hắn còn do dự trong lòng, ở trong phủ, tất cả mọi người đều thừa nhận nằng là vương phi, ngay cả Tiểu nhạc Lâm long cũng không ngoại lệ... Quả thật là ngoại định liệu của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Ôn nhu nồng đậm

Vào chính Ngọ, trong Tây sương yên tĩnh không có tiếng động, thu đã qua, hoa mai nở rộ càng thêm điểm lệ, xinh đẹp tuyệt trần, mưa hoa theo gió tung bay, lá hòe rơi rụng đầy đất, vàng úa héo tàn, lẫn lộn trong trận mưa hoa, hiện ra một phong thái khác.

Lúc Sở Cảnh Mộc đi vào Tây sương đã cảm nhận được hương thơm nồng đậm, hoa mai cùng lá hòe tương phản nhau tạo thành một vẻ thể lương cùng trắng lệ.Đây là lần đầu tiên hắn vào Tây sương sau đêm động phòng...Lúc hắn thành thân, nghĩ sẽ biến nơi này thành tâm phòng, nhưng sau khi thành thân, đây là lần đầu tiên

Thị vệ trong phủ biết hắn cùng Lục Phủ chỉ có danh nghĩa phu thê, hữu danh vô thực, không biết nằng có cảm giác gì...chừng từng nghe qua nằng oán hận...

Đường mòn lót sỏi hợp với đình nghỉ mát và dao trì, khắp nơi cảnh đẹp hài hoà, chòi nghỉ mát hợp với ngọc giai...Sở Cảnh Mộc chấn động...

Nơi ngọc giai, tóc mây của Lục Phủ chỉ được giắt một cây trâm làm bằng ngọc đơn giản, ...Vài sợi tóc dài ve vuốt hai má nằng, nghịch ngợm ôm ấp khuôn mặt như ngọc ôn nhuận, nằng đang cười nhẹ, váy dài màu hồng nhạt bay bay, trên người được khoát thêm một kiện áo choàng da điều, ngọc giai càn tôn lên làn da trắng như tuyết của nằng, thanh nhuận như ngọc, như hàn mai trong viện đang nở hoa. Đôi giày thêu được đặt ngay ngắn bên cạnh, hai bàn chân như ngọc tròn bóng đang đung đưa đùa giỡn trong nước, tiếng cười của nằng theo gió truyền đến...

Nước trong dao trì lăn tăn gọn sóng, mà tim của hắn cũng đập thật nhanh...

Có chút hoảng hốt, hắn dường như thấy lại hình dáng của một tiểu cô nương bướng bỉnh đùa chơi với nước, tát nước ở dao trì, đôi mắt mang theo ý cười ấm áp, tiếng cười làm ấm lòng người, trước kia thật lâu, cũng có một tiểu cô nương ở trong dao trì vui sướng giỡn nước.

Rồi lại như nghĩ đến việc gì, sắc mặt hắn nhất thời trầm xuống, tức giận thì thầm. ...nữ nhân chết tiết này...

“Phù nhi...ngươi đang làm cái gì?” âm thanh có chút giận dữ vang lên trong Tây sương, hai chân đang đùa giỡn nước của Lục Phủ tạm dừng lại, nằng kinh ngạc quay đầu nhìn, liền nhìn thấy hắn, vội vàng đứng lên...

Ai làm hắn giận như vậy? Lục Phủ thấy sắc mặt tức giận của hắn, thú vị nghĩ...

“Bôn Nguyệt, lấy khăn đến đây” ánh mắt thoáng nhìn Bôn Nguyệt đang đi vào trong viện, hắn rống lên một tiếng, làm cho Bôn Nguyệt sợ hãi lập tức chạy đi lấy khăn.

Sở Cảnh Mộc hung hăng trừng mắt nhìn nằng liếc một cái, không nói hai lời liền ôm lấy nằng, thân hình nhẹ bỗng làm hắn như ong mầy, có điểm không vui, trọng lượng của nằng sao lại nhẹ như vậy...

“Ai nha...Vương gia..ngọn gió nào thổi ngươi tới đây” Lục Phủ ôm lấy cổ hắn, ngả ngón, cười châm chọc, thú vị nhìn mặt hắn trở nên cứng ngắt..

Ôm nằng ngồi trên ghế đá trong chòi nghỉ mát, Sở Cảnh Mộc buộc lại dây áo choàng, trầm giọng mắng “Trời lạnh như vậy, ngươi đang làm cái gì.”

Lục Phù ngẩn người, rồi lại cười ha hả, hai chân ướt sũng, dính toàn là nước, thấy hấn đang ngồi xổm có chút thú vị cọ cọ vào trường bào, làm cho Sở Cảnh Mộc nhũm nhặn, hấn rút cuộc không biết mình lấy phải dạng yêu nghiệt gì, lại vô pháp vô thiên như thế...Hấn lại trừng mắt làm cho Lục Phù càng thêm thú vị, hai chân đá lên làm cho thân mình hấn cũng ướt hết...

Sở Cảnh Mộc bắt đắc dĩ chỉ bắt lấy hai chân nghịch ngợm của nàng, làn da mềm mại làm tâm thần của hấn rung động, đôi chân thật đẹp, trắng nõn nhỏ xinh, tròn bóng vô ngần, mà lại lạnh như băng làm cho hấn một lần nữa thấy tức giận, nữ nhân này rõ ràng là sợ lạnh muốn chết, hôm nay trời rất lạnh, thế mà lại ở bên dao tri đùa giỡn nước, đôi chân trắng ngần bị nhiễm nước lạnh làm cho ửng đỏ...

Tự nhiên thấy có chút đau lòng dâng lên...

Mà Lục Phù, cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay hấn, cũng sùng sốt, nụ cười đông cứng ở trên mặt, tay ấm áp như vậy, đang nắm lấy chân của nàng, như đang cầm một bảo vật, thật cẩn thận, nét đau lòng trong mắt hấn hiện ra rõ ràng...Nàng ngo ngắc nhìn khuôn mặt tuấn đạt, đáy mắt có chút mờ mịt...

Nàng thường xuyên khiêu khích hấn, làm cho hấn giận dữ...lại bắt đắc dĩ, như gần như xa hấp dẫn hấn, cảm giác được sự ấm áp ngày càng tăng, không phải là nàng hy vọng như vậy...? Lại có điểm phức tạp, thân nhiên cùng đau lòng...

Bôn Nguyệt tiến vào cũng không được, mà không vào cũng không xong, hai người trong chòi nghỉ mát, một người đang cẩn thận cầm lấy chân, ấm áp xoa bóp, một người vì ngạc nhiên mà nhìn, nàng cười khổ nghĩ thầm...Phải diễn trò như vậy thật vất vả...

Sở Cảnh Mộc quay đầu thấy nàng, vội vàng gọi nàng qua, đón lấy cái khăn trong tay, lau khô hai chân của Lục Phù, Bôn Nguyệt liền lui xuống.

Lục Phù thấy vậy hô to “Bôn Nguyệt không thấy vương gia dữ như vậy sao...Mau trở lại nha...vương phi ta sợ...”

Bôn Nguyệt cười không để ý nàng, bên trong chòi nghỉ mát, Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ chân nàng, Lục Phù không chớp mắt, liền co chân đá vào ngực hấn, nhưng bị hấn bắt lấy...

“Trời lạnh như vậy, về sau không được làm thế nữa, sẽ bị cảm lạnh” hấn thân nhiên trách cứ, ôn nhu lau khô chân nàng, dùng bàn tay ấm áp của mình vuốt ve...

Lục Phù cười duyên, mặc cho hấn nắm, trêu ghẹo “Vương gia, người ăn đậu hũ của ta sao?”

Sở Cảnh Mộc ảo não, nữ nhân này, cùng nàng nói chuyện đằng hoàng nhưng nàng lúc nào cũng không để ý, hấn trừng mắt liếc nàng một cái, “Khởi đậu hũ này bị biến thành thê thảm, bốn vương không đành lòng thương thức”

Lục Phù cười khê, trong lòng tự nhiên cảm thấy ấm áp...

“Đôi chân xinh đẹp lại làm ra nông nổi như vậy, nếu không yêu quý bản thân mình, coi bốn vương làm sao trị tội ngươi” Sở Cảnh Mộc ngẩng đầu, hung hăng nhìn nàng đầm đìa, trong lời nói mặc dù hung ác vô cùng, nhưng đáy mắt lại lộ ra vẻ cưng chiều...

“Ta đâu có sợ...” Lục Phù cười khê, cúi đầu để sát vào mặt hấn, khoe môi không nhịn được lộ ra ý cười “Lời ng tiếng ngọt của vương gia cũng không tồi, về sau nếu mỗi ngày nói một câu...Ha ha...bốn vương phi liền cảm thấy hạnh phúc...”

Mặt của Sở Cảnh Mộc đỏ lên, nữ nhân này thật là không sợ trời không sợ đất, lời nói này mà nàng cũng nói ra được, lời nói quan tâm của hấn lại trở thành lời ngon tiếng ngọt, Sở Cảnh Mộc bắt đắc dĩ lắc đầu, lại ôm lấy nàng, ngồi ghé vào ghế đá, mà Lục Phù thì ngồi trên đùi của hấn, bị hấn gắt gao ôm trong lòng ngực...

Vương phi của hấn, có khi lạnh lùng, có khi ôn nhu, có khi nghịch ngợm, có khi uy nghiêm...Nàng giống như một quyển sách, phải đọc cẩn thận nhắm nháp, vì luyện tức sẽ đọc đến trang cuối cùng...

“Ah...Ngươi đang chơi cờ?” Ngồi xuống ghế đá, hấn vô cùng thân thiết ôm thắt lưng của nàng, liếc một cái liền thấy ván cờ trên bàn...

Ngồi ở trong lòng ngực hấn, cảm giác được rõ ràng độ ấm bên hông cùng hơi thở ấm áp đang phả ra, Lục Phù đỏ mặt, tuy nói nàng luôn lớn mật khiêu khích hấn, nhưng thân thiết như vậy chỉ là lần thứ nhất.

“Có rất nhiều người biết chơi cờ...có gì lạ đâu?” Lục Phù cười khê.

“Tốt, có rảnh, chúng ta chơi vài ván”

“Oa, vương gia ngươi nên suy nghĩ kỹ, nếu bị thua đã kích đến lòng tự trọng, thì cũng đừng thẹn quá hóa giận a”

“Ngươi a...” Sở Cảnh Mộc bóp bóp mũi của nàng, nữ nhân này đặc ý như thế sao? Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ thua cho một người, đến lúc đó ngươi thua cũng đừng làm xấu là được”

Xem tính tình của nàng, tám phần là có thể...nói cho biết trước miễn cho người nào thua rồi không nhận.

“Ai a, ngươi thua cho ai?” ười hỏi, điều này làm cho nàng tò mò “Chắc là thua cho nữ nhân đi?”

Trí nhớ xa xôi nhưng rõ ràng hiện lên làm Sở Cảnh Mộc giật mình rồi nở nụ cười, mùi thơm ngát phát qua chớp mũi, thân hình ôn nhuận ấm áp đang ôm trong tay là thể tử của hắn... Sở Cảnh Mộc tham lam hít hương thơm của nàng, mắt hoa lên, mặt đỏ sát cổ của nàng, thấp giọng hỏi “Vương phi dùng phần gì... thơm quá..”

Lục Phù buồn cười rờ rờ đầu hắn, “Không phải đang nói cớ sao, vương gia lại nói sang nơi nào”

“Lỡ bị người chiếm tiện nghi, nên ta chiếm tiện nghi của người lại, không được sao?” Sở Cảnh Mộc trêu tức, làm cho Lục Phù không ngừng thoát ra từng trận cười duyên, nhẹ nhàng mà quán quít lấy hương thơm của hoa mai ở Tây sương.

“Như vậy đầu còn là vương gia lãnh khốc nữa? rõ ràng giống một gã lưu manh”

“Người không biết thôi, gương mặt lạnh của bốn vương cũng có thể bỏ xuống, nhẹ nhàng thả lỏng một chút đi !”

Bỗng nhiên như nghĩ đến điều gì, hắn ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói “Ngày mốt trong cung có yến tiệc, quan viên nhất phẩm phải mang theo người nhà, Phù nhi, muốn đi không?”

Lục Phù ngưng mi, lời này rất có ý tứ, hắn hỏi nàng muốn đi không, nếu là không đi, hắn cũng không ép, nhưng đó là yến tiệc trong cung đình, ai dám kháng chi? Xem ra quyền thế của hắn vượt quá sự tưởng tượng của nàng...

Đi vào cung đình nàng sẽ gặp người khác, tất cả nên để cho tự nhiên, có cơ hội tốt như vậy, nàng làm sao không muốn đi?

“Vương gia, này hoàng cung trọng địa, quyền quý vô cùng, ta chỉ là một nữ thương nhân, đi được sao?”

“Không được nói như vậy” Sở Cảnh Mộc trầm giọng nói, tay trên lưng siết lại, “Người là Sở Cảnh Mộc ta, là Phù dung vương phi tôn quý, là nữ nhân có một không hai trong thiên hạ.”

Một câu có một không hai này làm cho tâm tình của Lục Phù thêm trầm trọng, Lục Phù hướng vào trong ngực ấm áp của hắn, cười khẽ “Vương gia, nếu có thể ôm ta ngủ trưa một hồi, bốn vương phi sẽ chu toàn mọi thứ...”

Nghe ra ý tứ của nàng trong lời nói, hắn nở nụ cười, ngồi ôm lấy nàng “Bốn vương tuân mệnh, người là yêu nghiệt, buổi tối đi làm cái gì mà ban ngày buồn ngủ.”

“Là giết người...”

Ồ trong lòng ngực của hắn, Lục Phù cười trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Hai đóa phù dung

Trong Quang vinh vương phủ, hoa mai tỏa hương bay xa ngàn dặm, gió thu mơn man thổi qua, làm cho dao tri lẫn lẫn ngọn sóng, nhưng giờ này phù dung trong dao tri đã sớm héo tàn, không còn đưa hương theo gió, một mảnh yên lặng không tiếng động, lâu lâu có một vài tiếng chim hót lẻ loi nghe rất bi thương âm đạm.

Một nữ tử tuyệt sắc đang ngồi trang điểm trước gương, đáy mắt đầy vẻ u buồn không tan, oán cùng hận như đan vào nhau hiện rõ trong mắt nàng, nàng nhìn đắm đắm vào dung nhan tái nhợt của mình trong gương, lặng lẽ rơi hai hàng lệ.

Oán hận của Vân uyển phù như kéo dài không dứt, như nước sông Trường giang, Hoàng hà chảy theo dòng, nàng lẽ ra có được hạnh phúc, nàng vốn nên là Sở vương phi, nhưng tất cả hạnh phúc của nàng đều bị sự việc ngoài ý muốn kia làm hỏng hết...

Nàng muốn không nghĩ tới thân phận, vọt tới Sở vương phủ để gặp Sở cảnh mộc một lần nói cho hắn biết là nàng vô tội, nhưng mà Quang vinh vương phủ giống như lao tù, nàng không thể thoát ra ngoài.

Quang vinh vương bề ngoài giống như đối xử nàng thật tốt, nhưng thất ra rất là bá đạo giam cầm nàng, ngay cả Vân vương phủ cũng không thể quay về, không lẽ cả đời này nàng phải sống như vậy sao?

Lần đầu tiên nhìn thấy Sở cảnh mộc, liền toàn tâm toàn ý giao trái tim cho hắn, dùng hết tâm tư mới được hắn chú ý đến, nàng rõ ràng sẽ trở thành tân nương của hắn, vĩnh viễn làm bạn bên cạnh của hắn, hạnh phúc như đã trong tầm tay, vì sao lại có thể trong một phút tan thành mây khói.

Nàng hận tất cả, hận Quang vinh vương nhận người sai lầm, hận nữ tử kia đang ở bên người hắn,thật đau đớn thay khi nàng kia cũng là một nữ tử cùng nổi danh như nàng, cùng được tôn xưng một đóa phù dung.

Nghe Quang vinh vương bảo lại, Sở cảnh mộc đi Hà nam nơi có ôn dịch lan tràn, nàng ngày đêm ăn ngủ không ngon, vì hấn mà lo lắng, vì hấn mà cầu nguyện bình an, vì hấn mà u sầu...

Rồi lại nghe nói, Tô lục phù cũng đi Hà nam, ở thành An dương trấn an dân chạy nạn, trợ giúp hấn thành công thống trị ôn dịch, ở dân gian được xưng tụng là Phù dung vương phi, được vạn dân kính trọng.

Nàng không phục, người đó phải là nàng, tất cả vốn nên là của nàng...

Những ngày gần đây lại nghe nói, Sở vương cung yêu thế tử, cả kinh thành đều biết, ...Nàng không tin...không tin hấn đã quên cảm tình ba năm của bọn họ, tình cảm ba năm nồng đượm lẽ nào không bằng mấy tháng ở chung với nàng kia sao? Nàng không tin....

Quang vinh vương đối xử với nàng như là một người trượng phu rất sắc sảo thế tử, nhưng lại âm thầm ngoan lệ, ngày ngày cố tình nói Sở vương phi như thế nào....Sở vương lại như thế nào...Nàng không rõ vì sao người hấn âu yếm đang ở bên người khác, nhưng hấn lại thờ ơ không hề tỏ ra đau lòng hay để lộ ra nét buồn trên mặt, ngược lại tại sao nàng lại đau thấu tâm can, chẳng lẽ đây là điểm khác nhau giữa nữ nhân và nam nhân...?

Cho nên Quang vinh vương mới bình tĩnh như thế, và Sở cảnh mộc mới vọng tình như thế...

Nữ nhân kia trong lòng của nàng rất chướng tai gai mắt.

Ngay cả phụ thân cũng khuyên nàng buông tha, khuyên nàng toàn tâm toàn ý phụ trợ Quang vinh vương, cùng hấn nội ứng ngoại hợp, nàng cũng không nghe lọt vào tai...

Đêm nay là cơ hội tốt của nàng, Sở cảnh mộc sẽ tiến cung, mà nữ thương nhân kia có thể nào quên được những sự kiện lớn như thế này, nhất định sẽ sợ đến xanh mặt...Nàng cười lạnh...

“Vương phi, người xem nên mặc xiêm y gì, màu tím có được không? Xuân đào, tỷ nữ bên người của nàng nom nớp lo sợ hỏi, từ sau đại hôn, quận chúa đã không giống như trước kia, tính tình hay thay đổi, tâm tư bất định làm cho nàng thấy sợ hãi, dù hầu hạ ở bên người nhưng phải luôn luôn lo lắng đề phòng.

Vân uyển phù liếc mắt nhìn xiêm y màu tím, nở nụ cười, vẫn là Xuân đào hiểu biết ý người, biết Sở cảnh mộc thích màu tím nên giúp nàng chọn ra.

Thấy nàng nở nụ cười, Xuân đào nhẹ nhàng thở ra, giúp nàng thay đổi, lại giắt lên đầu nàng Vân phượng trăm cát tường, khéo léo tô son vẽ phấn rất là tinh xảo, lại giúp nàng lựa chọn những châu ngọc mà nàng yêu nhất, tất cả tạo cho nàng vẻ quý khí bức người, kiều diễm vô song.

“Ta xinh đẹp không?” Vân uyển phù nhìn chính mình trong gương, vui mừng hỏi.

Xuân đào cười tán thưởng “Ta còn chưa thấy qua nữ tử nào xinh đẹp hơn quận chúa”

Quang vinh vương đang đứng ngoài cửa sắc mặt âm trầm, nửa năm qua nhìn nàng rất ít tươi cười, lòng không khỏi ghen tị, nàng chung diện như thế là vì gặp lại Sở cảnh mộc sao? Cách ăn mặc tỉ mỉ như thế, xinh đẹp sắc xảo động lòng người như thế.

“Vương gia vạn phúc” Xuân đào thấy hấn tiến vào, khom người thỉnh an rồi tránh qua một bên, vẻ tươi cười trên mặt Uyển phù biến mất, nhìn xuống như muốn che dấu vẻ vui mừng mới vừa rồi.

“Hôm nay vương phi hình như rất vui vẻ cao hứng, trang điểm mỹ lệ như thế làm cho bốn vương động tâm” hấn nắm vai nàng, vô cùng thân thiết hôn nhẹ lên trán, khuôn mặt anh tuấn trong gương đồng hiện ra vẻ lo lắng cùng ghen tị điên cuồng.

“Người buông ra” Vân uyển phù đứng dậy đẩy tay hấn ra, mặt không chút thay đổi, cho tới hôm nay bọn họ cũng chỉ gần nhau trong đêm động phòng hoa chúc, vì phải mượn sức của các vị đại nhân trong triều, trong phủ Quang vinh vương cũng có hai sườn phi, hấn nhìn như giống thật lòng với nàng, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy muốn buồn nôn.

Quang vinh vương hung hăng cười lạnh, nửa năm qua xem như hấn đã dùng hết tâm tư, dùng mọi cách cung chiêu, nhưng vẫn như cũ không làm nàng cảm động dù chỉ một chút, nhớ lại điều này lòng hấn đau như cắt.

“Hoàng cung chính là nơi trang nghiêm, người nên có chừng mực, đừng quên người là Quang vinh vương phi”

Vân uyển phù lạnh lùng nhìn hấn, cũng không nói chuyện...đem lệ trong mắt nuốt trở về, gắt gao mân mê đôi môi tái nhợt, càng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu.

Ở Sở vương phủ, Băng nguyệt nói, trong hoàng cung, các vị phu nhân nhất định đua nhau trang điểm tú lệ, để phô bày phong tư của mình, cho nên nàng lựa chọn một vân trâm rất đặc biệt, xinh đẹp long lanh và giắt lên rất nhiều châu sai. Trên đầu rất nặng, thật sự không thoải mái, Lục phù tư tay mình thả ra hai lọn tóc dài ôm lấy khuôn mặt, phiêu dật bay bay, xinh đẹp động lòng người.

Nhìn xem Bôn nguyệt không vừa ý là lên...Lục phù cười khế, nàng chỉ muốn thoải mái mà thôi, Sở cảnh mộc tặng nàng rất nhiều đồ trang sức, châu sai, vòng ngọc, trâm châu...Thứ gì cần cũng đều có, nàng toàn bộ không cần đến, trước kia ở nhà nàng không dùng những trang sức lèo lẹt như thế, người khác thấy chúng xinh đẹp nhưng nàng chỉ cảm thấy chúng rất tầm thường.

Quần màu thủy mâu, áo màu ngọc bích, càng tôn lên thân hình yếu đuối thương cảm, nhan sắc tú lệ khuynh thành, gió lạnh lùa vào trong áo, rất lạnh làm cho

thân mình nàng run lên. Người trong viện, thị nữ cầm vệ, Tiểu nhạc Lâm long, mọi người nhìn không chớp mắt, có cảm giác như Lục phủ là tiên nữ đi ra từ trong tranh, thướt tha yếu điệu.

Sở cảnh mộc không hồn giận nhú mày, nữ nhân này rõ ràng sợ lạnh muốn chết, còn ăn mặc mỏng manh như thế...

“Băng nguyệt, trở về đem áo choàng da điều mang đến, và cả bao tay nữa, mặc ít như vậy có thể cản gió sao?”

Mọi người đều sùng sốt, Băng nguyệt cũng ngẩn người ra, mặc như vậy là tốt lắm rồi a. Sở cảnh mộc trừng mắt, nàng mới vội trở về Tây sương mang áo choàng cùng bao tay tới.

Xe ngựa của vương phủ đậu ở ngoài cửa cung, Băng nguyệt Bốn nguyệt sùng sốt, thấy cách đó không xa, xe ngựa của Quang vinh vương phủ cũng vừa dừng lại, Vân uyển phủ xuống theo, vẻ hoa lệ quý khí bức người, phong tư như trăng non đáng yêu làm cho người ta thương mến, Quang vinh vương đang ở một bên, khuôn mặt tuấn tú cứng ngắc, cũng nhìn về phía bọn họ...

Tiểu nhạc, Lâm long cũng nhìn thấy, đều cảm thấy nao nao... Oan gia ngõ hẹp cũng không trùng hợp như vậy...

Mà trong xe ngựa, Lục phủ đang ngủ say, Sở cảnh mộc ôm nàng, không rõ vì sao nàng thích ngủ như vậy, chỉ cần có thể nằm xuống bất cứ nơi nào nàng sẽ không bỏ qua, hiện tại ngay cả hân ô áp cũng sắp trở thành công cụ làm ấm giường của nàng...Cung yêu ôm nàng, nghe được tiếng thở nhè nhẹ đều đều, hai gò má xinh đẹp đỏ bừng thật đáng yêu...

Yêu chiều dường như đã trở thành thói quen...

“Vương gia, vương phi tới rồi...” Bốn nguyệt mở cửa ra, nhắc màn che lên, thấy Lục phủ còn đang ngủ say, bắt đắc dĩ cười khô, từ vương phủ tới hoàng cung, không phải là khoảng cách xa xôi, sao lại ngủ ngon như vậy...

Sở cảnh mộc cười cười, nhẹ nhàng đánh thức nàng, Lục phủ xoa xoa thắt lưng, thấp giọng hỏi “Tới rồi sao?”

“Buổi tối đi làm kẻ trộm hay sao?” Sở cảnh mộc buồn cười tới bên xe ngựa, vươn tay mềm nhẹ ôm nàng xuống xe, gió lạnh thổi vào cổ làm nàng tỉnh ngủ vài phần...

Sở cảnh mộc kéo áo choàng bọc nàng lại, hôm nay trời càng ngày càng lạnh...

Vân uyển phủ dường như chịu rất nhiều đã kích, thân hình không tránh khỏi một trận run rẩy, sắc mặt tái nhợt...như không còn chút máu...

Sở cảnh mộc cười đến ôn nhu như thế, giống như đã từng cười với nàng, lại đối xử với một nữ nhân như trân bảo hiếm có...Lệ tràn ra trong mắt nàng, khuôn mặt quen thuộc tuấn đạt kia làm mắt nàng đau đớn...

Mà Quang vinh vương cũng thấy kinh diễm, nguyên lai bộ dáng thường ngày của nàng là như vậy....Nữ tử ở Phong ba đình cùng hân mưu đồ bí mật, cùng hân diễn trò, ngày thường là bộ dáng như thế...Mỹ miều như hoa, lại tà mị như yêu tinh, câu đoạt hồn người...Mặt xinh đẹp như vậy, cười âm áp như vậy, nhưng cũng có một tâm địa lạnh lùng...

Mà Sở cảnh mộc cùng Lục phủ dĩ nhiên cũng nhìn thấy họ...Đây là sau lúc sai kiệu hoa, bốn người bọn họ lần đầu tiên chạm mặt gần như vậy...

Trong mắt Uyển phủ đầy vẻ bi thương cùng thống khổ...Lòng Sở cảnh mộc dừng lại một chút, tay đang ôm lưng Lục phủ trở nên cứng ngắc. Tại sao trong mắt của nữ tử kia nhiều bi thương như vậy, nàng không hạnh phúc sao...?

Mà ánh mắt của Quang vinh vương đang đăm đăm nhìn Lục phủ cũng không tránh khỏi ánh mắt của hân, Sở cảnh mộc nhú mi, mười phần không thích ánh mắt đó...

Phi cười một tiếng, đánh vỡ cục diện bế tắc, khi Sở cảnh mộc quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt đang cười duyên của Lục phủ...Hân có chút kinh ngạc, nhìn thấy Quang vinh vương nàng không để ý sao?”

Nàng càng cười tươi như hoa, xinh đẹp lóa mắt “Vương gia, thấy người cũ không lên tiếng gọi sao?”

Nữ nhân đối phó với nữ nhân thủ đoạn còn ác hơn nam nhân nhiều, đáy lòng Lục phủ cười lạnh, thấy Vân uyển phủ sắc mặt sầu thương, nàng càng phát ra tiếng cười kiêu diễm...

Hai đóa phù dung của kinh thành, lần đầu tiên có cơ hội thấy rõ đối phương...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Cung yến

“Không cần, chúng ta đi vào thôi” Sở cảnh mộc thật sâu liếc Vân Uyển phù một cái, có chút bất đắc dĩ, lại có nhiều điểm chua xót, ôm Lục phù đi vào cửa cung...

“Cảnh mộc..” Vân uyển phù muốn tiến lên nhưng bị Quang vinh vương giữ tay nàng lại.

“Đừng nên quên thân phận của mình, Quang vinh vương phi...” Hắc âm độc cô tình cuồng điệu ba chữ Quang vinh vương phi như để nhắc nhở nàng...

Như thuận nhìn xuống, khoe môi của Lục phù gọi lên ý châm chọc...

Không đành lòng phải không? Nàng nâng mắt nhìn con đường thẳng tắp, trầm giọng trang nghiêm, giống như vô tình hỏi “Vương gia đúng là một người có lòng”

Sắc mặt của Sở cảnh mộc trầm xuống, giận dữ trừng mắt liếc nàng một cái, tâm tư hẳn bị người khác nhìn thấy nên con ngươi hiện lên vẻ phẫn nộ cùng phức tạp, Lục phù làm như không phát hiện, ánh mắt không ngừng lưu chuyển trên ánh đuốc đang lay động trong cung đình...

Vòng tay ôm ấp nhất thời thả lỏng, nàng cảm thấy có chút lạnh...

Trong gió thu hiu quạnh, lệ của Vân uyển phù tuôn rơi như suối, nhìn hình dáng hai người biến mất càng lúc càng xa, giống như hẳn cùng nàng đã cách nhau một hoàng hà không thể vượt qua.

Nàng không tin, tuyệt đối không tin, bọn họ có ba năm thời gian ngọt ngào, nàng không tin hẳn có thể quên không còn một mảnh.

Khi bọn họ đi vào, tạo ra một cảnh tượng kinh diễm không ngừng, Sở cảnh mộc cùng Lục phù phía trước, Quang vinh vương cùng Vân uyển phù ở phía sau, hai đôi bích nhân rất xứng đôi làm cho mọi người như ngừng thở...

Nơi đây đều là vương hầu, là những người đã trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng cũng bị nỗi kinh ngạc làm cho tròn tròn hai mắt...

Hai nữ tử xinh đẹp tuyệt luân, phong tư yếu điệu, đầy áp phong tình, làm cho yến hội trở thành một cảnh yên tĩnh, tiếp theo đó là những tiếng tán thưởng...

Ngon lửa trong mắt của Tấn vương toát ra, giống như đã chạm trúng con mồi, khoe môi tà mị nhẹ cười lạnh, Sở vương này quả thật diễm phúc, lấy sai tần nương mà cũng có thể có được một nhan sắc xinh đẹp như vậy.

Phù dung vương phi, thật là người cũng như tên..không có chút giả dối...

Sau quy cũ và lễ tiết, Sở cảnh mộc ngồi vào chỗ của mình, ti trúc dễ nghe vang lên, y phục rực rỡ dao động, Lục phù âm thầm quan sát cung yến này...

Ở phía trên cao, mặc dù hoàng đế thân khoác hoàng bào, nhưng vẻ già nua đã hiện rõ, hoàng đế giống như cọng cỏ đại héo tàn trong ngày đông giá rét. Bên cạnh của ông là một nữ tử, ngọc trầm lay động, đầu giắt minh châu, phát ra ánh sáng loé mắt trong đêm, mặc dù đã là một thiếu phụ trung niên nhưng dường như thật tốt, một thân toàn tơ lụa, vàng chói lóa mắt, diễm lệ phi thường. Nàng chỉ là quý phi nhưng mặc một thân vàng óng như thế, ? Như vậy rõ ràng rất có thể lực...

Đối diện là vài vị hoàng tử đang ngồi, thái tử nho nhã quý khí, giữa hai mắt hiện ra vẻ mệt mỏi, nếu sinh ra ở ngoài cung đình nhất định sẽ trở thành văn sĩ, đáng tiếc hẳn đã chọn nhầm nơi để đầu thai...

Nhìn thấy Tấn vương...đáy lòng của Lục phù cười lạnh, rốt cuộc đã nhìn thấy tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện...được đồn đãi là người rất ngoan độc, đáng vẻ đường đường, vẻ tươi cười bên ngoài không hợp với một người có tâm địa tàn khốc như thế...Thấy ánh mắt nàng nhìn qua, hẳn gật đầu thăm hỏi, nở nụ cười. Lục phù sững sốt cả người, nụ cười này giống như sải lang nhìn thấy con mồi cười...Nàng cảm thấy có một luồng khí lạnh thổi vào xương cốt, không khỏi hướng tới nơi ấm áp bên người...

“Phù nhi...cảm thấy như thế nào?” Thấy sắc mặt nàng không tốt, Sở cảnh mộc ôn nhu hỏi.

“Lạnh...” Lục phù nhẹ phun ra một chữ, miễn cưỡng cười cười. Một ánh mắt khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, Tấn vương là người thứ nhất...

Tiếp theo nhìn đến Quang vinh vương, nàng đã gặp qua, nhưng vì ở quá xa, thâm ý trong mắt hẳn nàng nhìn không rõ, mơ hồ cảm thấy được hẳn thay đổi không ít, không còn như ngày đó ở Phong ba đình nhìn thấy chính khí nghiêm nghị. Thời gian chỉ mới ngắn ngủi hơn nửa năm a...Hắn đã biến hoá nhanh như vậy có thể thấy được việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này quyết liệt đến cỡ nào, đứng trong một nơi đầy máu nhuộm, ai có thể giữ được sự tỉnh khiết như tờ giấy trắng...

Nàng không khỏi nhìn về Sở cảnh mộc ở bên cạnh, không giống như vẻ ôn nhu khi ở bên cạnh nàng, hẳn đang ngồi yên lặng với sắc mặt lạnh như băng, như được bao phủ bởi một tầng băng dày đặc, không ai có thể phá vỡ. Làm cho người khác không dám đến gần, ...Nàng cảm thấy có chút không thoải mái, rốt cuộc đầu mới là bộ mặt thật của hắn...

Trong yến tiệc hôm nay, xoay quanh hẳn và mấy vị hoàng tử, trong lời nói của mọi người, hoặc tỏ vẻ kính sợ, hoặc trở nên khúm núm, cũng có nịnh nọt...không biết là thật hay giả, mọi người như đang mang những chiếc mặt nạ vô hình...

Họ đem mặt thật của mình che dấu rất kỹ, nơi hoàng cung xinh đẹp hoa lệ này, quả nhiên là khó phân biệt, ở bên ngoài tầng tầng đều được che đầy, khó có thể biết đâu là thật, đâu là giả...

Hoàng đế có bảy nhi tử, nhưng chỉ có năm người ở đây, hai vị kia vẫn là thiếu niên mi thanh mục tú, chỉ trên dưới hai mươi. . . Thật đáng buồn cho vận mệnh, tranh chấp lợi hại như vậy, nhưng ngôi vị hoàng đế chỉ có một mà thôi, ngai vàng cũng chỉ có một, cuối cùng cũng chỉ có một người có thể ngồi lên, mà những người khác sẽ không tránh khỏi sẽ bị lưu đày hay ban cho án tử. . . mọi việc rồi sẽ ra sao đây?

Hiện giờ còn lại trong triều đình, trừ bỏ Sở vương, nếu không phải là người của Quang vinh vương thì cũng là người của Tấn vương.

Ánh mắt của Vân uyển phù thủy chung không rời Sở cảnh mộc, mang theo vẻ si mê cùng không thể tin tưởng, còn có tâm tình không hiểu, dung nhan kiều diễm tràn ngập một vẻ đau thương, lòng tràn đầy phiền muộn..

Mà người bên cạnh nhìn nàng không chớp mắt, khuôn mặt lạnh lùng không hề có độ ấm, trừ bỏ nàng còn có người biến sắc mặt nhanh như vậy, hẳn không thể nào không nhìn ra ánh mắt của Vân uyển phù, thật sự hẳn thờ ơ như thế sao? (Ý nói Sở cảnh mộc thờ ơ nhìn Vân uyển phù làm cho Lục phù thắc mắc)

Mà thái độ của Quang vinh vương cũng làm cho người ta tò mò, ánh mắt của thế tử mình luôn nằm ở trên người một nam tử khác, hẳn giống như không để ý, cố tình uống rượu, lại như vô tình thoáng nhìn qua bên người Lục phù. . .

Bây giờ đã là hơn nửa năm sau khi chuyện sai kiệu hoa mọi người đều biết, hiện giờ gặp lại nhau, nhưng thật ra có chút kỳ quái.có một tia quý dị phiêu dang trong không gian. . .

“Sở vương gia, vị này chính là Phù dung vương phi sao?” một thanh âm lạnh lãnh vang lên. Nàng quay đầu lại biết được vị mới vừa cất tiếng hỏi là Hàn quý phi đang cao cao phía trên. . . trong ánh mắt lợi hại của quý phi có vẻ giả dối. . .

“Vâng” ..giọng nói của Sở cảnh mộc không lộ ra biểu tình, cung kính vuốt cằm đáp, Lục phù ở bên cạnh rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn không có độ ấm.

“Tốt lắm, cùng ái khanh thật sự là anh hùng mỹ nhân, một đôi tuyệt phối, đứng rồi còn nghe nói chuyện vương phi ở An dương một kiếm chém tri phủ, quả thật là không thua cho tu mi, khiến người khâm phục” vẻ châm chọc trong lời nói không thể dấu diếm. . .

Ánh mắt của mọi người chuyển đến trên người bọn họ, hơn phân nửa là muốn xem kịch, quyền thế của Sở vương này quá lớn, lại không để cho Tấn vương, Quang vinh vương sử dụng, có vẻ như không đắc tội với ai, nhưng thật ra cả hai hẳn đều đắc tội. Không ít người đã sớm chờ xem kịch này từ lâu, Sở cảnh mộc từ trước đến nay rất lạnh lùng, không kết giao với ai, trừ bỏ vài người võ tướng bên ngoài, trong triều không có vây cánh. Mà hoàng đế chưa nói chuyện, quý phi nương nương đã đặt câu hỏi, dù không thể chạm tới Sở vương, nhưng cũng có thể động tới Sở vương phi, cho hẳn một lời cảnh cáo phù đầu cũng tốt.

Sở cảnh mộc nhẹ nhàng cười, nhìn thoáng qua Lục phù bên cạnh “Quý phi nương nương. . .An dương phủ ăn hối lộ trái luật, ức hiếp dân chúng đã lâu, bốn vương muốn xử trị hắn, vương phi chỉ là tiện tay thay bốn vương thôi”

Chỉ bằng một câu nói đã đem hết trách nhiệm chuyển tới trên người hắn, Hàn quý phi lạnh lùng cười, nhìn đáng vẻ xuất chúng của Lục phù bên cạnh đang dè dặt cười, như bọn họ đang nói gì không liên quan đến mình.

“Sở vương thật sự là có tình có nghĩa, xem ra âm mưu dương sai là một chuyện tốt, đúng không?”

Tấn vương tà mị cười với âm thanh châm chọc, Sở cảnh mộc cùng Lục phù mặt không đổi sắc, mà mặt của Quang vinh vương lại hiện ra vẻ tàn khốc, tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái, chỉ có Vân uyển phù nghe thấy những lời này uly khuất nhìn về phía Sở cảnh mộc, thấy vẻ mặt sắc lạnh của hắn, nàng càng thêm ra vẻ dè dặt đáng yêu.

Như vậy rõ ràng là khiêu khích, Quang vinh vương dĩ nhiên hiểu được, nhìn thấy Lục phù vẫn luôn tươi cười, nhất thời trong đầu hiện lên ý niệm, lúc trước nếu người hắn lấy là nàng cũng không sai. . .Hắn lấp bắp kinh hãi, Sở cảnh mộc nhìn thấy ánh mắt của hắn dừng lại trên người Lục phù, lãnh liệt đảo mắt nhìn hắn một cái, ngầm có ý cảnh cáo.

Trong yến hội, ca múa tung bừng, nơi nơi vui vẻ hoà thuận, cao cao phía trên, hoàng đế cùng Hàn thị nói cười liên tục, mà trong lúc đó vài vị vương gia tuổi trẻ đang ngồi, nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra là ba đào mãnh liệt, như có mạch nước ngầm đang chảy qua, mỗi từ ngữ mỗi lời nói của bọn họ, đều có ẩn ý ngầm, vẻ tươi cười giả dối hiện ra trong đáy mắt. Nghe Quang vinh vương cùng Tấn vương, người nói một lời ta nói một tiếng, quốc trượng cùng thừa tướng cũng cười hùa theo, Lục phù âm thầm cười, lúc này mới cảm nhận được cuộc đoạt vị đã đi vào hồi quyết liệt, công nhiên ở trong cung yến đầu đá lẫn nhau, đã có khí thế như thế.

Ngẩng đầu nhìn về phía hoàng đế, hắn cười đến già nua, vận mệnh đã hết, đã hơn mười năm trăm mê tửu sắc, không hề phát hiện chung quanh mình đang rất loạn hay sao?

Ngai vàng ở phía sau hắn là mục tiêu chú ý của người trong thiên hạ, cũng là Quang vinh vương, Tấn vương dẫm lên xương trắng để đi lên, vương miện loè loè chói mắt, từ xưa đến nay vương vị có nhiều hấp dẫn như vậy, quyền lực lại đáng yêu như thế, làm cho vô số anh hùng cúi đầu khom lưng.

Nàng thấy qua đủ loại cười trên miệng đắm quan lại, trên bàn bày đầy sơn hào hải vị, hương trà thơm lượn lờ quanh mũi, chợt nhớ đến bảy ngày ở thành An dương, nhất thời cảm khái rất nhiều. . .

Cách bức tường cao cao của hoàng cung, ở bên ngoài lại khác biệt nhiều như thế...

Trong yến hội, rượu đã quá ba vòng, nhiều người mượn rượu cố tình châm chọc, không ít phu nhân của quan lại tụ tập cùng một chỗ, đàm luận nói khoát, bảo trượng phu của mình ở trong triều như thế nào như thế nào... Đối trá khoe khoang... Sở cảnh mặc biết nàng không vui, khi có người lên tiếng mời cũng thay nàng từ chối, không để cho nàng rời khỏi người để tránh đi những phiền toái...

Lục phủ thông thả đi ra ngoài hoa viên dạo, nàng lấy cớ phiền muộn muốn đi một vòng... Trong ánh sáng mờ nhạt của cung đình chiếu xuống, nàng nhàn nhả đi tới, khoe môi mang theo ý cười như có như không. Cách biệt đã lâu, gặp lại người yêu ngày xưa, hẳn nhất định sẽ có nhiều tâm sự cùng chăm sóc, nàng nghĩ thầm...

Hoàng cung này, tường cao ngói hồng, nơi nơi rộng lớn, nhưng cũng không khỏi cuốn vào phiền muộn, trong bóng đêm mênh mông, có nhiều điểm không rõ, Cảnh hi cung và Tú an cung, nhưng lại lớn nhỏ khác nhau, mà hoa viên này lại có một cảnh trí khác biệt, mặc dù đã vào cuối thu, vẫn có muôn hoa đua nở, kia hoa cúc xinh đẹp, này hoa quế tỏa hương, còn có rất nhiều loài hoa kiêu diễm nàng không biết tên.

Tay của Lục phủ chạm vào một bông hoa màu tím yêu kiều, giống như mẫu đơn lại giống như thược dược, không giống với những bông hoa thanh lệ khác. Đưa đầu ngón tay còn vương lại hương hoa lên mũi ngửi, đây là hoa gì, nàng chưa từng gặp qua?

“Hoa đó gọi là tử tình mẫu đơn” một âm thanh xa lạ vang lên, nàng nhú mi, quay đầu lại bắt gặp một khuôn mặt đường đường, sắc mặt hồng hào, hai tay chấp sau lưng, dáng vẻ tự đắc, mang theo nụ cười quý dật.

Lục phủ nhìn xuống, trong mắt đầy sắc lạnh, khom người hành lễ “Tần vương vạn an”

Thông thả bước qua, hừ một tiếng, cười, đôi mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm Lục phủ, tóc đen như mực được giắt một cây trâm thúy ngọc, thân hình xinh đẹp quyến rũ, càng hiển hiện một nhan sắc mỹ lệ phi thường, ở trong yến hội, dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng đã làm cho tâm hồn của hắn dao động, như bị câu dẫn mất linh hồn...

Tuyệt sắc như thế, vốn nên xứng thiên hạ đệ nhất...

Trên đời có một số người, chỉ cần nhìn một cái, liền thấy yêu thích, cũng không cần lý do...

“Vương phi đa lễ, bốn vương không dám nhận” Tần vương cười lạnh, một màn sương hiện lên trong mắt, hai tay nâng nàng dậy, Lục phủ đứng lên, tránh né tay của hắn, âm thầm suy nghĩ hắn tới đây có dụng ý gì.

“Vương phi thật sự là hào phóng, biết trên đường tới đây bốn vương thấy gì không?”

“Vương gia nếu nghĩ muốn cho biết, Lục phủ sẽ lắng nghe” nàng cười khê nhìn hắn, tươi cười như gió xuân, nhưng tâm trạng lại lạnh như băng, nếu không phải trong cung này gặp hắn, hắn đã sớm phơi thây ngoài đường...

“Ta gặp Sở vương cùng Quang vinh vương phi” hắn nhìn chằm chằm nàng trên mặt hắn tươi cười, nữ tử bình thường nghe nói trượng phu của mình gặp lại tình nhân cũ sẽ có biểu tình như thế nào, nhưng nàng cái gì cũng không có, ngay cả đáy mắt tươi cười cũng không vui đi...

Cách đó không xa có vài người cung nữ chậm rãi đi qua, đèn đuốc trong cung đình phát ra âm thanh tí tách, như muốn phá đi không gian yên lặng, các cung nữ liền cúi đầu không dám nhìn chung quanh, bước đi nhẹ nhàng rất nhanh vượt ra khỏi hoa viên giống như không dám dừng lại.

“Vương gia cùng Quang vinh vương là bạn cũ, không gặp lâu ngày, thì sẽ ôn lại chuyện cũ một phen, có gì Tần vương phải kinh ngạc” Lục phủ tươi cười, không để ý đến đáy mắt của hắn có sắc lạnh. Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Vốn nghĩ đến hắn muốn tìm nàng là để thông qua mượn sức của Sở cảnh mặc, hiện giờ xem ra không phải là chuyện này, nàng nhú mi hơi có chút khó hiểu, bên trong cung đình xa hoa, lòng người cũng hay thay đổi không thể đoán biết được.

“Vương phi không cần lo lắng sao, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy?” Hình như hắn có ý tra tấn, hắn từng bước đến gần, dù cho muôn hoa đua hương, Lục phủ mơ hồ cảm nhận được có tia bức người, Tần vương này tàn khốc nổi tiếng cũng không đơn giản.

Lục phủ vui cười tránh qua một bên không đáp hồi lại “Tần vương gia, hôm nay thấy sắc trời như thế nào?”

Ngẩng đầu nhìn phía chân trời, không thấy ánh sáng, chỉ thấy một màu âm trầm hắc ám, hơi có gió lạnh mãnh liệt, làm người lạnh run, Tần vương mặc dù không hiểu nàng hỏi có ý gì, vẫn thành thật đáp “Thu đã tàn có chút lạnh”, Lục phủ cười “Gió lạnh gào thét này làm cho người ta lạnh thấu tâm can, Tần vương nghĩ cũi khô có thể bốc cháy, có thể đốt sao?”

Một trận tiếng cười chói tai vang lên, tiếng vỗ tay có tiết tấu hoà theo, từng đợt theo đến tai của Lục phủ, như gió lạnh thổi thẳng đến tận vào trong vạt áo của nàng, trên người nàng dù được bao phủ loại da điều cực hiếm, lại vẫn như cảm nhận được cái lạnh bức người...

“Vương phi rất thú vị, so với tường tượng của ta còn thú vị hơn nhiều” Tần vương áp sát vào nàng, ngả ngón nâng cằm của nàng lên, trong đáy mắt hàn băng không tan, giống như thương tiếc, giống như đáng tiếc, tiếp tục nói cười “Giai nhân như thế này lại làm bạn với người lạnh lẽo như Sở vương, thật là phù dung bạc mệnh”

“Người tâm lạnh làm bạn với người tâm lạnh, không phải là tuyệt phối của nhân gian sao?”

“Ahhh?” Hân tà mị chớp mị, đôi mắt tàn nhẫn hiện ra vẻ thú vị “Vương phi cũng là người tâm lạnh sao?”

Trên má hân có ánh đuốc phát ra ánh sáng âm u mờ nhạt, chiếu rọi vào đường cong trên mặt Tấn vương rất rõ ràng, đáy mắt lạnh lẽo của hân cũng rơi vào đáy mắt của Lục phủ. Dưới cảm ản ản đau, cả người lạnh như băng, nghĩ muốn đẩy hân ra, rồi lại nhớ tới thân phận của hân, nằng nằng nhìn xuống, khóe môi lộ ra đường cong tuyệt đẹp “Vương gia, đa số người nơi đây là phạm nhân tặc tử, mắt thường nhìn thấy cũng không có suy nghĩ giống nhau, giống như cử chỉ của vương gia hiện giờ, nếu rơi vào ánh mắt của mọi người không biết họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Tia lạnh lẽo bén nhọn hiện lên trong mắt hân, lực đạo trong bàn tay lại tăng thêm vài phần, lãnh khốc tà mị cười, nhả ra từng tiếng từng tiếng một những chữ vô tình “Ngươi uy hiếp bốn vương?”

Dưới cảm rất đau, Lục phủ cố chịu đựng, nằng nằng cười khê “Tân vương suy nghĩ quá nhiều, ta chỉ là lo lắng cho Tân vương, đây là nơi trọng địa của hoàng cung, bí mật khó giữ nếu có nhiều người biết rồi bị truyền ra cái gì, không phải làm cho người ta phiền não sao?”

Khi nói những lời này lại có những cung nữ đi ngang qua, vài người nhìn thấy có chút kinh ngạc nhưng cũng không dám đứng lại, cầm đèn lồng vội vàng bước đi, giống như có thú dữ đang đuổi theo phía sau, không dám dừng lại, chỉ để lại hàng loạt dấu chân sợ hãi.

Tân vương cười lạnh, lại tiến tới gần hơn “Ngươi xem, ai dám làm lời?” Hân lạnh lùng áp sát mũi vào hai má trắng nõn của Lục phủ, hơi thở dày đặc phả vào mặt nàng, ngả ngón nói cười “Trong bóng đêm mờ lung này, ta cảm nhận được vẻ đẹp tuyệt thế của vương phi, không có người có thể so sánh, làm cho bốn vương động lòng rồi, phải làm sao bây giờ?”

Theo lời nói, một tay nhẹ nhàng xoa xoa lên cổ mềm mại của Lục phủ, giống như nâng niu, giống như tra tấn, một tác cũng không rời cổ nàng, tự nhiên thông thả, những câu nói dịu dàng, động tác cũng như gió xuân “Từ xưa hương ôn nhu là cạm bẫy anh hùng, ngươi nói, nếu vương phi có chút bất trắc gì, Sở vương vì ngươi sẽ phản ứng như thế nào?”

Lục phủ kinh hãi, lần đầu tiên cảm giác được cái chết của mình đang đến gần, giống như ở trong vòng vây của thú dữ, bốn phía đều là tường cao hoàng thành ngăn trở, không khí nguy hiểm vây quanh, cổ họng bỗng nhiên căng thẳng, hô hấp trở nên khó khăn, thấy mặt nàng ửng đỏ tỏ vẻ khó chịu, hân có chút buông thả lỏng tay ra. Gió đêm lạnh lạnh, từng chút từng chút thổi vào lòng nàng, môi của Tấn vương dần dần đưa tới gần, tâm của Lục phủ lại nhớ tới thù hận, tất cả lóe lên trong đầu, nhưng lại không có phương pháp gì thoát thân. Một cơn gió lạnh thổi qua, cảm thấy thân mình đổ một tầng mồ hôi lạnh, bỗng nhiên linh cảm chợt lóe, nàng la lớn “Quang vinh vương gia ...”

Tay dưới cảm đột nhiên buông lỏng, Lục phủ thở phào nhẹ nhõm, lui ra sau hai bước, lòng cũng thả lỏng theo, âm thầm sinh ra oán giận, Phượng quân chính, rồi có một ngày ta sẽ làm cho ngươi kinh sợ gấp trăm lần.

Tân vương quay người nhìn lại, chỉ có gió lạnh vi vu, không có bóng người nào khác, trên chóp mũi hoa quế đưa hương, tia lạnh lẽo trong đáy mắt hân càng thêm sâu, vẻ âm độc lộ ra, nhưng lại ngoan độc cười “Vương phi rất thông minh, làm cho bốn vương mở rộng tâm mắt”

Lục phủ nhẹ nhàng thở, cười nói “Quang vinh vương cùng Tân vương giao tranh, thiên hạ ai cũng biết, nguyên lai, trong thiên hạ này Tân vương cũng phải e dè một người”

Tân vương Quang vinh vương tranh đoạt lẫn nhau, lúc bình thường ai ai cũng thận trọng, ai dám để người khác nắm được nhược điểm của mình, lúc này chỉ có kêu tên của Quang vinh vương mới làm hân ngừng tay, Lục phủ cười khê, thân hình thông thả di chuyển rất mê người.

“Giới cho một Phủ dung vương phi, càng hợp với khẩu vị của bốn vương, không nghĩ tới một nữ tử khuê các, lại có kiến thức như thế này” Hân trầm ngâm, đôi mắt lạnh lẽo chợt ảm lại, vẻ băng lãnh nhẹ nhàng tan chảy, vẻ lãnh khốc được thu hồi, ngẩng đầu thâm trầm nhìn về phía chân trời, hình như có chút suy tư, hỏi “Trên đỉnh Tường Vân này, vương phi nghĩ ai là người có thể bước lên?”

Không nghĩ tới hân sẽ hỏi như vậy, Lục phủ giật mình trụ lại, nhìn về phía hân cười lạnh, thầm nghĩ, ta chỉ biết tuyệt đối không phải là người, người sẽ không có mệnh ngồi lên a.

“Vương gia thật là chê cười, ta chỉ là nữ nhi của thương nhân, lại không biết xem thiên văn, không thông hiểu vận mệnh, đây là phân tranh ở trong triều đình, muốn biến vận hóa, kết quả sẽ như thế nào, ta thật sự không đoán ra”

“Vương phi thành thật như thế làm bốn vương thấy xấu hổ” Tấn vương không hề giận châm chọc, thần tử bình thường, nghe thấy câu hỏi đó sẽ bảo hân là chân mệnh thiên tử, có thể chấp chương thiên hạ, mọi người nịnh hót, giờ lại nghe nàng nói những lời này, nhưng hân lại không cảm thấy hờn giận.

Con người của Lục phủ chợt lóe lên, cười nói, “Tân vương cùng Quang vinh vương đang ở thế một núi không thể chứa hai cọp, ai có thể thắng, ai sẽ thất bại, không thể nói được, Tấn vương gia, thực lực của Quang vinh vương cùng người vốn không thể đánh đồng, vì sao bây giờ thế lực lại ngang nhau, vương gia chưa từng nghĩ qua sao?”

Về tàn khốc của Tấn vương ngưng tụ trong mắt, trong bóng đêm, làm người ta sợ hãi hơn ba phần “Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Lục phủ cười ha hả, yêu kiều vuốt nhẹ áo choàng trên người, làm cho thân hình lạnh như băng đã lâu của mình trở nên ấm áp, cười nói “Tân vương tại sao lại tức giận, ta chỉ không rõ khúc chiết trong đó, chỉ thuận miệng hỏi một tiếng thôi, nếu vương gia giận không trả lời cũng được”

Hân đương nhiên biết là vì sao, nếu không bởi vì lần sai kiêu hoa đó, âm kém dương sai làm cho Quang vinh vương chiếm tiện nghi, Vân vương phản chiến, làm cho rất nhiều đại thần cho rằng Vân uyển phủ có thể kiểm chế Sở cảnh mộc cũng đều phản chiến, hân thâm hận hồi lâu, tình huống có lợi cho hân đồng loạt chuyển hướng, trở tay không kịp vừa muốn tìm cách ứng phó với cục diện hỗn loạn, làm cho hân bối rối rất nhiều, hiện giờ thấy nàng nhắc tới, lại tức giận... Tất cả đều là Vân vương phủ dụm nên... Sát khí xẹt qua, lại gặp nụ cười như vô tội của Lục phủ, thân ảnh lay động trong hoa mai nhẹ

nhẹ bay lên, cũng có một phen tâm tư, hấn nắm chặt tay làm cho lòng bàn tay ần ần đau...

Nữ tử tuyệt sắc trước mắt, rất mê người. Càng làm cho người thêm muốn, hấn càng muốn đoạt lấy...

“Vương phi, ngươi cũng biết, với bộ dáng này câu dẫn làm cho người ta muốn phạm tội a” Hấn bước tới gần, kèm lòng không được, nhìn nàng đắm đắm, tâm vừa động...

Lục phủ thu lại ý cười, lui từng bước từng bước, ngưng mị, âm thanh lạnh lùng “Vương gia thân phận tôn quý, mỹ nữ chỉ cần phát tay là có, lúc này đang trên đầu sóng ngọn gió, cùng Sở vương đối địch, thật sự là không đáng đâu”

Tần vương nghe vậy dừng bước, lạnh lùng nhìn nàng, vẻ lãnh khốc ở trong ánh đuốc hiện ra tia sát khí, cuồng vọng nở nụ cười “Vương phi, Sở vương tay cầm binh quyền, lại không chịu cho ta sử dụng, nếu ta phải lấy năm mươi vạn tính binh của hấn, ngươi biết biện pháp nhanh nhất là gì không?”

Cả người Lục phủ nhất thời lạnh đến cực điểm, giống như hàn băng nhập vào xương cốt, hơi lạnh xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, lòng khẽ run lên, ý tứ của hấn là...

“Ta có làm cho vương phi sợ không?” Tần vương tà mị vuốt ve bả vai của nàng, ý cười không giảm, đáy mắt hiện ra toàn mũi nhọn, “Bỏn vương cũng là tùy tiện hỏi, nếu vương phi không biết cũng không cần trả lời”

Mắt lướt qua thân hình đang căng thẳng của Lục phủ, muốn bước đi, lại quay đầu lại, cười lạnh thâm ý nói “Vương phi, chúng ta sau này nhất định sẽ còn gặp lại”

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa, Lục phủ mới hơi xoay người lại, nhìn thân ảnh kia đang biến mất vào chỗ rẽ, chợt cảm thấy hương hoa của mấn viên này có chút gay mũi.

Sở cảnh mộ, mặc kệ ngươi đang đợi cái gì, ta cũng sẽ không cho ngươi đoạt trở về quyền chủ động, vấn đề người này, chỉ có ta mới có quyền chủ động mà thôi...

Nàng mơ hồ cảm nhận được qua buổi nói chuyện hôm nay sóng gió sẽ nổi lên, ... vì ngai vàng óng ánh kia sẽ tạo ra thêm nhiều máu chảy đầu rơi...

Vừa mới này nàng cố tình nhắc tới việc Tần vương đề ý chỉ vì muốn mượn tay của hấn để diệt trừ Vân vương...những ngày gần đây, Vân vương phủ chắc sẽ có biến động lớn...Nàng cười lạnh, siết chặt áo choàng trong tay, đi vào chòi nghỉ mát..

Bất đắc dĩ thờ dài, khói trắng nhẹ nhàng bay lên lơ lửng trong bóng đêm không tiêu tán, trời đêm âm trầm tĩnh lặng như thế, không biết sóng gió gì sẽ xảy ra đến đây...

Còn Sở vương phủ thì sao? Lục phủ nhẹ nhàng vuốt da điều mềm mại, đây là cực phẩm, thế gian có mấy người chịu được thù này với Quang vinh vương...Sở cảnh mộNgươi đang làm vào cảnh như thế nào đây...?

Còn có ta...Chính là sẽ như thế nào?

Ai nha.....Sở cảnh mộ.....

Những lời nói của Tần vương trước khi rời đi, đã qua thật lâu mà dường như còn vọng lại bên tai, đuổi đi không được, ở trong gió lạnh, chỉ có nàng ngồi yên lặng trong chòi nghỉ mát, yên lặng không nói gì, dung nhan yêu kiều như hoa có chút đậm chiêu...

Ai cũng không chú ý tới, nơi chỗ rẽ hắc ám, một tiếng cười lạnh lùng mà mị ngấm lên...

Có một người trong hoa viên, trong bóng đêm âm trầm, cùng mùi hương thơm ngát đưa hương, ánh đuốc mờ nhạt leo lên, ở trong đêm hoang vắng phát ra tiếng tí tách, như hột hoảng soi rõ gương mặt đau khổ của nữ tử kia...

Trong mắt của nam tử tuấn tú có chút bất đắc dĩ, nữ tử trước mặt vốn nên là vương phi của hấn, chỉ tiếc....có duyên không phận...

“Cảnh mộ, ta rất là nhớ ngươi!” Vân uyển phủ cất tiếng bi ai, nói lên sự tưởng niệm cùng uỷ khuất của nàng “Ngày đó ta không biết sao lại ra thế này... Ta tưởng là ngươi...Ta thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra...”

Nàng cúi đầu, âm thanh trong bóng đêm càng hiện ra buồn bã, lòng Sở cảnh mộ nhói đau, nhưng nỗi bất đắc dĩ lại càng nhiều hơn, hiện giờ có nói cái gì cũng không thay đổi được, sớm đã cảnh còn người mất, nữ tử trước mặt đã từng là người hấn yêu quý nhất, luyện tiếc nàng chịu uỷ khuất, những chuỗi ngày cùng với nàng thể non hèn biến như mới hôm qua.

“Quang vinh vương phi...”Hấn bất đắc dĩ gọi danh hiệu xa lạ này, thốt lên chua xót “Việc hôm qua kết cục đã định rồi, không thể quay lại nữa, nói thêm cũng đâu có ích gì?”

“Ngươi gọi ta là Quang vinh vương phi...?” Vân uyển phủ nhẹ nhàng lắc bả, lòng đau như cắt, hai mắt đầm lệ, tuyệt vọng trầm trọng làm nàng không thờ được.

Nghe được một tiếng Quang vinh vương phi làm cho tâm thần nàng đau đến cực điểm, làm cho phía trước hai người bọn họ như cách một hoàng hà, xa không thấy biên giới...

Sở cảnh mộc nhẹ nhàng thở ra, nâng tay muốn thay nàng gạt đi những dòng lệ thảm, hân chưa bao giờ thấy nàng rơi lệ, hân đã thề cả đời này sẽ làm cho nàng vui vẻ, cả đời không phân ly...Lời hứa như còn vang bên tai...Nhưng rồi như nghĩ đến cái gì, bất đắc dĩ buông tay đang ở giữa không trung xuống...

Hân sớm đã không phải là người trước mặt của nàng...

“Cảnh mộc, người thật đã quên chúng ta từng thề non hẹn biển, nhẫn tâm bỏ lại mình ta sao?” Nàng vừa khóc vừa nắm lấy tay áo hân, đầm đìa đáng yêu nhìn hân, lệ của nàng, hân không nhìn thấy sao?”

Hân bất đắc dĩ xoa xoa bả vai nàng, lắc đầu an ủi “ Không phải ta đã quên cũng không phải ta nhẫn tâm, mà là cuộc đời này chúng ta có duyên không phận, Phù nhi, nên trân trọng cuộc sống hiện tại của người, Quang vinh vương trước kia ngưỡng mộ người đến cực điểm, sẽ không bạc đãi người”

Gió lạnh phát qua, lời an ủi của hân càng làm cho mặt Vân uyển phù trở nên tái nhợt...và tuyệt vọng cùng cực....

“Cảnh mộc, người nói phải che chở ta cả đời, người đã hứa qua, vì cái gì...vì cái gì chúng ta biến thành như vậy...” Nàng thất thố khóc thật to, gất gao ôm thắt lưng của Sở cảnh mộc, giống như không muốn rời xa phần lưng ấm áp, ở trong lồng ngực hân khóc rống..

Cách đó không xa có nhiều cung nữ đi qua, trong bóng đêm không nhìn thấy tình cảnh ở bên này, nhưng giữa đèn đuốc sáng tỏ lại thu hết vào trong mắt của Sở cảnh mộc, hân nhủ mi, gấp gáp nói “ Phù nhi, buông tay...tĩnh táo lại...”

Vân uyển phù lắc đầu, càng tăng thêm lực đạo trong tay ôm chặt thắt lưng hân, khóc không chịu buông tay ra “ Không cần....ta không cần buông tay...”

Hân là tâm nguyện cả đời của nàng, nàng hao hết tâm tư hạnh phúc, ai có thể hiểu được một thiếu nữ tám tuổi đứng ở một góc tình yêu, nhìn hân cùng người khác chơi cờ. Ai có thể hiểu được nhiều năm qua nàng cố gắng lấy Lục phù làm tiêu chuẩn, mỗi ngày trao đổi kỹ nghệ. Ai có thể hiểu được nàng dùng cả trái tim mình hết lòng duy trì hạnh phúc.

“Nơi này là hoàng cung” Sở cảnh mộc trầm giọng, mảy mảy nhấn lại, nhẫn tâm đẩy nàng ra.

Hai mắt Vân uyển phù đầm lệ cùng thống khổ, nhếch môi, nơi này là hoàng cung...Nàng nén tiếng khóc của chính mình...chưa xót rơi lệ, người trước mặt thường rất ôn nhu, tại sao bây giờ lại lạnh lùng như thế.

“Phù nhi, không cần chấp nhất quá khứ, chúng ta đã không có khả năng ở bên nhau, nếu chấp nhất quá khứ sẽ mất đi tất cả, đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ người không hiểu sao?”

“Mất hết tất cả?” Vân uyển phù cay đắng nở nụ cười, cười đến đau khổ bi ai như lòng của nàng vậy “ Người nói cho ta biết, ta còn lại cái gì, không có người cái gì đều không có...”

Lòng của Sở cảnh mộc như bị đâm một dao, thâm tình của Uyển phù làm hân đau lòng, dung nhan yêu kiều đang rơi lệ kia, lệ của nàng giống như làm vạn vật cũng đau khổ theo, hân không khỏi nghĩ đến Lục phù...Nữ tử kia thanh lịch, tao nhã, băng tuyết thông minh, nhớ lại nàng từng nói đùa trong đêm động phòng hoa chúc đã khóc đỏ cả mắt, cũng là thống khổ như thế này sao? ...Lòng của hân càng thêm hoảng hốt...

“Sở cảnh mộc, người đang suy nghĩ gì?” Vân uyển phù thấy vẻ mặt hân hoảng hốt, nàng lại càng hoảng hốt bi ai, ở trước mặt nàng, lần đầu tiên hân trở nên không yên lòng như thế...vì cái gì...?”

Sở cảnh mộc nhìn nàng, cũng không nói chuyện, nhất thời không biết nói gì.

Nàng bị thương đưa tay vào trong ngực, lấy ra một khối ngọc bội, đây là vương bài cuối cùng của nàng...Khối ngọc bội này theo nàng mười năm, cũng bởi vì nó, Sở cảnh mộc mới để ý tới nàng...

Nhìn thấy ngọc bội, Sở cảnh mộc không khỏi sửng sốt, đó là ngọc bội đính ước của hân, mười năm trước thua trong tay một thiếu nữ thông minh, cười tao nhã như vậy, nhưng trí thông minh làm người kính phục, ngoài đầu nhìn lại cơ hồ đoạt lấy hô hấp của hân, khắc sâu trong tâm, không thể phai nhòa, cam nguyện cho hân ngọc bội, lưu lại dấu vết của hân...

Sự việc đã cách mười năm, khuôn mặt cười duyên của tiểu cô nương kia, vừa nói cười nhưng lời nói có khí độ bức người vẫn khắc ghi trong tâm hân, không ít lần hân hoài niệm vào lúc nửa đêm, từng giọt từng giọt tích lũy trong lòng, càng ngày càng sâu... Mấy năm ở quân doanh, hân đều tưởng niệm nàng...

Khi trở về kinh thành, có dịp tới Vân vương phủ, may mắn có thể gặp lại, gặp Vân uyển phù trong chòi nghỉ mát, đang thưởng thức khối ngọc bội, hân kinh hĩ bước nhanh tới, thậm chí cảm tạ ơn trên đã an bài, làm cho hân được thỏa tâm nguyện...

Nhưng hôm nay nàng ở trước mắt không như ở mười năm trước,có nhiều chỗ không hề giống nhau,Người lớn lên có thể thay đổi nhiều như thế sao?”

Thiếu nữ hân yêu ban đầu, sớm không nhìn thấy thân ảnh nữa, hân thử qua, đã chứng minh qua, mọi chuyện đều hướng về người của ngày xưa, chính là...

“Cảnh mộc, đây là ngọc bội người cho ta, nhớ rõ không? Ta...mang theo mười năm, lúc nào nó cũng không rời khỏi người...”

Sắc mặt hoài niệm nhất thời tỉnh táo lại, khôi phục lại thái độ bình thường. Sở cảnh mộc nhìn khối ngọc bội ôn nhuận, vẻ chưa xốt hiện ra, “Khối ngọc bội này là mười năm trước ta thua bởi tay ngươi, coi như là tặng ngươi giúp ta vượt qua một yến hội nhảm chán đi”

“Ngươi...” Vân uyển phù không thể tin tưởng lớn hai mắt, ngay cả như vậy cũng được sao?

“Phù nhi, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy” Sở cảnh mộc vẫn như cũ nhìn khối ngọc bội, hồi lâu nhìn xuống, giống như vút bỏ trong lòng một tia không muốn rời xa cuối cùng, trợn mắt nói “Ngươi là Quang vinh vương phi, nhớ kỹ thân phận này, hãy quên ta, hãy quý trọng những ngày sau này của ngươi”

Hắn nói xong liền xoay người, nghe tiếng khóc vang lên sau lưng, không nói gì xoa ngực của mình, nơi đó có phù dung điều trụ cũng không rời hẳn mười năm... Quên đi, vẫn là giữ lại. Hắn không thể thuyết phục chính mình có thể xóa đi khuôn mặt tươi cười mười năm trước kia..

“Vì sao ngươi mười năm trước và ngươi của mười năm sau lại kém nhau nhiều như thế?” hắn chỉ để lại trong không khí một câu như vậy, giống như mò mịt, giống như hoang mang, cũng giống như thất vọng..

Nhìn thân ảnh của hắn rời xa, Vân uyển phù nhất thời mất đi hết sức lực, ngã ngồi trên mặt đất lạnh như băng, trong gió lạnh gào thét thổi qua, điên cuồng rít gào...

Cảnh mộc, chúng ta không phải cùng một người, như thế nào giống nhau...

Trong ba năm này ngươi nhìn ta nhưng vẫn tưởng niệm nàng. Ngươi có biết mỗi lần ta thấy trên mặt ngươi mờ mịt, lòng ta đau đến cỡ nào không? Vì sao ngươi tàn nhẫn như vậy, hy vọng cuối cùng của ta cũng muốn đoạt mất...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Phiền não

Từ xa xa liền thấy một bóng người trắng như tuyết, đang ngồi yên lặng trong chòi nghỉ mát, thân nhiên mỉm cười, nhan sắc xinh đẹp làm mờ đi tất cả, trách không được ánh trăng hôm nay xấu hổ ẩn mình vào mây không thấy bóng dáng.

Sở cảnh mộc nở nụ cười.. Đó là vương phi của hắn.. là thê tử của hắn a...

Làm cho bước đi của hắn cũng nhẹ nhàng không ít...

“Trời đông giá rét, như thế nào lại ngồi ở đây, nếu cảm lạnh làm sao bây giờ?” Sở cảnh mộc vừa vào chòi nghỉ mát liền thân nhiên trách cứ, trong giọng nói lại rất yêu chiều... Ngồi ghé vào ghế đá...

Lục phù thấy hắn có điểm không giống bình thường, có phần kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn bầu trời nở nụ cười...

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Nói cái gì vậy, vương phi của ta ở đâu, bốn vương đương nhiên phải ở đó” Sở cảnh mộc cười khê, vươn tay đến, giọng ấm áp “Lại bên này, ta giúp ngươi giữ ấm, một chút nữa sẽ quay về nhà”

Lục phù đắm đắm nhìn tay hắn đang vươn ra, có thể cảm nhận được độ ấm của hắn, nhập vào mắt nàng chính là khuôn mặt tuấn tú đang tươi cười, mềm mại vươn tay, cười duyên tức thì nhào vào lòng hắn ôm ấp, quả thực ấm áp đến cực điểm.

Ngồi trên đùi, Lục phù thuận tay ôm thắt lưng hắn, mặc dù vẫn cười nhưng tâm tư không ngừng xoay chuyển, nhiều điểm mâu thuẫn đang nảy sinh trong lòng... Nàng vốn là hận bọn họ, hận không thể cho bọn họ thiên đao vạn mã, vì sao lại tham lam luyện tức sự ôm ấp của Sở cảnh mộc...

Nghe như vậy không khỏi làm nàng muốn vùng ra, liền nhăn nhó cái mũi thanh tú, cười đến kiêu diễm sáng lạn “Vương gia ngươi vừa mới đến đã hái hoa sao, trước ngực thơm quá..”

Sắc mặt của Sở cảnh mộc ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới Vân uyển phù vừa mới vọt vào ngực của hắn, ...Cúi đầu nhìn Lục phù, nghĩ muốn giải thích, rồi lại không thể nào mở miệng, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ là ôm người trong lòng ngực gắt gao hơn..

“Ai da...ta thực sự ghen tị...về sau ăn vụng nhớ lau miệng cho kỹ, chính là con mèo ăn vụng cá còn lưu lại a? Lục phù nở nụ cười vẫn không tiếng động ôm chặt lồng ngực hắn.

Sở cảnh mộc cười khỏ, này là khen ngực, lại bị nàng nói mình thành mèo... Trong mơ hồ nhớ tới thiếu nữ sáng khoai kia, cũng là ý cười trong suốt như vậy, hấn cố tia hoảng hốt nhìn khuôn mặt tao nhã của nàng...

“Người cùng người quen biết của ta rất giống” Cũng vì vậy mới có thể nhanh như vậy làm cho hấn chú ý nàng sao? Hấn vỗ vỗ đầu, cố dứt bỏ ý tưởng buồn cười trong đầu của mình đi...

“Hong nhan tri kỷ phải không?” Lục phù nặng nề dựa vào lồng ngực hấn...

“Áhh...” Sở cảnh mộc đau hô lên một tiếng, nữ nhân này. cố ý đến rõ ràng như vậy, làm cho hấn thấy có tia vui mừng, cảm thấy thỏa mãn ôm nàng, nghe nàng cười trong lồng ngực, là một loại hạnh phúc...

Nếu có thể ôm nàng cả đời như vậy, hấn cũng cam lòng... Thỏa mãn như vậy trào dâng, ở trong miệng... giống như men rượu say.

Nàng trong lồng ngực, miệng cười như hoa xuân sáng lạn, sóng mắt long lanh, nàng ở trong lồng ngực ấm áp của hấn tỏa ra hương thơm, ...Giống như bị mê hoặc, kèm lòng không được nhìn đắm đắm thân thể của nàng, nhìn thật sâu đôi môi đỏ mọng...

Lục phù giật mình, chớp mắt vài cái...hấn đang nhìn nàng...

Giống như không cảm lòng được khi nhìn thấy cử chỉ đáng yêu đó, Sở cảnh mộc hôn xuống thật sâu, bá đạo mở hàm của nàng ra, đảo qua phiến lưỡi ướt át ấm áp thật lâu, đùa đùa giỡn giỡn, không giống như bề ngoài thanh nhuận, nụ hôn của hấn rất bá đạo làm cho nàng không thể cự tuyệt, giống như hấn đang dẫn dắt Sở gia quân, cường hấn, bá đạo. Cho đến khi nàng thờ dòn đập hấn mới buông tha đôi môi đỏ mọng, như vẫn còn luyến tiếc...

Không khí lạnh như băng trong phút chốc chợt ấm...trong chòi nghỉ mát tỏa ra đầy men rượu say, cùng hương thơm hoa cỏ, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt vây quanh chớp mũi, hai đôi mắt vẫn chăm chú nhìn nhau.

Phù nhi, làm sao bây giờ, bốn vương giống như đã yêu thích người. Đáy lòng của hấn nhẹ nhàng mà nói như vậy, nhưng không nói ra miệng.

Khuôn mặt yêu kiều của Lục phù đỏ bừng, bàn tay ngọc ôm cổ hấn cười nói “Vương gia sao ăn đậu hủ của ta?”

“Vương phi nếu không phục, cũng có thể ăn đậu hủ của bốn vương a, dù sao cũng đã ăn không ít” Sở cảnh mộc ha hả cười, càng thêm cưng yêu ôm lấy nàng, vô cùng thân thiết xoa mũi của nàng.

Đây là thê tử của hấn a...

“Toàn thân của người cứng rắn, ăn đậu hủ không ngon” Lục phù bất mãn nói, làm cho hấn sang sáng cười lớn, tiếng cười trong hoa viên yên lặng, thật lâu vọng lại.

Lục phù ổn định lại hơi thở của mình, đáy lòng có chút bất đắc dĩ, thờ dài...

“Chúng ta về nhà đi..”

Đi trên con đường mòn âm u, Sở cảnh mộc đột nhiên lên tiếng hỏi dù biết rõ “Phù nhi, người thích hoa gì?”

Nàng mờ mịt khó hiểu, thấy hấn cười đến vui vẻ cũng cười trả lời “Phù dung”

“Khi trở về, trồng lại trong phủ được không?”

Bước chân không dừng lại làm như không có việc gì “Đã vào mùa đông, có thể sống sao?”

“Vào lúc mùa xuân là loại phù dung người thích nhất đúng không?”

“Tốt...” Lục phù ráng nặn ra một chút tươi cười..

Bọn họ thân mật khắng khít, tất cả một màn này đều rơi vào mắt của một nữ tử. Oán hận cũng dâng lên...

Trên xe ngựa, Sở cảnh mộc vẫn ôm nàng như cũ, nói chuyện trên trời dưới đất cùng nàng đã thông suốt, Lục phù dựa trong lồng ngực hấn, nghe tiếng tim đập vững vàng, đột nhiên lên tiếng “Vương gia, nếu Tấn vương và Quang vinh vương muốn nắm giữ binh quyền của người, trừ bỏ mụon sức người, phương pháp nhanh nhất là gì?”

Sở cảnh mộc bỗng tròn tròn hai mắt, nhìn mặt của nàng tươi cười, từ từ hỏi “Phù nhi, ở trong cung, gặp qua người nào sao?”

Hấn cười rất ôn hoà, nhưng đáy mắt hiện ra nhiều mũi nhọn sâu kín, ánh mắt gắt gao, Lục phù cũng cảm nhận vòng tay ôm ấp cũng lạnh đi vài phần “Vương gia thật hung ác...không muốn nói thì quên đi..”

Sở cảnh mộc thu lại mũi nhọn lạnh lẽo trong mắt, than nhẹ, nhả ra hai chữ “Ám sát.”

Mặc dù đã dự đoán được đáp án, nàng vẫn sùng sốt, thấy hấn vẫn bình tĩnh, lại kinh ngạc, hấn nói thoải mái như vậy, đã sớm nghe qua từ sĩ của Hấn phủ mỗi người đều mang tuyệt kỹ, nếu không phải có Vô danh Bôn nguyệt cùng Băng nguyệt, nàng cũng không dễ dàng ra tay như vậy, còn e sợ bọn họ

sẽ nghi ngờ, nên ba bốn ngày mới chọn một người... Nàng tìm kiếm rất lâu cũng chỉ thu được ba mươi tử sĩ, mà bên trong Hàn phủ có hơn trăm tử sĩ, hẳn cái gì cũng không lo lắng sao?”

“Đừng lo lắng, không có việc gì” Hắc võ nhẹ bà vai nàng, cười an ủi.

“Vâng...” Lục phủ nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhắm hai mắt lại, nguyên lai hẳn đã biết rồi à... Vậy không cần nàng nhắc nhở, ... Ngược lại lòng thấy mờ mịt, nàng đang làm cái gì đây? Nàng thể nhưng lại muốn nhắc nhở hẳn... Đó là đứa con của kẻ giết phụ thân nàng, ý nguyện của nàng không phải là làm cho hẳn thống khổ sao.”

Ai da ...phiền quá...

Mà Sở cảnh mộ, sau khi Lục phủ nhắm mắt lại, trên mặt hàn băng bao phủ, sát khí nhẹ nhẹ theo đó toát ra, khuôn mặt phiêu dật tuần tú trong nháy mắt trở nên tà mị cùng cố chấp...

Muốn mạng của bốn vương sao...Đâu có dễ dàng như vậy

Note.

Cảnh mộ ca hôn rồi, đợi mãi

Ta vội vã nên để lầm số chương, đã sửa lại, chắc tại vì hấp tấp muốn đi tới chương số 200.

Ah còn nữa ta đã làm đơn xin nghỉ phép 1 ngày (nếu mấy nàng không phản đối), từ từ thưởng thức nha.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Lục phủ cùng Dao quang

Bông tuyết bay bay, cả kinh thành được bao phủ bởi một màu trắng xóa, bốn phía giống được vây quanh bởi một tầng sương lạnh, bông tuyết đọng lại trên thân cây tạo thành những mũi băng nhọn lóe sáng...

Từ sau khi cung yến, Sở cảnh mộ cả ngày sau khi vẫn triều không thấy bóng dáng, người bên trong vương phủ ra vào cũng nhiều hơn, nàng là người luyện võ, ban đêm có những người võ nghệ cao cường ở trên nóc nhà, nàng làm sao lại không biết. Lâm long luôn đi theo Sở cảnh mộ, Tiểu nhạc ở lại trong phủ, Lục phủ âm thầm lấy làm kì lạ, mùa đông vốn dĩ lạnh lùng, sao vương phủ lại trở nên náo nhiệt, hơn nữa là vào ban đêm.xem ra có người muốn ra tay...

Mùa đông ở kinh thành thật sự náo nhiệt đi...

Mà nàng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, mùa đông này qua đi có thể là cảnh tượng gì.

Không thể tưởng tượng được, kẻ ám sát cũng tìm tới nàng...Xe ngựa của nàng chạy qua chỗ hẻo lánh, lại có sát thủ xuất hiện, Lục phủ đang ngồi trong xe ngựa, vô tình nghe chung quanh có tiếng xương gãy, cửa xe mở ra, tiếng đao sắc bén cắt đứt cổ họng, tiếng kêu la thoát ra, những âm thanh này đối với nàng không chút xa lạ, thậm chí rất quen thuộc, ần ần trong không khí là mùi máu tươi rất nồng cả một vùng, máu tươi của hơn hai mươi sát thủ chảy trên tuyết trắng làm nhiễm một màu đỏ lưu lại một màu điểm lệ...Máu máu và tuyết trắng tương phản nhau tạo ra một cảnh tượng đẹp đẽ rất ghê người...

Lục phủ ngưng mi suy nghĩ sâu xa, nhớ lại những điều Tấn vương nói trong cung, hẳn tuyệt đối sẽ không phải sát thủ ám sát nàng, nhiều nhất chỉ có bất cóc để áp chế Sở cảnh mộ, Quang vinh vương càng không thể, ... Những hắc y nhân vừa rồi xuống tay ngoan độc vô tình, mỗi chiêu đều muốn lấy mạng. Tiếng tâm của nàng ở thương trường rất tốt, rốt cuộc là ai muốn lấy mạng của nàng?

Lục soát trên người bọn họ không tìm ra manh mối, có thể nhìn ra được những sát thủ này đã trải qua sự huấn luyện rất nghiêm khắc, việc này đã kinh động đến Sở cảnh mộ, hẳn giao cho Ngự sử đại nhân điều tra nhưng không có kết quả, không hề lộ ra sơ hở gì, ngay cả người nàng phái đi cũng không tra ra nguyên nhân.

“Vương phi, muốn đều người ở Phù dung các qua đây không?” BĂNG nguyệt lo lắng hỏi, sát thủ ra chiều không lưu lại đường sống, chiêu nào cũng muốn đoạt mạng, may mắn gặp phải họ là nàng, BĂNG nguyệt cùng Vô danh, nếu không người bình thường đã chết dưới tay bọn họ.

Lục phủ lắc đầu, ánh mắt chăm chú nhìn hồng mai ngoài cửa sổ, “Nếu có thể không cần dùng đến lực lượng của Dao quang liền tận sức không cần dùng đến, không nên lộ ra cho vương gia manh mối”

“Chính là...” Bôn nguyệt còn muốn nói cái gì nữa liền bị ánh mắt của Lục phủ ngăn lại.

“Ba người các người có thể ứng phó được, nói gì thì cũng đã trải qua nhiều tai họa, ta dễ dàng chết như vậy sao”

Trong thư phòng, Sở cảnh mộc yên lặng ngồi bên án thư, khói của thanh trà trên bàn lượn lơ bay, từng vòng từng vòng phát qua mũi, hắt nhủu mi, cả người phát ra sự tức giận, dấm đông tới thê tử của hân. ...Một tháng qua, Sở cảnh mộc cùng Lục phủ rất ít tiếp xúc, ban đêm hân cũng ở lại Đông đình, chỉ sợ làm liên lụy đến nàng, không nghĩ tới tai họa vẫn tìm đến.

Tiểu nhạc đi vào thư phòng, một trận gió lạnh cũng theo vào, hân lại dường như không cảm thấy lạnh. ...Dung nhan như băng lộ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Tiểu nhạc đã đi theo nhiều năm, biết rõ tính nết của hân, lúc này mặt của Sở cảnh mộc hiện lên đầy vẻ ngoan lệ, cả người giận run, vẫn nhẹ nhàng bẩm báo “Ngự sử đại nhân cầu kiến”

“Chuyện gì.” Hân trầm ngâm, hôm trước vừa mới đến hỏi báo kết quả chuyện Lục phủ bị ám sát, vì sao hôm nay lại đến nữa?

“Đại nhân không nói gì, chỉ nói có việc quan trọng” Tiểu nhạc cẩn thận trả lời.

Sở cảnh mộc nhíu mày, những người tới tham kiến hân, người nào dám lấy chuyện con con mà phiền hân, cho nên ai cũng nói là có việc quan trọng. ...Hoi có chút trầm tư ra lệnh cho Tiểu nhạc truyền Ngự sử vào.

“Tham kiến vương gia”

“Miễn lễ, có chuyện gì vậy Ngự sử đại nhân?”

Ngự sử đứng dậy, trên mặt đầy vẻ lo lắng, từng bước từng bước tiến lên, thốt ra “Vương gia, chuyện lớn không hay, hai mươi tử sĩ của Hàn phủ bị giết đêm qua, hiện giờ tin tức đã truyền ra huyền náo một vùng...”

“Cái gì, hơn hai mươi người?” Sở cảnh mộc khiếp sợ đứng dậy, trợn hai mắt, hít sâu một hơi, ai có thể gây ra chuyện lớn này, chỉ trong một đêm giết hơn hai mươi tử sĩ của Hàn phủ?”

Bọn họ ám sát hân gần mười lần nhưng cũng chỉ giết hơn bốn mươi tên, mỗi người bọn họ võ công cao cường, lại ra tay lãnh khốc vô tình, thật là khó đối phó, nhưng một đêm chết hai mươi tên, nếu như đều động tất cả tướng quân của vương phủ cùng với đội thân vệ cũng không thực hiện được như vậy...

Hơn nữa máu chốt hiện giờ là bọn người trong triều khẳng định hoài nghi hân (Sở cảnh mộc) ra tay...

“Vương gia, tất cả đều bị giết cùng một thủ pháp, cùng với kiểu chết của Phù dung huyết án trong quá khứ giống nhau như đúc..

“Phù dung huyết án?” Án tử này vì lúc sau quay về kinh bận việc, mãi lo ứng phó với những việc khác xảy đến, hân không có thời gian hỏi tới, hiện giờ nghe Ngự sử nhắc lại, bị một phen kinh ngạc...Đôi chân mày nhíu lại, hai mắt sâu như biển mang theo vẻ phức tạp khó dò...

Hân vẫn không điều tra ra được án tử này, hay không thể xem nhẹ một thứ gì đó...

Hân mơ hồ cảm nhận được lực lượng phân tranh trong triều đình có nhiều điểm bất đồng đang tiến vào, ở trong lúc hân không phát hiện hình như hân đã vô tình bị cuốn vào nơi tranh đoạt hỗn loạn này, càng thêm phức tạp...

“Đúng vậy, trái tim của tất cả kẻ chết đều bị móc ra, trên vùng phụ cận có để lại đoá huyết sắc phù dung, hai mươi bảy người chết, cũng có hai mươi bảy đoá phù dung được vẽ ra. Mà mặt khác tử sĩ của Hàn phủ đối với việc này không có phát hiện, có thể thấy được người gây án không phải tầm thường...”

Đâu chỉ là không giống bình thường...Sở cảnh mộc ngồi sau án thư, bảo Ngự sử cũng ngồi kế một bên, trầm tư....Án tử được tra xét một năm không hề có tiến triển, hay chúng ta đã nghĩ sai phương hướng?”

Bọn họ hình như xem nhẹ cái gì...

Ngự sử thấy hân mặt mày nhăn lại, giống như trầm tư, muốn há mồm nói cái gì, lại chưa nói ra lời, lo lắng, hai tay khăn trương, vốn tưởng là án tử bình thường, nhưng lại ẩn trong đó có những điều quỷ dị khó lường...Hàn quốc trượng cùng Tần vương đã hạ lệnh, nếu trong một tháng không tìm ra hung thủ, mũ ô sa trên đầu ông cũng khó bảo đảm.

“Trước đó cũng có ba tử sĩ bị giết, đúng không?”

“Đúng vậy, hạ quan cũng thấy có điểm kỳ quái, Phù dung huyết án vốn mỗi lần chỉ giết một người, cách một khoảng thời gian thường là mấy tháng mới có một người bị giết nữa, chưa từng xảy ra trong một buổi tối giết nhiều người như vậy, lần này vì sao trong một đêm giết hai mươi bảy người, hạ quan thật không hiểu.”

Sở cảnh mộc im lặng không nói gì, trong đầu hiện ra tất cả tình huống có thể, rồi từng cái từng cái loại bỏ, trừ bỏ hân cùng Quang vinh vương, ai muốn đối phó với tử sĩ của Hàn phủ?

Không phải hân, cũng không phải Quang vinh vương, thủ hạ của hân thân thủ không cao như vậy, là ai làm...?”

Nhất thời có cảm giác trong giấc mộng chợt bừng tỉnh ...

Trong mơ hồ giống như đang lạc vào một ván cờ được bài bố, hần vốn là rời xa kinh thành, yên lặng xem biển, chờ đợi thời cơ, nhưng lại trước thời gian dự định bị cuốn vào bên trong cuộc phân tranh này, bị đưa tới nơi đầu sóng ngọn gió. Mà thế lực của Tần vương so với Quang vinh vương đã kém đi rất nhiều, hiện giờ thế lực hai người ngang nhau, tranh chấp càng thêm quyết liệt.

Rõ ràng bên trong, hình như có một bàn tay đang đứng ở phía sau thao túng toàn bộ ván cờ, không chế hết thảy, ẩn thân phía sau bức màn, lạnh lùng quan sát sự biến hóa trên ván cờ...

Hần, Quang vinh vương, cùng Tần vương... đều là những quân cờ...

Thật đáng buồn chính là, ngay cả người chơi cờ này hần tìm khắp nơi không biết là ai. Ngay cả người đó đang làm cái gì cũng không biết...

Ván cờ này, từng bước này hợp với bước kia, từng bước bức bọn họ rơi vào vòng xoáy, người đó cười không một tiếng động bức bọn họ tất cả rơi vào ...

Sở cảnh một kinh hãi, rốt cuộc không biết người nào gây ra lỗi lầm lúc ban đầu dẫn tới cảnh ngộ này...

Sở cảnh một trầm ngâm, hàn băng trên mặt đông lại, đã có thể đem tất cả bọn họ cùng nhau, người này tuyệt đối không thể khinh thường, thủ đoạn cao minh như thế...

Ai sẽ thu lợi từ việc tranh đoạt của Quang vinh vương cùng Tần vương.? Đây mạnh sự phân tranh này sẽ có chỗ ích lợi gì.. Vấn đề này nhìn rất đơn giản nhưng khó lý giải được...

Phù dung huyết án.? Tại sao cổ tình là phù dung?

Chợt nghĩ tới thể tử của hần ở Tây sương, phù dung nước biển, cười yếu ớt trong suốt, ấm lòng người, cũng là một đóa phù dung..Hần sửng sốt mấy giây...

Sở cảnh một, người đang suy nghĩ cái gì a ...

Âm thầm dần lại nổi lòng, lại tập trung vào án tử, nếu có thể làm được việc này, thế lực của người này ở kinh thành cũng không nhỏ.

“Ngự sử đại nhân, theo lúc Phù dung huyết án xảy ra, kinh thành có xuất hiện nhân vật thần bí, hay sự việc kỳ lạ nào không?” Những người có thể chống lại với triều đình, hay cùng các vị hoàng tử có liên quan?” Sở cảnh một trầm giọng hỏi, cũng chỉ có người cùng mấy vị hoàng tử có liên quan mới có thể thu lợi trong việc này, nhưng cũng không giải thích được vì sao đem hần dính vào.

Trên án thư có một vài cái công văn, được xếp ngay ngắn có trật tự, tâm lại càng thêm phiền muộn, bị người xô mũi dất đi là cảm giác lần đầu tiên hần gặp phải..

“Nhân vật thần bí có thể chống lại triều đình, ? Trong triều căn bản không có nhân vật thần bí nào...đúng rồi, “Linh cảm chợt loé, sắc mặt hiện ra vẻ vui mừng “ Trong thương trường có hai nhân vật thần bí làm cho người ta bàn tán say sưa, một là Dao quang phu nhân, người kia là Lục phù tiểu thư...” Bất gặp sắc mặt của Sở cảnh một đột nhiên trầm xuống, ông lật đặt sửa miệng “ Là Sở vương phi...hai người này trong kinh thành là hai nhân vật thần bí, ở thương trường rất thần bí và có sức ảnh hưởng, sớm không thể khinh thường.”

Thình lình nghe nhắc tới khuê danh của Lục phù, sắc mặt của Sở cảnh một trầm xuống, mày nhíu lại, Ngự sử đại nhân biết đã lỡ lời, không dám nói tiếp, cúi đầu nhìn xuống, rất sợ làm hần tức giận...

“Tiếp tục nói..”

“Phải..” Ngự sử nuốt nước miếng, cẩn thận hơn “ Dao quang phu nhân là kỳ nhân mới nổi trong thương trường trong những năm gần đây, chủ yếu lấy vận tải đường thủy lập nghiệp, cơ hồ nắm trong tay vận tải đường thủy của cả nước, còn có những tiệm thuốc bắc ở rải rác khắp nơi. Nàng có thủ đoạn ngoan tuyệt, tác phong quyết đoán tàn nhẫn, không ít thương gia bị buộc phải rời không thương trường, nói về hiệu thuốc bắc ở kinh thành chỉ có Tô gia là có thể chống lại... Mà...vương phi...cũng là rất ít người gặp qua diện mạo của nàng...đi ra cửa thường che mặt, chường quản cuộc sống của Tô gia trong mấy năm nay, lấy từ lâu, hiệu thuốc bắc làm việc chính, còn kinh doanh thanh lâu và ngành sản xuất tơ lụa, tác phong của nàng cùng tác phong của Dao quang tương phản, nàng ôn hoà chân thành, tiếng lành đồn xa trong giới kinh doanh. Hai người trong thương trường đã đấu nhiều năm, chưa từng nghe qua cùng triều đình có quan hệ gì, cũng là đầu năm vương phi mới bước vào vương phủ...Trừ bỏ hai người này, trong kinh thành không thể tìm ra người thần bí như vương gia nói, về việc có liên quan với mấy vị hoàng tử...càng không có...”

Ông vốn định nói chỉ có việc Lục phù và Quang vinh vương gia đột nhiên biến thành một đôi thần tiên quyền lực có chút kỳ quái, nhưng nhìn sắc mặt của Sở cảnh một lại cẩn thận nuốt hết vào...Ông đã làm quan nhiều năm, ngay cả sắc mặt cũng nhìn không hiểu thì làm sao có thể ở nơi tranh đấu kịch liệt này giữ được mồm ỏ sa.

“Đúng rồi, gần đây ở vùng phụ cận của kinh thành có sự kiện cùng cố thế lực, dường như là có người phía sau lưng giờ trò.”

“Đi thăm dò coi Dao quang phu nhân kia tốt cùng là thần thánh phương nào, còn nữa đem toàn bộ dữ kiện liên quan Phù dung huyết án mang đến, bao gồm nơi án phát sinh, thời gian địa điểm, sửa sang lại rõ ràng một chút “ sau khi nghe ông nói xong, Sở cảnh một trầm giọng phân phó.

“Phải.” Ngự sử đứng dậy, cúi đầu tuân lệnh, đứng thẳng thật lâu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêm trang trước mặt, vẫn không nhúc nhích, dường như không muốn rời đi.

Sở cảnh mộc ngưng mi, khép lại công văn, sắc mặt không vui “Đại nhân còn có chuyện gì nữa?”

“Hạ quan còn có chuyện không biết có nên nói hay không?” ông khẽ cắn môi, giống như hạ quyết tâm, vẻ kiên quyết hiện lên trong mắt.

“Đại nhân có chuyện gì cứ nói, đừng ngại”

“Vương gia” Ông ngẩng đầu lên, “Gần đây bên Tấn vương thường xuyên có hành động, thiếu niên tướng quân những ngày gần đây có thể hồi kinh, e sẽ có biến”

“Mục phong trở về? không biết tin tức này có chính xác không?” Đáy lòng của Sở cảnh mộc kinh hãi, người này giống tướng quân cùng tên ở trên chiến trường phía nam, Mục phong, chưa bao giờ gặp mặt, tương truyền là một người mưu lược cực kỳ xuất sắc, kẻ thù nghe tới tên sợ hãi mất mật, nghe nói bất quá cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi.

Hắn chỉ sợ gần đây kinh thành sẽ xảy ra biến động lớn... Tình huống ngày càng phức tạp khó dò, thật là muôn biết vạn hoá...

“Còn có Tấn vương gần đây bí mật hành động, lấy tội thông đồng bán nước buộc Vân vương vào tử địa, ? Chuyện này thật sự thú vị, thế lực của Vân vương không còn như trước, còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Đột nhiên nhớ tới dung nhan như hoa kia...thật là phiền...”

“Đại nhân không biết Tấn vương ngồi trên cao sao, báo cho bốn vương biết chuyện này để làm gì?” Hắn lạnh lùng hỏi, ánh mắt sâu như biển chăm chú nhìn mặt Ngự sử đại nhân.

“Vương gia đã hiểu rõ” Ông cuống quýt xuống, hoảng sợ vạn phần, nam tử trước mặt dù tuổi trẻ tuấn tú, ánh mắt lại bức người như thế, trong lúc nhất thời ông cuống quýt tay chân “Hạ quan chính là...chính là...” Chính là muốn bảo toàn mạng sống mà thôi.

“Ngự sử đại nhân làm gì vậy, bốn vương chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, nhớ kỹ việc hôm nay đừng tiết lộ nửa câu ra ngoài, ông chính là tới đây bẩm báo Phù dung huyết án, hiểu rõ chưa?” Sở cảnh mộc ôn nhu cười, có người ở bên Tấn vương không phải là chuyện tốt, lạnh lùng nhìn thân ảnh đang quỳ, ông vốn cũng là thanh quan nghiêm nghị chính khí, mới một năm đã biến hoá to lớn như vậy, trận phong ba này khi nào mới kết thúc đây, hại rất nhiều người a...

“Phải.” Lòng ông vui vẻ, nghe ra ý của Sở cảnh mộc, mạng ông đã được bảo vệ, không khỏi dập đầu tạ ơn, đứng dậy lui ra ngoài.

Tiểu nhạc, Lâm long tiến vào, Sở cảnh mộc thấp giọng phân phó, “Đi thăm dò những người đã chết vì Phù dung huyết án, từ lúc bắt đầu điều tra, xem bọn họ có liên quan gì với nhau, phải làm nhanh, biết không?”

“Dạ, vương gia”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Vân vương bị hạ ngục.

Đêm đen gió mạnh, bông tuyết bay hỗn loạn, cuồng phong gào thét, như mang theo sự tức giận của mùa đông giá rét, tuyết trắng cuộn cuộn tầng tầng nổi lên.

Trong đêm đen một thân hình mảnh mai đi theo cửa sau của Quang vinh vương phủ tiến vào, ánh mắt đảo một vòng, nhìn nơi cánh cửa. Khuôn mặt nhỏ nhắn còn rất trẻ có điểm bàng hoàng cùng sợ hãi, nhìn thấy bốn phía không một bóng người mới rón rén đi tới phía trước một đình viện, dọc theo đường đi còn không an tâm ngoái đầu lại nhìn vài lần, sợ có người phát hiện hành tung của nàng.

Nàng nhưng không thấy được, ở nơi toà lầu lý khác, có một người nam tử đang cười, nhìn nàng đi vào. Trong lầu các cũng không có đốt đuốc, chỉ có ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu qua, gương mặt tuấn lãng của hắn trong ánh sáng có vẻ âm lãnh và mỏng lung.

Cánh cửa chi nha một tiếng mở ra, một bóng người không tiếng động nhẹ nhàng tiến vào, một thân màu đen y phục dạ hành, trong bóng đêm gọi nhỏ “Vương gia”

“Kết quả điều tra như thế nào?”

“Khẳng định là vương phi gây ra” âm thanh lạnh như băng vang lên trong bóng đêm làm cho vạn vật càng trở nên lạnh lẽo.

Lạnh lùng hừ một tiếng, Quang vinh vương lạnh nói “Không tồi, thật thú vị”

Một thoáng yên lặng, chỉ có tiếng cuồng phong gào thét, đập qua cửa sổ vang lên vài tiếng baba, ở trong đêm yên tĩnh

“Xem ra không thể xem thường nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp” Tiếp theo là một trận cười lạnh lẽo không rõ ý vang lên, bàn tay thon dài trắng nõn không tự chủ vuốt ve cái cằm tròn bóng. Trong lúc tranh tối tranh sáng, nét âm trầm làm cho người ta sợ hãi, “Phù nhi a Phù nhi, cũng đồng dạng là phù dung, người như thế so ra đâu kém với người ta”

Mượn đao giết người có vẻ là phương pháp tốt, sẽ dùng ít sức lực mà tay không phải dính máu tươi.

Thân ảnh của bóng đen giắt giắt, âm thanh ám muội “Thế lực của Vân vương không bằng lúc trước, vương phi mặc dù thông minh, dấu vết có thể không để Sở vương truy ra, nhưng là, phải sát thủ thật ra không có tác dụng gì, bên người Sở vương phi có hai thị nữ cùng thị vệ là cao thủ trăm năm mới tìm được, Vương phi cần bản không làm gì được Sở vương phi”

“Người nghĩ rằng ta muốn giết Sở vương phi sao?” Hắc cười hỏi.

Bóng đen dừng lại hỏi “Nếu không phải vậy vương gia vì sao cố ý giảm bớt thị vệ trong phủ, làm cho vương phi và Xuân đào tự do ra vào vương phủ, chẳng lẽ vương gia có tính toán khác?”

“Nếu không phải biết người của nàng không động được Tô Lục Phù, ta sẽ để cho nàng ra vào tự do sao? Phù dung vương phi, là người duy nhất trong thiên hạ, giết không phải đáng tiếc sao?” Huống hồ, việc của nàng ta còn chưa thăm dò được, một nữ thương nhân, làm sao có năng lực thao túng hết thấy, gần đây còn có thể cùng có thế lực ở vùng phụ cận ở kinh thành. Hơn nữa là nữ nhân, nhưng so sánh với nam nhân không thua kém.

Bóng đen lại càng không hiểu được “Nếu nói như vậy giết sớm một chút không phải tốt sao?”

Tà mị cười hai tiếng, môi gọi lên một đường ng “Trước kia Vân Uyển Phù có thể kèm chế hai nam nhân, nay Tô Lục Phù đối với ba người nam nhân sức hấp dẫn không nhỏ, ta, Sở vương, Tấn vương. Ngay cả người tàn bạo nổi tiếng như Tấn vương cũng muốn đoạt nàng, ta có cái gì không được?”

“Còn vương phi thì sao?”

“Vân vương vận số đã hết, với ta mà nói, Vân phủ bị diệt, có lợi không hại. Tô Lục Phù chặt ta một tay, ta đương nhiên phải cho nàng một chuông” Trong lời nói có điểm hận ý, nhớ tới nữ tử cười trong suốt kia vừa oán lại hận. “Ta cũng tò mò, nàng và Vân Uyển Phù rốt cuộc là có thâm cừu đại hận gì, theo từ lúc sai kiểu hoa đến khi Sở Cảnh Mộc quay về kinh, và trong cung yến, nàng luôn nhắm vào Vân gia. Tô phủ cùng Vân phủ cũng không có qua lại hay làm ăn gì với nhau?”

Có điểm nghi hoặc, nhân tiện nàng muốn trả thù, hẳn trước lợi dụng Vân gia, giờ lại nhìn Vân gia diệt vong. Lúc trước ở Phong ba đình mưu đồ bí mật, nghĩ đến chính mình chiếm tiện nghi. Sau nửa năm giao tranh kịch liệt, càng ngày càng có nhiều việc nói cho hẳn biết ở trên đời này không có chuyện ăn mà không trả tiền.

Giấu tài năng nhiều năm, hẳn không dễ thất bại phen này, cho dù phải lợi dụng tất cả mọi người, hẳn cũng phải ngồi lên đế vị. Đó là dã tâm từ nhỏ do bị hoàn cảnh bắt buộc cùng cố chấp. Chỉ có ngồi trên cao mới có thể ở trong hoàng cung bảo hộ tốt vật mình muốn bảo hộ. Đây là điều bọn họ được giáo huấn sau khi đã trải qua những màn tranh giành đẫm máu.

“Vân phủ nếu bị diệt, còn vương phi không phải...”

“Phù nhi chỉ có thể dựa vào ta, nàng còn giá trị lợi dụng, có thể trợ giúp ta một tay”

Lại một sự im lặng... một lúc lâu sau...

“Hôm nay ở kinh thành tuyết rơi thật đẹp” Lạnh lùng tán thưởng một câu. Bên trong Tây sương, đao trì đã bị kết băng, tuyết trắng xóa một mảnh, hàn mai đã nở đầy hoa, mùi hương tỏa ra thơm ngát. Trong khuê phòng, đàn hương ngát hương, nhẹ nhẹ ấm lòng người, bức rèm lay động, phát ra ánh quang.

Ba cái ấm lò được đặt trong phòng, làm cho không khí bên trong ấm áp như mùa xuân, Lục Phù lười biếng nằm trên ghế, mặt phù dung, trên thân phủ một kiện áo choàng da điều, dáng vẻ băng thanh ngọc cốt... tuyệt lệ xinh đẹp.

Vô Danh đứng ở một bên nhìn không chớp mắt, Bôn Nguyệt làm như mím môi mặt có vẻ hoang mang, thật sự không nhịn được áp sát vào bên người Lục Phù thấp giọng hỏi “Vương phi làm sao hôm qua đem toàn bộ bọn họ giết hết như vậy, không sợ làm người ta chú ý sao?”

Vô Danh nghiêng tai cẩn thận lắng nghe tiếng vang ở vùng phụ cận, mặt không chút thay đổi đứng đó, Băng Nguyệt cũng khó hiểu, hưởng ứng lời nói của Bôn Nguyệt, vấn đề này làm các nàng thắc mắc suốt một đêm

“Ha ha, Bôn Nguyệt, sức chịu đựng của người càng ngày càng tốt, nhưng cuối cùng cũng chịu không được” Lục Phù cười duyên, hơi duỗi thẳng thân mình,cười sáng lạn giống như hàn mai ngoài cửa sổ.

“Vương phi...” Bôn Nguyệt bất mãn hừ một tiếng, rõ ràng là trêu chọc nàng thôi.

“Ta thấy Ngự sử đại nhân tra xét án tử một thời gian dài còn không có đầu mối, cho nên chủ động cung cấp một chút manh mối, bằng không chơi không vui a... Người ta cũng làm quan, suy nghĩ đến tóc bạc trắng, ông ta thật đáng thương đáng thương mà” Lục Phù vẫn như trước cười rất xinh đẹp, thú vị

nhìn Bôn Nguyệt phòng lên hai má.

“Được rồi, đừng mất hứng, Vô Danh người biết là vì cái gì không?” Lục Phù quay đầu nhìn thẳng Vô Danh như có ý chờ đợi.

Vô Danh có ý cười “Chiều này của vương phi rất tuyệt, ta cũng chỉ sau khi thấy Ngự sử đại nhân đến vương phủ sáng nay mới hiểu được.” “Nói tiếp đi!”

Ánh mắt Vô Danh liếc Băng Nguyệt Bôn Nguyệt một cái, lại tiếp tục nói “Sau khi vương gia quay về kinh, lại bận rất nhiều việc. Bận ứng phó với đám quý nhân thường lui tới, sau đó lại lo đối phó với đám tử sĩ được Tần vương phái đi ám sát, không có thời gian rảnh để tra Phù dung huyết án. Sau khi ba người tử sĩ của Hàn phủ bị giết, đã làm bức dây động rừng, ngày sau nhất định sẽ phòng bị nghiêm ngặt, không bằng một lần giết sạch. Gần đây Tần vương lại có nhiều hành động bức bách Quang vinh vương, bây giờ đúng là lúc làm cho hắn kinh sợ, co cụm lại một chút, cũng tạo cho Quang vinh vương một chút thời gian ứng phó, làm cho thế lực của cả hai cân bằng như trước. Thứ hai là, Ngự sử đại nhân vẫn không phá được Phù dung huyết án, nếu ba mươi tử sĩ của Hàn phủ chết vì án này, quốc trượng và Tần vương sẽ gây áp lực, mà Ngự sử đại nhân vì phải bảo vệ tính mạng cùng mũ quan của mình phải tìm đến vương gia. Nếu ông tìm đến vương gia sẽ lộ ra việc của Tần vương, kể từ đó sẽ tạo thành vương gia ở Tần vương phủ nội ứng. Điều thứ ba là vụ án này làm cả vua và dân chúng khiếp sợ, vương gia có thể thuận thời thế hướng tới các hoàng tử trên người mà làm văn, tránh được lo ngại cho vương phi, cho dù hắn đoán ra được có người âm thầm bố cục, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng ra vương phi nhúng tay vào. Thứ tư chính là từ đầu vương gia muốn tránh đi cuộc phân tranh đoạt vị này, chắc chắn là có người hắn muốn phủ trợ, trước mắt ta còn chưa đoán ra là ai, nếu ta đoán đúng, vương phi muốn biết người vương gia muốn bảo vệ đến tột cùng là ai, sẽ định ra kế hoạch từng bước.

Mắt Lục Phù thoáng mở ra, ánh mắt tràn đầy lưu quang, hai tròng mắt thu thủy lưu chuyển có ý cười tán thưởng, âm thanh ả chứa sự vừa lòng “Vô Danh, thật là làm cho ta nhìn người với cặp mắt khác xưa, lại có thể đoán ra bốn điểm. . . Bôn Nguyệt Băng Nguyệt. . . nên học hỏi a. . .”

Băng Nguyệt cười xác nhận, sự việc phức tạp như vậy chỉ có Lục Phù mới có thể nghĩ ra, nếu đề các nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ được, Bôn Nguyệt tròn mắt há mồm mà nghe Vô Danh khoan thai nói, giống như khiếp sợ. . .

Lục Phù cười khê đầy đầy bả vai nàng. . . cười thấy nàng rút cuộc phục hồi tinh thần, rồi nhìn Vô Danh nói “Người còn có một điểm chưa đề cập đến, người nên biết vương gia là người gì, hẳn khẳng định đã nhìn ra có người bày bố ván cờ này, nhất định dự đoán ai có năng lực này, Dao quang phu nhân sẽ trở thành mục tiêu.”

“Vương phi, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Bôn Nguyệt kinh hoàng hỏi.

“Ha ha, chúng ta sẽ cùng hắn ngoạn, thông báo Phù dung các ở bên kia tạm thời dừng mọi hành động, cũng đừng làm cho vương gia theo dõi” Lục Phù cười khê, đem Dao quang phu nhân cuốn vào, hẳn sẽ không nghĩ đến nàng.

Lục Phù thông thả hóp một ngụm trà xanh, cười dịu dàng nói “Muốn điều tra Dao quang phu nhân, phải tốn rất nhiều công phu, ở kinh thành này có thể cùng Dao quang, không phải ta thì ai? Ta thật muốn xem vương gia có phải ba đầu sáu tay, có thể toàn diện chiếu cố hết.”

Lục Phù tiểu thư cùng Dao quang phu nhân, một người ra khỏi cửa mang sa che mặt màu trắng một người mang màu đen. Một người thuần khiết chân thành, một người tà mị ngoan độc. Giống như Lục Phù, một tay an ủi vạn vật sinh linh, tay kia dính đầy máu tươi.

Có một số người, có thể đem tinh khiết thiện lương cùng tà ác phát huy đến mức tận cùng, mà cũng không làm cho người ta có cảm giác mâu thuẫn.

“Lúc này có thể chơi” Bôn Nguyệt đột nhiên có điểm hưng phấn, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ ửng, “Vương phi cùng Dao quang đã đấu với nhau nhiều năm như vậy, trong lòng của người ở kinh thành là hai đối thủ một mắt một còng, ngày sau nếu vương gia biết là cùng một người, ta nghĩ sắc mặt của hắn sẽ rất phản kích, nói không chừng bùng một tiếng hôn mê luôn”

Ngoài tiếng cười khoa trương nàng còn làm bộ làm ra tư thế tiêu xui, khoe môi Lục Phù khê động, khuôn mặt tà mị vui cười khi người gặp họa, cười nói “Bôn Nguyệt, xem ra người đối với vương gia không có ý tốt”

“Hắn đối xử với vương phi rất tốt, ta đối với việc này không có ý kiến, bất quá mặt kia ta còn có ý kiến, có đôi khi giống như quan tài bản năm xưa, hơn nửa khi thời điểm sắc mặt biến sắc, thay đổi bất thường, cũng không quá thân thiện”

Lục Phù cười khê, lại liếc Vô Danh vẫn đứng yên một bên không nhúc nhích, trong đôi mắt hiện ra nghi ngờ. . .

Hắn rút cuộc là ai. . . ?

Hoa mai vẫn tỏa hương như trước, trong nội thất cũng thật ấm áp, Lục Phù từ từ dựa ra sau, nhàn nhã cầm sổ sách ở một bên lên xem. . . Nhìn một hồi lâu lại bỏ xuống, trở thân mình qua, không chút để ý hỏi “Lão Sở vương sắp trở về phải không?”

“Vâng, lão gia từ khi thoái vị không tham gia vào phân tranh ở triều đình, đã nhiều năm dạo chơi khắp nơi, lần này trở về, có lẽ là nghe chuyện của vương gia cùng vương phi”

Lục Phù ừ một tiếng tỏ ra nàng đã biết, nhắm mắt lại. . .

Rốt cuộc. . . tất cả mọi người phải tề tụ nơi kinh thành, . . . Mọi việc bắt đầu ở kinh thành phải nên chấm dứt ở nơi này. . .

Ngày giỗ cũng sẽ đến rất nhanh. . .

Tuyết trắng bay bay trên không gian của kinh thành, mùa đông này, hình như có vẻ quý dị và lại có nhiều sương mù. . .

Trong triều lại có biến cố lớn, Tấn vương tố giác Vân vương thông đồng với địch bán nước, ở trong hậu viện của vương phủ tìm ra thư từ ông cùng dân Hung nô giao dịch lui tới nhiều năm, trong đó có văn kiện bán đứng tin tức về quân cơ, có mật hàm cảm tạ cùng thù lao được tự tay Khả hân của Hung nô viết. ...Chúng có phạm tội vô cùng xác thực, làm cho hoàng đế kinh sợ, hạ lệnh tịch thu tài sản và xử chết kẻ phạm tội...

Cả nhà Vân vương bị hạ ngục, Quang vinh vương cầu tình, Vân Uyển Phủ được bảo toàn tánh mạng, nhưng đứa con của tội thần không thể làm chính phi, bị giáng xuống làm thị thiếp, trong vương phủ thế thiếp địa vị thấp hơn một bậc.

Trong lúc nhất thời bề đáng bị liên lụy, không ít quan viên có quan hệ chặt chẽ với Vân vương cũng bị liên lụy, người bị cách chức, kẻ bị lưu đày. ...Lại là một cảnh tượngtrắng như tuyết trắng, lại là máu tươi phiêu linh.

Có người không dám cầu tình vì sợ liên lụy, bọn họ lựa chọn tự bảo vệ mình, Quang vinh vương nghi trong đó có gian trá, yêu cầu tự mình điều tra rõ việc này, hy vọng trả lại sự trong sạch cho Vân vương. ...Tấn vương bị bức, cuối cùng đồng ý gia hạn mười ngày, nếu không thể chứng minh Vân vương trong sạch, sẽ ra lệnh cưỡng chế trầm thủy.

Thanh danh của Vân vương ở trong triều rất tốt, thái độ làm người quang minh, làm quan trong sạch. ...Đột nhiên bị tội thông đồng bán nước bị hạ ngục, trong triều và ngoài dân gian đều nghị luận. ...Trong thời buổi rối loạn này, là thật là giả, người sáng suốt đều lựa chọn làm người bàng quang để khỏi phải bị cuốn vào trong đó...

Dân chúng ở kinh thành nghi hoặc tự hỏi, Vân vương làm quan hơn mười năm, có thể được xem là một vương gia tốt, hiện giờ bị rơi vào kết cục này, không ít người nghĩ có oan khuất hay ẩn tình trong đó...

Má lúc này, một lời đồn đãi xuất hiện ở mọi góc lớn nhỏ của kinh thành, được chậm rãi len lút truyền ra, Vân vương làm quan, nhìn bề ngoài có vẻ chính phái, nhưng bên trong len lút là một diện mạo khác...Lời đồn đãi không biết từ đâu truyền ra, đợi lúc Quang vinh vương biết được, kinh thành đã ồn ào huyên náo, nơi từ lâu, khách điếm. ...Những nơi đây là điểm lưu truyền tin tức nhanh nhất, mỗi ngày đều đàm luận không ngớt...

Có người nói, án thông đồng bán nước mười năm trước của Lưu đình là do Vân vương sau lưng sai bảo...Có người nói, Tấn vương muốn diệt trừ vị kỳ, rất nhiều chuyện không thể đưa ra ánh sáng đều do Vân vương xử lý nên hắn muốn giết người bịt miệng...Có người lại nói, Vân vương giả nhân giả nghĩa, ám muội ăn hối lộ trái pháp luật, ...rất nhiều chi tiết bị truyền ra...Có người nói, Vân vương bên ngoài khoác áo chính nghĩa, làm ra vẻ đạo mạo nguy quân tử, những việc làm ám muội từng việc từng việc bị vạch trần dưới ánh mặt trời...

Sở Cảnh Mộc phái Tiểu Nhạc Lâm Long tra xét xem là người phương nào truyền ra, nhưng không hề có kết quả. Sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp lắng đọng trong lòng hắn, ...từ từ ngày càng làm cho hắn kinh sợ...

Khẳng định là cùng một người gây nên, hắn có thể khẳng định như vậy...

Sự việc đã cách sáu ngày, Quang vinh vương tra không ra nguyên do, hơn nữa bị Tấn vương can thiệp, việc điều tra bị cản trở không ít...

Mà Lục Phủ, lại nhàn nhã ở Hoa mai lâu thưởng trà, trên môi nở nụ cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Khổ nhục kế

Trời đông giá rét, gió lạnh gào thét, bông tuyết bay bay trong không trung.

Vào lúc chạng vạng, trời lạnh lại trầm, làm cho người ta có cảm giác nặng nề, có một vị nữ nhân đến trước Sở vương phủ...

Nàng đứng yên thật lâu, mặc cho tuyết rơi nhiều cũng không mở dù, bông tuyết bám đầy tóc trắng xóa, trên người nàng là xiêm y đơn bạc của tỳ nữ, ở trong trời đông giá rét cảm thấy lạnh run...

Mặc dù dung nhan hé ra trắng bệch, lại rất xinh đẹp làm muôn hoa cùng minh nguyệt cũng xấu hổ ẩn mình, ở trong tuyết bay bay càng thêm vẻ diễm đam đáng yêu.

Nàng nói có chuyện gấp tìm vương gia.

Thị vệ giữ cửa đều là người mới tới, nhận không ra nàng, nói vương gia có chuyện còn chưa hồi phủ, chỉ có vương phi ở bên trong...Thấy nàng là một nữ tử thông khổ đáng thương đứng ngoài cửa, nên bọn họ cho nàng vào trong chờ, nàng không chịu, cố chấp đứng đợi ở ngoài tuyết rơi, gió lạnh tạt vào khuôn mặt mềm mại làm nàng cảm thấy đau đớn...chờ...

Con ngựa trắng của Sở cảnh mộc nhập vào mắt là khi mặt nàng cứng ngắc vì lạnh, liền có tia thả lỏng...trong mắt ẩn chứa chờ mong.

Lâm long là người thứ nhất phát hiện ra nàng, sắc mặt đại biến, sốt ruột nhìn về phía Sở cảnh mộc “Vương gia”

Nhìn theo ánh mắt hắn, Sở cảnh mộc cũng thấy kinh hãi, người trong tuyết về thống khổ bị thương, hắn cuống quýt nhảy xuống ngựa, Vân uyển phù cũng vội vã chạy qua, nhưng vì hai chân đứng ở ngoài tuyết đã lâu đông cứng lại, nên té ngã xuống, cũng may Sở cảnh mộc đỡ kịp.

“Phù nhi, sao ngươi tới đây?” thấy nàng ăn mặt mỏng manh lại là áo quần vải thô, bên người không có gia nhân, hắn đoán được là nàng lên ra ngoài...

Như thế đột ngột xuất hiện ở trước phủ đệ của hắn.

“Ta...” Đôi môi trắng bệch của Vân uyển phù run run, nhưng chỉ phun ra được một chữ, lệ trong mắt tuôn rơi...

“Vương gia, đi vào trước rồi nói sau, nàng lạnh run rồi kìa” Lâm long thấy sắc mặt nàng trắng bệch, trong mắt hiện lên tia đau lòng khó có thể nhận ra, nói...

Tiểu nhạc nhú mày nhìn sắc trời, đúng là lúc vương phi sắp dùng cơm, nếu lúc này đi vào...

Sở cảnh mộc nhất thời suy nghĩ, biết nàng không thể đi lại được, đành ôm nàng đi vào bên trong vương phủ, vừa mới tiến vào giữa đình liền gặp Lục phù đang từ Tây sương đi tới...

Tất cả mọi người đều ngăn người ra... thấy rõ người trong lồng ngực hắn, vẻ tươi cười luôn trên mặt Lục phù trở nên cứng ngắt,Lòng chợt thấy ớn ớn đau...

Nhìn sang ánh mắt lo lắng của Sở cảnh mộc, một cô chưa xốt dâng lên, giống như uống phải nước trà lạnh...

“Vương gia, thì ra có khách quý đến chơi...” Lục phù bình tĩnh trở lại, nhìn xuống, đầu đi khuôn mặt có chút u buồn, giống như muốn ngăn cản lòng mình lạnh như băng đã hóa ấm áp trong những ngày gần đây, khi ngẩng đầu lên vẻ tươi cười đã trở lại trên mặt nàng.

“Phù nhi...” Sở cảnh mộc thở dài, biến hoá nhỏ trên mặt nàng không thoát khỏi ánh mắt của hắn, có chút bất đắc dĩ, liếc nàng một cái thật sâu, liền ôm Vân uyển phù hướng về Nam viên mà đi...

“Vương phi, vương gia chính là...” Tiểu nhạc nghĩ muốn giải thích, thấy vẻ tươi cười trên mặt nàng, không biết giải thích từ đâu,nhất thời đôi mày nhăn lại.

Lục phù còn chưa nói chuyện, Bôn nguyệt đã trừng đôi mắt hạnh, bất mãn lắm lắm “Chuyện này là sao, vương gia của các ngươi hơi quá đáng”

Tiểu nhạc cười khỏ, nhìn dung nhan kiều diễm trước mặt thấy bất đắc dĩ cực kỳ... Cho đến lúc này rồi mà Bôn nguyệt vẫn nói vương gia của các ngươi, vương phi của chúng ta, phân biệt rất rõ ràng...

“Bôn nguyệt” Lục phù quát một tiếng, ngược lại vuốt cằm nhìn Tiểu nhạc, quay đầu đi ngược trở về Tây sương....Lục phù để lại sau lưng những dấu chân trầm trọng in trên mặt tuyết...

“Vương phi, người không phải đói bụng sao?” Bôn nguyệt lo lắng nhìn sắc mặt của nàng, cẩn thận mở miệng.

“No rồi...” Lời nói của Lục phù truyền tới tai bọn họ làm lòng người đau nhói...

Khi đã về lại Tây sương, Lục phù gọi Vô danh, thấp giọng phân phó vài tiếng, Vô danh liền xoay người đi ra ngoài, rất nhanh biến mất trong vùng tuyết trắng.

Lục phù trở về nội thất, nằm ở trên giường,ánh mắt nhìn chằm chằm đỉnh nhu sa phía trên giường.

Vân uyển phù, cho dù người tới tìm Sở cảnh mộc cũng vô dụng, Vân vương nếu đã bị thân bại danh liệt, hắn phải chết không thể nghi ngờ, ...Ta sẽ làm cho Sở cảnh mộc không thể cứu hắn ra...

“Phụ thân ta làm một chuyện ngu xuẩn, vì sao lại làm một chuyện buồn cười như vậy?”

Ta....thế nhưng...

Nên làm cái gì bây giờ...

Rõ ràng mỗi ngày đã tự nhắc nhở mình... Vì cái gì vẫn vô dụng như thế...?

Phụ thân...

Tua của nhu sa trên đỉnh giường sáng óng ánh rơi vào mắt nàng, như bảo thạch quang mang, khóe mắt nàng trở nên ướt át..

Không lâu nàng trở dậy, ngồi vào bàn trang điểm, nhìn chằm chằm vào gương mặt đã theo mình mười mấy năm qua trong gương đồng, dù quen thuộc nhưng mang một tia thân nhiên xa lạ. Mặt hồng nhuận, mi thanh tú, nhẹ nhàng cười cầm lấy một mảnh son môi, tô hồng đôi môi đỏ của nàng. Khoe môi lại nở nụ cười bí hiểm. Trong phòng khách ở Nam viên, Vân uyển phù nằm trên giường, đã uống hết chén thuốc, nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều,

nhưng đáy lòng bị thương càng sâu. Đây là Nam viên, câu khách quý Lục phủ vừa nói qua làm lòng nàng đau xót. Sở cảnh mộ thật sự đối đãi nàng như một khách nhân.

“Vi sao lại tới đây? Sở cảnh mộ đứng bên giường, đã hết kinh ngạc, chỉ thờ dài. Trên khuôn mặt tuấn dật không có vui mừng, hẳn đối với người đang ở trong mặt, tình cảm bây giờ rất phức tạp...”

“Cảnh mộ...” Vân uyển phủ bị thương gọi, mang theo lo lắng, lệ vẫn tuôn rơi... Gia đình nàng xảy ra chuyện đột ngột, nàng không thể tin Quang vinh vương, chỉ còn bốn ngày, người duy nhất nàng có thể nghĩ tới chính là hắn... Sở cảnh mộ có thể cứu mạng cha nàng...

Hắn nhất thời không thể chịu được nước mắt của Uyển phủ, khi nào nàng trở nên nhiều âu sầu bị thương như vậy. Trước kia luôn hạnh phúc tươi cười, tâm tình lúc nào cũng vui vẻ.

“Người không nên tới đây” Hắn thờ dài, nếu mà Quang vinh vương biết được, tình cảnh của nàng càng thêm gian nan. ...

“Van cầu người, cứu cha của ta...” Nàng đột ngột vịn giường đứng dậy, nắm vạt áo của Sở cảnh mộ, khóc lóc cầu xin, nhất thời khí huyết không thuận, cổ gồng khựng một tiếng đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng...

Sở cảnh mộ ngưng mi, ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng, giúp nàng thuận khí, thấy nàng đã đỡ hơn một chút, mới nói “Tội Vân vương phạm phải là tội thông đồng với địch, là tội chết, người bảo ta làm sao mà cứu”

“Cha ta bị oan ức...” Nàng lắc đầu, cố gắng hết sức giải thích “Ông đối với triều đình rất trung thành và tận tâm, như thế nào lại thông đồng với địch? Việc này là tại Tần vương ghi hận trong lòng bày ra ván cờ, Cảnh mộ, cầu người niệm chút tình xưa, cứu phụ thân ta một lần được không? Van cầu người...”

Vân uyển phủ cũng xuất thân quan gia, từ nhỏ có kiến thức ở quan trường, sao lại không nhìn ra việc Vân vương bị hạ ngục là có người hãm hại. Quang vinh vương tuy rằng đáp ứng nàng sửa lại án sai, chính là hứa rồi như có như không, nàng có cảm tưởng hắn không có ý tốt, dường như đang chờ Vân gia bị diệt vong. Trực giác của nữ nhân làm cho nàng không tin tưởng hắn, ngược lại nàng hướng tới Sở cảnh mộ. Chỉ có Sở cảnh mộ mới có năng lực xoay chuyển tình thế.

Trong lòng hồi tưởng lại chuyện xưa cùng nàng, làm cho Sở cảnh mộ thấy đau lòng, bắt đầu dĩ vãng vai nàng gọi, “Phủ nhi...”

Vừa nghe được tiếng gọi quen thuộc, Vân uyển phủ lại rơi lệ liên tục... Biết hắn đã mềm lòng, nàng khóc càng thêm thâm, trong lòng hiểu rõ, hiện giờ ở trong triều người có thể cứu được phụ thân nàng, ngoài Sở cảnh mộ không còn ai khác...

Bàn tay lạnh như băng cầm lấy bàn tay to ấm áp của Sở cảnh mộ, lạnh ấm hai loại cảm xúc, một người tham luyến, một người nhũn mảy. Tay trắng nõn bị lạnh làm sưng đỏ, đập vào mắt của Sở cảnh mộ làm hắn không chịu được. Dù sao nàng cũng là nữ nhân hắn yêu quý trong ba năm, cho dù tình yêu đã phai nhạt, nhưng ba năm tình nghĩa làm bạn vẫn còn đây...

“Ta chỉ có thể hết sức mình thử một lần, người an tâm nhẫn nại một hồi, ta phái người báo cho Quang vinh vương.”

“Cảnh mộ... người...” Nàng rung rung bị thương nhìn xuống, cắn chặt môi, nhìn thân ảnh của hắn biến mất phía sau cửa...

Cảnh mộ, người thật có thể đem nguyện ước của chúng ta quên không còn một mảnh sao? Ba năm thề non hẹn biển ta không tin người có thể dễ dàng vứt bỏ? Ta không tin...

Trên mặt của Vân uyển phủ hiện ra vẻ bị thương cùng ngoan tuyệt.

Phân phó Lâm long ở Nam viên tiếp đãi nàng, lại ra lệnh cho một người thị vệ đi Quang vinh vương phủ truyền tin, Sở cảnh mộ thờ dài, rồi Nam viên.

Một trận gió lạnh mang theo bông tuyết thổi vào trong phòng, không khí bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo. Lạnh đến nỗi cả vai Vân uyển phủ chợt co lại, ánh mắt nhìn về phía trước, người gác cổng đứng ở bên ngoài tối đen như ma quỷ, giống như giương cái miệng rộng đầy máu, dường như đang chờ nàng.

“Đóng cửa lại” Tay Vân uyển phủ giật lấy chăn bông, từng cơn lạnh thấu xương đưa tới không chỉ bởi vì cái lạnh bên ngoài.

Lâm long trở ra đóng cửa lại, không đến gần nàng, chỉ đứng ở cửa, ánh mắt không có biểu tình gì nói “Chuyện của Vân vương...”

“Không nên nói” Giọng nàng lạnh như băng ngăn cản hắn, lúc này Vân uyển phủ cố che dấu tất cả bị thương, lạnh lùng nhìn hắn “Còn không tới phiên người an ủi ta”

Mặt Lâm long không chút thay đổi, nhưng lòng hắn vừa bị nàng đâm một dao, cũng lạnh lùng trả lời nàng một câu “Người không phải là đối thủ của vương phi”

Khuôn mặt mềm mại của nàng hiện ra tia nhăn nhó cùng dữ tợn, ngược lại cười ác ý “Ta không phải còn có người sao?”

Một trận yên lặng thật lâu, chỉ có tiếng rít gào ngoài cửa sổ, ở trong yên tĩnh hiện lên rõ ràng, lòng giống như bị một khối sắt đè nặng, Lâm long đau đớn nhắm hai mắt lại.

Từng bước từng bước đã sai, tới bây giờ rồi, ai có thể thoát được đêm đen tập kích, lòng của mọi người đều giải giữa trong bóng đêm, nhưng rồi cuối

cùng cũng bị trăm luân.

“Ngươi cho rằng sau khi Sở cảnh mộc biết ngươi phản bội sẽ bỏ qua sao?” Nàng cười lạnh.

Lâm long không nói gì, vẫn nhắm mắt lại như cũ, nghe tiếng nói của nàng. Tiếng rít gào bên tai chậm chậm trở nên yên lặng, giống như thế giới hỗn loạn đã trở về yên tĩnh.

Cười khổ, nàng có biết hay không hẳn phản bội lại vương phủ đã nuôi dưỡng hẳn, đến tốt cùng là vì cái gì? Cho dù là biết, nhưng không thể không làm. Sở cảnh mộc đi vào phòng khách, gặp Kim nhân cùng Tinh nhân đang thu thập nầy nọ, nhất thời buồn bã “Vương phi đâu?”

Tinh nhân chạy nhanh tới hành lễ, đứng dậy nói “Vương phi nói nàng no rồi, bảo chúng ta mang xuống”

Thảm giặt mình, thấy đồ ăn trên bàn đều chưa đụng qua, cảm thấy chua xót, phát tay làm cho các nàng tiếp tục, lại hướng Tây sương mà đi...

Bốn nguyệt Băng nguyệt thấy hẳn tiến vào, bắt mẫn biu môi, cũng không hành lễ, xoay người muốn đi thông truyền, bị Sở cảnh mộc cản lại...

Trong nội thất không giống như bên ngoài lạnh như băng, ngược lại nơi này rất ấm...Đàn hương tỏa hương, lượn lơ bay lên, ...Lục phủ nằm ở trên giường, hai mắt khép hờ như đang suy nghĩ, nghe thấy tiếng bước chân, bắt đầu dĩ thử dài, tay phải huơ lên, giống như đuổi ruồi bọ “Bốn nguyệt, ngươi phiền quá, đừng gây sức ép lỗ tai ta nữa, đi nhanh ra ngoài”

Sở cảnh mộc buồn cười nhìn hành động của nàng giống như đuổi ruồi bọ, ầm ập cười rồi ngồi xuống bên giường, Lục phủ mở mắt ra...Nhìn thấy hẳn, liền xoay mình đi, làm cho hai má của nàng đi động đỏ ửng rất mê người...

“Phù nhi, tức giận sao?” bắt đầu dĩ xoay thân người của nàng lại, lần đầu tiên thấy nàng giận dữ, lòng tràn đầy vui mừng...Ngay cả giọng nói cũng mang theo thoải mái rất nhiều.

“Ôi, vương gia thoát nhìn rất vui vẻ” Lục phủ, cười, thân nhiên châm chọc “Nguyên lai ta giận có thể làm cho vương gia vui vẻ, thật đúng là một phát hiện kinh hỉ, về sau vương gia không vui tới tìm ta, ta sẽ cho ngươi thoải mái...”

“Oa...chua quá, không nên có mùi vị dấm chua” Sở cảnh mộc ra vẻ vô tội áp sát vào mặt nàng, cười trêu ghẹo, chạm vào hai má mềm mại của nàng, so với tơ lụa còn thoải mái hơn...

“Này không được lưu manh như vậy, đi ra ngoài cho ta, ngươi nặng muốn chết” Thân người nặng nề lên người Lục phủ, khuôn mặt tuấn tú gần trong gan tác áp bức tinh thần của nàng, làm nàng không thể không chế nhip tim của mình, không khỏi có điểm tức giận, lời nói cũng không chút lưu tình.

Sở cảnh mộc cười ha hả, hiếm khi thấy được khuôn mặt đỏ bừng của nàng, rất vui trong lòng, mặt càng đỏ sát vào hai má nàng “Phù nhi, mặt rất hồng, thực sự nóng sao?”

Lục phủ bị một trận quần bách, thiếu chút nữa và nhẹ lên khuôn mặt tươi cười của hẳn, người này ăn trúng cái gì mà bạo miệng như vậy...Nàng không không chế được, tim đập càng nhanh, “Ta rất lạnh, ngươi nhanh giúp ta đứng lên”

“Tốt” Sở cảnh mộc sảng khoái đáp ứng, Lục phủ cảm thấy kì quái khi nào hẳn trở nên nói chuyện tốt như vậy, liền cảm thấy một trận gió lạnh thổi vào, chân bông bị xốc lên, bên cạnh liền có thêm một người.

“Ngươi muốn làm gì?” Kinh ngạc nhìn hẳn cởi áo khoát, chui vào chăn bông, mặt nàng càng thêm ửng đỏ, cả người đã bị hẳn giữ chặt...

Sở cảnh mộc khi vừa tiến vào chăn bông không nói hai lời ôm chặt lấy nàng, thân hình nàng quả thật càng thoải mái, ấm áp, và thơm tho hơn tưởng tượng của hẳn, ôm ấp thế tử của mình, xinh đẹp tuyệt sắc, thông minh kêu ngoa, lại có chút bướng bỉnh, chỉ một cái hôn mảy của nàng, cũng làm lòng hẳn rối loạn.

“Thực rõ ràng...vương phi không phải lạnh sao? Bốn vương giúp ngươi giữ ấm thân mình a” Hẳn hôn nhẹ lên trán của nàng, đem nàng kéo vào lòng ngực, thân nhiên ôm ấp.

“Vương gia, ngươi không phải muốn nói cho ta, ngươi...hôm nay...sẽ ngủ lại Tây sương đi?” Giấy không ra khỏi đôi tay đang đặt trên lưng, Lục phủ sợ hãi lẩm bẩm.

Sở cảnh mộc buồn cười nhìn khuôn mặt tao nhã giáo hoạt, càng cố tình để sát vào tai của nàng nói nhỏ “Nơi này vẫn là tân phòng của chúng ta, ta còn thiếu Phù nhi một đêm động phòng hoa chúc có phải hay không, vương phi?”

Khí nóng phả vào tai nàng, cảm thấy trên vành tai cảm giác ấm áp, cả người run lên, lòng cũng run rẩy, thân mình bị ôm chặt không thể nhúc nhích, chỉ có thể nghiêng đầu né tránh, ai ngờ hẳn lại theo tới, Lục phủ cười hắc hắc, nhẹ nhàng xô hẳn ra “Vương gia, đêm động phòng hoa chúc ngươi muốn thiếu bao lâu thì thiếu bấy lâu, ta không vội...cũng không tức giận ngươi yên tâm thiếu đi nha...”

Mới vừa nói xong, lỗ tai cảm thấy đau, Lục phủ la nhỏ một tiếng, dám cắn nàng, nàng quay đầu lại hung hăng nhìn hẳn...Sở cảnh mộc xoa xoa mặt nàng, khi nào hẳn lại phát hiện ra tính tình ủa nàng lại đáng yêu như vậy, hẳn còn tưởng nàng lúc nào cũng đều không màng tới, mọi việc đều lấy nụ cười ra ứng phó.

“Phù nhi, về sau chúng ta không để ý đến những người khác được không?” Hẳn ôn nhu hỏi, hay tay vòng qua thắt lưng của nàng, chậm rãi nắm lấy đôi

tay mềm mại, trong mắt bởi vì thái độ như gần như xa của nàng mà trở nên cực kỳ kiên định. Ánh mắt chấp nhất gắt gao nhìn người ở trong lòng “Chỉ nghĩ tới chúng ta thôi, được không?”

Lục phù ngần ra, nhìn dung nhan tuấn tú của hắn, ánh mắt chuyên chú cùng vẻ mặt rất chân thành, nhất thời không biết trả lời như thế nào, ý tứ trong lời nói của hắn có phải là...?

Nàng cảm thấy hoảng hốt, có hồi hận, bất đắc dĩ, cùng hạnh phúc...Đủ loại tình tự như phá vỡ tầng băng trong lồng ngực, như một tiếng trống làm nảy lên tinh thần hăng hái ở trong lòng, trăm mối cảm xúc ngồn ngộn, phức tạp khó dò...Cho tới khi xoa má nàng, hắn mới phát hiện nàng rơi lệ...

Lục phù không trả lời, chỉ lặng yên rơi lệ, nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng chua xót khó nhin, ân ân đau...

Có đôi khi, càng thông minh sẽ làm cho người ta đi vào ngõ cụt, lòng nàng chua xót trầm nghĩ, rõ ràng biết hắn là người vô tội, nhưng không thể thuyết phục chính mình. Rõ ràng biết đáy lòng có đồ vật này nọ đọng vào không được, vậy mà còn cố tình đọng vào...

Sở cảnh mộc thấy bộ dáng của nàng bi thương như thế, từ hồi gặp gỡ đến giờ chỉ thấy nàng cười, ...nhìn nàng .khóc...nhất thời không biết an ủi như thế nào, chỉ có thể vỗ nhẹ lưng nàng, kèm lòng không được ấn môi mình vào đôi môi đỏ mọng...

Hắn nhắm mắt lại, không nhìn thấy một nụ cười giảo hoạt kéo lên trên môi Lục phù...

Buông ra đôi môi đỏ mọng, Sở cảnh mộc hít sâu vài cái, ôn tồn ôm nàng vào lòng, tham lam hít vào mùi hương thơm ngát trên người nàng, không hiểu sao thấy mí mắt càng ngày càng nặng, nặng nề chìm vào giấc ngủ...

Không biết qua bao lâu, Lục phù mở mắt ra, quay đầu nhìn lại gương mặt tuấn tú của hắn, trong mắt có chút mê mang...

Nhẹ nhàng gỡ tay trên lưng nàng ra, Lục phù đứng dậy, rời khỏi giường, chợt một trận gió lạnh thổi tới, làm nàng lạnh run, nàng ngồi trở lại giường, đắm chìm nhìn mặt hắn đang ngủ say, thờ dài, kéo chăn bông đắp cho hắn...

“Sở cảnh mộc...ngươi làm cho ta rất là khó xử” Lục phù cúi người, môi chạm vào môi hắn, ôn nhuận dán vào một chút, giống như muốn cảm nhận độ ấm của hắn, một lúc lâu mới buông ra...

“Băng nguyệt, Bôn nguyệt, ..chuẩn bị tốt chưa?” Nàng nhắc màn che lên, thấy Băng nguyệt, Bôn nguyệt đang đứng ở bên ngoài...

Bôn nguyệt tò mò nhìn vào bên trong, có vẻ không hiểu...rõ ràng thấy Sở cảnh mộc đi vào...

“Hắn đã ăn mê dược, không đến sáng mai sẽ không tỉnh lại, chúng ta đi thôi” Lục phù thân nhiên cười, đi ra cửa, ba bóng người thân không biết quý không hay chạy như bay trên mái hiên của vương phủ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Tra tấn

Hương hoa Phù dung bay đi ngàn dặm, ai có thể không cúi đầu

Mùi nhon của hàn băng vạn trượng, tuyết nhuộm một màu đỏ sẫm

Nơi hậu viện của Hoa mai lâu, Lục phù cùng Băng nguyệt Bôn nguyệt thay đổi y phục dạ hành, che mặt lại, thân hình yếu điệu mặc hắc y càng thêm tinh tế.

Đây là lần đầu tiên khi Lục phù giết người phải thay y phục dạ hành.

Bôn nguyệt khó hiểu hỏi, “Vương phi, vương gia như thế nào không cẩn thận, người làm thế nào có thể cho hắn ăn mê dược?”

Lục phù cười khê không đáp, từ trong sa che mặt thoát ra tiếng cười vui vẻ, một lúc lâu mới nói “Ta đem mê dược ngậm ở trong miệng”

Bôn nguyệt Băng nguyệt không thể tin nháy mắt liên mấy cái, rồi cười khê, không nghĩ tới có thời điểm nàng cũng dùng mỹ nhân kế...

“Vương phi, biện pháp này rất hay!”

Trong bóng đêm mờ lung, tuyết trắng bay bay, cuồng phong gào thét, mặt đất lạnh lẽo, một cảnh trắng cùng đen lần lượt thay đổi, tất cả tội ác cũng được che dấu trong bóng đêm mờ mịt tại nơi đây..

Ngực thất có hai tầng canh giữ, bên ngoài phòng thủ nghiêm ngặt, bên trong rời rạc hơn, nhưng hôm nay thời tiết rất lạnh, gió từng trận thổi lạnh thấu xương. Đêm đã khuya, mọi người đang mơ màng. Thủ vệ bên ngoài ngực rất rời rạc, mặc áo bông dày, có một loạt binh lính xếp hàng đứng bên ngoài cửa ngực, đang hà hơi vào đôi tay bị nhiễm lạnh đỏ bừng. . . Hơi thở trong chốc lát cũng biến thành băng. . .

Bọn họ mệt mỏi tán gẫu với nhau, làm cho thời gian nhàm chán qua mau, có mấy tên ngủ gà ngủ gật. Bởi vì đêm khuya, lại qua giờ tỵ, là thời điểm dễ dàng làm cho người ta mất đi phòng bị. . .

Ba thân ảnh nhẹ nhàng bay lên đỉnh của ngực thất, thật cẩn thận dừng lại ở cửa, nơi đó có vài tên thủ vệ đang đứng, làm như có vẻ tỉnh táo, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt của bọn họ trống rỗng, vẫn không nhúc nhích, bông tuyết kết thành một tầng băng mỏng trên đầu, trên y phục cũng đầy bông tuyết. . .

Vô danh đi tới dẫn theo vài người, nam nữ đủ cả, . Tất cả đều một thân hắc y, che mặt.

“Phu nhân” Tất cả đều cung kính, đề thấp âm thanh. Người của Phù dung các gọi Lục phù là phu nhân – Dao quang phu nhân.

Lục phù nhìn quét qua một vòng, gật gật đầu “Các người trở về trước, sự tình nơi đây có ba người họ là tốt rồi”

“Vâng” Vừa dứt lời, mỗi người phóng lên mái hiên trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm mờ mịt. Nhanh chóng, nhanh nhẹn, không để lại chút dấu vết.

Đệ Bạng nguyệt ở cửa canh gác, Lục phù mang theo Bôn nguyệt cùng Vô danh vào địa lao.

Dưới thang lầu, hơn mười tên quan binh toàn bộ ghé vào trên bàn, rượu và thức ăn đã lạnh từ lâu, bọn họ đều trúng phải mê dược. Địa lao được chia làm hai bên, một bên giam giữ tội phạm bình thường, một bên là nơi dành cho quan lại, trước đó đã bỏ mê dược vào trong đồ ăn của phạm nhân, lúc này tất cả bọn họ đang mê mang bất tỉnh, không thể phát hiện.

Toàn bộ địa lao, chỉ có gió lạnh từng đợt thổi vào, một mảnh yên tĩnh.

“Làm cho hẩn tỉnh lại” Nơi giam giữ của Vân vương, rất lạnh lẽo, y phục phạm nhân lại mỏng manh không thể chống lạnh, trên y phục lại có nhiều vết máu sặc sỡ, có thể thấy hẩn đã trải qua nhiều tra tấn, tóc cũng rối bù, tuổi già đã hiện ra, trên mặt là một mảnh cô tịch. . .

Bàn tay ngọc của Bôn nguyệt trên ngực hẩn được thu hồi, Vân vương ho nhẹ một tiếng từ từ tỉnh lại, thấy rõ tình cảnh trước mặt, bỗng mờ to hai mắt “Các người.. là ai?”

Lục phù cười ha hả, thanh âm lạnh bức người “Vân vương, điều người nên lo lắng chính là chúng ta muốn làm gì không phải chúng ta là ai?”

Ánh nền của ngực thất không sáng tỏ, ánh sáng mờ nhạt trên tường loé lên, làm cho khuôn mặt hẩn thêm âm trầm, Lục phù cười lạnh, châm chọc, “Đây là tình cảnh hiện tại của Vân vương sao? Như thế nào lại rơi vào kết cục như thế này, xem ra quả nhiên là tuổi trẻ qua thật mau”

Hẩn cố gắng ngồi xuống, nhưng vô ích, thời tiết lạnh như băng làm cho hai chân đông cứng, dù sao hẩn cũng là người trải qua nhiều sóng gió, kinh hãi qua đi đã bình tĩnh trở lại, theo dáng người có thể thấy được là hai nữ tử cùng một nam tử, thoạt nhìn không giống sát thủ. . . Nếu là sát thủ, sẽ không cho hẩn có cơ hội nói chuyện. . .

“Các người rốt cục muốn làm gì.. Ai phái các người tới?”

“Vương gia, người bây giờ chính là thân phận tội phạm a, người cho là có người sẽ vì mạng của người mà lãng phí tâm huyết? Lục phù cười ngồi xuống, lạnh lùng nói “Người nửa đời làm nhiều việc ác, nửa đêm có bị oan hôn đến đòi mạng chưa?”

“Người...” Khí lạnh bức người trên Lục phù làm cho hẩn không ngừng lùi lại phía sau, kinh hãi lại theo tới, sát khí lạnh như băng như vậy làm hẩn phát run.

“Không nghĩ tới có một ngày người cũng trở thành kẻ bán nước, người nói ta làm cho người sợ tội tự sát tốt không, ah vẫn có điểm chưa rõ ràng, ngược quá, thiếu chút nữa ta quên, , ta là người không thích rõ ràng” Nói xong lại cười khế.

Tại nơi ngực thất âm trầm như quỷ mị, giống như yêu ma ác ý cười, hẩn có cảm giác bị áp bức vô cùng. . .

Hoàng thành phong vân Chương 43: Sở vương nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Sở vương nghi ngờ

Tuyết vẫn như trước tung bay trong không trung, trời đã dần dần sáng.

Trong phòng, hương khí ẩm áp từng trận tỏa ra bốn phía. Khi Sở cảnh mộc mở mắt, một trận hương thơm phả vào mũi, trong lồng ngực là mỹ nhân tuyệt sắc say lòng người, hai má một mảnh phấn hồng, rất là đáng yêu làm hắn nhìn đến ngây người, kèm lòng không được hôn lên hai má phấn nộn, cái hôn nhẹ như lông hồng vì e sợ sẽ làm nàng thức giấc.

Tối hôm qua hắn vốn muốn cùng nàng trò chuyện, không biết tại sao lại ngủ luôn, mà còn ngủ rất say.

Hắn cười lắc đầu, kéo chăn bông đắp cho nàng, nàng ngủ dường như không an ổn, hai chân mày nhíu lại. Lục phủ chuyển mình, từ từ mở mắt, nhưng chỉ trở thân mình, vài sợi tóc bị gió thổi phất qua hai má, ở trên mặt ngựa ngái, Lục phủ lấy tay gạt nhẹ... lại tiếp tục ngủ...

Người bên giường cảm thấy cả người cứng đờ, nhìn chăm chăm đôi tay trắng nõn của nàng, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, nhìn một bên mặt nàng mềm mại, thật lâu không nói...

Tay của Phù nhi, hắn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ xinh, để sát vào mũi...

Bên ngoài Tây sương, Tiểu nhạc lo lắng đi đi lại lại, khuôn mặt tuấn tú đỏ mồ hôi lạnh, Bôn nguyệt Băng nguyệt chặn ở cửa không cho hắn vào, nói vương gia và vương phi chưa thức dậy...

“Ta nói, nhị vị thiếu nữ nãi, có thể hay không vào thông báo một tiếng, thật sự có việc gấp a...” Tiểu nhạc có chút khó xử, hắn không muốn trong lần đầu tiên vương gia ngủ lại Tây sương liền sáng sớm đi vào phá đám...

Thấy Bôn nguyệt cười, Tiểu nhạc còn tưởng nàng đồng ý, kết quả nàng chỉ nhả ra hai chữ “Không thể”

“Bôn nguyệt” Tiểu nhạc có chút không kiên nhẫn “Ngự sử đại nhân đã đợi hơn một canh giờ, vương gia nếu không ra, sẽ bị nói là trảm mê nữ sắc...”

Băng nguyệt dù biết nguyên nhân hắn vì sao kinh hoàng, vẫn cười như trước, ngẩng đầu lên nhìn nhìn màu trời, “Tiểu tướng quân chờ nóng ruột, vương gia cũng sắp sửa thức dậy, người chờ một chút đi”

“Còn chờ” Hắn than nhẹ một tiếng, nghĩ muốn xông vào nhưng rồi ráng nhịn xuống...

“Ta nói Tiểu tướng quân, xin ngài có thể thương xót, ? Người cứ đi qua đi lại làm cho mắt của ta cũng hoa lên” Thấy hắn cứ bước qua bước lại, vẻ mặt của Bôn nguyệt đau khổ, thiếu chút nữa khóc ròng, các nàng đêm khuya mới quay về, giấc ngủ không đủ, mắt đang đau nhức, sáng sớm đã bị hắn đánh thức.

“Vậy người đứng gác ở đó làm chi, đi vào thông báo a”

“Cái lỗ tai người dùng để ăn cơm sao, không có nghe chúng ta vừa mới nói vương gia, vương phi còn chưa thức dậy ?”

“Thật là, nếu người đi thông báo không phải sẽ tỉnh dậy sao? Tiểu nhạc giống như rít gào, lại sợ quấy nhiễu người bên trong nên cố gắng nói nhỏ lại.

“Người làm dữ cái gì, muốn đánh một hồi sao, không sợ thua thì lên đi”

“Người...” Nghẹn họng không nói được, thật sự là... ai không biết ba người bên cạnh vương phi là cao thủ hiểm thấy, trong vương phủ trừ bỏ vương gia, ai là đối thủ của họ.

“Người giống như là một người thê tử hung dữ” Nói lầm bầm một câu còn hơn không, hắn biết nam tử tốt không đấu với nữ, ráng nhịn xuống... Cùng Bôn nguyệt cãi nhau, chỉ có tức chết mình mà thôi.

“Cái gì đại nam nhân, nói bậy bạ như vậy cũng nói được sao?” Bôn nguyệt thấy hắn lầm bầm, ngoài cười nhưng bên trong không cười châm chọc.

Thật không rõ, vì cái gì một người chủ tử như vương phi lại có một thị nữ dã man như vậy? Tiểu nhạc thầm bực nghĩ trong bụng.

Không đợi nàng cãi lại, Sở cảnh mộc hiện ra ở cửa, mặt bình tĩnh, cấp dưới của hắn không biết chừng mực, mới sáng sớm đã đứng ngoài cửa phòng tranh cãi âm ỹ, vẻ mặt hắn âm trầm không hề giận...

Tiểu nhạc thấy hắn đi ra, vội vàng vọt qua, nói “Vương gia có chuyện lớn rồi, Vân vương gia đêm qua bị giết ở địa lao, Ngự sử đại nhân đang chờ ở bên ngoài.”

Sắc mặt Sở cảnh mộc không thay đổi, thân nhiên ừ một tiếng, vội vàng đi ra ngoài, mới ra Tây sương đột nhiên nhớ cái gì ngưng mi hỏi “Đêm qua không nghe có động tĩnh gì trong phủ sao?”

Tiểu nhạc khó hiểu, lắc đầu, thành thật đáp “Không có”

“Gọi Trần đồng lương lập tức đến phòng, bốn vương thấy chút không khỏe” Sở cảnh mộc quay đầu nhìn hoa mai trong Tây sương, neho hai mắt lại, đôi

mất sâu như biển thâm trầm “Chuyện này đừng cho vương phi biết, bốn vương sợ làm nàng lo lắng”

“Dạ, vương gia”

“Đúng rồi, vương gia, Quang vinh vương phủ tối hôm qua đã phái người tới đón Vân phu nhân trở về”

Sở cảnh mộc ngưng mi, quay đầu, trầm giọng hỏi “Không phải Quang vinh vương tự mình đến sao?”

Tiểu nhạc không đáp chính là cúi đầu...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Kỳ phòng địch thủ

Trong chòi nghỉ mát ở Tây sương

Hoa mai từng đợt đưa hương theo vào trong đình, bốn phía là một mảnh tuyết trắng, tuyết đọng lại rất nhiều phía trên chòi nghỉ mát, một mảnh trắng xóa lấp lánh, có lẽ không chịu nổi sức nặng, nhiều bông tuyết theo trên mái đình lăn xuống...

Trong chòi nghỉ mát, Lục phủ đề con cò xoống, mắt hạnh sáng lên, đôi môi đỏ mọng, khoác áo choàng trắng da điều, thật là mê người, giờ này nàng đang nhìn đắm đắm vào ván cờ...

Một tay đề xuống một con cò trắng, một tay là cò đen.

Bôn nguyệt ngồi một bên, Băng nguyệt đứng bên cạnh, hai người cũng không hiểu biết nhiều về kỳ nghệ, lại rất ngưỡng mộ tài nghệ của Lục phủ, bông tuyết bay bay trong chòi nghỉ mát, chậm rãi rơi xuống mặt đất trong chốc lát làm cho mặt đất trở nên ướt át.

“Băng nguyệt người cảm thấy vương gia của chúng ta đang làm cái gì, vì sao liên tiếp mấy ngày nay đều đi đến Tây sương?” Đầu nàng không ngừng lên, vẫn như trước nhìn vào ván cờ, đôi mắt chuyển chủ như đang suy tư, dường như không để tâm vào những con cờ.

“Có lẽ vương gia muốn cùng vương phi bồi dưỡng tình cảm?” Băng nguyệt chưa nói gì, Bôn nguyệt liền vội vàng đáp lời, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào hai má Lục phủ, tựa hồ như muốn nhìn coi chúng có đỏ ửng lên hay không, đáng tiếc trừ bỏ vẻ tươi cười nàng cũng không phát hiện cái gì khác.

Gặp Lục phủ cười khê không đáp, Băng nguyệt biết Lục phủ đang chờ câu trả lời của mình, thoáng trầm ngâm một lát, rồi ngồi vào một bên, “Vương phi, nói thật ra, ta không đoán được tâm tư của vương gia, lúc trước vì tránh liên lụy đến người, hẳn ít tiếp xúc với Tây sương, hiện giờ lại thường xuyên đến đây, nếu nói là hẳn muốn gần gũi với vương phi, vì sao buổi tối không ở lại, ta không biết được ý tứ của hẳn”

“Ta thật sự cũng không đoán được, tâm tư của vương gia rất khó dò” Lục phủ cười lắc đầu, đầu hơi nghiêng qua tựa hồ có chút khó xử, vô tình hỏi “Vương gia điều tra Dao quang phu nhân tiến triển đến đâu rồi”

“A...” Bôn nguyệt sợ hãi kêu lên, âm thầm hỏi hận “Thiếu chút nữa quên báo với vương phi, vương gia đã ra lệnh ngưng việc điều tra Dao quang phu nhân”

“Cái gì?” Lục phủ ngừng đầu lên, vẻ tươi cười biến mất, trong mắt lộ ra hàn khí, thấy Bôn nguyệt gục đầu xuống mới thu lại mũi nhọn lạnh lẽo, tỏ ra không có việc gì hỏi “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hai ngày trước đây, ta nghĩ không quá quan trọng, lại bận việc sổ sách nên quên báo với vương phi” Bôn nguyệt nhỏ giọng đáp, hai vai rũ xuống, có vẻ rất đáng thương.

“Bôn nguyệt lần sao không được viện cớ này nọ” Lục phủ cười, nhìn chăm chăm vào ván cờ, đôi mày thanh tú nhíu lại, quay đầu nhìn bông tuyết tung bay trong chòi nghỉ mát, có điểm phiền muộn nói “Trận tuyết này rơi càng ngày càng lớn” Lại xem cục diện của ván cờ, thần nhiên thờ dài “Không trọng yếu sao? Xem ra ta quá coi thường vương gia, ván cờ này dường như có chút biến hóa, càng có vẻ khó có thể nắm giữ được”

Bôn nguyệt Băng nguyệt thấy nàng cười có điểm kinh hãi...

“Vương gia đột nhiên đình chỉ việc điều tra Dao quang phu nhân, các người có biết vì sao không?” “Nàng ngừng tay, mắt nhìn các nàng chờ đợi.

Các nàng đều lắc đầu, trong mắt mờ mịt khó hiểu...

“Ý nghĩ của việc đó là hấn đã hoài nghi” Việc này giải thích nguyên nhân tại sao hấn mấy ngày nay đều chạy đến Tây sương?

Sở cảnh mộc, thời điểm nào ta đã lộ ra sơ hở?

“Ý của vương phi là vương gia đã hoài nghi người?” BĂNG NGUYỆT cũng nhún mày có điểm kinh hãi, lại thấy nụ cười trên môi LỤC PHÙ ngày càng mờ ảo..

Khi họ đang nói chuyện, VÔ DANH VỪNG vàng đi vào chòi nghỉ mát, cúi đầu nói “ Vương gia đang đi đến đây”

LỤC PHÙ ngẩng đầu liền thấy thân ảnh của Sở cảnh mộc, áo xanh cầm bào, không giống một tướng quân oai hùng nơi sa trường, mà giống như một công tử rất phong độ. Đạp tuyết mà đến, trong nháy mắt hiện ra như thiên thần, để lại sau lưng hàng loạt dấu chân thâm trầm.

LỤC PHÙ nở nụ cười, BĂNG NGUYỆT, BỐN NGUYỆT, VÔ DANH cúi đầu hành lễ, sau khi ra khỏi chòi nghỉ mát, VÔ DANH quay đầu nhìn lại, ánh mắt thâm thúy hiện lên vẻ chua xót càng ngày càng nhiều...

Thân ảnh tuần lãng đã vững vàng trong chòi nghỉ mát, khí lạnh dường như phai nhạt dần, LỤC PHÙ trầm ngâm một lát, hấn đang ngồi đối diện, nhìn lướt qua, ván cờ đang rơi vào thế cờ tử, nàng cười nói” Vương gia không phải bận rộn công vụ sao? Tây sương này có gì hấp dẫn đến nỗi người mỗi ngày đều chạy đến?”

“Có bận gì cũng phải nhìn chút thời gian để ở bên vương phi của ta, không phải sao?” Sở cảnh mộc cười như gió xuân, đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt đang tươi cười của nàng, dường như muốn nhìn thấu nàng, nhưng lại bị ngăn cách bởi tầng tầng sương mù.

Hôm nay mới phát hiện thâm ý sâu xa của Tây sương, nàng không thích người khác vào Tây sương, hấn chiều theo ý nàng, trừ bỏ BĂNG NGUYỆT BỐN NGUYỆT cùng VÔ DANH, rất ít người có thể tiến vào, được phòng bị rất là nghiêm ngặt. Đi từ xa đã thấy VÔ DANH đứng ở trong viện, VÔ DANH thấy hấn liền thông truyền, hiện giờ cũng vậy, mặc dù đứng xa xa bên ngoài chòi nghỉ mát, ánh mắt ba người đó lúc nào cũng đảo qua bên này, luôn luôn ở trong tư thế đề phòng.

“Vương gia thật có lòng như vậy làm cho LỤC PHÙ cảm thấy rất hạnh phúc” LỤC PHÙ cười khẽ, ngẩng đầu lên, sửa lại áo choàng, cười nói “ Vương gia không phải nói có rãnh sẽ tiếp ta vài ván cờ, vậy hôm nay nghĩ như thế nào?”

Sở cảnh mộc nở nụ cười, nhìn lướt qua ván cờ, “Nếu Phù nhi có nhã hứng như vậy, bản vương sẽ phụng bồi”

Ngay lúc tay của LỤC PHÙ muốn ra một thế cờ đen, từ lúc bắt đầu, Sở cảnh mộc đã nắm lấy tay nàng, lực đạo rất lớn, trên mặt cười như gió xuân, đôi mắt kiên định nói “ Ta sẽ giúp vương phi bố trí tốt ván cờ này”

“Vương gia nên hiểu rõ, cờ đen đã đưa cờ trắng vào cỏi chết” Đáy lòng của LỤC PHÙ kinh ngạc, nhìn hai mắt của hấn như biển thâm thúy, tìm tòi nghiên cứu, thấy trong nháy mắt ánh mắt của hấn thoáng hiện lên tia lạnh lùng cùng quyết liệt.

Như thế xa lạ.

Sở cảnh mộc, người quả thực hoài nghi ta...

“Phù nhi, người không nghĩ tới ta có thể chuyển bại thành thắng sao?” Hấn cười hỏi.

LỤC PHÙ chậm rãi lắc đầu, ánh mắt liếc qua hấn, quét mắt qua hành lang đầy tuyết đọng không một bóng người, trong lòng có chút nặng nề “ Không có gì, từ nhỏ đến lớn, người cùng ta chơi cờ, chưa có ai thắng được ta”

Trừ bỏ nương và phụ thân, chưa có ai thắng nàng.

“Vương phi thật làm cho bản vương bội phục, nói không chừng hôm nay bản vương sẽ là một ngoại lệ thì sao?” Sở cảnh mộc cười, cười tươi rói làm cho người ta không nghe ra châm chọc, giọng lên, đem cờ trắng trước mặt nàng cầm lại đây, tao nhã thông dong đặt xuống.

“Có hay không có ngoại lệ, rốt cuộc là nói người” Nàng cuối cùng cũng bị rơi vào thế tử.

“Tất cả các ván cờ khó đều có lỗ hổng, dù cho người cẩn thận cũng có lúc sơ ý” Sau khi hạ con cờ xuống, Sở cảnh mộc chỉ nói như vậy.

“Vương gia nói không sai, chỉ cần là người ai có thể tránh được tình huống sơ ý. Nhưng mà vương gia, sơ ý chỉ là ngẫu nhiên không phải tất nhiên” LỤC PHÙ cười âm áp, tùy ý ăn một con cờ trắng

“Phù nhi, người xuống tay thật độc” Sở cảnh mộc cười ha hả, mắt nhìn xuống, che dấu mũi nhọn lạnh lẽo trong mắt, trầm ngâm nhìn ván cờ, cờ trắng kém cờ đen rất xa, tình thế đang bất lợi cho hấn, thật là một cục diện bế tắc a...

Bên ngoài đình cuồng phong vẫn gào thét, một trận gió lạnh thổi qua, thổi những cánh hoa mai bay xuống đất, trắng cùng hồng xen lẫn nhau trong không trung là một cảnh đẹp hài hòa, theo gió tung bay, cuồng phong qua đi tất cả đều rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất, tạo thành một tấm thảm mềm mại.

Sở cảnh mộc vẫn trầm ngâm như trước nhìn ván cờ, suy nghĩ thật lâu mới đi nước kế tiếp, mà LỤC PHÙ dường như rất ít do dự, ý cười vui vẻ, vẻ kiêu ngạo như hoa không hợp khi đem cờ trắng đẩy vào đường chết, nàng quyết đoán ngoan lệ, không lưu tình chút nào.

“Trời ạ, Phù nhi, bản vương xem ra sợ người rồi. không để cho ta một con đường lui hay sao?” Sở cảnh mộc cười, kỳ nghệ của LỤC PHÙ làm cho hấn

nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, đối thủ khó đối phó như thế này, đây là lần thứ hai hấn gặp phải, cùng nàng chơi cò, mặc kệ là cò trắng đi nơi nào, đều bị nàng chặn hết đường đi, không lưu lại đường sống, khí lạnh từng trận làm hấn run mình, trách không được nàng tự tin như thế, không có ai có thể thắng ván cò được nàng bố trí rất hoàn hảo...

Phù nhi, đây mới là mặt thật của ngươi sao?

Ánh mắt nhìn chằm chằm hai tay trắng nõn, hai bàn tay đã an ủi hàng vạn người dân chạy nạn, cũng là hai bàn tay gây ra nhiều sóng gió sao?

Trong đầu hấn không khỏi nhớ lại lần đầu tiên thấy tình cảnh của nàng ở An dương, hấn từng nghĩ nàng là thiên sứ thuần khiết, ôn nhu như vậy, ở trong long hấn thanh khiết mà uy nghi... Là ta nhìn lầm rồi sao....?

“Vương gia chơi cò phải mất nhiều tâm trí... Vương gia nếu muốn bố trí tốt ván cò, tự nhiên phải chịu chút gian khổ” Lục phù nhìn gương mặt thanh nhuận của hấn, cười rất phong tình, tay đón lấy vài cánh mai đang tung bay theo gió, “Vương gia chịu nhận thua sao?”

Sở cảnh mộc, trừ khi ta nguyện ý chờ cho ngươi một con đường, nếu không, ngươi đừng mơ tưởng thắng.

“Nhân thua...” Sở cảnh mộc nhẹ nhàng cười, hạ con cò xuống, tiếng cười của Lục phù nghe ra lạnh như băng, hấn hít nhẹ thở ra chung quanh, hấn cười lạnh nói “Bỏ vương cũng không nhận thức hai chữ đó, cho dù khó thắng, cũng sẽ toàn lực ứng phó, nhận thua là hành vi của người nhu nhược”

Lục phù thấy nao nao, tay để trên bàn cò, nhất thời hô hấp ngưng hai giây, lòng như bị đâm một dao, mơ hồ rất đau, đôi mày thanh tú nhăn lại...

Toàn lực đối phó sao...

Sẽ cùng ta đối địch sao...?

Tuyệt tình như vậy làm nàng thấy xa lạ, ở trước mặt nàng, Sở cảnh mộc trước giờ chính là ôn nhu, thanh nhuận như ngọc, như gió xuân thổi vào mặt, hiện nay trong mắt hấn toàn là sự lạnh lùng, quyết đoán, làm nàng cảm thấy không khỏe, cảm giác xa lạ cùng hoảng hốt...

Tay đang cầm con cò hơi run run, gió lạnh thổi qua, con cò đen rơi xuống trên bàn, một tiếng động thanh thúy vang lên, âm thanh xoay quanh trong chòi nghỉ mát, làm cho cả hai đều kinh hãi.

Sở cảnh mộc ngẩng đầu lên thấy bàn tay trắng nõn của nàng đang từ giữa không trung thu về, vô lực nhìn ván cò, ánh mắt vô thần cùng bàng hoàng, lòng ần ần đau, mùi vị chua xót như dâng tràn trong miệng...

Lục phù bị tiếng động thanh thúy làm thức tỉnh, nhìn xuống dưới, ổn định lại tâm thần hoảng hốt của mình, nhìn vị trí con cò đen được hạ xuống, bĩu môi “Vương gia thật là đã chiếm tiện nghi”

“Bỏ vương nên cảm tạ ngươi hay cảm tạ chính mình đây?” Sở cảnh mộc cười đi một nước, ăn một con cò đen, ván cò trở nên trong sáng, hoàn cảnh xấu của cò trắng nghịch chuyển, cùng thế lực của cò đen bằng nhau, hết sức giằng co.

Giống như bọn họ, mặc dù đang chơi cò, lại giằng co... Ai thắng ai thua, không ai có thể biết trước được...

Lục phù nghe được ý tứ trong lời nói của hấn, không khỏi có chút tức giận, ý trong lời nói của hấn là lòng nàng đã vì hấn mà loạn, giống như bị người đá cho một cái, có điểm thẹn quá thành giận...

“Vương gia đừng vui mừng quá sớm, tình thế ván cò này, hiện tại nói một lời cảm tạ e rằng quá sớm. Ta từ trước đến nay làm việc rất thận trọng, không có kích thích, thà rằng không tham gia, thật vất vả mới tìm được đối thủ có năng lực ngang nhau, làm cho ngươi thua quá sớm không khỏi có chút mất mặt”

Sở cảnh mộc không chớp mắt, trong mắt sinh ra ngọn lửa, vừa mới thấy nàng vì hấn động lòng, có chút vui sướng, lập tức bị nàng tát cho một gáo nước lạnh... Ở trong bông tuyết mịn mờ, mặt hấn lại có vẻ ảm đạm...

Hai người đều mang theo mấy phần tức giận, nhưng lại lạnh lùng ngồi đối diện nhau, không ai nói tiếng nào, cũng không tiếp tục chơi cò, không khí thật là quỷ dị

Một lúc lâu sau, đôi mắt Lục phù mang theo ý cười, bật cười, đôi môi mọng khẽ mở ra “Vương gia không phải chơi cò sao, vì sao cùng Lục phù căng thẳng như vậy?”

Sở cảnh mộc sùng sốt, miễn cưỡng cười cười, nụ cười của Lục phù trong mắt hấn cũng không chân thật, khi nào hấn phát hiện nụ cười của nàng như hư vô mờ mịt, như bọt ngoài biển khơi, lúc nào cũng có thể biến mất không còn tung tích.

Nàng cười ảm áp, nhưng sự ảm áp như miếng băng mỏng... cơ hồ nếu chạm nhẹ vào sẽ vỡ tan...

Lòng hấn đau từng trận, như bị kiến cắn, lại như bị lăng trì, lại phân không rõ là vì hấn hay vì nàng...

Phù nhi, vì cái gì khi ta dừng lại nơi ngươi, ngươi cho ta một sự vui mừng, Nụ cười của ngươi, khi nào thật khi nào giả, ta đều phân không rõ, có lẽ ngay từ lúc đầu, không có điều gì là thật, đúng không?”

“Phù nhi, thật là tại vì chơi cờ sao?”

“Vương gia, chứ người tưởng là gì?” Lục phù cười, lại để xuống một con cờ.

Bởi vì Sở cảnh mộc phá vỡ tình huống bị vây, thế cờ bây giờ dễ dàng hơn rất nhiều, kỳ nghệ của hai người đều là cao thủ, từng bước ép sát, có tấn công có phòng thủ, chết sống khó phân.

Sở cảnh mộc cười chuyên tâm ứng phó thế tấn công của Lục phù, sau một lát làm như vô tình hỏi “Đã nghe qua chuyện Phù dung huyết án chưa?”

“Vương gia thân ái nói giỡn sao, chuyện lớn như vậy, cả kinh thành ai lại không biết” Lục phù cũng không nhìn lên, nói liền một mạch lưu loát.

“Cũng vì án tử này làm cho bản vương sầu lo... Ai... Ngay cả hung thủ là nam hay nữ cũng không biết” Sở cảnh mộc liên tục thở dài, cười nói, ánh mắt nhìn chằm chằm tay Lục phù đang chơi cờ, không khỏi âm thầm bội phục.

Chơi trầm như thế, không hổ là Tô lục phù.

“Ha ha...” Lục phù cười khê “Lấy năng lực của vương gia, nếu có người làm cho vương gia lo lắng thở dài, ta cũng rất bội phục”

“Nói ra cũng kì lạ, giết người có rất nhiều phương pháp, vì sao lựa chọn thủ pháp tàn nhẫn như thế, hơn nữa sau khi giết người còn để lại huyết sắc phù dung, vương phi thông minh như vậy, người biết là vì sao không? “Giọng nói của hắn vừa rất thân nhiên, lại vừa âm áp ôn trạch.

“Vương gia người hỏi sai người rồi, việc này chờ sau khi bắt được hung thủ mới có đáp án” Lục phù cười, đi một con cờ nữa “Có lẽ những người bị giết cũng không cần đau lòng đâu”

Sở cảnh mộc sùng sốt vài giây, Lục phù cười nhưng ánh mắt lóe ra ánh sáng lạnh như băng, mơ hồ có tia hận ý.

“Ta hỏi vương phi vấn đề này, xem ra tự tay ta bắt được mới có thể biết nguyên nhân phải không?” Sở cảnh mộc mỉm cười.

Mặt Lục phù vẫn không thay đổi, vẫn cười như gió xuân, tay nâng lên, vô tình nói “Đúng vậy, ta cũng muốn biết vì cái gì?”

Người nói một lời ta nói một tiếng, hai người nhìn giống như phu thê đang nói chuyện phiếm, nhưng việc đáng nói là, thật thật giả giả, giả giả thật thật, như ba đào mãnh liệt, đánh giá lẫn nhau...

Cờ đen lại tấn công, cờ trắng cố thủ, mắt thấy một thế cờ trắng bị phá hủy, Sở cảnh mộc cười ra tiếng nói “Giỏi cho một chiêu ám độ trần chiếm giữ, ... Thực làm cho bốn vương trở tay không kịp..”

“Vương gia cũng không kém, bảo vệ rất suất sắc, chiêu treo đầu dê bán thịt chó kia được dùng rất kỳ diệu” Lục phù cũng không tiếc lời ca ngợi, âm thầm bội phục kỳ nghệ của hắn.

Sắc trời đã tối, bất tri bất giác đã về chiều, mà ván cờ vẫn ở thế hoà nhau, không phân thắng thua... có thể thấy được là kỳ phùng địch thủ...

Băng nguyệt Bôn nguyệt đi vào chòi nghỉ mát, gặp được ván cờ vẫn đang giằng co, cười thầm, Lục phù tự xưng là kỳ nghệ thiên hạ vô song, không nghĩ tới gặp được đối thủ... Ngẫm lại thấy buồn cười.

“Bôn nguyệt, răng của người rất trắng” Lục phù thấy nàng cười như thế, chỉ phun ra một câu như thế.

Bôn nguyệt lập tức ngậm miệng, ý cười nhin không được tràn ra “Vương gia, Bôn nguyệt thật sự là rất bội phục người”

“Người thấy được chúng ta ai sẽ thắng?” Sở cảnh mộc cười hỏi.

“Đương nhiên là vương phi sẽ thắng” Bôn nguyệt còn chưa có đáp lời, Băng nguyệt liền giành trả lời trước giọng nói có vẻ khẳng định.

Sở cảnh mộc cười ha ha, cũng không đáp lại.

“Vương gia, vương phi, đã đến giờ ăn tối, bữa khác chơi tiếp được không?” Thấy hai người không định dừng lại, Băng nguyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời không khỏi lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Hiệp nghị

Dung nhan của nữ tử nằm trên giường vốn nên là vẻ bẽ nguyệt tu hoa, nhưng nay lại thảm hại như cây cỏ khô héo trong mùa đông giá rét, không hề có sinh khí.

Trên mặt Vân Uyển Phù là một mảnh tịch mịch, từ sau khi Vân vương bị giết, nàng giống như không còn sinh khí, bị bệnh nặng một hồi, cả ngày chỉ trầm lặng nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng, giống như con búp bê không còn sức sống...

Xuân đào cả ngày rơi lệ, nhìn nàng mà đau lòng, sinh mệnh của nàng như chiếc lá khô sắp sửa rơi rụng...

Nàng sinh ra trong nhà quyền quý, vốn nên hưởng cuộc sống phú quý, giàu sang, nên là một nữ tử hạnh phúc nhất thiên hạ, hiện giờ tất cả những thứ đó không thuộc về nàng, nàng đã bị nhà tan cửa nát, hoàn cảnh hiện tại không thể nào thích nghi được...

Ngẫu nhiên nghĩ đến nếu nàng cứ như vậy chết đi, còn có ai thương tiếc, chỉ sợ là không có ai?

Xuân đào lặng yên rơi lệ, một quận chúa vốn được cưng chiều hết mực, bây giờ phải cam chịu thân phận hạ tiện của một tiểu thiếp, địa vị vương phi bị người khác thay thế. Vận mệnh thể lương cùng bị thảm là không thể tránh khỏi, nhất là lúc sau này lại bị hai người sùng phi lăng nhục, khổ không thể nói thành lời, nhớ rõ thầy tướng số từng nói qua nàng sẽ hưởng hạnh phúc vinh hoa cả đời... Vì sao hiện giờ lại trở thành bộ dáng như thế này?

Trong lúc rơi lệ, nàng thoáng thấy Quang vinh vương đứng nơi cửa, vì bị che khuất không thể thấy nét âm trầm trên mặt hắn, trong ánh nến mờ lung lừng có vẻ mơ hồ không rõ.

“Vương gia, cầu người cứu vương phi đi...không phải...là Vân phu nhân...Van cầu người” Xuân đào quỳ xuống cảm lấy vạt áo của Quang vinh vương, khóc to...nước mắt rơi xuống như mưa...

“Đi ra ngoài” Quang vinh vương lạnh lùng phun ra hai chữ lạnh như băng.

“Vương gia...”

“Xuân đào, đừng làm cho bản vương nói lần thứ hai”

Xuân đào gục đầu xuống, cắn chặt môi dưới cố đè nén tiếng khóc của mình, vừa đi ra khỏi cửa không khí lạnh bên ngoài làm nàng phát run, quay đầu nhìn lại trong phòng không có tiếng động, lại cắn chặt răng cố nén bi thương quỳ xuống cầu nguyện hy vọng quận chúa có thể đứng dậy...

Mây của Quang vinh vương nhũn chặt lại, hình như có ý cười, lại như có ý châm chọc, và cũng có chút nhớ lại chuyện xưa..

Khi hắn lần đầu gặp Uyển phù nàng mới mười bốn, đã trở nên xinh đẹp như hoa mẫu đơn, yếu kiều như hoa hồng. Tiếng đàn thoát ra từ bàn tay nàng như dấu điểm tình ý, phát ra bốn phía...

Khi đứng ngoài cửa nghe được tiếng đàn, hắn đã sớm nghe nói hậu cung ba ngàn còn kém xa sắc đẹp của Vân quận chúa, vừa mới gặp, nàng liền đoạt đi ánh mắt của hắn.

Khi đó hắn vẫn còn là một mỹ nam tử đầy phong độ, còn chưa có vẻ ngoan độc của hôm nay, đối với nàng hắn dùng hết tâm tư, không muốn dùng sức mạnh chỉ biết hấp dẫn nàng yêu thương hắn. Hắn tìm mọi cách che chở, còn hy vọng ngày sau sẽ được hạnh phúc cùng nàng.

Đối với sự theo đuổi điên cuồng của hắn, nàng luôn thần nhiên cự tuyệt, hắn tưởng là vì muốn làm ra vẻ nữ tử uyển chuyển hàm súc, vì hắn đường đường là một vương gia, phong lưu tuấn tú lẽ nào không thể làm động lòng một nữ nhân.

“Ta đang đợi người” Một câu nói của Uyển phù đánh tan tất cả mộng đẹp của hắn, hắn còn nhớ rất rõ ràng về hạnh phúc chờ đợi trên khuôn mặt mềm mại như đoá phù dung.

Bắt đầu khi đó hắn đổ kị gã kia đã làm nàng chờ đợi.

Khi đó Uyển phù trong sáng thuần khiết như thế, huệ chất lan tâm. Nàng được hàng vạn hàng ngàn người ngưỡng mộ, trong thiên hạ có người nữ tử nào có thể so sánh với nàng.

Năm nàng mười lăm tuổi, danh hiệu Phù dung đã lan xa khắp kinh thành. Cũng vào lúc đó hắn biết được người nàng chờ đợi là Sở Cảnh Mộc, cũng là một nhân trung chi long giống như hắn.

Hắn vẫn giống như trước càng cưng yêu nàng nhiều hơn, nàng thích cái gì hắn điều thực hiện đem đến trước mặt, chỉ cần nàng vui vẻ.

Quang vinh vương yêu mến Vân quận chúa, trong kinh thành ai mà không biết.

Cho đến khi thành thân, hắn vẫn nghĩ là sẽ che chở nàng, nhưng mà hôm nay?

Quang vinh vương mặt mày ủ dột, từng bước từng bước đi vào, Vân Uyển Phù bắt đầu từ khi nào thì không còn tươi cười như trước, nhìn nàng, hắn cũng không còn rung động như xưa... Là hết hy vọng sao, cố gắng hơn nửa năm để rồi quên, vẫn không thể chiếm được lòng nàng, có lẽ đã chết tâm... Hắn vẫn còn muốn để dành tâm tư cùng Tấn vương tranh đấu, bên ngoài đã rất mệt nhọc lo âu, trở về làm sao còn tinh thần để ứng phó với nét mặt lúc nào cũng như quả phụ của Uyển phù... Tâm mệt mỏi, có lẽ nên quên đi.

“Phù nhi, dù cho có đau khổ như vậy ngươi có thể trở lại như trước khi xuất giá không, Vân vương có thể sống lại sao? Âm thanh ác ý trong phòng vang lên

“Nếu ta nói Sở Cảnh Mộc đã chết, ngươi sẽ phản ứng ra sao?” Hắc lạnh lùng cười, nhìn ánh mắt của nàng đang xoáy vào hắn, vẻ tươi cười lạnh như băng, quả nhiên..

“Ngươi nói... cái gì” Âm thanh của nàng khàn khàn, có tia hoảng hốt..

Quang vinh vương hung hăng cười lạnh, ngồi bên giường, ánh mắt lạnh băng bắn thẳng đến hai mắt nàng, gần từng tiếng rành rọt, gần từng tiếng rít qua kẽ răng “Ta nói Sở vương cảnh mộc đã chết...”

“Ngươi...” Mặt Uyển phù buông lỏng một lát, ánh mắt thất thần hiện rõ đau thương, lệ từng giọt từng giọt rơi xuống...

“Vân Uyển Phù, ngươi quả thật vẫn còn cảm giác đối với cái tên này” Quang vinh vương cười lạnh, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của nàng, dùng sức không nặng không nhẹ gắt gao nắm lấy, làm cho mạch máu nổi rõ trên cái cổ trắng nõn.

“Ngươi gạt ta” Nàng oán hận nói, nghĩ muốn quay đầu đi nhưng không được, cảm bị hắn nắm chặt rất đau...

“Lừa ngươi, lừa ngươi lại như thế nào? Ngươi nằm đây người không ra người Sở Cảnh Mộc không biết, không có ai thấy, ngươi phải diễn trò cho ai xem?” Hắc lại cười lạnh, cố gắng tăng thêm lực đạo trong tay, “Xem ra quận chúa thanh tú thông minh trước kia cũng sắp chết, Phù nhi ngươi có biết hiện tại ngươi giống cái gì không?”

“Ngươi cắt đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi” Nàng phẫn nộ, nhưng đầu bị giữ chặt, thân mình không khỏi giãy giụa.

Một tay Quang vinh vương giữ lấy thân mình đang giãy giụa của nàng, ác độc cười “Giống một oán phụ bị trượng phu ruồng bỏ”

Đăm đăm nhìn mặt hắc cười đến âm lãnh, Vân Uyển Phù không còn phản kháng, im lặng một hồi, đôi môi không còn huyết sắc cong lên một đường cong tuyệt đẹp “Vương gia cũng thay đổi rất nhiều”

Một câu nói như lọt xuống mặt nạ hắc đã vất vả nguy trang từ bấy lâu nay, ánh mắt âm độc đảo qua trên người nàng, lực đạo trong tay cũng tăng lên vài phần làm Uyển phù không khỏi hô to, ánh mắt vẫn cười trào phúng như cũ.

Không chỉ có nàng thay đổi, từ sau khi sự kiện sai kiểu hoa đó, tất cả đều thay đổi, mọi người đều thay đổi, ngay cả vận mệnh cũng thay đổi.

Mặc kệ quá trình nhiều khúc chiết phức tạp, kết cục cuối cùng lại bị thảm như vậy. Giống như sinh cùng tử, có đôi khi quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.

“Ngươi có biết hôm nay ngươi vì cái gì bị thống khổ như vậy?” Ừ đột nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt hắc, dường như vẻ thống khổ của nàng là lạc thú của hắc..

“Ta không muốn nghe” Mỗi khi nhớ đến việc này, lòng nàng đau như cắt, từng chút từng chút chĩa vào, đau đến hít thở không được.

Quang vinh vương lạnh lùng cười, thả cằm nàng ra, vỗ vỗ tay, làm như vuốt ve một tia quyến luyến cuối cùng, trên cằm tái nhợt của nàng hiện ra một vết bầm tím

Vân Uyển Phù vẫn là một con cò hữu dụng, không nên lãng phí.

“Không muốn nghe, ta càng muốn nói cho ngươi, ngươi vẫn lấy làm kỳ quái vì sao chúng ta lại trở thành như thế này.. đúng không? Ta nói cho ngươi biết là bởi vì ta cùng Tô Lục Phù cầu kết, đem hai người các ngươi trao đổi... Nói ra thì Sở vương phi này cũng thật là ngoan độc, ta vốn không muốn đụng tới ngươi, nghĩ muốn chờ ngươi cam tình nguyện giao trái tim cho ta mới yên lòng, ai biết nàng lo lắng, dám sai thị nữ hạ xuân dược đối với chúng ta... Ngươi nói nàng có đủ độc không?”

Tiếng cười của Quang vinh vương trong phòng vọng từng trận châm chọc, giọng cười như quỷ mị, lại lạnh lùng như băng, như đâm vào lòng Uyển phù, nàng bỗng nhiên mở to đôi mắt, cố gắng hết sức từ trên giường đứng thẳng dậy, mắt đỏ bừng, lệ đã tràn mi, hận ý cũng hiện lên, nhưng cố cắn chặt răng đè nén sự oán giận cùng hoảng sợ “Ngươi nói đều là sự thật?”

“Cần gì phải lừa ngươi, trước khi cung yến, nàng như thế nào ta cũng không biết, bằng không, lấy nàng cũng không sai, ha ha...” Lại một trận cười ngoan độc, tất cả như tra tấn tâm của Uyển phù.

“Nàng vì cái gì phải làm như vậy?” Các ngươi vì cái gì phải làm như vậy, có biết hay không các ngươi đã hủy hoại cả cuộc đời ta” Giống như đã dùng hết sức lực, Vân Uyển Phù kêu khóc, nhưng khóc không thành tiếng.

Đáp lại nàng chỉ là giọng cười của ác ma, vọng ở trong phòng như tra tấn, hắc như vui sướng khi thấy người gặp tai họa “Chúng ta vì cái gì phải làm như vậy đương nhiên chúng ta có lý do, Phù nhi à, ngẩng lên xem, thống khổ của ngươi đều là nàng tạo thành, mà nàng là thê tử yêu của Sở Cảnh Mộc, thiên hạ đều biết, hắc cung nàng trên tay, nàng như nâng trứng húng như húng hoa, ... Chắc chắn, ... người ta chính là hạnh phúc vô cùng đó.”

“Ngươi là ma quỷ, không cần nói thêm nữa...” Nàng khóc, cố bịt kín hai tai, dường như không còn nghe âm thanh của hắc, nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh tượng trong cung, thấy một màn hạnh phúc kia.

Nguyên do nàng thống khổ hôm nay là bởi vì nữ tử kia tạo thành, nữ tử mà nàng gặp qua một lần, nữ tử cười ảm áp hạnh phúc như vậy tạo thành, nàng kia hưởng thụ tất cả, vốn nên là của nàng... là của nàng a...

Nàng tưởng mọi việc là ngẫu nhiên, không khỏi nghĩ đến ngày thành thân đó, nàng thấy kinh điểm khi khăn voan bị xóc lên, cho đến khi ngồi trở lại kiệu vẫn không thể nào quên gương mặt như hoa tuyết lệ tươi cười kia.

Nguyên do tất cả đều là một âm mưu được cố ý an bài thật tốt, hạnh phúc của nàng rõ ràng đã bị làm hỏng hết

“Nàng vì cái gì phải làm như vậy?”

Quang vinh vương lạnh lùng nhìn nữ tử đang ôm đầu khóc rống ở trên giường, ngay cả một chút thương tiếc còn sót cũng thu lại, lạnh lùng cười “Vân Uyển Phù, thật ra ngươi cũng đừng gian ngoan như thế, ngươi cũng không tốt hơn bao nhiêu, thực nhìn không ra ngươi chỉ là một nữ tử cũng muốn sát thủ giết nàng, quả thật con người không nên nhìn tướng mạo.”

“Ngươi như thế nào biết được...” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Cần gì phải hỏi ta như thế nào biết được, làm được không để lại chút dấu vết, ngay cả hai người bọn họ cũng không điều tra ra, thật làm cho ta nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa. Bất quá so với nàng, hành động của ngươi chỉ như trò chơi con nít thôi, có biết ta ở trong cung thấy cái gì không? Hẳn ác ý ngồi bên giường nở nụ cười, Vân Uyển Phù cũng lùi vào phía trong, Quang vinh vương hiện giờ không có nét chính khí trước kia, mà như là một ma quỷ... Ma quỷ tà ác, lạnh như băng... Hẳn gần từng tiếng khơi dậy ý hận cùng oán của nàng...”

“Bốn vương nghe được lời nói thú vị của Sở vương phi trước mặt Tấn vương, cho nên Vân vương phủ mới bị tai hoạ diệt môn như hôm nay”

“Ngươi nói cái gì?” Vân Uyển Phù không thể tin trọn to hai mắt nhìn hắn.

“Làm gì mà kinh ngạc như vậy, sau khi ngươi vừa đi tìm Sở vương, Vân vương đêm đó xảy ra chuyện, sao thời gian lại trùng hợp như vậy? Ha ha.. trí tuệ của nữ tử đó không thể khinh thường, toàn bộ ván cờ bị một tay nàng khống chế, hai đoá phù dung ở kinh thành, một đoá so với một đoá đều ngoan độc a...”

“Ngươi nói cha ta là bị nàng giết?”

“Ta cái gì cũng chưa có nói, là ngươi tự mình nói ra, không có bằng chứng, ai sẽ tin tưởng, nàng chính là Phù dung vương phi danh chấn thiên hạ, ở trong dân chúng là một người có tấm lòng Bồ tát, được kính trọng như thần tiên, nói ra ai sẽ tin tưởng nàng là hung thủ gây ra Phù dung huyết án?”

Tuy rằng hắn đã hoài nghi...

Từ kinh thành Phù dung, đến Phù dung vương phi, rồi lại đến Phù dung huyết án... Mỗi sự kiện đều là danh chấn thiên hạ..

Tô Lục Phù, ngươi cũng đừng trách ta, là tại ngươi không tuân thủ ước định trước, chặt ta một tay, vậy đừng trách ta đáp lễ ngươi một quyền..

Nghe nói Mục phong quay về kinh, Tấn vương sẽ có thêm lực lượng giúp sức, hẳn sẽ bị yếu thế, chỉ cần Uyển phù tham gia sự kiện này, Sở vương phủ tất sẽ bị rối loạn, đối với hắn mới có lợi...

“Nguyên lai ngươi hứa sửa lại án sai cho phụ thân là diễn trò cho ta xem?” Hiện tại ngươi nói những điều này cho ta biết là muốn gì? Thống khổ đã qua đi, ý nghĩ của Uyển phù đã rõ ràng, nàng từng mất nhìn hắn.

“Chúng ta hợp tác, như thế nào?...” Hiện tại ngươi muốn mạng của Lục Phù, mà ta muốn binh quyền của Sở Cảnh Mộc, chỉ bằng chúng ta hợp tác đi, ngươi cũng không có chỗ dựa vào, nếu muốn báo thù, phải dựa vào ta, như thế nào?”

Hận ý từng chút từng chút dâng lên, Uyển phù lau khô dòng lệ, âm thầm cắn răng, hạnh phúc cả đời nàng đã bị huỷ, người nhà cũng đã chết, nàng đâu còn gì vương bận, nữ tử kia đã huỷ tất cả của nàng, nàng cũng sẽ đáp trả như vậy...

Mỗi thù cướp đoạt người yêu, hận bị diệt môn, không đội trời chung, nàng cần gì phải suy nghĩ, người trước mắt lúc này là nhịp cầu, mà cuối cùng, nàng cũng sẽ cùng hắn bị huỷ diệt... Nàng dù cho có hy sinh tất cả, cũng không làm như hắn mong muốn...

Hạnh phúc của nàng bị huỷ trong tay ai, nàng cũng muốn huỷ của người

“Tốt, chúng ta hợp tác” Vân Uyển Phù phát ra tiếng nói mạnh mẽ... Ánh mắt kiên định vô cùng... Nhất thời trở nên rất lợi hại cùng cố chấp.

“Tốt lắm, bất quá nếu ngươi muốn đã thương nàng thì cứ tùy ý, nhưng phải giữ mạng của nàng lại”

Cười lạnh “Ngươi xem trọng nàng?”

“Nữ tử thần bí như vậy, thật thần bí khó dò, ngay cả Tấn vương cũng muốn chiếm đoạt, tại sao ta không được?” Hắn nói nửa như thật nửa như giả.

Vân Uyển Phù cười lạnh, nụ cười của nàng bây giờ cũng giống như ác ma... cười lạnh.

Q.1 - Chương 46: Ngày giỗ

Gió lạnh, lạnh lòng người, như rít gào trong đất trời mờ mịt, vào buổi sáng sớm, nơi Thành bắc vẫn chưa có dấu chân người, một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt đang đi trong tuyết, bước từng bước thong thả, thâm trầm. ..Ở trong tuyết lưu lại hàng loạt dấu chân. ..

Trong Hoa mai lâu, tâm trạng của Bôn nguyệt Băng nguyệt đầy vẻ bất an, ..cẩn rắng nhìn sắc trời ở bên ngoài, càng thêm bất an, Vô danh ngồi bên cạnh bàn, mày nhíu chặt lại. ..

“Làm sao bây giờ, vương phi còn chưa trở về, gần đây lại gặp nhiều sát thủ, nếu có việc xảy ra ngoài ý muốn làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, Vô danh, người cũng nói gì đi, thân thủ của vương phi không giỏi, đi một mình gặp sát thủ làm sao bây giờ? Hơn nữa gần đây sát thủ lại xuất hiện thường xuyên, vương gia lo lắng muốn chết, bây giờ còn chưa trở về, hẳn đang chuẩn bị đi tìm người. ..”

Vô danh ngồi yên, trừng mắt liếc các nàng một cái, “Nếu biết nguy hiểm, vì cái gì còn muốn nghe lời nàng làm ta rời khỏi, bằng không ta có thể vụng trộm đi theo phía sau bảo vệ a. ..”

Bôn nguyệt cúi đầu ấp úng “Vương phi nói chính là nàng đoán được người sẽ làm như vậy mới đem người rời khỏi, mỗi năm vào mùa đông nàng sẽ biến mất một ngày”

“Đi nơi nào?”

Bôn nguyệt Băng nguyệt cúi đầu đáp lời “Không biết, vương phi chưa bao giờ cho chúng ta theo cùng”

Vô danh bất đắc dĩ thở dài, hai người này cũng quá thành thật. Tình huống phức tạp như vậy, những việc ngoài ý muốn có thể xảy ra, nội lực của Lục phù không mạnh, một mình căn bản ứng phó không nổi.

“Chính là nàng đáp ứng trước khi trời tối sẽ trở về” Bôn nguyệt nhìn sắc trời bên ngoài. ..càng thêm lo lắng. ..Mặt trời đã lặn hơn phân nửa..

Tìm cũng không được, không tìm cũng không được. ..kinh thành lớn như vậy, biết tìm đâu ra thân ảnh của nàng. .

Trong lúc này, quân sự của Hoa mai lâu vội vàng đi đến, sắc mặt kích động “Băng nguyệt cô nương, vương gia ở bên ngoài, nói phải đưa vương phi về phủ, chúng ta nên làm sao bây giờ?”

“Cái gì?” Băng nguyệt Bôn nguyệt cùng la to một tiếng. .”

“Miệng của ta thật sự là quạ đen” Thật là nghĩ cái gì sẽ trở thành cái đó, vương gia đúng là đang đến đây.

“Vô danh người đi trước kéo dài thời gian a. .”

“Ngu xuẩn, vương phi nếu đáp ứng trước khi tối sẽ trở về, hiện tại còn chưa thấy chắc đã xảy ra chuyện, việc này đương nhiên phải báo cho vương gia biết, chỉ có vương gia mới có thể mau chóng tìm được nàng. Còn Bôn nguyệt người báo tin cho Phù dung các, toàn bộ mọi người đều ra ngoài. ..đi tìm vương phi” Vô danh bình tĩnh chỉ huy, khí độ trầm ổn giống như trời sinh có tính lãnh đạo, có khí thế vương giả.

Hắn nói xong đứng dậy hướng ra ngoài cửa, Bôn nguyệt Băng nguyệt buồn bực, trong lòng sợ hãi nhìn nhau rồi cũng chạy nhanh ra ngoài. ..Phù dung trong dao trì đã héo tàn, như đang ngủ say trong dao trì được bao quanh bằng những viên bạch ngọc, ánh sáng loé lên giống như ngọn đèn đã hết dầu. .. Tuyết đọng mờ mịt, hoa mai tỏa hương bay xa ngàn dặm, hoa rụng trên mặt tuyết mềm mại tạo thành một tầng phấn hồng. ..rất mê người, gió mạnh thổi qua, cuộn cuộn nổi lên một mảnh tuyết hồng.

Nơi Thành bắc, cảnh vật vẫn như cũ, phù dung trong ao đã không còn tỏa hương, nhưng hoa mai vẫn đang phong nhụy. .

Đó là dao trì nàng yêu nhất, đây là hoa mai tỷ tỷ yêu nhất. ..tất cả đều ở đây..

Chỉ có người là không ở. .

Cảnh vật trong mắt vẫn mê người, hương thơm vẫn còn đây, chỉ còn lại mỗi mình nàng, một mình gặm nhắm nỗi niềm chua xót và nỗi đau khôn nguôi. .

Lục phù si ngốc nhìn cảnh vật quen thuộc, vẫn không rơi lệ, nàng đã sớm học không được khóc, cho dù nàng có khóc đến mù hai mắt, người thân của nàng cũng sẽ không trở về. .

Lặng lặng đứng ở đình viện, trong gió lạnh rít gào, hai má bị nhiễm lạnh đỏ bừng, từng cơn gió thổi qua giống như lưỡi dao cắt trên mặt, nàng đã sớm không còn cảm giác. Lòng của nàng đã chết, cũng đau đến chết, chút gió lạnh bức người này không thấm vào đâu. . .Hàng năm ý cười trong suốt trống rỗng hiện lên trên khuôn mặt mờ ảo, dung nhan tuyệt sắc thiếu mất đi nét nhanh nhẹn khôn ngoan của thường ngày càng trở nên tịch mịch..

Hôm nay là ngày giỗ, là ngày mà toàn gia của nàng bị diệt, là ngày mà sinh mệnh của nàng trở thành tâm tởi, cũng là ngày tay của nàng bắt đầu nhiễm đầy máu tươi. . .

Nhớ tới ngày này nàng liền cảm thấy đau chết lặng trong lòng. . .

Trước mắt nàng như vẫn còn hiện lên cảnh gia đình sum họp, nàng cùng mẫu thân ở phía sau viện chơi cờ, tỷ tỷ ở bên cạnh lẳng lẳng đọc sách, ca ca cùng phụ thân múa kiếm trong viện. .

Bên tai không ngừng vọng lại tiếng dạy dỗ nghiêm khắc của phụ thân, âm thanh của ca ca không cam lòng khóc rống, tiếng cười hiền lành của mẫu thân, tiếng nói nhu hòa của tỷ tỷ, còn có âm thanh của nàng, những âm thanh như vọng lại, trầm trọng đánh vào lòng. . .

Rồi nghĩ đến phụ thân bị hãm hại, tỷ tỷ bị giết, ngay cả thi thể cũng không lưu lại, nàng nghĩ muốn cúng bái cũng không có phần mộ. Ngay cả bài vị cũng không thể lập. . .

Lục phù nở nụ cười trống rỗng. . . . âm thanh thoát ra ở đình viện trống không, Được che dấu trong gió lạnh rít gào, như hư vô mà ngăn ngui. . . .

Nàng đã đứng ngây người cả một ngày, hoài niệm tiếng cười và giọng nói và dáng điệu của người thân, chỉ sợ thời gia qua đi nàng sẽ hội quên. Cuối cùng ngay cả bộ dáng của người nhà giống như gì cũng không nhớ được. . . .

Nhà, đã từng là một gia đình ấm áp như vậy, bởi vì con lũ của cuộc đoạt vị, đã trở thành không có. . . . Hận ý xẹt qua trong mắt Lục phù, Nàng nhìn đắm đắm vào hoa mai đang đua nở.

“Chỉ còn lại Sở vân , phụ thân, bằng hữu tốt cả đời của người. Người vào nhà với chúng ta năm đó, chỉ có hấn sống sót. Ngài tưởng niệm hấn sao? Hấn rất nhanh sẽ quay về kinh thành, Ngài nói, ta có nên đưa hấn đi gặp ngài không?”

“Phù nhi vẫn chưa tới nơi này nói cùng các người một tiếng, phụ thân , nương , tỷ tỷ, Phù nhi thành thân rồi, Ta gả cho Sở cảnh mộc, đưa con của Sở vân. Ha hả, thật sự quá buồn cười đi. . . .

“Từ nhỏ ngài đã dạy ba người chúng ta, mặc kệ là nam hay nữ, phải bảo vệ nước nhà, nhưng mà phụ thân, ngài biết ta đang làm cái gì không?”

“Ta đang khơi mâu cừu hận, khơi mâu nội loạn, hiện tại triều đình mục nát, dân chúng lầm than, nhưng Phù nhi còn vì thù hận của người, làm cho càng loạn hơn, Phụ thân, nếu người ở dưới tuổi vàng biết được, nhất định đối với Phù nhi thất vọng đúng không?”

“Nhưng mà không cho bọn tự tàn sát lẫn nhau, làm sao Phù nhi có thể báo thù được, Nếu không thể báo thù, ta sống như oan hồn nhiều năm qua chẳng phải là uổng phí, Phụ thân nếu người ở dưới tuổi vàng có biết, xin đừng trách tội nữ nhi. .

“Nếu có thể , ta tuyệt đối sẽ lựa chọn con đường này, tuyệt đối không hối hận. Phụ thân, danh dự của người, cho dù Phù nhi tận hết mạng này, cũng sẽ giúp người khôi phục lại”

“Triều đình đã rối loạn lâu ngày như vậy. Đã là lúc nên ngừng tất cả. . . .

Cuồng phong nổi giận, tuyết trắng cuộn cuộn nổi lên, tuyết trắng cùng hồng mai xen lẫn nhau, đẹp như trong mộng. Đối với thể chất thay đổi của Lục phù, lạnh như vậy làm cho tay chân nàng lạnh như băng. . . .

Bốn nguyệt Băng nguyệt chắc đang lo lắng. . . . Mặt trời đã lặn xuống, bốn phía là một màu hắc ám. . . . Cũng là hôm nay, nàng chợt phát hiện, thời gian lại qua rất nhanh, những thứ muốn giữ lại, chỉ còn tịch mịch và hư không. . . .

Một tiếng động nho nhỏ vang lên đưa tới tai nàng. . . . Có người. . . ? Lục phù cả kinh, ánh mắt minh mẫn , vội vàng chạy đến một căn phòng nhỏ. . . . Ngồi xuống. . . .

Lục phù cố đè lại hô hấp, nghiêng tai lắng nghe, tiếng quần áo xột soạt tung bay theo đến, có người phóng vào đình viện. Mây của Lục phù nhú lại. . . . Trong những năm gần đây, nơi này chưa từng có bóng người. . .

Là địch, Lục phù lắc đầu, không có khả năng, nếu là địch sẽ không bước đi nhẹ nhàng như vậy. . . . là ai đây. . . ?”

Ai còn biết nơi này đã xảy ra chuyện gì. . . . Ai còn nhớ rõ Lưu gia. . . ?

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, xung quanh tối xảm một mảnh, Lục phù âm thầm kêu khổ. Nàng đã đáp ứng trước khi trời tối sẽ trở về, Bốn nguyệt nhất định sẽ lo lắng, còn có Sở cảnh mộc. . . .

Mây nàng nhú chặt lại, trong phòng tối đen, chỉ có vài tia sáng chiếu vào, Nhè nhẹ thâm nhập qua cửa sổ, làm cho gian phòng có một chút ánh sáng. . .

Gian phòng đã lâu không được chăm sóc, đóng đầy tro bụi, trên cửa sổ có một lớp bụi dày, nương theo ánh sáng le lói , nàng thấy lại những vật dụng cũ.

Lòng Lục phù căng thẳng, cổ gồng nhin xuống, nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn xuyên qua ngoài cửa sổ... Một bóng người hiện ra trong tuyết trắng xóa...

Lục phù thấy không rõ mặt hắn, chỉ thấy một thân ảnh thon dài, đứng ở đó, vững như núi Thái sơn, một thân áo trắng tung bay trong gió, ..Bi gió thổi bay phần phật...

Hắn đang khoanh tay đứng ở nơi đó, tuấn lãng như thiên thần, trong cương nghị lộ ra khí chất nho nhã, ở trong tuyết trắng có vẻ cô độc cùng thê lương... Lục phù cơ hồ muốn rơi lệ, bóng dáng kia ở chỗ sâu trong trí nhớ không hề phai nhạt... Là bóng dáng của phụ thân, cao lớn, có sức, đội trời đạp đất, hào khí ngất trời, một bóng dáng làm nàng tưởng nhớ..

Là ai..?

Là ca ca?

Thân ảnh của Lưu Phong xuất hiện trong trí nàng, nàng ngẩn người, trong trí nhớ ca ca mặc dù đã bảy tuổi, lại như một hài đồng, cả ngày la hét phải san bằng phù dung trong dao trì, phát quang rừng hoa mai, luôn ăn hiếp tỷ muội của nàng, như thế nào bây giờ lại nhìn đắm đắm vào phù dung trong dao trì cùng hoa mai, như thế nào lại có bộ dáng tang thương cùng tịch mịch như thế...

Mặt Lục phù nhìn ra cửa sổ, không chớp mắt, nhìn vào người hắn không ngừng suy đoán,Sốt ruột nhìn sắc trời, mong hắn có thể mau rời đi, ..Bằng không nàng sẽ không ra được...Khí lạnh chậm rãi len vào cơ thể làm nàng phát run..

Rốt cuộc bóng dáng kia cử động, nàng cuống quýt ngồi xuống, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài... Một tiếng như có người vừa phóng đi truyền đến, nàng nhẹ nhàng thở ra...

Một lúc sau, xác định hắn thật sự rời khỏi, nàng đi ra khỏi phòng, nhìn vị trí hắn mới vừa đứng, nhú mày nghi vấn tự hỏi, người này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Tâm tư

Lạnh quá! Lục phù chà xát hai má, bước nhanh về hướng vương phủ mà đi, gió lạnh quất vào mặt nàng rất đau, nàng sợ rằng mình sẽ bị đông thành đá, vì sợ có người sẽ nhận ra, nên nàng không mặc áo choàng da điều để giữ ấm, chỉ mặc một kiện áo khoác bình thường, ở trong đêm lạnh phát run...

Tuyết đọng trên mặt đất khá dày, bước đi khó khăn vô cùng, hơn nữa nàng sợ lạnh, lạnh từ mũi chân truyền đến làm nàng run mình..

Thật sự lạnh! Lục phù ảo não nghĩ thầm, năm nay mùa đông thật lạnh cực kỳ, nếu không trở lại vương phủ ngay, nàng nhất định sẽ bị lạnh chết ngoài đường.

Tuyết rơi nhiều trên mặt đất, lại rất lạnh nên rất ít người ra khỏi nhà, bốn phía là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh mà tịch mịch... vạn vật dường như đang ngủ say, chỉ có tiếng động ngẫu nhiên của cành cây khô bị gãy, tiếng vang như còn quanh quẩn đâu đây...

Đột nhiên, từng đợt vó ngựa truyền đến tai nàng, Lục phù cả kinh, liền vội trốn vào chỗ tối, . Vương phủ những ngày gần đây, cả nàng và Sở cảnh mộc đều thường xuyên gặp sát thủ, dù thế nào vẫn cẩn thận là hơn..

Lục phù ngồi xuống, thở ra, muốn làm ấm đôi tay của mình, lại hiểu là không có tác dụng, hơi thở trong khí lạnh đã biến thành băng mỏng, chạm vào da thịt, cả người nàng đều lạnh run...

Tiếng vó ngựa đến gần, Lục phù càng ngày càng nhìn rõ bóng người...

Nam tử đi đầu, ngựa trắng áo xanh, tuấn dật tiêu sái, trên mặt rất sốt ruột, lo lắng cùng tức giận, càng làm cho vẻ mặt hắn dù trong trời nhưng rất lạnh lùng...

Kia không phải là...

Vương gia...trong lòng Lục phù rất vui vẻ...vội vàng đứng dậy, nhưng chợt nhớ đến thân mình ngồi đã lạnh run, hai chân như đông cứng lại, tê rần không thể cử động được, ngã trên mặt đất, tuyết chạm đến tay và mặt nàng, rất lạnh...

Con ngựa trắng thét dài một trận, đang phi nước đại bị dừng lại đột ngột, nó không thể khống chế, giơ cao hai vó, bốn vó ngựa ở trên mặt băng tạo thành một vết dài..

“Phù nhi...” Sở cảnh mộc nghe thấy thanh âm mỏng manh, tiếp theo là thấy nàng té ngã, lòng nhất thời kinh hãi...nhanh phóng xuống ngựa, chạy như

điền qua, toàn bộ kỵ binh sau lưng hắn cũng dừng lại, dưới sự dẫn dắt của Lâm long, lẳng lặng chờ đợi ở một bên.

Lục phù muốn cười, nhưng cười không được, nhớ rõ vài giờ trước đây nàng yêu hồng mai trong cái lạnh như băng, mà bây giờ một chút lạnh cũng không chịu nổi... Thân thể lạnh như băng... thiếu một chút nữa thôi có thể sẽ chết..

“Phù nhi...” Sở cảnh mộc nâng nàng dậy, khi chạm vào đôi tay nhỏ bé, lạnh như băng, hắn chấn động, nhanh chóng cởi ra áo choàng của mình bao bọc nàng lại... “Bị thương sao, thương thế như thế nào?”

Chưa từng gặp qua sắc mặt nàng chật vật như vậy, tóc tai hỗn độn, hai má bị lạnh đỏ bừng, mà đôi môi lại trắng bệch đến dọa người, cả người mềm nhũn té trên mặt đất, như trẻ sơ sinh, khi gặp nàng ở An dương, cũng không chật vật như thế... Việc đầu tiên là nghĩ nàng có bị thương hay không?

“Lạnh!” Áo choàng như rót vào cơ thể nàng một dòng nước ấm, đôi môi trắng bệch chỉ phun ra một chữ như thế.

Sở cảnh mộc nhanh chóng ôm lấy nàng, bước nhanh đến con ngựa trắng, trong mắt đầy vẻ lo lắng cùng đau lòng, ở trong tuyết trắng lộ ra một tâm tình sâu kín “Đừng sợ, chúng ta lập tức về phủ”

Khi ôm nàng lên ngựa, Lục phù đã rơi vào hôn mê, Sở cảnh mộc kéo qua áo choàng, ngay cả đầu cũng gất gao bọc lại, ngăn cản gió tuyết làm đau làn da non mịn... Áo choàng thật dày này cũng không che được nỗi khổ riêng cùng lo lắng của chính mình... Trong lòng của hắn, một cái nhẩn mày, một nụ cười của nàng, đều che dấu không được..

“Vương gia, vương phi ra sao?” Lâm long hỏi.

“Không có việc gì, đi báo cho Băng nguyệt, Bôn nguyệt, đã tìm được vương phi rồi, lập tức hồi phủ!” Sau đó Sở cảnh mộc hét lớn một tiếng, hai chân kẹp bụng ngựa, hướng vương phủ mà đi.

Vó ngựa dồn dập ở trên đường tuyết, giống như lòng của hắn...

Tuần mã màu trắng nên bước nhẹ nhàng, trong giây lát, bạch mã bỗng nhiên phóng vút qua, lập tức không thấy bóng dáng, chỉ để lại một vệt dài uốn lượn ở phía sau.

Một lúc sau đã đến vương phủ, Sở cảnh mộc liền hét Tinh nhân, Hàm nhân đi chuẩn bị nước nóng đem đến Tây sương, hắn ôm Lục phù hướng Tây sương mà đi, khi đến phòng nhanh chóng đặt nàng lên giường... Một tay cầm lấy chân bông, gất gao quấn chặt nàng lại, làm cho thân thể nàng nhanh chóng ấm lên... Tiếp theo tự tay đem ấm lò mang đến...

Lục phù nằm trên giường vẫn lạnh run như cũ, làm cho Sở cảnh mộc không khỏi hoài nghi, làm sao nàng sợ lạnh như vậy, mùa thu mới vừa tới mà đã mặc nhiều lớp áo, nếu mà mùa đông đến chắc cũng không dám đi ra khỏi phòng... Người bình thường như thế nào sợ lạnh như vậy?

“Vương gia, nước ấm đã chuẩn bị tốt rồi” Tinh nhân tiến vào, khom người thấp giọng báo “Phải hầu hạ vương phi tắm rửa sau?”

“Đi nói cho Lâm long một tiếng, đem nhân sâm ngàn năm ở Đông đình ngao thang, khi chuẩn bị xong lập tức mang đến đây”

“Vâng” Tinh nhân nhẹ nhàng lui ra.

Thân mình Lục phù đã ấm lên một chút, hơi thở ấm áp làm cho thần trí của nàng cũng tỉnh táo hơn.., đôi môi đã có chút huyết sắc, vì Tây sương có ba cái ấm lò, hơi nóng làm cho trên mặt Sở cảnh mộc đỏ mồ hôi, khi Lục phù mở mắt ra đã thấy hắn đang cời y phục của nàng.

“Vương gia, ngươi đang làm cái gì?” Nàng luống cuống, hai tay nắm lấy vật áo, mắt hạnh ra vẻ khó hiểu...

Sở cảnh mộc thấy nàng tỉnh lại, không khỏi nhíu mày, vừa định mắng vài tiếng, lại thấy khuôn mặt nàng đằm đằm đáng yêu, hai tay trở nên cứng ngắt, “Ngươi điên rồi, trời lạnh như thế, lại mặc như vậy đi ra ngoài”

Trong lòng chợt ấm áp, Lục phù nhẹ nhàng cười, cũng không nói gì, Sở cảnh mộc thấy nàng cười, giặt mình... Không phải cười ấm áp giống bình thường, lại rất giống, nhưng cảm giác chính là không giống.

Sở cảnh mộc khi nghe tin nàng mất tích một ngày, hắn tình tường nhớ rõ đáy lòng thất lại... kia rõ ràng đau tận đáy lòng... Lo lắng, bàng hoàng, hoảng hốt... Toàn bộ những cảm xúc này lên trong lòng, cảm thấy lòng mình dường như thay đổi.

Đó là một loại hoảng hốt không thể giải thích, trong nháy mắt làm hắn trở tay không kịp, bất tri bất giác hắn đã yêu thương nàng, đó là nỗi đau hắn không thể thừa nhận..

Lần đầu tiên có cảm giác tình tường như vậy, chính là bị hãm sâu nhất thời không nhận ra... Yêu thương một nữ nhân, ..Mà nữ tử này từ đầu đến cuối hắn không thể nhìn thấu,Lại không thể ngăn cản được lòng rơi vào lưới tình... Cũng không muốn ngăn cản, dấu vết của nàng trong lòng hắn không thể xóa nhòa...

“Nước sẽ bị lạnh, mau tắm một chút, thân mình sẽ tốt hơn” Sở cảnh mộc cố chấp nắm tay nàng, không ngừng kiên trì cởi áo nàng ra...

“Chờ một chút...” Lục phù kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt nổi lên một chút huyết sắc...

“Phù nhi, chúng ta là phu thê,” Sở cảnh mộc ngừng tay, nhìn sâu vào mắt nàng, sâu trong mắt nàng giờ phút này hẳn có thể khẳng định mắt nàng phản chiếu hình ảnh của hắn...

“Sở cảnh mộc...” Lục phù đắm đắm nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, cẩn thận gặm nhấm ý tứ trong lời nói của hắn, cảm thấy bàng hoàng, hoảng hốt cùng vui sướng.

Phu thê...hai chữ thân mật như vậy, từ khi thành thân tới giờ, nàng không nghĩ tới vấn đề này, ...Bọn họ là phu thê...đang trong lúc sùng sờ, ..Hắn đã cởi ra áo khoác cùng váy dài, áo trắng còn lại không ngăn được cái lạnh giá buốt bên ngoài, hàn khí len vào sau lưng nàng.

Sở cảnh mộc ôm nàng, hướng về phía sau bình phong mà đi.

Nước ấm áp vẫn còn bốc khói, bay lượn lơ ở trong không khí như làn khói mỏng manh, tất cả cũng giống như vậy mờ lung không rõ, như sương mù của mùa thu vào buổi sớm, tầng tầng ngăn trở ánh mắt của thế nhân.

Nơi đục đục, trên mặt nước lơ lửng vài cánh hoa hồng, ở trong nước tỏa ra mùi thơm rất mê người, rồi lần lượt lan ra khắp cả gian phòng. Thân mình Lục phù bơi vì ngâm trong nước ấm, từng trận hơi nước ấm theo đến đan điền, cũng không còn thấy lạnh giống như lúc đầu, nàng ngồi trong đục đục, nước ấm tràn ngập cả chân tay..

Không còn gì che dấu thân mình hoàn mỹ như bạch ngọc, tinh tế ôn trạch, ở trong nước ấm trở nên phiếm hồng, sáng bóng, mê người...

Thật vất vả mới chờ được tay chân nàng cử động thoải mái trở lại.., Sở cảnh mộc mới dùng khăn lau khô thân thể của nàng, rồi lại ôm qua giường, mặt Lục phù đỏ bừng hé ra nụ cười, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của hắn...

Mà Sở cảnh mộc cũng trở nên rối loạn...., thân hình hoàn mỹ, da thịt trắng nõn như ngọc, không có chỗ nào là hắn không khát cầu, giúp nàng chà lau, chỉ có trời mới biết hắn như thế nào có thể nhẫn nhịn được...

Liều hạ huệ thật không phải là nam nhân a! Âm thầm ảo não rồi nói thầm một câu, cố gắng ổn định hô hấp dồn dập của mình, làm cho đục niệm quay về bình tĩnh.

Đem chăn bông kéo qua gắt gao bọc lại cơ thể nàng, cũng che khuất ánh mắt mơ màng, hẳn quả thật là cười một yêu tinh, một yêu tinh thần bí mê người.

“Vương gia, ngươi không hỏi ta đi đâu sao?” Lục phù sau khi ổn định lại tâm tình, ngồi bên Sở cảnh mộc, không khỏi đặt câu hỏi.

“Ta hỏi ngươi sẽ trả lời sao?”

Lục phù cười, cũng không tỏ thái độ, nàng cảm thụ được sự ấm áp dưới chăn bông, trốn ánh mắt của hắn, ...Đúng vậy, dù sao nàng cũng không thể nói, hẳn hỏi hay không hỏi cũng vậy thôi.

“Nếu là nói dối, bốn vương thà rằng không hỏi” Sở cảnh mộc thờ dài, cúi đầu hôn lên cái trán đáng yêu của nàng, thầm ý nói “Phù nhi, ta hy vọng có một ngày ngươi sẽ chủ động nói cho ta hết thấy”

Cho đến nay, ta còn một tia hy vọng, tuy rằng thật xa vời, vẫn là cố gắng tránh đi hiềm nghi của ngươi, ngươi giết người điên cuồng như thế là vì cái gì... Hy vọng ngươi đừng để ta điều tra ra hết thấy, ...Ta không thể có lý do tha thứ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48: Chân tướng và sự tàn khốc

Khi Sở cảnh mộc trở lại Đông đình, Bốn nguyệt Băng nguyệt và Vô danh cũng đã trở về, không cần hắn lo lắng, hai nha đầu kia có thể biến Lục phù thành phế nhân, mọi việc đều làm một cách chu đáo, không có gì để hắn lo lắng...Chính là như thế lại làm cho hắn lo lắng hơn, hẳn thậm chí không dám đi vào Đông đình..

Tiểu nhạc đã ở trong phòng chờ đợi, im lặng đứng đó, thấy hắn tiến vào, vội vàng hành lễ...

“Vương phi hôm nay đi nơi nào” Sở cảnh mộc ngồi vào án thư trầm giọng hỏi..

Ngày đó, khi buổi sáng thức dậy, trong lúc vô tình thấy tay trái của Lục phù, móng tay dính đầy tơ máu, mặc dù rất nhạt, nhưng đối với một tướng quân trên sa trường mà nói, đối với mùi máu tươi rất cực kỳ nhạy cảm, ..Hắn đề sát vào mũi, đúng như hắn dự liệu, toàn bộ tay nàng đều là mùi máu tươi... Mà trên người nàng lại không có vết thương, giải thích duy nhất chính là máu của người khác...

Dưới tình huống nào, đây tay đều là máu của người khác, hẳn nhớ tới Phù dung huyết án..

Mà đại phu trong vương phủ nói, sở dĩ hẳn bị mê man một đêm là vì trúng mê dược...Tất cả một chuyện đều hướng tới nàng...

Nếu không như thế thì làm sao giải thích tay nàng đều là vết máu, vì sao trong thời gian nàng rời kinh thành, người chết chỉ có ba người, rõ ràng là che dấu sợ người phát hiện...

Càng điều tra kỹ càng về nàng, hẳn càng thêm chắc chắn sự hoài nghi của chính mình...Thê tử của hẳn, không giống bề ngoài thoát nhìn như vô hại, cái gì lại làm nàng giết người điên cuồng như vậy?"

Nàng hận cái gì, nàng trả thù cái gì?

"Vương gia, hôm nay mới sáng sớm vương phi liền đi đến một tòa phủ đệ, đứng si ngốc ở đó cho tới khi chạng vạng...Hôn nữa..." Tiểu nhạc có điểm ứng...Theo lệnh âm thầm bảo vệ vương phi, hẳn biết ý tứ của vương gia là làm cho hẳn giám sát hết thấy việc của vương phi, bình thường có Vô danh Băng nguyệt Bôn nguyệt, hẳn không có biện pháp tới gần, thường không thể thấy thân ảnh của bọn họ, nhưng hôm nay chỉ còn lại một mình nàng, hẳn có thể nhìn rõ ràng hết thấy...

"Hôn nữa cái gì?" Sở cảnh mộc nhú này, trầm giọng hỏi.

Tiểu nhạc hít sâu một hơi, "Lúc chạng vạng có một người nam tử đi vào, cũng đứng ngây người hai canh giờ"

"Cái gì?" Sở cảnh mộc nắm chặt tay, đôi lông mày nhú chặt lại, thâm trầm tức giận giống như sắp bùng nổ, nhưng rất nhanh lại biến mất, hỏi "Thấy hai người họ làm cái gì?"

Tiểu nhạc lắc đầu "Thuộc hạ sợ vương phi phát hiện, không dám đi theo vào, chỉ đứng bên ngoài chờ, hai người họ một trước một sau rồi đi"

Sở cảnh mộc yên lặng lắng nghe, đi gặp một nam tử? Không có khả năng...Phù nhi sẽ không làm loại sự tình này, cũng không cần, nhưng là vì cái gì?"

"Vương gia..." Sắc mặt của Tiểu nhạc không tốt, tiến lên từng bước, "Thuộc hạ đã điều tra qua, toà phủ đệ kia mười năm trước là nhà của tướng quân Lưu đình, hôn nữa, hôm nay là ngày Lưu gia bị diệt năm đó."

"Cái gì?" Sở cảnh mộc đứng lên, không thể tin trọn to hai mắt, đáy lòng giống như có một trận gió lạnh thổi qua.

"Vương gia, đã trễ thế này rồi, người đi đâu vậy?" Tiểu nhạc kinh hoàng nhìn thân ảnh hẳn vội vàng rời đi, hô to...

Sở cảnh mộc có tai như ốc, trên mặt bao phủ bởi một lớp hàn băng, trầm giọng quát "Đừng theo ta"

Thành bắc, Tướng quân phủ ngày xưa...

Lòng của Sở cảnh mộc như chìm xuống vực sâu, tiếng cuồng phong rít gào như không truyền đến tai hẳn, bông tuyết lạnh như băng rơi trên người hẳn cũng không hề hay biết...

Làm hẳn kinh hoàng chính là cái sân kia...cùng sân của Tô phủ giống nhau như đúc, Vô danh từng nói qua cái sân đó là tự tay Lục phủ thiết kế...

Hắn hít sâu một hơi, đắm đắm nhìn phù dung trong dao tri đã héo tàn, Đáy lòng hiện lên từng trận từng trận hoảng hốt.

Chỉ cần là tướng quân ở sa trường, không ai không biết đại danh của tướng quân Lưu đình, ông là một tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, văn thao vũ lược, không có gì không giỏi, chiến thuật xuất thần nhập hoá, kiếm pháp kẻ địch nghe thấy kinh hồn tán đóm...

Hắn lại biết rằng, Lưu đình là bạn thân của Sở vân năm đó, ông thường xuyên mang theo Du nhĩ thăm vương phủ, Sở vân còn định cùng ông kết nghĩa thông gia, đôi với giọng nói, dáng điệu của Lưu đình hẳn vẫn còn ấn tượng...Đó là một trong những người hẳn rất khâm phục, tất cả những chiến lược võ lòng của hẳn cũng học được từ ông.

Chợt nghe ông thông đồng với địch phản quốc, cả nhà đều bị giết, hẳn như thế nào cũng không tin tưởng, một người nam tử hẳn như thế, không thể nào làm một chuyện để tiếng xấu muôn đời. Hẳn còn cầu xin Sở vân vì ông sửa lại án sai...

Phù nhi...là hậu nhân của ông sao?

Lưu phủ có ba nhi tử, hẳn nhận biết Du nhĩ, nàng thường cười nói, ca ca cả ngày bị bắt học kiếm pháp, không rảnh ra phủ, muội muội mỗi ngày đều đùa giỡn, nên người đi ra ngoài đều là nàng.

Không phải Du nhĩ...thì phải là người hẳn chưa từng gặp qua...Lưu phủ nhĩ...

Khi còn nhỏ, hẳn cùng những đứa con của quan gia tán gẫu, cũng hay nói chuyện với Du nhĩ, thường xuyên nghe nàng nhắc tới muội muội Phù nhĩ, trong lời nói tràn đầy thương yêu, làm cho hẳn ghi nhớ sâu sắc...

Sở cảnh mộc kinh hãi, nếu thật sự là Phù nhĩ, như vậy tất cả sự tình đều có thể giải thích thông suốt...Án của Lưu đình năm đó là Hàn quốc trượng cùng Tần vương tổ giặc, Vân vương và Sở vương lãnh binh vào phủ...

Trời ạ....Sở cảnh mộc như bưng tỉnh...

Nói như vậy...Luu đình phản quốc năm đó là có ả tình...Có lẽ đã muốn...

Vân vương phủ bị giết, Quang vinh vương có năng lực cùng Tấn vương chống lại, Tử sĩ của Hàn phủ bị giết...Tất cả đều là nàng phía sau toàn bộ trù tính...

Nàng là vì báo thù!

Ngay cả hấn cũng bị cuốn vào bên trong cuộc phân tranh...Không thể khoanh tay đứng nhìn...

Mục đích của nàng là làm cho bọn họ tự tàn sát lẫn nhau...

Sở cảnh mộc cảm thấy giống như bị người hung hăng cho một cái tát, hấn tung hoành cả đời, còn chưa từng bị người nào tính kế qua, nhưng người đó lại là nữ nhân hấn yêu nhất,Tức giận như đại dương mệnh mông cuộn cuộn mà đến...

Ngay cả Sở gia nàng cũng không buông tha...Buổi tối đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Du nhĩ từng nói qua muội muội của nàng là một thiếu nữ hoạt bát lương thiện...

Những âm mưu liên tiếp, một kế hợp với một kế, từng bước ép sát, làm cho người ta kinh hãi, làm sao nhìn ra nàng là người lương thiện...Chiêu liên hoàn kế của nàng được sử dụng rất là hoàn hảo...

Hấn, Quang vinh vương, Tấn vương, cùng Hàn phủ, không ai có thể trốn thoát, tất cả bọn họ đều có ván cờ của mình, tự chính mình trù tính, kết quả đều rơi vào trong tay của nàng, đem tất cả bọn họ toàn bộ kéo lên ván cờ của nàng...

Rốt cuộc còn cái gì hấn chưa biết?

Lưu phủ nhĩ, dĩ nhiên là Lưu phủ nhĩ, ...Tiểu nữ nhi của Lưu đình tướng quân, ...tám kẻ ác độc như thế....chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra...

Sở cảnh mộc nắm chặt tay, gân xanh nổi lên trên trán, giống như đang chịu đựng ngọn lửa tức giận cùng tuyệt vọng vô tận, Phù dung huyết án, hấn có thể khẳng định nàng là hung thủ...

Vân vương đã chết, tiếp theo là ai, là Hàn quốc trượng, Tấn vương hay là phụ thân của hấn...Nàng muốn giết một người, dễ như trở bàn tay, nhưng lại đợi nhiều năm như vậy...

Không phải trực tiếp sáng khoái giết người...mà trước làm cho bọn họ thân bại danh liệt sau đó mới giết...Tra tấn đủ rồi mới giết, Vân vương là một ví dụ rõ ràng.

Hấn còn nhớ rất rõ trình trạng cái chết của Vân vương, khủng bố đến cực điểm, hơn nữa sau khi chết còn đeo trên lưng lời thóa mạ của nhân thế, để lại tiếng xấu muôn đời cùng Lưu đình giống nhau, không biết nàng sẽ đối phó với Sở gia như thế nào...?

Sở cảnh mộc không ngừng kinh hãi, ...Vân gia bị diệt, kế tiếp là Sở gia sao?

Nàng đang đợi phụ thân của hấn quay về kinh, lòng hấn chợt lạnh...

Hấn nên làm gì bây giờ?"

Nàng là tội phạm quan trọng thứ nhất của triều đình, hấn là triều đình đệ nhất vương gia, ...Phụ trách Phù dung huyết án, lúc trước chỉ sợ điều tra ra án tử cùng nàng có liên quan, không nghĩ tới đúng như hấn sở liệu, hấn muốn bắt nàng sao?"

Không có khả năng!

Dù cho có như thế nào hấn cũng không bắt nàng, nhưng mà nàng tùy ý tiếp tục giết người thì sao? Nếu tiếp tục trả thù, Hàn phủ cùng Tấn vương còn có thể, hấn có thể đối phó bằng cách tránh đi, còn Sở gia thì sao?"

Có lẽ cũng không cần tiếc thương cho những người bị giết này...lời của nàng còn vang vọng bên tai,như ghi sâu vào lòng mọi người...

Phù nhĩ, lòng của người đâu, đã đánh rơi nơi nào....?

Không khí lạnh như băng, chỉ có hấn một người cô độc, tại nơi đây trời đất mệnh mông, mắt nhìn thấy tuyết nhẹ nhàng bay trong không trung, lòng hấn cảm nhận rõ ràng sự tức giận...xen lẫn với đau thương...

Tấn vương phủ

Vì giúp Mục phong tẩy trần, Tấn vương đặc biệt đãi tiệc rượu, tất cả bè đảng của Tấn vương đều tham dự yến hội. Huy hoàng một mảnh huyền ảo. Tiếng trúc dễ nghe, xiêm y rực rỡ tung bay.

Trong đại sảnh, một đôi vũ cơ xinh đẹp, trên người quấn một kiện sa mỏng màu lam, ở trong thời tiết lạnh như băng uyển chuyển di động đáng người. Thân thể hoàn mỹ trong lớp lụa mỏng như ẩn như hiện, càng thể hiện phong tình lẳng lơ, một sự hấp dẫn nói không nên lời. Trong đại sảnh, rượu đã quá ba vòng, các đại thần đã lộ ra ánh mắt si mê, ánh mắt phóng thẳng tới đáng người đang vũ động yêu mị, cái lạnh dường như không ảnh hưởng đến không khí ở nơi này. Kia là một đôi mắt nâu, tràn ngập dục niệm dữ tợn. Không biết là do say rượu hay say tình, trên mặt một mảnh đỏ ửng, thậm chí trên trán mồ hôi cũng chảy xuống đầm đìa. Cùng bông tuyết lạnh lẽo bên ngoài cách một không gian, khí nóng nơi đây như phả vào mặt.

Uống rượu nhưng không được đụng vào một cái gì đó, đám đại thần đều là quan lớn trong triều, sau khi có rượu vào lại sinh ra trăm trò hay.

Mục phong vững vàng ngồi ở vị trí bên phải của chủ thượng, một ánh mắt hiểm ác vẫn cố tình đảo qua người hắn, nghe đồn trong giới gian ninh rằng vương gia đối với hắn chưa thật sự tin tưởng...

Hoa mai đưa hương, hương rượu phảng phất, ca vũ xinh đẹp, tất cả ở trong đại điện làm cho người ta cảm thấy mê muội.

Cừu hận, ở trong cảnh ca múa thái bình càng hiện ra mờ mịt, đã nhiều năm trôi qua, hắn không còn là thiếu niên hay gây sự trước kia, mà đã là một đại soái thống lĩnh thiên quân vạn mã.

Tại nơi chủ vị, khước môi của Tấn vương gọi lên một độ cong như có như không, đôi mắt âm trầm lưu chuyển trên những đáng người xinh đẹp, ánh mắt nhìn theo những dây tơ lụa tung bay bốn phía. Nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy được, trong đáy mắt hắn là một mảnh lạnh lẽo, toàn bộ không có vẻ mê luyến. Hắn mặc dù tàn bạo, nhưng không có háo sắc, đối với hắn mà nói, giang sơn so với mỹ nhân càng đáng yêu...

Mọi người đều đã say mèm, trong yến hội chỉ có hai người còn tỉnh táo. Một người lạnh lùng, một người tàn khốc.

“Mục tướng quân, ta an bài những tiết mục này người hài lòng không?” Âm thanh trầm thấp thoát ra từ trên chủ vị theo tới tai Mục phong, mắt Tấn vương đảo qua Mục phong, giống như vô tình hỏi.

“Cực kỳ vừa lòng! Nhưng trời lạnh vương gia còn làm nhọc những người khác, Mục phong thật có điểm băn khoăn”

“Đây là thành ý của bản vương, bọn họ là ca cơ được sủng ái trong phủ, tướng quân nếu thích, cứ chọn một người, coi như là bản vương đáp lễ” Âm thanh mang theo lãnh liệt.

Mỹ nhân kén, từ trước đến nay đều là một chiêu độc trong cuộc phân tranh quyền thế, đã được xử dụng với vô số người. Nhưng dùng chiêu này với một tướng quân sa trường? Lúc này trong sự sắp xếp đó có vẻ kỳ dị, Tấn vương rất hiếm khi dùng mỹ nhân kén, lại dùng trên người của Mục phong...

Hắn liếc liếc Mục phong ngồi đối diện, thấy ánh mắt Mục phong đang mê ly đỏ ửng, trong lòng cảm thấy quái dị...

“Tạ ơn vương gia có ý tốt, Mục phong cung kính không bằng tuân mệnh” Ánh mắt vui mừng xẹt qua con ngươi của Mục phong, đôi mắt đầy mê luyến si mê.

“Ha ha...” Một tràng cười cao vút vang lên, nghe hắn cười, cả bè đảng đại thần phía dưới đang mê ly cũng tỉnh táo lại hết, hết hồn nhìn hắn, lại nhìn về say mê của Mục phong. Đoán không ra giữa hai người bọn họ vừa xảy ra chuyện gì.

Một trận kinh hãi bao trùm, sau khi hồi phục lại mọi người lại tận tình hưởng thụ ca vũ rượu thịt, hết thấy đều rất bình tĩnh.

Một việc ngoài ý muốn xảy ra.

Trong lúc chuyển động, một thân ảnh mềm mại đang xoay tròn theo tơ lụa, đột nhiên ngã xuống, ti trúc ngừng lại, xiêm y rực rỡ cũng không còn tung bay. Nàng như một chiếc lá rơi xuống đất, tơ lụa như gọn song nhất thời đều rơi xuống hết.

Một cảnh yên tĩnh, toàn bộ ca cơ quỳ rạp trên mặt đất, đổ mồ hôi đầm đìa..

Trời đông giá rét, trên người của các nàng chỉ quấn một tầng sa mỏng, lạnh đến phát run, ở trong đại sảnh chỉ có tiếng gió lạnh thổi vào, lạnh làm cho tay chân các nàng muốn đông thành băng, cả người cứng ngắc. Mọi người e sợ sự tàn khốc của Tấn vương, các nàng cố gắng chịu đựng nỗi khổ sở này, như gió lạnh đập vào mặt, vào tay, lạnh như thấu xương rất đau.

Người vũ cơ là tại vì chân bị lạnh như băng mới ngã xuống đất.

Đôi mắt hung ác của Tấn vương nheo lại, bình thường khi người trong phủ phạm sai lầm, hắn đều ban cho án tử, huống chi là ở trường hợp long trọng như thế này.

“Ngươi tới đây” Hắn hét lớn, về mặt tàn khốc dị thường, khi gió thổi qua, ánh sáng nền nửa tỏ nửa mờ, càng làm cho hắn có vẻ âm trầm khủng bố, hung ác nham hiểm nhìn ca cơ ngã xuống đất ban nãy...

Âm thanh đó như tảng đá đè nặng lên ngực của nhóm ca cơ, ca cơ ngã xuống vừa rồi cả người run rẩy, như lá khô rơi rụng trong gió thu, sinh mệnh trong mắt của vị kia đè tiện như một con kiến, như một chuyện vặt vãnh.

“Đem nàng ra ngoài chém” Ngón tay lạnh như băng chỉ vào thân ảnh nhỏ xinh trên mặt đất, vô tình nói.

“Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng a...” Giọng nói khàn khàn như run lên, làm cho mọi người đều hoảng sợ.

Tần vương làm như không nghe thấy, mang theo ý cười tàn nhẫn nhìn nàng khóc lóc cầu xin nhưng vẫn bị mang ra ngoài, tơ lụa màu lam lơ lửng bi chủ nhân đây giữa kéo lê trên mặt đất, đầy vế bi ai và bất đắc dĩ...

Các đại thần không dám nói chuyện, Mục phong cũng giống bọn họ, gục đầu xuống, đối với màn vừa rồi tỏ vẻ thờ ơ và vâng lời.

“Tiếp tục”

Một tiếng thét to, một lúc sau, ti trúc vang lên, y phục rực rỡ lại lập lòe, hương rượu vẫn thơm như trước.

Giống như một màn kia chưa từng xảy ra, hết thấy trở về lúc ban đầu, ai sẽ đề ý việc sống chết của một ca cơ ti tiện.

Mục phong nhìn xuống, con ngươi loé lên mũi nhọn lạnh lẽo, ngửa đầu, nốc cạn chén rượu, hơi hơi có điểm hàn ý.

Ánh mắt si mê lại nhìn về phía vũ cơ xinh đẹp.

Hết thấy vẫn tiếp tục như cũ.

Cửu hận vẫn tiếp tục, giống như bão tuyết bên ngoài đình vẫn tiếp tục như trước

Note:

Ráng post ba chương, trời lạnh quá, ta bị bệnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Thê nhi dâng trà

Tuyết rơi rất nhiều ở kinh thành, trong nội viện cũng nổi phong ba.

Mùa đông năm nay rất lạnh, hoàng đế đất Hàn quý phi ra ngự hoa viên nhìn cảnh tuyết rơi, trong ngày thứ hai đột nhiên cảm thấy trong người không khỏe, phát sốt rồi mê man. Thái tử thay thế lâm giám quốc, Tần vương cùng Quang vinh vương phù trợ.

Thái tử đã sớm thất thế, lực lượng cũng bị suy yếu rất nhiều, sớm đã không còn thế lực đáng kể, quyền lớn hoàn toàn được nắm giữ trong tay Tần vương và Quang vinh vương, nhưng một núi không thể chứa hai cọp, tình trạng đầu đá đã trở nên gay gắt, giống như nước với lửa.

Mục phong đã trở thành thượng khách của Tần vương, được Tần vương tín nhiệm, ban cho phủ đệ ở vùng phụ cận của Thành bắc.

Trong Sở vương phủ, vẫn là một cảnh bình yên như cũ.

Tại Hoa mai lâu, tiếng cười nói ồn ào, hương rượu và thức ăn theo cửa sổ bay ra ngoài, càng thêm hấp dẫn làm cho người ta thấy đói bụng. Nơi đây là chốn tụ tập của nhóm người quyền quý ở kinh thành, cảm y tơ lụa, nhưng cũng có không ít người bình dân đến đây, dù thân phận không cao quý nhưng cũng ăn mặc chỉnh tề, khách nhân ngồi đầy bàn, náo nhiệt phi thường. Người nhiều thì đề tài cũng nhiều, tất cả đều thảo luận về những sự kiện xảy ra trong vòng một năm nay. Có người bàn về Mục phong và Sở cảnh mộ và phong thái của hai vị thiếu niên tướng quân sa trường này, cũng có người thảo luận về việc phản quốc của Vân vương, rồi có người đề cập tới sự kiện sai kiệu hoa vào đầu năm, hay cho đến hiện tại Sở vương yêu chiều thê tử như thế nào, còn có người thảo luận về cuộc giao tranh của Tần vương cùng Quang vinh vương... Những đề tài nổi bật này khi được xướng lên đều có người phụ họa...

“Phù dung vương phi này cũng thật là tốt số, các người nói coi ở kinh thành còn có cô nương nhà ai so với nàng may mắn hơn? Một người văn sĩ cười hóm hờ nói, ngồi chung bàn là một văn sĩ áo mũ chỉnh tề, rượu vào lời ra lại nhắc tới chuyện xưa...”

“Không phải sao? Người ta lên nhầm kiệu hoa nhưng lại được Sở vương cung trên tay sợ có gì sơ suất, coi như bảo bối” Một người thanh niên ngồi cách một bàn cao giọng nói, rồi lại ngoác tiểu nhị đem thêm rượu ra.

Người trung niên ngồi cùng bàn hào sảng hét lên cho thêm rượu, sau đó trên mặt hiện ra ý cười nhả nhặn. “Ai... Vương phi đáng giá mà, các người nói coi, một nữ tử lương thiện dũng cảm như vậy, đừng nói là Sở vương, ta nghĩ nam tử trong thiên hạ không ai không xem nàng là bảo bối”

Tiểu nhị mang theo bầu rượu đến, vội vàng đi qua rót thêm rượu cho người thanh niên, dù cho đang là mùa đông nhưng trên trán hần toàn mồ hôi, có thể thấy được rất đông đảo khách nhân đã tới đây, người thanh niên cười ngậy ngô hỏi “Tiểu nhị ca, vương phi của các người gần đây tại sao không đi ra ngoài, cũng đã lâu rồi không gặp”

“Chủ nhân ta sợ lạnh... Chính xác là vương gia không cho nàng ra ngoài...” Tiểu nhị vội vàng nói xong, châm thêm rượu, lại vội vàng vàng hướng tới một bàn khác....Đề lại đề tài nóng hổi cho bọn họ bàn luận...

Dựa vào bên cửa sổ, gió lạnh vi vu thổi, một vị lão giả đang ngồi, mặt đầy chính khí, mày rậm lộ vẻ chăm chú lắng nghe, nhìn thoáng qua giống như là một lão giả hiền lành...Ông đang lắng nghe nhóm văn sĩ nói chuyện...

Đối diện ông là một cô nương tuổi còn xuân xanh, trên dưới hai mươi, đôi mi thanh tú, mắt hạnh mày ngài, mềm mại nõn nà, một suối tóc dài rối tung ở sau lưng, chỉ được một cái cột tóc màu xanh buộc lại, càng làm cho khuôn mặt nàng thêm sáng lạn như ánh bình minh, xinh tươi như hoa, trầm đắm mới tìm được một mỹ nữ như thế, vẻ đẹp của nàng như hoa mai trong sương lạnh, thanh nhuận mà trong sáng.

Lúc này trên mặt nàng không cười, hơi nhìn thoáng qua đám văn sĩ đang bàn luận đắc ý, nói cười “Sở bá bá, xem ra Cảnh mặc ca ca đã lấy được một người vợ tốt”

Người này đúng là lão Sở vương, Sở văn.

Ông nhìn thiếu nữ ngồi đối diện, thương cảm rất nhiều “Là hán không có phúc phận, vốn định cho người đảm đương chức vị thê tử của Sở gia, ai biết hán bị ma quỷ ám, không lấy nha đầu ở Vân phủ, may mắn sự kiện sai kiểu hoa xảy ra, nếu không Sở bá bá cũng không biết như thế nhìn mặt người a...”

Thiếu nữ cười lác đầu, rồi cúi đầu gắp cho ông một miếng thịt bò, cười nói “Thật không nghĩ tới may mắn như vậy, ngài a, không phải ngài nói muốn xem mặt thê tử của Cảnh mặc ca, nên liền tới Hoa mai lâu, đáng tiếc, không gặp được người, chúng ta nên quay về vương phủ”

Sở vương cười cười, chuyện của bọn họ ở kinh thành và An dương thật ồn ào huyện náo, ông dĩ nhiên rất tò mò, vốn đang lo lắng nhi tử sẽ nghĩ quẩn trong lòng, ai biết khi tới Hoa mai lâu nghe được Sở vương cung yêu thê tử, cả kinh thành đều biết. Xem ra có thể yên lòng, nhưng vẫn cảm thấy đáng tiếc, thiếu nữ ngồi đối diện mới là người thê tử lý tưởng trong lòng ông.

“Không lo a...Đáng tiếc, nếu không thể làm thê tử của Sở gia, Sở bá bá sẽ giúp người tìm một trượng phu tốt, mai sau có xuống hoàng tuyền, cũng có thể gặp mặt Lưu...”

“Sở bá bá, xin đừng nói nữa!” Sắc mặt của thiếu nữ trong nháy mắt trở nên bi thương, ngược lại nói “Cảnh mặc ca ca còn chưa biết chuyện của ta, Sở bá bá, người đừng kể sự thật cho hán nghe, chỉ có thể nói ta là nữ nhi của cố nhân là được.”

“Vì cái gì.Chẳng lẽ người sợ...”

Thiếu nữ lác đầu, thấy người tiểu nhị chạy ngang qua, gục đầu xuống, sau một lát mới ngẩng đầu lên “Không phải, việc này có ít người biết càng tốt, ta trở về lần này nghĩ trước hết phải tìm ra muội muội cùng ca ca. Những chuyện khác, sau này rồi nói.”

Đối với nàng mà nói, người thân là quan trọng nhất..

Sở văn cúi đầu không nói, nhắc tới việc này, không khỏi thấy nặng nề, bỗng nhiên lại nghe người ta thảo luận về chuyện Vân vương phản quốc,Thiếu nữ cười lạnh nói “Thiệt là ông trời có mắt, không cần chúng ta ra tay, hán đã bị diệt vong”

“Xem ra một năm này, trong kinh thành xảy ra không ít chuyện” Sở văn kêu thêm rượu, trong lòng không khỏi cảm thán....

Nhất thời một tiếng đập bàn vang lên...làm cho Sở văn không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử quốc sắc thiên hương đang đứng, lạnh lùng nhìn đám văn sĩ mới vừa thảo luận, đôi mắt đầy địch ý, cả người nàng phát ra sự lạnh lẽo như sắt thép bức người, làm cho mọi người nhất thời không ai dám lên tiếng. Đi theo bên người nàng là một người thị nữ và vài tên thị vệ, ai cũng kinh hãi nhìn sắc mặt lạnh như băng, không dám nhiều lời, trong Hoa mai lâu vốn đang cãi nhau âm ỷ cũng trở nên yên lặng xuống...một cảnh quý dị...

Nữ tử tuyệt sắc hung hăng trừng mắt bọn họ rồi liếc một cái, làm cho đám người trợn mắt há mồm, nàng đi ra khỏi Hoa mai lâu trong tức giận, ra tới đường lớn còn quay đầu lại nhìn Hoa mai lâu ba chữ vàng, nheo đôi mắt, không nói một lời trào lên kiêu...

“Đó không phải là Vân uyển phù quận chúa sau?” Một lúc sau, không biết ai nhỏ giọng nói lại tạo ra một cảnh sôi trào.....

“Đoá Phù dung của kinh thành quả nhiên không phải là hư danh, muội muội khi lớn, cũng sẽ trở thành tuyệt sắc như thế a!” Liên y thở dài...Trên môi nở nụ cười thương yêu.

Sở văn không tỏ thái độ, “Chúng ta hồi phủ đi”

Cô gái di chuyển thân người, lại làm cho mọi người giật mình, không ít người bị nhan sắc nàng hấp dẫn, có người xem ngây cả người, cho đến khi thân ảnh của họ biến mất nơi cửa, có người vẫn chưa khỏi phục lại...

“Nữ tử bây giờ, mỗi người đều xinh đẹp như vậy sao?” Không biết là ai than nhẹ một câu như thế...

Mỗi hồi sau đã đến vương phủ, những thị vệ giữ cửa đều là người mới, tất nhiên không nhận biết hai người, cho đến khi Sở vương lấy ra lệnh bài nơi thắt lưng họ mới chạy nhanh ra mở cửa cho ông vào, vài năm gần đây ông rất ít quay về kinh, trong mấy năm chỉ ngẫu nhiên trở về vài lần, thời gian còn lại dường như đều mang theo Liên y dạo chơi khắp bốn biển....Cho nên thị vệ trong phủ không nhận biết được cũng không có gì lạ...

“Lão vương gia, ...” Tiểu nhạc thét lên kinh hãi, cùng Lâm long chạy nhanh đến hành lễ...

“Tham kiến lão vương gia!” Hai người đồng loạt quỳ xuống.

“Tiểu nhạc Lâm long đã lâu không gặp rồi, khí thế bất phàm a” Ông cười vỗ vỗ bả vai họ, miệng thì tán thưởng không ngớt.

Hai người ngượng ngùng nhìn về phía đối diện, thấy Liên y đứng bên cạnh,Lấp bắp kinh hãi.. “Vị này chính là...”

“Đây là tiểu thư Liên y, Liên y còn đây là Tiểu nhạc và Lâm long, họ là những người thân tín của Cảnh mộc”

“Rất vui được gặp Liên y tiểu thư” Hai người khom người hành lễ, Liên y khẽ mỉm cười, vẻ mặt nhu hòa, “ Hai vị tướng quân đa lễ, Liên y không dám nhận.”

“Vương gia đâu?” Sở vân không thấy Sở cảnh mộc, lấy làm kì lạ hỏi, bình thường nơi nào nhìn thấy hai người bọn họ nhất định sẽ thấy được Sở cảnh mộc, hôm nay như thế nào lại không thấy bóng dáng.

“Vương gia cùng vương phi đang ở Tây sương, thuộc hạ lập tức đi thỉnh” Tiểu nhạc nói xong chạy nhanh theo hướng Tây sương mà đi.

Sở vân sững sốt một lát, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, mây nhú lại...Sở vương cung yêu thế tử như vậy sao? Rõ ràng đang là ban ngày mà cũng ở Tây sương...

Bên trong thư phòng của Tây sương, có hai người đang chơi cờ, trong lời nói Băng nguyệt có nhắc tới tài vẽ tranh của Lục phù, Sở cảnh mộc muốn nàng vẽ cho hắn một bức tranh, Lục phù bất đắc dĩ đáp ứng. Bôn nguyệt đang đứng bên kia....., Lục phù cười gọi nàng qua.

“Vương gia, vẽ tranh trên trúc được không?” Lục phù bất đắc dĩ chấm bút lông hỏi. Tranh vẽ trên trúc, so với khí chất của hắn, vẻ tuấn tú không giảm. .

“Được chứ, vương phi yêu thích cái gì thì vẽ cái đó?” Sở cảnh mộc cười bước qua, nhìn một bên mặt hoàn mỹ của nàng, trong lòng có ý tưởng, ở hiện trường vụng về để lại đóa phù dung, chỉ cần nhìn qua tranh vẽ của nàng, đối chiếu với bút tích sẽ biết được...

Tiểu nhạc tiến vào, khom người bẩm báo “ Vương gia, lão vương gia đã trở về, đang ở trong đại sảnh chờ vương gia”

Lục phù ngẩn người, bút lông đột ngột dừng lại trên bức tranh đang dở, tranh trúc lập tức bị mực phá hỏng, nhìn ra không rõ nàng đang vẽ gì, chỉ giống như bầu trời đầy mây đen và giông tố đang kéo đến. Bút lông lặng nằm ở trên giấy, có vẻ cô tịch cùng thế lương...

Lòng Sở cảnh mộc cả kinh, không phải hắn đã phái người truyền tin khẩn cấp báo cho Sở vân làm ông tạm thời không quay về kinh sao? Tại sao tin tức lại không tới tay, nhìn trên bức tranh là một mảnh đen kịt, hắn ngẩng đầu, chỉ thấy ý cười trong suốt trên mặt Lục phù, mang theo khí lạnh như băng của mùa đông giá buốt, nhẹ nhàng đâm vào lòng hắn, từ khi biết được chân tướng của sự việc, nụ cười của Lục phù ở trong mắt hắn là một nỗi đau khó nhin.....Hắn không hề cho rằng, đó là nụ cười ấm áp như gió xuân, mà là nụ cười của ma quỷ, lẽ ra không nên xuất hiện trên gương mặt tuyệt đẹp của nàng.

Tiểu nhạc khó hiểu nhìn hai người bọn họ, âm thầm lấy làm kì lạ vì khi hắn mới vừa tiến vào nhìn thấy vẻ lo lắng, vì sao chỉ trong nháy mắt, lại trở nên quỷ dị khó lường, Băng nguyệt cùng Bôn nguyệt đều im lặng, gục đầu xuống...

“Phù nhi, thân thể ngươi không tốt, vẫn là ở lại Tây sương đi, chờ khi buổi tối mới gặp gia gia” Sở cảnh mộc nói cười ôn hoà, làm như trấn an vỗ vỗ vai nàng.

“Vương gia cũng thật biết nói đùa, gia gia khó có thể quay về một chuyến, trà của thế nhi (Không biết tiếng Hán con dâu gọi là gì nữa bí rồi a) như thế nào cũng phải uống , vương gia cũng đừng biến ta thành nữ nhân vì được ưu ái mà trở thành kẻ ngạo, trong phủ có nhiều ánh mắt như vậy sẽ làm người ta đâm tiêu” Lục phù cười, ý bảo Bôn nguyệt mang áo choàng qua...

Sở cảnh mộc nhìn nàng một cái, nhìn xuống, khoác qua vai nàng đi ra ngoài.....Khí lạnh trong lòng hắn càng dâng lên dày đặc...

Trong đại sảnh của vương phủ, khói từ ấm lò lượn lơ bay lên, Sở vân đang ngồi đó, uống trà được Tinh nhân và Kim nhân dâng lên, thuận miệng hỏi han việc ở trong phủ, như vô tình nhắc tới Sở cảnh mộc cùng Lục phù, Tinh nhân là nha đầu lớn lên trong phủ, tự biết nặng nhẹ, không cho Kim nhân nói, thật cẩn thận tự mình trả lời câu hỏi của Sở vân, tìm chỗ tốt của Lục phù mà đề cập tới...

Động tác liếc liếc của nàng đối với Kim nhân đã bị Liên y thu vào trong mắt, Liên y âm thầm cười, nha đầu vương phủ này hơn phân nửa nghĩ rằng lão vương gia có ý để cho nàng làm sủng phi của Sở cảnh mộc, thái độ của họ mới không tốt như thế, nhưng điều đó cũng chứng minh được, vương phi này rất được lòng người.

Sau đó một chút, có tiếng bước chân đi vào, bọn họ không thấy dung mạo của nữ tử, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng, chậm rãi đi vào đại sảnh, nhất thời làm cho hoa mai di động....Sở cảnh mộc thu đủ lại, giao cho Băng nguyệt ở một bên, bọn họ mới nhìn rõ người mới tới.

Đối với Liên y, thân ảnh màu trắng bên cạnh vẻ tuấn dật của Sở cảnh mộc cho nàng cảm giác rung động, không phải vì vẻ xinh đẹp của Lục phù, mà là vì nét cười như quen thuộc lại như xa lạ...Trong trí nhớ, Phù nhĩ cũng cười như vậy, nụ cười của Phù nhĩ vừa giáo hoạt, lại vừa thông minh. Nhưng hôm nay nàng cười lại thêm vẻ lạnh lùng mờ ảo, lại có loại cảm giác làm cho người ta không thể nắm lấy như được che dấu bên trong màn sương mù mờ mịt, rõ ràng là ấm áp như vậy, nàng lại cảm thấy bị thương, thậm chí muốn rơi lệ...

Ánh mắt không khỏi khóa chặt trên gương mặt thanh nhã như hoa phù dung kia, trong lòng rất vui mừng, nhiều suy nghĩ lung tung quấy nhiễu lòng nàng, muội muội của nàng, không nên cười như vậy.

Lục phù vừa vào cửa, ánh mắt liền thẳng tắp nhìn về phía Sở vân, trong đầu nháy mắt hiện lên cảnh ông đánh lén ở sau lưng, đâm phụ thân nàng một đao, lại điểm tử huyết trước ngực tỷ tỷ. Hận ý ngập trời toàn bộ được che dấu ở vẻ tươi cười, thậm chí nàng càng cười thêm âm áp như ánh mặt trời, nhìn thấy ánh mắt của Sở vân có vẻ tán thưởng.

Đáy lòng Sở cảnh mộc trầm xuống, như bị đánh vào hồ băng, nắm tay nàng bước qua “Phụ thân, tại sao người trở về nhanh như vậy?” Làm hấn trở tay không kịp, khi nhìn thấy vẻ tươi cười trên mặt Lục phù, lại cảm thấy bất an.

“Thê nhi, nữ nhi Tô gia bá kiến gia gia!” Âm thanh thanh thúy ở trong đại sảnh như vọng lại, ôn nhu âm áp, cùng ngoại thất như cách một không gian. Lục phù khom người, sắp sửa quỳ xuống, Sở cảnh mộc chạy nhanh qua đỡ nàng đứng lên, lắc đầu, làm cho nàng ngồi ở một bên, hấn cũng ngồi ở bên cạnh.

“Chúng ta có lẽ đã gặp qua nơi nào rồi phải không?” Liên y không chớp mắt, nghe giọng nói của nàng, rất là quen thuộc, thất sự đứng ngồi không yên. Dung nhan tú lệ bị bức xúc mà trở nên đỏ ửng, trong mắt như có như không, như có ý chờ đợi, dừng lại ở khuôn mặt đang cười của Lục phù.

Lục phù dời ánh mắt đang trên người Sở vân qua, cẩn thận đánh giá dung nhan xinh đẹp trầm tĩnh kia, nét cười trên mặt như cứng lại hai giây, rồi vừa cười vừa lắc đầu “Không có ấn tượng”

Giọng nói rất quen thuộc, khí chất rất quen thuộc, Lục phù trong phút chốc cảm thấy lạnh, không ngừng xoa xoa hai má của mình. Không phải, tỷ tỷ đã chết, chính tai nàng nghe thấy hắc y nhân nói tỷ tỷ nàng đã tắt thở, trong lòng tự thuyết phục chính mình, lại nhìn không được đem ánh mắt đặt ở trên người Liên y, giống như đang tìm cái gì, lại như muốn tìm nơi sâu trong trí nhớ.

Hai người tỷ muội đang ngồi, cách nhau không xa quá một thước, lại gặp mà không nhận được nhau.

“Gia, vị cô nương này là?” Sở cảnh mộc không khỏi tò mò hỏi.

“Là nữ nhi của cố nhân, lần này theo ta ngoạn một thời gian, tên gọi là Liên Y” Sở vân cười, có vẻ tán thưởng, dung mạo như thế, rất xứng với Sở cảnh mộc, thật là một đôi bích nhân. Nghe qua chuyện của nàng ở An dương, trong lòng nảy sinh ý tốt về nàng không ít, nụ cười hiền lành hiện lên trên môi, có điểm an ủi cùng nhẹ nhõm.

Liên y cười yếu ớt, gật đầu với Sở cảnh mộc... Sở cảnh mộc có điểm kinh ngạc, nhìn nàng rồi nhìn lại Lục phù. Hình dáng mặc dù không giống lắm, nhưng khí chất lại cực kỳ giống, hấn âm thầm buồn bực.

Lục phù nhìn xuống, không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt thoáng nhìn chén trà xanh trên bàn, chén bạch ngọc, hoa văn trên chén là cùng một loại, hận ý xẹt qua trong lòng nàng... Hấn quang chợt loé lên, Lục phù di chuyển thân mình, cầm lấy chén trà đứng dậy, đi đến gần Sở vân, cười nói “Trong lúc xuất giá, gia gia không có ở đây, chén trà này, đã trễ mấy tháng, mong gia gia thứ lỗi”

Ánh mắt của Sở cảnh mộc thâm trầm nhìn vẻ tươi cười trên mặt Lục phù, trong nháy mắt thấy đau thương vô cùng, giống như hàn băng đâm thẳng vào trái tim, rốt cuộc nàng dùng tâm tình gì dâng lên chén trà này...

Phù nhi, đừng cười nữa,Van cầu ngươi, đừng cười..

Cười ha ha, tiếp nhận chén trà xanh Lục phù dâng lên, Sở vân tuổi đã già, trên mặt đầy vẻ hiền từ, gật gật đầu, Lục phù ngồi trở lại bên cạnh Sở cảnh mộc, hấn cũng nhẹ nhàng thở ra, cho đến nay hấn vẫn không điều tra ra tình cảnh năm đó, cũng không thể biết được Sở vân năm đó là đóng vai trò gì, nhưng hấn tin tưởng phụ thân sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với bạn thân. Lục phù hận, càng làm hấn đề quan tâm hơn, chỉ sợ cái miệng nhỏ nhắn kia phun ra những điều không nên nói.

Tiếp theo là lời những người thân nói chuyện phiếm với nhau, thật ngoài dự liệu của hấn, Lục phù chỉ dùng vẻ tươi cười mà đối phó, cùng Liên y cười mấy ngày liền, mà Sở cảnh mộc thấy sắc mặt nàng rất bình tĩnh, nổi bất an trong đáy lòng càng tăng...

Tình thế này thật không xong, hấn bên ngoài phải bài trừ bè đảng của Tấn vương và Quang vinh vương, bên trong vương phủ lại lo lắng ưu phiền về Lục phù, thật sự là khó có thể ứng phó...

Hấn bất đắc dĩ thở dài... Lúc này trong đáy lòng có nhiều nỗi ưu sầu..

Mặc dù đang cùng Lục phù nói cười, Liên y lại chú ý tới ánh mắt lo lắng của Sở cảnh mộc, đặc biệt là khi Lục phù cùng Sở vân nói chuyện, đáy mắt hấn như có một tầng sương mù bao phủ, nàng nhìn thoáng qua rất rõ ràng rồi tiêu tan không còn dấu vết, ánh mắt hấn trở lại vẻ thâm trầm như trước...

Đối với phu thê mà nói, có ý vị sâu xa...

Bên trong phòng khách, chỉ còn lại bốn người, trừ bỏ Sở vân không biết gì, ba người kia đều có tâm sự....

Hoàng thành phong vân – Chương 50 Gặp lại.

Q.1 - Chương 50: Gặp lại

Nhắc tới mùa đông ở kinh thành, một nơi mà ai ai cũng biết đến là Hàn thủy nhai, xung quanh được bao bọc bởi những núi đá không giống như những núi đá bình thường, bốn phía đều là vách núi thẳng đứng, vây quanh một sơn cốc gấp ghe, hàng năm vào mùa đông đều có rất nhiều du khách tới đây ngắm cảnh.

Hàn thủy nhai có hai cảnh Tuyết phù dung trong nhai nở rộ khắp nơi, vườn mình đón gió tuyết tạo thành một mảnh sáng lạn, người đi đường có thể chiêm ngưỡng cảnh đẹp từ xa cũng không cần tới gần, đây là cảnh xinh đẹp thứ nhất. Về đẹp thứ hai phải kể đến cảnh đẹp dọc theo đường núi dẫn xuống Hàn thủy nhai.

Vào mùa đông tuyết tung bay làm cho Hàn thủy nhai được bao phủ bởi một màu trắng xóa, khắp nơi cây cối như được phủ lên một tầng băng mỏng tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp, chỉ có duy nhất một con đường mòn dẫn vào trong cốc, uốn lượn quanh co, hai bên đường hoa mai đang đua nở, hương thơm bay khắp nơi, có đủ lo❖❖❖i hoa mai, tuyết mai, hồng mai còn có huyết mai... Những nhành mai đón gió bay phấp phới, hoa mai tung bay trong gió, từng trận mưa hoa bay lơ lửng trong cốc, hợp cùng với bông tuyết bay tán loạn lại là một cảnh đẹp không bút nào tả xiết. Hoa mai hai bên đường như có ma lực hấp dẫn người ta đi vào trong cốc, càng vào sâu cảnh đất trời là một màu tuyết trắng, những nhành cây xanh um vào mùa hè nay đã trở thành những cành khô.

Thắng cảnh trong cốc là tuyết phù dung đang nở rộ trong dao trì, loại hoa này kỳ thật không gọi là tuyết phù dung, cái tên này có nguồn gốc từ một câu chuyện tình cảm động.

Theo truyền thuyết, thật lâu về trước có một người nam tử ẩn cư trong cốc, rất ít người thấy được hình dáng của hắn, chỉ biết là khi mùa đông vừa đến, trong cốc thường truyền ra tiếng sáo du dương, thanh thanh thê lương, ẩn chứa một tâm sự bi thương cùng hy vọng, hàng đêm vọng ra từ trong cốc... Mọi người nghe thấy đều sợ hãi, không dám tới gần...

Nhiều năm sau, tiếng sáo đột nhiên biến mất, sơn cốc trong cảm nhận của mọi người trở thành cấm địa, đôi khi có người đến núi hái thuốc, sợ ý rơi xuống cốc, bị cảnh đẹp nơi đây mê hoặc, lạc bước đến căn nhà gỗ tìm thấy bút tích của nam tử...

Thật ra nam tử cùng thê tử của mình do hiểu lầm mà chia ly, thê tử trước khi rời đi có lời thề, trừ phi là hoa trong dao trì đóng băng có thể nở hoa, nếu không tuyệt đối không quay về. Vì thế người trượng phu ngày đêm đứng bên dao trì thổi sáo, chờ đợi hoa trong dao trì nở hoa, ngày lại ngày, một năm rồi một năm trôi qua, một năm kia, có lẽ chân tình của hắn làm cảm động trời xanh, hoa thật sự nở trong trời đông gió rét. Nhưng tiếc thay, lại có tin truyền đến nương tử của hắn đã qua đời, trượng phu bi thương, do tưởng niệm thê tử đã nhỏ hoa trong dao trì trồng trên đất, qua năm sau, hàng năm vào mùa đông hoa nơi này đều đua nhau khai hoa nở nhụy tạo thành một mảnh trắng xóa sáng lạn, dù cho là hoa trong ao hay trên mặt đất, tất cả đều nở hoa, những bông hoa xinh đẹp lan tràn tới trên nhai, bởi vì tên của người thê tử gọi là phù dung, cho nên hoa này được gọi là tuyết phù dung.

Hàn thủy nhai cũng vì vậy mà nổi danh... Một chuyện tình cảm động, tuyết phù dung khắp nơi trong sơn cốc, ở trong cảnh băng sơn tuyết địa, thật là xinh đẹp... Hơn nữa hoa mai tung bay trên đường vào cốc làm cho Hàn thủy nhai không hổ danh là cảnh đẹp nhất kinh thành.

“Hàn thủy nhai?” Lục Phù kinh ngạc, mở to đôi mắt đang nửa khép nửa mở, khó hiểu nhìn Băng Nguyệt, “Nàng đi Hàn thủy nhai để làm gì?”

Băng Nguyệt lắc đầu “Không rõ lắm, từ khi quay về kinh thành, mỗi ngày nàng đều đi Hàn thủy nhai, có thể nàng đã nghe người khác nói lại Hàn thủy nhai là một thắng cảnh xinh đẹp cho nên muốn tới xem”

“Nếu vậy cũng không cần thiết phải đi mỗi ngày” Bôn Nguyệt bĩu môi.

Lục Phù tiếp tục dựa vào trên ghế đệm, các nàng cũng biết Lục Phù không muốn đi, trước đây, hàng năm vào mùa đông, ca ca đều cười ngửa mang nàng ra phủ, mỗi ngày đến Hàn thủy nhai ngắm cảnh, nàng rất thích băng phù dung và câu chuyện tình cảm động trong nhai.

Sau khi gia đình bị tai biến nàng chưa từng trở lại Hàn thủy nhai, bởi vì nàng sợ thấy cảnh nhớ người, điều thứ hai là bởi vì thân thể ở trong tuyết lạnh vài ngày bị thương tới gân cốt, để lại biến chứng sợ lạnh. Cảnh băng sơn tuyết địa dưới Hàn thủy nhai, nàng không thể chịu nổi thời tiết băng giá nơi đó, đặc biệt thời tiết năm nay lại lạnh thấu xương.

Sau khi Sở Vân hồi phủ, thị vệ trong phủ tăng lên gấp đôi, Sở Cảnh Mộc nói vương phủ hiện giờ là cái gai lớn nhất trong mắt Tấn vương, các nàng lại bị ám sát liên tiếp, hơn nữa Sở Vân lại hồi phủ làm cho hắn càng lo lắng nên quyết định tăng thêm thị vệ

Toàn bộ vương phủ giống như con tàu trong cơn bão tố, chỉ có bản thân bọn họ mới biết đều ảo diệu trong đó.

Còn về Sở Vân, nàng bởi vì Sở Cảnh Mộc mà do dự, gần đây lại bị ám sát thường xuyên, hết sức quý giá, nguy hiểm rất lớn làm cho nàng tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Trong tiềm thức nàng dường như muốn trốn tránh vấn đề này, ...Lục Phù buồn cười nghĩ, có ngờ đâu một ngày nàng cũng biến thành đà điểu, chỉ biết

rúc đầu không dám đối diện...

Ông mang về cô nương tên gọi Liên Y, thi nữ thị vệ trong vương phủ đều nói với nhau, lão vương gia cố ý muốn vương gia nạp thêm sủng phi, nếu không tại sao vô duyên vô cớ mang nữ nhi của cố nhân theo về kinh, Lục Phủ nghe được cũng cười cho qua, nhưng đáy lòng lại ảm ảm đau...

Chợt nhớ tới thân ảnh thanh nhã trong Nam viên, lại cười khỏ, nàng thế nhưng lại tuyệt nhiên không chán ghét hắn, trái lại còn có nhiều điểm thích...

Nhưng tại sao mỗi ngày Liên Y đều chạy đến Hàn thủy nhai?

Nếu không phải tại chịu lạnh không nổi, nàng sẽ theo đến Hàn thủy nhai... Nàng muốn xem tuyết phủ dung nơi đó, không biết có còn xinh đẹp mê người và thơm hương như trước hay không?

Cảnh trong nhai vẫn xinh đẹp như trước, hương thơm tỏa ra bốn phía, người đến người đi thật là náo nhiệt,...

Liên Y dịu dàng, trầm tĩnh đứng trên nhai, nàng tới đây không phải để thưởng thức cảnh đẹp, mà là để nhìn người lui tới nhai, ...Nàng hy vọng có thể gặp lại thân ảnh quen thuộc trong trí nhớ, nàng mỉm cười nhìn những người đang đi vào cốc...

Trước đây khi mùa đông vừa mới bắt đầu, Phủ nhĩ và Lưu phong thường chạy đến, mỗi ngày đều dạo chơi cho đến khi đói bụng mới quay về phủ, cũng đi theo, ba người ở cùng một chỗ thật là vui, dưới sự bảo hộ của Lưu phong các nàng thỏa thích chơi đùa dưới Hàn thủy nhai, lúc thì thường mai, khi thì chơi đùa với tuyết, hoặc là đi ngắm phủ dung.

Nếu Phủ nhĩ còn sống, vẫn ở kinh thành, nhất định sẽ đến nơi này... Nàng tin chắc như thế... Liên Y chính là Lưu Du Nhĩ... Nhưng nàng không biết mình đã gặp qua Phủ nhĩ.

Đi theo nàng là vài tên hộ vệ, những người này được Sở Văn phái đi bảo vệ cho nàng, họ rất cẩn thận bất chấp thời tiết lạnh như băng theo sát một bên.

Ngửa đầu để cảm nhận mưa nhẹ bay lất phất, đây là hưởng thụ nàng thích nhất khi còn bé, phủ dung thường được xưng tụng là cảnh tuyệt đẹp, nhưng mỗi khi nhớ đến nàng cảm thấy buồn tiếc, cảnh đẹp thường trôi đi thật nhanh, Có chút bi thương, cảnh đẹp ở Hàn thủy nhai mỗi năm đều có, nhưng hôm nay nàng lại thất vọng.

Liên tiếp hơn mười ngày, nàng không gặp được dáng người quen thuộc, đáy lòng Du Nhĩ tràn đầy nỗi bất an cùng mờ mịt, càng ngày càng có cảm giác đau thương.

“Tiểu thư, sắc trời đã tối, bây giờ chúng ta cần phải trở về, lão vương gia chắc đang lo lắng” Một người thị vệ nhìn thấy nàng thất thần, hẩn ngẩng đầu nhìn màu trời không nhìn được lên tiếng nhắc nhở, người đến Hàn thủy nhai đã thưa dần, hơn phân nửa đã trở về nhà.

Du Nhĩ có chút bất đắc dĩ, tay bụng dủ ra, lại một ngày nữa trôi qua, đáy lòng càng thêm thất vọng... Nàng thở dài, khối trắng lờ lờ bay trong không khí lạnh như ngưng kết lại, lưu luyến nhìn tuyết phủ dung trên đất, lòng đầy phiền muộn.

Phủ nhĩ, đây là phủ dung người yêu nhất, nếu người không thể thấy được, tỷ tỷ sẽ thay người nhìn chúng...

“Trở về đi” Nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, có chút bất đắc dĩ cùng chua xót, trở về đi, trên mặt đất được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng, từng bước từng bước đi để lại những dấu chân, ở trong tuyết lưu lại dấu vết nhạt nhòa

“Ai ui!, Thiên kim tiểu thư của nhà ai, sao thấy lạ mặt vậy?” Một tiếng kêu xuyên qua băng tuyết đến tai của nàng, đôi mi thanh tú của Du Nhĩ nhú lại, ngược lên liền thấy mặt của người đang nói chuyện. Hắn là một thanh niên, mặt phúng phính, một thân cảm y tơ lụa như không thể che đậy một thân thể béo ú, có lẽ là do hưởng lạc lâu ngày, cơ thể đã nhão ra, ánh mắt ngả ngớn, lúc này như nhìn trúng con mồi, nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của Du Nhĩ.

Đứng bên cạnh hắn là vài công tử cũng giống như hắn, khi còn bé nàng thường xuyên tham gia cung yến, có dịp gặp được những nhóm quan lại như thế này, đặc biệt là nam tử đang nói chuyện, bên hông đeo một khối cổ ngọc, giống như là huyết ngọc, không phải quan nhân bình thường có thể mang bên người, từ đó thấy được hắn có một thân phận cao quý.

“Tiểu thư, hắn là Hàn quốc cửu” Một người thị vệ tiến lên, nói nhỏ với nàng. Hàn quốc cửu nổi tiếng háo sắc, cả kinh thành đều biết, xem ra cuộc gặp gỡ này sẽ mang đến nhiều phiền toái.

Du Nhĩ trầm nghĩ chuyện không tốt rồi, vốn định đi đường vòng, lại bị hắn tóm lấy tay, nhất thời không hồn giật la lên “Buông tay”

“Ấy nha, lại mạnh như vậy, rất hợp với khẩu vị của ta, biết ta là ai không?” Là Hàn quốc cửu... Giọng nói khoe khoang của hắn dẫn tới một trận cười ha hả của những người bên cạnh...

“Không nghĩ tới trừ bỏ phủ dung của kinh thành, còn có mỹ nữ như thế này, nhìn xem... Gương mặt tức giận của nàng, nhìn xem cũng rất xinh đẹp” Hắn lại ngả ngớn nói cười.

“Quốc cửu gia, trời đã về chiều, tiểu thư của chúng ta cần phải về phủ” Một người thị vệ trẻ tuổi tiến lên, cung kính hành lễ nói.

“Biến đi, ...chỉ là một nô tài, nơi nào có chỗ cho người nói chuyện? Một người công tử phát tay giận dữ nói, ngược lại nịnh bợ vuốt ve “Quốc cửu gia, chỉ bằng chúng ta mời vị tiểu thư này về phủ hén trà có được không?”

Lại là một trận cười ha ha...Đôi mắt hạnh của Du Nhã cố nén giận dữ thâm nghĩ, thì ra là Hàn quốc cữu...Hận ý hiện lên trong mắt...Nàng cố đè nén lòng thù hận và sự giận dữ xuống, bình tĩnh nghĩ ra phương pháp thoát thân...

Thị vệ vừa muốn bám báo đại danh của vương phủ bị Du Nhã chặn lại, Không thể làm cho Hàn phủ thêm thù hận với Sở vương phủ, không thể làm cho tình huống phức tạp càng thêm mơ hồ...

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, còn chưa nghĩ ra biện pháp thoát thân, nàng không khỏi âm thầm sầu não.

“Tiểu thư, xin hỏi phương danh, Quốc cữu gia muốn mời người đi uống trà, chỉ đi một chút thôi...” Khi nói chuyện, bàn tay mập mập muốn bắt lấy Du Nhã.

“Quốc cữu gia, ngươi ngang ngược đã thành tánh, ngay cả luật pháp của Phụng thiên hoàng triều cũng đã quên sao, bây giờ là giữa ban ngày lại trêu ghẹo dân nữ, làm một tấm gương xấu cho hoàng thất” Du Nhã cả giận nói, tuy nhẹ nhàng nhưng có vẻ châm chọc.

“Ngươi...” Quốc cữu giận dữ đỏ mặt, thân hình mập mập vẩy vẩy, ánh mắt có tia ngạo độc xẹt qua “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt” hất liền gơ tay lên cho Du Nhã một cái tát.

Một người thị vệ muốn tiến lên ngăn cản, đột nhiên có một trận cuồng phong thổi qua, chỉ nghe thấy Quốc cữu gia rên lên một tiếng, thân thể ngã về phía sau, vài tên công tử đứng bên cạnh hắn theo phải xạ cũng lui về phía sau, ngã xuống mặt đất lạnh như băng, kêu lên như heo bị chọc tiết...

Du Nhã nhẹ nhàng thở ra, khi quay đầu nhìn lại, nàng mở to hai mắt...Gương mặt trắng như tuyết đầy kích động, nhưng nghĩ đến trước mặt đang có đông người, cố gắng đè nén cho khỏi rơi lệ.

Đang đứng hiên ngang trong tuyết chính là một người nam tử khí thế bức người, rất anh tuấn, áo trắng tung bay, ánh mắt sắc bén như tia thân hình vững như núi Thái sơn, rõ ràng là một công tử anh tuấn tao nhã, cả người toát ra khí thế uy nghiêm bức người, cứng rắn như sắt thép, hắn đang đứng đó, kiên nghị bất khuất.

“Biến đi” hắn thốt ra hai chữ, lạnh như băng.

“Mục...phong” Hàn kiên nhận ra người mới tới, run rẩy hô lên một tiếng, được người bên cạnh nâng dậy, hung hăng nói “Lại là ngươi phá hư chuyện tốt của ta, ngươi hãy chờ xem”

Nhưng hắn lại tự nói với mình, gặp Mục phong là một chuyện không tốt.

Sau đó cảm giận rời khỏi Hàn thủy nhai, cho đến khi thân ảnh của hắn không còn trông thấy, cả người Mục phong chấn động, không thể tin xoay người lại, khó hiểu nhìn sắc mặt kích động của Du Nhã, rồi xoay người bước đi”

“Phong điệp phong tự mở ra chính là một gió êm dịu đúng hay không?” Cả người Mục phong lại chấn động, không thể tin xoay người lại lần nữa, trong mắt hiện ra nhiều mũi nhọn, thân ảnh nhoáng lên, đến trước mặt Du Nhã, tay bất ngờ gơ lên nắm chặt cổ họng của nàng.

Giọng nói lạnh như băng “Ngươi là ai?”

Cây dù đang cầm ở trong tay của Du Nhã rơi xuống đất, nàng ngửa đầu, bông tuyết mềm mại rơi đầy trên mặt, lạnh thấu xương.

Thị vệ đứng một bên đều rút kiếm ra, bạch quang loé lên, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau, những du khách đang đi hai bên đường kinh sợ bỏ chạy.

“Các ngươi... đi trước đi” Cảm thấy lực đạo trên cổ không mạnh lắm, Du Nhã lạnh lùng nói.

“Tiểu thư” Bọn thị vệ cuống cả chân tay, hoảng sợ nhìn nàng, không ai dám rời đi, chỉ rút kiếm ra tiếp tục giằng co.

“Đi hết đi, ta không có bị gì đâu” Du Nhã dăm dăm nhìn sắc mặt lạnh như băng của nam tử, nở nụ cười, làm Mục phong chấn động, vẻ mặt kiên nghị có chút giãn ra, tay cũng buông lỏng nhưng vẫn để trên cổ nàng.

Bọn thị vệ nhìn lẫn nhau rồi chậm rãi rời khỏi Hàn thủy nhai, có vài tên không khỏi quay đầu lại nhìn...

Bông tuyết bay tán loạn, mang theo không khí lạnh冽, như quanh quẩn không tan, bao trùm cảnh vật dưới nhai.

“Ca ca, ngươi vẫn thích bắt nạt người khác, ngươi làm ta đau quá” Du nếu nũng nịu lên tiếng, Mục phong chấn động, tay lập tức thả ra, khuôn mặt tuấn tú bị một trận kinh ngạc, thật lâu mới hồi phục lại.

Sắc mặt lạnh như băng hiện lên một tia ấm áp, cảm giác vui sướng tràn về trái tim. Hai tay run rẩy cầm lấy vai nàng, giọng nói vội vàng, gương mặt vì kích động mà trở nên ửng đỏ “Ngươi vừa gọi ta... là gì?”

Nàng bật cười, mùa đông tuyết chợt trở nên ấm áp, Du Nhã rung rung nói cười “Ca ca, mặt của ngươi như thế nào một chút cũng không thay đổi a, nhưng tính tình lại thay đổi thật nhiều, ta thiếu chút nữa cũng nhận không ra”

“Là Du nhĩ” Tay của Mục phong vì kích động trở nên run rẩy, từ bả vai đưa lên xoa xoa hai má nàng, rồi đến đôi mắt, tất cả đều là những đường nét nhu hoà, dịu dàng hẳn rất quen thuộc. Mục phong ôm lấy nàng vào ngực, “ Còn sống sao, ta nghĩ các người đều đã chết.Thì ra là còn sống...Ta on trời đất, muội muội của ta vẫn còn sống..”

“Ca ca, ta rất nhớ người, “ Du Nhĩ gất gao ôm chặt thắt lưng của hắn, đã đợi hơn mười ngày, không gặp được Phù nhĩ, nhưng lại gặp được Lưu phong, cũng là một sự kinh ngạc và vui mừng lớn lao. Đã nhiều năm không gặp, những tưởng niệm cùng thống khổ khi gặp lại được người thân trong nháy mắt hoá thành nước mắt...Lệ của nàng rơi không ngừng...thấm ướt vai áo

Đứng trong tuyết, hai người ôm nhau thật chặt, trong trời đông giá rét họ luyến tiếc không muốn buông tay như sợ mất đi sự ấm áp này, ấm áp thật vất vả mới tìm lại được.

Thật lâu sau...khi tâm tình của hai người đã trở lại bình thường, Mục phong mới buông đôi tay đang vẫn còn kích động của mình ra.

“Du nhĩ, Phù nhĩ đâu?” Còn có cha mẹ, có phải hay không...?” Lưu phong đỡ lấy nàng, vội vàng hỏi, hắn vốn tưởng rằng tất cả người thân đều bỏ mạng vào đêm hôm đó, không nghĩ tới còn có thể gặp lại Du Nhĩ cho nên trong lòng nảy ra hy vọng...

Bi thương xẹt qua mặt nàng, Du Nhĩ chậm rãi kể lại sự tình năm đó từ đầu tới cuối, lúc đó nhìn giống như lão Sở vương điểm tử huyết của nàng, nhưng thật ra đó là thủ pháp điểm huyết tuyệt diệu của Sở gia, chỉ tạm thời làm cho nàng ngừng thở mới có thể giữ được tánh mạng, sau đó nàng vẫn ở tại Phụng thành, chưa từng quay về kinh, vài năm gần đây lại theo lão Sở vương ngao du tứ hải. Khi nói về những việc này hai người đều cảm thấy trầm trọng, dù cho bọn họ không còn là những đứa nhỏ, nhưng cảm giác đau lòng vẫn rõ ràng như cũ.

Một lúc lâu sau, Du Nhĩ mới lên tiếng “ Thật ra đáng thương nhất chính là Phù nhĩ, ta ở dưới bàn nhìn không thấy tình huống bên ngoài, nàng không chỉ nhìn thấy cảnh phụ thân bị giết, còn cảm thấy thống khổ khi ta vì nàng mà chết...Phù nhĩ, còn nhỏ như vậy, sợ nàng không chịu nổi..”

Lưu phong vỗ vỗ vai nàng, hai mắt ửng đỏ, cảm thấy rất đau lòng, hai người muội muội đều là bảo vật trong lòng hắn. Về hận thù xẹt qua mặt hắn “ Ta không dễ dàng buông tha cho Hàn phủ cùng Tần vương”

Du Nhĩ thờ dãi, lặng yên rơi lệ, “Vân vương đã chết, coi như đã báo được thù, Sở bá bá năm đó cũng vì bất đắc dĩ, chung quy không có làm tổn thương người nhà của chúng ta, còn Tần vương và Hàn phủ ta cũng không dễ dàng buông tha. Hiện giờ ta nghĩ chúng ta nhanh đi tìm Phù nhĩ, không có chúng ta, nàng chỉ có một người, cũng không biết hiện tại thế nào, có phải hay không nàng đã muốn

“Sẽ không, từ nhỏ Phù nhĩ đã trí tuệ minh mẫn, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may” Lưu phong an ủi, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời đã về chiều, kéo tay nàng “ Trước hết ta đưa người trở về, chuyện của Phù nhĩ hãy giao cho ta, đừng lo lắng”

Du Nhĩ trầm tĩnh gật đầu...Mục phong...có phải là thiếu niên tướng quân đã đáp ứng cùng Tần vương vào kinh thành...nàng cười cười cũng không hỏi, nếu hắn làm như vậy chắc chắn có lý do...Ca ca của nàng không còn giống như trước đây thích gây sự nghịch ngợm, giờ đã là một anh hùng đội trời đạp đất, hoàn toàn có thể kế thừa nhiệt huyết của Lưu đình.

“Cũng giống như trước đây, ca ca sẽ cười ngựa mang người đi, ta nhớ rất rõ tài cưỡi ngựa của người không tốt như Phù nhĩ” Lưu phong cười huyêt gió, một con tuấn mã toàn thân màu đen chạy đến, mạnh mẽ thông dong...

Hai huynh muội cười chung con ngựa, nói cười vui vẻ, ở trong tuyết trắng cùng hoa mai lưu lại dấu vết...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Khách quý

Đêm qua tuyết rơi đầy nhân thế, trước cửa của vương phủ băng bao phủ mấy tầng.

Đến giữa trưa tuyết trắng vẫn tung bay, có khách quý đến thăm Sở vương phủ, Sở cảnh mộc sau khi được báo lại, nhíu mày đi ra thư phòng.

Trong đại sảnh, Tinh nhân cùng Kim nhân sau khi dâng trà, lặng lẽ đứng ở một bên, hương trà thơm lan tỏa ra cả gian phòng... Trong lòng các nàng dường như có bất ổn lại thêm bồn chồn...

Kim nhân hoạt bát, Tinh nhân thông minh, đứng nép một bên, nghe gió lạnh ngoài cửa sổ gào thét, không ngừng lọt vào tai, giống như chỉ lắng nghe như vậy mới giúp các nàng thoát khỏi tâm trạng thấp thỏm bất an.

“Thật sự là khách quý a, Quang vinh vương gia, tuyết rơi nhiều như vậy mà cũng tới thăm, ngọn gió nào thổi người tới đây?” Sở cảnh mộc vừa vào đại sảnh đã mỉm cười chào đón, ánh mắt đầy vẻ tươi cười lại như có gì ẩn chứa trong đó làm cho người ta thấy quang mang sợ hãi.

Vân uyển phù đang đứng một bên vừa thấy thân ảnh tuấn tú của hắn, trong nháy mắt trở nên kích động nhưng cố đè nén xuống, dung nhan tuyệt sắc có tia ai oán...Lạnh lùng oán hận như lan tỏa trong không gian, Sở cảnh mộc cũng thoáng nhìn qua nàng, ngăn ra một chút, sau đó tinh quang hiện lên đôi

mất.

Từ sau chuyện của Vân gia, Vân uyển phù cũng bị tội liên lụy, vốn nên ở trong vương phủ, không được ra ngoài, Sở cảnh mộc âm thầm suy nghĩ.

Tình nhân ngày cũ gặp lại, đã không còn cảm thấy đau khổ như trước, sự tiếc nuối cùng mất mát trong lòng hẳn bất tri bất giác đã bị một dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn khác làm phai nhạt rất nhiều. Chỉ còn lại sự bình tĩnh, trong thế gian có rất nhiều chuyện nói không rõ, giống như cảm tình vậy, đã từng tình sâu như biển thì như thế nào, cũng theo thời gian mà phai nhạt.

“Sở vương tại sao khách sáo như vậy, ta tới thăm thì có gì lạ đâu?” Chúng ta lại có thâm tình sâu xa không phải sao?” Quang vinh vương cười lạnh, làm như vô tình giữ lại Vân uyển phù.

Thật không hổ là Sở cảnh mộc! Hai mắt không hề biến đổi, vẫn giữ được bình tĩnh như trước, khóe môi cong lên càng biểu hiện vẻ thâm trầm.

Mắt quét qua Vân uyển phù đang ngồi một bên, Sở cảnh mộc cũng không nói gì, lạnh lùng ngồi vào vị trí chủ thượng, tiện tay nhấc lên trường bào màu tím, trầm giọng hỏi “Quang vinh vương gia, người ngay thẳng không cần vòng vo, hôm nay ngài đến đây là có chuyện gì?”

Quang vinh vương vẫn như trước cười lạnh không nói gì, nhàn nhã uống trà, thâm ý nhìn hẳn một cái, cười nói “Tại sao vương gia lạnh lùng như thế, bỗng vương lần này tới là vì chuyện Phù dung huyết án?”

Đáy lòng chợt động, không rõ là cảm giác gì, Sở cảnh mộc lên tiếng, ánh mắt sắc bén như bắn xa vạn trượng, giống như mũi tên bắn thẳng đến cổ họng của Quang vinh vương, tức giận nói” Bây giờ đang tuyết rơi đây, Quang vinh vương lại muốn đến nói cho bốn vương biết, ta làm việc bất lực hay sao?”

Vân uyển phù ngồi yên lặng một bên không nói lời nào, ánh mắt càng ra vẻ u oán, hôm nay nàng theo đến, chính là muốn nói rõ sự thật cho Sở cảnh mộc biết, vốn nghĩ nàng có thể chịu được, nhưng khi vừa thấy hẳn, đáy lòng vốn già vờ lạnh như băng lại bị phá hỏng, ánh mắt lạnh như băng của hẳn chưa từng nhìn về phía nàng, hiện giờ lại... làm cho nàng cảm thấy xa lạ...”

“Sở vương vì sao phải tức giận, án tử này vốn do Sở vương phụ trách, nhưng phụ hoàng có ra lệnh cho tất cả văn võ bá quan phải tận hết sức phối hợp, đây là tội phạm quan trọng nhất của triều đình nên ai ai cũng phải có trách nhiệm, không phải sao?”

Tiểu nhạc đứng ở một bên thật hoảng sợ, bất an nhìn Sở cảnh mộc, nhưng thấy hẳn vẫn bình tĩnh,nỗi bất an trong lòng Tiểu nhạc càng thêm trầm trọng.

Phù dung huyết án, là nghi vấn không ngừng đè nặng trong đáy lòng Sở cảnh mộc, thời gian gần đây, nghĩ đến vẻ tươi cười vô tội của Lục phù, lại cảm thấy càng thêm trầm trọng.

“Không biết Quang vinh vương gia có manh mối gì để cung cấp cho bốn vương?” Sở cảnh mộc lãnh liệt cười hỏi, giọng nói lạnh như băng, còn có vẻ bức người hơn trời đông giá rét.

Quang vinh vương nở nụ cười, làm như vô tình quét mắt khắp đại sảnh một cái, cười nói “ Có khách quý mang theo gia quyến tới thăm, tại sao lại không thấy bóng dáng của Sở vương phi? Dù cho tốt hay xấu, bốn vương cũng là hoàng thân quốc thích, không phải sao, Sở vương không thấy như vậy là không đúng với lễ nghi hay sao?”

Hắn làm như vô tình hỏi làm cho Sở cảnh mộc âm thầm kinh ngạc, nghe trong giọng nói của hẳn, dường như hẳn đã nghi ngờ....Lòng có chút lo lắng, Phù nhi làm việc cẩn thận như thế, lẽ ra không để lại dấu vết mới đúng, vì sao trong lời nói của hẳn lại có tia hoài nghi...

Sở cảnh mộc đang muốn mở miệng, ánh mắt thoáng nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đang đi vào đình viện,, tuyết trắng, áo choàng cũng màu trắng tung bay trong gió lạnh, tóc dài ở trong gió tuyết bay bay, đẹp đẽ như tiên....Theo tới là tiếng bước chân trên bậc thang, tiếng cười âm áp cũng truyền đến “Quang vinh vương gia nói rất đúng, ta đã tới chậm, xin vương gia tha thứ”

Trong mắt Quang vinh vương hiện ra một tia si mê, rồi biến mất trong nháy mắt, mà Vân uyển phù cũng từ giận dữ chuyển sang oán hận, hai tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, bị Quang vinh vương nhìn lướt qua, không cam lòng trừng mắt rồi gục đầu xuống...Như muốn che dấu vẻ oán hận của mình...

“Trời đông giá rét, ra đây làm cái gì?” Sở cảnh mộc trong giọng nói đầy vẻ đau lòng, từ khi nghe đại phu nói nàng sợ lạnh nghiêm trọng, hẳn đã ra lệnh không cho nàng ra khỏi Tây sương nhiều, ngay cả sinh kế của Tô gia cũng tạm giao cho Tô lão gia quản lý, trong cái lạnh thấu xương này, hẳn sợ một cơn gió mạnh thổi qua cũng làm thân mình mảnh mai của nàng bay mất.

“Đây là vương gia không đúng, nên cho người báo với ta một tiếng, không thì người ta lại nói Sở vương phủ không biết tiếp đãi khách, có phải hay không, Quang vinh vương gia, Nàng bị Sở cảnh mộc kéo đến ngồi bên người, thoáng nhìn qua Vân uyển phù, có ý nghi ngờ trong bụng...

“Chúng ta là vì Phù dung huyết án mà đến, chắc vương phi cũng không xa lạ?” Vân uyển phù vốn đang ngồi yên lặng không nói gì bây giờ lại lên tiếng, đôi mắt thẳng tắp lạnh lùng nhìn chằm chằm biểu tình trên mặt nàng, nhưng cái gì uyển phù cũng nhìn không ra.

“Vân phu nhân thân ái nói giỡn sao, việc lớn như thế này, trong kinh thành có người còn không biết sao?” Bốn vương phi dĩ nhiên là biết được, Vân vương đã chết vì Phù dung huyết án, ta nghĩ người so với ta càng quen thuộc hơn” Lục phù nói cười, nhận trà Bôn nguyệt dâng lên, nhàn nhã uống một ngụm, lại cười sáng lạn đến mê người, vẻ xinh đẹp giống như ma mị.

Lời của nàng sắc bén như dao đâm vào lòng Uyển phù, nhất thời dung nhan kiều diễm chợt biến sắc trở thành trắng bệch...Đôi mắt đầy vẻ oán hận gần như vô tận, như mưa rơi bắn thẳng về phía Lục phù, phần lớn người trong đại sảnh, vì vẻ thù hận này mà kinh sợ, Bôn nguyệt bất an đứng ở bên người

Lục phủ, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ đề phòng cùng lo lắng. Mà sắc mặt Lục phủ vẫn như trước, vẫn cười như gió xuân..

Hai đóa phù dung, đang giận dữ nói cười, không khí trong đại sảnh lan tràn đầy vẻ căng thẳng, rất rõ ràng.

Trong lòng Sở cảnh mộc, một người là tình nhân trước đây được hấn thương yêu cung chiều nhất, một người hiện tại là thê tử hấn quý trọng và che chở, coi như mạng sống, hai người hiện giờ lại mang đầy vẻ hận thù, để ý không được, nhìn lại không rõ, phức tạp cứ xoay vòng quanh, phiền nhiễu trong lòng hấn, lại có tia buồn bã. Hấn âm thầm thở dài, nhìn về tươi cười trên mặt Lục phủ, lòng càng thấy khó xử

Rốt cuộc là ai thiếu ai một món nợ máu.

Ai làm biến đổi vận mệnh của ai?

Quang vinh vương không khỏi cảm thán sự tàn nhẫn của Lục phủ, không chỉ có thủ đoạn làm người bị thương tổn sâu sắc, còn tung ra lời đàm tiếu, gặp phải nàng, ai có thể may mắn được bảo toàn tánh mạng?

“Sở vương phi thật là miệng lưỡi, không nề tình chút nào? Ngươi xem phu nhân của ta kia, bị ngươi làm cho tức giận đến mặt cũng trắng bệch rồi. “
Quang vinh vương cười nói, nheo hai mắt lại, như có ý trách cứ, có chút sàu sạo, cũng có điểm vui sướng khi thấy người gặp họa”

“Ta nói không phải là sự thật sao, có khi lời nói thật cũng làm người bị thương, thật sự là lòng người dễ thay đổi” Lại là một lời châm chọc, Lục phủ cười như gió xuân mon man trên mặt, nhìn như vô tội, nhưng thực ra là không cho họ một chút mặt mũi, sắc mặt của Quang vinh vương cùng Vân uyển phù đều có vẻ không tốt, ánh lửa nhảy lên trong mắt của họ.

Sở cảnh mộc thông thả uống một ngụm trà, cũng không tỏ thái độ, trầm mặc nhìn thoáng qua vẻ mặt đang cười ảm áp của nàng, có chút trầm trọng, nếu nàng thích nói như vậy sẽ làm cho trong lòng dễ chịu hơn, thì làm theo ý nàng đi. Lúc này việc thông minh nhất chính là im lặng.

“Vương gia, án tử này là chuyện của nam nhân, nên cùng ta bàn bạc, còn hai đóa phù dung của kinh thành này, hãy để cho nàng nói chuyện với nhau, thấy như thế nào?” Quang vinh vương sau khi dứt lời, ánh mắt xẹt qua gương mặt tuyệt sắc đang tươi cười của Lục phủ, ẩn trong đó có tia chờ mong.

Sở cảnh mộc hơi nhíu mày, mắt đảo qua ánh mắt hận thù của Uyển phù, đứng dậy nói “Bôn nguyệt, coi chừng vương phi, đừng cho nàng ra khỏi phòng khách, bên ngoài rất lạnh” Một câu nói lại chứa hai nghĩa.

“Vâng” Bôn nguyệt cúi đầu nhận lệnh, mọi người trong đại sảnh nhìn theo bọn họ rời đi. Ý tứ trong lời nói của hấn như đâm vào lòng Uyển phù, ần ần đau, sắc mặt nàng như tờ giấy trắng.

“Băng nguyệt, Bôn nguyệt, dẫn tất cả đi xuống hết, đừng cho ai tới gần, ta muốn cùng Vân phu nhân tâm sự”

“Vâng, vương phi” Các nàng khom người hành lễ rồi dẫn tất cả thị nữ xuống hết, Vân uyển phù cũng bảo thị nữ bên người mình đi theo, trong đại sảnh giờ chỉ còn lại hai người họ, trong lúc nhất thời hai người mỹ nữ xinh đẹp như hoa đào hoa lý, như hoa xuân trắng thu, đẹp đến mê người,

“Vân phu nhân thật là có nhã hứng, trời đông gió lạnh, cũng theo Quang vinh vương ra phủ, Sở vương phủ này là nơi thưởng ngoạn tốt như vậy sao?”
Lục phủ thông thả dựa vào sau ghế, từ từ nói ra, mang theo ý cười, giống như đang thưởng thức vẻ xinh đẹp của Uyển phù, lại giống như đang thưởng thức vẻ hận cùng oán trên mặt nàng kia, nàng cười đến hồn nhiên sáng lạn.

“Ngươi vì nguyên do vì muốn đem ta và ngươi trao đổi? vì cái gì cho người hạ xuân được với chúng ta, nàng không khỏi nêu ra nghi vấn đã đè nặng trong lòng nàng từ lâu, Vân uyển phù mang theo lửa giận ngập trời, gương mặt tuyệt lệ vạn vẻ vì hận, từ từ ngồi trên vị trí chủ tọa đang cười ảm áp như thế lại là kẻ chủ mưu tất cả, làm cho thế gian chê cười, huỷ đi cuộc đời nàng, làm cho nàng không được hạnh phúc trong tình yêu, cũng làm cho nàng nhà tan cửa nát.

Lục phủ nao nao, giống như than oán, “Quang vinh vương này, thật là... Thế nhưng không giữ lời hứa với ta....thật là lòng người khó lường...”

Hấn muốn làm gì đây... Tại sao lại nói cho Uyển phù những điều này... Như vậy?

“Ngươi thật sự quá đề tiện.” Vân uyển phù hung hăng mắng, đến bây giờ nàng vẫn không rõ tại sao Lục phủ phải làm như vậy?

“Ta có đề tiện hay không, ngươi không có tư cách bình luận” Lục phủ lạnh lùng nhìn về mặt biến đổi của Uyển phù “ Sự việc đã thành kết cục đã định, nếu nói, người đề tiện không chỉ có mình ta” Lục phủ không khỏi nghĩ đến mới đây bị Uyển phù hãm hại, lòng thấy tức giận, đó là lần duy nhất nàng bị người khác đánh lén mà không đáp trả, cũng bởi vì quyền lực chênh lệch.

“Nếu cảnh mộc biết chuyện này, ngươi nói hấn sẽ nghĩ như thế nào?” Vân uyển phù cố đè nén tức giận, lạnh lùng nhìn nàng, vui sướng khi người gặp họa, tự nhủ không nên đem mặt nạ giả dối của nàng vạch trần bây giờ.

Có chút bối rối, Lục phủ lạnh lùng cười, thuận tay vuốt vuốt áo choàng trên người, như muốn ngăn trở gió lạnh theo cửa tiến vào, làm cho toàn thân trở nên ảm áp “ Hấn biết được thì như thế nào, ngươi không có nghe nói sao, Sở vương cung yêu thê tử, nói không chừng hấn rất vui mừng người hấn lấy là ta mà không phải ngươi”

Nữ nhân đối phó với nữ nhân nhiều khi còn ngoan độc hơn là nam nhân. ..Thấy sắc mặt của Uyển phù đột biến. ..Lục phủ cười lạnh.

“Hừ...còn Phù dung huyết án, ngươi là hung thủ, giết người nhiều như vậy, là tội phạm quan trọng nhất của triều đình, ngươi cho là hấn sẽ bỏ qua ngươi

sao?”

Nàng bỗng ngưng mi, nhiều mũi nhọn trong mắt lạnh như băng như ngưng tụ lại, lệ khí làm cho người ta sợ hãi chậm rãi tràn ra mi mắt, theo ánh mắt di động, như mũi tên bắn thẳng vào tim của Uyển phù, nhất thời Uyển phù có thể cảm nhận được hàn khí lạnh như băng, trong nháy mắt làm nàng như bị đông cứng lại, sợ hãi và sợ hãi theo tới, kinh sợ nhìn mặt Lục phù giống như ma quỷ, một người sao lại có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy? Vừa rồi mới tươi cười âm áp như Bồ tát, trong nháy mắt lại trở thành khủng bố như ma quỷ.

“Vân phu nhân, đồ vật có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung, thường tai họa sẽ từ miệng mà ra, nếu nói ta là hung thủ, ngươi có thể đưa ra chứng cứ?” Lời nói lạnh căm tràn ra từ đôi môi đỏ mọng, càng làm cho Uyển phù thêm khủng hoảng, cảm thấy bốn phía như kết thành băng, lạnh đến phát run.

“Tuy rằng không có chứng cứ, nếu như ngươi không có nhắc đến việc đó trước mặt Tần vương, cha ta sẽ bị hãm hại sao?” Lúc cha ta bị giam, là ngươi bắt đầu rải ra tin đồn ở tửu lầu khách điểm, nói cha ta là thông đồng với địch bán nước, ăn hối lộ trái pháp luật, gần với ngày ta tìm tới Sở cảnh mộ, cha ta lại xảy ra chuyện, sự tình có thể trùng hợp vậy sao? Những người chết trừ bỏ tử sĩ của Hàn phủ, tất cả đều là thị vệ của Vân phủ, tất cả chứng cứ đều hướng vào ngươi, Phù dung huyết án rõ ràng chính là do ngươi gây nên” Vân uyển phù ráng hết sức ngăn lại sự kinh hãi thốt lên, giận dữ trừng mắt nhìn nàng.

Lệ trong mắt đột nhiên trôi đi, Lục phù nhìn đăm đăm, không thể không cẩn thận đánh giá lại nữ tử ở trước mắt, xem ra nàng đã quá coi thường Uyển phù, nàng ta lại có thể điều tra ra chuyện của nàng, mà không làm nàng hay biết, chợt nghĩ đến việc bị ám sát gần đây, nở nụ cười “Ta có động cơ sao, vì cái gì ta phải làm như vậy?”

Vân uyển phù không nói lời nào, chính là giận dữ nhìn nàng đăm đăm, bởi vì nàng điều tra không ra nguyên nhân vì sao Lục phù lại làm như vậy

“Xem ra bốn vương phi đã quá coi thường phu nhân, nói đến giết người, ngươi cũng đã phái sát thủ giết ta, không phải sao?”

Vân uyển phù sững sốt, Lục phù lại nở nụ cười, vốn nàng chỉ là suy đoán, không nghĩ đó lại là sự thật, mũi nhọn lạnh lẽo như đông lại, nhưng vẫn ha hả cười nhìn Uyển phù “Người không thể xem hình dáng bên ngoài, nước biển không biết nông sâu, thì ra chính là ngươi làm”

“Là ta làm thì như thế nào, ngươi có chứng cứ gì?” Thấy nàng cười đến chăm chọc, Uyển phù thẳng thắn thừa nhận, nàng vì sao phải sợ, còn có gì làm cho nàng sợ hãi nữa đâu?” “Chỉ một việc làm sai kiểu hoa đô đã muốn đem ngươi bầm thien đao vạn mã rồi”

“Thực là ác a.” Lục phù ha ha cười, “Cho dù đem ta chém thành muôn đoạn ngươi có thể biến đổi lại vận mệnh sao?”

“Cảnh mộ sẽ không tha thứ cho ngươi... Tuyệt đối là không” Uyển phù cười lạnh.

Lòng Lục phù cứng lại, cũng cười lạnh “Vân uyển phù, ngươi đánh giá quá cao địa vị của ngươi trong lòng của Cảnh mộ, nếu là đã khẳng định như vậy, cần gì phải tỏ vẻ trước mặt ta”

“Ngươi...”

“Ngươi có biết hôm nay ngươi đã làm chuyện ngu xuẩn là bài ra về lợi hại của ngươi trước mặt ta, làm cho ta có sự đề phòng, Người thật sự lợi hại sẽ không làm cho người khác nhìn thấu mình, Vân uyển phù, ta nên nói ngươi là kẻ thông minh hay ngu xuẩn đây? Lục phù lạnh lùng cười, ánh mắt lại lạnh như băng.

Nghe những lời này, cả người Vân uyển phù kinh sợ, một trận run rẩy... Gió tuyết càng ngày càng mạnh, từng trận từng trận thổi vào phòng khách, khiến người ta cảm thấy lạnh hơn ba phần...

“Hai vị đang nói chuyện gì vậy, sao không khí lại có vẻ trầm trọng?” Một tiếng cười truyền vào phòng khách, thì ra là của Quang vinh vương, lại mang theo ý lạnh lùng.

Lục phù quay đầu lại, thấy hai người họ bước vào phòng khách, theo sát phía sau là Tiểu nhạc và Lâm long, trên mặt Sở cảnh mộ vẫn giữ vẻ trầm tĩnh, nhìn không ra vui buồn, nhưng mũi nhọn trong mắt lại trở nên nồng đậm, ... Khi nhìn thấy lòng nàng cả kinh, không khỏi âm thầm nghiêng ngẫm, bọn họ đã nói gì sao?”

“Phù nhi, về Tây sương trước đi, ta tiễn họ” Sở cảnh mộ nói rồi theo họ ra khỏi phòng khách. Để lại Lục phù với nét trầm tư, thật lâu không nói gì, sau đó mới đứng dậy cùng Bôn nguyệt Băng nguyệt trở về Tây sương...

Bên ngoài vương phủ, Quang vinh vương đã lên ngựa, hình như có ý để Vân uyển phù cùng Sở cảnh mộ phía sau nói lời tạm biệt, trong gió tuyết nét mặt có tia tàn nhẫn, cười, phảng phất sự tức giận vô cùng.

Sở cảnh mộ, hãy chờ xem, coi ta muốn cái gì...

“Cảnh mộ, ngươi đã biết tất cả, có đúng hay không, vì sao lại bình tĩnh như thế?” Nàng không thể tin nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, giống như không có gì lay động được, tại sao chuyện của nàng không làm hắn bận tâm...?”

“Vân phu nhân, chuyện đã đến nước này, hãy nên bảo trọng, sau khi mọi việc đã xảy ra, ta không còn chấp nhất nữa, ngươi cũng nên buông tay” Sở cảnh mộ nói hết ý nghĩ sâu xa của mình.

Tuyệt vẫn roi, mặt của Vân uyển phù đầm lệ mông lung, lại không làm hắn động lòng..Hắn còn có thể nói với nàng như vậy sao...?

“Chẳng lẽ ngươi đã tha thứ cho nàng, là chính nàng gây ra tất cả, ngươi một chút cũng không tính toán với nàng sao? Vì cái gì, còn ta làm sao bây giờ?” Nàng cúi đầu khóc, Xuân đào ở bên cạnh lo lắng nhìn Quang vinh vương cách đó không xa. lại nhìn xem sắc mặt Sở vương lạnh như băng, đối với việc Vân uyển phù thất thố rơi lệ lại đau lòng, hai người là những nam tử che chở Uyển phù đến cực điểm, vì sao lại biến thành cảnh tượng như bây giờ...

Cảnh vật còn đây, người đã đi rồi, tình cũng nhạt phai sao?

“Hiện giờ ngươi còn cần ta sao, ngươi có thể tự do ra vào vương phủ sao, có thể không có cấm kỵ cùng ta chỗ này nói chuyện, Quang vinh vương không để ý sao, Vân uyển phù, ngươi còn cần ta sao?” Sở cảnh một lạnh lùng hỏi, ...Nhìn nàng lần cuối rồi xoay người rời phủ, để lại Vân uyển phù tròn mắt kinh ngạc, nhìn bóng dáng lạnh lùng vô tình của hắn, lại đứng đó si ngốc cười...

Thì ra hắn đã nhìn ra được...nàng cùng Quang vinh vương chung tay hợp tác với nhau...

Bông tuyết tung bay, gió mạnh gào thét, xen lẫn trong đó có tiếng ai đang khóc, thảm thiết cùng bi thương...Nghẹn ngào xoay quanh trong không trung...

Vậy ngươi đừng trách ta! Cảnh một.

Hoàng thành phong vân.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Mê tình

Vô danh được nàng phái đi Hoa mai lâu giúp đỡ Tô hoài nhon quản lý sinh kế của Tô gia. Bên trong Tây sương chỉ còn lại nàng, Băng nguyệt cùng Bôn nguyệt, hai nàng khó hiểu nhìn sắc mặt trầm trọng của Lục phù...

Chậm rãi dựa vào ghế đệm, Lục phù trầm than thở, nhắm mắt lại, dường như có hàng vạn tia sầu thương đang quay cuồng trong lòng nàng, ánh mắt hận thù của Vân uyển phù ở trong đầu nàng xưa mãi không đi, hoảng hốt nhớ lại nỗi đau đớn cùng oán hận cả nhà bị diệt môn năm đó, cũng là loại ánh mắt này, mà nỗi đau Vân uyển phù phải gánh chịu so với nàng còn hơn một tầng...Đó là thêm nỗi hận bị cướp mất người yêu...

Nàng cảm thấy vui mừng sao?

Lục phù nghĩ sâu xa, dù ngửi thấy mùi đàn hương thơm ngát nhưng lại không hề thoải mái, trái lại lòng tràn đầy phiền não...những suy nghĩ không ngừng quay cuồng trong lòng nàng, nàng giãy giụa nhưng cũng không làm sao thoát ra được...

“Tham kiến vương gia” âm thanh của Băng nguyệt Bôn nguyệt vang lên, Lục phù chợt mở mắt ra, đứng dậy như hiểu được vẻ lạnh lùng trên mặt hắn là do đâu...lòng chợt đau nhói...

“Các ngươi ra ngoài, ta có chuyện muốn nói với vương gia” âm thanh lạnh như băng làm Bôn nguyệt ngẩng đầu hơi hơi sửng sốt, lại gặp cái lắc đầu từ Lục phù, các nàng mới khom người đi ra ngoài.

Vì nàng sợ lạnh, tất cả cửa sổ đều được đóng chặt, không khí trong nháy mắt như ngưng đọng lại, không có một chút gió nào, Lục phù ngồi dậy mỉm cười “Sắc mặt của vương gia nhìn không tốt lắm, tâm tình chắc không vui”

Thâm trầm nhìn nàng, trong mắt Sở cảnh một không thể tìm thấy một chút ôn nhu, vẻ ôn trạch bình thường đã biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại sự lạnh lẽo và giận dữ. Hắn là một tướng quân lừng lẫy nơi sa trường, thường tự hào mưu lược của mình hơn người, nhưng lại hết lần này đến lần khác bị nữ nhân trước mặt xoay vòng, tính kế, đầu tiên là thành hôn sai, sau là bị buộc quay về kinh thành, từng bước từng bước bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió... Lòng dạ của nàng sâu thẳm làm cho hắn hoảng sợ...

“Trước đây ngươi nói ngươi cùng Quang vinh vương gia là một đôi thần tiên quyến lữ, nhưng Quang vinh vương gia lại nói hắn chỉ biết đến diện mạo của người khi gặp trong cung yến, Phù nhi, lòng dạ và mưu kế của ngươi làm cho bốn vương nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa.” Lạnh lùng nhìn nụ cười trên mặt nàng, hắn thốt ra lời châm chọc...

“Xem ra vương gia đã biết hết, ngươi đang giận ta sao?” Lục phù nhìn xuống cổ tình che đi vẻ chua xót trong ánh mắt, bất tri bất giác tự hỏi kể từ khi nào nàng đã bắt đầu để ý đến cảm nhận của hắn.

Hắn giận sao?

Chỉ một chiêu có thể ngăn cản tình huống xấu có thể xảy đến cho Quang vinh vương ở trong triều, làm cho nàng có cơ hội cùng Tấn vương tranh đấu,

cũng làm cho Vân vương gia trở thành cái đinh trong mắt Tấn vương, chỉ một chiều có thể đối phó với cả hai người Tấn vương cùng Vân vương. . .Làm cho hấn mất đi Uyển phù mà cưới làm nàng, duyên sai cả một đời lại không phải tại vì trời an bài, mà đều do nàng tính toán tất cả. Hấn lại nghĩ nàng là vô tội, đối với việc nàng ở kinh thành chịu nhiều đàm tiếu cảm thấy áy náy trong lòng, càng muốn bồi thường càng thêm cung yêu, kết quả đã trở thành một thói quen rất tự nhiên,Nhưng hấn đã đánh mất lòng mình. . .

Giận ư? Đương nhiên là phải có rồi, nàng đem hấn đùa giỡn xoay vòng, đem lòng tự trọng của một người tướng quân ngoài sa trường đánh cho tan tác. . . Rơi vào một mưu kế hoàn mỹ như thế, lòng tự tin của hấn bị đập tan không còn một mảnh. . .Hấn có thể không giận sao? Đó là sự kêu ngao của hấn a! Bị nàng dẫm nát, còn hung hăng chà đạp, hấn giận, sự căm giận ngút trời như quay cuồng trong đáy lòng. . .

Nhưng giận sao? Nếu là giận tại sao hấn vẫn cam tâm tình nguyện.

Ngồi vào bên người nàng, nâng lên cằm của nàng, nhìn thật gần đôi mắt linh hoạt, thốt ra từng chữ hỏi “ Ngay cả bản vương cũng mưu toan tính kế, ngay cả ta ngươi cũng không buông tha phải không?”

Nàng không nói, không cử động, chỉ nhìn đắm đắm vào gương mặt hấn đang ở gần trong gang tấc. . .Một cảm giác thế lương hiện lên, lòng đau và chua xót, nỗi đau nhất thời làm nàng trở tay không kịp, âm thầm kinh hoàng tự hỏi rốt cuộc hấn đã biết được bao nhiêu?

Nhìn ra được ánh mắt hoài nghi của nàng, Sở cảnh mộ tay, tự cười giễu, đến bây giờ rồi mà nàng vẫn còn nghĩ đến cừu hận sao?

“Ta nên gọi ngươi là Tô lục phù hay là Lưu phù nhỉ?” Sở cảnh mộ bị thương nhìn nàng ,thấy sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi lớn, chứng thật mình đã đoán đúng. . .

“Ngươi quả nhiên là muội muội của Du nhĩ”

“Ngươi khi nào thì biết được?” Nếu hấn đã biết, nàng cũng không cần dấu diếm, nếu có ý định cài káo, chỉ tốn nước miếng mà thôi, chi bằng quên đi, với sự thông minh tài trí của hấn, dù không nói hấn cũng đều tra ra được.

“Ngày ngươi biến mất đó, ta đã biết được, thêm vào cái chết của Vân vương, Phù dung huyết án, ngươi là hung thủ, bản vương cũng đã biết, ngay cả ngươi muốn làm gì, ta cũng hiểu rõ” Sở cảnh mộ nhìn thẳng vào mặt của nàng, khí lạnh liệt trong mắt đã không còn, dung nhan nàng như hoa mùa xuân, như sương sớm thanh nhuận, nhưng mà hấn biết được thì như thế nào, hấn có thể tự tay bắt nàng sao?”

Lòng Lục phù chấn động, luống cuống cả chân tay, nàng làm việc rất bí mật, hấn như thế nào có thể biết được, cho dù là hoài nghi, chỉ sợ cũng không có chứng cứ. Miễn cưỡng đè nén trái tim đang kinh hoàng của chính mình, nàng cười cười “ Vương gia ,ta đúng là Lưu phù nhĩ, nhưng những chuyện khác cho dù ngươi có hoài nghi cũng không có chứng cứ để”

Sở cảnh mộ giận dữ, nhiều mũi nhọn lạnh lẽo hiện lên trong mắt, sắc như dao và lạnh như băng bắn về phía gương mặt đang tươi cười của nàng, nắm chặt lấy cổ tay nàng “ Lưu phù nhĩ, ngươi có vẻ chắc chắn bản vương không dám bắt ngươi phải không?”

Cổ tay đau nhói làm nàng nhíu mày, nhưng lại nở nụ cười, hai thân ảnh đang dây dưa trên ghế đệm , một mạnh một yếu, người muốn dùng sức mạnh, kẻ muốn dùng vẻ nhu nhược để đối phó, hấn giận dữ , nàng phải tươi cười, cả gương mặt và khoe miệng đều cười, nhưng trong lòng lại trống rỗng,tàn bộ không có cảm giác, “Vương gia nói những lời ấy sai rồi, người của Lưu gia cho tới bây giờ vẫn là những tội phạm nghiêm trọng bị triều đình truy nã, nếu ngươi đi tố giác, bảo đảm hoàng đế sẽ ban thưởng hậu, con đường phía trước sẽ rộng mở. . .Á, ta nói sai rồi, dù cho vương gia không cần tố giác ta, tiền đồ cũng vẫn sáng lạn.

“Phù nhĩ” Sở cảnh mộ không thể chịu nổi hết lớn, lời của nàng thật chói tai, và vẻ tươi cười trống rỗng như đâm vào lòng hấn, rất đau. . .

Làm hấn không khỏi buông tay nàng ra, nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn nhỏ xinh có vết hồng ngân, một trận áy náy nổi lên. . .Hấn âm thầm thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi vận khí giúp nàng làm tan máu bầm. . .

Lục phù nhìn hấn đắm đắm, một khắc trước đây hấn vẫn còn giận dữ, trong nháy mắt lại trở nên ôn nhu như vậy, nàng nhìn đến kinh ngạc, ánh mắt dừng lại thật lâu nơi những ngón tay đang ve vuốt cổ tay nàng. . .Cảm thụ hết sự ấm áp. . .Xen lẫn với mùi đàn hương lan tỏa trong không khí.

“Có thể nói cho ta biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì?” Ôn nhu kéo nàng, gất gao ôm vào lòng ngực, không biết thân mình mảnh mai này rốt cuộc đã chịu thù hận gì, lại hận sâu như thế, vì trả thù nàng không tiếc dùng hạnh phúc cả đời của mình để đánh cuộc, cũng vì may mắn như thế, âm kém đương sai, hấn mới lấy được nàng.

“Có thể xảy ra chuyện gì à?” Lục phù cảm thán, giống như đang nói về một sự kiện không có liên quan với mình, giọng nói không hề thay đổi “ Không phải là nhà tan cửa nát bình thường, chỗ không giống chính là ta tận mắt chứng kiến người thân của ta bị giết, ngay cả thi thể cũng bị hủy đi không còn một mảnh mà thôi”

Sở cảnh mộ đau lòng ôm nàng, không nói được một lời, hấn đã sớm đoán được như thế, nhưng không hề nghĩ đến lại thế thảm như vậy. . .Lúc nhìn thấy người thân bị giết, nàng chỉ là một hài tử, làm sao có thể chịu nổi. . .hấn không có cách nào tưởng tượng ra được. . .

“Phù nhĩ, ngay từ đầu ngươi đã muốn lợi dụng ta phải không?” một lúc sau, hấn thản nhiên lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, Sở gia, Vân gia, Hàn phủ, Tấn vương, một cái ta cũng sẽ không tha, buổi tối hôm đó ta đã có lời thề, nhất định bọn họ nợ máu phải trả bằng máu”

“Nhiều người vô tội như vậy, cũng không buông tha sao?” Lòng Sở cảnh mộc như chìm xuống đáy biển sâu, giống như băng lạnh lẽo, nhẹ nhàng xoa xoa đôi tay thường sợ lạnh của nàng, năm ngón tay mở ra, gút gao năm chặt tay nàng, mười ngón tay giao nhau, năm chặt lại.

“Vô tội? Còn người thân của ta thì sao, không lẽ họ đáng chết ? Lục phù không nhìn được lên tiếng, chuyện cũ vì hấn truy vấn không thể dấu diếm, vết thương chưa lành lại bị hấn vạch trần, làm nàng cảm thấy rất đau đớnLàm cho nàng như muốn đẩy ra không tiếp nhận một mảnh nhu tình,Biết rõ hấn muốn hấp dẫn nàng làm cho nàng quên đi thù hận. . .Lòng lạnh như băng như có một dòng nước ấm rót vào. . .

“Vậy còn ta thì sao, cũng không buông tha sao?” Sở cảnh mộc cúi đầu nhìn người trong ngực, một bên mặt mềm mại, hai má hồng nhuận, hai hàng lông mày thanh tú, tất cả nhu hòa như vậy, chỉ trừ bỏ trái tim. . . Trái tim nàng lại cứng như đá và lạnh như băng. . .

Giọng nói như quanh quẩn bên tai nàng, như mạng nhện trời chặt lòng nàng. . .rõ ràng có tiếng nói trong đầu, Lục phù lại không đáp lời, hoặc là không dám đáp lời. . . .Động cơ của nàng là trả thù, làm cho hấn thống khổ, làm cho hấn bàng hoàng, đem hấn đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cũng mượn tay hấn tiêu diệt Tần vương và Văn vương. Nhưng hiện bây giờ, nàng lại cảm thấy mù mịt, nàng vẫn hy vọng sau?”

Từ khi biết hấn đến bây giờ, hấn cho nàng sự cưng yêu vô tận, bao dung vô hạn, như đang cầm trong tay một bảo vật vô giá, thật cẩn thận che chở, từng chút từng chút hấp dẫn nàng yêu thương hấn, . . .Hấn yêu quý, hấn đau lòng, nàng không có biện pháp trốn tránh, nàng thật muốn đổi phò hấn sao?”

Nếu thật sự nghĩ như vậy, thì tại sao mỗi ngày hấn ra phủ, nàng đều kinh sợ, nếu hấn còn chưa trở về, nàng liền đứng ngồi không yên, trở về chậm một chút nàng lại bàng hoàng, nhất định phải nhìn thấy được người mới an tâm. . .Chỉ sợ hấn đổi phò không xuê với từ sĩ của Hàn phủ, có việc xảy ra ngoài ý muốn, nếu như vậy nàng có thể đổi hấn nói rằng nàng muốn đổi phò hấn sao?”

Sở cảnh mộc..

Sở cảnh mộc..

Lệ lén lút chảy xuống trên ngực hấn, một giọt, hai giọt, rồi lại ba giọt. . .Lệ không ngừng rơi, Sở cảnh mộc giờ tay muốn lau nước mắt của nàng, tay lại bị nàng nắm chặt lấy, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau như trước không buông ra, gần gũi nhìn lệ trên mặt, chảy xuống, hai mi ngập tràn nước mắt, trong suốt sáng loáng, sáng ngời như trân châu, lệ này. . .rất nồng. .

Lục phù không khóc, chỉ mở to hai mắt, yên lặng rơi lệ, lệ của nàng như đâm vào lòng, đau đớn khó nhìn, hai bàn tay chưa thể gạt đi lệ của nàng, ánh mắt Sở cảnh mộc tràn đầy thương tiếc, nhìn nước mắt về mặt hấn không ngừng thay đổi, như có ngàn lưỡi dao đâm vào lòng. .

Nhẹ nhàng cúi đầu, đôi môi hạ xuống, dừng lại ở hai mắt nàng đang rơi lệ, thân mình Sở cảnh mộc khẽ run lên, tim đập thình thịch, trong nháy mắt lòng mi nàng chạm nhẹ môi hấn, như có dòng nhiệt nóng bỏng lan chảy qua toàn thân, làm cho cả người tê dại, càng làm cho hấn cảm thấy thương yêu nàng vô cùng. Nhu hoà hôn nàng, hôn lên nhiều chỗ trên mi mắt, trên khắp gương mặt, sau cùng dừng lại ở đôi môi đỏ mọng lạnh như băng của nàng, Lục phù hơi sùng sốt, hai đôi môi dính chặt vào nhau, hơi thở trộn lẫn với nhau, rất ấm áp làm cho thân mình mất đi tự chủ trở nên mềm yếu xuống, hơi thở cũng trở nên yếu ớt. .

Đây không phải là lần đầu tiên Sở cảnh mộc hôn nàng, nhưng chưa lần nào lại nhập tâm như thế, toàn tâm toàn ý hôn nàng, . . .Bá đạo quyến luyến ở môi nàng, triển miên trong nụ hôn sâu, môi hút lấy nhau, làm cho lòng nàng rung động. . .Mười ngón tay đang cùng hấn dây dưa nắm chặt hơi run rẩy, nàng càng ra sức nắm chặt lấy tay hấn, nụ hôn lại dừng nơi chóp mũi nàng, bên môi nàng, nhẹ nhẹ, nhu tình. . .

Nàng chỉ có thể nhắm mắt để cảm nhận hơi thở cực nóng của hấn ở chóp mũi như quanh quẩn không tan, còn có hô hấp dồn dập của hấn, nhẹ nhàng truyền đến tai nàng, Lục phù tròn mắt, chống lại ánh mắt nóng bỏng của hấn, thấy nàng mở to hai mắt, ánh mắt hấn càng nhìn nàng chăm chú, càng như muốn ghi khắc hình ảnh của nàng. .

“Nếu ta sớm đoán được kết quả hôm nay sẽ trở thành như thế này, lúc trước ta sẽ không làm cho kiều hoa sai” Nhìn ánh mắt chăm chú cùng chấp nhất của hấn, Lục phù nhẹ nhàng mở miệng, tỏ vẻ khó xử.

Sở cảnh mộc cười, càng ôm nàng chặt hơn, “May mắn người đã nghĩ ra chiêu này, ta mới có thể lấy người, có thể có được người”

Lục phù run sợ một lúc lâu, như muốn khóc, nhưng cố nhịn xuống “ Người cảm thấy như vậy là may mắn sao?”

Tay nàng đầy máu tươi, nàng chỉ toàn tâm toàn ý vì báo thù, gả cho hấn, rốt cuộc là ai may mắn?”

“Là may mắn” Sở cảnh mộc cúi đầu, trêu ghẹo “ Bốn vương đang sợ hãi lần này hôn người sẽ bị mê man một đêm nữa”

Nghe hấn nói lời trêu ghẹo, Lục phù sùng sốt, có chút bất mãn nhéo nhéo tay hấn, nở nụ cười. .Thì ra hấn đã biết.

Lần đầu tiên, dùng nước mắt lừa hấn, kết quả làm hấn mê man một đêm, lúc này đây, nàng dùng nước mắt lừa hấn, kết quả là làm cho hấn cam tâm tình nguyện giao trái tim cho nàng. .

“Có thể nói cho ta biết, kết quả hôm nay sẽ như thế nào?” Sở cảnh mộc nói nhỏ bên tai nàng, mềm nhẹ như muốn hấp dẫn nàng.

Đầu ngón tay nắm thật chặt, không nghĩ tới hấn sẽ hỏi vậy, Lục phù sâu kín nói ra một câu “Thật là một việc khó xử”

Sở cảnh mộc nâng vai nàng lên, tự hào cười, “ Tuy rằng không thể nghe người trả lời một cách xác định, có thể nghe một câu khó xử, bốn vương đã yên tâm”

Dừng lại thật lâu, hần mới gần từng tiếng “Phù nhi, hận thù của ngươi, ta sẽ giúp ngươi báo”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Tiền đặt cược

“Cừu của người, ta sẽ giúp ngươi báo”

Lục phù nhìn ván cờ trên bàn, trầm tư... Bàn cờ trong chòi nghỉ mát được chuyển qua thư phòng của Tây sương, Sở cảnh mộc nói nàng sợ lạnh, về sau muốn chơi cờ cứ chơi tại thư phòng, đi ra chòi nghỉ mát sẽ bị nhiễm lạnh...

Lòng nàng vốn đã khó xử càng trở nên khó xử hơn.

Nàng biết Sở cảnh mộc cũng khó xử, phải đứng vững trong sóng gió ở triều đình, mỗi ngày trong triều phải lo ứng phó với cục diện không ngừng thay đổi, để có thể bảo vệ cho vương phủ được bình yên. Vừa phải lo điều tra Phù dung huyết án, rồi về nhà lại lo đối phó nàng sẽ gây bất lợi cho vương phủ. Sự kiện này làm cho hần lo lắng đến cực điểm, hiện giờ càng lo hơn.

Giúp nàng báo thù! Với điều kiện nàng buông tha cho phụ thân hần.

Nàng bắt đầu nhìn ván cờ, tình thế thật là khó xử a.

Buông tha cho Sở vân, nàng làm như thế nào có thể buông tha? Sở cảnh mộc người cho ta một vấn đề thật khó giải quyết.

Hần vốn là một quân cờ của nàng, đem hần đẩy lên đầu sóng ngọn gió là hy vọng của nàng, hiện giờ tại vì hần mà thấy khó xử.

Người chơi cờ lại do dự, quân cờ phút chốc trở mình không chế ván cờ, Lục phù cười.

Rốt cuộc ai mới là quân cờ.

Ai có quyền làm chủ ván cờ?

Người thông minh đều có chung một cái bệnh, nếu trong lòng có khúc mắc, sẽ rất khó mở ra.

Có đôi khi biết rõ là không thể, càng muốn làm cho được. Có một số người, khi mình làm tổn thương họ, lòng của mình cũng cảm thấy đau đớn.

Nàng vốn nghĩ tất cả cảm tình của nàng đều bị chôn theo trong đêm mưa tuyết đó..chính là lòng nàng vẫn còn đây..

Gió lạnh thổi vào bên trong, thổi vào tay làm nàng lạnh phát run, Lục phù mở ra bàn tay của mình, nhìn thật lâu..

Tay phải xoa xoa nhẹ nhàng vị trí nơi lồng ngực ...

Rõ ràng cảm giác được trái tim nảy lên

Nàng biết, nó đã bị sự ám áp hấp dẫn ...đã động lòng rồi, cũng bị đau lòng...

Nàng mỉm cười, không chớp mắt..

Roi vào cửa chết.

Lục phù cúi đầu trầm ngâm, khi Sở vân quay về kinh, tất cả kế hoạch của nàng đều dừng lại, Quang vinh vương qua thăm phủ đã được mấy ngày, mục đích mà hần đến đây tốt cùng là gì? Không có khả năng chỉ để nói cho Sở cảnh mộc biết âm mưu của nàng, đối với Quang vinh vương người này, trước nay nàng đều đề phòng, hần bỗng nhiên đến thăm làm cho nàng hoài nghi nhiều điểm.

Người vương gia này trong cuộc tranh vị luôn luôn ở thế bị động, khi Tấn vương chủ động tấn công hần mới trả đũa, mà hần rất ít khi chủ động đi gặp bề trên của Tấn vương, thế lực của hần chủ yếu đến từ thủ phủ đại nhân cùng binh lực bảo vệ kinh thành, có binh lực tương đương với Hàn phủ, sau khi Mục phong quay về kinh, tình thế cân bằng đã bị phá vỡ...Hần tìm đến Sở cảnh mộc chỉ có một mục đích đơn giản là chung tay hợp tác.

Quang vinh vương khi gặp ở Phong ba đình và Quang vinh vương trong cung yến khác nhau một trời một vực, Quang vinh vương biến đổi rất nhiều, từ cuộc nói chuyện với Tấn vương trong hoa viên, mới phát hiện trong đó ẩn chứa nhiều điều sâu xa chứ không đơn giản như nàng nghĩ, nếu nói Quang vinh

vương lòng dạ âm hiểm khó dò, thì Tấn vương cũng khó có thể đoán ra được hần muốn gì...

Ngoài chuyện hần tàn bạo bất nhân, thủ đoạn dùng để đối phó kẻ thù thêm hung tàn, trí tuệ của hần càng không thể khinh thường, vì sao trong hoa viên lại tiết lộ tin tức hần muốn ám sát Sở cảnh mộc...

Ám sát Sở cảnh mộc hần luôn phải ra sát thủ và tử sĩ, biết rõ là không thể thành công được lại không ngừng phái người đi, lúc này đang trên đầu sóng ngọn gió tại sao hần lại làm một việc lãng phí thời gian như vậy? Thoạt nghe có điểm làm cho người ta hoài nghi.

Vương giả tranh đoạt, người ngoài chỉ nhìn thấy kết quả thảm thiết, nhưng quá trình lại có muôn vạn biến hoá, tại sao lại có thể dễ dàng nhìn thấu như vậy...

Tấn vương giống như đang đợi, Quang vinh vương cũng giống như đang chờ, mà Sở cảnh mộc thì đã muốn chờ đợi ngay từ đầu, bọn họ đến tột cùng là chờ cái gì?

Chính trị là thế giới của nam nhân, đùa giỡn quyền lực cũng là độc quyền của nam nhân, bọn họ mỗi người đều đang đợi, ở trong tình huống nhiễu loạn đùa giỡn quyền thế muốn bảo vệ vị trí của mình, bên trong ta lừa người người gạt ta, ai có thể giữ thân trong sạch, như là Sở cảnh mộc luôn là người ôn nhuận trước mặt nàng, xoay người đi cũng là bộ dáng khác...

Tình thế của hoàng đế như trời đã về chiều... đang chờ đợi chính là những vị thái tử...

Nhớ người thái tử từng một lần gặp mặt, con cò trong tay Lục phù bị nắm chặt lại, hần là người văn sĩ nho nhã, sẽ có vận không may xảy đến.

“Băng nguyệt, giúp ta mang thư đến cho Quang vinh vương, ngày mai lúc chính ngọ, gặp mặt ở Phong ba đình” Lục phù cúi đầu phân phó Băng nguyệt đang đứng một bên.

“Vâng”

Lại là một vấn đề nan giải, bước tiếp theo, bọn họ rốt cuộc sẽ làm gì?

Sở cảnh mộc ta nên đứng nhìn hay là nên giúp người?

Tuyết rơi càng nhiều, tuyết đọng lại thành một tầng rất dày trong vương phủ, càng lạnh như băng... Sở cảnh mộc đã đi duyệt binh, nếu không nàng muốn rời phủ sẽ gặp rắc rối với hần.

“Vương phi, người kia không phải là Liên y tiểu thư sao, Bốn nguyệt nghỉ hoặc nhìn phía trước, Lục phù nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy một nam tử cao lớn ngồi trên con ngựa đen, đưa lưng về phía họ, gió lạnh thổi tung tóc của hần, tiếng cười của hần cũng theo gió truyền đến, mạnh mẽ vui sướng, rồi nắm tay Liên y kéo lên lưng ngựa, để nàng ngồi vào phía trước...”

Bóng dáng rất quen thuộc, ... Lục phù ngưng mi, còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, con ngựa đen đã cất bước, phóng đi trong tuyết tung bay... Để lại những dấu vết uốn lượn...

Lục phù nhíu mày, cười nói “Đừng nên làm gì, chúng ta có việc quan trọng, Vô danh, coi chừng có người đi theo, phải cẩn thận.”

“Đã biết vương phi” Vô danh thấp giọng đáp lời, bốn người đồng thời thúc ngựa chạy vội đi.

Mà một con ngựa khác cách đó không xa chạy theo phía sau.

Trên đường đi Vô danh giữ dây cương lại, để cho ba người bọn họ đi trước, Lục phù cười cùng Bốn nguyệt Băng nguyệt thúc ngựa lao vút đi...

Phong ba đình, lần trước vẫn là cỏ cây um tùm, đất trời âm áp, hoa thơm khắp nơi, hiện giờ là một mảnh tuyết trắng tung bay, khắp nơi đều là bông tuyết, nơi xa xa có một con ngựa đen đang đứng, thời tiết lạnh giá khiến cho nó không kiên nhẫn đá chân loạn xạ làm cho những mảnh tuyết đọng bị hất tung lên, nó giống như đang tìm nơi ấm áp, lâu lâu lại thét dài một tiếng, giống như thúc giục chủ nhân của nó rời đi,

Bốn bề vây quanh chòi nghỉ mát, tuyết ngập đầy mái ngói, một mảnh thê lương.

Trong chòi nghỉ mát đã có người chờ đợi, ... Quang vinh vương nhàn nhã ngồi đó, vẻ mặt tươi cười, khi nghe tiếng vó ngựa lại cười càng tươi hơn...

“Quang vinh vương thật là giữ lời” Lục phù thân thực ghim cương ngựa lại, thông thả đi vào chòi nghỉ mát, nói cười châm chọc. Lần trước hai người hẹn ước là nàng đến trước, đợi hần hai canh giờ, nhưng lần này hần lại đến trước, nhìn xem con ngựa bên ngoài không thể chịu đựng như vậy, dường như hần đã đến một thời gian lâu rồi...

“Vương phi thân yêu nói đùa sao, lời mời của người, bốn vương sao dám đến muộn” Vẻ mê luyến xẹt qua trong đáy mắt hần, nàng một thân màu trắng, áo choàng trắng không có mang sa che mặt, tuyết trắng soi rọi càng có vẻ băng thanh ngọc cốt, trong trời đất đầy tuyết rơi rơi, càng thêm xinh đẹp tuyệt luân.

Mái đình ở trên đầu, cái lạnh bên ngoài bị áo choàng cản lại như cách một không gian, cũng không làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, Băng nguyệt, Bốn nguyệt đứng bên cạnh nàng, yên lặng bảo vệ.

“Quang vinh vương, người quân tử chỉ nói một lời, bốn ngựa khó theo, người đã đồng ý với ta không đem sự tình để lộ ra, xem ra ta đã quá tin tưởng người có thành ý hợp tác” Lục phủ lạnh lùng chất vấn, cười lạnh như băng, lạnh làm người ta không dám tới gần.

Quang vinh vương cũng bị nụ cười lạnh lẽo này làm kinh hãi, đã sớm chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của nàng, nàng cười lạnh như băng thì sao chứ, vẻ tươi cười trên mặt hắn cũng không giảm, bàn long trên cầm y màu vàng khí thế của nó rất phi phàm vũ động, hắn nói cười “Vương phi cần gì phải tức giận, là người không giữ chữ tín trước, kích thích Tần vương diệt Vân vương, chặt đứt một tay phụ tá đất lực của ta, người đã qua cầu rút ván, ta làm sao không thể không báo đáp người?”

Nàng mặc dù vẫn lạnh lùng cười, lại âm thầm lấy làm kì lạ, hắn làm sao biết được việc này? Lục phủ nhìn bàn long đang quay cuồng trên cầm y của hắn, nói ““ Xem ra chúng ta đều là những người không giữ lời hứa, may mắn ta không phải là nam tử, mà người, Quang vinh vương, có thể giữ lời hay không, bàn long (rồng năm) và rồng bay khác nhau, người có biết hay không?”

Quang vinh vương biến sắc, vừa nghe qua lời của nàng ý cười trên mặt có tia âm độc xẹt qua, đáy mắt trầm xuống, khí lạnh lẽo nổi lên, hắn cười lạnh, không trả lời mà hỏi ngược lại “ Vương phi có biết, người nam nhân thông minh chính là quyền thần, cũng là cái đinh trong mắt mà hoàng đế muốn diệt trừ, nhưng người có biết nữ nhân thông minh là gì không?”

“Mong Quang vinh vương có thể dạy bảo cho ta biết”

“Nữ nhân thông minh càng làm cho nam nhân muốn chinh phục”

Hắn lạnh lùng nhả ra một câu, trong nháy mắt Lục phủ cảm thấy lạnh như băng, trong lòng vì lời nói của hắn như ngưng kết lại, sự lạnh lùng và chấp nhất trong ánh mắt của nam tử đối diện làm nàng kinh hãi. Một lúc lâu sau, nàng ngược lại cười lạnh “ Quang vinh vương không cần nói đâu xa, Vân phu nhân của người cũng là một nữ nhân thông minh, cũng khó trách trước kia người toàn tâm toàn ý muốn tới tay cho bằng được”

“Thật không?” Hắn cười hắc hắc, nhìn chằm chằm gương mặt tuyệt sắc của nàng, gần từng tiếng một “ Vương phi, sao không giúp bốn vương một tay, với tài trí của người, nếu giúp bốn vương sẽ như hổ thêm cánh, khi bốn vương lên ngôi, người sẽ trở thành nữ nhân đệ nhất trong thiên hạ”

Bốn nguyệt Băng nguyệt nhũ mây, chết lặng trong lòng, Lục phủ sau khi nghe xong cũng ngẩn người, âm thầm cười lạnh, quân cờ của nàng lại xoay mình nói cho nàng bước kế tiếp sẽ đi như thế nào, nên đem hắn đặt ở vị trí nào, xem ra Sở cảnh mộ nói không sai, quân cờ đôi khi cũng không nghe lời như vậy... Thế nhưng sao có thể tùy theo người được?

“Vương gia, thật là vinh hạnh cho ta, nhưng có vẻ như người đã đánh giá cao mình rồi, cũng đánh giá cao về ta, việc cũng không rõ ràng, ta cũng không có cái gì đảm bảo, hơn nữa ta không có hứng thú giúp người”

“Như vậy thật đáng tiếc, bốn vương đành phải đánh cuộc một phen” Vẻ lo lắng xẹt qua trong mắt Quang vinh vương, nhìn nàng cười lạnh, có chút chờ mong

“Không biết vương gia đánh cuộc cái gì?”

Ánh mắt hắn nhìn qua một bên, về phía tuyết rơi ngoài đình, tuyết đang nhẹ nhàng bay xuống, cười nói “ Bốn vương muốn đánh cuộc vị trí của người trong lòng vốn lạnh băng của Sở vương có bao nhiêu quan trọng?”

Đáy lòng của Lục phủ như có dòng nước lạnh chạy qua, lạnh thẳng tới lục phủ ngũ tạng, vẻ cười trên mặt hắn làm cho nàng có cảm giác không rõ ràng, hắn nghĩ muốn đối phó nàng cái gì, hay là nói hắn muốn Sở cảnh mộ làm cái gì?”

“Ta nghĩ ngày đó người tìm vương gia, chắc hẳn đã nói qua kế hoạch của người, bị hắn gạt đi, đúng không?” Nàng bỗng nhớ đến ánh mắt lạnh như băng của Sở cảnh mộ ngày đó, âm thầm phỏng đoán như vậy...

“Vương phi thông minh như vậy làm cho bốn vương nhìn với cặp mắt khác xưa, nếu Sở cảnh mộ không đáp ứng, ta có biện pháp làm cho hắn đáp ứng” Sắc mặt của Quang vinh vương không thay đổi, vẫn cười lạnh như trước “Ta thật sự muốn biết, tầm quan trọng của người trong lòng hắn sẽ khiến hắn làm nên cái gì?”

“Vương gia có biết tiền đặt cược lần này quá lớn hay không?” Nếu sơ ý, tất cả khát vọng của người có thể trở thành bọt nước” Lục phủ cũng cười, cười đến châm chọc...

Đánh cuộc vị trí của nàng trong lòng Sở cảnh mộ...

Hừ! Chính ta cũng không dám đánh cuộc, người dựa vào cái gì làm như vậy...

“Nếu không thử, vĩnh viễn sẽ không biết kết quả, ván cờ này đã căng thẳng lâu quá rồi, đây là thời điểm để phá vỡ tình thế đó, vương phi, trong thế giới của dân cờ bạc có một câu, không biết người đã nghe qua chưa, trên sông bạc, người nhất gan sẽ là người bị thua nhiều nhất”

Lục phủ lạnh lùng lắng nghe, hắn đột nhiên cười ha ha, tiếng cười cuồng vọng như quỷ魅, bắn thẳng đến tai nàng, một nỗi bất an dần dần mở rộng, chậm rãi quần lay tìm nàng,

Tiếng cười chợt ngưng lại, Quang vinh vương đứng dậy, trên cao nhìn xuống Lục phủ đang ngồi, cổ ý ép sát vào trước mặt nàng, cười nói “ Chẳng lẽ vương phi không thắc mắc sao, Bốn vương cùng Vân phu nhân thật sự rất tò mò muốn biết”

Sau khi hấn rời đi, Lục phủ mới hồi phục tinh thần, nghe âm thanh gió tuyết rít gào bên ngoài, bên tai không dứt, tuyết rơi càng ngày càng nhiều, gió cũng càng mạnh, sau khi gió tuyết cuồng bạo qua đi, tới phút cuối cùng sẽ là cái gì?”

Lòng bất an càng rõ ràng, giai điệu dồn dập, nàng đảo mắt nhìn tám bia đá, ba chữ trong gió tuyết vẫn rõ ràng như cũ.

Phong ba đình, lần trước ở đây bài mưu, kết quả trong triều đã xảy ra nhiều trận hỗn loạn, mưa máu, còn hôm nay thì sao? Sẽ gặp gió bão như thế nào đây?

Nàng như mất nhìn tuyết bay tán loạn đầy trời, nhánh cây khô không chịu nổi sức nặng của tuyết chợt gãy, một tiếng rắc vang lên...

Trong gió mạnh gào thét, ba chữ làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Phong ba đình...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 54: Ấm áp

Lục phủ lẳng lặng ngồi trên giường, kéo chăn bông đắp kín chân mình, chỉ ngồi yên lặng như vậy, hai tay ôm lấy chân. Không khí trong phòng cực kỳ ấm áp, ấm làm sắc mặt nàng ửng hồng rất mê người, kiều diễm ướt át.

Mấy lúc gần đây nàng thường ở trong trạng thái như vậy, không còn vẻ tươi cười, chỉ có nét trầm tĩnh.

“Vương phi, uống một chén trà cho ấm thân mình đi” Bôn nguyệt bưng chén trà, ngồi vào bên giường, Lục phủ tiếp nhận chén trà, nhưng không uống, chỉ ử tay vào chén ngọc để sưởi ấm bàn tay lạnh như băng của mình.

“Vương phi, gần đây tại sao lại không đi ra tiền sảnh ăn cơm?”

Lục phủ cười khẽ, liếc nàng một cái, “Bôn nguyệt, người không có nghe vương gia bảo sao, Thời tiết lạnh ta không nên ra khỏi Tây sương nhiều”

Bôn nguyệt trêu ghẹo “Vương phi từ khi nào thì trở nên nghe lời như vậy, ta không biết đó”

Lục phủ cười cười, mở lòng bàn tay mình ra, bởi vì vừa áp vào chén trà, lòng bàn tay ửng đỏ, có điểm ấm áp..

Tuyết trắng vẫn bay ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng tung bay, đất cùng trời một màu trắng xóa, một vài bông tuyết đáp xuống cửa sổ, tan ra, để lại một dấu vết ướt át.

Lục phủ nhìn bông tuyết lạnh như băng tan ra, chiếu vào trong mắt có một tự vị khác..

“Bôn nguyệt, trà này thật ấm”

“Mới vừa pha, dĩ nhiên là ấm rồi” Bông nguyệt và Vô danh gần đây phải qua giúp tuyến đường thủy của Dao quang và cả sinh kế của Tô gia, nhưng cũng không quên nhắc nhở nàng phải chú ý không được ra lạnh, nếu trà này lạnh, Bông nguyệt sẽ không vui cần nhân nàng một buổi “Lục phủ tỏ vẻ bất mãn, quệt nước dính ở môi, cười..

Có một tiếng động vang lên ngoài cửa, Bôn nguyệt nhíu mày, đứng dậy đi ra nội thất, Tinh nhân mang theo một cảm hộp, áo thật dày dính đầy bông tuyết, trên tóc cũng có, nhưng lại cười thản nhiên “Bôn nguyệt..”

“Tinh nhân, sao người lại tới đây” Bôn nguyệt tiếp lấy cảm hộp từ tay nàng, đặt ở trên bàn.

Tinh cảm của các nàng đối với Tinh nhân, Kim nhân cũng không tệ, tuy không thân mật nhưng cũng không xa lạ, Tinh nhân phui phui bông tuyết trên người,

“Hôm nay vương gia mang một ít điểm tâm từ trong cung về, nói là mùa đông ăn vào sẽ ấm, bảo ta mang đến cho vương phi” Tinh nhân cười cười, ôn hoà nói.

“Vắt và cho người rồi” Bôn nguyệt cũng cười, Lục phủ ở trong nội thất nghe được, ánh mắt nàng chợt léo lên, ôn nhu nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ cũng có chút châm chọc.

“Đúng rồi, Tinh nhân, hôm nay vương gia có ở trong phủ không?” Bôn nguyệt làm như vô tình hỏi.

“Vương gia đi duyệt binh rồi, thời gian gần đây đều đi duyệt binh”

“Còn tiểu thư Liên y ở Nam viên thì sao?”

“Liên y tiểu thư” Tình nhân có điểm nghỉ ngơi hỏi, hơi hơi nhăn mày, nhưng lại cười nói “Nàng đang ở Nam viên, hôm nay lão vương gia cùng nàng chơi cờ”

Sau khi cùng Bôn nguyệt nói chuyện một lát, nàng rời đi... Bôn nguyệt mở hộp ra, một mùi thơm ngát bay vào mũi, hương thơm ấm áp tỏa khắp gian phòng. Là một món điểm tâm màu sắc hấp dẫn, nàng lấy ra một nửa mang vào nội thất.

“Vương phi, thật là thơm đó..”

Lục phù cười cười, cầm lấy một miếng, nhẹ nhàng cắn một ngụm, mềm dẻo rất ngon miệng, nhất thời miệng đầy hương thơm, có một dòng nước ấm áp chảy vào trong lòng, thật là ấm.

Một tay Lục phù xoắn lên chân bông, bước xuống giường, cầm lấy áo choàng ở một bên, cười rất phong tình “Bôn nguyệt, mang điểm tâm theo, chúng ta đi Nam viên...”

“Vâng”

Vừa ra khỏi phòng, một cơn gió tuyết thổi vào người, làm cho Lục phù lạnh tận đáy lòng, đôi mắt nhìn đất trời mờ mịt, nàng vẫn đứng yên nơi cửa, yên lặng nhìn chăm chú, ánh mắt lạnh như băng nhìn hoa mai đang đua nở, trắng hồng, đủ cả... mưa hoa mang theo bông tuyết càng thêm xinh đẹp, nhưng ở trong đáy mắt của Lục phù lại hiện lên một tia hận ý như có như không.

Nàng kiên quyết bước ra... Con người sống phải làm như vậy, chỉ có bước đi một bước đầu tiên, những bước tiếp theo sẽ tốt thôi...

Vừa vào Nam viên, nghe được một trận cười từ chòi nghỉ mát truyền đến, Lục phù thoáng ngần ra, xuyên qua gió tuyết, nhìn đăm đăm trong chòi nghỉ mát có hai người đang chơi cờ, gió tuyết gào thét bên ngoài và bên trong chòi nghỉ mát như cách một không gian. Bên ngoài lạnh lùng, bên trong ấm áp, Lục phù dừng bước lại...

Hình ảnh này rất quen thuộc...

“Vương phi” Bôn nguyệt nghi hoặc lên tiếng, thân thể của Lục phù chấn động, hướng tới chòi nghỉ mát mà đi.

Du nhả là người đầu tiên thấy nàng, ngăn người đứng lên “Tham kiến vương phi”

“Tỷ tỷ quá khách sáo rồi” Lục phù một tay nhẹ nhàng nâng nàng dậy, rồi hướng tới Sở vân hành lễ “Thê nhi tham kiến gia gia”

“Cảnh mộc nói thân thể ngươi không tốt lắm, đang là mùa đông như thế nào lại ra đây?” Giọng nói đầy vẻ quan tâm, áo choàng rộng thùng thình bọc lấy thân mình của ông, ở trong gió tuyết càng có vẻ suy nhược.

Trên ghế đá có để miếng đệm, Lục phù ngồi vào một bên, ý bảo Bôn nguyệt lấy điểm tâm ra, cười nói “Ta muốn tới thăm tỷ tỷ, không nghĩ tới sẽ gặp gia gia ở đây, Đây là chút ít điểm tâm, thật ngon miệng, tỷ tỷ thử nha”

“Này không phải.” Sở vân sau khi nhìn thấy điểm tâm Bôn nguyệt vừa lấy ra, cực kỳ nghi hoặc, nhớ rõ Tình nhân vừa mới nói Sở cảnh mộc cố ý mang từ trong cung về cho Lục phù, không cho người khác dù chỉ một miếng, ngay cả phụ thân là mình cũng không được đụng vào”

Du nhả lại lấy làm kì lạ, nàng đã vào phủ hơn một tháng nhưng rất ít gặp Lục phù, nay thấy nàng đột nhiên tới thăm không khỏi giật mình, nhìn gương mặt Lục phù dường như có điểm hoảng hốt cùng hoài niệm.

“Cám ơn vương phi” Nàng thân nhiên nói lời cảm tạ, tiện tay cầm lấy một miếng điểm tâm trong đĩa.”Quả thật là cực phẩm”..

Lục phù cười, khóe mắt nhìn thấy vẻ tán thưởng của Sở vân, càng cười đến kiểm điểm “Gia gia cùng tỷ tỷ đang chơi cờ sao?”

“Đúng vậy, Phù nhi biết chơi sao?”

“Có biết một chút”

“Vậy chúng ta đều là người chơi cờ” Ông cười càng vui vẻ, chậm rãi nhớ lại, “Từ nhỏ cảnh mộc đã thích chơi cờ, ta nhớ rõ hẳn trước kia đều thua cho ta. Về sau không biết vì cái gì, mỗi ngày đều nghiên cứu binh pháp, kỹ nghệ không ngừng thăng tiến, từ đó về sau ta chưa từng thắng qua hẳn”

Giọng nói hình như có vẻ không phục, nhưng lại giấu trong đó sự cung yêu và tự hào. Lục phù cùng Liên y liếc nhau, nở nụ cười, Có lẽ đây là niềm tự hào thường thấy nơi người cha.

“Vậy Phù nhi cùng Liên y chơi tiếp đi, kỳ nghệ của Liên y không kém Sở cảnh mộc đâu”

“Làm cho Phù nhi thấy thẹn, ta là thương nhân quen thuộc với bàn tính hơn, so ra có nhiều hứng thú hơn, chơi cờ, thật lâu rồi không chơi, cảm thấy nhiều

điểm mới lạ” Lục phù cười, ánh mắt nàng đảo qua Sở vân cùng Liên y, trong mắt có chút đăm chiêu.

Bôn nguyệt kinh hãi đứng ở một bên, nàng đã theo Lục phù nhiều năm, Lục phù trong lúc này cười đến ngọt ngào là lúc tâm tư của nàng khó dò nhất, sự việc phức tạp rồi, nàng không ngừng đánh giá ba người họ đang nói cười, đáy lòng thấy lạnh lẽo,

“Gia gia, người biết Lý gia ở Thành nam không? Nghe nói cùng Sở gia có bà con xa phải không?” Cười đùa một chút, làm như nghĩ đến cái gì, Lục phù có chút đăm chiêu hỏi.

“Lý gia ở Thành nam, cùng Sở gia có bà con xa, bất quá là chuyện đã qua lâu rồi, nếu lúc này không nhắc ta cũng quên, vì sao đột nhiên lại hỏi đến chuyện này?” Ông khó hiểu nhìn nàng.

“Trong thương trường gần đây có nhiều điều thú vị” Thấy hai người họ có hứng thú muốn nghe Lục phù cười ảm áp “Sinh kế của Lý gia bị thảm bại, tài chính đã kiệt quệ, sắp lâm vào cảnh nhà tan cửa nát, Mấy ngày hôm trước Lý bang tìm đến thế nhi, nói cùng Sở gia có bà con xa vân vân, muốn ta giúp hắn vượt qua lúc khó khăn, cho nên ta mới hỏi gia gia”

Bôn nguyệt ngẩn người. . .tại sao nàng không biết sự tình này. . .

Sở vân cũng sững sốt vài giây, “Ta nhớ rõ Lý gia cũng có mặt mũi trong thương trường, như thế nào lại bị tán gia bại sản như vậy?”

“Thế sự không thể nói trước được, tục ngữ có nói, thời trẻ thường qua mau, Nghĩ cũng thật đáng tiếc, Lý bang vốn là huynh đệ tốt, hai người huynh đệ mấy chục năm. Cảm tình so với huynh đệ ruột còn thân hơn, ai có thể nghĩ đến huynh đệ của hắn đâm hăm một đao sau lưng, một đao trí mạng. Lão Lý gia chịu không nổi đã kích, tức giận đã qua đời” Lục phù vuốt vuốt sợi tóc trên má, ý cười ảm áp “Nói về tình huynh đệ, trong thế gian này, vì lợi ích và dã tâm của chính mình, huynh đệ ruột cũng có thể đâm một đao sau lưng, nói chi là bạn tốt. Có phải hay không, gia gia?”

Nàng cười đến vô hại như vậy, hỏi cũng vô tội như vậy, Sở vân giống như bị nàng hung hăng cho một cái tát, mặt mày xanh tím, hình ảnh đâm sau lưng một đao nằm đó như loé lên trong đầu ông, có hối hận, có bất đắc dĩ, còn có lo lắng, tất cả đều hiện lên. . .ông bị lời nàng làm chấn động. . .

Những lời này như đâm thẳng vào trái tim ông, thật sâu. .

“Sở bá bá, người làm sao vậy?” Du nhĩ lo lắng nhìn về phía ông.

“Không có việc gì” Nhìn ánh mắt lo lắng của Du nhĩ, ông lại áy náy, nếu nàng biết ông tự tay giết phụ thân nàng, nàng sẽ nghĩ sao?” Ánh mắt còn ảm áp như vậy không?”

Lục phù cũng tỏ vẻ lo lắng nhìn về phía ông “ Gia gia không khỏe sao?”

Sở vân nói “ Những lời nói của người làm ta kinh hãi”

Lục phù lại cười, thốt ra nhưng lời nói như vô tình “ Như vậy sao, ta nghĩ gia gia kiến thức rộng rãi, loại sự tình này đã thấy nhiều mới đúng, xin lỗi, tại Phù nhi không tốt”

Giọng nói ảm áp nhưng nghe ra có chút châm chọc.

Những lời này càng độc, giống như dùng sức ấn vào thanh kiếm đang cắm nơi ngực, vạch trần vết sẹo làm cho sắc mặt của ông trở thành trắng bệch, Du nhĩ rất lo lắng

Một thân ánh tuần tú đi vào Nam viên, bước đi không ổn định giống bình thường, mơ hồ có chút vội vàng, thấy ba người trong chòi nghỉ mát, liền nhẹ nhàng thờ ra, bước nhanh vào chòi nghỉ mát, “ Phù nhi, trời lạnh như thế, đi ra ngoài làm cái gì?”

Thấy hắn đến, Bôn nguyệt cũng âm thầm nhẹ nhàng thờ ra,

“Vương gia lo lắng cái gì? Nàng cười hỏi, nhưng vẻ tươi cười trong mắt Sở cảnh mộc có tia châm chọc.

Đôi mày anh tuấn nhíu lại, đột nhiên chú ý đến sắc mặt tái nhợt của Sở vân hỏi “ Phụ thân, người bị gì vậy?”

“Ta vừa cùng gia gia nói về những tin đồn thú vị ở thương trường mà thôi” Sở vân còn chưa nói gì, Lục phù đã tiếp lời.

Du nhĩ nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, không khỏi quay lại nhìn gương mặt đang tươi cười của Lục phù, nếu là vô tình, tại sao liên tiếp trong lời nói, lại có điểm vui vẻ khi trả được thù, nhưng người khác khó có thể nhận biết. . .Du nhĩ không thể không khỏi nghi ngờ động cơ của nàng. . .

“Cảnh mộc, phu thân có chút đau đầu, những người trẻ các người tiếp tục trò chuyện, ta đi nghỉ ngơi một lát” Nói xong liền rời chòi nghỉ mát.

“Người cùng phụ thân ta nói những gì?”

“Chỉ nói một vài điều thú vị, nếu không người cho là ta nói những gì?” Nàng cười hỏi lại, đối với vẻ mặt thâm trầm của hắn nàng chưa từng gặp qua.

“Phù nhi” Hắn không hờn giận lên tiếng.

Khỏe môi Du nhĩ gọi lên ý cười, nàng giờ có thể khẳng định, nữ nhân vừa mới cười ảm áp kia không có ý tốt, Sở vương cung yêu thê tử?Sợ là không muốn cho nhiều người biết Hai người trở về Tây sương, Sở cảnh mộc ra lệnh Bôn nguyệt lui xuống, nhìn Lục phủ nhân nhả uống trà, trong lòng kinh sợ, vừa nghe Tinh nhân nói nàng đi Nam viên, hần không ngừng kinh hãi.

“Phù nhi, phụ thân của ta trong cừu hận của ngươi đóng vai nhân vật gì?” Sở cảnh mộc không muốn vòng vo, nói thẳng ra nghi vấn của mình.

Tay Lục phủ đang cầm chén trà cứng đờ, đôi mắt tối đen ảm đạm thêm vài phần, nhưng vẫn cười thoải mái như cũ “Vương gia, có chắc chắn ngươi muốn biết không?”

“Ta chắc chắn” Hần vững vàng nhìn nàng, giọng nói kiên định. Nếu mà cứ lo lắng đề phòng như vậy, hần thà chọn lựa biết tất cả...

“Phụ thân ta là tự tay phụ thân ngươi giết, còn có tỷ tỷ của ta. Nếu Tấn vương là chủ mưu còn ông ta thì sao?” Lục phủ cười lạnh, cười đến bi thương, đã nói rõ trước mặt hần, lòng nàng thấy đau nhói “Trên tay ông ta thiếu ta hai mạng người”

Sở cảnh mộc ngậy người ra, bị một câu nói của nàng làm cho hồn vía lên mây, hần vốn nghĩ cha hần chỉ là đồng lõa, chưa từng nghĩ tới kết quả như vậy” Phụ thân hần...

“Có lẽ ngươi muốn nói, Phụ thân ngươi là do bất đắc dĩ, nếu không giết phụ thân ta, Lư gia là tấm gương của Sở gia, nhưng mà vương gia, trên thế giới này có nhiều việc bất đắc dĩ như vậy, nhân gian mới có cừu hận ,có tiếc nuối...”

Sau đó là một sự im lặng....

“Ngươi không thể buông tha ông sao?”

“Ngươi nói ta như thế nào buông tha? Giết phụ thân cùng tỷ tỷ của ta, mỗi ngày ta phải gọi gia gia, ngươi có biết ta dùng tâm tình gì để đối mặt ông ta, ? ngươi có biết ta dùng tâm tình gì để đối mặt ngươi không? Sắc mặt Lục phủ như bị bao phủ bởi một màn băng mỏng, bi hần hung hăng dẫm lên, trong nháy mắt vỡ ra từng mảnh nhỏ, hai má trở nên ửng đỏ.

“Phù nhi...” Hần ngồi bên người nàng, gắt gao nắm lấy tay nàng, lời của nàng làm cho hần lo lắng, chỉ một câu lấy tâm tình gì để đối diện làm lòng hần nảy lên, lại vì thù hận sâu thẳm của nàng mà kinh hãi. “Buông tha tất cả có được không, lùi một bước trời cao đất rộng, không tốt sao, ngươi sống trong thù hận nhiều năm như vậy mệt chết đi”

Hần đau lòng nàng có biết không? Ngày ngày vì nàng mà đến, hàng đêm vì nàng mà thương, nàng lại có biết không?

“Vương gia, ngươi nói thật là dễ nghe, không phải phụ thân cùng tỷ tỷ ngươi bị giết, ngươi đương nhiên có thể nói nhẹ nhàng như vậy. Làm cho ta bận tâm tới ngươi, ngươi cho rằng ta không có sao, ta vốn nên chết theo phụ thân ta, vì cừu hận, ta làm cho bản thân sống như hồn ma, ngươi muốn ta buông tha? Có rất nhiều chuyện không tự mình trải qua ,sẽ không nói được đường hoàng như vậy đâu” Lục phủ dùng sức giãy ra khỏi tay hần, đây là lần đầu tiên, hai người họ cãi nhau...

Lòng Sở cảnh mộc run lên, khó chịu cực kỳ, rồi lại không biết làm sao bây giờ. Hần vốn nghĩ muốn hấp dẫn nàng yêu thương hần , vốn nghĩ dùng cảm tình của mình để làm nàng mềm yếu đi, xem ra hần đã đánh giá cao vị trí của mình trong lòng nàng rồi.

“Phù nhi, đối với ngươi mà nói, không có gì so với báo thù quan trọng hơn sao?” Ngay cả chính hần cũng không cảm nhận được trong giọng nói của mình trầm trọng như vậy.

Lòng đang bị buộc chặt của Lục phủ có chút mềm ra, ần ần đau, nhìn thẳng mắt Sở cảnh mộc, hốc mắt như muốn khóc, mũi cũng muốn sụt sùi, nếu có thể lựa chọn, nàng sẽ lựa chọn sống trong hận thù sao?”

“Đương nhiên là có! Đó là khôi phục lại danh dự cho phụ thân ta, ta bắt chấp tất cả, đánh cuộc tánh mạng, cũng sẽ làm cho cha ta thoát khỏi tội oan” Nàng cương quyết nói.

Lại là một trận yên lặng... Trong gian phòng ảm áp chỉ có hai đôi mắt chăm chú, nhìn xem ánh mắt của nhau, chăm chú mà ần nhẩn...

Khí tự trong lòng ngực, đuối không đi, Lục phủ cổ không rơi lê, mím môi “Vương gia, nếu có một ngày, ta giết phụ thân ngươi, ngươi sẽ làm gì?”

Sẽ hận ta sao?

Thân hình của Sở cảnh mộc chấn động, lời nói của Lục phủ là vấn đề hần muốn trốn tránh, hiện giờ bị nàng đề cập tới, lòng hần giống như bị nàng bóp nát, yết hầu cũng bị nàng xiết chặt...

“Ta không biết...không biết...Phù nhi...Không nên ép ta!” Hần bỗng nhắm mắt lại, đây là nỗi đau khó nhin, Lục phủ cười khế, cười đến trống rỗng...

Hần muốn nói với nàng, hần sẽ hận nàng sao.

Giống như ma quỷ đang giờ nanh múa vuốt, nàng không phải lạnh nhạt với tất cả sao, thì ra nàng còn có thứ phải hoảng sợ, cũng sẽ sợ, cũng sẽ...

Sở cảnh mộc, vì sao ngươi là con của Sở vẫn , vì sao ta lại là nữ nhi của Lư gia?

Một người đã ở trong nước biển lạnh như băng nhiều năm, sẽ tham luyện sự ấm áp, đó là một loại ý lại đáng sợ cùng không muốn rời xa...

Ta mệt mỏi người có biết, ta hận, người cũng có biết hay không. ..

Nàng cười, cười đã muốn trở thành thói quen của nàng, nàng căn bản không biết cười là vì cái gì, cũng chưa bao giờ để ý tại sao mình phải cười, tươi cười cũng giống như ánh mặt trời, mà không có mặt trời nàng vẫn cười ấm áp như cũ.

Đó là một loại chứng minh...

“Ta làm người mệt chết được, có phải không?”

Hắn cũng cười “Dù mệt chết cũng không bằng cái mệt của người”

Lục phù nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi đến bên người hắn, ngồi ở trên đùi hắn “Ôm ta một cái, có thể chứ?”

Nàng rất quyến luyến sự ôm ấp của hắn....Ấm áp đến nỗi nàng không muốn rời đi, rõ ràng biết đang lún xuống bùn, nhưng cũng không muốn rút ra...

Sở cảnh mộc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng thật lâu, mặt mày mất mĩ, đã sớm ghi khắc thật sâu trong lòng hắn, trừ phi chết đi, hắn không thể nào quên được.

Kèm lòng không được, tay hắn gát gao ôm lấy thân hình nhỏ xinh, đầu vùi vào cổ thơm tho của nàng...

“Phù nhi, người ấm quá” Sở cảnh mộc than thành tiếng, thân thể sao ấm áp như vậy, mà lòng nàng lại lạnh như băng.

Phù nhi, tới khi nào thì lòng người mới ấm áp đây?

“Phải không?” Lục phù ôm lấy lưng áo của hắn, cái mũi hích hích như nhện không được, yên lặng rơi lệ, từng giọt từng giọt thấm vào áo hắn, khi Lục phù khóc, chưa bao giờ khóc ra tiếng, cũng là bị ai thống khổ như vậy. “Vương gia, người cũng rất ấm áp”

Không chỉ có thân thể người ấm áp mà lòng của người cũng rất ấm

Trong phòng ấm áp, có hai linh hồn cô độc đang tìm kiếm sự ấm áp trên người của nhau, một người thân ấm mà lòng lạnh, nhưng mà lòng lạnh như băng đã bị tan rã, một người thân ấm lòng ấm, không biết lòng ấm áp cũng sẽ trở nên lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Tính kế

Trời rất lạnh, tuyết rơi cả đêm, nếu có lựa chọn, ai ai cũng muốn quán mình trong ổ chăn ấm áp.

Có một vị khách quý đến thăm Tấn vương phủ, người khách này một thân hoa lệ, áo choàng ấm áp bao bọc một thân thể cường tráng, trong cái lạnh như băng làm cho hắn có vẻ lạnh lẽo và tà mị hơn.

Một lúc sau, trong thư phòng của Tấn vương, minh châu tỏa sáng chiếu lên hai gương mặt tuấn lãng. Trong ánh sáng mờ ảo có thể thấy được một người đang cười lạnh còn người kia thì cười âm hiểm.

“Thế nào, giao dịch này không tồi phải không?” Quang vinh vương cười lạnh hỏi, tay cầm chén trà nóng, mùi trà thơm phả vào mặt, hắn hít vào một hơi như muốn đuổi đi hơi thở lạnh lẽo.

“Nói ra mục đích của người đi” Tấn vương hừ một tiếng, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, khóe môi cong lên trào phúng “Trong thiên hạ này làm gì có chuyện ăn com trả miễn phí bao giờ”

h="48">Nếu nói hai người này là mèo, Quang vinh vương chính là con mèo đang vờn chuột, hắn không vội đem con chuột nuốt vào bụng, mà chỉ mỉm cười đùa giỡn, tra tấn, cho đến khi con chuột kiệt sức. Còn Tấn vương sẽ lập tức nuốt con chuột, mạnh bạo không chừa đường sống. Không giống như Quang vinh vương, hắn thiếu sự kiên nhẫn.

“Rất đơn giản, ta đưa cho người một người, người cũng phải đưa ta một người, người muốn người sống, còn ta lại muốn người chết” Quang vinh vương mỉm cười nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Tấn vương.

Nhàn nhả vuốt ve nhẫn ngọc trên ngón tay, kèm theo là tiếng cười tà mị, hơi hơi có điểm chờ mong. Ngoài cửa phòng, gió mạnh vẫn thổi, trong mùa

đông lạnh giá càng thêm rít gào, làm cho lòng người vốn lạnh như băng cũng trở thành cứng rắn như sắt thép. Vừa cứng lại vừa lạnh.

“Rất tốt, hợp tác đã đạt thành” một tiếng nói mạnh mẽ vang lên, hai nụ cười đồng thời nở trên môi.

Quang vinh vương đứng lên không một tiếng động, không để lại dấu vết rời đi. Chỉ trong một đêm làm giao dịch, hai người vương gia đã biến đổi vận mệnh của biết bao nhiêu người.

Việc này cũng chứng minh, không có kẻ thù nào là vĩnh viễn, vì quyền lợi và dục vọng, kẻ thù đôi khi cũng sẽ trở thành bạn thân.

Cũng trong lúc đó, tại một nơi khác, trong Quang vinh vương phủ.

Vân Uyển Phù đang đứng trong tuyết lạnh như băng, đèn lồng trong hành lang tỏa ra một vầng sáng mờ mờ lung, một trận gió thổi qua, giống như có một bóng ma xẹt đến. Lúc sáng, lúc tối, ánh sáng lập lờ, trên gương mặt mềm mại của nàng đã trở nên ửng đỏ vì lạnh, giống như có một tầng băng tuyết mỏng kết lại. Gió lạnh gào thét thổi qua, quất vào mặt nàng, tuy không bén nhọn nhưng rất đau.

Không ai biết nàng đang nghĩ gì, cũng không ai dám hỏi nàng, thậm chí ngay cả tỳ nữ bên người nàng cũng chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn, rồi lặng yên rời đi.

Vù vù, chỉ có tiếng gió mạnh gào thét.

Thân ảnh nhỏ bé, yếu ớt đứng trong tuyết, mặc dù thân thể nhìn có vẻ mỏng manh như vậy, nhưng vẫn kiên quyết đứng thẳng người. Người tỳ nữ biết rõ, Vân Uyển Phù cũng rất sợ lạnh, nhưng hôm nay lại đứng trong tuyết thật lâu. Nhớ rõ những đêm gió tuyết, Uyển phù luôn luôn rúc vào trong chăn ấm. Có những đêm dài, nàng bị bắt ngồi kể chuyện xưa bên giường cho đến khi Uyển phù chìm vào giấc ngủ.

Xuân đào đứng ở xa xa, nhìn tuyết bám trên tóc nàng ngày càng nhiều, nàng biết Uyển phù cảm thấy cô độc cùng bị thương, cũng biết rõ nội tâm đang khổ sở. Nội tâm của Vân Uyển Phù, như đã khép kín lại. Người thông minh, một khi trong lòng đã bị tổn thương, rất khó có thể lành lại. Một khi đã có tình, sẽ rất khó buông tay.

Ánh mắt chợt loé lên, nhìn Quang vinh vương đi vào đình viện, Xuân đào lên tiếng thỉnh an “Nô tỳ thỉnh an vương gia”

Nàng biết Quang vinh vương không thích nhìn vẻ tức giận của Vân Uyển Phù.

Quang vinh vương lạnh lùng cười, liếc Xuân đào một cái, hướng về Uyển phù đang ở trong đình viện mà đi, ánh sáng mờ ảo trong đêm chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

“Người nói người có thể lấy được chứng cớ, vậy chứng cớ đâu? Hắn lạnh lùng hỏi.

Vân Uyển Phù cười trào phúng, không đáp mà hỏi lại “Ta lấy làm kì lạ, không phải người thích Tô Lục Phù sao, Vì cái gì phải tính kế hãm hại nàng ta?”

“Vậy thì sao, không phải người rất hy vọng điều đó?” Bỏn vương không hiểu vì sao người hỏi như vậy.”

Chấp tay sau lưng, đứng song song với nàng, cười cười nhìn xem hoa mai đang đua nở trong đình viện, Quang vinh vương là người thích hoa mai có tiếng. Trong vương phủ nơi đâu cũng là hoa mai.

“Hừ” Lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, hắn từng đối với nàng hết mực si mê, hiện giờ lại tỏ vẻ yêu thích một nữ tử khác, quả nhiên lòng người dễ thay đổi. Thêm vào lợi dụng, đối với tình yêu mà nói, khi được thốt ra từ miệng của nam nhân này là một việc hết sức buồn cười

“Người không có lòng, tại sao lại nói lời yêu?”

Hoặc là có thể nói, trong thế gian này, tình cảm cũng không đánh lại dã tâm và quyền lực. Ngai vàng kia so với tình yêu càng có sức hấp dẫn hơn. Giấc một cả đời của nam nhân vĩnh viễn vẫn là —Quân lâm thiên hạ. (Thống trị thiên hạ)

Cho nên, nữ nhân nhất định sẽ trở thành vật hi sinh, giống như nàng... như nàng vậy....

Tô Lục Phù, người dùng kế trên người ta một lần, ta đây sẽ trả lại người một lần. Người làm cho ta đau khổ, ta cũng sẽ không để cho người sống thoải mái...

Ánh mắt điên cuồng lạnh lẽo nhìn bông tuyết đang bay là tả xuống, nàng luồn vào tay áo lấy ra một vật, tuyết trắng, áo choàng lông trên tay nàng cũng trắng, đất trời toàn một màu trắng xóa.

Áo choàng vừa ở ngoài tuyết một chút đã bị bông tuyết bám vào .. Quang vinh vương nhận lấy, nàng nở nụ cười tà mị, nỉ non “Sở vương cung yêu thê tử, ha ha, xem ra được cung yêu như vậy đôi khi cũng biến thành có hại!” Đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Vân Uyển Phù nghiêng đầu thấy khoé môi hắn đang nở nụ cười ác ý, có chút không hiểu. Nàng âm thầm than cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế thật sự hại người, trước kia hắn đây về chính trực. Nhưng kể từ sau khi thành thân, theo cục diện biến đổi, cùng Tấn vương giao tranh ngày càng quyết liệt, hắn cũng trở nên càng ngày càng tàn nhẫn. Chính khí cùng lương tâm đã từng chút từng chút rời khỏi trái tim hắn để nhường chỗ cho sự lãnh khốc, vô tình..

Hoàn cảnh bức người... .

Hay có thể nói là đã tâm đã biến con người ta trở thành như vậy...

Nàng không bao giờ có thể nghĩ tới, hẳn sẽ cùng Tấn vương hopc, bày mưu hướng về Sở vương phủ đang vẫn còn đang trong cảnh yên bình, hoa mai đua nở..

“Bốn vương đã quá coi thường , nguoi rồi , áo choàng này làm sao nguoi có thể tới tay được?” Quang vinh vương đem áo lông thu vào tay áo, trong giọng nói có ý tán thưởng, nhưng thái độ lại lạnh như băng.

“Điều đó nguoi không cần bận tâm, đồ vật này nọ chỉ cần tới tay là được rồi, cần gì phải biết quá trình làm sao lấy được. Một khi Tấn vương đã nhắm vào cái gì, làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn ? Ta thật sự muốn nhìn xem, nàng ta sẽ gặp kết cục gì?” Giọng nói cứng rắn, ẩn chứa mối hận ngầm trong đó, trong mắt nàng cũng mang theo bốn phần lạnh lẽo.

Quang vinh vương cũng không đáp lại, tay vuốt ve áo lông trắng nõn trong tay áo, giống như đang vuốt ve khuôn mặt ấm áp của Lục Phù, mà không phải là tuyết lạnh như băng.

“Nguoi có biết không, muốn có được một người, trước tiên phải chiếm được thiên hạ” Trên mặt Quang vinh vương hiện lên hàng loạt dã tâm. Từ xưa giang sơn và mỹ nhân, nếu muốn có được mỹ nhân phải có được giang sơn trước.

Vân Uyển Phù chân động, lại cười lạnh !

Thiên hạ! Làm như mỗi người đều có thể lấy được thiên hạ vậy.

Tuyết vẫn rơi như cũ, chỉ trong một ngày, đã đọng lại một tầng thật dày trên mặt đất.

Phủ của tướng quân Mục phong

Đình thái, lầu lý đầy vẻ tinh xảo, có thể thấy được Tấn vương rất có thành ý muốn lung lạc Mục phong, một miếng ngồi, một cảnh cây, không phải nhà bình thường có thể sánh bằng. Nhưng phủ đệ to lớn như vậy chỉ có một tướng quân, một phó tướng và một người thiếu tướng, ngoài ra còn có bốn thị vệ, . Một nữ nhân cũng không có, lạnh lẽo khác thường, ngay cả đình viện bị tuyết trôi qua cũng có vẻ yên tĩnh.

Đây là lần đầu tiên Du Nhã bước chân vào ngôi phủ đệ được Tấn vương ban thưởng này, nàng đến một mình không mang theo người nào cả... Chậm rãi đi vào hành lang gấp khúc uốn lượn, đôi mày thanh tú hơi nhăn lại, chột thờ dài.

Trong phòng khách, một thân ảnh cao lớn đang đứng đó tự bao giờ, trong thời điểm Du Nhã mới bước vào chột xoay người lại, hé ra một nụ cười ấm áp “Du nhĩ”

Du Nhã cũng cười với hắn , một người tráng niên đi ra, có vẻ là một quân nhân dũng cảm khí thế hiên ngang, trầm tĩnh đi đến trước mặt Du Nhã quỳ xuống đất làm một cái đại lễ “ Tham kiến nhị tiểu thư”

“Bùi lương tướng quân mau mau đứng lên đi, Du Nhã không dám nhận đâu” Du Nhã cuống quýt lấy tay nâng hắn dậy, cười biết ơn, bởi vì hắn nắm đó phần đầu quên mình, Lưu phong mới có thể sống tới ngày nay.

“Nhị tiểu thư ngàn vạn lần đừng nên nói vậy, Bùi lương từ nhỏ chính là tướng quân của Lưu gia, hành lễ với tiểu thư là việc thiên kinh địa nghĩa. Nét mặt kiên nghị không chút thả lỏng, đó là một ánh mắt trung thành như cây tùng cây bách, vững vàng.

“Du Nhã và Bùi thúc, ngồi xuống đi, chúng ta có việc quan trọng phải bàn” Lưu phong cười một tiếng, ý bảo hai người ngồi xuống, trong phòng không có ấm lò, gió lạnh tiến vào căn phòng rộng lớn, một con gió lạnh lẽo tiến thẳng vào lưng Du Nhã. Nàng cười nhợt nhạt, vuốt vuốt áo da cừu trên người, hai bàn tay không dám để lộ ra ngoài cổ tay áo.

“Ca ca nguoi tìm ta đến có chuyện gì sao? Nàng nhủu mày hỏi.

“Du nhĩ, ta hỏi nguoi, Sở vương phi là người như thế nào?” Vì toàn là người nhà và người thân tín, Lưu phong cũng không cần vòng vo, trực tiếp hỏi Du Nhã, trong giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng bẩm sinh.

“Sở vương phi, Tô Lục Phù phải không?” Nàng chớp chớp mắt, tỏ vẻ nghi ngờ, không đáp mà hỏi lại “ Ca ca , tại sao lại hỏi ta vấn đề này?”

“Nguoi trước đừng hỏi, chỉ cần trả lời thôi”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, ta ở tại Nam viên, nàng ở Tây sương, hơn nữa nàng rất sợ lạnh. Cảnh mộc ca ca rất ít khi để nàng ra ngoài, cho nên ta cũng ít gặp nàng, có đôi khi ngẫu nhiên gặp được, nhưng cũng chỉ lên tiếng chào hỏi mà thôi. Ta không hiểu nàng rõ lắm, nhưng ấn tượng của ta đối với nàng rất tốt. Du Nhã cười nói, không biết vì sao, nét mặt của Lục Phù không ngừng lóe lên trong đầu nàng, một tình cảm không rõ tên dâng lên trong lòng, vì thế cho nên nàng rất hy vọng có thể thường gặp được Lục Phù. Nàng cũng muốn đi Tây sương gặp mặt, nhưng nghe thị nữ nói lại, Lục Phù không thích người khác đến Tây sương, nên nàng cũng từ bỏ ý định đó.

Trên mặt của Lưu phong và Bùi lương đồng thời hiện lên nét vui mừng “ Nghe nói Sở vương cũng yêu thế tử, chuyện đó đúng phải không?”

Du Nhã nhìn mặt hai người họ đều có nét vui mừng, thấy buồn bực vô cùng, một nỗi bất an dâng lên, đuổi như thế nào cũng không đi, nhưng vẫn thành

thật trả lời “Cảnh mộ ca ca rất thương nàng, nhưng hình như Sở vương phi đối với Sở bá bá có địch ý, chỉ mờ nhạt thôi, nhưng ta có thể cảm nhận được. Mỗi lần hai người họ gặp nhau, Cảnh mộ ca ca luôn có điểm kì lạ, giống như rất lo lắng... Tóm lại thật là kì quái... ta cũng không được rõ lắm...”

Lưu phong cười lắc lắc tay, cổ tay áo nhẹ phẩy ra một cơn gió lạnh, Du Nhã không khỏi co rúc lại “Việc đó chúng ta mặc kệ, chỉ cần xác định Sở Cảnh Mộ rất thương nàng là đủ rồi”

“Ca ca” Du Nhã thật sự không nhịn được nổi bất an trong lòng, còn có chút tò mò, nhìn Bùi lương liếc mắt một cái, lại nhìn Lưu phong “Tự nhiên tại sao lại nhắc tới Sở vương phi?”

Lưu phong cùng Bùi lương liếc nhau, sau khi trao đổi ánh mắt mới cười nói “Du nhi ngươi cũng không phải người ngoài, ca ca không dấu ngươi, chúng ta làm vậy là để kiểm chế Sở Cảnh Mộ”. Có một đêm ta lên vào thư phòng của Tần vương, trên tường treo một bức họa mỹ nữ, ta suy nghĩ, sau đó từ một người thị nữ của hân mới biết được, người trong bức họa kia là Sở vương phi, nghe nói Tần vương sau khi gặp nàng ở trong cung liền sai người vẽ ra bức họa đó. Ta không nhớ rõ lắm, nhưng có thể nói đó là một mỹ nhân”.

“Sau đó thì sao?” Lòng Du Nhã nhất thời trầm xuống, trong giọng nói không thể che dấu nỗi kinh sợ, hai tay áo nắm chặt vào nhau.

“Quang vinh vương cùng Tần vương hợp tác, tuy rằng hân không nói rõ cho ta nghe, dù sao hân còn cảnh giác với ta, nhưng là ta biết, trong những ngày gần đây, Sở vương phi chắc chắn sẽ có chuyện” Lưu phong thần nhiên nói xong, giọng nói có vẻ thờ ơ.

“Không thể được!” Giọng Du Nhã chợt vút cao, Lưu phong cùng Bùi lương đều ngạc nhiên, nhíu mày nhìn nàng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Ca ca, không nên làm vậy, nàng...” Du Nhã la lên, nàng chỉ biết là không nên làm tổn thương Lục Phù. Nhưng cũng không tìm ra lí do tại sao, thật lâu mới nói “Nàng là thế nữ của Sở bá bá, là người của Sở gia a, ca ca”

“Sở gia” Lưu phong hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên ý hận, đuôi lông mày cũng có tia hận thù xẹt qua, khi nhìn thấy nét mặt lo lắng của Du Nhã, mới dần dần thu hồi về lãnh liệt, nhưng vẫn lưu lại một chút lạnh lùng “Nếu không phải năm đó Sở Văn cứu ngươi một mạng, lại không làm tổn thương người nhà của chúng ta, nếu không ngươi nghĩ ta có thể dễ dàng buông tha cho hân”

“Nhưng mà ca ca, chuyện đó cùng Sở vương phi không có quan hệ” Du Nhã hô to.

Lưu phong đột nhiên cảm thấy kì lạ, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu, như muốn tìm tòi nghiên cứu, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lên, ánh mắt nhìn về phía cửa gió mạnh đang thổi vào, mang theo một ít bông tuyết, làm như vô tình nói “Du nhi ngươi luôn luôn tiêu sái, thanh nhã, vì sao đối với một người không thân quen như Sở vương phi lại vô duyên vô cớ muốn bảo vệ, nàng cùng chúng ta không thân thiết, có bị gì cũng không quan hệ”

“Ca ca, tại sao có thể nói như vậy, ? Du Nhã có vẻ giận dữ nhìn hân, bất giác ánh mắt lạnh lùng, hai người nhìn nhau thật lâu, Du Nhã mới bắt đầu đi nói “Ta cũng không biết vì cái gì phải bảo vệ nàng, nhưng ta cảm nhận được bảo vệ nàng là cần thiết” Nhớ tới vẻ tươi cười ấm áp mờ ảo kia, nàng chợt rung mình, khi ý thức được bọn họ phải lợi dụng Lục Phù.

“Du Nhã, đừng mềm lòng, nếu biết Sở Cảnh Mộ đau lòng vì nàng ta, nếu nàng bị cái gì, sẽ khơi dậy sự bất hoà giữa bọn họ, Có Sở vương phi làm ngòi nổ, một quân cờ tốt như vậy, vì sao lại không sử dụng?” Lưu phong giải thích.

Du Nhã bắt đầu dãi dãi thờ dài, .. Ánh mắt nhìn cuồng phong gào thét ngoài cửa sổ, cố gắng làm cho nỗi bất an lắng xuống, khuôn mặt dịu dàng nhỏ nhắn đầy vẻ bất đắc dĩ...

Lại là một vật hi sinh!

Một vật hi sinh vì chính trị và thù hận!

“Tần vương nghĩ muốn đoạt nàng, cho nên tánh mạng nàng sẽ không có nguy hiểm, Du nhi, ngươi còn lo lắng cái gì?” Lưu phong dứt lời nâng chén trà lên, nhưng trà đã nguội lạnh rồi, chưa sót mùi thơm, như đã trở thành thói quen, hân cũng không để ý, uống một hớp, mới đặt trở lại trên bàn, “Du nhi, nếu chúng ta muốn báo thù, muốn khôi phục lại danh dự cho phụ thân, đây là một nước cờ tốt nhất, ngươi nhắm lại xem, Tần vương nếu thật sự đoạt được Sở vương phi, Quang vinh vương sẽ nói cho hân biết. Sở Cảnh Mộ tính toán nhiều năm như vậy, ngay cả ngươi phía sau hân muốn phù trợ lên ngôi là ai, chúng ta cũng không biết. Nếu Sở vương phi bị đoạt đi, hân sẽ muốn đoạt lại từ tay Tần vương, nhất định sẽ nhanh chóng thực hiện kế hoạch của hân, từ đó, ta sẽ cùng hân có cơ hội hợp tác, theo như nhu cầu. Hoàng đế hiện tại đang hôn mê bất tỉnh, nếu đột nhiên xảy ra chuyện gì, Tần vương sẽ ngồi lên ngai vàng, danh dự của phụ thân, cả đời cũng sẽ không khôi phục lại được, cừu hận của chúng ta, vĩnh viễn cũng sẽ không trả được”

Du Nhã không lên tiếng, chỉ biết cười khô, nói cho cùng cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, ương nổi tiếng tàn bạo cả thiên hạ đều biết, với tính tình của hân, nếu không lấy được người, ai có thể tránh được lòng bàn tay của hân.

Hồng nhan là kẻ gây họa, nữ nhân xinh đẹp quả thật là kẻ gây họa! Một người có thể kích thích ba người vương gia làm cho giông bão nổi lên, nam nhân đều quan tâm chính trị, có ai vì tánh mạng của Lục Phù mà để tâm đâu. ? Mặc dù không tìm hiểu nhiều, nhưng nàng cũng biết được, Lục Phù là một nữ nhân kêu ngoạc, nếu bị nhục nhã, không chừng nàng sẽ quyên sinh, chỉ cầu ngọc nát, chứ không cần ngói lành.

“Ca ca, nhất định phải làm như vậy sao?”

“Nhị tiểu thư, ngươi còn do dự cái gì, đây là một nước cờ tuyệt diệu” Bùi lương thấy nàng do dự, không nhịn được lên tiếng “Sau khi Sở vương phi gặp

chuyện không may, tiểu thư có thể làm người môi giới cho thiếu gia và Sở vương, gọi ý cùng Sở vương hợp tác, Tấn vương hiện giờ tin nhiệm thiếu gia, sau đó thiếu gia và Sở vương nội ứng ngoại hợp sẽ có thể đối phó được với Tấn vương.”

“Ta đã biết” Thật lâu sau, Du Nhã mới gật đầu đồng ý, mặc dù có bất an, nhưng khôi phục danh dự cho Lư gia và báo thù là nhiệm vụ hàng đầu của họ.

Lư phong cười, thân nhiên gật đầu, “Cũng đừng thương tâm như vậy, Sở vương phi nhất định sẽ có kiếp nạn, kết quả như thế nào thì phải chờ coi số mệnh của nàng. Việc chúng ta nên làm là nghĩ ra biện pháp cùng Sở vương phi sau đó, đối phó. Tấn vương. Cừu này hẳn đã thiếu chúng ta lâu như vậy, nhất định phải trả.”

Dù nhã thờ dài, nếu đã quyết định, nàng sẽ không suy nghĩ thêm nữa, hình như nhớ tới cái gì, nàng có vẻ chờ đợi “Ca ca, có tin tức của Phù nhi không?”

Sắc mặt của Lư phong chợt tối sầm lại, lưng dựa vào ghế đệm, lắc đầu cũng không muốn đánh tan hy vọng trong mắt Du Nhã. Hắn hít một hơi thật sâu, người cũng tim đã lâu rồi, nhưng một chút tin tức cũng không có làm cho hắn cực kỳ lo lắng, rất sợ sẽ nghe được tin d

“Phù nhi, đến tốt cùng là làm sao, ..Hoặc là...”Mấy từ này không ai dám nói ra. Hai người huynh muội yên lặng, lo lắng ngày càng sâu, dù rất lo lắng nhưng không ai nói thêm lời nào nữa.

“Thiếu gia, tiểu thư, các người lo việc quan trọng đi, còn việc tìm kiếm tam tiểu thư, mặt tướng nhất định sẽ toàn lực đi tìm, nhất định tìm cho bằng được mới thôi” Bùi lương mạnh dạn hứa hẹn.

Du Nhã cùng Lư phong cười rộ lên “ Cần gì phải làm phiền đến Bùi thúc”

“Phù nhi rốt cuộc đang ở nơi nào?” Du Nhã cùng Lư phong không ngừng than thở, mang theo hoài niệm cùng đau lòng.

Trong lúc đó, nơi Tây sương của Sở vương phủ, Lục Phù cảm thấy lạnh làm nàng rùng mình, Băng Nguyệt nhìn thấy, quan tâm hỏi “ Vương phi, bị gì vậy?”

Lục Phù chớp chớp mắt, có một tia hoang mang xẹt qua, khẽ mở ra đôi môi đỏ mọng “ Băng Nguyệt, ta thấy lạnh qua, mang ấm lô qua đây đi”

Lạnh sao? Băng Nguyệt nghi hoặc nhìn nàng, cùng Bôn Nguyệt liếc nhau, trong phòng nóng làm các nàng chảy mồ hôi. Nhưng mà cũng biết thân thể của Lục Phù không giống bình thường, nên đi ra cửa mang ấm lô vào.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 56: Bị giam giữ

Trời đã mờ mờ, ánh rạng đông vừa hiện ra, sắc trời mông lung dần dần sáng tỏ, bên trong vương phủ người đi đi lại lại rất bận rộn, để chuẩn bị cho một ngày mới, người thì cao tuyết, người thì nấu nước, có người chuẩn bị đồ ăn sáng, tiếng bước chân đi tới đi lui.

Chợt có tiếng vó ngựa đang tiến đến gần, âm thanh theo quy luật truyền vào bên trong vương phủ, thị vệ giữ cửa cuống quýt đi vào bẩm báo, Ngự sử đại nhân mang một đội binh mã tới đây với sắc mặt trầm trọng, hành động vội vàng, Sở cảnh mộ mới thức dậy, vừa nghe qua hai hàng lông mày nhăn lại, rất ít người dám vừa sáng sớm mang binh tới vương phủ, từ đó có thể thấy chuyện lớn đã xảy ra..

Ngự sử đại nhân đợi đã lâu, sốt ruột bước đi trong đình viện, trên trán mồ hôi lạnh túa ra từng trận, mặc dù đang lúc trời đông giá rét nhưng mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, khi ông nhìn thấy Sở cảnh mộ liền cuống quýt nghênh đón.

“Ngự sử đại nhân, có chuyện gì khẩn cấp như vậy, sáng sớm đã mang theo đội binh tới cửa ? Sở cảnh mộ lộ vẻ bất mãn, âm thanh lạnh lùng, trong không khí buổi sớm càng thêm lãnh liệt..

“Vương gia, ta đến đây là vì chuyện Phù dung huyết án” Ngự sử vừa nói xong, trên trán mồ hôi lạnh nhỏ thành từng giọt, “ Tới qua ở Đông thiên có án mạng, Cừu môn đề đốc ở kinh thành đã bị giết”

“Cừu môn đề đốc Lư thuận, là người mới của Tấn vương” Sở cảnh mộ kinh ngạc, dù Phù nhi có báo thù cũng không đã thương người vô tội, tại sao lại thế này, vài năm trở lại đây, Lư thuận là nhân tài ở kinh thành, đối với vụ huyết án hơn mười năm về trước không có quan hệ, tại sao lại bị giết?”

“Hơn nữa...,” Ngự sử đại nhân đáp ứng, nhìn sắc mặt hắn trầm xuống, ông thấy kinh hãi, một lúc sau mới nói, sợ hắn sẽ vì tức giận mà gây thương tích cho mình, mồ hôi lạnh lại rơi. .

“Làm cái gì đáp ứng như vậy, có việc gì cứ nói ra...” Sở cảnh mộ không nhẫn nại được nhìn ông rồi đi đến một bên ngồi xuống, cầm bảo tung bay, đầy vẻ áp bức người khác. .

“Người bị tình nghi là... Phải... Là Sở vương phi...” Ngự sử bất an nhìn sắc mặt càng ngày càng kém của hân, mà sắc mặt của Tiểu nhạc đứng ở bên cạnh cũng biến đổi lớn, hít sâu một hơi nhìn về phía Sở cảnh mộ đang trầm mặt xuống...

Sở cảnh mộ cảm thấy giống như có người đang xiết cổ họng mình, hàn ngàn mũi nhọn ngưng tụ trong mắt, bày ra vẻ giận dữ làm người sợ hãi, ánh mắt như mũi tên bắn thẳng về phía Ngự sử đại nhân, đôi môi trắng bệch..., gần từng chữ một. Ngự sử đại nhân, trong kinh thành này có ba vị vương gia, cũng có ba vị vương phi, không biết người nói chính là vị nào?”

Ngự sử cảm nhận được từng trận áp bức theo tới, lời nói của hân lạnh như băng, cảm thấy như có thanh kiếm đang kề ngay cổ họng mình, nếu vô ý sẽ bị máu đỏ đầu rơi, khí lạnh trên người vị vương gia tuổi trẻ này so với băng tuyết ngoài kia càng lạnh thấu xương? Trong lòng ông kinh sợ, không dám nhìn sắc mặt hân, chỉ cảm nhận được một không khí bức người đang áp tới... làm cho ông thiếu chút nữa quỵ mọp xuống, tim đập như sấm dậy, không dám đáp lời chỉ ngồi yên như chờ đợi đáp án của hân...

Ngự sử đại nhân nom nớp lo sợ, chỉ biết cúi đầu, càng ngày càng thấp, khí bức người này ông không dám đối diện, bàng hoàng thấp giọng trả lời “Phải... là... Sở vương phi...”

Mặc dù đáp án giống như mình dự liệu, trong lòng vẫn là một trận lạnh, từng đợt hoảng sợ không ngừng nảy sinh, ngay cả hân không tìm được chứng cứ, tại sao Ngự sử đại nhân lại tìm được?”

“Đại nhân nói chuyện nên cẩn thận một chút, nếu làm hư thanh danh của vương phi ta bốn vương sẽ không nương tay” Vẻ lãnh khốc hiện lên trên mặt Sở cảnh mộ, Ngự sử cả kinh lấy từ trong lòng ra một vật...

“Vương gia nếu không phải có chứng cứ xác thực, hạ quan cũng không dám hoài nghi vương phi a, đây là vật Lưu đại nhân nắm chặt trong tay sau khi chết, thỉnh vương gia xem qua”

Sở cảnh mộ giờ tay tiếp lấy vật kia, trắng như tuyết, nhẹ như lông hồng... là da điều cực hiếm...

Đó là kiện áo choàng...

Lòng chợt run lên, hoàng đế ban thưởng ba kiện da điều, vì Lục phủ sợ lạnh, hân toàn bộ để cho nàng may thành hai cái áo choàng, hai đôi bao tay để giữ ấm và một kiện áo lót bên trong... Loại da điều này không giống bình thường, là vật tiến cống, mùa đông có tác dụng giữ ấm rất tốt, quý báu khác thường, theo hân biết, trong hoàng cung chỉ có ba người có được, đó là hoàng đế và Hàn quý phi...

Mà ở ngoài cung, có một không hai, chỉ Phù nhi mới có.... Như vậy rõ ràng, căn cứ vào sự cẩn thận của Phù nhi, Vô danh, Băng nguyệt, Bôn nguyệt... như thế nào lại để lại dấu vết...

Ngự sử đại nhân thấy sắc mặt hân âm trầm, không dám lên tiếng, ánh mắt dò xét rồi lại nhìn xuống, thật là khó xử, ông đã gặp qua vương phi kia, không thể tưởng tượng được một nữ tử ôn nhu mảnh mai như vậy lại là hung thủ đứng sau Phù dung huyết án, huống chi án tình này xảy ra là do Tấn vương tố cáo, rõ ràng Tấn vương vì muốn kiềm chế Sở cảnh mộ mà vu oan giá họa... Nhưng ông không dám nói, sắc mặt của Sở cảnh mộ càng ngày càng kém làm lòng ông thêm bồn chồn...

“Án xảy ra còn có ai biết chuyện nữa không?” Sở cảnh mộ trầm giọng hỏi.

“Bẩm vương gia, tối hôm đó Tấn vương cùng Lưu đại nhân ước hẹn gặp nhau có việc cần bàn, hạ quan nhận được báo án từ Lưu phủ và Tấn vương cũng có mặt ở đó, Tấn vương hạ lệnh hạ quan phải truy lùng... truy lùng vương phi...”

“Chỉ bằng một kiện áo choàng da điều có thể định tội vương phi sao?” Ngự sử đại nhân... Sở cảnh mộ hung dữ hỏi, lộ ra sát khí...

“Vương gia, tuy rằng không thể định tội, nhưng vương phi vẫn là người bị tình nghi, phải theo hạ quan vào thiên lao... Nếu không, hạ quan không thể ăn nói với Tấn vương, “Ông áp ứng nói, việc này thật khó, hai người vương gia, ai cũng không thể đắc tội, ông đang ở trong tình thế nan giải

“Có thể trả sự công bằng cho Tấn vương, còn bốn vương ông đã trả công bằng chưa?” Âm thanh lãnh liệt, ma mị, càng thêm bức người.

“Vương gia... hạ quan không dám... đó chỉ là chức trách của hạ quan “Ông bỗng nhiên ngừng đầu, khó xử nói, “Tấn vương đã biết chuyện này, người chết là tâm phúc của hân, giống như chặt của hân một lỏng tay, sớm đã rất phẫn nộ. Hoàng triều có luật người tình nghi phải bị giam vào thiên lao, đợi khi có chứng cứ nói lên mình vô tội, mới có thể được thả ra, bây giờ tình thế rất bất lợi cho vương phi. Vương gia là người phụ trách Phù dung huyết án, nếu không chịu giao người ra, không chỉ làm cho Tấn vương tức giận mà còn làm kinh động tới hoàng đế, còn nữa, nếu vương gia biết luật mà vẫn làm trái, chỉ làm tăng thêm hiểm nghi cho vương phi.

Sở cảnh mộ làm sao không biết, việc đã đến nước này, đưa nàng đến thiên lao là biện pháp an toàn nhất, nhưng đó là thiên lao, có biết bao người đã chết trong đó, mặc dù đang là mùa hè trong thiên lao lại rất lạnh, đừng nói hiện tại nàng như thế nào chịu nổi khí lạnh, chỉ nghĩ đến đây hân đã không chịu được... làm sao có thể đưa nàng vào...

“Vương gia... Ngự sử đại nhân thấy hân có chút dịu xuống, mới dám nói “Vương phi chỉ có thể vào thiên lao mới ngăn chặn miệng lưỡi của những người khác, mà vương gia cũng có thời gian rửa tội oan cho nàng, đây không phải là biện pháp vẹn toàn sao?”

Sở cảnh mộ trầm mặt, Ngự sử đại nhân cúi đầu không dám lên tiếng thêm...

“Tiểu nhạc, mau mời vương phi tới đây” Sở cảnh mộ cao giọng phân phó Tiểu nhạc đang đứng gần nơi cửa, mà Lâm long vẫn đứng yên bên cạnh, trên

mặt có vẻ hoảng hốt...

Không khí trong phòng khách lại quay về vẻ ngưng trọng, thấy sắc mặt tối đen của Sở cảnh mộc, không ai dám lên tiếng, ngay cả Tinh nhân Kim nhân hầu hạ bên cạnh cũng không dám thở mạnh...

Một lúc sau, Lục phù chậm rãi đi đến, giữa hai mắt có vẻ mệt mỏi, lòng của Sở cảnh mộc lại trầm vài phần, hẳn thường lấy làm kì lạ vì sao nàng vừa thấy giường liền ngủ, thì ra ban đêm ngủ không đủ nên ban ngày trở nên mệt mỏi...

Nghi ngờ nhìn Ngự sử đại nhân vẫn đang đỏ mặt hời lạnh đứng ở một bên, Lục phù nhíu mi, vừa mới đây nhìn thấy bộ dáng của Tiểu nhạc muốn nói lại thôi, đã xảy ra chuyện gì, vì sao sắc mặt của Sở cảnh mộc lại khó coi như thế?"

"Vương gia vạn phúc" Lục phù sau khi hành lễ liền đi đến ngồi bên người hắn, cười hỏi "Vương gia, mới sáng sớm đã có chuyện gì?"

Sở cảnh mộc trầm ngâm không nói, chỉ trực tiếp đưa nàng áo choàng da điều, đồng thời cũng chú ý kỹ coi phải đúng là áo choàng của nàng không, rồi giống như võ oà a, nếu hắn không cẩn thận quan sát cũng không nhìn ra, tâm tình cũng trầm trọng hơn vài phần.

Lục phù khó hiểu tiếp nhận áo choàng, không chớp mắt, ánh mắt lộ vẻ không hiểu, Sở cảnh mộc âm thầm bội phục, biểu tình vô tội của nàng như vậy rất giống...

"Ngày hôm qua Phù dung huyết án lại xảy ra, áo choàng này là kẻ chết, Đề đốc đại nhân nắm trong tay trước khi chết, đây là da điều cực hiếm, xem ra vương phi đã trở thành người tình nghi..." Sở cảnh mộc âm thầm tức giận, vì sao nàng không cẩn thận, nếu cẩn thận sẽ không rơi vào vòng lao lý, cho nên giọng nói có điểm châm chọc.

"Cái gì?" Hai hàng lông mày của Lục phù như dính vào nhau, không thể tin được thở ra, ngày hôm qua, ? Như thế nào có thể?"

"Điều này sao có thể như vậy được? Bôn nguyệt nhện không được la lên một tiếng, ngày hôm qua rõ ràng các nàng không đi ra ngoài, việc này chính xác là bị vu oan giá hoạ. Vương gia, chuyện này là không có khả năng."

Băng nguyệt cũng không chớp mắt, Vô danh trầm lặng không nói,

Lục phù sau khi kinh ngạc, lại cười lạnh lùng vừa có ý châm chọc vừa có điểm tự chế giễu "Hôm nay xem ra ta phải đi một chuyến tới đại lao"

"Vương phi, người không có gì muốn nói sao?" Ngự sử đại nhân thấy sắc mặt bình tĩnh tươi cười của nàng có chút buồn bực...

"Nên mà, người cùng vương gia nói, không nên nói gì nữa, trong lòng vương gia có tính toán, ta có gì nên nói đâu, chỉ làm lãng phí thời gian, chúng ta có thể đi rồi" Lục phù nhìn về phía hắn không chút sợ hãi "Vương phi..." Bôn nguyệt Băng nguyệt không thể tin được lo lắng nhìn nàng, Lục phù lắc đầu ý bảo các nàng không cần nói, sau lưng chuyện này chắc không đơn giản, không phải trong một lúc có thể hiểu được, chỉ bằng an tâm chờ khi bình tĩnh để suy nghĩ.

Ngự sử nhìn mặt Sở cảnh mộc thêm khó coi, không dám nói nhiều, hẳn không lên tiếng, ông nào dám đem Lục phù mang đi... Trầm mặc thật lâu, Sở cảnh mộc mới ngẩng đầu lên nói "Ta tự mình đưa người qua"

Lời nói ấy làm mọi người ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hắn, nhất là Lục phù... Hắn đứng dậy, kéo bả vai nàng, trầm giọng nói "Bôn vương tự mình đưa người đi vào, sẽ tự mình mang người trở ra"

Lục phù cười mà không nói...

Bên ngoài thiên lao, Lục phù thông thả bước xuống xe ngựa, nhìn thấy Sở cảnh mộc đang giao phó, đưa cho Ngự sử một vài thứ gì, mà ông vẫn cúi đầu vâng dạ, đây là chỗ đáng yêu của quyền lực...

Thấy nàng bước xuống xe hắn liền đi tới, gương mặt ôn nhuận đầy vẻ kiên quyết "Phù nhi, chờ ta hai ngày, ta nhất định sẽ mang người trở về"

Hai ngày đã quá sức chịu đựng của hắn, hắn không thể chịu được để nàng nơi lạnh lẽo trong thiên lao, Người hắn cung trên tay, không thể chịu nổi thương này, cho dù nàng là hung thủ cũng không được...

Lục phù cười không đáp, không ngại bốn bên chung quanh đều là người, bàn tay ngọc vòng quanh cổ hắn, làm cho mọi người xung quanh giật mình, Sở cảnh mộc cũng bị một phen kinh ngạc, mùi thơm của Lục phù phả vào mũi, trong mắt của người khác là cảnh chia tay lưu luyến, nhưng hắn lại cảm nhận được khí nóng bức người, tiếp theo là tiếng nói nhỏ bên tai "Sở cảnh mộc, ta chỉ nói một lần thôi, chuyện hôm qua không phải ta làm. Người từng bước phải cẩn thận, coi chừng trúng kế của người ta"

Trong nhất thời, thân thể của Sở cảnh mộc đột nhiên cứng đờ nhìn nàng nhột nhạt bước lùi về sau, vẫn cười ám áp nhìn về phía Băng nguyệt, Bôn nguyệt cùng Vô danh, "Khi ta không ở đây, các người nghe theo lời vương gia, đừng hành động thiếu suy nghĩ, có rõ chưa?"

Một hồi lâu mới nghe Vô danh đáp ứng, tiếp theo là Băng nguyệt, cuối cùng là Bôn nguyệt, cả ba người đều có vẻ lo lắng và không cam lòng, ... Nhưng lại không thể không nghe lời của nàng, nhìn nàng biến mất nơi cửa vào thiên lao...

Khi vừa vào thiên lao, một trận khí lạnh thổi tới, mặc dù trên người đã mặc áo choàng cũng vẫn thấy lạnh, dù cho nàng là nghi phạm nhưng bởi vì có thân phận đặc biệt, Ngự sử đại nhân không dám bắt kính, trên đường cung kính mang nàng vào trong một gian ngục thất.

Tuy là thiên lao, nhưng so với nơi giam giữ Vân vương lần trước là một trời một vực, nơi đây có thể nói là thiên đường, trên mặt đất rơm rạ sạch sẽ, chung quanh không có phạm nhân khác, điểm không thoải mái nhất chính là khí lạnh bức người, nơi này có ba cái ẩm lò, khí nóng lượn lờ bay lên, đẩy lui khí lạnh lẽo trong thiên lao, tận bên trong lại có sàng đan trắng nõn, những thứ này không phải dùng đối đãi với phạm nhân bình thường.

Lục phủ quay đầu lại khẽ cười “Đại nhân chu đáo quá”

“Vương phi nói quá lời, tất cả đều là ý của vương gia, tạm thời phải làm khó vương phi hai ngày, vương gia rất nhanh sẽ giúp người rửa thoát tội danh, nếu có cần việc gì cứ lên tiếng nói cho hạ quan biết” Ngự sử đại nhân mỉm cười, có ý xin lỗi, mới khom người đi ra ngoài, một người quan sai đi tới khóa cửa ngục thất lại, tiếng động loảng xoảng lạnh như băng vang lên.

Lục phủ ngồi vào trên giường, nhủ mảy trăm tư, đây chính là tiền đặt cược của Quang vinh vương sao? Dám dùng Phù dung huyết án giam nàng lại, chuyện này sẽ gây ra sóng gió nơi kinh thành, nàng đường đường là Phù dung vương phi lại là kẻ tình nghi trong vụ Phù dung huyết án, nàng là phạm nhân quan trọng nhất của triều đình, hẳn là đệ nhất vương gia, có lẽ sẽ có rất nhiều người chờ mong sự tình kế tiếp diễn ra như thế nào.

Nàng bị giam đối với hần có gì khó giải quyết đâu, nhiều nhất cũng chỉ làm khó nàng vài ngày, lấy năng lực của Sở cảnh mộc muốn giải vây cho nàng dễ như trở bàn tay, rốt cuộc hần có mục đích gì?

Nhìn khối trắng từ ẩm lò lượn lờ bay, cùng mùi thơm rơm rạ, nàng tự xưng là thông minh hơn người, hiện giờ trong đầu cũng bị hỗn loạn, không hiểu được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vị vương gia kia từ khi nào lại có tâm tư khó dò như thế?

Trách không được mọi người đều nói, thiên lao của kinh thành là địa ngục trần gian, quả thật không phải là giả, gió lạnh từng cơn, thổi vào lòng bàn chân lên đến trái tim, lạnh đến phát run, người nhất gan nghe gió lạnh từng trận giận dữ chỉ sợ sẽ bị dọa chết, nói đi cũng nói lại, nếu có thể đi vào nơi này, ai lại nhất gan đây?”

Lục phủ cởi giày leo lên giường, đem chân dẫu vào trong áo choàng, cổ ngăn từng cơn gió lạnh, trong lòng nổi lên nghi vấn, kéo áo choàng lên kiểm tra cẩn thận, quả nhiên phát hiện ra chỗ khả nghi nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được. Mắt hạnh bỗng mở to, lòng chợt lạnh đi...

Trong vương phủ có nội gian...

Là ai? Ai có thể vào Tây sương tiếp cận với áo choàng mà không làm nàng hoài nghi?

Không có khả năng là Băng nguyệt Bôn nguyệt cùng Vô danh, nàng dù cho có hoài nghi ai cũng sẽ không hoài nghi bọn họ, nhớ tới mấy ngày hôm trước áo choàng bị dính bùn đất, Bôn nguyệt đưa cho Tinh nhân Kim nhân giặt giũ, họ là thị nữ trong vương phủ, một người trầm ổn lạnh lợi, một người hồn nhiên thông minh, lại là nha hoàn bên người Sở cảnh mộc, nếu là hai nàng, không có khả năng hai nàng trước mặt mình không đề lộ ra sơ hở... Còn Tiểu nhạc, Lâm long, ...hai người này là tướng quân theo Sở cảnh mộc nhiều năm được tin tưởng vạn phần, càng không có lý do để làm ra loại sự tình này.

Tinh huống ngày càng phức tạp làm nàng thiếu kiên nhẫn, trong đầu không ngừng loại ra từng người một, nhớ tới những vụ ám sát lúc trước, bọn họ tại sao may mắn mỗi lần đều biết chính xác hành tung của nàng..?

Khăng định có nội gian, nhưng không biết là ai đây?

Nàng cẩn thận nghĩ tới tất cả người trong vương phủ, một lần rồi một lần loại bỏ từng người... Cuối cùng dừng lại ở trên người Tiểu nhạc, Lâm long, Tinh nhân và Kim nhân. Chỉ có bốn người này biết được hành tung của nàng và có thể tiếp cận nàng mà không bị hoài nghi, cũng có thể tiếp cận với Sở cảnh mộc...

Ai trong bọn họ đều không có khả năng, nổi bất an càng ngày càng bao phủ lấy nàng, rõ ràng không khí trong này đang lạnh như băng mà bàn tay nàng lại toát mồ hôi...

Nàng âm thầm cười khổ, nếu nghĩ không ra, cũng không nên nghĩ tới nữa, nàng ở trong này có nghĩ cũng không làm gì được, chỉ bằng chờ đợi tin tức của Sở cảnh mộc...

Hần hứa hai ngày sau...nàng sẽ chờ hai ngày, nàng nguyện ý tin tưởng hần...

Đông đình, Sở vương phủ. Sở cảnh mộc lặng yên không nói, nổi bất an trong lòng ngày càng tăng, thậm chí bắt đầu hoảng hốt, cả người đổ mồ hôi lạnh, lời nói trước khi Lục phủ đi vào thiên lao không ngừng lóe lên trong đầu.

Hần biết Lục phủ là một người tự tin kêu gọi, nếu nàng nói không phải mình làm thì nhất định không phải, là ai hãm hại sau lưng. Nếu không phải nàng làm, người đứng sau lưng muốn đối phó chính là hần.

Lại là một âm mưu...hần nhủ mảy, hần vất vả lắm mới bảo vệ cho vương phủ được bình yên, nhìn nàng chơi cờ trong chòi nghỉ mát, nghe thấy tiếng cười nũng nịu của nàng vọng ra từ Tây sương, như quanh quẩn không tan. Hiện giờ lại làm nàng bị giam, hời hợt vô cùng nổi lên trong lòng, đầy phiền muộn...

Nàng nói cho hần biết điều đó, không lẽ nàng đã nghi ngờ cái gì sao?

Suy nghĩ một ngày cũng không ra nguyên nhân, mức độ trầm trọng trong lòng của Sở cảnh mộc cũng tăng thêm vài phần.

Thấy trên án thư có bút lông, Sở cảnh mộc đứng dậy, mở giấy Tuyên thành ra, hí hoái viết gì đó, một lúc sau bỏ bút xuống...

Trên giấy Tuyên thành chia ra làm bốn phần...Tấn vương, Quang vinh vương, Thái tử, Hoàng tử...ở giữa là hoàng đế...

Hắn cẩn thận nghiền ngẫm những từ vừa viết, âm thầm phân tích lợi hại, ánh mắt thâm trầm nhìn những cái tên giống như đang tìm cái gì, như tính toán cái gì đó,

“Vương gia..” Bôn nguyệt nhện không được tiến vào, Tiểu nhạc đi sau không ngăn cản nàng được hé ra vẻ khổ sở bất đắc dĩ đứng ở một bên, Băng nguyệt Vô danh cũng tiến vào, sắc mặt mọi người đều lo lắng.

“Vương gia, thân mình vương phi trước đây đã bị lạnh vài ngày, không thể chịu nổi khí lạnh ở thiên lao, đừng nói là hai ngày, hai canh giờ cũng không được, người nên nhanh nghĩ biện pháp cứu nàng ra mau”

Gương mặt xinh đẹp của Bôn nguyệt đẩy về lo lắng, hốt hoảng không biết làm gì cho phải, hiện giờ chỉ có hắn mới có thể cứu Lục phù, nhưng hắn từ thiên lao trở về vẫn yên lặng, mắt thấy mặt trời cũng sắp xuống núi, Bôn nguyệt giống như con kiến trong chảo nóng, đợi ở bên ngoài không chịu nổi nên đường đột vọt tiến vào.

Sở cảnh mộc không đáp lời, ánh mắt chậm rãi lướt qua mặt họ tìm kiếm, khí lạnh từ ánh mắt như xuyên vào lục phủ ngũ tạng, lòng Bôn nguyệt run lên, kinh hãi, ánh mắt quét qua chỗ Vô danh, Sở cảnh mộc mở miệng “ Gần đây vương phi đã gặp qua người nào?”

Không ai trả lời, Bôn nguyệt gục đầu xuống, Băng nguyệt Vô danh đứng yên, mặt không chút thay đổi, Sở cảnh mộc cười lạnh “ Chuyện của vương phi, ta biết không ít, nếu các người muốn tốt cho vương phi, nên nói thật, ngày đó Vô danh dụ Tiểu nhạc đi chỗ khác, nói ..Vương phi đã gặp ai?”

Trong nội thất là một mảnh yên lặng, nhất thời chỉ còn nghe gió bên ngoài từng trận rít gào, như cụ già đang khóc than kẻ lẻ, tuyết rơi xuống đất không một tiếng động, không ai mở miệng, trên trán Tiểu nhạc đổ mồ hôi lạnh, cẩn thận nhìn sắc mặt không tốt của Sở cảnh mộc, thờ cũng không dám thở mạnh.

Hắn lặng lẽ ngồi trên ghế, vẻ mặt trầm trọng như làm không khí cũng bị ngưng đọng, giống như đang so tính nhẫn nại, ba người này trừ bỏ Lục phù, lời nói của ai cũng không nghe, mệnh lệnh của ai cũng không tuân theo, cũng chỉ có bọn họ là thật lòng quan tâm đến an nguy của nàng..

“Nàng gặp Quang vinh vương” Một lúc sau, Vô danh mới mở miệng trả lời, lòng Sở cảnh mộc trầm xuống, cố đoán ra dụng ý của nàng, ánh mắt cũng theo đó liếc qua giấy Tuyên thành, nhìn vào vị trí của Quang vinh vương.

Ngày đó hắn đến đây, Sở cảnh mộc vẫn không rõ ràng lắm hắn có âm mưu gì, nhưng có người muốn dùng Lục phù để kiểm chế mình là không thể nghi ngờ, không biết người đó là ai, Quang vinh vương và Tấn vương ai mới là người chủ mưu đứng đằng sau. Lục phù bảo hắn phải cẩn thận coi chừng tròng mắt kẻ của người khác, nhưng lại không nói làm thế nào mới có thể giảm bớt lo lắng trong lòng hắn, lo lắng cho nàng..

Màn đêm buông xuống, bất an càng ngày càng tăng, hắn vẫn ở trong thư phòng, bọn họ đã đứng bên ngoài một ngày, bên trong vương phủ không có tiếng cười nhẹ nhàng của Lục phù, trong vẻ yên tĩnh có phần hoảng hốt, ngay cả bảo tuyết về đêm cũng thêm cuồng bạo, mà ngay tại lúc hắn đang trầm tư một tin tức kinh người truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Hoàng cung

Hương khí lượn lờ, bức rèm cửa lay động, nhìn châu phát ra ánh sáng, nhu sa trên đỉnh giường nhẹ bay theo gió, có thể thấy đây là một nơi quyền quý.

Trong phòng, hương thơm ấm áp tỏa ra bốn phía, chỉ có hơi thở đều đặn của nữ tử tuyệt sắc, không gian yên tĩnh làm cho người ta cảm nhận được rõ ràng, hai người thị nữ tú lệ đứng yên một bên, mặt không chút thay đổi cúi đầu..

Khi Lục phù tỉnh giấc đã vào lúc đêm khuya, hai hàng lông mi chớp chớp rồi mở ra, trí óc cũng dần dần khôi phục, cuối cùng nhớ lại tiếng cười quỷ dị của tên quan sai cùng một cái ôm rất chặt vào hôm qua, trong mộng lung linh chỉ nhớ mơ hồ hình dáng và tiếng cười yêu mỹ, tiếp theo nàng bị rơi vào hôn mê...

Nàng trầm tĩnh nhìn qua hai người thị nữ đứng bên giường, trong phòng bày đầy đàn mộc, ngọc thạch, trên tường treo nhiều bức họa danh giá, ngọc trụ trên màn giường lay động, trên bàn chén ngọc phát sáng, thi nữ ăn mặc đẹp đẽ, so với tiểu thư nhà quyền quý càng thêm tôn quý, có thể thấy đây là gia đình không phải tầm thường, ai có năng lực này, có thể cướp nàng từ trong thiên lao ra...

“Sở vương phi vạn phúc” Hai người thị nữ thấy nàng tỉnh lại, lật đặt thịnh an, vạt áo lay động, hoa mai thơm nức mũi, cùng thưa “Nô tỳ, Minh châu, Minh nguyệt tham kiến Sở vương phi”

“Đây là đâu” Lục phù đứng dậy, không tìm thấy áo choàng trên người, không khỏi nhú mảy, trong phòng ẩm áp đến cực điểm, mặc dù không có áo choàng cũng không cảm thấy lạnh, có thể tưởng tượng Sở cảnh mộ vì mình mà yêu cầu được ban thưởng da điều, nàng có chút không hồn giận...

“Hồi bẩm Sở vương phi, đây là Di trừ cung trong hoàng cung, “ Minh châu cung kính trả lời, giọng nói bình tĩnh.

Lục phù nhú mảy, ánh mắt nhìn về phía cửa, đúng là đáp án trong lòng nàng, chợt cảm thấy lạnh thấu xương.

Quả thật là hoàng cung.

“Nếu Sở vương phi đã tỉnh, nô tỳ đi báo cho Tần vương biết” Không đợi nàng phản ứng, Minh nguyệt vén lên tấm rèm che rồi biến mất nơi cửa.

“Đem áo choàng của ta đến đây” Nghe được hai chữ Tần vương, đáy lòng nàng run lên, xốc lên áo ngủ bằng gấm bước xuống giường, thuận miệng phân phó.

Minh nguyệt nhanh nhẹn đi ra sau bức bình phong, khi trở lại trên tay là áo choàng da điều, phủ lên vai Lục phù, rồi sửa lại cho ngay ngắn động tác thuần thục.

Khi ngược lên đã thấy thân ảnh của Tần vương đi vào, trên vai còn dính đầy bông tuyết, cùng vẻ tươi cười trên mặt hân, phối hợp tạo thành một vẻ nhợt nhạt quý mị.

Minh châu, Minh nguyệt biết điều lui ra ngoài, bên trong chỉ còn lại sự yên lặng, hai ánh mắt đang đánh giá lẫn nhau, đều mang theo ý cười sâu xa.

“Ta đã nói qua ngày sau chắc chắn sẽ gặp lại, Sở vương phi, đã lâu rồi không gặp, người càng thêm mê hoặc lòng người” Vẫn là Tần vương phá vỡ yên lặng, ngồi vào trên nhuyễn tháp, ánh mắt vốn tối tăm vì người trước mặt mà trở thành ánh xuân, ẩm áp đến cực điểm.

“Xem ra, ta phải ở lại vương cung ngày ngốc một thời gian phải không?” Lục phù cũng cười ngồi xuống, nhân nhả cằm chén trà, mùi trà thơm ngát tỏa ra, gương mặt nàng ôn nhuận như gió xuân ở trong mắt hân là một phong thái khác, làm cho vẻ lãnh khốc ngoan lệ của hân cũng mềm yếu xuống.

“Sự thông minh của Sở vương phi làm cho bốn vương sợ hãi. Hân cười nói, ánh mắt sâu như biển như ngưng tụ ở trên nét cười “ Sở vương phi chính là đã hiểu rõ, rất khó cứu người từ đây trở ra, không phải sao?”

“Tần vương gia, đến bây giờ ta vẫn không rõ, người cùng Quang vinh vương như nước với lửa, hiện giờ bắt tay cùng nhau nhốt ta ở đây, đối với người có lợi gì” Lục phù cười hỏi.

Khi vừa nghe được tên của Tần vương, nàng liền hiểu ra tất cả, Quang vinh vương ngày đó đánh cuộc vị trí của nàng trong lòng Sở cảnh mộ, cho nên hân cùng Tần vương hợp tác, lợi dụng Phù dung huyết án giam nàng lại, rồi Tần vương nhân cơ hội cướp nàng đi, mang tới hoàng cung. Chiều này của Quang vinh vương, đơn giản là làm cho Sở cảnh mộ đối phó với Tần vương nhanh hơn một bước, nhưng Tần vương không phải là kẻ ngu ngốc, vì sao lại đồng ý kế hoạch này, đối với hân mà nói, đâu có lợi gì? Lại tình nguyện hy sinh một người thuộc hạ được sủng ái đem đi làm điều kiện trao đổi.

Hân chậm rãi cười, cũng nhẹ nhàng rót cho mình chén trà, cười đến vui vẻ khoa trương, cùng vẻ hung dữ ngoan lệ thường ngày khác nhau một trời một vực. “Giang sơn này dĩ nhiên là đáng yêu, nhưng mỹ nhân cũng rất yêu kiều, Sở vương phi không đoán ra dụng ý của bốn vương sao?”

Vẻ tươi cười trên mặt Lục phù ngưng lại, đáy mắt chợt âm trầm, đôi mi thanh tú cũng nhắm lại, dĩ nhiên là hân muốn nàng tới tay, ? Không khỏi cười khổ, Sở cảnh mộ nói nàng là kẻ hồng nhan gây tai họa, xem ra lời ấy không sai. Nhưng điều nàng thắc mắc, chính là Tần vương dám dùng toàn bộ tâm huyết của mình đánh đổi sao?

Không có khả năng! Nếu là thế, hân sẽ không còn là Tần vương nữa. Một hoàng tử, từ nhỏ giấc mộng chính là vì ngai vàng mà sống, vì nữ nhân mà buông tha ngai vàng, tuyệt đối không thể nào, nàng tự nhận mình không có mị lực này.

“Tần vương, nếu dùng ta để kiềm chế Sở cảnh mộ người đã để mất quá nhiều rồi” Nàng cười nhìn hân, nhưng hân vì những lời nói của nàng mà vẻ tươi cười như ngưng kết lại.

“Sở vương phi, nếu người là nam nhân, bốn vương sẽ giết người” Lời nói ngoan tuyệt vừa thốt ra làm cho không gian chung quang như ngưng đọng lại, ánh mắt hân có một tia hận xẹt qua, khóe miệng cũng miễn cưỡng cười lạnh, cho tới khi bắt gặp Lục phù đang vẫn tươi cười thoải mái như trước, màn băng mỏng ngưng tụ trên mặt hân mới thả lỏng, hân nở nụ cười “ Bất quá thật là may mắn người là nữ nhân”

Không biết Quang vinh vương từ đâu biết được hân có ý với Lục phù, nên ngày đó đến phủ đề nghị muốn hợp tác, lấy mạng của Lưu thuận trao đổi với nàng, hân làm sao không biết Quang vinh vương muốn mượn tay Sở cảnh mộ giết hân, nhưng ra vẻ cố tình như bị ma quỷ ám đáp ứng. Trước mắt không những nữ tử này là người hân muốn đoạt, cũng là quân cờ tốt để kiềm chế Sở cảnh mộ. Nếu Quang vinh vương muốn mượn tay Sở cảnh mộ giết hân, hân cũng có thể mượn tay Sở cảnh mộ giết Quang vinh vương. Hai người nhân trung chỉ long, đều có tâm tư riêng đã đạt thành hiệp nghị.

Đem âm mưu móng vuốt chậm rãi hướng tới nàng.

“Quyền lực thật mê người như vậy sao, có thể làm cho hai người đang giao tranh tạm vứt bỏ thù hận qua một bên, ta có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng hai người các người lại chung tay hợp tác.” Lục phù nở nụ cười có chút trào phúng.

“Trong cuộc giao tranh, không có kẻ thù vĩnh viễn, mà cũng không có bằng hữu mãi mãi” Hân cười thú vị, ánh mắt như khóa trên dung nhan yêu kiều của Lục phù “Giang sơn và mỹ nhân cái gì bốn vương cũng không tha”

“Mơ ước người không cùng loại với mình, giống như hoa trong gương, trăng trong nước, vương gia không rõ ràng sao?”

Hắn biến sắc, tức giận như cuồng phong lao thẳng tới hai má Lục phù, tuần nhan nhẩn nhó mang theo vẻ tàn nhẫn “Sở vương phi, nàng đang nói người hay là ngôi vị hoàng đế?”

“Còn Tần vương gia thì sao?” Lục phù cười hỏi lại, vui vẻ khi thấy sắc mặt của hắn trầm xuống, như muốn trà thù hắn đã làm cho mình lâm vào cảnh lao tù.

“Mặc kệ là người hay là ngôi vị hoàng đế bốn vương đã có thể nhất định phải tới tay. Quyền thế đáng yêu, không biết Sở vương phi có hứng thú không? Chỉ cần bốn vương ngồi lên vương vị, vương phi có thể là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ” Tần vương cười ôn hoà, nhân nhả uống trà, như muốn dụ nàng mắc câu.

Lục phù ngẩn ra, có vẻ hoảng hốt, nhớ rõ nơi Phong ba đình cũng có người nam tử nói ra những lời như vậy, lại nhìn đôi mắt Tần vương, nhìn ra được chân ý và cái nháy mắt trong sáng... Nàng kinh ngạc, hắn từ nhỏ sinh trưởng trong hoàng cung phức tạp, nhưng lại có ánh mắt trong sáng như vậy, cùng vẻ ngoan lệ hoàn toàn bất đồng, hắn có thể đem hai loại tâm tình phát huy một cách nhuần nhuyễn.

“Tần vương, vận mệnh của ta như thế nào, tương lai như sẽ ra sao, đều nằm trong bàn tay ta” Nàng nở nụ cười, cười đến bình tĩnh, cười đến chắc chắn.

“Phải không?” Tần vương mỉm cười, đứng dậy trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt đầy vẻ chờ mong “Vậy bốn vương liền chờ đợi coi vận mệnh trong lòng bàn tay vương phi hướng tới nơi nào”

Thật nhanh hắn áp sát vào mặt nàng đặt xuống một nụ hôn, Tần vương nở nụ cười, cười hết sức vui vẻ, tự đắc...Hắn biến mất nơi cửa để lại Lục phù đang ngạc nhiên và tức giận, nàng ngồi trên nhuyễn tháp thật lâu, nhìn chén trà đã nguội lạnh tự bao giờ, gương mặt đang tức giận có nét đăm chiêu.

Hai người họ hiển nhiên đều muốn lợi dụng Sở cảnh mộ, mà quyền chọn lựa lại ở trên tay Cảnh mộ, bọn họ đều đang đánh cuộc, đánh cuộc vị trí của nàng trong lòng Sở cảnh mộ, vì sao nàng không buông tay đánh cuộc một phen...

Quyền thế đáng yêu như vậy, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu anh hùng phải cúi đầu.

Vì quyền thế, Quang vinh vương buông tha Vân uyển phù, vì quyền thế, Tần vương buông tha Lưu thuận, còn Sở cảnh mộ thì sao? Hắn ẩn nhẫn đã lâu, vì quyền thế, có buông tha nàng không?

Nàng có thể đánh cuộc sao?

Lục phù âm thầm tự hỏi, đôi mày thanh tú nhăn lại.

Trong thâm cung, chính điện đầy vẻ hoa lệ, ngọc lưu ly trơn bóng tỏa sang, xanh vàng rực rỡ, quý khí bức người.

Chén trà rơi xuống đất, một tiếng động thanh thủy vang lên, nước trà chảy tràn ra đất, lá trà xanh cũng nằm ở trên mặt đất lạnh như băng cái chén sứ bị bể nát thành từng mảnh.

Cung nữ thái giám đồng loạt quỳ xuống, mọi người đều hoảng sợ cúi đầu, có vài người cung nữ run rẩy, không khí sợ hãi bao trùm.

Gương mặt diễm lệ của Hàn quý phi nhẩn nhó, trong đôi mắt đầy lửa giận và oán hận, cũng có một tia sát khí.

“Di trừ cung? Nàng ta ở tại Di trừ cung Tốt, Tốt, Tốt” Giọng nói lạnh như băng rít gào nhả ra ba chữ tốt. Nàng một thân hoa lệ, không dẫn được tâm tình, hung ác nheo hai mắt lại.

Một tay đập mạnh lên bàn, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn. Năm ngón tay bén nhọn, chậm rãi nắm thành quyền, để lại dấu ấn trên mặt gỗ, rõ ràng như vậy lộ ra con lừa giận không tên trong mắt nàng.

Ánh mắt như chìm đắm trong hồi tưởng.

Cung nữ vừa mới bẩm báo quỳ rạp xuống đất, có chút nước trà dính trên áo nhưng nàng cũng không dám đi lau, mạng của cung nữ hạ tiện như một con kiến, nàng như thế nào lại không biết, trên trán đổ mồ hôi lạnh để lộ tâm tình của nàng lúc này.

“Cút đi” Một lúc sau, một tiếng phẫn nộ vang lên, nàng vội vàng vâng lời, bước nhanh ra ngoài điện, vuốt vuốt ngực, như muốn áp chế cơn sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 58: Độc nhất là lòng dạ đàn bà

Di trử cung là một nơi cấm kỵ trong cung đình.

Nghe Minh châu, Minh nguyệt kể lại trước khi Hàn quý phi nhập cung, hoàng đế sủng ái Trữ quý phi, Di trử cung là cung điện của nàng, nàng rất được hoàng đế cưng chiều, sau khi Hàn quý phi nhập cung vài năm, nàng vẫn được yếu mến như trước...

Được yêu thương như vậy sẽ dẫn tới việc làm cho người ta ghen ghét ghi hận trong lòng, không biết là ai tố giác, một đêm kia hoàng đế bắt kẻ thông dâm ngay tại giường, Trữ quý phi nương nương bị định tội tư thông với một kép hát, nhốt vào lãnh cung, sau đó lại bị Hàn quý phi gièm pha, được ban thưởng lụa trắng, đã tự vận trong cung.

Lúc ấy tứ hoàng tử vừa mới năm tuổi cũng bởi chuyện này mà bị liên lụy, hàng năm bị giam cầm nơi thâm cung không được hoàng thượng yêu mến.

Cung nữ và thái giám đều truyền miệng với nhau rằng Trữ quý phi bị Hàn quý phi hãm hại, sau đó Hàn quý phi được sủng ái, không ai dám nhắc tới chuyện bí mật trong cung đình này nữa, ngay cả tứ hoàng tử cũng bị người coi thường.

Mặc dù cảm giác được chuyện tranh đoạt của Trữ quý phi và Hàn quý phi năm đó cũng không đơn giản, nhưng Lục phủ nghe xong chỉ mỉm cười.

Chuyện hỗn loạn trong hoàng cung đối với một người ngoài như nàng nghe qua giống như nghe kể chuyện xưa mà thôi. Cung đình vẫn đục như một cái chảo lớn, ai thanh cao ai hiểm ác gian trá, ai có thể nói mình thanh cao, nơi này đã đổ nhiều máu, đâu chỉ là một giọt máu của Trữ quý phi, nơi này có rất nhiều oan hồn, đâu chỉ có một cái mạng của nàng, cả tam cung lục viện rộng lớn nhưng chỉ có một người nam nhân, ai có thể không ghi hận trong lòng và không hãm hại lẫn nhau? Đây là nơi tập trung nữ nhân trong thiên hạ, tất cả âm mưu dơ bẩn đều do một tay nữ nhân gây ra, tất cả vấn đề phải có tay nữ nhân tới giải quyết. Oan hồn một cái tiếp theo một cái, ai có thể giải thoát cho họ.

Nàng tới hoàng cung đã hơn mười ngày, trừ bỏ ngày đầu tiên gặp được Tấn vương, sau đó cũng không thấy có người đến.

Nàng lấy làm kỳ lạ, hẳn không giám sát hành động của nàng, giống như đoán được nàng như thế nào cũng không có biện pháp ra khỏi hoàng cung. Mà nàng nửa bước cũng không ra khỏi cửa cung, Di trử cung ngày xưa hoa lệ huyền ảo, nay chỉ còn lại một mảnh yên lặng lạnh lùng, đầy hoang vắng và cô tịch, âm thanh vọng lại không dứt bên tai, có đôi khi người ta cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ sợ nghe được âm thanh tịch mịch của chính mình.

Hậu cung cũng yên lặng, không ai dám đi vào Di trử cung, dường như Tấn vương đã hạ lệnh ngay cả người tới gần cũng không thấy. Hai toà cung điện kế bên cũng rất yên tĩnh. Hoàng thượng hôn mê, tất cả các phi tử đều nói với nhau, đây chính là thời cơ hội tốt để hưởng lạc mua vui.

Mùa đông này trong hoàng cung rất âm trầm, không tiếng động của ti trúc, y phục rực rỡ cũng biến mất, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh. Thậm chí có thể nói đó là một khung cảnh tịch mịch.

Một điểm duy nhất có thể giải buồn chính là Di trử cung có rất nhiều hoa mai, từng cánh hoa rơi rơi xuống đất không một tiếng động, tích tụ tạo thành một tấm thảm màu hồng, hương thơm tỏa ra bốn phía, nếu vô ý dẫm lên những cánh hoa sẽ lưu lại mùi thơm thoang thoang trên y phục. Mặc dù hoa mai tuyệt đẹp nhưng nàng vẫn cảm thấy như thiếu thiếu cái gì, có lẽ do tâm tình của nàng đang phiền muộn, nên cảm thấy cảnh đẹp như vậy lại thiếu đi sức sống, chỉ còn lại là một vẻ thản nhiên tục lệ.

Lục phủ dựa vào cửa sổ nhìn ra, mùi thơm hoa mai ngan ngát bay vào phòng, mang theo không khí trong lành. Như quanh quẩn ở chóp mũi không tan, nàng nhắm mắt lại hưởng thụ, khi thì nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ nhìn chim hồng anh bay ngang qua, cười mà không nói. Minh châu Minh nguyệt đứng một bên có cảm giác như đang nhìn một bức tranh vô cùng thanh nhã, một giai nhân thể gian khó tìm, hậu cung ba ngàn giai lệ, ai có thể so với nàng?

Lục phủ không khỏi tự bội phục định lực của mình, vấn đề đã được bày trí lâu như vậy, giờ đây đang lâm vào tình thế nan giải, nhưng nàng một chút hoảng sợ cũng không có.

Lấy cảm tình ra đánh cuộc, nên làm như thế nào, có thể đánh cuộc sao? Đã tự hỏi lòng mình trăm ngàn lần nhưng thủy chung vẫn chưa có biện pháp làm mình vừa lòng, trừ bỏ Sở cảnh mịch, sợ rằng không có ai có thể trả lời vấn đề này.

Minh châu, minh nguyệt rất lạnh lợi khôn khéo, thấy nàng nhàm chán nên kể nhiều chuyện thú vị bên trong cung đình, nhưng nhất quyết không nhắc tới việc bên ngoài triều đình, nàng một chút tin tức cũng không biết, chỉ biết là hoàng đế vẫn hôn mê như cũ, thái tử giám quốc, Tấn vương và Quang vinh vương phủ trợ, còn lại cái gì cũng không nghe được.

Như chim trong lồng, không thể thoát ra khỏi nơi bị giam cầm, mùa đông đã sắp kết thúc, tuyết đọng đã có dấu hiệu tan rã, bên ngoài là một mảnh lạnh giá, nàng căn bản không dám đi ra ngoài, mỗi ngày đều ở trong nội thất, nếu không chơi cờ, thì là ngủ. Trong ngực có chút buồn bực.

Thời tiết bên ngoài đã trở nên ấm áp, tuyết cũng đã tan dần, Lục phủ buồn bực hơn nửa tháng, bây giờ thấy không khí ấm áp, trong lòng không khỏi vui vẻ, liền khoác áo choàng lên người đi ra Di trử cung.

Minh nguyệt Minh châu không dám ngăn cản bởi vì Tấn vương đã dặn dò, phải làm hết khả năng thỏa mãn tất cả yêu cầu của nàng, cũng không được hạn chế hành động của nàng, nên hai người chỉ còn biết đi theo ra khỏi cửa cung.

Lục phủ thông thả đi dạo dọc theo hướng nam của Di trử cung, trên đường nghe các nàng giải thích đây là cung điện của người nào, kia là tẩm cung của công chúa nào... Mỗi khi nghe được, Lục phủ đều chọn đường vòng để tránh phiền phức, cung đình thâm sâu, không ít nữ nhân đã phí đi tuổi thanh xuân của mình, ai có thể nghĩ đến, nẫu đơn đang tỏa hương thơm ngát trong nháy mắt đã héo úa, ai có thể biết nhụy hoa chưa nở đã vội tàn....

Một lao tù hoa lệ đã khóa lại vận mệnh của vô số nữ tử muốn hướng tới tự do.

“Nơi này là chỗ nào?": Nghe thoang thoảng mùi hương, ở phía trước là một cung điện lớn, Lục phù khó hiểu quay đầu nhìn xem.

“Đó là ngự y viện, Sở vương phi” Minh châu cung kính trả lời.

Lục phù gật đầu, đi được nửa ngày, nàng cảm thấy chân có chút đau nhức, nhìn thấy bên cạnh là một hồ lớn, băng trong đó đã bắt đầu tan rã, trong hồ dường như có nước, Lục phù đi đến chòi nghỉ mát, ngồi xuống vỗ vỗ chân của mình, “Minh châu, Minh nguyệt, ta có chút khát, giúp ta đi lấy nước, các người đi chung đi, ta sẽ ngồi ở đây chờ”

Minh châu Minh nguyệt nhìn nhau, có chút khó xử, Lục phù bật cười “Đây là dinh viện của hoàng cung, ta còn có thể bay đi đâu, mau đi đi”

Lúc này Minh châu Minh nguyệt mới yên tâm rời đi, ngẫu nhiên còn quay đầu nhìn lại, Lục phù cười khê, hai nha đầu này xem vậy mà làm việc thật cẩn thận, nàng nghĩ muốn trốn cũng không có biện pháp a!”

Bởi vì tuyết động, lòng bàn chân có chút ẩm ướt, cảm giác lạnh lẽo làm nàng thấy không khỏe, Lục phù nhíu mày, các nàng đi lấy nước cũng phải mất thời gian, nàng nhìn cung điện bên cạnh, từ lúc đến đây tới giờ cũng không thấy người ra vào tự nhủ bây giờ nhân lúc không có ai chỉ bằng vỗ đồ rửa chân.

Lục phù nhẹ nhàng đẩy cửa cung ra, đây là một cung điện cũ nát, ở bên ngoài không thấy được vẻ âm trầm, chỉ khi vào bên trong mới phát hiện âm khí dày đặc, có vẻ đã lâu không được quét dọn cho nên tro bụi đóng rất dày, nàng không khỏi nhíu mày, thoát nhìn qua giống như lãnh cung đã lâu rồi không có người ở, nàng đi tới bên bậc thang ngồi xuống mới coi hải ra, đôi mắt đã thấm ướt, chợt một cơn gió lạnh thổi qua lạnh bức người..

Nàng bỗng nhiên chớp mắt mấy cái, không kịp mang tất vào, thoáng nhìn quét qua cửa, nơi nơi đều là tro bụi đóng đầy, Lục phù chạy trốn vào sau ghế đệm, thật may mắn ghế rất vừa vặn với thân mình nàng.

Một chuỗi tiếng bước chân theo đến, có vẻ thật cẩn thận như sợ người khác nghe thấy, bên trong yên lặng chợt có hai tiếng bước chân tiến vào, một âm thanh vang lên “Lấy ra đồ đó đi, động tác nhanh lên đừng làm cho người khác nhìn thấy”

“Phải..” Một giọng nói khác đáp lại.

Lục phù tò mò khó hiểu, đây là lãnh cung có rất ít người lui tới, bọn họ đang làm gì?” Nàng tò mò nhìn xuyên qua ghế đệm, chỉ thấy hai người thái giám, một người áo xanh, một người áo lam, một người mang theo dược bình, một người từ trong hầu bao lấy ra đồ vật này nọ, run rẩy mở ra, ngón tay chấm một chút, cẩn thận thoa trên miệng bình.

Hắn kinh sợ hỏi “Nương nương muốn cho hoàng thượng uống thứ này bao lâu a”

“Nô tài chết tiệt” Thái giám áo xanh quát khê một tiếng, một tay chụp lên đầu hắn, bởi vì run rẩy nên làm đổ một ít bột, “Chỉ cần để ý làm việc, ít nói một chút, cẩn thận cái đầu của ngươi”

“Phải..công công” Hắn rất nhanh đổ đầy bình, dược phấn trắng bởi vì dính vào miệng bình ướt át trở nên vô hình, một chút cũng không nhìn ra có người trên miệng đã thoa vật này nọ.

Một cơn gió lạnh thổi qua đập vào cánh cửa kêu baba, làm cho không khí ở đây có vẻ quý mị, lạnh lẽo và khủng bố, người thái giám mặt áo lam thất kinh, vẻ mặt hiện lên sự sợ hãi cùng hoảng hốt...Bọn họ nhanh chóng thu dọn mọi thứ rời đi.

Một lúc sau, Lục phù mới chui ra khỏi ghế đệm, trên chân vẫn còn cảm giác ướt át nhưng cứ thế vậy mang hài vô, đi tới chỗ bọn họ vừa mới rời khỏi, trên mặt đất còn một chút bột phấn người thái giám kia để lại, Lục phù lấy tay chấm một chút để sát vào mũi, đột nhiên không khỏi biến sắc...

Đây là độc dược?

Nghe thái giám vừa nãy nói là dược của hoàng thượng, thế nhưng lại bị thoa độc trên miệng dược bình. Cổ họng Lục phù khô khốc, lòng cũng bối rối, theo sự hiểu biết của nàng, tất cả thức ăn nước uống của hoàng đế phải dùng qua ngân châm thử độc trước, sau đó mới dâng lên cho hoàng đế thưởng dụng, dược liệu bên trong bình vốn không có vấn đề, nên ngân châm sẽ không tra ra cái gì, chính là sau khi đồ dược ra lại dính vào bột phấn trên miệng bình, đó mới chính là độc dược.

Ai có thể nghĩ ra một chiêu như vậy...Khí lạnh càng làm nàng lạnh run.

Khi nghĩ tới Minh châu Minh nguyệt có thể đi vào đây, nàng hít một hơi chạy nhanh ra ngoài lãnh cung...Mới vừa trở lại bên trong chòi nghỉ mát liền thấy các nàng đi đến...

“Sở vương phi, còn muốn uống nước không?” Minh châu lấy chén ra rót đầy, cười hỏi.

Lục phù nhận lấy chén ngọc, hương thơm trà xanh bay vào trong mũi, khí ấm áp lượn lờ chung quanh, nàng nhân nhả uống một ngụm, dòng nước ấm chảy thẳng tới trái tim, sưởi ấm lòng nàng vừa mới lạnh run.

“Sở vương phi, “ Minh nguyệt hô to chỉ vào áo choàng của nàng “Áo choàng của người đã dính đầy bụi đất rồi kìa”

Lục phù nhú mảy, nở nụ cười “ Không cần hoảng sợ, chắc ta vừa mới dựa vào nơi nào đó “

Lý do này dường như không thể thuyết phục các nàng, nhưng hai nàng cũng không hỏi nữa, chén trà đã cạn, ánh mắt Lục phù đang nhìn trên mặt hồ chợt quay sang, làm như vô tình hỏi “ Nghe nói bệnh tình của hoàng thượng không khá hơn chút nào phải không?”

“Bẩm, đúng vậy, hoàng thượng nhiễm phong hàn cũng đã một thời gian, mùa đông qua, chờ mùa xuân đến chắc sẽ tốt hơn”

“Bình thường ai chăm sóc cho người” Lục phù vừa cười vừa hỏi.

Minh châu khó hiểu nhìn nàng không biết tại sao nàng lại hỏi như vậy, thoáng nhú mảy, Minh nguyệt trái lại sáng khoáy trả lời “ Là Hàn quý phi a, nghe nói nương nương trong lòng ái nấy vì nàng muốn đi ngắm tuyết mà hoàng đế mới bị nhiễm phong hàn cho nên đều là nàng chiếu cố cho hoàng thượng, chỉ một tay nàng thôi. Nhưng mà vương phi, đột nhiên tại sao người lại hỏi đến chuyện này”

“Ta chỉ tò mò mà thôi, chúng ta trở về đi, ta thấy có chút mệt mỏi”

Nàng vừa nói xong liền đứng dậy đi về phía trước, như vậy đúng rồi!

Hoàng đế bị bệnh, hoàng hậu ít nhúng tay vào, tất cả chuyện trong hậu cung là do Hàn quý phi an bài, thì ra ngẫu nhiên trong lúc đó, nàng đã vô tình chứng kiến âm mưu của người khác. Đó là một âm mưu làm chấn động cả trời đất ...

Trên miệng dược bình có thoa độc dược, nhưng mà liều lượng không nhiều lắm, hoàng đế hàng ngày đều uống độc dược sẽ trở thành mãn tính, thể lực của Hàn quý phi trong cung rất lớn, mua chuộc vài người sẽ không thành vấn đề, thân thể của hoàng đế sẽ mỗi ngày thêm suy yếu, mà thái y có thể nói với người ngoài là hoàng đế bị nhiễm phong hàn chưa lành lại. Cho đến một lúc nào đó khi độc dược tích lũy càng nhiều sẽ dẫn đến phát độc mà chết. lại có thể nói thân thể hoàng đế đã già yếu, bị chết vì bệnh tật.

Trước khi ông ta chết bắt viết chiếu thư , chắc là không thành vấn đề... Đến lúc đó mọi việc trở thành kết cục đã định, người lên ngôi chính là Tấn vương, khó trách hấn dám đem nàng vào cung, là hấn đã dự liệu mình sẽ trở thành hoàng đế sao?

Lục phù nở nụ cười có chút châm chọc, nàng nghĩ mình đã đủ điên cuồng, nhưng lại có người so với nàng càng điên cuồng hơn.

Vì ngại vàng kia, Hàn quý phi dám đem độc dược đổ vào miệng hoàng đế, lợi dụng lý do muốn tự tay chăm sóc để độc chết hoàng đế lại còn được tiếng thơm là hiền phụ.Dù chỉ một đêm làm vợ chồng nhưng cũng bằng một trăm ngày ân tình, tại sao lại hoàn toàn không niệm tình nghĩa phu thê ?

Bàn tay ngọc mềm mại vô cùng, lại đang cầm độc dược giết người...

Lục phù lại nhớ tới bàn tay đầy máu tươi của mình, không khỏi cảm thán.

Độc nhất là lòng dạ đàn bà, không phải sao?

Tấn vương, không biết có biết việc mẫu thân hấn đang làm không, hay là hấn cũng có nhúng tay vào, nhìn mẫu thân tự tay đem độc dược đổ vào miệng của phụ thân mình, lòng của hấn thật sự không có cảm giác sao?

Trong nháy mắt Lục phù cảm thấy có chút khó thở, hít thở không thông làm cho nàng khó chịu cùng bằng hoàng...

Hành thích vua? Giết phụ thân? Hay là thí phụ? Bọn họ là người một nhà a! Nơi này tất cả luân thường đạo lý đều trở nên điên đảo, lương tâm của con người ở trong một cái chảo đầy máu nhuộm đã bị vấy bẩn không còn một mảnh.

Tình thân, nàng rất quý trọng tình thân, nhưng trước mắt lại thấy tình thân đã bị người xé nát không thương tiếc.

Chẳng lẽ tình thân trong chốn cung đình lại bạc như vôi?

Đối với nàng mà nói, trong lúc vô tình khám phá một âm mưu như vậy, việc đó làm nàng chấn động.

Sở cảnh mộ.

Sở cảnh mộ.

Trong đáy lòng không ngừng gọi tên Sở cảnh mộ, giống như muốn mượn hấn đuổi đi đáy lòng đang lạnh lẽo của mình...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 59: Chấp nhất

Đêm khuya trong Di trừ cung, cảnh vật yên tĩnh, ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến hơi lay động, mờ mờ ảo ảo bao phủ Di trừ cung, trông có vẻ quý dị âm trầm

Bởi vì lạnh lẽo, đã sáng rồi mà Lục phủ vẫn cuộn mình trong chăn, liền bảo Minh châu Minh nguyệt đi nghỉ ngơi, nàng biết hai thị nữ này cũng không đơn giản, bước đi nhẹ nhàng chứng tỏ họ là người biết võ công, có lẽ được Tần vương phái tới đây để giám sát nàng.

Bóng đêm làm cho hồ hấp vào ban đêm có vẻ khó khăn hơn, Lục phủ nằm ở trên giường trần trọc, cứ lần qua lần lại không ngủ được. Nghe gió mạnh ngoài cửa sổ không ngừng gào thét, trong đêm giống như tiếng dã thú rít gào, như muốn nuốt sống tất cả vạn vật trên thế gian.

Lục phủ ngồi dậy, rồi thở dài, cho đến hôm nay nàng vẫn còn lo lắng, ý định muốn đánh cược cho thấy nàng phải hoàn toàn tin tưởng Sở cảnh mộc.

Nếu mà hần đến đây, ván cờ vì thế sẽ bị sửa lại.

Nàng kéo chăn cao lên đắp kín cả thân mình,

Phù nhi, hận thù của ngươi, ta giúp ngươi báo.

Dù cho ta có dùng cả đời mình, cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng cả đời của ngươi.

Những lời nói của Sở cảnh mộc như còn vang bên tai, thanh thanh công kích linh hồn của nàng, đáy lòng vốn lạnh lẽo cứng rắn cũng mềm yếu đi, cho tới khi rơi vào cảnh giam cầm nàng mới cảm nhận được tấm lòng của hần rất đáng được trân quý.

Sở cảnh mộc, nếu ta tin ngươi một lần, khi thua ta sẽ mất tất cả.!

Ngươi...đáng giá sao?

Những việc sau khi gặp Sở cảnh mộc như chậm rãi hiện lên trong trí óc, sự thanh nhuận của hần, sự lãnh liệt, uất hận, thâm trầm của hần, còn có sự vui vẻ...tức giận.....

Có thể nói cho ta biết kết quả của hôm nay là như thế nào không?

Thật là một kết quả khó xử.

Là một tình thế rất khó xử a!

Thật là phiền quá...!

Bỗng nhiên có một tiếng đàn mang nhiều tâm sự vang lên, triền miên không dứt, cuối cùng là một âm thanh cao vút, âm thanh cuối cùng đã vang lên, giống như có người đang luyện tập cầm nghệ ở vách bên kia cung điện.

Lục phủ không chớp mắt, âm thầm cân nhắc, chắc là Minh châu Minh nguyệt đang ngủ. Đã nhiều ngày trôi qua, các nàng cũng hiểu được thân thể nàng không tốt, vừa chạng vạng đã leo lên giường sớm đi nghỉ ngơi. Hơn nữa Tần vương dường như chắc chắn nàng không ra được hoàng cung này, cho nên không phải các nàng theo nàng từng bước.

Xốc chăn bông lên, Lục phủ bước xuống giường, vội thay đổi y phục, cuối cùng khoác áo choàng lên người. Vừa mới ra khỏi nội thất liền thấy Minh châu, Minh nguyệt bên ngoài đang rúc vào nhau trên nhuyễn tháp ngủ say, bởi vì lạnh hai thân hình nhỏ nhỏ chụm vào nhau, một cái chăn dường như không đủ ấm. Gió thổi đập vào cửa sổ rung động, cũng làm cho những sợi tóc các nàng bay hỗn loạn thoạt nhìn có vẻ yếu ớt đáng thương.

Thật là lạnh quá!

Lục phủ chớp mi, xoay người quay trở về nội thất, nàng cầm cái chăn lên ngăn người ra rồi để xuống, gương mặt xinh đẹp có điểm mê mang, bất quá là nhất thời sinh ra lòng thiện tâm, vừa mới xoay mình đi lại quay đầu lại, khẽ cắn môi, cầm lấy chăn bông.

Nhẹ nhàng đắp lên người Minh châu Minh nguyệt, trên giường nàng có hai cái chăn, đều làm bằng lông ngỗng có tác dụng giữ ấm rất tốt. Cảm nhận được Lục phủ đã ra ngoài chính thất, hai người đồng loạt mở mắt, nhìn chăn trên người của mình, trong ánh mắt có tia cảm động, hai người trong lúc nhất thời vẫn duy trì tư thế cũ, cái gì cũng chưa nói.

Thật lâu sau.

“Minh châu phải đi theo sao...Tiếng đàn kia..”

“Lạnh quá! Chúng ta đi ngủ thôi. Hôm nay có thể ngủ một giấc thật ngon” Minh châu có chút đắm chiêu.

Đôi mắt trong trẻo nhắm lại.

Lục phủ đi ra Di trừ cung, trong không khí lạnh lẽo có một mùi thơm ngát xông vào mũi, nàng không có lòng dạ nào bận tâm tới, khi ra ngoài cửa điện, tiếng đàn lại vang lên, dạo lên từ từ quấy nhiễu đôi tai không dứt, Lục phủ hơi nhận ra phương hướng cứ theo tiếng đàn mà đi.

Đêm khuya rất yên tĩnh, chỉ có ánh đuốc lạnh băng quang mang, lâu lâu có ngự lâm quân ngẫu nhiên đi tuần ngang qua, Lục phủ liền núp vào chỗ tối, rút cuộc đi tới một tòa cung điện, khi ngẩng đầu lên không thấy một bảng hiệu nào, có lẽ nơi đây đã lâu rồi không có người ở. Lục phủ vừa mới đi vào, mấy bóng đen liền bay tới trước mặt nàng.

“Phu nhân”

“Vương phi”

Bốn bóng người đều mặc y phục dạ hành, gồm có Vô danh Băng nguyệt và một nam một nữ. họ là người của Phù dung các, Sở nguyệt và Tịnh nguyệt.

“Đi vào bên trong rồi nói” Lục phủ trầm tĩnh nói xong, ý bảo bọn họ đi vào gian phòng cũ nát.

Gian phòng cũ nát không thể ngăn được gió mạnh rít gaò thổi vào, thổi bay tro bụi làm cho có chút không thoải mái. Lục phủ chớp chớp mi, tạm thời cũng không cần quan tâm những chuyện đó, nhìn quét qua bốn gương mặt đầy lo lắng, nàng nở nụ cười.

“Đừng nên lo lắng, ta không có chuyện gì đâu, nói cho ta nghe tình huống bên ngoài đi”

“Phu nhân tạm thời vẫn sống lặng gió yên, chẳng qua là trong dân chúng, Phù dung vương phi là người tình nghi đứng sau lưng Phù dung huyết án, chuyện này được truyền rất nhanh trong kinh thành, lan tới các thành phụ cận, mọi người đều nói là vương phi bị oan. Tịnh nguyệt nghiêm túc nói xong, trên gương mặt đẹp đẽ không dấu được vẻ lo lắng.

Lục phủ nhíu mày, trong bóng đêm không thấy rõ biểu tình trên mặt nàng khi đang kể lại, chỉ thấy một ánh mắt bình tĩnh “Việc này không quan trọng, còn trong triều có chuyện lớn gì xảy ra hay không?”

Băng nguyệt Vô danh cùng lắc đầu.

Gương mặt cương nghị của Vô danh không chút thả lỏng, chỉ bất động đứng ở bên phải của Lục phủ giúp nàng cản gió, hẳn biết nàng muốn hỏi về Sở cảnh mộ nên thân nhiên nói “Trong triều gần đây rất yên lặng, theo kết quả điều tra Tấn vương đã điều động quân đội. Còn vương gia dường như cứ ở trong phủ không ra ngoài, vương gia đã biết người đang ở trong cung, nhưng vẫn phái đội thân vệ của vương phủ tìm kiếm chung quanh kinh thành. Trừ lần đó ra, mỗi ngày đều ở Tây sương.

“Nếu không có vẻ mặt lãnh liệt, có thể nói vương gia đang hưởng thụ những ngày tháng nhàn nhã.” Băng nguyệt có chút phẫn nộ tiếp lời.

“Nhàn nhã sao?” Lục phủ không chớp mắt, từng cơn gió mạnh thổi vào trong phòng, nửa lạnh nửa ấm thổi qua lòng nàng, Sở cảnh mộ có dụng ý của mình, nói như vậy, nàng đã trở thành quân cờ của hắn?

“Sở nguyệt, thế lực của Dao quang hơn phân nửa tập trung ở kinh thành đúng không?” Lục phủ nhìn về phía nam từ anh tuấn cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy”

“Tạm thời không nên có hành động gì “Nàng thân nhiên ra lệnh, tạm thời không thể hoài nghi.

“Vương phi, ý của người là không cùng chúng ta ra cung?”

Băng nguyệt nóng nảy vọt tới, gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ ửng, “Chúng ta đi vào đây là muốn đưa người ra cung, Tấn vương hung ác nham hiểm, ai biết được bước kế tiếp hắn muốn làm gì? Bôn nguyệt ngay từ đầu đã la hét muốn vào cung cứu người, vương phi bảo chúng ta nên nghe theo lời vương gia, nhưng chính là đã qua nhiều ngày như vậy, chúng ta thật sự không yên lòng, vương phi, người nên cùng chúng ta ra cung “

“Phu nhân, bên ngoài sẽ có người tiếp ứng, tuyệt đối sẽ làm đến thần không biết quỷ không hay, người còn lo lắng cái gì?”

“Ta muốn đánh cược một phen”

Trên mặt Lục phủ hiện ra chút tươi cười, ở trong đêm đen, hai con ngươi phát ra ánh sáng uy nghiêm, nhưng cũng lộ ra vẻ hoang mang sâu kín, như bảo thạch sáng roi trong đêm

Những lời này vừa nói ra làm cho bốn người cùng im lặng.

Con ngươi thâm trầm của Vô danh lóe lên một chút, nhưng một giây sau lại không phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, vẫn như cũ đứng thẳng giúp nàng chắn gió lạnh, cảm xúc không tên vừa nổi lên trong nháy mắt bị gió lạnh đè ép xuống.

Hắn biết nàng đang đánh cược với cảm tình, cũng đánh cược với vận mệnh của nàng.

Tiền đặt cược là nàng, sống chết, vinh hoa hay nhục nhã, đều phụ thuộc vào một ý niệm của Sở cảnh mộ.

Bắt đầu từ khi nào nàng đã đối với Sở cảnh mộ tín nhiệm như vậy?

“Phu nhân, làm như vậy rất nguy hiểm, nếu Sở vương hấn...” Tịnh nguyệt quýnh lên, cũng không nói hết, khẽ cắn môi nói “Ít nhất cũng chọn trong Phù dung các ra vài người đến đây âm thầm bảo vệ người, như vậy Thất phu nhân sẽ an tâm hơn”

“Cũng không cần” Lục phù cự tuyệt, giọng nói không mạnh mẽ, nhưng thái độ lại rất kiên trì.

Đánh cuộc, nàng muốn hoàn toàn đánh cuộc một lần.

Có đôi khi, một khi con người đã chấp nhận, căn bản không cần lý do, nếu không đạt được kết quả thì không thể bỏ qua.

“Chuyện này, Phù dung các không cần nhúng tay vào, trở về nói cho Thất nương biết đây là ý của ta. Còn nữa Băng nguyệt Bốn nguyệt Vô danh toàn bộ nghe theo sự an bài của vương gia”

Đối với Sở cảnh mộc mà nói.

Nàng không thể ra cung, điểm ấy nàng so với ai khác càng rõ ràng hơn, nếu không thì hấn sẽ không để ý tới mọi việc chỉ đứng lặng yên trong vương phủ. So về tính nhẫn nại, ai có thể dám so sánh với Sở cảnh mộc? Đơn giản là thời cơ chưa đến mà thôi.

Một người dùng nàng để kiềm chế, một người tương kế tựu kế, ai mới là người chơi cờ cao tay nhất, nàng mơ hồ cảm nhận được trận này có biến hoá, sẽ làm thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, có lẽ vận mệnh của chính nàng cũng nằm trong số đó.

Không ai lên tiếng, chỉ có tiếng gió mạnh gào thét, rít gào như điên cuồng, điên cuồng mà chà đạp những cành khô và những chiếc lá úa, tiếng cây gãy vang lên rõ ràng.

“Các người trở về đi, cứ theo lời nói của ta mà làm” Tất cả mọi việc cũng giống như trước khi ta vào cung, coi như không có chuyện gì xảy ra”

“Chính là...” Sở nguyệt hình như còn muốn nói cái gì nhưng bị ánh mắt Lục phù ngăn lại, chỉ biết trầm mặt gục đầu xuống.

Ba người ra khỏi phòng trước, Vô danh là người cuối cùng, khi đến cửa đưa lưng về phía Lục phù cũng không quay quay đầu lại, giống như do dự thật lâu mới trầm tĩnh hỏi “Làm vậy đáng giá sao?”

Âm thanh u lãnh âm trầm, Lục phù không chớp mắt, nhìn bóng dáng vững vàng như núi của hấn, gió lạnh thổi những sợi tóc làm chúng tung bay rối cả lên, trên người toả ra một khí thế nói không rõ cùng tịch mịch.

Đôi môi đỏ mọng của Lục phù gật gật nhưng cái gì cũng không nói, bởi vì chính nàng cũng không biết việc mình làm có đáng giá không. Tất cả mọi chuyện đều phải thử qua mới biết rằng có đáng giá hay không.

Trong đêm đen không ai đoán ra tâm sự của ai, ai cũng không nói rõ tình huống chỉ biết nhắm chặt hai mắt lại. Vô danh rất nhanh phóng lên nóc nhà biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Cho đến khi thân ảnh của Lục phù biến mất trên đường trở về Di trử cung, hai thân ảnh cao lớn từ trong bóng tối đi ra, nam tử đi đầu là một người tuấn dật phi phàm, một thân trường bào bay theo gió, hấn có một ánh mắt rất hồn nhiên, trong suốt như dòng suối, như của hài tử sơ sinh. Tất cả vẻ đẹp của hấn đều ẩn dấu trong ánh mắt hồn nhiên đó.

“Người kia là Sở vương phi là nữ nhân đang ở tại Di trử cung”

“Vâng, Gia”

Khóe môi cong lên có chút châm chọc “Có ý tứ”

Khi nhìn kỹ có thể thấy trong ánh mắt hồn nhiên hiện lên nhiều mũi nhọn lạnh lẽo bức người

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 60: Khiếp sợ

Mùa đông đã qua, tuyết cũng tan rã, sức sống bừng bừng, đất trời như đón mùa xuân trở về, tuyết tan đi làm cho đất trời cũng tràn đầy sức sống, những con sông đã bắt đầu nhú lên

Bên trong Sở vương phủ, không khí nặng nề đã tràn ngập suốt một tháng, ai ai cũng cũng không dám lên tiếng, Sở Cảnh Mộc hầu như đã lục tung cả

Kinh thành lên mà không có chút tin tức của Lục Phù, nhìn về mặt âm trầm của hán người báo tin đang quỳ trên mặt đất đỏ mồ hôi lạnh, chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo làm thân mình hán trở nên run rẩy.

Là một tin tức không có ý nghĩa, mặt của Sở Cảnh Mộc nặng nề, hán đã sớm dự đoán được kết quả như vậy...

Thời cơ còn chưa chín muồi... trong lòng hán đã lặp lại câu nói đó hàng ngàn lần rồi...

Ánh mắt như biển có tia giận dữ, cũng có chút ừ đột, trong lòng càng ngày càng cảm thấy nặng nề, gương mặt tuần dật đầy vẻ lo lắng, không có Lục Phù trong phủ sức sống cũng phai nhạt, nàng chỉ mới không ở đây hai tháng mà tưởng chừng như đã rất lâu, tiếng nói cười của nàng, khi nàng ngồi yên lặng chơi cờ, tất cả đã là một mong ước xa vời >nt<

Phù nhi, chờ một chút nữa... Ta nhanh chóng mang người trở về. Hán lại an ủi tâm tình trống rỗng của mình.

Hán tự hỏi nếu không thể nhìn thấy nét cười thân nhiên kia, hán còn có thể chống đỡ được bao lâu.

Trong kinh thành đã rất nhộn nhịp, trên phố phường đâu đâu cũng mang các giai thoại về Phù dung vương phi ra mà bàn tán, hán cũng không có lòng đi quan tâm chuyện đó, trong triều đình Tần vương và Quang vinh vương đã nhiều lần khiêu khích, hán vẫn ráng nhịn.

Thời gian một tháng đã tra tấn lòng hán đau đến tận xương, hán đau lòng, giống như bị ai lấy dao chém một dao rồi lại một dao. Khi còn nàng ở bên cạnh hán không biết cảm giác tưởng niệm ra sao, chỉ khi ngăn cách hai phương trời mới nhận biết được rõ ràng là đau đến tận xương tủy. Tiếng cười của nàng xoay quanh vương phủ như đã thấm vào máu thịt, thường xuyên vang lên trong những lúc hán thất thần suy tư. Hán nghĩ tới giọng cười giả dối lạnh như băng là âm thanh hán hoài niệm nhất trong vòng một tháng qua. Bi thương đến nỗi tiếng cười trống rỗng của nàng cũng không để tâm, chỉ cần là âm thanh của nàng là tốt rồi, ý nghĩa của giọng cười đó như thế nào cũng không quan trọng.

Phù nhi, người đem ta tra tấn thật thảm...

Ta đang nghĩ đến người sắp muốn điên rồi...

Có một loại tưởng niệm gọi là khắc cốt ghi tâm.

Khi nửa đêm bừng tỉnh trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, không có độ ẩm chỉ còn phiền muộn, ai có thể hiểu rõ hơn hán, một tháng qua, hán đã trải qua bao nhiêu đêm như vậy.

Không dẫn được lại lấy trong người ra Phù dung điều trị vẫn luôn mang theo bên mình, màu xanh nhạt cùng màu xanh đậm giao nhau, đẹp dễ hài hoà, ở giữa có một điểm son càng hiện lên lóa mắt, không biết vì sao gần đây hán thường nhìn nó đến xuất thần. Hán cũng không để cho người khác nhìn thấy điều trị trước ngực. Ở trong quân doanh, chỉ có khi đêm vắng thanh tĩnh, hán mới dám lấy ra tưởng niệm. Một nam nhân mang theo trên người một vật như vậy, dù cho người khác không cười, hán cũng tự cười chính mình.

Có thể tại vì nó cũng là phù dung nên hán mới nhìn thất thần như vậy, mọi chuyện về Lục Phù dường như không xa rồi phù dung, Kinh thành Phù dung, Phù dung huyết án, Phù dung vương phi... cũng là Phù dung vương phi thuộc loại của hán... Ngọc trụ này cũng rất xứng với nàng? Hán đôi khi không khỏi cười khổ.

“Vương gia... có tin tức” Tiểu nhạc hô to một tiếng, Sở Cảnh Mộc phục hồi lại tinh thần, vội buông tay liền thấy Tiểu Nhạc vội vàng vọt vào “Vương gia, biên cương có gọi thư tới”

Tiểu Nhạc nhanh chóng đem phong thư trình lên, Sở Cảnh Mộc vội vàng mở ra, nhìn sơ qua liền lộ ra vẻ tươi cười đã lâu không thấy trong vòng một tháng qua.

Tần vương, người dám lấy Phù nhi để uy hiếp ta, người phải gánh lấy hậu quả!

“Vương gia...”

Tiểu Nhạc nghi ngờ mặt nhăn nhó, đôi mắt có thần tỏ vẻ khó hiểu, muốn nói lại thôi, Sở Cảnh Mộc liếc hán một cái hỏi “Muốn nói cái gì?”

Ánh mắt Tiểu Nhạc nhìn lên, nhìn hán một cái rồi cuộc mở miệng “Lâm Long luôn luôn phụ trách chuyện có liên quan tới biên cảnh, vương gia lần này lại sai ta đi, nhưng không nói với hán, có phải hay không.....?”

Tiểu Nhạc cực kỳ khó hiểu, gần đây tất cả mọi chuyện đều do một tay hán làm, có những chuyện Sở Cảnh Mộc còn làm cho hán tiết lộ với Lâm Long, có khi lại dấu kín tin tức, làm cho hán hoài nghi tự hỏi, Lâm Long là tướng quân lớn lên trong vương phủ, như thế nào có thể... Làm những chuyện phản bội lại vương phủ, phản bội vương gia sao?”

Sắc mặt Sở Cảnh Mộc trầm xuống, ẩn giấu trong ánh sáng nửa nửa tối một ý mịt mờ, cất tiếng cười phức tạp “Tiểu Nhạc, đừng nên hỏi, cứ y theo lời nói của ta mà làm”

“Vương gia, Liên Y tiểu thư cầu kiến, nàng đang chờ ở bên ngoài, nói có chuyện quan trọng cần phải gặp mặt người” Tiểu Nhạc thấy trên mặt hán một vẻ cười ngoan tuyệt rồi chợt nhớ tới người đang chờ ở ngoài Đông đình không khỏi lên tiếng thông báo.

“Nàng sao?” Sở Cảnh Mộc không khỏi nhú mày, nàng đã ở vương phủ hai tháng, hai người chỉ gặp nhau vài lần, phần lớn không có cùng nhau xuất hiện,

cho dù có gặp mặt cũng chỉ gật đầu hỏi thăm vậy thôi, lúc này tại sao nàng tìm đến đây?

“Cho nàng đi vào đi”

Sau khi Tiểu Nhạc rời khỏi, Sở Cảnh Mộc đem thư tín cất đi, cẩn thận sửa sang lại tất cả, khi ngẩng đầu lên đã thấy Du Nhã bước vào, nàng trầm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần, khí chất tự nhiên đôi khi làm hấn khâm phục, cùng Lục Phù rất giống nhau, là một nữ nhân lúc gặp chuyện ít khi bị kinh hoàng.

“Tham kiến vương gia” Âm thanh mềm mại vang lên làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Đôi chân mày của hấn đang nhíu lại không khỏi giãn ra, không giống như vẻ lạnh lẽo vừa rồi, âm thanh cùng giọng nói của Lục Phù giống nhau làm cho hấn nghe qua thấy rất thoải mái “Ngươi có chuyện gì cần gặp bốn vương?”

Du Nhã cười, đôi mi thanh tú chớp chớp ý vị sâu xa cười nói “Sự kiện khẩn của vương gia làm cho Liên Y khâm phục”

Trong mắt hấn khí lạnh dần dần dày đặc, ánh mắt của Sở Cảnh Mộc bắn thẳng về hướng nàng, đôi mắt thâm thúy nheo lại “Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Nàng cũng không sợ hãi, chỉ bằng điểm này cũng làm cho Sở Cảnh Mộc nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, rất ít người nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hấn mà có thể bình tĩnh đứng đó, nét tươi cười trên mặt không giảm càng phát ra vẻ ung dung. Trong thư phòng Du Nhã nở nụ cười, đi đến gần từng bước, “Vương gia ta muốn giới thiệu một người cho người quen biết, người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú”

Lạnh lùng cười, môi cong lên có chút châm chọc Sở Cảnh Mộc cười lạnh “Trong thiên hạ này còn ai có thể làm cho bốn vương có hứng thú quen biết, Tiểu thư có thể nói ra nghe một chút”

“Nếu ta nói là Mục phong”

Một câu ngắn ngủi làm hấn chấn động, đôi mắt tinh tế thăm đánh giá nữ tử trước mặt, dung nhan tú lệ tuyệt luân, khí chất bình tĩnh, ánh mắt trong trẻo có thần, nàng mới quay về kinh thành có hai tháng, thế nhưng lại giới thiệu Mục phong cho hấn quen biết. Người tướng quân kia ở trên sa trường có danh khí tương đương với hấn, hấn đã gặp qua vài lần, là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, đôi mắt uy nghi rộng lượng, không giống như là người già dối, tại sao lại thuận phục Tần vương...

“Ta dựa vào cái gì có thể tin tưởng ngươi?”

Du Nhã cười, càng thêm trầm tĩnh “Chỉ dựa vào mục đích của chúng ta giống nhau, vương phi hiện giờ đang ở trong cung, nói vậy Sở vương cũng đã dự đoán được, Tần vương chiếm đoạt thế tử của người khác, về tình về lý đều nói không thông, nếu ngươi tiến cung yêu cầu trả người, vương phi sẽ an toàn trở về phủ. Đã chờ một tháng chứng minh ngươi đang lợi dụng vương phi, nếu như vậy không bằng quen biết Mục phong, vừa có thể rút ngắn thời gian trong kết hoạch của vương gia, vừa có thể nhìn thấy vương phi của ngươi sớm hơn, không phải sao?”

“Xem ra vương phủ của bốn vương là nơi ngoạ hổ tàng long, mỗi người đều thâm tàng bất lộ” Vẻ lạnh lẽo chậm rãi tiêu tán, Sở Cảnh Mộc lại cúi đầu cười một tiếng, đầu tiên là Phù nhi, sau đó bên người nàng lại xuất hiện hai người thị nữ cùng Vô Danh, giờ lại hiện ra Liên Y, Sở Cảnh Mộc cười đến châm chọc, trong vương phủ có những nhân vật lớn như vậy hấn bây giờ mới biết, không khỏi đứng lên tới gần Liên Y, cười nói “Điều kiện của các ngươi là gì?”

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu mỉm cười “Vương gia muốn ngăn cản Tần vương, chúng ta muốn mạng của Hàn phủ cùng Tần vương, chỉ đơn giản như vậy, có hứng thú muốn hợp tác không?” Vương gia ở kinh thành đều động quân đội tổn hao của cải thật lớn, quốc khố của triều đình đã trống rỗng, kết quả này không phải chính vương gia gây ra sao, nếu cùng Mục phong hợp tác, hấn rất được Tần vương tin tưởng, nếu biết tìm cách cũng không cần đều động quân đội ở biên cảnh của vương gia quay về kinh thành, chỉ cần trên đường ngăn chặn ba mươi vạn đại quân của Hàn phủ. Đây bút mực sổ sách, vương gia cũng có thể tính toán rõ ràng”

Du Nhã trầm ổn nói ra những đạo lý Lưu phong đã dạy nàng sáng nay, tự nhủ giọng nói của mình cần phải bình tĩnh, nhưng những lời này nghe trong tai của Sở Cảnh Mộc làm hấn kinh hãi, hiện tại mỗi người nữ tử đều lợi hại như vậy sao? Bút mực sổ sách này hấn như thế nào mà không tính, nếu chưa đến tình huống bất đắc dĩ hấn sẽ không đều động đến quân đội ở biên cảnh của mình, còn phải lợi dụng Lục Phù để đổi lấy được sự tin nhiệm của Tần vương.

Mặc kệ bọn họ vì sao lại muốn mạng của Tần vương cùng Hàn phủ, chỉ cần hợp tác hấn sẽ mau chóng ngăn cản được Tần vương ngồi lên ngai vàng, lại có thể mang Lục Phù quay về, hợp tác thì có hại gì

“Các ngươi bắt được tin tức mau thật, bốn vương hôm nay mới được thư tín, ngươi hôm nay đã đến tìm ta, Mục phong là người như thế nào?”

Nghe ý tứ trong lời nói như đã đáp ứng, Du Nhã không khỏi vui vẻ ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ mọng khẽ mở còn chưa nói chuyện lại nhìn đắm đắm trước ngực Sở Cảnh Mộc, hô nhỏ, trên mặt nhất thời bị kích động, bàn tay trắng nõn vươn tới trước ngực hấn, bị Sở Cảnh Mộc tức giận bắt lấy, hấn hiểu lầm ý tứ của nàng ra vẻ chán ghét quát lên “Ngươi đang làm cái gì?”

“Ngươi...ngươi...vật này, Phù dung điều trụ này tại sao lại trên người của ngươi?” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, giãy tay ra, không còn vẻ trầm tĩnh tươi cười vừa rồi, trên mặt vì kích động mà trở nên đỏ ửng, hai mắt cũng ngấn nước.

Sở Cảnh Mộc khó hiểu nhìn nàng rồi nhìn ngọc Phù dung điều trụ trước ngực, nghi hoặc hỏi “Ngươi nhận biết sao?”

“Ngươi không nên,...cô nương kia ở đâu, ? Cô nương tặng cho người ngọc trụ đang ở đâu, ? Đó là vật trang sức mà Phù nhi thích nhất, từ nhỏ rất ít

khi rời khỏi người, được Lưu đình nhờ có nhân đặc biệt làm ra, nàng như thế nào lại không nhận ra được? Nếu vật này ở trên người hẳn chứng minh hẳn có tin tức của Phù nhi, chỉ là nghĩ thôi mà nàng đã kích động như vậy, hai má nóng bừng.

“Ngươi...ngươi như thế nào lại nhận biết ngọc trụ này, đây là vật của Vân Uyển Phù, nàng như thế nào lại nhận biết được, nỗi hoài nghi dâng lên trong lòng làm hẳn không khỏi tò mò hỏi

“Ngươi nói cho ta biết cô nương kia đang ở đâu, ? Ta muốn biết nàng đang ở nơi nào?” thấy hẳn chậm chạp không nói, nàng rất sốt ruột, ôm lấy cánh tay hẳn “Nàng rốt cuộc đang ở đâu?”

Ngần vịn lần đứng giống như suy nghĩ của nàng.

Đây là ngọc trụ của Vân Uyển Phù quận chúa.

“Không có khả năng! Đây là ngọc phù dung của muội muội ta,nó chưa bao giờ rời khỏi người nàng “ Du Nhã ảo não ngắt lời hẳn, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kiên quyết trầm tĩnh.

“Ngươi nói cái gì, muội muội của ngươi?” Lòng của Sở Cảnh Mộc chợt trầm xuống, sự hoài nghi nổi lên trong lòng, nàng nói có vẻ khẳng định như thế, kiên quyết như thế hay là trong này có gì kì quái?”

“Đúng vậy, vật này là phụ thân ta ra tận quan ngoại nhờ người làm cho nàng, bởi vì muội muội rất thích phù dung cho nên làm thành hình dạng của phù dung, trên đời này chỉ có một cái, ta không thể nhận sai”

“Muội muội của ngươi là ai?” Lúc này đến phiên hẳn kinh hoàng, tưởng tượng đến hẳn có thể đã nhận lầm người, trong lòng lại hiện lên một trận ảo não hoảng hốt, khó trách được Vân Uyển Phù cùng cô nương thông minh trước đây lại kém xa như vậy, chẳng lẽ là không cùng người ? Nhưng tại sao ngọc bội của hẳn lại ở trên người Uyển phù?”

“Ta..” Du Nhã cắn môi, nhìn sắc mặt hẳn vội vã hơn, cũng trở nên nghi ngờ, tại sao hẳn lại mờ mịt như vậy?”

“Nói cho ta biết lời nói thật, nếu không ta sẽ không cùng ngươi hợp tác, nếu không nói thì không có gì bàn nữa “ Hẳn có điểm sốt ruột lạnh lùng nói.

“Ngươi...” Du Nhã chán nản, cực kỳ ảo não. Thật khó mới có được chút tin tức của Phù nhi, nàng không muốn buông tha, dù sao Sở Vân cũng biết thân thể của nàng nói cho hẳn biết cũng không sao.

“Cảnh mộc ca ca, ta là Du Nhã, ngươi không nhận ra sao?”

“Là Du Nhã sao...” Sở Cảnh Mộc cảm thấy giống như vừa bị người hung hăng cho một cái tát, trên mặt từ hồng chuyển sang trắng lần lượt thay đổi, trong lòng hoảng hốt, nhất thời ngây dại...

Mười năm trước có một tiểu cô nương tươi cười, sự linh hoạt thông minh của nàng, mười năm sau là Lục Phù, vẻ tươi cười của nàng, sự nhanh nhạy giáo hoạt của nàng, hiện lên miên man trong đầu ..Giống nhau như thế mà hẳn không nhận ra...

Dĩ nhiên là Lục Phù...

“Phù nhi, dĩ nhiên là Phù nhi, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì ?” Hẳn không khỏi mờ mịt, nếu ngọc trụ này là của Phù nhi, còn ngọc bội của hẳn tại sao lại trên người của Vân Uyển Phù...

“Cảnh mộc ca ca, nàng đang ở đâu?” Du Nhã thấy hẳn lăm băm giống như bị đá kích rất lớn, cũng không quan tâm, nàng chỉ muốn biết Phù nhi đang ở nơi nào.

“Đang ở trong cung...Nàng là...vương phi của ta”

“Cái gì...Vương phi chính là Phù nhi?” Chân nệm nhũn liền ngã ngồi trên ghế, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy...

Trong thư phòng nhất thời lâm vào cảnh yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 61: Chu toàn

Nàng chưa từng trải qua cuộc sống thanh thản như thế này, sáng sớm rời giường đi ngắm mặt trời mọc, rồi ăn no, khi thời tiết có chút lạnh liền lên giường ngủ, có đôi khi ngủ nguyên một ngày. Không phải phiền não về vận tài đường thủy của Dao quang cùng sinh kế của Tô gia, không cần vì Sở cảnh mộc mà lo lắng, không cần sợ gặp Sở vân mà tâm tình trở nên phức tạp. Mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, cuộc sống an nhàn thoải mái, khi thấy nhàm chán thì lấy

nữ công mà nàng chưa từng đụng tới trong vòng mười năm ra thêu thùa.

Khi có tiếng bước chân truyền đến Di trử cung, Lục phù ngừng tay thêu tiện tay đặt trên nhuyễn tháp, nàng ở đây đã hơn hai tháng, chưa từng có người đến thăm, nhưng lúc này có tiếng bước chân nàng đoán hơn phân nửa là Tần vương, chỉ có hắn mới đi đến Di trử cung.

Bốn vương còn lo lắng vương phi ở trong cung nhàm chán, xem ra người cũng có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh” lời nói truyền đến tai Lục phù đã đánh vỡ sự yên lặng lâu ngày của Di trử cung.

Người thái giám đi theo đứng lại ngoài cửa, không dám đi vào, Minh châu Minh nguyệt thấy hắn tiến vào cũng khom người đi ra ngoài, Lục phù cười, mưa xuân ngoài cửa sổ nhẹ rơi không một tiếng động, không phải là mưa như trút nước, trên vạt áo cẩm tú của hắn dính chút nước mưa phản chiếu sáng lấp lánh. Tâm tình của Tần vương hôm nay không tệ, vẻ tàn khốc trên mặt như tuyết mùa đông đã tan rã, không còn bóng dáng, lại hiện lên một vẻ tinh tế thuần khiết.

“Di trử cung này là một nơi thích hợp để tu tâm dưỡng tánh, ta thật sự phải cảm tạ vương gia chọn cho ta một nơi thật tốt” Lục phù cười chậm rãi nghiền ngẫm tâm ý của hắn.

Tần vương si mê nhìn vẻ tươi cười như hoa xuân sáng lạn trên mặt nàng, đáy lòng của hắn khẽ rung động, hắn tiến tới ngồi bên người, tham lam hít vào hương thơm nữ nhân tỏa ra trên người nàng, ánh mặt dịu đi có ý cười “Đây cũng là nơi bốn vương thích nhất, vương phi đoán coi hôm nay bốn vương vì sao mà đến?”

“Tâm tư của vương gia khó dò, ta chỉ là một người bình thường sao có thể đoán ra được” Phải tiếp xúc gần gũi với hắn làm Lục phù thấy buồn bực, chỉ có thể giả vờ như không.

Từ lúc tiến vào, ánh mắt của hắn chính là một ánh mắt si mê thuần túy. Đây là Tần vương vô tình tàn khốc kia sao?

“Ha ha, vương phi không tò mò Sở vương hiện giờ ra sao?”

“Ta tin tưởng dù cho vương gia quyền cao chức trọng cũng không làm gì được hắn, ta cần gì phải vì hắn mà lo lắng, “ Nàng nhích về phía bên cạnh giữ khoảng cách. Lục phù cầm lấy ấm trà chậm rãi rót vào chén ngọc., hương trà thơm nức mũi, trong hoàng cung này mọi thứ đều không giống bình thường, uống một ly trà như thế này là một thứ hưởng thụ xa xỉ đối với một người bình dân, có người cả đời cũng không đụng được một giọt.

Hương thơm áp áp tràn ngập, nàng tiện tay đặt chén trà trước mặt Tần vương, tuyệt đối không sợ hãi hắn trong nháy mắt bởi vì lời nói của mình mà tức giận.

Tần vương mang theo lửa giận như đại dương mệnh mông, nhưng khi nhìn chén trà đặt trước mặt mình, cơn tức giận dường như trôi đi hết, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười hiếm thấy, nhìn vào gương mặt hoàn mỹ của nàng như muốn tìm kiếm cái gì. “Sở vương và vương phi thật là thú vị, Sở vương dường như cũng không lo lắng cho an nguy của vương phi?”

“Sao Tần vương không nói là phu thê của chúng ta thông minh sắc xảo?”

Những lời này dường như chọc giận hắn, dấu vết ghen tị cùng phần nộ hiện ra trên mặt, hắn nắm cổ tay nàng, lộ ra vẻ ngoan tuyệt “Thông minh sắc xảo sao, trước mặt của bốn vương, vương phi tốt nhất nên quên người này đi”

Toàn thân hắn phát ra sự tức giận làm cho người ta sợ hãi, nữ nhân trước mắt là người trong tình thế bất buộc, hắn muốn cưỡng yếu quý trọng, nghĩ muốn che chở nàng, đã nhiều năm qua, chỉ có nàng mới có thể bước vào trái tim hắn, vững vàng chiếm một góc lớn, phá vỡ đáy lòng cứng rắn lạnh như băng, hắn không thể chấp nhận được trong lòng nàng có hình bóng của người khác, cho dù nghĩ thôi cũng không được...hắn không dễ dàng tha thứ...

Lục phù một chút sợ hãi cũng không có, nàng cố gắng đè nén sự đau đớn đang truyền đến, ngay cả mày cũng không nhăn lấy một chút, khi làm hắn giận nàng thấy vui vẻ, đó là mục đích của nàng không phải sao? “Vương gia dường như đã quên, Sở vương là trượng phu của ta. Nữ nhân sau khi xuất giá coi trượng phu là bầu trời của mình, như thế nào có thể quên, ta làm sao dám quên đây?”

“Người...” Hắn lại giận không thể nói được lời nào, hai tròng mắt đầy sát khí lạnh như băng, ...lục đạo trên tay cũng tăng thêm vài phần, đối diện với nữ tử lớn mật này, trong mắt hắn có chút tàn nhẫn, giống như hận... “Có lẽ do bốn vương đã quá mức dung túng người, không phải sao? Người một lần nữa đã khiêu khích sức chịu đựng và giới hạn của bốn vương.”

Lục phù cười mà không đáp lời, nàng âm thầm cắn răng rặn sự đau đớn trên cổ tay, xem ra sự nổi tiếng tàn bạo của hắn không phải tự nhiên mà có. Sở cảnh mặc dù có phần nộ thế nào cũng sẽ để ý xem nàng có thoải mái hay không, nhưng người trước mắt, trong mắt đầy vẻ độc chiếm mãnh liệt, thà rằng ngọc nát chứ không thêm ngói lạnh, vẻ ngoan lệ của hắn như một bóng ma bao phủ lấy nàng...

Bỗng nhiên hắn buông tay nàng ra, ánh mắt nhìn thấy hồng ấn trên cổ tay trong nháy mắt có vẻ thương tiếc rồi lại biến mất rất nhanh, hắn cũng tán thưởng khi thấy nàng một chút cũng không kêu đau, không ngờ thân mình mảnh mai này lại ẩn dấu một sự mạnh mẽ như vậy. Nhưng sự mạnh mẽ này cũng hấp dẫn ánh mắt của hắn, hắn hùng bá thiên hạ, chỉ có một nữ nhân tốt như vậy mới có thể xứng đôi.

“Nghe theo bốn vương là tốt rồi, tại sao lại thích tự tìm đau khổ?” Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, thoáng nhìn nàng nhiều lại dường như đang rặn rặn đau.

“Vương gia phần nộ như thế, sợ rằng rất ít người dám làm trái ý vương gia?” Nàng cũng cười châm chọc.

Tấn vương vừa muốn tức giận, chợt thấy cổ tay sưng đỏ của nàng, cũng dần con tức giận mới vừa chớm xuống, chưa có nữ nhân nào lại ảnh hưởng đến tâm tình của hắn như vậy. Từ nhỏ đến lớn hắn đều hiểu rõ vận mệnh của mình, cũng không muốn lãng phí thời gian bên người nữ nhân, làm gì có chuyện nhẫn nại, hắn sẽ trực tiếp mang các nàng ra ngoài chém. Nhưng chỉ có nàng, chỉ có nàng, hết lần đến lần khác chọc giận hắn, hắn lại một lần rồi lại một lần nhẫn nại và khoan dung. .. Bởi vì hắn hiểu trái tim mình.

“Đi theo bốn vương, đối với ngươi là một chuyện tốt, vương phi là người thông minh có biết bốn vương hôm nay tại sao đến đây không?”

Lục phù nhìn xuống cũng không trả lời, nàng biết cho dù mình không trả lời hắn cũng sẽ nói ra, cần gì phải phí lời để hỏi hắn.

“Đêm qua Sở vương tự mình đáp ứng bốn vương sẽ trợ giúp bốn vương giành lấy vương vị, ngươi nói đi, đó có phải là một chuyện tốt đối với bốn vương hay không?”

Lòng chợt động, Lục phù ngẩng đầu liền thấy nụ cười đắc ý trên khóe môi hắn, nhất thời giật mình, Sở cảnh mịch đã đáp ứng hắn rồi sao? Đó là kết quả ngoài dự đoán của nàng, theo nàng đoán hắn nên cùng Quang vinh vương kết minh mới đúng, dù sao cũng tại Quang vinh vương cùng Tấn vương hợp tác làm nàng tiến cung. Sự việc từ đầu tới cuối Quang vinh vương hiểu rất rõ ràng, lúc trước hắn ở Phong ba đình nói sẽ đánh cuộc vị trí của nàng trong lòng Sở cảnh mịch, Sự tình lúc sau, hắn nhất định đi tìm Sở cảnh mịch để đưa ra ý kiến muốn hợp tác. Nhưng vì sao Sở vương lại bỏ Quang vinh vương mà chọn Tấn vương...?

Trong việc này chắc có huyền cơ bí mật gì đây?

“Kết quả này thật sự làm cho người ta kinh ngạc” Nàng nhún mày, ai nói lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy biển khó dò, tâm tư của trượng phu nàng cũng sâu không thấy đáy, cũng như kim dưới biển không phải sao?”

Hắn có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, sao có thể thất bại trong gang tấc để bị Tấn vương dắt mũi đi, việc này có lẽ mà một âm mưu lớn gì đây?

Từ sau khi gả cho hắn, quay quanh nàng đều là quý kẻ âm mưu, trước kia nàng là người chơi cờ, bây giờ đổi lại là hắn.

Thế giới của nam nhân, thật không thể đơn thuần hơn thế giới của nữ nhân.

“Vương phi, xem ra ta đã đi một thế cờ hiểm đúng không?”

Lục phù không đáp, còn đang suy nghĩ, Tấn vương thấy nàng yên lặng, trong lòng hờn giận, xiết chặt cằm của nàng, Lục phù còn chưa phản ứng, liền bị hắn xoay lại đối diện với mình, ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ độc chiếm và không hờn giận “Vương phi tại sao thất thần, nói cho bốn vương biết ngươi đã suy nghĩ những gì?”

Dưới cảm bị hắn nắm, không đau lắm, nhưng cũng gãy không ra, có thể nghe được âm thanh móng mạnh của mạch máu đang lưu chuyển, nàng không khỏi nhớ lại tình cảnh lần đó trong cung, sự sống chết như ở trước mắt, làm nàng sợ hãi. Người trước mặt, khi thì đầy vẻ ngoan độc, khi lại tinh tế thuần khiết, không thể suy đoán theo lẽ thường được, lúc này không nên làm hắn giận” “Vương gia nghĩ quá nhiều rồi, trời mưa đã hai ngày rồi, ta đang nghĩ không biết khi nào mới dứt”

Hắn hừ lạnh, buông tay ra nhìn xuyên qua tấm màn lụa mỏng nơi cửa sổ, nhìn mưa phùn lất phất bên ngoài, trên gương mặt vừa có vẻ hung ác nham hiểm đã hiện lên ý cười thuần khiết, hơi hơi cảm thán “Mùa xuân thật sự đã tới rồi”

Lục phù âm thầm tức giận, nghe thấy hắn cảm thán không thể không chế được ngẩng đầu lên, trong sự cảm thán của hắn có ẩn dấu một sự khao khát chờ mong, lại nhẹ nhàng có vẻ hỗn loạn, hoang mang cùng tịch mịch. .. Lòng nàng không khỏi động. Đúng vậy, mùa xuân đã tới rồi, một năm đã trôi qua, hắn đang chờ đợi, chờ mong giấc mộng của mình mau trở thành sự thật sao?

Còn của nàng đâu, ? Mùa xuân của nàng đang ở nơi nào? Sở cảnh mịch biết rõ nàng ở trong cung nhưng chẳng quan tâm, có hay không tính toán bỏ nàng qua một bên. .. ý nghĩ đó làm lòng nàng đau nhói. .. Nghĩ tới trước kia hắn cưng yêu nàng như vậy, nhưng khi đụng tới lợi ích của hắn cùng vinh nhục của Sở vương phủ, vị trí của nàng trong lòng hắn lại ở nơi nào?

Đánh cuộc...

Hắn từng nói mùa xuân là thời điểm trong vương phủ có đủ loại phù dung, hiện giờ đã là mùa xuân, bên trong vương phủ có hay không muôn hoa ngát hương, phù dung toả sáng?

Lại một tiếng không hờn giận thức giục bên tai, Lục phù quay đầu lại, che dấu suy nghĩ của mình, cười “Vương gia vừa mới nói gì đó?”

Lòng hắn không hờn giận hay nói đúng hơn hắn đã cố gắng đè nén tức giận của mình nói, “Bốn vương đi ra ngoài một chút”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 62: Kiêu hùng

Bên trong hoàng cung, mưa phùn bay lất phất, khắp nơi xanh vàng rực rỡ như được bao phủ bởi một vẻ mỏng lung, Minh châu che dù cho nàng, còn Tấn vương lại được một người thái giám khác dùng ô che cho hắn, mặc dù mưa gió làm cho cảnh vật nơi đây có chút ướt át nhưng không lầy lội. Khi cơn gió nhẹ thổi qua, mưa phùn tạt vào mặt thật là một cảm giác sáng khoái dễ chịu

“Vương phi tiến cung đã lâu, sợ rằng còn chưa có dịp tham quan hoàng cung này?”.

Dương liễu đã nhẹ nhàng chào như thẹn thùng hướng thụ con mưa ngẫu...Sức sống bừng bừng cũng làm cho tâm hồn của mọi người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, không có vẻ ủ dột của Di trử cung.

“Cung điện to lớn bốn phía đều là lầu cao gác tía, nhìn có vẻ tương tự lại có nhiều sương mù, ta sợ sẽ bị lạc đường” Lục phủ cười nhìn cung nữ đang đi từ xa xa, bước chân nhẹ nhàng, động tác nhanh nhẹn, tiếng bước chân gấp gáp giống như vì tánh mạng của các nàng mà phấn đấu.

“Hoàng cung này bất quá nhìn bề ngoài có vẻ giống nhau, phong cảnh bên trong lại khác nhau rất nhiều” Hắn ý vị thâm trường, ý cười trên khóe môi không giảm, lại làm hắn nhìn có vẻ lạnh lùng hơn rất nhiều.

Lục phủ nở nụ cười “Nói cho ta nghe thử”

Tấn vương cười lạnh hai tiếng, có ý châm chọc, tay cũng giơ lên chỉ “Người nhìn hai tòa cung điện bên kia, có phân biệt được không?”

Nhìn theo tay hắn, đó là hai tòa cung điện được ngăn cách bởi một nhà thủy tạ ở giữa, về bên ngoài được thiết kế giống nhau như đúc, ngói hồng thanh nhã, những cây cổ thụ phía ngoài đang lay động, không thể dễ dàng phân biệt được, nàng lắc đầu.

“Hai tòa cung điện bên kia, một tòa là tẩm điện của Minh phi, nàng là ái phi của hoàng đế, lại có quan hệ tốt với Hàn quý phi, một tòa là cung điện của Thường phi, nàng vốn cũng là sủng phi của hoàng đế, nhưng lại có lỗi với Hàn quý phi, người cảm thấy phong cảnh của hai cung điện này giống nhau sao? Về tươi cười của hắn có tia châm chọc, còn có chút khinh thường xẹt qua trong mắt. Trong lòng của thái giám đang yên lặng che dù bỗng nhiên trầm trọng, tay cầm dù trở nên run rẩy.

Lục phủ đã hiểu rõ vì sao, sự khác biệt trong đó không cần nói cũng biết, nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn, nàng âm thầm buồn bực. Hàn quý phi được sủng ái cực kỳ, vì sao trong giọng nói của hắn khi đề cập đến mẫu thân của mình lại có vẻ khinh thường?

Nghiêng đầu nhìn lại, mưa phùn mỏng lung làm cho hình dáng của hắn có chút mơ hồ, chỉ thấy được rõ ràng khóe môi đang cong lên châm chọc, trong nháy mắt nàng có vẻ mê mẩn cùng hoàng hốt.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tiếp theo là những tiếng bước chân truyền đến, mùi thơm tỏa ra từ cây hoa nhài ở đối diện cũng theo đến, Lục phủ khẽ quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng sáng tỏ có một nữ nhân đang đứng, tuổi không lớn lắm, nhan sắc diễm lệ, cả người một thân tơ lụa, ngọc bội, trâm châu rất quý phái. Dung nhan lộ ra vẻ yếu đuối trong mưa xuân càng thêm động lòng người.

Mà người ở bên cạnh, trong mắt hắn có một tia chán ghét xẹt qua, lạnh lùng nhìn lại là một người phi tử, nàng thấy hắn cũng không hành lễ, chỉ lẳng lặng đứng đó, mà tia nhìn của nữ tử ngoài vẻ quý dị còn có tia ai oán..Lục phủ cười thầm, hoàng tử này cùng phi tử của hắn có chút kì lạ...

“Tham kiến Liễu phi nương nương” Vài người thái giám và cung nữ bên cạnh lên tiếng thỉnh an.

Ánh mắt u oán của Liễu phi đảo trên mặt hắn, mà mặt hắn cũng không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn nàng, một hồi lâu nàng chợt nhận ra sự hiện diện của Lục phủ có chút kinh ngạc, trong lòng dâng lên một tia hận ý, vừa rồi vẫn là vẻ yếu mềm trong nháy mắt lại trở nên ngoan tuyệt..

“Người là ai, bốn cung chưa bao giờ gặp qua người?” Nàng vừa mở miệng đã tỏ vẻ khiêu khích.

Thấy Tấn vương không đáp lời, Lục phủ cười cười hơi khom người, “Ôi tì Sở vương phi tham kiến Liễu phi nương nương, nương nương thiên tuế.”

“Sở vương phi..?” Giọng nói của Liễu phi hơi hơi có điểm sắc bén, sắc mặt cũng thay đổi, như không thể tin còn có chút phẫn nộ, đôi mắt bắn ra một tia hận ý xa lạ, giống như không thể che giấu tâm tình thật của mình. “Sở vương phi ở tại Di trử cung phải không?”

Lục phủ nhún mày, chú ý tới giọng nói của nàng, trong lời nói dường như cố tình cường điệu ba chữ Di trử cung.

Di trử cung thì sao?

Nàng là Sở vương đến ở trong Di trử cung thì có gì quan hệ? Lần trước nàng hỏi Minh châu cũng làm cho nàng thắc mắc như vậy, tòa cung điện kia có gì huyền bí sao?

“Vâng” Lục phủ cười, ôn nhu đáp lời, đối với các nữ nhân trong cung, đặc biệt là người ở trước mắt, bằng trực giác nàng cảm thấy được quan hệ của nàng ta cùng Tấn vương không đơn giản, Vương phi cùng Quý phi, thân phận vương phi kém hơn một bậc, tỏ vẻ vâng lời là thái độ khôn ngoan nhất.

Lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt của Liễu phi chuyển qua Tấn vương đang đứng một bên, không có phần hận chỉ còn ai oán, chứng kiến cảnh đó làm Lục phủ kinh ngạc không thôi, nhìn nàng rồi lại nhìn Tấn vương ở bên cạnh, nàng cười như gió xuân mơn man trên mặt.

Tấn vương lạnh lùng quét qua Liễu phi liếc một cái, đối với ánh mắt u oán của nàng hần tỏ vẻ thờ ơ “Liễu phi nương nương, đã đến giờ thỉnh an Quý phi nương nương, đừng vì một chuyện không quan hệ đến người mà chọc giận Quý phi nương nương.”

Hần lạnh lùng cảnh cáo, ánh mắt của Liễu phi càng thêm oán hận và lộ ra vẻ phức tạp hơn, ít nhiều cũng có chút không cam lòng, từng mắt liếc Lục phù rồi theo đường vòng mà đi, cung nữ và thái giám cũng theo sau, sắc mặt của họ không tốt lắm.

“Thế lực của Tấn vương đã lớn đến nỗi thấy nương nương cũng không hành lễ sao?” Lục phù cười nói. Không khí giữa hai người trong lúc đó có ý vị sâu xa.

“Không cần!” Hần lãnh đạm nói một câu, không có vẻ gì là bị dao động, hai người lại thông thả bước đi trong mưa..

Mưa phùn vẫn bay lất phất trong hoàng cung, không một tiếng động, đất trời là một mảnh mông lung, làm cho tâm tình của con người cũng trở nên mông lung mờ ảo ..

Một lúc sau, họ đi qua ngự hoa viên, Lục phù thấy khó hiểu nhìn hần, tường của toà cung điện phía trước rất cao, bậc thang cao ngất, từng bậc từng bậc hướng lên trên, nhìn chung quanh một vòng có thể thấy đây là nơi cao nhất trong hoàng cung.

Mưa vẫn rơi li ti, vài hạt vô tình phát vào mặt, Tấn vương thâm trầm nhìn lên trên, nghiêng đầu cười, nhận lấy dù trong tay Minh châu làm cho hai người che chung một cái dù, Lục phù thấy có chút không thoải mái và tức giận nhưng chột nhor lại hoàn cảnh hiện tại của mình, nằng rắng nhin xuống.

“Các người ở lại dưới này, không có sự phân phó của ta không được đi lên”

“Dạ, vương gia”

Hần nói xong ôm lấy thất lưng mềm mại của Lục phù, cười nói “ Vương phi chúng ta lên đó ngắm cảnh”

Tay thân thiết ôm lấy hông nàng làm cho mũi nhọn trong mắt Lục phù hiện ra, lần trước bị hần hít vào hương thơm từ người mình, nàng đã giận thật lâu, lần này lại bị hần ôm ấp, thật là không thể nào không giận cùng phần nộ, từng bước theo hần mà đi lên, sự lạnh lẽo cũng dần dần tích lũy trong lòng, so với trời đông giá rét còn lạnh hơn ba phần.

Lên tới Thành lâu, Tấn vương thu dù lại, Lục phù không khỏi than thầm một tiếng, trên đây trừ bỏ một cái đình không có thứ gì khác, nhìn xa xa, toàn bộ hoàng cung như thu vào trong mắt, mái cong như đan vào nhau, tường hồng ngói xanh đầy vẻ uy nghiêm, kéo dài tới nơi xa tít, quảng trường trống trải, đại điện trang nghiêm, lầu các đình đài tinh xảo, tất cả thu vào trong mắt. . .Nơi xa xa có vài cung nữ thái giám đang đi tới, trong vòng tường màu hồng, cảnh sắc thật mông lung. . .Đứng trên cao nhìn xuống, tất cả cảnh vật đều trở nên nhỏ bé, tất cả cảnh sắc nhân gian như đang đứng ở dưới chân mình, trong nhất thời cảm thấy hoảng hốt, nàng đã hiểu được vì sao hần mang nàng tới đây..

“Vương gia đã chọn một địa điểm thật tốt” Sau khi ổn định lại tinh thần yên tĩnh như gương , Lục phù nở nụ cười. Nàng nhìn không được nhìn xuống cảnh vật bên dưới, cách đó không xa, cách cửa cung là bên ngoài cung, nàng có thể nhìn thấy cảnh nào nhiệt của người qua lại, trong mưa gió mông lung, trên mặt mỗi người đều có vẻ chờ đợi. Năm nay được mùa, mưa thuận gió hoà, đúng là một khoảng thời gian thật tốt, những thân ảnh bận rộn chất phác ở ngoài kia làm cho trong lòng nàng dấy lên một nỗi hoài niệm

Không biết tại Hoa mai lâu, vẫn còn tiếng cười ồn ào như cũ ?, không biết Tây sương có còn ảm áp hương thơm?..

Không biết bên trong vương phủ có người tưởng niệm nàng.

“Như thế nào, nghĩ muốn bay đi?” Tấn vương đắm đắm nhìn nàng đang nhìn ngoài cung, trong mắt hần đầy vẻ si mê, không tức giận vẫn nở nụ cười, trên khoé môi là ý cười tàn nhẫn, giống như vui vẻ khi nhìn thấy bộ dáng nàng bây giờ, vui vẻ khi đã thành công bề gây đôi cánh đang bay liệng thỏa thích trong bầu trời xanh của nàng.

“Vương gia thật là tàn nhẫn, tự mình mang ta đến nơi này để xem bộ dáng đáng thương của ta, chặt đứt hy vọng của ta, ta có thể bay ra ngoài được sao?” Tâm tư của hần như vậy nàng như thế nào lại không rõ “ Vương gia, thật ra không cần làm như vậy, ta đã hiểu rõ tình cảnh cả chậu chim lồng của ta”

“Sự thông minh của vương phi làm cho ta nhìn với cặp mắt khác xưa, người có biết chỗ Thành lâu người đang ngồi có lai lịch như thế nào không?”

“Nguyện ý nghe vương gia chỉ bảo”

Tấn vương chấp tay sau lưng, nhìn chung quanh chời nghi mát, “Chỗ Thành lâu chúng ta đang ngồi là Tiên đế vì đề ki niệm xưng đế thành công mà xây nên, Thành lâu chứng kiến sự thành công, đó là một dấu hiệu tốt. Trong lịch sử, người thành công đều dùng mồ hôi và máu tươi của người khác mà viết , nó sẽ không ghi lại sự yếu đuối mà chỉ ghi lại sự mạnh mẽ mới có thể để lại danh tiếng ngàn thu, giống như Thành lâu chúng ta đang ngồi, ý nghĩa của nó ở trong cung không hề phai nhạt. Là máu tươi và xương trắng chất chồng trên tường thành

Lục phù run rẩy một chút, gió nhẹ thổi tóc hần tung bay, âm thanh của hần rất mạnh mẽ, thanh thanh trong khoảng không như vọng lại, từng chút từng chút tiến vào trái tim nàng, không biết là bởi vì hốt hoảng hay kích động, nàng chỉ cảm thấy máu trong người đang chảy rần rật, tim cũng đập nhanh khác thường.

Trong sương trắng mờ mịt cũng có một thân ảnh như vậy, cao lớn đứng thẳng ở nơi nào đó, đón gió, kiên nghị không sê dịch. Trên người hần không nhìn thấy một chút ôn nhu, chỉ còn lại sự cường ngạnh và tàn bạo. Trên người hần có khí thế vương giả, mặc dù không có hoài bão rộng lớn, lại có khí phách

và nhục khí làm người kính phục.

Thân ảnh trong mưa gió đứng trên tường thành phát ra khí thế bức người, khí phách kêu ngạo cũng hiện lên, thốt lên từng tiếng lộ ra hùng tâm tráng chí của hắn... Có lẽ hắn là người tàn bạo, có lẽ hắn sẽ không có khí thế quân nhân, nhưng nếu hắn ngồi lên vương vị, nhất định sẽ làm bá chủ.

Hùng bá một phương, người như thế, không phải là anh hùng, có một danh hiệu để gọi hắn, Tấn vương—Là kiêu hùng.

Dùng xương trắng và máu tươi của người khác để viết nên lịch sử huy hoàng của chính mình, những lời này làm cho nàng thốn thức, ... Đây là lý do mà gia đình nàng phải chịu nỗi khổ diệt môn sao? Đó là một sự thật tàn nhẫn điên cuồng, sinh ra ở hoàng thất phải lãnh khổ và bi ai, không thể trách hắn có thể nhìn Hàn quý phi đem độc dược đổ vào miệng hoàng đế, lại không chút tức giận... Một Tấn vương với khí phách tuyệt tình và vô tình như thế, nếu xưng là kiêu hùng cũng không sai...

“Chẳng lẽ vương gia chưa bao giờ nhận biết đứng ở trên cao sẽ cảm thấy lạnh sao? Nàng bất tri bất giác nói ra một câu, lại nhìn đắm đắm bóng dáng rảo rồi của hắn, nàng cũng không hiểu được tại sao mình lại nói ra những lời nói đó, khi thốt ra rồi mới thấm thía mình nhiều chuyện.

Hắn quay đầu lại liếc nàng, ánh mắt của Tấn vương có điểm vui sướng, vui mừng cười thành tiếng, lại quay đầu nhìn xuống, giọng nói có vẻ đau thương “Chỗ cao không khỏi thấy lạnh, đứng trên cao cũng giống như người đang uống nước, ấm lạnh tự mình biết.”

Lục phù nhìn bóng dáng vững vàng của Tấn vương, có thể cảm nhận được vẻ bi thương cùng cô đơn trong giọng nói của hắn, sinh ra trong cung đình phức tạp vốn không phải là lựa chọn của hắn, người mới sinh ra bản tính đều lương thiện. Từ một hài tử ngây thơ thuần khiết cho tới một Tấn vương tàn khốc của hôm nay, hắn đã trải qua rất nhiều đau thương ai có thể hiểu được. Lúc nào cũng có kẻ nịnh hót vây quanh, lúc nào cũng lo lắng sau lưng sẽ bị người ta đâm một dao. Huỳnh đệ trong lúc nói cười, ai có biết khi quay người đi sẽ bị một thanh kiếm đâm tới... Ấm lạnh tự mình biết, nói như vậy từ nhỏ hắn chưa từng biết thế nào là ấm áp. Bóng dáng cường ngạnh lại ẩn dấu vẻ cô đơn cùng tịch mịch..?

Trong giờ phút này một Tấn vương cô đơn tịch mịch so với một Tấn vương ngoan độc tàn bạo càng làm cho nàng cảm xúc nhiều hơn, nàng có chút đồng tình với hắn, trong lúc nhất thời quên đi thù hận, chợt lòng có chút phiền muộn.

“Cho dù ta bị lạnh, ta cũng muốn đi trên đám mây này, đem thế gian dẫm nát dưới chân, dù cho huỳnh đệ hay phụ mẫu cũng vậy. Ai cản ta thì chết, ta sẽ giết không tha. Được làm vua thua làm giặc, nhất tướng công thành vạn cốt khô, từ xưa tới nay, không phải để vương đều đạp lên xương trắng mà đi tới ngai vàng sao? Dù cho con đường phía trước đầy máu tươi và xương trắng ta cũng muốn đi. Muốn thành công phải đạp trên người khác mà đi, đây là quy luật.

Bóng dáng kiên nghị, âm thanh kiên định, trên thế gian giống như không có ai có thể lay động được hắn, nhất thời cả người nàng lạnh giá, chút đồng tình vừa phát sinh đã biến mất không còn bóng dáng, ánh mắt mê mang có một tia sáng. Ở dưới thành có vài cung nữ và thái giám đang đi tới, nhìn thấy họ làm nàng xúc động thật sâu, sinh mệnh của họ trong mắt hắn hạ tiện như những con kiến. Nam tử tàn khốc như vậy, cũng không cần người khác an ủi cũng không nhận lòng thương hại của ai.

Gió mưa dần dần ngừng lại, cảnh vật mông lung dần dần mờ sáng.

Hai thân ảnh của bọn họ một trước một sau đứng ở trên Thành lầu, không ai nói thêm lời nào nữa, hai cái bóng in dài trên mặt đất, Cùng là những linh hồn cô tịch giống nhau nhưng không có cách nào dung hoà với nhau, cũng không bao giờ có hai chữ hài hòa.

Đêm nay, Lục phù lại có một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 63: Phong ba

Gió dịu êm khẽ đưa nhành liễu, hương hoa như đón chào, đúng là đã sang tháng tư mùa xuân lại về.

Sự lạnh lẽo đã không còn, mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp nơi bên trong hoàng cung hương hoa toả ra thơm ngát, nơi Di trử cung hoa mai đã rụng hết, Lục phù thấy cảnh vật hơi lạnh lùng liền sai người đi đến Ngự hoa viên mang ít hoa tươi mang về, hoa trong hoàng cung muôn màu muôn sắc thật là xinh đẹp.

Vừa qua khỏi chính ngọ, hai người thái giám đi vào Di trử cung thông truyền nói Hàn quý phi có mời Lục phù đến Ngự hoa viên ngắm hoa.

Lục phù lấy làm lạ, nàng tiến cung đã mấy tháng, từ ngày cùng Tấn vương đi du ngoạn hoàng cung, hắn thường đến cùng nàng chơi cờ, sai người đưa tới rất nhiều tơ lụa, châu báu ngọc thạch giống như muốn làm nàng vui vẻ, liên tiếp đem kỳ trân dị bảo đến trước mặt nàng. Đôi khi hắn chuyện gì cũng không làm chỉ muốn nói chuyện phiếm cùng nàng. Nàng không ra khỏi cung, mọi người đều nói nàng là người của Tấn vương, nhưng không ai dám mạo hiểm tánh mạng đi dòm ngó. Không biết tại sao Hàn quý phi muốn mời nàng đi ngắm hoa?

Trong lúc thay quần áo, Minh châu nhíu mày có chút lo lắng, thấp giọng nói “Vương phi, hôm nay Hàn quý phi nương triệu kiến nhất định là bởi vì ngày đó Liễu phi nương nương nhìn thấy người, trước mặt Hàn quý phi thêm bớt gì đó, vương phi một hồi khi nói chuyện phải nên cẩn thận”

Hình như trong giọng nói của họ có ám chỉ, ba chữ Sở vương phi

“Liễu phi nương nương cùng Tần vương có phải hay không có ân tình gì? Nàng bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt u oán ngày đó của Liễu phi nhỏ giọng hỏi.

Minh châu có chút do dự nhưng rồi cũng đề sát miệng vào tai nàng nói nhỏ “Liễu phi cùng Tần vương là biểu huynh muội, vốn nên là vương phi của Tần vương, có một lần tiến cung thăm Quý phi nương nương bị hoàng thượng nhìn trúng, kết quả nàng bị bắt tiến cung, trong đó đã xảy ra sự tình gì không ai biết, chuyện bên trong hậu cung, ai cũng biết việc này nhưng không dám lên tiếng”

Lục phủ như vậy, quả thật có một mối quan hệ như vậy, trách không được Liễu phi có thái độ như vậy, đây không phải là phụ thân hưởng con dâu sao? Thì ra bên trong hoàng cung cũng có cảnh loạn luân xảy ra, nàng cảm thấy thời gian ở đây càng lâu càng thêm phiền lòng, không khỏi lấy làm lạ tại sao hành động của Sở cảnh mịch lại chậm như vậy, đến bây giờ rồi mà một chút động tĩnh cũng không có.

Tâm lý Tần vương u trầm như thế, Hàn quý phi này, cũng có thể nói là lòng dạ ngoan độc, Lục phủ cúi đầu sửa lại dung nhan của mình, thật là phiền quá... Lại là một nhân vật khó đối phó.

Bên trong ngự hoa viên, mùi hoa thoang thoảng, thuần khiết thanh tao, ở xa xa đã thấy chòi nghỉ mát, cảnh trí xinh tươi, so với cảnh sắc và hoa chung quanh, một chút cũng không kém. Khi đến gần đã thấy ba người nữ tử toát ra vẻ quý khí diễm lệ, Hàn quý phi và Liễu phi nàng đã gặp qua, người nữ tử còn lại rất xa lạ, vẻ diễm lệ gần như yêu mị.

Trong chòi nghỉ mát có rất nhiều cung nữ và thái giám, cúi đầu đứng yên một bên. Thấy nàng đã đến phần lớn người ở đây đều có vẻ kinh ngạc về vẻ diễm lệ của nàng, đặc biệt là Hàn quý phi, ngày đó ở trong cung yến Quý phi đã cho rằng Lục phủ là một quốc sắc thiên hương, hôm nay trong ánh sáng mặt trời lấp lánh nàng đang đi tới, sắc đẹp như khuyển quốc khuyển thành đến lửa mắt, trong lúc nhất thời làm cho hoa trong Ngự hoa viên cũng thất sắc, âm đạm không còn tỏa sáng.

Cũng là nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp, lòng ganh tị là tính trời sinh, Hàn quý phi cũng không ngoại lệ, Lục phủ trừ bỏ dung mạo tuyệt mỹ bên ngoài, còn có thứ nàng hâm mộ nhất chính là tuổi trẻ. Dù cho bảo dưỡng thật tốt, cũng không thể nào bằng được với người trẻ tuổi như Lục phủ, nhan sắc ngăn ngừa Hàn quý phi cảm thấy ghen tị, còn Liễu phi thì miễn bàn tới...

“Tham kiến Quý phi nương nương, hai vị nương nương” Lục phủ vừa vào chòi nghỉ mát liền quỳ xuống khấu đầu tuân thủ theo lễ nghi trong cung đình, ... Dáng vẻ động lòng người.

“Sở vương phi không cần đa lễ, đứng lên đi, mời ngồi.” Giọng nói uy nghiêm còn thêm vẻ lợi hại.

“Tạ ơn nương nương” Lục phủ chậm rãi đứng dậy, ngồi vào ghế đá ở bên cạnh. Trên môi nàng vẫn giữ nụ cười ấm áp như gió xuân, “Sở vương phi đã ở trong cung một thời gian, có cảm thấy thoải mái không?” Hàn quý phi cười rồi trừng mắt nhìn Liễu phi ở bên cạnh đang muốn giờ trò.

Lục phủ hiểu rõ, lại cười càng thêm ấm áp, “Được Tần vương chiêu đãi ta thấy rất thoải mái, đa tạ nương nương quan tâm”

“Hoàng nhi làm việc khiến người lo lắng, nếu đã mời vương phi tới làm khách nên báo cho bốn cung một tiếng, nếu có chỗ nào không hài lòng, ta có thể vì vương phi mà giải quyết” Nói ra những lời giả dối còn có vẻ trách cứ. Nhưng trong bụng thầm nghĩ Lục phủ không biết quy củ, không sớm đến thỉnh an

Trong đáy lòng nàng cười lạnh, không hổ danh là Hàn quý phi, nàng ra vẻ trách cứ nhĩ tử của mình, nói một hồi thành ra là Lục phủ không hiểu quy củ. Cho dù biết Quý phi nói vòng vo để mắng chửi người, Lục phủ chỉ nhẹ nhàng cười, “Quý phi nói đúng, nô tì cũng trông mong sớm đi tới thỉnh an Quý phi”

Bên trong chòi nghỉ mát có bốn nữ nhân ai ai cũng có tâm sự, có người nghiền ngẫm, có người suy tính, đặc biệt là Hàn quý phi, ánh mắt cứ liên tiếp lưu chuyển trên người Lục phủ. Tần vương vì muốn kiểm chế Sở cảnh mịch mà đem nàng nhốt ở trong cung, ngày đầu tiên Hàn quý phi đã biết. Còn ở tại Di trử cung. Nàng thâm hận trong lòng. Biết rõ Tần vương đối với Lục phủ động lòng rồi, lần này lại nghe Liễu phi nói hai người họ quan hệ không tầm thường, Quý phi âm thầm đề bụng. Đây là chuyện nàng tuyệt đối không cho phép, đừng nói việc Lục phủ đã là Sở vương phi, cho dù nàng là một nữ nhân trong sạch, cũng không được, nàng chỉ là một nữ thương nhân, như thế nào lại có thể giúp Tần vương đoạt được thiên hạ?

“Nghe chuyện của Sở vương phi ở An dương, là Phủ dung vương phi trong lòng của những người dân chạy nạn, lần trước trong cung yến không có tiếp đãi vương phi thật tốt, ta thấy có điểm áy náy. “Hàn quý phi tà mị, ngoa ngoắt nhìn mặt nàng cười.

Mùi hương thơm ngát tràn ngập, trong hoa viên, hương thơm từng đợt từng đợt bay vào mũi, làm người ta thấy thoải mái, cũng giúp cho thần kinh đang căng thẳng có chút thả lỏng.

“Nương nương ngài quá khách sáo, sự tiếp đãi của nương nương nô tì khắc sâu trong lòng” Hàn quý phi không tiếp đãi tốt mà đã gây ra một vết thương cần một vị thuốc đông y dày đặc, nếu mà tiếp đón tốt sẽ trở thành cục diện gì đây, có phải là một cục diện gà bay chó chạy?

“Đúng vậy, bốn cung cũng nghe qua công đức vĩ đại của Sở vương phi ở An dương, nghe nói nơi đó người ta ăn cả thịt người, vương phi người ra thành bảy ngày, không biết là đã ăn cái gì?” Một giọng nói say lòng người vang lên, Lục phủ nhìn lại là nữ tử xinh đẹp kia, dung nhan tinh xảo, môi đỏ như son, mày liễu rất xinh đẹp...

“Nương nương nghe xong không cần sợ hãi, dân chạy nạn ăn cái gì, nô tì liền ăn cái đó, nếu không ở ngoài thành bảy ngày, nô tì đã bị chết đói. Thật ra khi đói bụng gấp đồ vật gì, trong lúc đói bụng ăn cũng coi như là mỹ vị” Lục phù cười khi nghe một tiếng oẹ trong không khí, thậm chí có thể cảm nhận được Liễu phi cùng Minh phi nương nương trong nháy mắt hít thở không thông, trợn mắt há mồm nhìn nàng.

“Xin lỗi là nô tì không đúng, làm cho nương nương kinh sợ” Ăn thịt người đối với một người được nuông chiều từ bé như nàng là một chuyện khó quên, Lục phù cười ánh mắt quét qua một vòng, mặt Hàn quý phi xanh mét, còn các cung nữ thái giám thì kinh ngạc. Một Phù dung vương phi thiên kiều bá mị lại ăn thịt người, thật không thể tin được.

“Ôi ghê quá, người như thế mà ăn thịt người, bần chết, ! Thật là ghê tởm” Ánh mắt Liễu phi ghê tởm nhìn nàng như một con quái vật. Hai má hồng lên không biết là bởi vì khí lạnh làm hồng hay là bị kích động mà hồng.

“Đúng vậy, có chút ghê tởm” Minh phi cũng nhú mày, khinh thường bĩu môi, ra vẻ chán ghét nhìn Lục phù, nghĩ nàng đường đường là một vương phi mà đã từng ăn thịt người, đối với nàng mà nói, chỉ nghĩ thôi cũng không dám nghĩ tới tình cảnh như vậy.

“Nương nương nói đúng lắm” Lục phù tỏ vẻ nhu thuận giống như biết vâng lời, cười như mùa xuân tháng ba, làn thu thủy bị lông mi mềm mại che khuất “Thần thể cũng hiểu được điều đó thật sự ghê tởm, bất quá nô tì cũng đã may mắn, ngấm lại nhìn thấy người mẫu thân có hại từ bị chết vì đói phải ăn thịt con mình, làm cho người ta thấy thật đáng thương”

“Vương phi đừng nói nữa” Minh phi nhanh chóng ngắt lời, dạ dày của nàng đã nhộn nhạo, tuổi của Liễu phi dù sao cũng còn nhỏ, gương mặt nhỏ nhắn thoáng một chút đã trắng bệch như tuyết.

Lục phù cúi đầu giống như vâng lời, cái gì cũng không nói, dù sao người ta cũng là nương nương, nói chuyện cũng có phân lượng hơn nàng.

Một sự yên tĩnh bao trùm cả chòi nghỉ mát, Lục phù hơi ngẩng đầu lên, cười nhìn xem các nàng, đôi mắt thuần khiết thơ ngây, một chút cũng nhìn không ra trong lời nói của nàng vừa rồi có bao nhiêu ác độc, ánh mắt đó so với ánh bình minh tháng sáu còn muốn ấm áp hơn vài phần.

Rất ít người biết được, đó là ánh mắt lừa gạt thế nhân, nhìn giống như ấm áp, nhưng khi chạm vào sẽ làm cho người ta cảm thấy rất lạnh lẽo.

Ấm áp và sáng lạn như ánh mặt trời cùng âm u lạnh lẽo như mùa đông, hai dáng vẻ đối nghịch nhau ở trên người nàng cũng không thấy mâu thuẫn.

“Sở vương phi, người biết hoàng cung này là địa phương gì không?” Hàn quý phi dần dần áp chế lửa giận của mình, mi mắt giật giật, trong nháy mắt tâm tình của nàng đã trở lại như thường. Hàn quý phi cười nói, ánh mắt được tôi luyện qua bao năm tháng đã trở nên rất lợi hại, gắt gao bức bách ánh mắt của Lục phù.

“Nguyện ý nghe nương nương chỉ bảo” Lục phù nhìn xuống, cười ôn nhu thâm nghĩ, Hàn quý phi đã nhìn lâu như vậy rốt cuộc muốn nói đến vấn đề chính rồi sao? Ánh mắt đang nhìn xuống thoáng liếc thấy ánh mắt hận thù của Liễu phi bên cạnh cùng Minh phi đang cười.

“Hầu cung là nơi mỹ nữ khắp thiên hạ tề tụ về, nơi này đã là mồ chôn của không biết bao nhiêu giai nhân dung nhan tuyệt thế. rất nhiều nữ nhân đã nghĩ chỉ cần dung nhan sắc của mình là có thể níu kéo ánh mắt của quân chủ, đó là một hy vọng xa vời!” Hàn quý phi gần từng tiếng, phun ra những lời nói lạnh như băng, thần nhiên mang theo cảnh cáo “Nơi đây năm này qua năm khác, mặc kệ nữ nhân có xinh đẹp bao nhiêu cũng ở chỗ này chậm rãi chịu đựng sự điều linh thống khổ, giống như những bông hoa trong Ngự hoa viên rồi cũng sẽ có ngày bị héo tàn.

Lục phù vẫn nghiêm mặt nhìn xuống như trước, cúi đầu ra vẻ dịu dàng thùy mị, dấu đi ánh mắt lạnh như băng còn có vẻ châm chọc, Hàn quý phi, ngay cả ngôi vị hoàng đế còn chưa tới tay, nàng đã lo lắng muốn đứng ra làm chủ mọi thứ, có hơi sớm quá không? Hậu cung đầy dơ bẩn, ẩn dấu sau vẻ huy hoàng là sự xấu xa ở phía sau, nàng (Lục phù) ngay cả một chút hứng thú đều không có, “Nương nương nói đúng lắm, nô tì nhận giáo huấn. Hoa chỉ nở một lần, cũng tươi đẹp trong nhất thời, nếu có thể lựa chọn, không ai muốn làm đoá hoa tươi chậm rãi héo tàn nơi chốn này. Mọi người đều biết hoa thơm chỉ có một thời, không ai muốn nhìn thấy điều linh khổ sở. Nương nương, nếu có thể lựa chọn, một đoá hoa tươi sẽ không muốn bị mai một ở một viên này không phải sao?”

Trong chòi nghỉ mát chỉ còn lại vẻ yên tĩnh, nghe Liễu phi ho nhẹ như không có tiếng động, im lặng, Lục phù vẫn cúi đầu, nàng cảm nhận được trên đỉnh đầu mình có một cỗ áp bức và tức giận cuộn cuộn theo nhau mà đến. . . Lòng yên lặng như gương, cười tình khiết như gió, nàng ngồi đó mặt không chút thay đổi, làm cho ánh mắt đang dừng trên đỉnh đầu nàng càng thêm phần nộ.

Gương mặt hoàn mỹ của Hàn quý phi trong nháy mắt có tia giận dữ lóe lên bắn ra bốn phía, nàng nghĩ những lời nói của mình như đâm thẳng vào tim người khác, nữ nhân trong cung đình, nổi bi ai của họ bị nàng mang ra làm trò đùa, tại sao Lục phù một chút cũng không tức giận? Ánh mắt lạnh như băng không khỏi một lần nữa đánh giá cẩn thận nữ tử trước mặt. Ý cười như gió xuân, ánh mắt trong như nước, một nữ nhân như vậy ở bên người Tần vương làm cho nàng càng thêm lo lắng.

“Vương phi người ngay thẳng không nói lời bóng gió, nơi này là hoàng cung, bí mật khó giữ, nếu có nhiều người biết thì không hay, cho đến nay người vẫn là Sở vương phi, tình ngay lý gian, người tốt nhất nên có chừng mực, đừng để cho hạ nhân bàn tán.”

“Nương nương nói đùa sao, việc tiến cung là ngoài ý muốn của nô tì, làm liên lụy tới Tần vương không phải là ý muốn của nô tì, Nô tì bây giờ chính là con thỏ nhỏ bị nhốt trong lồng sắt, nghĩ muốn thoát ra lại bị tảng đá vừa lớn vừa nặng cản đường. Nương nương nếu có lòng tốt dời đi tảng đá đó, nô tì rất là cảm kích” Nàng so sánh sinh động và thú vị, Minh phi ở cạnh đang cười khinh thường lại có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, còn Liễu phi thấy Tần vương bị so sánh với tảng đá lấy làm khó chịu, gương mặt thanh lệ tràn đầy tức giận, nhưng lại ngại Hàn quý phi nên không dám nói gì, chỉ biết oán hận trừng mắt nhìn Lục phù.

“Vương phi, chỉ vì con thỏ này còn có giá trị lợi dụng, vẫn là nên ngoan ngoãn ở yên trong lồng sắt, chỉ cần an phận, bốn cung quyết không làm khó dễ

ngươi. Nếu có ý nghĩ không an phận nào, trong cung rất đông người, ta muốn làm một người biến mất để như trở bàn tay. Vương phi đã hiểu rõ chưa ? Lần này Hàn quý phi không cần vòng vo, nàng lạnh như băng nói ra uy hiếp của mình. ...Giọng nói lạnh lùng cùng dung nhan tuyệt mỹ tạo thành một hình ảnh không hài hoà, hình ảnh đó thu vào trong mắt Lục phủ trở thành một vẻ âm u, đen tối không thấy ánh mặt trời.

Hàn quý phi tưởng nàng muốn mê hoặc nhi tử của mình sao, ? Mới nói ra lời cảnh cáo như thế, từ nhỏ chỉ có Lục phủ uy hiếp người khác, chưa có ai có cơ hội áp chế nàng. Đáy lòng Lục phủ cười lạnh, trong mắt như có dòng nước lạnh chảy qua, rất nhẹ nhàng, nhìn không ra vẻ băng hàn cùng lãnh khốc.

“Vương phi là người thông minh cũng không cần bốn cung phải nói thêm gì nữa, hôm nay hoa trong Ngự hoa viên đua nở cũng không tẻ, rất đáng để ngắm nhìn, Liễu phi nương nương, người thay thế bốn cung tiếp đãi vương phi thật tốt”

“Dạ, nương nương” Liễu phi bất động thanh sắc khẽ khom người, nhìn theo Hàn quý phi cùng Minh phi dắt theo phần lớn cung nữ thái giám biến mất sau Ngự hoa viên.

Lục phủ ngẩng đầu nhìn về phía Liễu phi, tuổi tác của hai người cũng không sai biệt lắm, nếu bỏ ra son phấn trên mặt, Liễu phi sẽ là một nữ tử xinh đẹp thanh lệ, nhưng hoàng đế tuổi đã già, không biết nàng dùng tâm tình gì để tiến cung?

“Vương phi, xem ra Tần vương đối xử với ngươi không tệ” Những lời nói chứa đựng đầy hận thù thân nhiên được thốt ra từ miệng của nàng, gương mặt yếu đuối như nước ít nhiều có vẻ không cam lòng, châm chọc nói ra, tuổi nàng còn nhỏ, vừa tiến cung đã có người che chở, nuông chiều, cho nên nàng không biết cách che giấu tình cảm thật của mình.

“Nương nương nói quá lời, vương gia mời ta vào cung, nên tiếp đãi ta, không phải sao?”

Liễu phi lạnh lùng hừ một tiếng, một thân y phục cẩm tú hoa lệ đứng thẳng lên, mang theo mùi thơm lạ lùng, mùi hoa lải nhẽ nhẹ bay tới chóp mũi, nhìn thân mình của Lục phủ đang đưa lưng về phía nàng, Lục phủ đang ngắm dao tri yên tĩnh bên cạnh “Ngươi đừng đắc ý quá sớm, Tần vương sớm hay muộn cũng là Thiên tử của Phụng thiên hoàng triều, ngươi bắt quả chỉ là một tàn hoa bại liễu, cho dù ngươi đem tất cả mê thuật của ngươi ra, cũng sẽ không được như ý đâu”

Lục phủ cười âm ỉ, đứng dậy đi tới bên nàng, mỉm cười nói “ Có phải nương nương đã hiểu lầm cái gì?”

Sắc mặt dịu dàng của Liễu phi tràn đầy vẻ tức giận “Ý của ngươi muốn nói Tần vương với ngươi dây dưa không rõ?”

“Nương nương cho rằng chuyện này có thể sao?”

Giọng nói thân nhiên của Lục phủ giống như quất vào gương mặt thanh lệ của Liễu phi, trên mặt Liễu phi hiện lên vẻ trào phúng, khóe môi cười lạnh càng thêm dày đặc, bất tri bất giác còn mang theo vẻ bi ai “Ngươi kia là một nam nhân không có tình cảm, vì quyền lực có thể bỏ qua tất cả, như thế nào có thể bị một nữ tử mê hoặc, hẳn không có trái tim. ...”

Liễu phi vô thức lặp lại câu nói không có trái tim, nàng giống như đang nhớ lại dĩ vãng, những chuyện xa xưa, trên mặt nàng tràn ngập vẻ si mê, quyến luyến, cùng bi thương sâu đậm giống như đuổi đi không được. ...Lục phủ không khỏi cảm thấy bi ai, Liễu phi chắc hẳn cũng là một vật hy sinh cho sự nghiệp của Tần vương. Một nữ nhân thanh lệ như thế không nên bị vấy bẩn bên trong cung đình này.

Vận mệnh bất đắc dĩ, người cũng có bất đắc dĩ... không phải sao?

Tất cả đều là vận mệnh trêu đùa...

“Biểu tình đó của ngươi là gì, không cho phép ngươi lộ ra biểu tình như vậy, không cho phép, ngươi có nghe thấy không, ta không cho phép, nên biết ngươi là ai Dựa vào cái gì lại bày ra biểu tình đó” Theo cách nói chuyện, giọng nói của nàng run rẩy phẫn nộ, hai mắt đỏ bừng, giống như phiền não cũng giống như giận dữ... Từng bước đi tới gần Lục phủ, trên mặt đầy vẻ bối rối, vận vẹo, giống như vừa bị người ta chạm đến nỗi đau thâm kín...

Lục phủ nhẹ nhàng lùi về phía sau, vốn định dùng sức đẩy nàng ra, nhưng chợt nhớ đây là hoàng cung, Liễu phi là phi tử với thân phận tôn quý, nàng có chút bất đắc dĩ lùi về phía sau, nhìn gương mặt mê loạn của Liễu phi, lại có chút hối hận mình đã nhất thời mềm lòng, tất cả người trong hoàng cung này, thật là không có người nào đáng để cho người ta đồng tình cả.

Cách đó không xa có một thân ảnh y phục rực rỡ ánh mắt lạnh lùng đứng nhìn, hàm chứa vẻ tươi cười lạnh như băng.

“Tỷ tỷ làm như vậy được không” Minh phi lo lắng nhìn Lục phủ càng ngày càng bị ép tới bên dao tri...

“Hừ, không cần lắm lời! cần phải mượn tay Liễu phi làm nàng chịu khổ một chút, để cho nàng hiểu rõ sự thật, nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể đổ hết lên người Liễu phi, tại sao lại không làm?”

Minh phi nhìn Hàn quý phi cười âm ỉ, đáy lòng nàng không rét mà run, rốt cuộc hiểu được vì sao Hàn quý phi muốn Liễu phi dắt Lục phủ đi ngắm hoa, nói như thế nào, Liễu phi cũng là tỷ tỷ của nàng, là người chí thân của nàng.

Minh châu Minh nguyệt nhìn thấy Lục phủ bị bức ra ngoài chòi nghỉ mát, lại nhìn thấy dao tri bên cạnh, lòng không khỏi run rẩy, tim đập thình thịch. Thân phận của các nàng hèn mọn, không dám tiến lên ngăn cản, sốt ruột mồ hôi tuôn ra đầy tay ẩm ướt...

“Nương nương...” Lục phủ từ từ mở miệng, biết mình bị bức tới dao tri, không khỏi nhủ mảy mảy vừa định ngăn cản liền cảm thấy bị đẩy mạnh, Liễu phi cười âm ỉ, Lục phủ trở tay không kịp, lao đảo...

“Aa a...”

Tiếp theo những tiếng kêu sợ hãi là âm thanh có người bị ngã xuống hồ, Liễu phi chỉ bàng quang đứng nhìn, còn cười lạnh, Minh châu Minh nguyệt sốt ruột dậm chân, đã hầu hạ Lục phù mấy tháng nay, biết rõ nàng rất sợ lạnh, lúc này đang vào mùa xuân băng trong hồ mới vừa tan, lạnh tận xương tủy, thân hình mảnh mai của nàng nhất định chịu không nổi, cả hai lo lắng quỳ trước mặt Liễu phi dập đầu van xin “Nương nương xin gọi người đến cứu vương phi...Nương nương van cầu người cứu vương phi đi”

Mà Liễu phi, nhìn Lục phù trong dao trì đang không ngừng vùng vẫy, trên gương mặt âm nhu là một vẻ cười lạnh lùng, không thèm để ý lời khẩn cầu của Minh châu, Minh nguyệt.

Lạnh quá! Ngã vào trong dao trì Lục phù cảm thấy giống như đang ở trong hầm băng, y phục thấm nước, như muốn kéo nàng chìm xuống....Nàng lại không biết bơi, tay chân lạnh như băng làm mất đi phản ứng, lại có một luồng khí lạnh tràn vào mũi...Khó chịu đến nỗi hít thở cũng không thông...

Sở cảnh mộc...cứu ta..

Trong nháy mắt nhớ tới gương mặt của Sở cảnh mộc ôn nhuận như ngọc, lần đầu tiên trong đời nàng hướng tới người khác cầu cứu...

Sở cảnh mộc...

Nước dao trì lạnh như băng không ngừng tràn vào mũi, đầu óc của nàng cũng chịu không nổi, ...gương mặt của Sở cảnh mộc như gió xuân tháng ba càng ngày càng hiện lên rõ ràng...

Bỗng nhiên có một thân ảnh màu tím xẹt qua mặt hồ, bay nhanh tới nắm lấy Lục phù đang chìm dần xuống nước, thân ảnh như rồng bay lại bay trở về chòi nghỉ mát, Minh châu Minh nguyệt rất vui mừng...

“Vương gia vương phi như thế nào?” Các nàng chạy vội qua nhìn thấy Lục phù đã muốn hôn mê, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, giống như đang chịu đựng một sự thống khổ dữ dội, tay chân nàng đều lạnh như băng.

“Người đâu, chạy nhanh đi truyền thái y tới Di trừ cung” Hần thét to, ôm chặt thân mình ướt đẫm của Lục phù vào lòng, trước ngực là một thân mình lạnh băng, có thể thấy được nước trong dao trì lạnh đến độ nào.

Từ khi Liễu phi thấy hần xuất hiện, trong lòng rất sợ hãi, không phải nói hôm nay hần đi ra ngoài thành sao? Như thế nào lại trở về nhanh vậy?”

Tần vương đem Lục phù trao cho Minh châu Minh nguyệt, giận dữ đứng dậy, nét mặt lạnh lùng, ánh mắt bỗng nhiên đầy vẻ tàn khốc, còn có hung ác nham hiểm khiến người ta kinh hãi, từng bước từng bước tới gần Liễu phi..

“Biểu ca, ta...Aa...” Nàng còn chưa dứt lời đã thét lên một tiếng thê thảm rất chói tai... Cái tát của Tần vương đã đáp xuống trên mặt nàng, một chút lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có. Sau đó là một tiếng chát vang lên, Liễu phi bị sức mạnh của cái tát đầy ngã qua một bên, một lát sau hai má sưng đỏ, máu tươi nhè nhẹ từ khóe miệng rỉ ra...Một cái tát đánh cho nàng văng đầu hoa mắt, hỗn loạn chỉ cảm thấy trên mặt truyền đến một luồng khí nóng rực, đau tới tận xương cốt, nước mắt rơi xuống như mưa...

“Người thích dao trì này thật không, ta cho người ném thử chút mùi vị” Tần vương ngoan lệ vừa dứt lời, nhấc Liễu phi lên, trước những đôi mắt đang tròn trĩnh của mọi người xung quanh, đem Liễu phi vứt xuống dao trì, tiếp theo là một thân người rơi xuống thành một đường cong và theo sau là một tiếng thét chói tai, cung nữ thái giám trong chòi nghỉ mát không ai dám thở mạnh, cung nữ bên người Liễu phi chỉ dám khóc thầm, nghe trong dao trì truyền đến tiếng kêu cứu mỏng manh của Liễu phi, cả người nàng run rẩy “Chưa đến khi bị ngạt đi, không cho phép mang nàng lên”

Tần vương trầm giận nghiêm mặt, ôm lấy Lục phù đang nằm trên đất, chạy nhanh theo hướng Di trừ cung mà đi.

Hàn quý phi từ khi nhìn thấy cảnh đó sắc mặt trở nên âm trầm, chứng kiến một màn tàn bạo này, ánh mắt cứng rắn không hề dao động, lạnh lùng không một chút tình cảm, cho đến khi thân ảnh của Tần vương biến mất sau Ngự hoa viên, mới nhỏ giọng phân phó “Vớt Liễu phi lên”

Tiếp theo nàng không nói một lời hướng hành lang mà đi, để lại một sự lạnh lùng lan tỏa trong không khí... Minh phi vẫn còn sợ hãi khi nhìn thấy một màn đó, sự tàn khốc của Tần vương làm nàng kinh hãi, lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh thảm thiết như thế...không rét mà run...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 64: Tưởng niệm

Đình thai và nhà thủy tạ như quần quít lấy nhau, hoa mai trong mấn viên vẫn tỏa hương như trước, chỉ có người là không còn ở đây.

Ba người đang ngồi nơi bàn, lặng yên không nói gì, trên bàn bày đầy đồ ăn thơm ngát đã bị nguội lạnh tự bao giờ, không ai muốn đụng đũa, thị nữ đứng một bên trầm mặc cũng không nói gì.

“Cảnh mộc, đừng lo lắng, sẽ tìm được người” Sở vân thấy sắc mặt hắn không tốt mới lên tiếng an ủi, nhi tử này là nỗi kêu gọi lớn nhất của ông a! Từ khi nghe qua Lục phủ là người bị tình nghi trong vụ Phủ dung huyết án, lòng ông rất rối kinh ngạc, nếu không phải Sở cảnh mộc giải thích rằng Lục phủ bị Tần vương cùng Quang vinh vương cho vào xiềng, ông thật là không thể tin một nữ tử như vậy lại là hung thủ?

Sắc mặt của Sở cảnh mộc dần về sâu nào cùng tưởng niệm, bỗng nhiên nhủ mảy, giận dữ, nâng mắt liếc nhìn Tinh nhân và Kim nhân, “Như thế nào không có tương qua?”

Kim nhân cùng Tinh nhân sửng sốt, cũng không hiểu vì sao hắn hỏi như vậy, có chút nghi hoặc, nhưng không biết trả lời thế nào “Vương gia...”

Sở cảnh mộc nhủ mảy, ừ đột nhìn các nàng, rồi như nhớ tới điều gì, đột ngột đứng dậy, trong nháy mắt biến mất nơi cửa, chỉ để lại Sở vân đang lấy làm kì lạ cùng Du nhĩ đang tràn đầy hối hận.

Nếu là sớm một chút...sớm một chút biết được cũng tốt!

Điều đáng tiếc chính là đã chậm một bước.

Tương qua là thức ăn Phủ nhi thích nhất, hầu như mỗi ngày đều dùng qua, làm cho hắn cũng tập thành thói quen. Thói quen nàng cười khanh khách nhìn tương qua trong veo.

Có một loại thói quen—Làm cho người ta đau lòng.

Quay đầu mới biết, người đối diện đã ở một nơi hắn không thể chạm tới được.

Nhìn cảnh vật của Tây sương, lòng Sở cảnh mộc càng thêm trầm trọng, hắn đã ước hẹn với Lục phủ, đợi khi mùa xuân tới sẽ trồng đủ loại phủ dung trong vương phủ, hiện giờ đã vào mùa xuân, nhưng Tây sương vẫn là một mảnh lạnh lùng, thiếu nàng Tây sương trở nên cô tịch...

Bôn nguyệt nói nàng muốn vào cung cứu Lục phủ, hắn không đồng ý nên ra lệnh cho Tiểu nhạc nhốt nàng ở Nam viên, trong ba người kia, chỉ có Bôn nguyệt là người dễ xúc động nhất...Gặp chuyện không may, hắn làm sao không nghĩ đến muốn vào cung mang nàng ra, nhưng còn chưa đến lúc, Vô danh cùng Thất phu nhân đã có thể ổn định người của Tô gia, trong mơ hồ, hắn cảm nhận được thế lực của Lục phủ so với tưởng tượng của hắn còn lớn hơn nhiều.

Hắn nhớ rõ Thất phu nhân, Tô gia tự mình đến thăm vương phủ, trước khi ra về còn để lại một câu cảnh cáo lạnh như băng “Nếu Lục phủ bảo Vô danh, Băng nguyệt, Bôn nguyệt nghe lời người, chúng ta tạm thời không có hành động, nếu chuyện không hay xảy ra cho nữ nhi của ta, người cũng đừng trách chúng ta vô tình”

Vị phu nhân ôn hoà kia báo cho hắn biết, bà có năng lực vào cung mang Lục phủ ra. Điều đó chứng minh không thể khinh thường Tô gia, nhưng cho tới nay hắn cũng không rõ thế lực họ như thế nào?

Sự tưởng niệm như con kiến cắn vào lòng hắn, từng trận từng trận khó nhin...Hầu như mỗi đêm hắn đều ở Tây sương, giống như muốn cảm nhận hơi thở, sự giảo hoạt, thông minh của nàng, vẻ tươi cười ấm áp có thể làm lòng hắn dù cho đang bị căng thẳng cũng trở nên thả lỏng...Dấu vết tưởng niệm ở trong lòng càng phát ra âm trầm, hàng đêm làm hắn không ngủ được, hắn muốn làm bạn với mùi hương thơm ngát của nàng như còn quanh quẩn đây..

Phủ nhi...Ồ trong cung, người có an giấc?

Thê tử của hắn...

Điên cuồng tưởng niệm, sự nhớ nhung như khắc sâu trong xương tủy, từng chút từng chút ghi đậm trong đáy lòng vốn lạnh như băng của hắn, chỉ có ôm chặt thân mình nhỏ xinh kia, mới có thể làm dịu đi sự tưởng niệm điên cuồng này.

Sở cảnh mộc cũng sắp không thể chịu nổi sự dày vò, giống như bị mất nửa linh hồn.

Hắn nhớ tới từng đợt tiếng cười mỏng manh, giống như đau khổ cũng giống như ngọt ngào, giống như khóc cũng giống như cười, thanh thanh vang bên tai không dứt, xoay quanh ở trong không trung. Băng nguyệt Vô danh ở ngoài cửa không nói tiếng nào, chỉ yên lặng nhìn xuống...

Một thân ánh thanh lệ đi vào Tây sương, Vô danh đẩy cửa bước vào..

“Vương gia, Liên y tiểu thư đến đây, , Sở cảnh mộc rất ít khi bị cảm tình dao động, nhưng lúc này đôi mắt đang nửa khép nửa mở, nhất thời trở nên trong sáng, có tia chờ mong.

“Cảnh mộc ca ca, có chuyện không tốt xảy ra...” Liên y còn chưa bước vào phòng, âm thanh đã truyền đến, gương mặt dịu dàng đầy vẻ lo lắng..Chân bước nhanh, trên trán đầy mồ hôi.

“Sao lại thế này? Trong mắt hắn có mũi nhọn lạnh lẽo hiện lên, khí lạnh lùng dần dần lan tỏa chung quanh, đột nhiên đáy lòng hắn kinh hãi, tim cũng đập

nhau hơn.

“Ca ca nói Tần vương đã liên tục ở lại trong cung mấy hôm nay, ca ca đi hỏi thăm mới biết được trong cung đình gần đây xảy ra chuyện lớn, đó là Tần vương đem Liễu phi ném vào đao trì, nguyên nhân vì sao không ai dám đề cập tới. Một vị thái y cùng ca ca có qua lại nói, trong Di trừ cung có một vị cô nương bị hôn mê đã vài hôm, theo mô tả của hắn giống như Lục phù của chúng ta, phải làm sao bây giờ?”

“Phù nhi... hôn mê vài ngày?” Lòng hắn nhói lên, đau đến tận xương... Nàng ở trong cung bị tra tấn sao, vì sao lại hôn mê?”

Chết tiệt! Hắn lên tiếng nguyên rủa, Sở cảnh mộ không thể kiềm chế sự lo lắng và hoảng hốt của mình, bỗng nhiên xông ra ngoài, trước đôi mắt kinh ngạc của mọi người, nhảy lên con ngựa trắng chạy như bay.

Hắn cần sáng khoái chạy như thế để làm bớt đi sự khấn trương cùng bàng hoàng trong lòng... Mỗi ngày tưởng niệm đã tra tấn hắn sắp không thể chịu nổi lòng trở nên nặng trĩu, bây giờ lại nhận được tin nàng hôn mê làm hắn kinh hoàng, đây lòng như có mũi nhọn đâm vào nhau, một lần lại một lần đâm vào tim hắn, tay nắm chặt dây cương run lên nhẹ.

Giống như có địa phương bị gãy đổ, cũng giống như một góc bị sụp xuống, tiếng lòng căng thẳng chốc lát cũng có khuynh hướng sắp vỡ tan

Tần vương vì Phù nhi đem Liễu phi nương nương ném vào trong đao trì, lại ngày đêm canh giữ bên trong hoàng cung, việc này nói lên điều gì? Sở cảnh mộ cũng là nam nhân, như thế nào lại không rõ ràng, thì ra mục đích hắn cướp đi Lục phù cũng không đơn giản.

Không đơn giản là bởi vì Tần vương muốn kiềm chế hắn.

Dĩ nhiên là... Vận mệnh thật buồn cười, Tần vương như vậy mà lại yêu Phù nhi?

Từ trước đến nay hắn không nghĩ dối mình dối người, nghĩ đến tên vương gia kia, thâm trầm lãnh khốc, cũng không uống danh kiêu hùng. Biết rõ hắn cùng Phù nhi có thâm thù đại hận, biết rõ mình không cần lo lắng... nhưng trong lòng vẫn có nỗi sầu lo...

Phù nhi từ khi thành thân đến khi bị cướp đi, hắn đều không biết rõ lòng nàng, tuy biết nàng đối với mình có cảm tình, lại không biết tới mức độ nào... Giờ nghe tin tức này làm hắn bắt đầu lo được lo mất...

Hắn luôn luôn tiêu sái, luôn luôn tràn đầy tự tin, nhưng khi gặp được Phù nhi, lại bắt đầu để ý, không chấp nhận có nam nhân khác mơ ước tới nàng... Cũng không chấp nhận được nàng đem ánh mắt dời khỏi người hắn.

Không được... trước tiên phải làm theo kế hoạch, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Sở cảnh mộ, hắn phải nhanh chóng mang Phù nhi về lại bên người.

Trong Di trừ cung, vườn thượng uyển từ trước tới nay đều là một cảnh lạnh lùng nay bỗng trở nên náo nhiệt, giai nhân trên giường vẫn mê mẩn bất tỉnh như cũ, nàng hôn mê đã ba ngày, lại sốt cao không ngừng, hết rồi lại sốt trở lại, cứ lặp đi lặp lại như thế... Một chút dấu hiệu tỉnh lại đều không có, các cung nữ đi tới đi lui, ra ra vào vào, nhóm thái y mất hồn mất vía, đứng ở trong đình, mồ hôi lạnh trên trán rơi rơi, ngày này qua ngày khác mặt của họ càng thêm trầm trọng, kinh hãi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh... Họ đều cầu nguyện người đang nằm trên giường mau chóng tỉnh lại. Nhìn thấy như có bão táp đang kéo tới trên mặt Tần vương, hôm nay đã là cực hạn của hắn, nếu nàng không tỉnh lại, tất cả thái y phải chôn theo nàng.

“Một lũ vô dụng, nuôi những phế vật như các người để làm gì? Chỉ một nữ nhân cũng chữa không được?”

Lại là một tiếng quát nổi giận, ba ngày đã trôi qua, hắn cũng không ngủ trông nom bên giường nàng ba ngày, bọn họ cũng ba ngày không ngủ, có mấy vị thái y lớn tuổi đã hết sức mệt mỏi đang ngủ gà ngủ gật, bị tiếng quát của hắn đánh thức, theo phản xạ quỳ xuống cầu xin tha thứ, cái trán đập xuống đất vang lên cộp cộp, cũng có vài vị trên trán rỉ máu nhưng không ai dám than van.

Thân ảnh phần nộ lo lắng không ngừng bước đi qua lại bên ngoài, tất cả ngoan lệ trên mặt hắn biến mất chỉ còn lại vẻ sốt ruột cùng lo lắng, đã ba ngày, vì sao nàng còn chưa tỉnh lại.

“Vương gia, vương phi đã tỉnh” Giọng nói của Minh châu xuyên qua sa trướng truyền ra ngoài, như gió xuân thổi qua làm mặt hồ gợn sóng, vui mừng nhìn vì vương gia lãnh khốc vô tình trong lòng đang xướng lên khúc nhạc vui, hắn bước nhanh vào nội thất, nhìn sa trướng đang lay động trong không trung. Nghe thấy những lời này, các vị thái y đang quỳ ngoài ngoài thất không kiềm chế được nhẹ nhàng thở ra, có người âm thầm hít vào thật sâu, vì Tần vương rời đi mà bớt đi áp lực. Có người yên lặng đứng đó không nói gì.

“Thế nào, có cái gì, có chỗ nào không thoải mái?” Thái y đang ở bên ngoài, có chỗ nào không thoải mái nói cho bốn vương, bốn vương gọi bọn họ vào kiểm tra một chút. Hắn xông đến bên giường, nắm chặt bàn tay non mịn của nàng, trong mắt hắn tràn đầy vẻ vui sướng, trong suốt tinh thuần, cũng toát ra sự quan tâm sâu sắc..

Lục phù cảm thấy toàn thân như bị buộc chặt, rất khó chịu, giống như thân thể này không phải của nàng, dường như nhẹ bỗng, nếu đứng trong gió mạnh có thể bị gió thổi bay đi.

Nàng vừa mới mở mắt ra, chưa thể thích ứng với sự thay đổi to lớn của hắn, vì sao vừa ngủ một giấc tỉnh lại hắn giống như một người khác.

Hồn nhiên như hải tử, toàn tâm toàn ý vì nàng tỉnh lại mà vui sướng, yết hầu khô khốc không thoải mái, âm thanh lại khàn khàn làm cho chính mình cũng kinh hãi, “Nước, ta muốn uống nước”

“Nước... Minh nguyệt, nhanh lên, nàng muốn uống nước” Hắn như bừng tỉnh nhận ra, phát tay ý bảo Minh nguyệt đi lấy nước, thật cẩn thận nâng thân

mình mỏng manh của nàng đây, . Đôi môi tái nhợt không còn chút huyết sắc, tóc như tơ lá tã, tóc đen cùng về tái nhợt như đan vào nhau, tạo thành một vẻ xinh đẹp yếu đuối, nhìn thấy làm tim hẳn đập thình thịch.

Minh nguyệt đang cầm chén trà nóng mang lại, Tấn vương không nói hai lời tiếp lấy, thổi thổi vài cái, rồi mới để sát vào môi của nàng, thấy ánh mắt nàng ngây ngốc nhìn hắn, hắn không khỏi nhếch môi cười, gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ thoải mái, “Uống nước a, ngươi không phải nói muốn uống nước sao?”

Lục phù đắm đắm nhìn gương mặt hắn gần trong gang tấc, mê hoặc cực kỳ, hắn bị ma nhập sao? Nếu không tại sao lại bày ra loại ánh mắt hồn nhiên cùng tình thuần vui sướng? trong đầu còn đang suy nghĩ, đôi môi vì yết hầu khô khốc mà mở ra, trà nóng liền chảy xuống cổ họng, giảm bớt cảm giác nóng rực, theo dạ dày, tràn tới nội tâm

“Còn muốn sao? Hắn ôn nhu hỏi, trên mặt đầy vẻ quan tâm, nàng thoáng phát hiện trong mắt hắn sự cẩn thận.

Thật cẩn thận.?

Lục phù lắc đầu, quái lạ nhìn hắn, giống như nhìn thấy quỷ, có chút không thích ứng về ôn nhu này, đã quen thấy hắn tàn khốc vô tình, bỗng nhiên hắn trở nên ôn nhu, có chút quỷ dị không thích hợp. Nàng từ trước tới nay đều đề phòng hai chữ âm mưu, rồi lại không tìm ra động cơ của hắn, trong lòng ảm ảm có cảm giác không nói nên lời.

Hắn nâng tay lên nghĩ muốn sờ trán nàng để kiểm tra nhiệt độ, Lục phù theo phản xạ tránh ra xa, để tay hắn rơi giữa không trung “Vương gia ta mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi”.

“Tốt tốt tốt, ta không làm phiền ngươi, ngươi vừa mới tỉnh lại cần nên nghỉ ngơi cho thật tốt” Trong giọng nói Tấn vương có ôn nhu cùng thỏa hiệp, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, tiện tay sửa lại áo ngủ bằng gấm, rồi đứng dậy bảo Minh nguyệt hầu hạ nàng cho tốt mới rời đi.

Bên ngoài ngoại thất những vị thái y có liên quan vẫn còn đang quý, về ôn nhu trên mặt Tấn vương lập tức biến mất không còn bóng dáng, lại trở về vẻ mặt ngoan lệ “Còn quý làm cái gì, nhanh rút đi cho bản vương, những phế vật vô dụng”

Họ hoang mang rối loạn đứng lên, mọi người đi nhanh ra khỏi Di trử cung, cũng không dám quay đầu lại, giống như có ác ma đang đuổi phía sau, phải chạy càng nhanh càng tốt.

Ác ma quả thật là ác ma, cũng vẫn như thế, nàng nằm trên giường không ngủ được ...Ánh mắt mệt mỏi của Tấn vương cứ quay cuồng trong tâm trí, thật lâu không dứt. Minh nguyệt đang cầm chén thuốc ngồi ở một bên giường, Minh châu nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, đặt hai cái gối mềm phía sau để nàng dựa vào cho thoải mái.

“Ta đã hôn mê bao lâu?” Nhìn Minh nguyệt đang thổi chén thuốc, Lục phù không nhận được hỏi, trí nhớ cuối cùng chỉ còn lại hình ảnh của Sở cảnh một khắc sâu. Sau đó nàng liền mất đi cảm giác, khi tỉnh lại đã thấy Tấn vương với vẻ mặt mệt mỏi nhưng ôn nhu, còn có vẻ thuần khiết không chứa một tấc niệm nào.

“Vương phi, người đã hôn mê hai ngày, sốt cao không hạ xuống”

“Đúng vậy, vương gia lo lắng cho người rất nhiều, người hôn mê ba ngày, vương gia đều ở bên cạnh chăm sóc ba ngày, vương gia đối với người thật tốt”

“Câm miệng, Lục phù giận dữ, không khỏi ngắt lời của các nàng “Hắn là Tấn vương, ta là Sở vương phi, ...Đừng nên nói những lời không nên nói cho ta nghe” Nàng lạnh như băng nói ra, âm thanh giận dữ còn thêm vẻ lạnh lùng, Minh châu Minh nguyệt không dám nói nữa, sau khi giúp nàng uống xong chén thuốc liền rời đi,

Ánh nến chập chờn, sau khi bị hôn mê vài ngày, tinh thần nàng thật tốt, một chút buồn ngủ cũng không có, mùa xuân ban đêm có chút mát mẻ, Lục phù đẩy chăn ra, mùi đàn hương tràn ngập khắp nội thất, khắp nơi một mùi thơm ngát.

Lục phù không ngừng nghĩ đến Tấn vương vừa mới biểu lộ ý cười tinh thần, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy, đó là nụ cười của hài tử, hẳn như thế nào có được... Cảm xúc so với lần đầu tiên nàng nhìn thấy càng rung động hơn nhiều.

Lục phù tròn mắt, nhìn đắm đắm vào sa trường

Vận mệnh nửa điểm cũng không tha người..

Đêm nay nàng đặc biệt tưởng niệm Sở cảnh một, tưởng niệm đến hoa mai đưa hương trong Tây sương.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 65: Đêm tham

Ban ngày hoàng cung thật yên tĩnh, buổi tối càng yên lặng hơn, từ ngày Hoàng đế rơi vào hôn mê, tĩnh mịch là sắc thái duy nhất nơi hoàng cung này.

Nửa đêm về sáng, xung quanh là một cảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe được âm thanh của lá cây xào xạt ngoài cửa sổ.

Có một hơi thở nguy hiểm đang di chuyển trong không khí, nằng mở mắt ra, còn chưa kịp đứng dậy đã bị một người mặc áo đen đè lại.

“Vương gia?” Lục Phù không thể tin được hô nhỏ một tiếng, yếu ớt ngồi dậy, người bên giường một thân y sam đen như mực, tóc dài được buộc hết ra sau, dáng người cao ngất, lại đây về ôn nhu, đúng là Sở Cảnh Mộc.

“Phù nhi...nàng vì đang bị bệnh giọng nói khàn khàn động lòng người, hần cúi đầu than một tiếng, tưởng niệm sâu sắc như quanh quẩn bên tai. Sở Cảnh Mộc ngồi bên người, tay phải nhẹ nhàng đặt lên cổ nàng, hơi hơi dùng sức kéo nàng đến gần bên người mình, nhìn thật sâu vào đôi môi đỏ mọng mà hần thường tưởng nhớ, ôn nhu vuốt ve không dứt, cảm nhận độ ẩm và sự mềm mại của chúng. Cảm giác tê dại truyền đến khi hai đôi môi chạm vào nhau. Đầu Lục Phù bị giữ chặt, hơi thở nóng bỏng của hần phả vào chóp mũi nàng, lòng thả lỏng tự nhiên mở hàm ra, lần đầu tiên nàng nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn đầy tưởng niệm của Sở Cảnh Mộc.

Đồng thời thân mình nàng run rẩy, giống như có một dòng khí nóng chạy qua, Sở Cảnh Mộc hôn càng thêm sâu, áp vào người nàng tìm kiếm sự ấm áp, lời lẽ lưu luyến dây dưa, quyến luyến mà khắc sâu. Cho đến khi cả hai đều hô hấp dồn dập, Sở Cảnh Mộc mới hơi buông ra đôi môi đỏ mọng mê người, cánh môi vốn tái nhợt trở thành đỏ tươi, lại sáng bóng ôn nhuận. Lục Phù hít vào thật sâu, môi của Sở Cảnh Mộc lại áp vào lần nữa, bá đạo nhưng cũng không kém lần nữa cùng nàng triển miên.

“Phù nhi...” thật vất vả buông ra đôi môi đỏ mọng mà hần quyến luyến, Sở Cảnh Mộc ôm chặt lấy nàng, hít vào mùi hương tóc tỏa ra thơm ngát, đầu lòng nhẹ nhàng gọi tên nàng, dung nhan vừa mới tái nhợt như in sâu vào lòng, giống như chiếc lá khô mùa đông, chỉ sợ một cơn gió nhẹ thổi qua cũng rơi rụng, vẻ mặt gầy yếu càng thêm đơn bạc, tình tế mà đậm đà đáng yêu.

Lục Phù cười khẽ không nói để mặc hần ôm ấp, hơi thở quen thuộc, cảm giác an toàn quen thuộc làm tâm tình nàng dịu lại không ít, nàng ngoan ngoãn dựa vào vai của hần, để cảm thụ được mấy tháng tương tư khắc cốt ghi tâm.

Thật là một cảm giác không xong rồi, đó là cảm giác không muốn rời xa..

Lục Phù cười thầm chính mình, nhưng không hề chối bỏ, nàng trách hần, nhưng hiện giờ đã ổn định trở lại, khi rơi vào hồ băng đối diện với sự sống chết trong nháy mắt, người nàng gọi tên là hần, dung nhan của hần khắc sâu rõ ràng, chưa bao giờ phai nhạt, nàng cần gì phải lừa gạt lòng mình một lần nữa, không cần đâu? Nàng vốn tưởng lòng mình sớm đã chết đi, nhưng lại tìm thấy trên người hần nhanh như vậy, nàng có thể phủ nhận cái gì?

“Có bị thương không? Thân thể có chỗ nào không thoải mái? Người không phải sợ lạnh sao, rơi vào đao tri có ảnh hưởng đến bệnh tình, ? Như thế nào lại gầy như vậy? Ăn cơm không thấy ngon sao? Hần nhìn thân thể mỏng manh của nàng, giống như muốn tìm kiếm coi có bị mất đi một hai cân thịt nào không, gương mặt thanh nhuận chỉ còn vẻ lo lắng và lo lắng.

Lục Phù nở nụ cười ấm áp, đây mới chính là sự ấm áp nàng tha thiết mơ ước, một câu quan tâm và đau lòng có thể làm tâm tình nàng vui sướng như vậy, giống như mọi đau khổ đều đáng giá, có thể đổi lấy sự thương tiếc của hần, bất quá...

“Vương gia người hỏi nhiều quá làm đầu ta choáng váng, ta không có bị thương cũng không có chỗ nào không thoải mái, sợ lạnh đã trở thành bệnh căn, cho nên không tính. Còn có, ta không gầy, cũng ăn thật ngon miệng” Lục Phù từng chút từng chút trả lời hần.

“Thực xin lỗi...”Sở Cảnh Mộc ôm nàng thật chặt, một lúc lâu mới nhẹ nhàng thốt ra câu xin lỗi, hơi hơi đẩy nàng ra, ánh mắt chân thành nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng, khuôn mặt tuấn đạt không có vẻ lãnh liệt mà chỉ còn ôn hoà.

“Nếu nói đúng ra, ta thiếu người càng nhiều.”Lục Phù cười cũng không hỏi vì sao hần một thân hắc y tiến cung, nàng cũng không lo lắng bị Minh châu Minh nguyệt phát hiện, hần đã có thể xuất hiện trong cung, nàng cũng không cần lo lắng chuyện bên ngoài, khẳng định đã có người xử lý thoả đáng tất cả.

“Thật vậy sao?”, Sở Cảnh Mộc nhướn mày, cười nói, có vẻ trêu ghẹo, từ miệng nàng nghe được câu nói đó thật là không dễ dàng, dịu dàng nhìn gương mặt tuyệt sắc khuynh thành của Lục Phù, trên mặt hần đầy vẻ thương yêu, mặc kệ nàng là hung thủ của Phù dung huyết án Phù nhi, hay là Phù nhi ôn nhu dịu dàng trong lòng dân chạy nạn, đều là cùng một người—Là thê tử của hần, là nữ nhân hần nghĩ muốn thương yêu cả đời.

Lục Phù ngẩn ra, rồi cười ý vị, làm cho hoa cũng thất sắc, hai tay như rắn vòng qua cổ hần, từng đợt mùi hương thơm ngát đưa tới, làm Sở Cảnh Mộc rơi vào trạng thái rạo rực, cả người chấn động, tất cả cảm giác đều tập trung đến một chỗ trên thân thể, toàn thân căng thẳng, hô hấp trầm trọng, cũng không dám cử động.

Yêu nghiệt...Hần khẳng định đã lấy một yêu nghiệt, yêu nghiệt hợp hồn người khác.

Lục Phù cảm nhận được thân thể Sở Cảnh Mộc căng thẳng và trong mắt hần có dục niệm, nàng cười càng thêm sáng lạn, mùi thơm hoa lan nhẹ nhàng phả vào mặt hần, như có như không hấp dẫn hần, nói cười “Nếu ta nói, bởi vì ta phá hủy hôn lễ của vương gia, ta nên đền người một đêm động phòng hoa chúc, không phải sao?”

Một câu nói của nàng làm khí nóng trong người hần hướng thẳng tới ột, hô hấp càng thêm dồn dập, oán hận để sát vào chóp mũi của nàng, cảm nhận được hơi thở tình tế của nàng, nhẹ nhàng cắn mút đôi môi đỏ mọng. Hần trấn mình cố gắng ổn định lại thân thể, qua một lúc thật lâu mới nhẹ nhàng mắng

“Yêu nghiệt ! Đã biết rõ thời gian không đúng còn hấp dẫn bốn vương, chờ cho tới ngày đó, vương phi nên trả lại cho bốn vương cả vốn lẫn lời”

“Ha ha...” Lục Phù ha ha cười, nhìn thấy hồ hấp của hắn đã trở lại bình thường, không khỏi âm thầm bội phục, việc này cũng sợ rằng chỉ có một mình Sở Cảnh Mộc mới có thể trụ được hấp dẫn kinh người như vậy, trên đời này cũng chỉ có Sở Cảnh Mộc mới làm cho nàng thiết tình bội phục.

Không cam lòng để hai tay Lục Phù xuống, lấy chân bông bọc thân mình nàng lại, miệng lẩm bẩm, buổi tối lạnh lẽo, thân thể của người không tốt, ngoan ngoãn ngồi xuống, đắp lên chăn bông rồi nói chuyện với bốn vương” Nàng không cần khiêu khích hắn như vậy.

Lục Phù đang cười, ánh mắt cũng cười, mắt đã cười, lòng cũng không còn mờ mịt trống rỗng, nàng đã tìm được phương hướng, phá tan sương mù là một tương lai sáng sủa. Có lẽ do tâm tình đã thả lỏng, giờ phút này trên người Lục Phù là biểu tình của tiểu nữ nhân, Sở Cảnh Mộc khi nhìn thấy biểu tình này của nàng trong lòng rất thỏa mãn, âm thầm mừng nàng vài tiếng, hắn có thể khẳng định nàng là cố ý làm như vậy, không biết là biểu tình này là thật hay giả?

“Vương gia không phải nên tự mình tiến cung để nhìn xem ta ?” tuy biết vấn đề mình đang hỏi là một vấn đề trầm trọng, Lục Phù vẫn muốn biết câu trả lời, dù không nỡ xóa tan bầu không khí ảm áp ngán ngùi này, nàng nhẹ nhàng dựa vào đầu giường.

Sở Cảnh Mộc sau khi nghe hỏi thần sắc cũng biến đổi, hai mắt có chút u buồn, nhìn mặt nàng đang cười sáng lạn, có chút bất đắc dĩ thở dài “Bốn vương có tâm tư gì cũng không gạt được ngươi”

“Vương gia quá khen, người có thể mặc kệ ta ở trong cung vài tháng, hôm nay lại đến tìm ta, nhất định đã có chuyện xảy ra, đạo lý đơn giản như vậy sao ta lại không biết?” Vô tình chú ý tới giọng cười như ai oán, Sở Cảnh Mộc cười bước qua, cầm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc mê hoặc lòng người, đáy lòng cũng trở nên trầm trọng.

“Ta không có mặc kệ, không quên? có chút bất mãn lẩm bẩm, âm thanh nhỏ xíu làm Lục Phù nghe không rõ, không khỏi nghi hoặc nhìn hắn như có ý hỏi, Sở Cảnh Mộc chỉ cười cho qua, cũng không nói gì.

“Vương gia ta ở trong cung phát hiện một chuyện thú vị” Nàng cười nhìn dung nhan tuấn tú của hắn, càng phát ra vẻ chăm chú.

“Có chuyện gì thú vị, nói ra nghe thử xem?” Sở Cảnh Mộc đối với chuyện nàng có hứng thú hắn một chút hứng thú cũng không có, nhưng đối với mái tóc đen của nàng lại cực kỳ thấy hứng thú, nhẹ nhàng đùa giỡn những lọn tóc.

Lục Phù đem chuyện gặp được ở lãnh cung ngày đó kể cho hắn nghe từ đầu tới cuối, không dấu diếm một chữ, mà kết quả cũng giống như nàng dự đoán, trên mặt của Sở Cảnh Mộc vẫn bất động, chứng minh hắn đã sớm biết chuyện này, Lục Phù cười, thì ra hắn ôn nhu như nước, nhưng lòng lại lạnh như băng.

Một không khí trầm mặc, Sở Cảnh Mộc cũng không nói chuyện, tay nắm chặt tay Lục Phù như muốn truyền hơi ấm, gió ban đêm trong lành chợt như lạnh đi vài phần.

“Trong cung sẽ phát sinh ra thay đổi lớn sao?”

“Hoàng thượng không có việc gì”

“Hoàng thượng không có việc gì, người có chuyện chính là thái tử” Lục Phù cúi đầu nhẹ nhàng lẩm bẩm, giọng nói cũng thật nhẹ, giống như không phải đang nói đến một sự kiện có thể làm rung chuyển cả triều đình, mà là đang bàn luận về thời tiết, giọng nói thật bình thản. Sở Cảnh Mộc cũng không tỏ thái độ, đối với sự thông minh của nàng hắn sớm đã hiểu rõ.

“Phù nhi, vì để báo thù người đã tốn không ít công phu vào cục diện của triều đình”

“Như thế nào cũng so ra thua kém công phu của vương gia rất nhiều, nếu ta đoán không lầm, người đã chắc chắn như thế, như vậy chuyện Hàn quý phi hạ độc, người cũng âm thầm nhúng tay vào?”

Lại bị nàng nhìn thấu, Sở Cảnh Mộc bất đắc dĩ cười khổ, gật gật đầu, lòng Lục Phù chấn động, không thể nào ngờ âm mưu nàng chứng kiến ngày đó cũng có hắn dự phần.

Người phía sau bày ra màn này sẽ không nên là hắn, vấn đề này nàng không thể nào hỏi ra miệng, hạ độc hại thiên tử, nếu bị phát hiện, chính là tội lớn a, tội bị diệt môn chín đời, Hắn âm thầm bày ra sau đó mượn tay Hàn quý phi, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không liên lụy đến hắn, trách không được...

Tất cả bên trong triều đình này giống như bị hắn khống chế, bày mưu nghĩ kế, giấu tài mười mấy năm, rốt cuộc đã biết hắn đang đợi cái gì.

Hắn đang đợi Hoàng thượng bị độc phát, nhưng mà sao đó thì sao?

Còn Hàn quý phi, nàng cho rằng việc làm của mình thần không biết quỷ không hay, có hay không biết mình cũng nằm trên ván cờ của người khác, Cho đến hiện tại Lục Phù mới cảm nhận được sâu sắc, sự lãnh liệt và lãnh khốc trên người Sở Cảnh Mộc, ... Sự đáng sợ của hắn, không giống như Tần vương đều lộ hết ra ngoài, mà nó được giấu khéo léo ở dưới lớp mặt nạ lạnh lùng.

Mưu lược và tâm kế như thế ngay cả nàng cũng cảm thấy mặc cảm, ...Hắn đã ẩn nhẫn mười mấy năm, vậy người sau lưng hắn là ai?

Không hổ là đệ nhất vương gia của triều đình. ...Ngày sau sẽ trở thành đệ nhất quyền thần. ...

“Phù nhi đừng bày ra vẻ mặt này, chúng ta đều không phải là người hiền, không phải là thiện nam tín nữ. Có cái gì đáng để tò mò đâu, trong triều đình, tranh chấp quyền lực là một sự kiện tàn nhẫn, dưới chân mỗi vị đế vương, đều đạp lên máu tươi và thi thể của người khác” Hần cười khẽ nhéo nhéo mũi của nàng, lời nói thâm thúy.

Lục Phù sùng sốt vài giây, trong nháy mắt chợt nhớ lại những lời nói của Tần vương trên Thành lầu, không tự chủ mở miệng “Lời nói của ngươi cùng Tần vương giống nhau như đúc”

Gương mặt ôn nhuận của Sở Cảnh Mộc xẹt qua vẻ lo lắng cùng lạnh lẽo, nghe Lục Phù nhắc tới Tần vương, trong lòng cảm thấy không thoải mái, giống như bị kim đâm vào yết hầu, ánh mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt tuyệt mỹ của nàng, nhẹ nhẹ như tìm kiếm cái gì, mũi nhọn lạnh lẽo trong mắt cũng tăng thêm ba phần.

Nàng cười ha hả, tư vị ngọt ngào trong lòng lần lượt thay đổi, cười vui nói “Bỏ lại ta mặc kệ nơi đây là vương gia ngươi, hiện tại ngươi còn trách ta.”

“Yêu nghiệt không lương tâm” về mặt của Sở Cảnh Mộc giãn ra, cười mắng một tiếng “Bỏn vương đau lòng vì ngươi”

“Đúng.. đúng vậy...phải, Phù nhi đa tạ vương gia.” Thực thực giả giả cười, Lục Phù nghiêng đầu hỏi, “Bất quá, vương gia cần ta làm cái gì?”

“Trong cung có thể sẽ có đại loạn, ngươi cứ ở tại Di trử cung, mặc kệ bên ngoài có động tĩnh gì cũng đừng ra ngoài, cứ ở yên chỗ này, chờ bỏn vương tới đón ngươi, biết không? Sở Cảnh Mộc sờ vào những lọn tóc dài của nàng, thương yêu dặn dò, cho dù muốn nàng làm cái gì, hần nhất định không muốn cho nàng mạo hiểm

“Thật sự...cái gì cũng không muốn ta làm?” Lục Phù cười ngọt ngào hỏi.

Sở Cảnh Mộc ừ đột gật đầu, nửa năm a, Phù nhi không ở bên người đã nửa năm, Lưu luyến nhìn nàng một cái, nói ra lời hứa hẹn “Hai tay này, về sau chính là sinh mệnh, là trân bảo tối trọng yếu của Sở Cảnh Mộc ta. Phù nhi từ đây về sau, bỏn vương sẽ không cho ngươi đề cập đến mặt trái do bản của triều đình này nữa.”

Thân thể của Lục Phù hơi chấn động, mắt ươn ướt “Ta nghĩ rằng ta đã thua cuộc”

Sở Cảnh Mộc nở nụ cười có điểm vui sướng “Mặc kệ là đánh cuộc cảm tình hay đánh cuộc với vận mệnh, chỉ cần đánh cuộc tiền đặt cược là ngươi, Phù nhi, vĩnh viễn đều là ngươi thắng” Cho nên đừng lo lắng cũng đừng nên đánh cuộc, nhất định là bàn cờ ngươi muốn thắng”

Vài lần hần muốn mở miệng hỏi nàng có còn nhớ thiếu niên đã gặp ở Vân phủ, nhưng rồi vẫn nhin xuống, để sau này mới nói. .

“Bỏn vương phải đi rồi, tự mình cẩn thận một chút, biết không?”

Lục Phù gật đầu nhìn hần đứng dậy, đột nhiên lên tiếng “Cẩn thận người bên cạnh mình”

Bóng dáng vững vàng tuần tú chấn động, nhẹ nhàng gật đầu đi về phía sa trường đột nhiên quay người lại, bước nhanh đến bên giường kéo Lục Phù qua, hung hăng nhìn môi nàng hôn một cái, bá đạo như vậy, hồi lâu mới buông ra, không nở mà rời đi.

Không khí khi không còn hần trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, Lục Phù nhìn thân ảnh của hần biến mất, lẳng lặng nằm lại trên giường, đôi mắt trong trẻo mờ to. ...Lại một đêm không ngủ.

Sở Cảnh Mộc, thật sự ta sẽ thắng sao?”

Vì sao trong lòng ta lại bất an như thế?

Ai...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 67: Gặp tai họa

Gió mát mon man trên mặt, cũng làm cho dương liễu nhẹ nhẹ lay động, hương hoa thơm ngát bay theo gió. Khắp nơi muôn hoa đua nở, dương liễu xanh tươi, hoàng cung đã cõi bỏ vẻ tĩnh mịch của mùa đông và khoát lên chiếc áo xuân tươi đẹp.

Một thân ảnh màu lam dẫn theo hai tên thị vệ, vội vàng hướng tới Di trử cung mà đi, không cần thông báo đã bước vào cửa điện. Thái giám dẫn đầu mặt trắng môi hồng, hần tuy là thân nam nhi, nhưng lại có phong thái của nữ nhân. Ngũ quan xinh đẹp nhưng lạnh lùng gần như vô tình. Lục phù nhíu mày nhìn hần đang đi đến gần, nàng nhận ra được đó là thái giám bên người Hàn quý phi, hần cũng là tổng quản thái giám của hoàng cung.

“Nô tài tham kiến Sở vương phi, Vương phi vạn an!” Tiếng nói lạnh lạnh của Lục hiển đột ngột vang lên trong không khí mang theo vẻ lãnh liệt, như vọng lại trong Di trừ cung rộng lớn.

Lục phủ nhìn hần, khóe môi gọi lên ý cười, sắc mặt bình tĩnh tề đánh giá hần cùng hai người thị vệ đứng sau lưng. Hai người họ đều là những nam tử tuấn tú trong thiên hạ, nhưng lại toát ra một cỗ sát khí. Từ trước đến nay Lục phủ rất nhạy cảm, nàng cười đến khoan khoái dị thường, “Công công miễn lễ, không biết người đến Di trừ cung có chuyện gì?”

Sau khi nàng tới ở trong Di trừ cung, trừ bỏ Tấn vương thường lui tới cũng không còn ai khác. Có mời mà đến mới được gọi là khách nhân, không thỉnh mà đến từ trước đến nay đều bị cho là khách không mời. Nơi hoàng cung này, hầu như người tới đều là khách không mời mà đến, từ việc này cho thấy, Quý phi nương nương dường như đã nổi lên sát tâm đối với nàng.

“Hàn quý phi nương nương cho mời Vương phi!” Hần cúi đầu xuống như trước, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ cứng ngạnh làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“Tốt! Làm phiền công công chờ một lát, nếu phải đi gặp Quý phi nương nương, cũng không thể quên đi cấp bậc lễ nghĩa, đúng không?” Nàng cười nhạt, chính là.

“Vương phi trời sinh hoa lệ một cách tự nhiên, ít người sánh kịp, tin tưởng Quý phi nương nương sẽ rất vui lòng nhìn Vương phi một thân tố trang, Vương phi mời!” Công công này, không nhanh không chậm nói ra trong lúc cúi đầu thật thấp, nghe không ra là có ý khen ngợi hay là có âm mưu gì khác.

“Công công nói sai rồi, nếu như đã như vậy, bốn vương phi sẽ làm theo ý công công.” Lục phủ vẫn cười yếu ớt như trước, quay đầu lại dặn dò Minh châu: “Minh châu, không phải Ngọc phi nương nương ở cung điện bên cạnh vừa mới nói, Tuyệt bỏ uống rất ngon? Người qua đó lấy một chút mang lại đây, miễn cho trí nhớ của bốn vương phi không tốt, sẽ quên đi.”

“Vâng!” Minh châu cúi đầu nhận lệnh, bình tĩnh không nói gì.

Tên công công kia nhú mày, nhìn thoáng qua Minh châu đang cúi đầu, giống như do dự một lát, Lục phủ quét qua mặt hần liếc mắt một cái, giọng nói âm áp dào dạt thúc giục, “Công công không ở phía trước dẫn đường sao?”

Mắt hần nheo lại, cúi đầu xác nhận, rồi giống như vô tình nhìn quét qua một tên thị vệ. Sau đó liền dẫn đầu đi thẳng trước, Lục phủ cùng Minh nguyệt theo phía sau, một tên thị vệ đi cuối cùng, còn gã thị vệ thứ hai ở lại Di trừ cung.

Cho đến khi thân ảnh các nàng biến mất ở cửa Di trừ cung, bỗng nhiên có một đợt hương hoa tỏa ra trong không khí, Minh châu mới trợn mắt nhìn tên thị vệ, khóe môi nàng cười lạnh: “Chỉ với sức của người! Có thể ngăn được ta sao?”

Nàng vừa nói dứt lời, tay đã đánh ra một chưởng.

Bốn người chậm rãi đi dọc theo Ngự hoa viên, hưởng thụ gió xuân mon man trên mặt thanh nhuận, gió nhẹ mang theo những trận mưa hoa rất là đẹp mắt. Từng bước đi đều đặn, trong lòng nàng đang suy nghĩ không biết rốt cuộc có nguy hiểm gì đang chờ nàng phía trước. Lục phủ càng nghĩ càng phát hiện, tâm tư của Quý phi này thật khó dò.

Ngày đó Quý phi lệnh cho Liễu phi dắt nàng đi ngắm hoa, giống như Quý phi đã dự đoán được Liễu phi tuổi nhỏ dễ xúc động, nhất định sẽ đối với nàng làm điều bất lợi, dù cho Lục phủ biết được Quý phi đối với mình bất lợi, cũng không dám phản kháng, bởi vì nơi này là hoàng cung chứ không phải ngoài cung. Thân phận của Lục phủ nếu bị mang ra ánh sáng sẽ trở thành tử huyệt của nàng, cho nên càng phản kháng tình huống sẽ càng xấu đi.

Sự nghi ngờ hiện lên trong mắt Lục phủ, đôi tay trắng nõn nhỏ xinh chột rúc sâu vào tay áo rộng. Thái độ và hành động của Hàn quý phi này rõ ràng là không có ý tốt, nàng cười khẽ, cũng không suy nghĩ nữa, chỉ tập trung thưởng thức phong cảnh ven đường.

Một lúc sau, tâm tư của nàng lại xoay chuyển, hoàng cung này là nơi chém giết lẫn nhau, nàng không còn mang khăn che mặt thần bí kia, mỗi cử động của nàng có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của Sở cảnh mịch, Lục phủ ngưng mi phân tích quan hệ lợi hại trong đó.

Hy vọng Minh châu có thể đuổi kịp Tấn vương đang trên đường ra khỏi thành chinh đón lại quân đội, Lục phủ trầm nghĩ, với tình huống trước mắt, muốn an toàn thoát thân, cũng sẽ không ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục, chỉ cần Tấn vương có thể trở về đúng lúc.

Từ Di trừ cung đến cuối hoàng cung, chỉ cần đi nửa giờ là tới, thế nhưng Lục phủ đã đi hơn một giờ, mà thái giám áo lam trên đường đi quay đầu lại nhìn nàng vài lần, mắt hần cứ đảo qua mặt nàng. Giống như thúc giục nàng phải đi nhanh hơn, nhưng cũng không lên tiếng. Lục phủ giả bộ hồ đồ không biết điều đó, trên môi vẫn là ý cười trong suốt nhìn hần. Nàng cố ý đi chậm lại, ánh mắt tỏ vẻ say mê, giống như đang thưởng thức cảnh sắc động lòng người ở xung quanh.

Minh nguyệt đi bên cạnh, trái lại cực kỳ khản trương, không ngừng cầu nguyện cho Minh châu có thể đuổi kịp Tấn vương.

Khi chưa đến cửa một toà cung điện, đã thấy những cột trụ màu son, ngói lưu ly, vàng óng ánh cùng màu son hai loại màu sắc đan lẫn vào nhau lần lượt thay đổi, màu vàng đại biểu cho quý khí còn màu đỏ đại biểu cho vui sướng.

Sau khi vào cửa điện đã thấy một con đường lớn thật dài, rộng mở, hai bên khoảng không rộng rãi, nơi này không giống như Di trừ cung đầy hoa thơm và tiếng chim hót, ở nơi đây chỉ có tường hồng trải dài, mái cong một cái tiếp theo một cái, đại điện được bao quanh bởi rất nhiều điện nhỏ cùng một chỗ. Không có cây cối hay hoa lá nào cả, vì vậy toà cung điện này có vẻ là một cung điện không có sức sống.

Lục phủ lạnh lùng cười, cường bạo, vô tình, là cảm thụ duy nhất của nàng về toà cung điện này.

Xem ra người biến thái, nơi ở cũng biến thái.

“Nương nương muốn gặp một mình Vương phi, những người không phận sự đều dừng lại hết.” Giọng nói của Công công không chút cảm xúc vang lên, ý bảo Minh nguyệt đứng lại, không cần theo Lục phủ vào điện. Ánh mắt có ý tàn khốc ngầm.

“Chính là.”

“Minh nguyệt, người ở bên ngoài đi!” Lục phủ cười cười, vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng đừng lo lắng, sau đó hơi hơi ngửa đầu, nhìn vòm cung cao cao phía trên, dưới ánh mặt trời ngọc lưu ly ở trên cao tỏa ra những tia sáng mượt mà, trong màu vàng như có ánh sáng xanh đang chậm rãi di động.

Sự im lìm của những bức tường cùng những cỗ thanh tuyến xẹt qua tâm tư bình yên của Lục phủ, như ánh trăng nhu hòa, nàng cười rào bước tiến lên cung điện.

Dưới sàn sáng loáng, lóng lánh, cung điện rộng lớn có vẻ trống trải, kia là những cột trụ màu son ngăn cách chính điện và nội điện, những tấm màn rực rỡ đang nhẹ nhàng bay phất phơ theo gió, tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng.

Cung nữ đứng một bên, có một cái bàn và vài cái chén, ngoài ra còn có mấy lão mama, trong ánh mắt họ không thể giấu được vẻ độc ác, đều hung hăng nhìn nàng dăm dăm.

Hàn quý phi ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa, lạnh lùng nhìn nàng, cúi đầu đùa giỡn ngón tay của mình, nơi đây là địa bàn của nàng, cho nên mặt nạ dối trá đã toàn bộ rút xuống, bên môi lộ ra ý cười tàn khốc.

Khóe môi tàn khốc của Quý phi cùng Tần vương rất giống nhau, không sai biệt chút nào.

“Nô tì thỉnh an nương nương!” Lục phủ hơi hơi khom người, cung kính hành lễ.

Hàn quý phi cứ như vậy nhìn áo nàng thấm ướt mồ hôi, cười lạnh, ngón trở bên tay phải không ngừng đùa giỡn với ngón trở của tay trái, ánh mắt như băng đảo trên đỉnh đầu Lục phủ, chỉ thấy một đầu tóc đen như mực.

Không nghe nàng nói gì, Lục phủ cũng không dám đứng dậy, một lát sau chân hơi mỏi nhưng nàng vẫn thản nhiên cười, đại điện yên tĩnh nhưng cục diện lại có vẻ đáng sợ.

Thật là chỉ có mẫu thân như vậy mới sinh ra nhi tử như thế kia, Lục phủ rốt cục có thể hiểu được vì sao tính tình của Tần vương lại âm dương quái dị như thế.

Mùi đàn hương ấm áp đã phai nhạt, cơn gió thổi qua làm cho hương khí lan ra trong đại điện trống trải, chỉ để lại một vẻ lạnh liệt. Những tua trên các bức rèm lay động, chiếu lên vẻ mặt tỉnh mịch của các cung nữ.

Toàn bộ cung điện này như toát ra một cỗ khí lạnh lẽo vô tình. Ở trong này, hít thở có điểm trầm thấp và khó khăn.

Hàn quý phi cuối cùng cũng di chuyển, động tác thật thông thả, cung trang hoa lệ, làn váy rộng bay bay theo gió. Nàng chậm rãi bước đến trước mặt Lục phủ, một làn hương hoa mai bay tới mũi của nàng, mùi phấn son nồng đậm làm cho nàng muốn hắt hơi. Lục phủ giả vờ nhìn xuống, lợi dụng cơ hội hít thật sâu, Hàn quý phi làm nàng có cảm giác bị áp đảo.

“Hình dáng của người quả thật là khuynh quốc khuynh thành, tuyệt mỹ vô song.” Hàn quý phi lạnh như băng nói, móng tay nhẹ nhàng xẹt qua hai má Lục phủ, Lục phủ cũng dựa vào lực đạo nâng thắt lưng môi như của mình thẳng lên. Đôi mắt vẫn bình tĩnh nhìn xuống, có thể thấy được móng tay của Hàn quý phi đã để lại những vết đỏ mờ mờ trên mặt nàng.

Lại là trò mèo vờn chuột, Lục phủ cười thầm trong lòng, trước kia đều là nàng làm mèo, chậm rãi tra tấn con chuột cho đến chết. Mà ngày hôm nay, nàng đã biến thành con chuột kia, bị người tra tấn, duy nhất có một điểm bất đồng là nàng không phải con chuột bình thường.

“Làn da này, được cho là trắng như tuyết, bản cung cuối cùng đã nhìn thấy.” Một trận cười lạnh như băng và bén nhọn như xoáy vào tai. Ngón tay của Hàn quý phi vẫn chạy trên mặt của Lục phủ như cũ, những móng tay bén nhọn nếu mà hơi dùng sức một chút cũng sẽ để lại những vết trầy xước trên mặt Lục phủ. Quý phi dường như bất mãn khi thấy mặt Lục phủ không có chút sợ hãi, bàn tay nàng lại chậm rãi hướng về phía cái cổ trắng nõn.

Đầu của Lục phủ bị buộc phải ngẩng lên, nhưng mặt nàng vẫn mang theo vẻ tươi cười, đường cong trắng nõn mà duyên dáng, nàng có thể cảm nhận được máu của mình đang chảy trong huyết quản một cách rõ ràng. Bàn tay của Quý phi lạnh như băng xoa xoa rồi bất chợt dùng một chút sức chế trụ cổ của nàng.

“Hong nhan xưa nay thường bạc mệnh, không biết Vương phi có nghe qua chưa?”

“Nương nương nói đúng lắm!” Lục phủ cười đáp lời. Nàng chỉ biết đó là tai họa lưu truyền ngàn năm.

“Có biết vì sao bản cung hôm nay triệu kiến người?” Hàn quý phi lạnh lùng hỏi, áp sát vào mặt nàng, Lục phủ chỉ cười, nghe nàng tiếp lời. “Người nói, bản cung có thể xử tử người được không?” Trong lúc nói chuyện, tay nàng bỗng xiết chặt.

Lục phù cố bày ra vẻ mặt tươi cười, liếc mắt nhìn xem Hàn quý phi, gương mặt đẹp đẽ, trần châu lay động, ánh sáng diu diu tỏa ra, phản chiếu trên gương mặt nàng ta, trong lúc nửa tối nửa sáng làm cho nét mặt thật âm trầm.

“Nương nương muốn xử tử một người, so với giết chết một con kiến còn dễ dàng hơn, cần gì phải hỏi nô tì?” Giọng nói của nàng vì cổ đang bị bóp chặt mà trở nên khàn khàn, sắc mặt do khó thở cũng trở nên đỏ ửng.

Hàn quý phi lạnh lùng hừ một tiếng, buông tay ra, một làn khí trong trẻo tràn vào khí quản của Lục phù, vào tận trái tim, Lục phù nắm chặt bàn tay, tham lam hít vào một chút tự do vừa mới có lại.

“Vương phi từ khi đến đây dường như chưa đến thỉnh an và hành lễ với bản cung” Hàn quý phi lộ ra một nụ cười có ý ác độc ngầm.

Lục phù sùng sốt, hai chân mày nhíu lại, đang muốn quỳ xuống thỉnh an, nhưng bị Hàn quý phi ngăn lại, cười nói: “Nếu người đã có thể đi vào Di trử cung, nhất định là người được Hoàng nhi của ta cung trên tay, dưới sàn cung điện này rất lạnh, quỳ xuống sợ rằng sẽ bị khí lạnh xâm nhập vào người, cũng không tốt.”

Ánh mắt của Hàn quý phi nhìn về phía bên cạnh, một lão mama đang cầm một cái giáng hồng nhuyển điếm đi đến, khom thân mình, khuôn mặt béo mập có nhiều nếp nhăn, đuôi mày tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, bà ta cười, trong ánh mắt đầy vẻ tàn nhẫn, vô tình.

Lục phù cười yếu ớt chậm rãi đi xuống nhìn giáng hồng nhuyển điếm trước mặt Bên tai là giọng cười âm u lạnh lẽo của Hàn quý phi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 68: Quyết liệt

Lão mẹ bước từng bước tới gần, vì bà ta mang giày thêu nên không gây ra một tiếng động nào, càng đến gần, những bước đi giống như đang giẫm vào đáy lòng đang bất ổn của Lục phù.

Bà ta đến trước mặt nàng, buông nhuyển điếm xuống, mới chậm rãi đứng qua một bên, một chữ cũng không nói, ở trong đại điện trống trải Lục phù chỉ nghe thấy hơi thở nồng sâu không đồng nhất của chính mình.

Nhuyển điếm lạnh lùng nằm ở trên mặt sàn bóng loáng, màu hồng thâm trầm như vậy làm cho Lục phù có ảo giác, đó chính là màu của máu tươi.

Sự âm độc lạnh lùng của Hàn quý phi so với nàng chỉ có hơn chứ không kém, lúc này quỳ xuống, không biết là cái gì đang chờ nàng.

Lục phù biết rõ là có ma quỷ đang giờ nanh múa vuốt đang chờ nàng, ở nơi nào đó kêu gào.

“Vương phi người xem bản cung, chăm sóc người rất tốt a!”

.

Nhiu mày, móng tay bén nhọn vừa mạnh lại nhanh xẹt qua mặt nàng, một cái hồng ngân đã hiện ra trên má của Lục phù, rất đau.

Đôi mắt lợi hại của Quý phi gắt gao nhìn chăm chăm thành quả mình vừa tạo ra, nở nụ cười thoả mãn, lại nhìn xem vết hồng ngân loá mắt.

“Vương phi, không biết lễ tiết sao? Ở trong cung không hướng tới Quý phi nương nương hành lễ, đó chính là tội bất kính lớn lao!”

Lục phù cười, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hơi hơi ngẩng đầu lên cười nói: “Nương nương nói lời ấy sai rồi! Nô tì ở trong ngục tù bị mất tích, ta chính là người bị tình nghi quan trọng nhất của triều đình. Vô duyên vô cớ, như thế nào lại xuất hiện ở trong cung, như thế nào có thể đối với Quý phi nương nương bất kính? Nếu truyền ra ngoài, sẽ lộ ra chuyện Tần vương thừa cơ cướp thiên lao, đó là tội lớn, không phải sao?”

“Người rất nhanh mồm lẹ miệng! Trách không được Hoàng nhi bị người mê hoặc xoay vòng vòng. Hừ!” Quý phi lạnh lùng hừ một tiếng, trong lúc bất ngờ, Lục phù chỉ cảm thấy có một trận hương hoa mai đánh úp lại, hai má chợt nóng lên như có lửa ầm ầm.

Cái tát tay mạnh mẽ vang lên trong đại điện, không ai tỏ vẻ sợ hãi, giống như sự tình vốn nên là như vậy, dường như Lục phù nhận cái tát tay đó là một việc chắc chắn.

Chân Lục phù lao đảo vài bước, bước chân cũng có chút không ổn, khi đã trấn định lại, nàng vẫn cười như trước. Nhưng hai gò má đã sưng đỏ, còn có vài vết xước do bị móng tay bén nhọn quẹt qua, có máu từ đó rỉ ra. Nơi khóe môi bị rách cũng có tia máu, từ đó thấy được cái tát tay này đã được đánh ra mạnh bao nhiêu.

Mặt Lục phù là một màu hồng, tuy vết thương không sâu nhưng máu tươi vẫn chậm chậm rỉ ra, nàng nhìn tua cò trong suốt phía trên, ngừng một chút mới chậm rãi xoa xoa hai má. Ánh mắt nàng vẫn như cũ không thay đổi chút nào, vẻ tươi cười cũng không mất đi một phần, ngược lại nàng cười càng thêm ngọt ngào.

“Sở Vương phi, đừng tưởng hiện tại bản cung cần thế lực của Sở vương nên ta không dám đối với ngươi thế nào? Ta có thể đem ngươi xử tử, rồi phong tỏa tin tức, đợi cho Hoàng nhi đăng vị ngồi lên ngai vàng, ngươi nghĩ rằng chúng ta còn có thể sợ hãi sao?” Nàng lại đến gần Lục phù, “Thế nào? Ngươi không quý? Nghe nói Tô gia ở kinh thành là hộ giàu có khắp một phương?”

Cho đến giờ phút này, Lục phù đã cố nén lửa giận mới dâng lên trong lòng, thế nhưng Quý phi còn lấy Tô gia ra uy hiếp nàng?

Đây là chỗ đáng yêu mê người của quyền lực! Trách không được mọi người đều tâm niệm nghĩ muốn tranh đoạt.

Lục phù nhẹ nhàng cười, đi đến trước nhuyển điểm, nàng có thể không cần hết tất cả, cũng có thể không cần mạng sống của chính mình, nhưng nàng không thể không quan tâm đến Tô gia. Trước khi nàng đạt đến mục tiêu còn đang chờ phía trước, nàng tuyệt đối không thể chết, lúc trước chính là dựa vào mục tiêu đó để sống, còn chưa tận mắt chứng kiến thù của nàng được báo, danh dự phụ thân nàng cũng chưa được khôi phục lại.

Nàng như thế nào có thể chết? Cho dù trước mắt là núi đao biển lửa, nàng cũng lựa chọn đối mặt, nàng nở nụ cười.

Quý xuống, rất đơn giản, chỉ cần một động tác thôi.

Nàng liền quý xuống, thời điểm đầu gối vừa chạm vào nhuyển điểm, vẻ tươi cười trên mặt nàng trở nên cứng ngắc một lúc, Lục phù cơ hồ không thờ nổi.
.....

Sự sắc bén gây ra đau đớn dồn dập theo đầu gối lan tràn ra, bắt đầu hướng tới toàn thân rồi khuếch tán ra từng tế bào,

Toàn thân chỉ có một cảm giác đau tận tâm can, đau thấu xương tủy.

Đau đến nỗi nàng rung mình từng đợt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt trong chốc lát trở nên trắng như tuyết.

“Nô tì Tham kiến Quý phi nương nương!” Lục phù dường như là cắn răng phun ra những lời này, không phải hận, mà là đau, đau đến nỗi nàng chết lặng từng đợt, chỉ biết là chính mình vừa nói một câu, lại ngay cả giọng nói của mình cũng không nghe rõ.

Lão mẹ kia giống như không thể tin, nhìn nàng đang quý gối trên nhuyển điểm, trừng đôi mắt già nua, lấy làm quái lạ tại sao Lục phù ngay cả bị đau cũng không than một tiếng.

Hàn quý phi dường như cũng sửng sốt, ngừng lại vài giây, không khỏi một lần nữa xem kỹ dưới chân Lục phù, lại chỉ nhìn thấy tóc dài như mây đen như mực, mặt mũi bị chảy máu, có vài giọt đọng lại ở trên mu bàn tay trắng như tuyết. Mà nhuyển điểm kia không cần xem cũng biết.

Trong cung đình vì dễ trừng phạt một số cung nữ phạm sai lầm, lại sợ bị người khác điều tra ra là bọn họ đã bị dụng tư hình, cho nên thường thường đều dùng ngân châm xử phạt. Ngân châm bén nhọn, miệng vết thương lại nhỏ nhìn không rõ ràng giống như khi bị đại hình. Thường thường nó được dùng ở một số ít nơi rất kín đáo, làm cho người ta nhìn không ra. Mà nhuyển điểm này đã che kín ngân châm, kể độc như vậy đã được các lão mẹ trong phòng dụng hình nghĩ ra.

Khi Lục phù quý xuống, những ngân châm đâm sâu tận xương, từng tác từng tác đoạt tâm. Đó là sự bén nhọn, đau rất dữ dội, làm cho nàng như chết lặng.

Ấn nhẫn là sở trường của nàng!

Mỗi bước vào cung điện này ngón tay chưa hết nửa canh giờ, toàn thân Lục phù đã đầy vết thương, máu từ đầu gối đã nhuộm đỏ cái nhuyển điểm kia, màu đỏ của nhuyển điểm cùng màu đỏ của máu như đan vào nhau, làm cho người ta không nhận ra, nếu không nhìn vào làn váy màu lam của nàng cũng nhầm thành một mảnh đỏ tươi thì không thể biết nàng vừa trải qua hình phạt.

“Sức nhẫn nại của Vương phi thật không tồi!” Quý nữ thật nửa giả nói một câu, nàng chậm rãi bước đi thông thả đến bên người Lục phù, đùa giỡn ngón tay của chính mình, mặt trên ngón tay còn dính máu tươi của Lục phù, gió nhẹ phất qua, thổi bay những sợi tóc của nàng, “Vương phi, đây là hoàng cung, ngươi ngàn lần không nên, vạn lần không nên vào Di trử cung!”

Tâm tư của Lục phù đã sớm bay mất, cũng không biết Quý phi đang nói cái gì, lòng nàng đau giống như có mười ngón tay bóp chặt, một nỗi đau bén như sắc thép thấm thẳm, giống như đoạt đi tất cả hô hấp của nàng, tuy nhiên trên mặt nàng vẫn duy trì vẻ tươi cười thản nhiên như cũ.

“Di Trử cung là ác mộng của bản cung, tất cả tội ác đều bắt đầu từ đó, thế nhưng ngươi lại ở nơi đó, ta sẽ khiến cho Hoàng nhi hiểu ra, sẽ làm cho hắn càng thêm thanh tỉnh!” Quý phi hung hăng nói, vẻ hận thù trong ánh mắt xinh đẹp của nàng phát ra ánh sáng lạnh sâu kín.

Trong lúc này, bên ngoài cung điện, một đợt âm thanh ầm ỹ từ xa truyền đến, Hàn quý phi cười lạnh, hai tay đặt trên vai của Lục phù dùng sức ấn mạnh một cái.

“A.” Một trận đau thấu tâm can, Lục phù cuối cùng vẫn là không nhịn được đau thoát ra tiếng rên, trước mắt là một mảnh trắng xóa, nàng liền bất tỉnh, ngã về một bên, cái nhuyển điểm kia vẫn còn dính chặt trên đầu gối của nàng, hoặc có thể nói, những ngân châm kia, vẫn còn đâm vào xương cốt

của nàng như cũ.

Thân hình của Tấn Vương vội vàng vọt vào đại điện, chỉ kịp nhìn thấy thân mình Lục phù ngã xuống, cả người hấn chấn động, nỗi giận gầm lên một tiếng đi nhanh lại, không thể tin nhìn mặt của nàng cùng máu dính trên làn váy, ở trong mắt hấn, giờ phút này nàng giống như đã chết!

Trong đầu của hấn chấn động, trống rỗng, ánh mắt không có vẻ tàn khốc, con ngươi trợn trừng, tơ máu hiện lên rõ ràng. Thân mình hấn lao đảo hai bước, được Minh Châu theo phía sau đỡ lấy, hấn thậm chí không dám ngồi xuống, trong mắt hiện lên một màn tàn khốc trước kia.

Là máu đỏ tươi, hấn chết lặng, còn có vẻ tươi cười lạnh như băng của Hàn quý phi.

Quý phi có thể hủy tất cả của hấn, duy chỉ có. Lục phù là không được! Tuyệt đối không được.

Minh nguyệt cuống quýt ngồi xuống nâng Lục phù dậy, đẩy ra tóc tai hỗn loạn của Lục phù, đưa tay lên mũi nàng vui mừng nói: “Vương gia, sở Vương phi còn có hơi thở!”

Lời nói của Minh Nguyệt như tiếng trời, làm trong lòng Tấn Vương như có tiếng chim riu rít hót lên một khúc nhạc, chừng như giăng đôi cánh bày tỏ lòng vui sướng. Hấn đẩy Minh Châu ra, tiếp nhận thân thể của Lục phù, về mặt tả tay nhìn thấy ghê người làm cho đáy lòng hấn như có lửa giận bùng lên điên cuồng, đốt thành một đại dương mê mông.

Khi Minh Nguyệt thấy giăng hồng nhuyển điểm dính chặt trên gối của Lục phù, không rõ nó có ý nghĩa gì, thuận tay gỡ xuống, kết quả.

Khi nhuyển điểm rơi xuống đất, hai tiếng kêu kinh ngạc và sợ hãi vang lên.Ngân châm chói lọi ghim tua tua trên đầu gối nàng, ước chừng có khoảng mười kim, mà những cây ngân châm này không phải là ghim hời hợt ngoài da, trái lại chúng giống như ghim sâu tận xương tủy, được Minh Nguyệt rút ra hết.

Lòng của Minh Châu kinh sợ, giờ tay lên xé lớp vải bao của nhuyển điểm, đập vào mắt của mọi người chính là mấy chục cái ngân châm, đang rung rinh tỏa ra ánh sáng lạnh.

“Trời ơi!” Minh Châu kinh sợ la lên một tiếng, ánh mắt chuyển qua người Lục Phù, nàng chấn động.

Những cái ngân châm khơi dậy tính tàn bạo cùng dã tính trong lòng của Tấn Vương, con ngươi màu đồng co rút lại, một vẻ tàn khốc chậm rãi ngưng tụ trong mắt. Đó là loại thú tính đang kêu gào phải được phóng thích, bản tính tà lệ đang sinh sôi như bão táp trong lòng. Giống như một trận gió mạnh không ngừng thổi qua ngọn lửa đang cuộn cuộn.

Hàn quý phi chỉ lạnh lùng nhìn một màn đó, cười lạnh như băng.

“Minh Châu, Minh Nguyệt, mang nàng trở về!” Giọng nói khàn khàn ẩn chứa áp lực thật sâu, “Lập tức truyền thái y đến Di Trữ cung, nói cho bọn họ, phải dùng được liệu tốt nhất, nếu trị không tốt, đem đầu người tới gấp ta!”

“Dạ!” Hai người cúi đầu nhận lệnh, Minh Châu ôm lấy Lục Phù đang nằm trên mặt đất, so với những nữ tử cùng lứa tuổi, Lục Phù hơi gầy yếu, nhưng lúc này không có một chút sức lực nào.

Thân ảnh của các nàng vừa mới biến mất ở cửa điện, Tấn Vương liền đứng thẳng dậy, ánh mắt chạm đến vết máu đọng lại trên mặt đất kia, sự tàn khốc lại chuyển động trong lòng hấn.

Ánh mắt của hai mẫu tử chậm rãi gặp nhau, một ánh mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống, còn ánh mắt kia lại lạnh như tuyết như sương.

Trong đôi mắt lộ ra tơ máu, làm trông mắt giống như nhiễm một màu đỏ tươi, càng đỏ hơn máu ba phần. Tấn Vương từng bước đi qua chỗ Hàn quý phi, hận đã nhiều năm như vậy trong đáy mắt dường như sắp bùng nổ.

Hấn nhìn nhiều năm, thế nhưng việc đó làm cho nàng càng ngày càng thêm có lòng muốn áp chế hấn, Quý phi còn dám đụng Lục phù? Dám chạm tới người hấn bắt đầu để trong lòng.

Làm mẫu tử (mẹ, con) đã nhiều năm như vậy, nhưng mẫu không ra mẫu, tử không ra tử.

Hàn quý phi thương con trong mắt người đời thật ra chỉ là một vở kịch, một chuyện khôi hài mà thôi.

“Mẫu phi!” Tấn vương hí hóp đôi mắt đầy vẻ tàn khốc, hấn chậm rãi nói: “Người cũng dám đụng đến nàng?”

Mùi đàn hương như còn lảng đảng đâu đây, nhưng mùi máu tươi càng thêm nồng đậm, các cung nữ và thái giám không dám đi ra ngoài, thất kinh nhìn bộ dáng đang giằng co của Tấn vương và Hàn quý phi, một nỗi bất an, lạnh giá đánh vào lòng các nàng.

“Chỉ một nữ nhân, đáng làm Hoàng nhi tức giận như vậy sao?” Tấn Vương khinh thường hừ một tiếng, Hàn quý phi tà mị cùng ngạo nghễ nhìn hấn, châm chọc nói: “Một nam nhân làm việc lớn, như thế nào lại bị vây hãm trong tình nhi nữ thường tình?”

“Làm chuyện lớn? Cái gì là làm chuyện lớn?” Đôi mắt đầy tơ máu gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan tinh xảo của Hàn quý phi, gần từng chữ ” Mẫu phi thân ái, người có biết người đã phá hủy đi không ít đồ vật của ta?

Sắc mặt hần rõ ràng là tức giận như vậy, rõ ràng là tàn khốc như vậy, lại phun ra những lời nói mềm nhẹ như gió xuân. Một dòng khí lạnh lẽo bắt đầu từ ngón chân truyền tới tận da đầu của Quý phi. Lần này nàng có điểm sợ hãi nhĩ tử mình sinh ra.

Nàng biết hần hận nàng, nàng đã làm hần mất đi sự phản kháng, nhưng hôm nay dường như có điểm không giống với lúc trước .

“Người muốn làm cái gì?” Mắt nàng lộ vẻ sợ hãi, nhìn thấy hần từng bước tới gần, lại thấy kinh hồn táng đảm không thôi, nhĩ tử quen thuộc của nàng giống như đang dùng vẻ hận thù quen thuộc mà như xa lạ nhìn nàng đắm đắm.

“Người dám đụng đến nàng? Hầu như mọi người ta muốn quý trọng đều bị Mầu phi hủy đi, người rất đặc ý phải không? Thực kiêu ngạo đúng không? Dục vọng muốn khống chế người khác của người còn chưa đủ hay sao? Người dám đem nàng tra tấn thành như vậy. Mầu phi, người nói đi, ta nghĩ muốn làm cái gì?” Ánh mắt hần tàn nhẫn nhìn thẳng vào nàng, thấy sự sợ hãi của nàng, cũng thấy vẻ khó hiểu của nàng. Quý phi cười trào phúng, nàng dường như không thể giải thích, vì sao nhĩ tử lại dám đường hoàng cùng nàng đối kháng.

“Thái độ của người đây là thái độ gì, đừng quên , ta là Mầu phi của người!” Hần quý phi to tiếng mắng, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể đuổi đi nỗi bất an cùng rét lạnh trong lòng mình.

“Mầu phi?” Gương mặt ấm áp tươi cười lại hiện lên trong óc hần, hần nở nụ cười âm trầm lạnh lẽo “ Chuyện ta hối hận nhất là lúc đầu thai , ánh mắt ta không biết nhìn người”

“Phượng Quân Chính, người làm càn!” Một tiếng “Làm càn” lạnh lùng, âm thanh mới vừa dứt, yết hầu liền bị bóp chặt.

Những tiếng kêu kinh sợ vang lên, toàn bộ cung nữ thái giám quỳ xuống địa, run rẩy mà quỳ rạp trên mặt đất, cái gì cũng không dám nói. Đại diện còn lại một vẻ tỉnh mạch. Đó là chuyện của Quý phi cùng Vương gia, hai người là chủ nhân chính thức của hậu cung. Bọn họ đều là nô tài, nhận lệnh làm những chuyện vặt vãnh, cho nên bo bo giữ mình mới là thượng sách.

“Lúc ta còn rất nhỏ đã nghĩ như vậy , muốn cắt đứt cổ họng của người, nhìn xem máu của người có màu sắc gì , nhìn một cái, có phải hay không đã bị kết băng .”

“Người nghĩ muốn giết mầu sao? Không sợ. Thiên lôi đánh sao?”

“Ha ha.” Một trận cười cuồng vọng vang lên, cười đến châm chọc, cười đến bi ai, lại giống như nghe được sự chê cười lớn nhất trong thiên hạ, cười đến vui sướng thống khoái như vậy. Vang vọng thất lâu trong đại điện trống trải, một tiếng tiếp theo một tiếng , tịch tịch mà bi thương.

“Sát mầu? Thiên lôi đánh xuống?” Tay hần cũng không rời cổ của Hần quý phi, mắt đỏ đầy tơ máu vì cười mà trở nên ướt át, hần nhăn chặt mày lại, “Ta. Phượng quân chính là người có tiếng tàn bạo trong Phượng thiên hoàng triều này, nhờ vào phúc khí của Mầu thân, ta còn có thể có nhiều tội danh hơn tội giết phụ thân. Giết phụ thân, giết hại huynh đệ, hãm hại trung lương. Người thêm trên người ta tội, còn ít sao? Người nói cho ta biết, ta sẽ sợ mà không mang thêm một tội sát mầu?”

Sắc mặt Hần quý phi trắng xanh, như không còn huyết sắc, trong lời nói của Tấn vương , lãnh mị, tàn nhẫn. Gọi lên dưới đáy lòng nàng một trận kinh hãi.

Mầu tử không hổ là mầu tử, Tấn vương dường như cũng muốn tra tấn nàng, khi thấy nàng đã hoảng sợ đủ, Tấn vương mới một tay đẩy nàng ra, chân Hần quý phi đứng không vững, loạng choạng qua một bên, đầu đến nỗi làm nàng nhũn chặt mày lại. Tấn vương trên cao nhìn xuống nàng, lạnh như băng, trong ánh mắt lãnh khốc còn có tia tàn nhẫn, giống như người dưới chân không phải mầu thân của hần, “Người phạm vào một sự kiện sai lầm, người nghĩ rằng muốn hủy tất cả của ta. Nhưng thứ bị hủy trước kia, đối với ta mặc dù quan trọng, nhưng ta không để tâm, cho tới hôm nay, người như thế nào lại chạm tới nàng. Ta không còn là tiểu hài tử vô lực ngày đó. Mầu phi, xin người hiểu rõ điểm này”.

Sát mầu? Giết người sẽ chơi không vui, chờ ta đăng vị, cũng cho người nếm thử, những ngày tháng quý quái kia! Như vậy mới đã ghiền!”

Hần quý phi đã hoàn toàn chấn động, như nhìn thấy ma quỷ, trợn mắt không thể tin mà nhìn hần. Tiếp theo gương mặt diễm lệ nhăn nhó, nheo mắt lại: “Hoàng nhĩ, đừng quên, tất cả những thứ người có hôm nay đều do ta ban cho người , ta có thể đem người lên cũng có thể đạp người xuống.”

Tấn vương cười châm chọc, “Người bỏ được sao? Ta chính là nhĩ tử duy nhất của người, đem ta đạp xuống dưới, giấc mộng vinh hoa phú quý của người còn đâu, những người giống Mầu phi, đến chết cũng không thể từ bỏ quyền lợi cùng dục vọng của mình, làm sao đạp ta xuống được ?

Hần quý phi âm trầm giận dữ , bị lời hần giảng, sắc mặt chuyển từ trắng sang đen, lần lượt thay đổi, trong mắt đã tâm tình bất định, hôm nay Tấn vương làm xáo trộn về bình thân mà bọn họ rất khó khăn duy trì trong mười mấy năm nay.

Nát!

Cầm lấy nhuyễn điểm trên mặt đất , bàn tay to của hần nắm chặt , máu theo khe hở của bàn tay chảy ra, theo mu bàn rơi xuống đọng lại trên mặt đất, một con lửa giận ngập trong lòng hần, đáy mắt hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo và có mùi máu .

Một tay Tấn vương rút ra hơn mười cái ngân châm, lạnh như băng nói ra, “Ai mang thứ này tới? Là chủ ý của ai?”

Tấn vương hỏi như vậy vì biết rõ, Hần quý phi khi xử phạt mọi người đều giao cho lão mẹ của hình phòng, nàng sẽ không đụng tay, cũng lười suy nghĩ ra hình phạt ác độc như vậy . Đầu sỏ gây nên trọng yếu, tông phạm cũng thực đáng chết!

Bước từng bước một về phía lão mẹ đang quỳ dưới nhất, hàm chứa hàn băng âm lãnh tươi cười, nhìn chăm chú vào những thân mình đang run rẩy kia. Ánh mắt đảo qua vài lão mẹ, đôi mắt trở nên hung ác nham hiểm hơn nhiều.

“Không nói sao?”

Vẫn không có ai trả lời, đại điện là một mảnh lặng im, Hàn quý phi cũng đứng sững nơi đó, nhìn bóng dáng cao ngất kia, cái gì cũng không nói.

Màn che phát pho, tua cò lay động.

Trông trái làm cho trái tim băng giá, các cung nữ đang quỳ rạp trên mặt đất ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, không cần ngẩng đầu lên, cũng có thể cảm nhận được cả người hấn toát ra vẻ thịnh nộ kinh người.

Anh mắt Tấn vương đảo qua một tên cung nữ có vẻ lợi hại nhất, chậm rãi bước thong thả đến trước mặt nàng, ngồi xuống. Tay vẫn còn dính đầy máu tươi của Lục Phù chậm rãi nâng cằm nàng lên.

Mặc dù sợ hãi phát run, sắc mặt chỉ còn vài phần đỏ ửng, như vẫn chưa hoàn toàn biến mất, có thể thấy được, những cung nữ này đều có điểm gan hơn người.

“Ngươi nói cho ta biết, độc kế này là ai nghĩ ra?” Máu tươi dính vào cằm nàng, đối mặt với Tấn Vương như ác ma, ai dám nhìn thẳng?

“Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng a!” Nàng nhanh cúi đầu xuống, liều mạng van xin, “Nô tỳ thật sự là không biết là ai a? Vương gia tha mạng.”

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, Tấn vương giận tím mặt, một cái tát roi trên mặt nàng, “Không nói, ta liền đem ngươi đi chém, nói, ta sẽ tạm tha cho ngươi một mạng! Nói mau!”

Lại là một mảnh im lặng, Tấn vương tàn bạo không ai không biết, bình thường khi cung nữ phạm một sai lầm nhỏ liền bị xử lý nghiêm khắc. Xem tình thế hôm nay, hẳn quyết tâm muốn tìm người để trút giận cho Lục phù. Tên cung nữ kia lo lắng mãi, mới hơi hơi ngẩng đầu lên, run rẩy nói, “Phải. . . . Là Lâm mẹ!”

“Oan uổng a! Vương gia!” Một tiếng sắc bén vang lên rất chói tai, đó là người lấy nhuyễn điểm mang đến, lão mẹ quỳ xuống đất, gào khóc, kêu la oan uổng, liều mạng đập đầu trên mặt đất, “Là Phú Xuân nói oan cho nô tì a! Vương gia.”

Tấn Vương gào tay lên.Mũi nhọn của ngân châm phóng đi vun vút.

Bắn thẳng đến hướng tên lão mẹ kia.

“A.” Một tiếng kêu khóc thê lương, tiếng thét chói tai. Chỉ thấy hơn mười cái ngân châm đều cắm thẳng vào mặt và hốc mắt của lão mẹ. .

Bà ta ngã xuống đất lăn lộn, trong mắt và trên mặt tua tủa những ngân châm, mặt đầy máu. . .

“Luu Tự!” Tấn vương gọi một tiếng, cấm quân thống lĩnh Luu tự đi vào đại điện, hành lễ. Nhìn thấy tình trạng thê thảm của Lâm mẹ, hơi hơi sùng sốt, giọng nói hung ác nham hiểm của Tấn vương một lần nữa vang lên “Tất cả người trong cung, trừ bỏ Quý phi nương nương, toàn bộ mang ra ngoài. Chém!”

Vô tình ra một đạo mệnh lệnh, tiếp theo đó âm thanh ai oán nổi lên bốn phía.

Phú Xuân đi lại, cũng khóc, cầm lấy y bào của hắn, “Vương gia, người đã đáp ứng sẽ tha cho nô tỳ một con đường sống.”

Một chân đá văng nàng ra, Tấn vương lạnh lùng thốt: “Ngươi không phải nói không biết là ai làm? Người lừa gạt bản vương, sao lại tha cho ngươi con đường sống! Luu Tự. Toàn bộ chém hết!”

“Dạ!” Luu tự cúi đầu tuân mệnh, những tiếng khóc theo thân ảnh hắn biến mất ở cửa đại điện. Nghiêng đầu nhìn xem giống như Hàn quý phi đã bình tĩnh trở lại, Tấn vương âm lãnh cất lên một tiếng cười ngân vang.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69: Âm hàn

Phủ Tướng quân

Lưu phong nắm chặt tờ giấy trong tay, ánh mắt hiện lên một nỗi đau mãnh liệt, hắn bắt tri bắt giác bóp nát mảnh giấy, móng tay đâm vào da thịt cũng không có cảm giác.

Chết tiệt!

Giương mặt tuần dật giống như trời đông giá rét, lạnh như băng, vẻ tàn nhẫn cùng đau lòng đồng thời xẹt qua trong mắt, hắn nheo hai mắt lại. Bùi lương đứng một bên nhìn sắc mặt âm trầm và nóng nảy của hắn liền hỏi, “Trong cung lại truyền đến tin tức gì?”

Lưu phong bỗng nhiên hét lớn một tiếng, ánh mắt ửng đỏ, một quyền đánh mạnh lên trên mặt bàn, bàn gỗ trong nháy mắt đã vỡ thành từng mảnh, tờ giấy trong tay như bông tuyết nhẹ rơi xuống mặt đất.

Bùi lương kinh sợ nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ tức giận, xấu hổ và ân hận của hắn, chậm rãi nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, mới nhìn lướt qua, liền tròn mắt, “Trời ạ! Tam tiểu thư nàng.”

“Hàn quý phi chết tiệt! Bà ta dám tra tấn Phù nhi.” Lưu phong hung hăng cắn răng, giống như đang nghiền răng nghiền lợi, một ngọn lửa giận ở trong lồng ngực chọt bùng lên, vội vàng đi ra ngoài.

“Thiếu gia, người muốn làm gì?” Bùi lương chạy nhanh giữ chặt hắn lại, khiếp sợ chậm rãi thối lui, trầm tĩnh nói: “Không thể đi!”

“Buông ra! Muội muội của đang ở trong cung chịu khổ, bảo ta tại sao không thể đi, Phù nhi ở trong cung một ngày, ta sẽ lo lắng đề phòng một ngày. Nàng thông minh thì như thế nào? Nơi đó là chỗ nào biết không? Đó là hoàng cung, nàng có thông hiểu mọi chuyện cũng không thể phản kháng, nếu càng phản kháng, lại càng chịu tội, phải nhẫn nhịn xuống, nàng như thế nào chịu được? Phù nhi của nhà chúng ta, từ nhỏ sẽ không để cho người khác khi dễ, lúc này đây, nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta như thế nào có mặt mũi đi gặp phụ mẫu đã chết của ta, ngay cả muội muội ta cũng không bảo vệ tốt, còn trơ mắt đứng nhìn nàng bị đẩy vào hố lửa!” Lưu phong gào thét, hai mắt đỏ hoe.

“Hiện tại nếu mà hành động, các người sẽ lấy danh nghĩa gì? Danh bất chính ngôn không thuận, chỉ biết làm cho người trong thiên hạ bắt lấy nhược điểm, Thiếu gia, Sở vương có thể nhìn lâu như vậy, điều đó cho thấy hắn đang chờ thêm vài ngày nữa, chờ cho tin tức ở biên cảnh mau truyền về kinh thành.” Bùi lương gắt gao lôi kéo hắn.

“Bùi lương người buông tay ta ra, hiện giờ phải đi tìm Sở cảnh mộ, ta không tin hắn sẽ thò o!”

Trong lúc hai người đang giằng co, nơi đình viện có những tiếng xô xao nổi lên, cửa hông bên kia, có hai bóng người đang phi thân xẹt qua, Bùi lương đang kéo tay của Lưu phong khi nhìn thấy họ rất đổi kinh ngạc, rõ ràng là ban ngày.

Đó là Sở cảnh mộ cùng Tiểu nhạc.

Sắc mặt của Sở cảnh mộ thâm trầm, vội vàng bước vào đại sảnh, ý bảo Bùi lương đi ra ngoài, con người sâu như biển cực kỳ tối nghĩa.

Bùi lương đi ra đại sảnh, cùng Tiểu nhạc đứng lẳng lẳng ở đình viện, mặt trời chói chan chiếu vào mắt, sắc mặt họ cũng không tốt lắm.

“Thu được tin tức sao?” Nhìn mặt hắn trầm trọng, Lưu phong cố nhịn xuống

“Có một chú tin tức, chúng ta phải bức Tần vương tự mình động thủ trước!”

“Bức như thế nào? Tần vương vốn là đang chờ quân báo nơi biên cảnh xác định khi nào có thể hành động một lần nữa, người nhìn xem tình thế hiện tại, những quân mã trong tay của người, đó là quân chính quy duy nhất của những vùng phụ cận ở kinh thành, nếu không có danh nghĩa gì, không thể tùy tiện mang họ vào thành, hoàng cung là địa bàn của Tần vương, còn địa bàn của ta ở phía nam, quân đội của ta nếu tiến lên phía bắc, danh nghĩa đâu? “Chết tiệt danh chính ngôn thuận” Lưu phong cá giận nói, bởi vì phần nộ nên âm thanh cao vút. “Ta mặc kệ, người phải tiến cung hướng Tần vương đòi người, ta không tin, hắn dám trong thời điểm nhạy cảm này mà dùng sức mạnh chế trụ Phù nhi, rõ ràng hắn sẽ không có can đảm cùng người đối địch.”

“Người cho là Phù nhi không thể tự mình ra cung sao?” Mặt Sở cảnh mộ bình tĩnh.

“Người nói vậy là có ý gì?” Lưu phong không chớp mắt.

“Khi ta ngay cả tin tức còn chưa tới tay, mặt của Băng nguyệt Vô danh không chút thay đổi cho ta một lời cảnh cáo, làm cho ta tiến cung cứu người, mạng lưới tình báo của Phù nhi, so với ta, chỉ có hơn chứ không kém. Vô danh Băng nguyệt gạt ta tiến cung cùng nàng gặp mặt, nàng nếu nghĩ muốn rời cung, đã sớm đi ra!” Sở cảnh mộ mặc dù giống như có lửa cháy trong lòng, lại vẫn duy trì vẻ bình tĩnh như cũ, nếu ai ai cũng đều mất lý trí, ổn định không được bước chân của mình, cuối cùng cũng sẽ bị thất bại nơi cung biến này thôi.

“Phù nhi nàng không phải là một nữ thương nhân bình thường sao?”

“Thế lực của nàng lớn đến nỗi chúng ta không thể tưởng tượng, nhìn nhục vốn không phải là tác phong của nàng, nếu không phải bởi vì ta từng hứa hẹn với nàng, sẽ giúp nàng báo thù, nếu không phải vì giúp ta, nếu ta không bảo nàng ở trong Di trừ cung chờ đợi, nàng cũng không phải ở trong cung chịu tra tấn này.” Sở cảnh mộ nói xong, sắc mặt trầm trọng, hắn bắt đầu hối hận đã từng hứa hẹn, bằng không với thế lực của hắn cũng không để nàng ở trong cung chịu sự tra tấn như vậy.

Mặc kệ là Tô gia hay là ở vương phủ, ai ai cũng đều thương tiếc nàng phải chịu ủy khuất! Mặt hắn âm trầm, lòng như rút xuống vực sâu, khi tưởng tượng

đến bộ dáng của Lục phủ quỳ trên ngân châm, cắn chặt răng lại.

Phù nhi của hần, mặc kệ đau đớn bao nhiêu, cho tới bây giờ đều cắn chặt răng !

“Nàng lại tin tưởng người!” Lưu phong hít mắt, Phù nhi từ nhỏ có lòng đề phòng người khác rất cao, trừ bỏ người nhà nàng chưa bao giờ tin tưởng bất cứ kẻ nào, thế nhưng lại tin tưởng Sở cảnh mộ?

“Trong cung đồng thời cũng truyền ra tin tức, Hàn quý phi cùng Tần vương bởi vì chuyện của Phù nhi mà quan hệ của họ trở nên căng thẳng và quyết liệt.....” Sở cảnh mộ không nói xong, chỉ nhìn Lưu phong thật sâu.

“Ta biết nên làm như thế nào !” Nhíu mày, Lưu phong hung hăng nói, “Nữ nhân này, ta nhất định sẽ làm bà ta trả giá thật thảm!”

“Hàn quý phi là người như thế, mất đi quyền lực đối với bà ta mà nói, sẽ bị đã kích giống như chết đi, Phù nhi ngoan trò chơi này, chưa đến thời điểm cuối cùng, sẽ không làm cho người ta chết!” Sở cảnh mộ âm lãnh nói.

Sau giờ ngo những tia nắng chiếu vào đại điện, mang đến một trận lo lắng, Lưu phong hít mắt lại, “Sở cảnh mộ, người người phải bảo vệ là ai ? Người đó rốt cuộc có thể làm cho thiên hạ thái bình?”

Nếu không phải bởi vì triều đình, bọn họ cũng không cần nhẫn nhịn, Sở cảnh mộ thừa nhận sự chịu đựng đã sắp vượt qua giới hạn của mình, vì thế hần không thể chờ đến buổi tối mà ngay giữa ban ngày đã đến phủ Tướng quân, vì thiên hạ, hần phải chịu đựng, mặc kệ có bao nhiêu thống khổ, cũng muốn thay đổi tình trạng trong triều đình hiện tại, hần có điểm tự phục mình, trừ bỏ phụ thân của hần là người duy nhất có sức nhẫn nhịn làm cho hần nể phục.

Nếu không phải vì hần, Phù nhi cũng sẽ không phải ở trong cung chịu khổ, mà người hần phải bảo hộ là ai, nàng cũng không biết.

“Tần vương nếu đăng vị hơn phân nửa sẽ trở thành bạo quân, nếu phải lựa chọn tin tưởng Quang vinh vương, ta tình nguyện tin tưởng hần!”

“Hần sẽ không đối với Sở gia bất lợi sao?” Lưu phong có điểm lo lắng hỏi, từ xưa đến nay sau khi bắt được thỏ sẽ giết chó săn, những quân chủ sau khi ngồi lên ngai vàng đều mang những vị quyền thần có công ra khai đao.

“Tuyệt đối sẽ không!” Sở cảnh mộ thân nhiên nói, ngược lại nhìn bên ngoài đình hít mắt lại, “Chúng ta sẽ thảo luận với Lại bộ thượng thư, càng nhanh càng tốt!”

Lưu phong gật đầu, vẻ âm ngoan xẹt qua đáy mắt, “Hàn quý phi, bất luận như thế nào, ta nhất định phải làm cho bà ta trả giá!”

Hoàng cung —— trăm hoa đua nở, mùa xuân tươi đẹp, tầng tầng lớp lớp. muôn màu muôn sắc, hương thơm tỏa khắp cung đình.

Di trừ cung, hoa viên, gió xuân mon man trên mặt, rất ấm áp. Trong sân từng đợt hương thơm ngát, tràn ngập trên đường.

Lục phủ tựa đầu vào giường, một đầu tóc đen như mực tóc dài mềm mại thả ở sau lưng, có vài sợi tóc phát phơ hai bên má, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng tạo cho nàng một nét đẹp yếu đuối. Nửa người phía dưới được bao phủ bởi áo ngủ giáng hồng băng gấm, chỉ để lộ nửa người gầy yếu bên trên.

Hai mắt nhìn xuống, trên tay đang cầm một quyển sách về lịch sử thật dày, nàng nhàn nhã lật xem, từng trang từng trang được lật qua.

Một luồng gió nhẹ thổi vào, lòng nàng vừa động, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách giống như không để người vừa vào trong mắt.

Về phốt lờ như thế, đối với một thiên chi kiều tử là một sự khiêu khích trực tiếp, nhưng Tần vương không thấy tức giận...

“Thật nhàn nhã sao?” Tần vương thân nhiên liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi, ngồi vào bên giường, nhẹ hỏi “Chân có khá hơn chút nào không?”

“Có thể đi lại được.” Lục phủ ôn hòa trả lời, lại lật sách. Không biết vì sao, nàng đặc biệt thích khiêu khích hần, trong tiềm thức không nghĩ đến sẽ nhìn thấy ánh mắt thuần khiết, trong sáng như thế này, vẻ ôn nhu của hần cũng không thuộc loại nàng.

Hai lần nàng gặp rủi ro, khi tánh mạng bị đe dọa, đều được hần cứu. Phải nói, đáy lòng của nàng cảm thấy phức tạp, nhưng nàng cố đè nén xuống.

Đầu gối bị thương, Lục phủ không thể may mắn hơn khi nàng bị thương ở trong cung, nếu không có linh đan diệu thuốc nơi đây, có khả năng nàng từ này về sau cũng không đi lại được.

Thâm cung này, nàng dĩ nhiên chán ghét.

Sở cảnh mộ nói, chờ.....

Chính là, càng chờ trong lòng nàng càng không kiên nhẫn.

Nằm trên giường vài ngày, Minh châu kể lại, là Tần vương gấp gấp quay trở về cứu nàng. Những việc còn lại, nàng cái gì cũng không biết. Có lẽ, hần không muốn cho nàng biết, cũng có lẽ, nàng không cần biết.

Cừu hận!

“Tốt là được! Bằng không những tên lang băm kia cũng đừng mong sống sót!” Tần vương âm độc nói, gương mặt tàn khốc xẹt qua vẻ hung ác nham hiểm.

“Đầu sỏ gây nên việc này ngươi không truy cứu sao? , Vương gia không thấy buồn cười sao?” Nàng thần nhiên địa châm chọc, trên tay lại lật một trang sách, say mê đọc về những quyền mưu phân tranh trong lịch sử.

“Thế nào cũng phải chọc cho tới bốn vương tức giận ngươi mới vui về phải không?” Tần vương hung hăng trừng mắt nàng, đôi mắt hẹp dài nheo lại.

“Vương gia, ta lấy làm kì quái. Quý phi nương nương đối với người có hận, nhưng tại sao trong lòng biến thái đến nỗi đối với đồ vật cũng có hận? Một toà Di trừ cung lại chọc tới bà ta?” Lâm hại nàng bị tai bay họa gởi! Người của Hàn gia, quả thật là biến thái đến cực điểm.

Cho đến bây giờ, vẻ tươi cười tàn khốc, ánh mắt âm hàn của Hành quý phi, cùng nàng có vài phần giống nhau, Lục phù cười lạnh, nàng từ nhỏ sẽ không để người ta khi dễ, hy vọng nàng có thể sống sót trong cung biến này, có thể làm cho bà ta nếm thử một chút cái gì gọi là mèo vờn chuột.

Như bị người hung hăng đá một cái, trong mắt Tần vương có mũi nhọn lạnh lẽo xẹt qua, hần đột nhiên đứng lên, hung ác nham hiểm nhìn nàng.

“Ngươi không cần biết!” Hần hừ lạnh nhanh chóng xoay người bước ra khỏi nội thất.

Quyển sách trên tay Lục phù được lật sang trang khác, nàng thần nhiên nở nụ cười, “Thì ra ngươi cũng có vết thương a?”

Chỉ có Lục phù biết, từ khi Tần vương bước vào, một chữ cũng không lọt vào mắt nàng.

Sau một lát, nàng để sách xuống, đôi mắt có chút đăm chiêu, hai mắt nheo lại.

Sờ cảnh mộc, nếu ngươi không động thủ, ta sẽ tự mình làm!

Không có ai sau khi làm ta bị thương mà có thể sống cuộc sống an nhàn, ta sẽ không để cho bà ta tự do tự tại hưởng thụ ánh mặt trời.

Sự xin lỗi cùng chờ đợi đôi khi cũng thực ngu xuẩn!

Ánh mắt của Lục phù lộ vẻ âm hàn, nhanh chóng hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo, chậm rãi phiêu tán trong không khí tràn ngập mùi đàn hương.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 70: Ghen tị

Gió mát thổi nhẹ vào nội thất, nơi đó có một mỹ nữ tuyệt sắc đang tựa vào cửa sổ, ánh mắt nàng đang nhìn về phía chân trời, rất chăm chú không chớp mắt, trên mặt có nét đăm chiêu.

Vết thương nơi chân của Lục Phù đã tốt hơn nhiều, có thể tự do xuống giường đi lại, nàng bị nhốt tại nơi này trong đầu đã sinh ra cảm giác phiền não, lòng giống như có một góc bị gãy đổ, cảm thấy không vui, nhưng lại không tìm ra cách để phát tiết.

“Ai nha.” Bỗng nhiên có một tiếng kêu nhỏ từ ngoài sân truyền vào, tiếp theo là những âm thanh loảng xoảng vang lên, cuối cùng là giọng nói của Minh nguyệt “Thật là một nô tài không có mắt, nhìn xem ngươi đã làm ra chuyện tốt gì”

Ngay sau đó là tiếng khóc của một cung nữ dập đầu cầu xin tha thứ. . .

“Ngươi biết ngươi vừa làm vỡ cái gì không? Đó là kỉ trân được liệu được tiến cống Vương gia cấp cho Vương phi điều dưỡng thân mình. Ngươi nên biết chỉ riêng nhân sâm kia thôi có giá trị bao nhiêu tiền không? Là bằng giá trị của một thành trì, ngươi như thế nào có thể đền a? Minh nguyệt càng nói, giọng của nàng càng thêm cao vút, giống như không thể nhịn được mà bùng nổ. “Ngươi rốt cuộc đã đi đường nào vậy?”

“Minh nguyệt tỷ tỷ. Tha mạng a! Tha mạng a!”

size="4">“Cút nhanh cho ta, nếu Vương gia nhìn thấy , ngươi cũng không còn mạng .”

Lục Phù đang ở trong sâ nghe thấy những lời kia làm cho thân thể hơi chấn động, nàng nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài trên khuôn mặt trắng nõn như bị che kín bởi một bóng ma, trách không được thân thể của nàng hồi phục nhanh như vậy, thì ra là có điều ảo diệu trong đó, lòng không khỏi chua xót, mùi vị giống như chén thuốc nàng vẫn thường uống mấy ngày qua.

Nhân sâm vô giá?

Lục Phù mở mắt ra, trong mắt có tia hoang mang, người kia chính là tên Vương gia trời sinh tính tình bạo sao.....? Nàng đã nghĩ sai về hắn ?

Hắn thật sự đối với nàng có tâm ý, có tình cảm? Lục Phù lắc lắc đầu, cười lạnh, những tia nắng theo cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào, làm ấm áp cả nội thất, ánh sáng mặt trời sáng lạn làm cho tất cả cảnh vật trong phòng càng thêm rực rỡ vạn phần, những góc tối âm u cũng trở nên sáng tỏ hơn. Lục Phù ngồi vào trên ghế đệm, nơi đó có một cái vòng ngọc dương chi Minh nguyệt vừa mang tới vào buổi sáng, màu lục không trong suốt, càng hiếm chính là màu ngọc bích được xen lẫn với màu đỏ sẫm nhẹ nhàng. Nhìn giống như da thịt trong suốt trắng nõn của nữ tử ,có thể nhìn thấy cả mạch máu dưới da.

Nàng khẽ vuốt ve vòng ngọc, ôn nhuận mà lạnh lẽo, huyết ngọc dương chi, trong ngọc có ngọc. Nói vòng ngọc này là một báu vật vô giá cũng không đủ. Một vật quý giá như vậy cũng được Tần vương thương yêu mang đặt trước mặt nàng, chỉ vì hai ngày trước, nàng bảo mình rất thích trang sức bằng ngọc. Hắn muốn nàng vui vẻ nên đem tất cả những thứ nàng thích, từng món từng món mang đến trước mặt nàng. Không ngại khó khăn , phiền toái đem tất cả báu vật trong thiên hạ đến, chỉ muốn đổi lấy nụ cười của nàng. Di trử cung, chỉ là một toà cung điện thuộc vào hạng trung trong hoàng cung, nhưng kỳ trân dị bảo nơi này lại nhiều không kể xiết, có thể thấy tất cả báu vật giấu trong hoàng cung đều bị hắn mang tới đây hết.

Nàng lặng lẽ ngồi, hai tay buông thõng, ánh mắt nhìn đăm đăm vòng ngọc kia, thật lâu không nói gì.....Lại nghĩ tới tờ giấy đã bị mình đốt đi.

Ba ngày, chỉ cần ba ngày, tất cả mọi chuyện sẽ xong

“Vương phi, xin mời dùng cơm trưa .” Giọng nói của Minh châu, Minh nguyệt vừa truyền vào, phía sau đã có bốn cung nữ bưng chén đĩa nhanh nhẹn bày trí trên bàn, trong chốc lát, mùi đồ ăn đã bay ra khắp gian phòng.

Lục Phù bước qua nhìn xem, trước kia nàng không để ý có chỗ nào không ổn , hôm nay ngoài ý muốn lại phát hiện, bàn đồ ăn này có điểm rất chói mắt. Mùi thơm của thức ăn quanh quẩn nơi chớp mũi làm cho tâm tình nàng trầm xuống, Lục Phù không muốn ăn, chỉ lấy chiếc thìa khều khều nhưng một chút thêm ăn cũng không có...

“Vương phi, làm sao vậy?” Minh nguyệt khó hiểu nhìn sắc mặt trầm tĩnh của nàng.

Lục Phù đứng lên, cảm thấy không khí trong phòng càng thêm trầm trọng, hít thở không thông, nàng tức giận nhường đôi chân mày xinh đẹp “ Ta còn chưa đói bụng, mang xuống hết đi”

Vật áo vừa động, người nàng đã đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc muôn màu muôn vẻ ngoài sân, dưới ánh mặt trời hoa thơm phong nhụy, cảnh vật tự nhiên khoáng đạt, dưới ánh sáng mặt trời làm lòng nàng cảm thấy nhẹ đi rất nhiều. Chỉ ngắn ngủi có nửa năm, Di trử cung vốn lạnh lùng đã tràn ngập hoa tươi. Mãn viên hương hoa thơm ngát. Những cánh bướm đủ màu sắc bay lượn khắp nơi, đậu trên những cánh hoa để lại dấu vết, ong mật vo ve phát ra tiếng động, nhanh nhẹn hòa nhập vào cảnh sắc của mùa xuân.

Một bức họa xuân náo nhiệt, lại không thể đi vào lòng nàng, cảnh vật đó mặc dù trong trẻo nhưng lạnh lùng.....

“Vương phi, không được a, bệnh tình của người vừa mới tốt hơn, sáng nay cũng chưa ăn gì, nếu bị bệnh lại sẽ không hay? Minh châu bước vài bước nhìn thấy vậy nhẹ giọng khuyên nhủ, nhìn bên mặt nàng lạnh lẽo , có chút giật mình bất an. “ Chén thuốc tối nay mới đưa tới, ngự thiện phòng (1) hôm nay chắc bận rộn”

“Ta đã nói muốn ăn, Minh châu, đem xuống hết đi, còn nữa, về sau không cần mang cho ta cái gì được bỏ thân, ta không cần!” Trong giọng nói thản nhiên còn có vẻ kiên trì cùng mệnh lệnh không thể coi thường.

Minh châu, Minh nguyệt cảm thấy khó xử đứng yên một chỗ, bởi vì đem xuống cũng không được, mà không đem cũng không xong. Tần vương cùng Sở vương phi, bên nào các nàng cũng không thể đắc tội, hai người nhìn nhau, ra vẻ cầu xin đứng đó, quay đầu nhìn trên bàn đầy đồ ăn đang tỏa hương thơm ngát, lượn lờ bay lên, cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ... .

Trong lúc các nàng còn đang khó xử, Tần vương đã bước vào, Minh nguyệt Minh châu nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại thỉnh an, Lục Phù làm như không nghe thấy gì, ánh mắt vẫn nhìn cảnh xuân trong đình viện như trước, thân hình nàng mảnh mai, nhỏ bé, đang đứng bất động, tóc dài tung bay theo gió. Tần vương nhìn bàn đồ ăn thấy không chút sứt mẻ cùng sắc mặt khó xử của Minh châu, Minh nguyệt, hắn nghiêm mặt lại có điểm ủ dột, ý bảo các nàng mang đồ ăn xuống.

Những tiếng loảng xoảng vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân nhẹ nhàng rời đi, Tần vương đến gần bên người nàng, hắn cảm thấy rất tò mò không biết chuyện gì có thể làm nàng chăm chú như thế, sắc mặt gọi lên chút tươi cười “ Vương phi chắc đang cao hứng nên mới có tâm tình thưởng thức cảnh xuân”

“Vương gia thân ái nói đùa sao, cảnh sắc mùa xuân nơi mãn viên này, có thể nói là phong cảnh đẹp nhất trong nhân gian, không thưởng thức chẳng phải rất đáng tiếc” Nàng đang nói cười, nhưng lại lắc đầu thờ dài “ Đáng tiếc, cảnh xuân mê hoặc lòng người cũng không thường ở với chúng ta, nhìn xuân chỉ làm người ta thêm đau lòng”

Nhìn thấy nét tươi cười trên mặt nàng, trong mắt Tần vương lóe lên vẻ si mê , quyến luyến, tâm thần hắn rung động, mùi thơm ngát nơi mãn viên sao có thể bằng một góc mùi hương của nữ nhân, như có như không, từng đợt từng đợt nhẹ nhàng tiến thẳng vào lòng hắn làm cho giọng nói của hắn trở nên hơi ma mị và mê hoặc “ Nếu người thích, bốn vương có thể cho người trông, như vậy hàng năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp”

Lục Phù quay mặt qua chỗ khác, tránh bàn tay hắn đang vươn tới, dời bước đi đến bàn ngồi xuống, quay đầu lại cười khê: “Này xuân hoa thu nguyệt,

mỗi mùa mỗi vẻ, vạn vật tự nó không phải lúc nào cũng có, hoa của mùa xuân, ánh trăng của mùa thu, đều tùy theo mùa, Vương gia cần gì phải cưỡng cầu?

“Cưỡng cầu?” Tấn vương hơi hơi ngâm khế hai chữ, khoe môi gọi lên độ cong có chút châm chọc, hai tay chấp sau sau lưng, lạnh lùng cười, “Cưỡng cầu thì như thế nào? Bôn vương không tin số mệnh, ta chỉ tin rằng người tính hơn trời tính. Cưỡng cầu thì sao, kết quả ai có thể dự đoán được?”

“Ha ha. nói rất hay, Bôn vương phi cũng không tin vận mệnh, nhưng lại hiểu được một đạo lý, có đôi khi vận mệnh quả thật làm cho người ta thấy bất đắc dĩ đến cực điểm. “Lục Phù cười khế, bàn tay mở nắp chén ngọc, buồn cười nhìn hương thom nồng đậm, những lá trà dập dềnh trong nước trà, màu của chúng vàng ủa như không còn sức sống. Phải trôi nổi một cách bất đắc dĩ, nằm ở trong chén ngọc, chỉ để lại một hương vị bi ai.

“Vương phi muốn nói cho Bôn vương biết, người không thuộc loại của ta, đúng không?” Lạnh lùng thốt ra, giọng nói của Tấn vương rõ ràng bị dao động, có ý phiền não. Chính hắn cũng không hiểu tại sao bản thân đối với nàng đã nhường nhịn rất nhiều, dường như muốn vượt qua giới hạn bình thường, nhưng một lần nữa nàng lại tùy ý khiêu chiến uy quyền của hắn, nhưng điểm mấu chốt là hắn luyện tức nàng, cho nên chỉ trách cứ một chút bởi vì hắn thực tâm muốn đoạt được lòng nàng, một giai nhân như thế, đáng cho hắn ái mộ và đối đãi thật tốt.

“Không có ai là thuộc loại một người, ta chỉ thuộc loại chính mình, không thuộc loại bất luận kẻ nào khác.” Nữ nhân khi rời khỏi nam nhân cũng không nhất định phải tự mình đau khổ, bi ai, cho dù nàng không ở bên một người, vẫn có thể sống tốt như cũ.

Bởi vì say mê báo thù, nàng đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Tấn vương nở nụ cười, trở lại ngồi vào bên người nàng, nhàn nhã chế trà ra chén của mình, mỉm cười nói, “Vương phi nói sai rồi, có biết gần đây trong triều đã xảy ra chuyện gì?”

Làm giống như không có việc gì, Lục Phù cứ việc thưởng thức trà, trong miệng đầy hương trà thơm, đôi chân mày hơi nhăn lại nhẹ nhàng giãn ra, giống như lòng của nàng vậy, cũng chậm rãi an tĩnh xuống “Xem ra tâm tình của Vương gia rất vui vẻ, dường như đã xảy ra việc gì có lợi cho Vương gia?”

Tấn vương áp sát vào nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Người hôn ta một cái, ta liền nói cho người biết, như thế nào?”

Về đồ ửng xẹt qua trên mặt Lục Phù, nàng thấy hơi hơi phiền não, cười lạnh nói “Tin tức đó là do Vương gia nghĩ muốn cho ta biết, ta không nghĩ muốn nghe, vì sao ta phải dùng thứ này nợ để trao đổi?”

Tấn vương cũng không giận “Người là nữ nhân thông minh nhất mà ta đã gặp”

“Vương gia quá khen.”

“Thái tử đã chết!” Tấn vương phun ra một câu lạnh như băng, cười cười nhìn Lục Phù, giống như muốn nhìn thấu vẻ tươi cười không đổi của nàng, đáng tiếc cái gì hắn cũng không nhìn ra, vẫn là một nét tươi cười hòa thuận, vui vẻ như cũ.

Sắc mặt Lục Phù dù không tỏ ra vẻ sợ hãi, nhưng trong lòng cũng hơi hơi thấy lạnh, dựa theo những lời Sở Cảnh Mộc đã nói qua với nàng, Thái tử sẽ xảy ra chuyện, nghe nói là một chuyện nhưng khi biết được chuyện đó thật sự đã xảy ra lại là một chuyện khác, lấy thủ đoạn của Hàn phủ, người đăng cơ nhất định là Tấn vương, Sở Cảnh Mộc rốt cuộc đang bày ra thế cục gì?

Mảnh giấy Minh nguyệt mang đến ba ngày trước, chỉ có bốn chữ ngắn gọn “Thái tử đã chết”, nhưng lại không nói rõ tình huống bên ngoài.

“Sở Cảnh Mộc, ta thật sự đã quá coi thường hắn, hắn đầu tiên đáp ứng với bôn vương sẽ đối phó Quang vinh vương, nhưng ngoài mặt nói một đường mà trong lòng nghĩ một nẻo, sau đó lại cùng Quang vinh vương hợp tác, cấu kết với bốn T quân của hoàng thành, liên hợp với nhau bày ra kế sách hãm hại Thái tử, vu oan cho hắn là người bất trung bất nghĩa, từng bước ép Thái tử giam lỏng nơi phủ Thái tử là Sùng hoa điện, ha ha. . . .Chiều này âm hiểm, lạnh khắc làm cho Bôn vương cũng phải bội phục ba phần a!” Lời nói của hắn nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ châm chọc vang lên trong nội thất.

Lục Phù lạnh lùng cười, ngược lại cũng có vẻ châm biếm, “Có lẽ Vương gia càng vui khi nhìn thấy việc này, người không cần tốn sức, đã có thể mượn tay Sở Cảnh Mộc giết chết Thái tử, đó không phải là suy nghĩ của người sao?”

“Thật ra người muốn giữ gìn Thái tử.” Hai mắt Tấn vương nheo lại, không hề nhìn nàng đăm đăm.

“Không phải ta muốn giữ gìn hắn, ta theo việc buôn bán đã nhiều năm, không ít thì nhiều cũng nghe được một vài chuyện trong triều đình, tính tình của Thái tử không quả quyết, trời sinh thiếu khí phách của một quân chủ, nếu hắn có thể thuận lợi lên ngôi, cũng sẽ trở thành một Hoàng đế chỉ biết miệng lưỡi mà thôi. Quyền lực không nằm trong tay, ngày đêm đề phòng như vậy, ta thấy hắn đã sớm mệt mỏi, nói không chừng còn phải cảm ơn Sở Cảnh Mộc. Hơn nữa, lấy dục vọng của các người đối với quyền lực, Thái tử có thể sống nhiều năm như vậy, chắc kiếp trước hắn đã làm nhiều việc thiện tích phúc” Lục Phù cười yếu ớt, Thái tử này bị chết một cách quá đáng tiếc, Thái tử chỉ là một nhíp câu tạm thời cho bọn họ trong lúc đó mà thôi.

Lời của Lục Phù làm Tấn vương kinh ngạc, giống như lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong ấn tượng của hắn, những tiếng cười âm áp của nàng nơi cung yến, một tiếng tiếp theo một tiếng sười âm lòng hắn.

Lúc ban đầu khi nghe thấy những tiếng cười kia, hắn chỉ nghĩ nàng là một nữ tử ôn nhu, lương thiện, nhưng từ sau khi gặp lại nhau ở Ngự hoa viên, hai người đối đáp gay gắt, hắn mới phát hiện nàng thật ra thông minh hơn người, tinh xảo xuất sắc, làm cho hắn càng hạ quyết tâm muốn có được lòng nàng, vì thế cho nên hắn không tiếc mất đi một phần thể diện của mình, trong thời gian nửa năm tại hoàng cung, lại nhìn thấy sự bình tĩnh của nàng làm người khác kinh ngạc. Hiện giờ nhắc đến cục diện của triều đình, khi hắn châm chọc nói cho Lục Phù biết tin Thái tử đã chết nàng ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái.

Lạnh lùng như thế, bình tĩnh như thế, rốt cuộc cái gì có thể làm nàng dễ tâm tới?

“Đường như ngươi không chút kinh ngạc?” Nghi vấn nảy sinh trong đầu Tấn vương, hần nheo hai mắt, cẩn thận nhìn sắc mặt không thay đổi của nàng.

Lục Phù thần nhiên cười, môi hơi cong lên “Thái tử không chết, Hoàng đế đang bệnh nặng, nếu Tấn vương ngồi lên ngai vàng cũng bị cho là danh bất chính ngôn bất thuận (2), theo lẽ thường suy đoán, Thái tử không thể không chết, có cái gì đáng kinh ngạc”

Ngày đó Sở Cảnh Mộc tiến cung, nàng chỉ biết sức kiên nhẫn của hần đã sắp đạt đến giới hạn, còn Tấn vương, sự nhẫn nại của hần cũng sẽ bị tiêu hao hết rất mau, cùng sự kiên nhẫn của nàng cũng không khác mấy.

Thái tử đứng mũi chịu sào, nhất định không thể không chết. Nàng chính là không thể tưởng tượng được, chuyện này lại phát sinh từ tay của Sở Cảnh Mộc, nhớ rõ trước kia có nghe hần nhắc qua một lần, trong giọng nói của hần tỏ vẻ đáng tiếc, cùng tiếc nuối rất rõ ràng.

“Ngươi biết sở tâm tư của Sở Cảnh Mộc?” Tấn vương bỗng nhiên lạnh lùng cười.

“Tấn vương không phải đem hần ăn đến gắt gao sao? Ăn giống như quả quạ kên kên, hần còn có thể có tâm tư gì?” Vẻ tươi cười trên mặt Lục Phù cũng không chút thả lỏng.

Kế hoạch của Sở Cảnh Mộc sẽ không bị hần biết được chứ? Hai người này, luận về lòng dạ và kế mưu, không thể phân biệt được, có thể nói là ngang nhau, cũng có thể được coi như là kỳ phùng địch thủ, nếu mà Tấn vương sớm từng bước hiểu rõ chỗ huyền cơ trong đó, đối với Sở Cảnh Mộc mà nói, sẽ trở thành một mối nguy cơ rất lớn, điều này làm cho lòng Lục Phù không khỏi hoảng hốt, lưng áo đã hơi hơi đổ mồ hôi lạnh, hai tai tập trung cao độ chờ nghe câu nói tiếp theo của hần.

Đáng tiếc Tấn vương không làm như nàng mong muốn, ngược lại cười xấu xa “Lúc này là Vương phi tự mình muốn biết tin tức, như thế nào, hôn Bôn vương một cái, Bôn vương liền nói cho ngươi.”

Lục Phù kinh ngạc, hần lại có thể nhìn thấu tâm tư và lòng của nàng, nam nhân này cũng rất nguy hiểm, trong triều đình, nếu nói Sở Cảnh Mộc lấy sự lãnh liệt để đạt đến mục đích của mình, Quang vinh vương lấy sự thâm trầm áp chế dã tâm của hần. Như vậy Tấn vương, rõ ràng là lấy sự tàn bạo để che đậy ý đồ của hần, lòng của Lục Phù chợt sáng như gương khi đã nhìn thấy hết, không khỏi quan sát tỉ mỉ người trước mặt, người như vậy, gần như có thể phát huy sự tàn bạo lên tới cực điểm, nhưng sau lưng cũng có thể bình tĩnh trừ tính kế hoạch, Sở Cảnh Mộc sẽ có biện pháp ứng phó như thế nào đây?

Vài người bọn họ tranh đoạt thực chất chính là một cuộc tranh đấu để giành binh quyền, hoàng cung là địa bàn của Tấn vương, Sở vương làm chủ hoàng thành, nhưng quân trong tay Sở Cảnh Mộc coi giữ lại không có danh nghĩa gì có thể tự tiện vào thành, rốt cuộc bọn họ đang cân nhắc điều gì?

Nhìn nàng có chút đắm chiêu, gương mặt Tấn vương nổi lên lửa giận, hần rất ít khi thấy nàng không yên lòng như thế, vừa nhắc tới Sở Cảnh Mộc, nàng đã như người mất hồn, hần giận. ...Nữ nhân này hần đã thề nhất định phải có được, hần không thể chịu được trong lòng nàng còn nghĩ đến người khác, cho dù là trượng phu của nàng cũng không được...

Hai mắt đỏ ửng biểu hiện lửa giận của hần, lòng đỏ kỳ từng chút từng chút đâm vào tim làm lòng hần như tan nát.

Sở Cảnh Mộc.

Chú thích:

(1) Ngự thiện phòng: nhà bếp trong hoàng cung.

(2) Danh bất chính ngôn bất thuận: không có lý do chính đáng sẽ bị người ta nói này nói nọ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 71: Nhu tình

Sáng sớm hôm sau, Lục phù mới vừa dùng xong cơm sáng, đang muốn ra ngoài hoa viên dạo một chút, liền thấy Tấn vương với vẻ mặt vui vẻ xuất hiện ở Di trử cung, trên môi hần là nụ cười thật tươi, nhìn đầy vẻ hăng hái.

Minh châu khom người thỉnh an sau đó nhẹ nhàng đứng qua một bên.

“Vương gia, thoát nhìn tâm tình của ngươi không tồi, có chuyện xảy ra làm Vương gia vui mừng sao?” Lục phù cười yếu ớt, thần nhiên hỏi. Người này là một Vương gia tính tình thâm trầm, tàn bạo, tâm tư của hần rất khó nắm bắt được, có thể so với Sở cảnh mộc.

“Ngự hoa viên đang tràn đầy ý xuân náo nhiệt, Vương phi có nhã hứng cùng Bôn vương đi dạo không?” Hần nhìn Lục phù, trong ánh mắt hiện lên ý cười

thuần khiết.

Nhìn thấy hân như vậy, không chỉ mình Lục phủ bị mê hoặc mà ngay cả Minh châu, Minh nguyệt đang đứng một bên cũng bị hấp dẫn. Các nàng là những cung nữ từ nhỏ ở trong cung, đã theo hầu hạ Tần vương nhiều năm. Biết rõ hân trời sinh tính tình tàn bạo, bình thường chỉ cần một tiểu cung nữ phạm sai lầm cũng sẽ ban cho tội chết, cho nên các nàng làm sao có thể nhìn thấy vẻ tươi cười sáng lạn như thế này. Từ sau khi Lục phủ bị đẩy xuống nước, dường như mỗi ngày hân đều hướng về Di trử cung mà đi, nét tươi cười như vậy cũng xuất hiện càng ngày càng thường xuyên hơn.

Ý xuân? Lục phủ nhìn qua cửa sổ, thời tiết đã vào cuối mùa xuân và chuẩn bị bước vào đầu mùa hạ, nhưng xuân ý trong Ngự hoa viên vẫn còn đang nồng đậm. ...Lục phủ cười lạnh lùng, thân nhiên nói “Ngự hoa viên này hoa cỏ rất nhiều, các thứ khác cũng nhiều, Vương gia hàng năm ở trong cung đi lại, ta sợ nếu cùng người đi xem khắp nơi, lại phải nằm trên giường nhiều ngày.”

Lục phủ ngấm ngầm nói một câu châm chọc, nhưng Tần vương như không để ý, ngược lại nở nụ cười “Những thứ đó rất mềm mại, Vương phi không cần lo lắng sẽ làm người bị thương”

“Phải không?” Lục phủ cười, đứng dậy, tao nhã vuốt vuốt lại áo quần, “Nếu Vương gia có nhã hứng, Bôn vương phi sẽ phụng bồi, chính là, những hoa xuân tươi đẹp không thường ở với chúng ta, nếu không chúng ta đã có thể làm chủ thời tiết rồi.”

Hai người làm bạn đi ra khỏi Di trử cung, Minh châu, Minh nguyệt cùng một đám cung nữ thái giám theo sát phía sau, dọc đường trăm hoa đua nở toả hương thơm ngát, như có mật ngọt rót vào lòng người.

“Muôn hoa đua nở khoe sắc thắm, hồng, chim hót líu lo, rõ ràng đang là mùa hạ, nhưng cảnh vật nơi đây vẫn có thể giữ lại được hơi thở của mùa xuân, hoàng cung này nhất định là do những người tài ba xây dựng nên.”

Ven đường đi ý xuân nồng đậm, có rất nhiều cung nữ đang chạy tới chạy lui trong vườn hoa, người thì đang chăm sóc hoa cỏ, kẻ thì đang thu thập sương sớm, tất cả đều bận rộn.

“Trong cung có rất nhiều nơi để thưởng ngoạn, đâu chỉ có một Ngự hoa viên nhỏ bé này” Tần vương cười sáng lạn, lại có ý lấy lòng, đây chỉ là một trong những Ngự hoa viên bình thường nhất nơi hoàng cung mà thôi.

“Thật sự đáng tiếc, đó chỉ là một nhà lao, mặc kệ nó có hoa lệ bao nhiêu, to lớn bao nhiêu, một ngày nào đó sẽ làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông, thật dễ dàng tạo ra cảm giác buồn tẻ”

“Nhưng rất nhiều nữ nhân trong thiên hạ lại nghĩ ra mọi cách để chen chân vào đây”

“Bởi vì nơi này có một thứ gì đó mà các nàng muốn.” Lục phủ cười. Điểm lớn nhất không giống nhau giữa nam nhân và nữ nhân chính là, nữ nhân lúc nào cũng có thể vì tình thế mà bị mang ra làm vật hy sinh. Những phi tần nơi hậu cung, có rất nhiều người cũng không tự nguyện tiến cung. Trong triều không ít đại thần đem nữ nhi của mình đưa vào cung chỉ với hy vọng một ngày kia các nàng có thể làm rạng rỡ tông tộc, mang về quang vinh cho gia tộc. Nói cách khác, chỉ vì ích lợi, các nàng phải mang trên vai những gánh nặng mà mình không mong muốn. Mà sau khi vào cung hoàn cảnh lại biến đổi, các nàng cũng phải biến đổi theo, hoàn cảnh ép buộc bọn họ học nhiều mẹo kế để sinh tồn.

Lương tâm, đạo nghĩa như không còn tồn tại, bốn bức tường cao đã làm thay đổi những nữ tử đáng thương ngày đó.

Liễu phi chính là một tấm gương. Nàng có dung mạo xinh đẹp, tiến cung được Hoàng đế coi trọng, mà Hàn quý phi vì sợ tuổi của mình càng ngày càng lớn sẽ không còn nắm giữ được lòng Hoàng thượng, nên mới đề nghị cho Liễu phi nhập cung. Lúc ấy Tần vương cùng Liễu phi đã tính toán chuẩn bị cho hôn lễ, nhưng Tần vương vẫn buông tay, tự mình đem nàng đưa vào cung. Đó chính là loại tâm tình gì?

Đem nữ nhân và hạnh phúc của chính mình giao cho phụ thân, mặc kệ Tần vương yêu hay không yêu Liễu phi, nhưng lúc ấy nàng đã là vị hôn thê của hân, đối với hân mà nói, việc này thật là châm chọc, hân cũng đã từng có bất đắc dĩ không phải sao?

“Còn người, khi vào trong hoàng cung này người có muốn đạt được điều gì không?”

“Có!” Lục phủ trả lời khẳng định, “Nhưng ta không dùng bản thân mình đi trao đổi này nọ, đôi khi mượn sức của người khác cũng có thể đạt tới mục đích của mình, không cần thiết tất cả mọi chuyện đều tự tay mình làm, đúng không? Tần Vương gia”

“Người nói rất đúng, đáng tiếc, trước khi có được một cái gì, trước hết người sẽ phải mất một điều gì đó”

“Vương gia có thể chưa từng nghe qua, đối với một người tính toán, cũng không cần dùng một vật có giá trị tương đồng để trao đổi”

Tần vương chỉ cười, cũng không trả lời.

Dọc theo cửu khúc hoàn kiều (1), nhìn thấy có rất nhiều cá đang tự do bơi lội dưới cầu, Lục phủ không khỏi có điểm hâm mộ chúng. ...Đáy nước in bóng gương mặt tươi cười mờ nhạt của nàng, mà nàng ngay cả vẻ tươi cười mờ nhạt trên mặt hân có ý gì cũng không rõ.

Bất chợt có những tiếng cười đùa từ một nơi không xa truyền đến, rất thanh thúy dễ nghe, giống như dòng suối mát rót vào lòng Lục phủ, đó là tiếng cười trong trẻo của hài tử, không biết vì sao nàng đặc biệt thích tiếng cười của hài tử, trong trẻo và vô tư

Nàng hâm mộ bởi vì nàng không có, tiếng cười của nàng đều là trống rỗng, mặc dù vẻ tươi cười có thể biểu lộ qua ánh mắt nhưng chúng không phát sinh từ lòng nàng.

Tùng đột tiếng cười như chuông bạc truyền đến, Lục phủ cũng cười, dừng chân lại sau đó ngẩng đầu lên dõi mắt nhìn theo con điều hai sắc màu sặc sỡ đang bay lượn giữa không trung.

Tần vương cũng nghiêng đầu nhìn, thấy trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười thuần khiết, ánh mắt hắn có điểm kinh ngạc, Lục phủ cười như vậy hắn chưa từng gặp qua. Từ khi quen biết nàng đến giờ, hắn chỉ thấy một bộ mặt của nàng, chưa từng gặp qua nàng cười trong trẻo như thế.

Trong lòng Tần vương dâng lên một trận rung động, càng ngày càng mãnh liệt làm cho một tay hắn không tự chủ được muốn đưa lên xoa hai gò má trắng nõn mềm mại của nàng, nhưng bàn tay ấy chợt khựng lại giữa không trung, bởi vì Lục phủ vừa quay sang, thấy hành động đó của hắn, ánh mắt nàng có chút tối sầm, nhưng lại biến mất rất nhanh, nàng cười hỏi “Chúng ta đến bên kia nhìn xem được không?”

Tần vương bất đắc dĩ rút tay về, gật đầu. Hắn bước đi nhẹ nhàng phía sau nàng, sắc mặt có chút ảo não. Hắn muốn một nữ nhân, khi nào lại lo lắng như vậy? Không dám có cử chỉ đường đột với nàng, Lục phủ vào cung nửa năm, hắn đã dùng mọi cách bao gồm nhân nhượng và nhẫn nại, hao hết tâm tư để lấy lòng nàng, hắn làm tất cả những việc đó chỉ vì muốn có được trái tim nàng.

Hắn không dám dùng sức mạnh, cũng không muốn dùng cường quyền, nếu làm như vậy cái hắn chiếm được cũng chỉ là thân thể của Lục phủ, nhưng không đoạt được lòng nàng, đó không phải là điều hắn mong muốn, cho nên hắn phải nhẫn nại. . . .

Nữ tử trước mắt đang tươi cười như hoa xuân, nhưng lòng nàng thật ra lại lạnh như băng, không biết khi nào nàng mới mở rộng cõi lòng để đón nhận hắn. . .

Lục phủ đi ở phía trước, mày của nàng cũng nhíu lại, vừa thoáng thấy ánh mắt đầy tình ý của hắn che dấu không kịp làm lòng nàng trầm xuống. . . .Hắn là thật sự đối với nàng có lòng, có tình cảm sao? Nửa năm qua, chưa từng có một giờ khắc nào Lục phủ nghĩ về vấn đề này bởi vì nàng muốn tránh né.Nàng vì cái gì muốn tránh né? Không phải nàng nên cao hứng? Như vậy không phải càng tra tấn hắn?

Lắc lắc đầu, nàng muốn quên đi ý nghĩ đó, vào lúc này, những tiếng cười trong trẻo lọt vào tai càng thêm rõ ràng, cảnh tượng trước mắt cũng hiện ra rõ hơn, trên bãi cỏ trống trải, có hai thiếu nữ đang chơi thả điều. . .

Dáng vẻ cao quý, ngọc bội kim chi, hai thiếu nữ này chỉ khoảng trên dưới mười hai mười ba tuổi, xinh đẹp đông lòng người, tiếng cười như chuông bạc. Đứng bên cạnh là vài cung nữ, đang mỉm cười nhìn các nàng chơi đùa.

Đăm đăm nhìn thân ảnh của bọn họ đang đùa giỡn, Lục phủ không khỏi nhớ tới những hình ảnh khi còn nhỏ mình cùng tỷ tỷ và ca ca chơi đùa trong sân, cũng vui sướng như vậy, nhớ tới những kỷ niệm hạnh phúc làm nàng nở nụ cười, trên má hiện ra lúm đồng tiền như hoa sáng lạn. Sự thân thiện ấm áp như vậy đều bị nam nhân bên cạnh làm hỏng hết. . .

Điều. Nàng chưa từng chơi qua, lúc nhỏ nếu không chơi cờ thì là đọc sách, hay đi cưỡi ngựa bắn tên. Sau khi trở thành nữ nhi của Tô gia, lại vì ngày ngày nhớ kỹ phải báo thù, hàng đêm đều mơ muốn làm cho mình trở nên lớn mạnh, làm cho mình đứng vững trong thương trường, bên trong lại tính tế cần nhắc những thay đổi trong triều đình, từng bước từng bước muốn tới gần hoàng quyền.

Nàng dường như đã đánh mất niềm vui của mình.

Một vài cung nữ đã nhìn thấy bọn họ, liền chạy nhanh tới báo cho hai thiếu nữ đang chơi đùa, sau đó các cung nữ hoảng mang, bối rối tiến lên hành lễ “Nô tỳ tham kiến Tần vương điện hạ, điện hạ thiên tuế!”

Hai thiếu nữ kia cũng chạy tới, “Dài trữ, An bình, tham kiến Hoàng huynh!”

“Đều đứng lên đi!” Tần vương thản nhiên ra lệnh.

Trong tay của Dài trữ, An bình còn cầm dây điều, hai nàng cảm thấy bất an đứng qua một bên, nghiêm mặt nhìn xuống, còn những cung nữ bên cạnh, thờ cũng không dám thở mạnh. Lúc này Lục phủ mới để ý, hai thiếu nữ này bề ngoài giống nhau như đúc. . . .Đúng là một đôi song sinh.

Không khí nhất thời trầm xuống, vừa mới ồn ào náo nhiệt, bây giờ ai ai cũng câm như hến, chỉ còn nghe thấy tiếng lá cây xào xạc, nếu sớm biết như vậy, nàng chỉ cần đứng ở xa xa nhìn là tốt rồi. Cần gì phải đi tới gần làm phá vỡ những giai điệu hài hòa đó.

“Ngươi muốn chơi sao?” Tiếng cười vui sướng vang lên bên cạnh.

Lục phủ sững sốt, quay đầu nhìn lại, đó là tiếng cười thuần khiết.

“Ta thấy vừa rồi ngươi vẫn chăm chú nhìn xem con điều này, ngươi muốn chơi sao?” Thấy nàng không đáp, hắn vừa cười vừa hỏi.

Những cung nữ bên cạnh, ai ai cũng không thể tin được ngẩng đầu lên, mọi người đều kinh ngạc nhìn vẻ tươi cười trong sáng của Tần vương, có người còn tròn to hai mắt, mọi người đều lấy làm khó hiểu. Đó là tần vương sao? Trong lòng mọi người không hẹn mà cùng nhau có nghi vấn này.

Dài trữ, An bình, hai vị công chúa, sau khi chứng kiến hình ảnh đó, cũng ngước mắt nhìn về phía hắn.

“Thật khá a.” An bình hô nhỏ, nở nụ cười. Khi thấy Tần vương liếc một cái, nàng mới không dám cười nữa, cúi đầu nhìn xuống.

Lục phủ bật cười, phản ứng của công chúa này rất thú vị. Trong lòng nghĩ gì trên mặt đều lộ ra hết.

“Ta không chơi đâu!”

“Sợ cái gì, ta sẽ dạy ngươi.” Hấn không khỏi phân trần rồi đoạt lấy dây điều trong tay của Dài trử, trong đầu như nhảy múa, hưng phấn đưa dây điều cho nàng “Cầm lấy, ta dạy cho ngươi”

Lục phù đắm đắm nhìn hấn cười, hấn đang rất sung sướng, nàng tự nhiên sinh ra nghi ngờ, hấn lại phát điên gì đây?

Không đợi Lục phù phản ứng, trong tay nàng đã có sợi dây. Dài trử cùng An bình bữu môi, có chút không cam lòng, nhưng bởi vì sợ hấn các nàng cũng không dám nói gì, đành phải đứng qua một bên. . . .

Lần đầu tiên Lục phù được chơi thả điều, trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị. Tấn vương nâng con điều lên, Lục phù nhìn đắm đắm dây điều trong tay, có chút nóng lòng muốn thử.

“Tiên nữ tỷ tỷ, ngươi thả lỏng dây một chút. Giống như vậy.” An bình thấy Tấn vương đã cầm điều chạy đi, mà Lục phù vẫn còn đứng yên mờ mịt, không khỏi hô lên chỉ dẫn, còn làm mẫu, động tác của nàng thật đáng yêu..

Lục phù cười cười, nghe theo lời nàng, khi thấy Tấn vương chạy đi, nàng tùy theo liền buông dây điều ra, bởi vì là người mới học thả điều, dây điều bị dùng và gió cũng không lớn lắm, cho nên con điều không bay lên được .

Liên tục lặp lại ba, bốn lần, dây điều vẫn không căng lên, Lục phù có chút cảm thấy thất bại, nhưng nàng trời sinh tính tình quật cường, cũng không dễ dàng chịu thua. . .

Tấn vương cười cực kỳ sáng lạn, bởi vì chạy một hồi, trên mặt có chút đỏ ửng, so với vẻ mặt ngoan lệ thường ngày, lúc này hấn thoát nhìn giống như một hải tử lớn xác vô hại, tươi cười hồn nhiên giống như một hải tử.

Một vòng toàn bộ cung nữ, thái giám đứng xung quanh nhìn hấn không chớp mắt. . . Không ai có thể tin được cảnh tượng mình đang nhìn thấy, bọn họ mở to hai mắt, cảm như muốn rớt xuống đất. . . Thậm chí Minh châu, Minh nguyệt , trong thời gian gần đây các nàng thường nhìn thấy hấn tươi cười , nhưng lúc này cũng kinh ngạc, mọi người đứng yên như tượng gỗ.

Lúc này, trừ bỏ tiếng cười của hấn và tiếng nói của Lục phù, tất cả là một mảnh im lặng. . . .

Mọi người có mặt ai ai cũng không ngờ có thể nhìn thấy một Tấn vương như thế, không ai nghĩ tới vì muốn làm một nữ nhân vui vẻ Tấn vương lại tự nguyện hạ mình giúp nàng chơi điều. . . Nhìn qua nhìn lại đều là vẻ cam tâm tình nguyện. . .

Đó thật sự là Tấn vương nổi tiếng tàn bạo , lãnh khốc sao!

“Dài trử, ánh mắt của ta không tốt phải không?” An bình thật cẩn thận áp sát vào Dài trử, bắt an hỏi.

“An bình, thật sự là Nhị ca ca sao?” Dài trử cũng đắm đắm nhìn hấn nói thầm, đôi mắt xinh đẹp, sáng ngời đầy vẻ hoang mang.

“Nghe nói trước kia Liễu phi nương nương bị Nhị ca ca ném vào trong hồ, cũng bởi vì nàng ! Nhị ca cũng ra lệnh chém hết cung cung nữ và thái giám, ta còn nghĩ nàng ta nhất định là một nữ nhân đáng ghét, nhưng cô nương này bộ dạng thật khá nga, giống như một tiên nữ vậy”

“Đúng vậy.”

Hai Tiểu công chúa riu rít bàn luận, còn Tấn vương bởi vì Lục phù thử tới lần thứ bảy vẫn chưa được, hấn cũng cảm thấy có chút thất bại, không khỏi lên tiếng gọi “Dài trử, An bình, các ngươi lại đây giúp nàng!”

“Nga. Đến liền đây!” Nghe bị điểm danh, hai người ứng lên một tiếng, sau đó có tiếng những bước chân nhỏ chạy qua. . .

“Tiên nữ tỷ tỷ, chúng ta giúp ngươi nga!” An bình cười, giúp Lục phù điều chỉnh dây điều trong tay cùng phối hợp với bước chân của Tấn vương. . .

Lục phù cười khi nhìn thấy vẻ tươi cười không sầu không lo, rất vô tư của hai vị công chúa, Lục phù cười thật tình làm cho thân ảnh trắng kiện cách đó không xa vì chưa từng thấy qua phong thái của nàng như vậy, thần sắc Tấn vương giống như đang bay trên mây, hấn bật ra tiếng cười sáng khoái, ấm áp như gió xuân, cười đến trong trẻo, thuần khiết như nước, thật sự giống. . . một hải tử.

Lục phù nhìn hấn đắm đắm, cảm thấy có điểm mờ mịt, cũng có chút không dám tin mở to hai mắt nhìn, Lục phù kinh ngạc chống lại sóng mắt hồn nhiên, sáng khoái của hấn, con ngươi của hấn thật tinh thuần còn mang theo chút áp lực, ẩn chứa một thứ gì nàng không dám khám phá hay chạm vào.

Còn không kịp nghĩ nữa, đã nghe thấy tiếng hô to kinh ngạc, “Đã bay lên rồi!”

“Đúng vậy, tiên nữ tỷ tỷ, ngươi lâu lâu phải chỉnh dây điều, để cho nó hơi dùng một chút, lại thu vào một chút, từ đó có thể duy trì sự cân bằng, điều sẽ không bị rớt xuống” Dài trử cười chỉ dẫn nàng.

Con điều đã bay lên không trung, sáng loá, Lục phù cười, có chút vui vẻ vỗ vỗ chơi đùa bắt lấy dây nhỏ trong tay, loại cảm giác có thể nắm trong tay toàn bộ cục diện thật là tuyệt vời .

Đối với nàng mà nói, cũng là một loại thử nghiệm mới mẻ, nàng chưa từng chơi điều, Lục phù cười như ánh mặt trời sáng lạn... Tiếng cười tràn ra đôi môi đỏ mọng, âm thanh thanh thúy như chuông bạc, tràn ngập cả một vùng rộng lớn.

Tần vương đi đến gần, chưa từng gặp qua nàng cười đến thuần khiết như vậy, trong trẻo và sáng lạn, khoe môi gọi một độ cong xinh đẹp...

Chú thích

(1) Cũ khúc hoàn kiều: cái cầu nhỏ có 9 nhịp

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 72: Cô độc

Con điều đang thoả thích bay lượn, còn người đang điều khiển nó là Lục phù, những bước chân nhỏ nhắn của nàng đang xoay tròn trên cỏ, dung nhan khuyên quốc khuyên thành làm trăm hoa thất sắc, nàng đang hoàn toàn đề tâm vào việc làm sao có thể giữ cho con điều tiếp tục bay cao trên đám mây, những tiếng cười thanh thúy như ngọc nát lâu lâu lại thoát ra từ đôi môi đỏ mọng của nàng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người đang hiện diện.

Tần vương nhìn nàng với ánh mắt si mê, chăm chú, giống như trong thiên hạ này tất cả nhan sắc của giai nhân đều so ra kém xa về tươi cười của nàng, dưới ánh mặt trời Lục phù xinh đẹp chói mắt và đoạt hồn người.

Bỗng nhiên Tần vương thấy hoảng hốt và có một ảo giác, hần tình nguyện dùng tất cả thiên hạ này để đổi lấy một khoảnh khắc tươi cười thật tình của nàng.

Từ sau cung yến cho tới hôm nay, lúc Lục phù cười, đều là nét cười trống rỗng không tình cảm, chỉ có hôm nay vào lúc này đây, là lần duy nhất hần nhìn thấy vẻ tươi cười thật tình của nàng.

Phù nhi, nếu ngươi có thể cười với ta như vậy mỗi ngày, ta thật sự nguyện ý dùng thiên hạ này để đánh đổi.....

Lục phù kích động đùa giỡn dây điều trong tay, hăng hái giống như cá gặp nước, chơi đùa rất là vui vẻ.

“Ngươi nhìn xem, nó bay cao quá!” Lục phù quay đầu lại cười nói. Giờ phút này nàng trông giống như một hải tử.

Cái gọi là quay đầu nhìn lại cười một cái làm cho vạn người bị mê hoặc, hần rốt cuộc đã hiểu, quả thật một nụ cười có thể câu hồn, như hoa thược được đón gió, như mẫu đơn thẹn thùng, vừa thanh nhuận thuần khiết cũng vừa kiều diễm ướt át.

Khi Lục phù nhìn thấy tình ý trên mặt hần không hề che dấu, nàng đột nhiên ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Nét tươi cười trên mặt nàng như đông cứng lại, tay đang đùa giỡn với dây điều cũng không hện mà dừng lại.....

Bởi vì dừng lại, dây điều trong tay bị căng thẳng, ngay sau đó có một tiếng động nhỏ đột ngột vang lên làm cho lòng của Lục phù cũng máy động.

Nàng quay đầu nhìn lại.....

Dây điều trong tay đã bị đứt, chung quanh nổi lên những âm thanh đáng tiếc, chỉ có nàng là nhìn đắm đắm con điều đã bị đứt dây đang bay xa, thật lâu không nói gì....Con điều đã bay về phương xa, không biết gió sẽ mang nó đến nơi nào?

Tần vương cũng ngẩng đầu nhìn con điều đang tung bay trong không trung, trong mắt đầy vẻ thâm trầm, khi nhìn thấy nét trầm tư trên mặt của nàng làm hần nhíu mày.

“Ồ đây còn có một con điều, ngươi muốn chơi nữa không?” Hần cười hỏi.

Lục phù khẽ lắc đầu, trong mắt có chút đăm chiêu, giống như nàng đang nhắc nhở chính mình, “Không cần đâu, hoàng cung này không phải là khoảng không cho nó tự do bay lượn”

Vẻ tươi cười thuần khiết của Tần vương trong nháy mắt biến mất không còn tung tích, mặt của hần cũng trầm xuống..

“Vi sao bất cứ lúc nào ngươi cũng phải chọc cho bốn vương giận mới vui lòng vậy?!”

Vừa mới đây không khí vẫn tràn đầy những tiếng cười như chuông bạc, và những ánh mắt thâm tình, trong nháy mắt mưa gió đã nổi lên, làm cho Trường Trữ, An bình cùng cung nữ, thái giám đang đứng ở một bên cũng không hiểu hai người họ đang nói gì, tất cả mọi người đều cúi đầu xuống...

Ánh mắt của Lục phủ nhìn quanh một vòng, cười như vô tội “Vương gia, ta đã nói sai gì sao? Làm cho người tức giận”

Tấn vương trầm mặc không nói gì

Lục phủ cũng không nhìn hắn, con điều đã biến mất phía chân trời không còn bóng dáng, nó vừa mới mang tới niềm vui cho nàng, nhưng lúc này không biết đã nằm ở một nơi thâm cùng sâu thẳm nào rồi?

Loại cảm giác vui vẻ này nàng đã mất đi nhiều năm, tất cả đều do tên Vương gia bên cạnh này tự tay hủy diệt. Nhưng hắn hôm nay lại dùng hết tâm tư mang niềm vui cho nàng. . .

Thật sự là hết sức châm chọc a!

Lưu gia, Sở gia, Phụng gia, Vân gia, rốt cuộc đây là vận mệnh chết tiệt gì . . .

Vì sao nàng hao hết tâm tư trên người những đối tượng cần phải trả thù, nhưng họ lại thương yêu, quý trọng nàng như bảo vật. . .Sở cảnh mộ đã như vậy, bây giờ Tấn vương cũng như thế. Trong đáy lòng nàng dâng lên một nỗi hoang mang cùng mê mang, hai cảm giác lần lượt thay đổi, làm lòng nàng rối như tơ vò.

Nàng đã bị dao động một lần, tuyệt đối không thể để mình bị dao động thêm lần thứ hai. (1)

Một người nếu phạm phải cùng một sai lầm đến hai lần, đó chính là người ngu ngốc!

“Người đã làm các nàng sợ rồi.” Lục phủ nở nụ cười, thân nhiên mở miệng, nhìn sắc mặt sợ hãi của Dài trử và An bình có thể thấy được lúc bình thường hắn tàn bạo bất nhân bao nhiêu, hắn chỉ cần trầm mặt một cái đã dọa hai muội muội sợ đến như vậy

Lạnh lùng hừ một tiếng làm cho Trường Trữ và An bình ở bên cạnh sợ hãi giống như những chiếc lá khô trong gió sắp rơi rụng, hai thân hình nhỏ nhỏ ôm lấy nhau, đôi vai nhỏ bé đang run run nhìn rất đáng thương.

“Trường Trữ , An bình, các người sợ ta sao?” Một câu nói thoát ra khỏi kẽ răng của Tấn vương.

Hai cái đầu nhỏ lắc lia lịa, thân mình lại càng thêm run rẩy. . .

Lục phủ mỉm cười, có chút buồn cười nhìn hắn, nàng quay đầu đi thẳng về phía trước, “Nếu người không đi, hai muội muội sẽ bị người dọa đến mất mật bây giờ”

Tấn vương trừng mắt nhìn Dài trử và An bình, rồi mới bước theo Lục phủ. . . Cho đến khi không còn thấy bóng dáng của họ , hai người mới le lưỡi.

“Nhị Hoàng huynh hôm nay có gì kì lạ nga!” Trường Trữ nhìn theo bóng dáng của bọn họ , trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“Đúng vậy, Hoàng huynh hôm nay không giống với lúc bình thường.”

“Đừng động , Thu cúc, đi mang con điều lại đây, bản Công chúa còn muốn chơi tiếp”

“Dạ!” Một cung nữ bên cạnh tuân mệnh bước đi.

Lục phủ không nói gì vẫn đi về phía trước, Tấn vương cũng không nói nữa, không khí vừa mới hài hòa , cùng con điều bay cao, nhưng chỉ sau một giây ngắn ngủi tất cả đã vụt bay đi mất, không còn dấu vết.

“Ô lục phủ!”

Bước chân của Lục phủ đột nhiên chậm lại, nàng quay đầu hoang mang nhìn Tấn vương, đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng . . .

Tấn vương phát tay, làm cho cung nữ và thái giám đi ra xa, hắn chăm chú nhìn đôi mắt nàng hỏi “Người làm Vương phi của ta được không?”

Lòng nàng chợt động, có chút mờ mịt và mang theo nhiều điểm bất khả tư nghị, nhưng Lục phủ cũng hỏi ra miệng.

“Nếu ta nhớ không lầm, Tấn vương đã có Vương phi.”

“Nàng ta không thành vấn đề.” Hắn nói thật nhanh, trong ánh mắt ẩn chứa một tia hy vọng, mà ngay cả bản thân hắn cũng biết đó chỉ là một hy vọng mong manh.

Lục phủ lạnh lùng cười, “Từ xưa liệt nữ không thị nhị phu (2), Vương gia quên rằng ta đã là Vương phi của Sở cảnh mộ, xem ra bốn Vương phi nên mỗi ngày phải nhắc nhở người mới tốt”

Mũi Tấn vương hừ một cái, cười lạnh: “Sở cảnh mộ? Hắn không phải đã mặc kệ người sao? Hắn biết rõ người đang ở trong cung nhưng không hướng tới ta đòi người, một người trượng phu như vậy, người cần gì phải thủ tiết . Huống chi, người vốn không muốn làm thê tử của hắn, không phải sao?”

Hắn đã chạm tới chỗ đau của Lục phủ, làm nàng giận tái mặt “Đó là chuyện nhà của chúng ta, cùng Vương gia không có quan hệ.”

“Ngươi then quá thành giận sao ?”

“Vương gia ngươi nhìn lầm rồi.” Nàng quay mặt qua chỗ khác, hai bên đường vẫn toả ra mùi hương thơm ngát nhưng nàng không có tâm tình thưởng thức, trái lại lúc này trong lòng nàng cảm thấy phiền muộn vạn phần...

“Bổn vương là Thái tử tương lai, một ngày kia sẽ là con trời của Phương thiên hoàng triều, việc này ở trong hay ngoài cung mọi người đều biết. Làm Vương phi của Bổn vương, ngày sau ngươi sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, là nữ nhân đứng hàng thứ nhất trong thiên hạ này. Vinh hoa phú quý sẽ tha hồ tận hưởng!”

“Vương gia, ta nghe nói phía bắc của hoàng cung có một con sông, người ta tìm thấy nơi đó có rất nhiều khăn lụa trắng, trên khăn lụa viết những bài thơ ai oán. Đó chính là cái mà ngươi gọi là nữ nhân thứ nhất trong thiên hạ và tận hưởng vinh hoa phú quý phải không? Lục phù thần nhiên châm chọc.

“Xem ra ngươi đã quyết tâm không nguyện ý làm Vương phi của ta?” Giọng nói của Tấn vương có chút lạnh lẽo, như đang kết thành băng. Không khí chung quanh cũng làm người lạnh giá, nhẹ nhàng đánh vào lòng người.

“Đó là bởi vì Vương gia mong muốn quá xa vời, dù cho ta muốn toại nguyện ngươi cũng không có tài cán và sức lực đó”

Yên lặng. Cười giận dữ. Lạnh lùng giằng co .

Thật lâu sau, Lục phù thu hồi ánh mắt, nàng nhìn thấy cách đó không xa có vài tên thái giám dẫn theo người từ trong được quán đang vội vàng đi tới, trong số họ có một người nhìn rất quen mắt, trong đầu chợt lóe lên, nàng đã nhớ ra rồi, đó là tên thái giám áo xanh đã gặp qua trong lãnh cung, bọn họ bước đi vội vàng, thật cẩn thận đề phòng, nàng như thế nào cũng không nghĩ đến hắn ở trong được quán dờ dờ.

“Vương gia, Hoàng Thượng đã bị bệnh vài tháng, mùa xuân cũng đã tới rồi, tại sao bệnh phong hàn của ngài còn chưa có biến chuyển tốt?”

Tấn vương vẫn giữ vẻ thâm trầm như cũ, vừa nghe nàng hỏi, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng rồi thờ dãi nói: “Đó là bệnh cũ của Phụ vương, chỉ sợ phải cần thêm chút thời gian nữa”

“Phải không?” Lục phù cười khẽ.

“Ngươi giống như một chút cũng không lo lắng khi phải ở tại hoàng cung này, ngươi chắc chắn có thể trở ra ngoài sao?”

“Thân ta đã là chim trong lồng, là thú bị giam giữ, ta cần gì phải uống phí tâm tư?” Chi bằng cứ hưởng thụ cuộc sống nơi hoàng cung này, cũng rất thú vị, dù sao không phải ai cũng có cơ hội ở trong thâm cung này hưởng thụ nửa năm có phải không?” “Nàng quay đầu lại cười khẽ, có vẻ châm chọc.

“Ngươi thật sự đã nhìn ra.” Hắn cũng cười, hai tay đan vào nhau “Ngươi dường như đã thua cuộc.”

“Xin Vương gia chỉ dạy cho?”

“Ta cùng quang vinh vương đánh cuộc về ngươi, ngươi lại đánh cuộc Sở cảnh mộ, hai người đánh cuộc vận mệnh, một người đánh cuộc cảm tình, dường như Vương phi ngươi đã thua” Tấn vương cười có chút ác độc.

Lục phù biến sắc, sắc mặt lần lượt thay đổi có chút giận dữ cũng có chút thất vọng, nhưng ngược lại rất tỉnh táo, “Nếu mà ta thua, các ngươi cũng không chắc sẽ thắng”

Sở cảnh mộ vì muốn đạt được lòng tin của Tấn vương, đã không cứu nàng ra. Nàng chỉ tạm thời thua, có thể đó là kết quả trước đêm gặp Sở cảnh mộ, nhưng sau khi cuộc gặp gỡ ở Di trử cung, hắn như có như không hứa hẹn, nàng nghĩ muốn tin tưởng hắn, nàng sẽ thắng. Hai người họ chắc chắn sẽ thắng. . .Điểm ấy nàng tuyệt đối khẳng định.

“Vương phi cần gì phải tự gạt mình gạt người? Sở vương đã biết rõ ngươi đang ở trong cung, nhưng cũng không đến gặp ta đòi người, không phải vì hắn muốn có sự tin tưởng của ta sao, Sở cảnh mộ nghĩ hắn có thể gạt ta, nhưng làm sao được, đó chỉ là ảo tưởng.”

Lòng Lục phù chợt lạnh, nhưng vẫn nở nụ cười, “Tấn vương, mẫn viên này đang tỏa hương thơm ngát, bàn luận về chuyện đó dường như không hợp với tình cảnh, không phải sao?”

Trong mắt của Tấn vương hiện lên nhiều mũi nhọn lạnh lẽo, nhưng hắn vẫn cười đến thuần khiết, còn có ý trêu ghẹo “ Ý của Vương phi là muốn chúng bàn luận về chuyện phong hoa tuyết nguyệt (3)?”

“Phong hoa tuyết nguyệt?” Lục phù cười ha ha “Thời gian không thích hợp, địa điểm cũng không thích hợp. . .Nhưng quan trọng nhất là người không thích hợp?”

Hắn cùng nàng, Lục phù cười nhẹ nhàng, cho dù hắn có hao hết tâm tư thì như thế nào, hắn là tên đầu sỏ gây ra mối thù diệt môn, là người nàng hận nhất trong cuộc đời này. Hiện tại hắn đối với nàng tìm mọi cách thương yêu chiều chuộng thì lại như thế nào, một nhà mấy chục mạng của nàng đều chôn vùi trong tay hắn, thù này hận này, luôn luôn hàng đêm quấy nhiễu nàng, ngày đêm nhắc nhở nàng về mối thù sâu hận lớn. Nàng phải bị tra tấn bản thân như vậy là vì cái gì?

Tấn vương nhân ra trong lời nàng có điểm âm độc, “Bổn vương cho ngươi chọn lựa, tại sao lại thờ ơ?”

“Vương gia cho ta làm cái gì? giam ta lại, bắt ta tiến cung, nhốt ta tại cung điện hoa lệ này làm cho ta không thể hít thở được, giống như một con vật được yêu thương, cho ta vô cùng vô tận, chiếu cố cùng trân quý sủng ái, nhưng ngươi có hỏi qua vật đó chưa, coi đây có phải là cuộc sống nó mong muốn?”

“Ngươi thật là người không có trái tim”

“Vương gia quá khen, ngươi và ta ai là người có lòng đây?” Lục phủ thần nhiên phản bác, nếu có lòng, hôm nay nàng đã sớm gặp Diêm vương, đâu còn có thể đứng ở chỗ này cùng hắn nói chuyện ?

“Như vậy chúng ta mới đúng là một đôi tuyệt phối không phải sao?”

“Xứng đôi? Có lẽ Tần vương tùy hứng làm bậy đã quen , cho nên đạo đức luân thường cũng không để ý, bất quá ta vẫn nhắc nhở ngươi một câu, ta là Sở vương phi, là thê tử của Sở cảnh mịch”

“Câm mồm!” Tần vương hét lớn , “Như vậy thì đã sao? Bỏn vương chính là không cần, ta nhất định phải có được ngươi!”

“Trèo càng cao, té càng nặng, cũng giống như vậy, nếu hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều hơn”

Lục phủ cười lạnh: “Ngươi cùng Quang vinh vương, ai cũng đều tràn đầy tự tin , cuối cùng cũng vì bản thân mình, nhưng Vương gia, ngại vàng vẫn còn đó. Ai sẽ là người ngồi lên, không thể nói chính xác được, cũng không phải các ngươi muốn và tìm phương pháp tốt liền xong mọi chuyện. Tục ngữ nói đúng lắm, người định không bằng trời định. Ngươi cảm thấy mình chính là người đệ nhất trong thiên hạ sao?”

“Ngươi trừ Bỏn vương ?” Tần vương trầm giận nhìn một bên mặt của nàng , giận dữ nói: “Đừng tưởng rằng Bỏn vương thương yêu ngươi, ngươi có thể làm bậy, những lời này, về sau ta không muốn nghe một lần nữa, đừng để ta lặp lại lần thứ hai.”

“Từ xưa đến nay lời nói ngay thẳng thường rất khó nghe” Lục phủ lạnh lùng nở nụ cười, đi về phía trước, không thèm để ý có một đôi mắt đang phun ra lửa ở phía sau. . .

“Ngươi biết không? Trong thế gian này có một loại đồ vật nhất định, đó là —nhà!”

Giọng nói thần nhiên mà kiên định làm cho cả người của Tần vương chấn động, lần đầu tiên hắn nghe được trong giọng nói của Lục phủ lộ ra một loại hơi thở của hạnh phúc.

Nhà? Một từ rất ấm áp, đối với hắn mà nói, lại lạnh như băng.

Lục phủ cười sâu kín , có thỏa mãn cũng có đau thương, ba vị Vương gia này đang tranh đấu, thì cứ để cho họ đấu với nhau đi! Sở cảnh mịch đã muốn tiếp nhận và nắm trong tay toàn bộ ván cờ, buổi tối ngày mai, tất cả đều phải xong.

Đồ tình?

Nàng đồ không chỉ là một phần cảm tình?

Lục phủ nhắm mắt lại, trong cung đình này có nhiều điều cấm kỵ nàng không thể đụng vào, nhưng cũng không nghĩ muốn chạm vào chúng. Trong lúc đất trời mờ mịt, nàng chỉ còn nhìn thấy ván cờ trong đình viện nơi Tây sương của Sở vương phủ.

Cho đến hôm nay, có rất nhiều chuyện đã bị lệch ra ngoài quỹ đạo Nàng đã không còn là người chơi cờ nữa, trong lúc bất tri bất giác nàng đã trở thành quân cờ trong tay trượng phu mình, nhưng đó là vì nàng cam tâm tình nguyện ở nơi này chờ hắn. . .

Bởi vì Nàng muốn tin tưởng hắn.

Nếu có thể về nhà, nàng nhất định sẽ hỏi hắn một câu, có hay không về sau hắn sẽ cầm lấy hai tay nàng không buông ra?

Nàng chỉ có một mình chống đỡ nhiều năm như vậy, đã mệt chết đi được! Nàng muốn có một bến đỗ để dừng chân, không biết hắn có nguyện ý tiếp nhận tất cả về nàng, nhất là tội ác của nàng.

Nàng muốn về nhà!

Bởi vì linh hồn nàng rất cô độc

Chú thích

(1) Lục phủ lần đầu tiên bị dao động – ý nói yêu thích Sở cảnh mịch, nên nàng không muốn bị dao động lần hai với Tần vương

(2) Liệt nữ không thị nhị phu – gái tiết liệt không lấy hai chồng

(3) Phong hoa tuyết nguyệt – chuyện tình cảm (Cám ơn nàng E-chan đã nhắc nhở)

Q.1 - Chương 73: Cung biến (1)

Nơi biên cảnh, cát vàng bay đầy trời cuộn cuộn, cảnh tượng thật bi tráng và trầm trọng, đất trời đều cùng một màu.

Mười ngày trước có một phong thư mật báo quân tình lằng lằng nằm ở trên bàn gỗ trong liêu trai, một lúc sau có một con ngựa đen lao ra khỏi quân doanh, hướng về phía kinh thành mà đi.

Người đưa thư ra roi giục ngựa chạy như bay, khi tới gần kinh thành thì bị người tập kích, mất đi tánh mạng. Tin tức quân tình cũng bị cướp mất.

Thành công, đôi khi dừng ở trước cửa rất dễ dàng, nhưng có nhiều lúc lại như cách núi ngăn sông, thật xa vời.

Bỗng nhiên có một tiếng hét to vang lên trong Tấn Vương phủ, mặt của Tấn Vương vặn vẹo, nhãn nhô đến cực điểm, đầy vẻ tàn bạo, mắt hấn nhìn đắm đắm tình trạng của khối thi thể trên mặt đất có vẻ phong trần mệt mỏi, tóc còn dính một chút cát vàng, do phải chạy liên tục mấy ngày liền, cho dù đã chết nhưng vẻ thâm quang trên đôi mắt vẫn rõ ràng.

Khuôn mặt tuấn dật của Mục Phong không chút biểu tình, trong lòng Hàn Anh thì bồn chồn lo lắng, hấn đã đi theo Tấn Vương nhiều năm, nhưng vẫn không có biện pháp vượt qua mỗi khi nhìn thấy hấn tức giận, trong lòng cảm thấy rất căng thẳng, đó là một loại thói quen khi bị áp bức.

Tấn Vương trở về ngồi lại sau án thư, sắc mặt giận dữ, Mục Phong phát tay, ý bảo hai gã thị vệ đem thi thể mang ra ngoài đồng thời thần nhiên phân phó, “Hãy an táng người chết cho thật tốt!”

Sau đó Tấn Vương liền viết nhanh một phong thư, trên thư đóng một con dấu, hấn giao cho một gã thị vệ trong vương phủ, sai mang vào cung.

“Mục Phong, chuyện trấn thủ cửa thành ta giao cho ngươi!”

“Dạ!” Mục Phong cúi đầu lĩnh mệnh.

“Hàn Anh, ngươi dẫn theo mười ngàn quân ở ngoài thành chờ đợi, Bôn vương sẽ có an bài khác!” Hoi như ong mầy, Tấn vương trầm tư, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên bàn gỗ theo quy luật, tiếng động làm phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong thư phòng.

“Vương gia, vì cái gì không trực tiếp mang binh vào thành, nếu ở lại ngoài thành, rủi có gì xảy ra.” Hàn Anh với vẻ mặt khó hiểu, ấp úng, tuy có chút do dự nhưng vẫn nói ra.

“Đừng hỏi nhiều, ngươi cứ việc ở ngoài thành!” Tấn Vương không hồn giận cắt ngang lời của hấn, còn lạnh lùng liếc một cái, nhìn thấy ngực của Hàn Anh phập phồng, thờ cũng không dám thở mạnh.

Kinh thành chỉ có một phần mười quân lính canh giữ, hơn phân nửa số đó nằm trong tay Sở Cảnh Mộc, hấn phải chờ lại một con đường sống, nếu trong cung gặp chuyện không may, cũng có thể thuận lợi ra khỏi thành hội hợp với đám quân đó.

“Bôn Vương thấy mệt mỏi, các ngươi đi ra ngoài trước! Nhớ rõ, đêm nay làm việc!”

“Tuân mệnh!”

Hai người cúi đầu nhận lệnh, kẻ trước người sau bước ra khỏi thư phòng, cho đến khi ra tới bên ngoài vương phủ, Hàn Anh mới nhẹ nhàng thở ra “Kì lạ thật, chuyện này vốn chỉ có vài người biết, vì cái gì kẻ truyền tin lại bị giết chết? Hiện giờ tình huống nơi biên cảnh không rõ ràng, chỉ có thể tùy tiện làm việc, nếu quân của Sở Gia chặn lại quân đội của chúng ta ở trên đường, chẳng phải là sẽ bị thất bại trong gang tấc?”

Mục Phong cười, nhìn ánh mặt trời, dường như có chút chói mắt, hấn cố gắng chống lại, cười nói: “Người tính thủy chung không bằng trời tính, qua đêm nay, tất cả đều sẽ xong.” Khi màn đêm buông xuống, Lục phù càng thêm bất an, lòng cũng hơi trầm xuống. ban đêm rất yên tĩnh, giống như ngay cả gió cũng ngừng thổi, làm người ta hít thở không được, không khí như cô đọng lại, tạo thành cảm giác bất an cùng bàng hoàng.

Ánh trăng ẩn mình sau đám mây, không còn vẻ dịu dàng, ban đêm mây đen dày đặc giống như sớm đã dự đoán được trong hoàng cung sẽ xảy ra sự kiện máu chảy thành sông, trăng cũng không đành lòng nên mới núp vào áng mây?

Trời đêm là một mảnh hắc ám, có những tia hoang mang quý dị lóe lên trong không khí lạnh như băng, như hé ra khuôn mặt ma quỷ của huyết ma, ở nơi xa xa rít gào. . . .

“Minh Châu, ngươi có ngửi được mùi của một vị đạo trưởng nào đó không?” Lục Phù đang dựa vào cửa sổ cười hỏi.

Minh Châu lắc đầu, có chút kinh ngạc nhìn nàng, thành thật trả lời: “Không có!”

“Phải không? Ta nghĩ thấy có mùi máu tươi” một câu nói nhẹ nhàng tràn ra đôi môi đỏ mọng, mang theo một vẻ tươi cười trống rỗng, cô tịch mà bi thương.

Trong lòng của Minh Châu, Minh Nguyệt chợt lạnh, bọn họ ngừng động tác trong tay, khó hiểu nhìn nàng.

“Minh Châu, có bột phấn phát sáng không, buổi tối khi đi ngủ, ta có chỗ cần sử dụng!” Lục phù nhìn bóng đêm tối đen trầm mặc, trên mặt có chút ấm chần chờ.

“Phấn phát sáng?” Minh Châu nhú mày, muốn mở miệng hỏi, nhưng sau khi suy nghĩ một lát, không hỏi gì chỉ cúi đầu, “Có, ta sẽ lập tức đi lấy.”

Trong Hoàng cung, muốn cái gì lại không có, một lúc sau, cái túi nhỏ đựng phấn phát sáng đã ở trên tay Lục phù, khi nhìn thấy nó nét tươi cười trên môi của nàng dừng lại rất lâu.

Lục phù trở vào nội thất, khi không còn thấy Minh nguyệt Minh châu, liền đem bột phấn phát sáng nhét vào túi hương bên hông mình. . . Đó là nàng muốn đề phòng nếu có chuyện gì xảy ra, mặc kệ trong hoàn cảnh ác liệt nào, nàng cũng đều đã an bài chu đáo.

Sau đó không lâu, có những tiếng bước chân từ xa truyền đến, ánh mắt Minh Châu lóe lên, gục đầu xuống. Lục phù đang cười bỗng nhiên nhường đôi mày thanh tú, ánh mắt của nàng nhẹ nhàng hướng về phía cửa của Di Trữ cung, bước ra nghênh đón.

“Tham kiến Vương gia!” Minh Châu, Minh Nguyệt tiến lên hành lễ, Tấn Vương phát tay, ý bảo các nàng đứng dậy.

“Gần đây Di Trữ cung của ta thật là náo nhiệt a, làm cho Tấn Vương ngơ ngác ngày đêm đều đại giá quang lâm.” Trong lòng của Lục phù có điểm phức tạp và phiền não, nhất thời lại không phân rõ vì sao, chỉ cười nhạt nhìn hân.

Đêm nay qua đi.

Đến cuối cùng sẽ quyết định ai là người lèo lái thiên hạ này?

Lòng nàng âm thầm đau buồn, vì ai mà ưu sầu?

“Ngươi không chào đón ta?” Hân cười nhạt, ngồi đối diện với nàng.

Hân cũng không hiểu được vì cái gì đêm nay lại quay về cung, lúc này đây hân nên ở trong thành, người trợ thủ đắc lực tên Hàn Quý tận tình khuyên bảo hân đêm nay nên ở trong thành chuẩn bị bởi vì họ không thể hoàn toàn tin tưởng Mục Phong.

Nhưng hân mặc kệ.Hân bất chấp tất cả nhập cung, dường như có cái gì đè nặng trong lòng ngực, cảm thấy không vui, làm cho tâm tình của hân không yên ổn. Rõ ràng khi đi vào đây, Di Trữ cung có thể mang lại cảm giác an bình trong lòng hân.

“Vương gia ngươi nói quá lời, nơi này chính là chỗ của ngươi, ta nói không chào đón ngươi được sao?” Không có ánh trăng, chỉ có ánh sáng của hạt Minh châu chiếu vào, Lục Phù phẳng phất có thể nhìn thấy một vẻ mệt mỏi trên mặt hân làm nàng không khỏi ngẩn ngơ.

Lúc nào hân cũng đều là Tấn Vương cao cao tại thượng, nét mặt mệt mỏi cùng tịch mịch chỉ dấu kín trong tâm hồn một mình hân nhắm nháp, khi nào lại biểu hiện ra ngoài? Ánh trăng dường như có điểm mê hoặc lòng người, nàng cẩn thận cân nhắc tâm tư của hân.

Tấn vương nghe ra giọng nói của nàng có điểm châm chọc, nhưng cũng không tức giận, quay đầu lại phản phó, “Bỏn Vương muốn uống một chén cùng với Sở Vương Phi.”

“Dạ!” Minh Châu, Minh Nguyệt vâng lời đi xuống lấy rượu.

Lục phù ngưng mi, mặt trời vừa lặn xuống, màn đêm bao phủ, ban đêm mang theo vẻ bình tĩnh mà quý dị, tại sao hân muốn uống rượu? Là do hân có ý định từ trước? Nàng vẫn không hiểu được, trừ bỏ nhìn thấy được vẻ mệt mỏi của hân, cái gì nàng cũng nhìn không ra.

“Vương gia, muốn uống rượu không nên tìm ta, ta không phải là đối tượng tốt, sẽ làm ngươi mất hứng! Lục Phù thản nhiên cười, nhìn mặt hân âm trầm

“Ngươi lúc nào cũng thực mất hứng!” Tấn Vương lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chung quanh Di Trữ cung một vòng, vẻ tàn khốc dần dần biến mất, hân trở nên dịu xuống”Bây giờ nơi này mới có hương vị của trước kia! Không hề giống vẻ lạnh lùng của mười mấy năm qua. .”

“Nơi này không phải lãnh cung sao?”

“Lãnh cung?” Tấn Vương nhướng mày, nở nụ cười châm chọc, “Nơi này không phải lãnh cung, ngược lại, nó là một chỗ mơ ước của tất cả nữ nhân trong cung, ngay cả Mẫu Phi cao cao tại thượng của ta cũng không ngoại lệ.”

Một tia nghi hoặc xẹt qua trong mắt Lục Phù, nhưng nàng lựa chọn không hỏi, đây là chuyện nàng không nên hỏi, cũng không liên quan đến chuyện của nàng, nàng chỉ mơ hồ biết được, Di Trữ cung, là vết thương của hân, cũng là hạnh phúc của hân.

“Mẫu Phi cao cao tại thượng của ta, vĩnh viễn cũng sẽ không thắng được Trữ Phi!” Tấn Vương lạnh lùng cười, một màn chuyện xưa xoay quanh trong

đầu hấn làm trái tim hấn ần ần đau

Tần Vương cười lạnh, vì muốn thỏa mãn giấc mộng làm Thái Hậu của bà (1), vì sự vinh hoa phú quý của bà, cho dù có giết hết tất cả mọi người trong cung này cũng coi như không có việc gì, cho rằng chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Giấc mộng vinh hoa phú quý, quyền lợi, từ nhỏ đã hủy đi rất nhiều giấc mộng đẹp của hấn, đã dần dần tôi luyện hấn thành một người có lòng dạ sắt đá, vận mệnh thật buồn cười đến cỡ nào, thế nhưng khi gặp được nàng, hấn cảm thấy rất ấm áp, bởi vì nàng tươi cười ấm áp sao?

Nhưng mà vẻ tươi cười kia rõ ràng là giả...

“Vương gia, sắc trời đã tối, Di Trữ cung dường như không phải chỗ người nên lãng phí thời gian.” Lục Phù thấy sắc mặt hấn buồn vui khó lường, ánh đuốc lay động phát ra ánh sáng mờ mờ, trong lúc nửa tối nửa sáng, nàng cảm thấy có chút bất an. Nam nhân này vui buồn khó lường, nên làm cho hấn rời khỏi thì tốt hơn.

“Bồn Vương muốn tìm một người tri âm để tâm sự, người lại dùng lí do như vậy để đuổi ta sao?” Hấn cười khổ, mang theo điểm tịch tịch và cô độc.

Lòng của Lục Phù chợt thất lại, nàng quay đầu đi chỗ khác, cố ý phớt lờ ánh mắt thuần khiết như hải tử của hấn, không nói thêm một lời, đêm nay hấn có điểm rất quái dị, tâm tình không ổn định, lúc cười lúc giận, mang theo nhiều suy nghĩ phức tạp, thâm trầm làm người sợ hãi.

Cô độc, là tất cả cảm giác trong hoàng cung này, ở chung đã nửa năm, Lục Phù cảm xúc rất nhiều, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng cô độc của hấn, nàng đều cảm thấy lòng mình nặng nề, giống như nhìn thấy bóng dáng tịch tịch của Sở Cảnh Mộc.....

Hai người họ cùng nàng, đều là những người có lòng dạ lạnh lẽo trong thiên hạ, cũng là người có trái tim sắt đá trong thiên hạ. Gánh nặng trên lưng họ so với người thường hơn rất nhiều. ... Nó làm cho vai của họ cũng quằn xuống nhiều hơn so với người thường. ...

Sở cảnh mộc thường nói, không có nước sao có nhà?

Mà Tần Vương, ngay cả nước và nhà đều không có, có lẽ cho tới bây giờ hấn cũng không có nhà.

Những ngày gần đây, nàng thường lấy hấn và Sở Cảnh Mộc ra so sánh, đến tốt cùng là vì cái gì? Có lẽ là bởi vì cả hai cùng là người cô độc?

“Hôm nay là ngày gì người biết không?” Tần Vương đột nhiên cất tiếng hỏi, ánh mắt đầy vẻ chua xót.

“Ta không biết!”

“Đây là ngày đã xảy ra cung biến.”

Sâu kín nói ra một câu, làm cho Lục Phù ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên mặt hấn hiện ra vẻ bi ai cùng tuyệt vọng, và có chút bất đắc dĩ, rất nhiều cảm xúc xen lẫn vào nhau, trong lúc nhất thời nàng có chút cảm động, loại tình tự phức tạp này nàng đã từng trải qua. ... Lý trí cùng dục vọng dây dưa đấu tranh với nhau.

Ngày có biến!

Lúc này Minh Nguyệt, Minh Châu đã tiến vào, đặt bầu rượu xuống sau đó yên lặng rời đi.

Hấn tự châm cho mình một chén rượu rồi bung lên uống một hơi cạn sạch.

“Người có biết vì cái gì ta thích Di Trữ cung?”

Lục phù không đáp, thấy hấn lại ngửa cổ nốc cạn một chén rượu khác, nàng chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Vì cái gì hấn lại trở thành như thế. Bị thương cùng bất đắc dĩ.

“Lúc ta còn nhỏ, Trữ Phi nương nương rất được sủng ái, làm cho Mẫu Phi của ta thấy ghen tị, bà mặt ngoài cùng Trữ Phi tỏ vẻ thân thiện, nhưng bên trong lại muốn hãm hại Trữ phi. Trữ phi nương nương là một nữ nhân dịu dàng lương thiện, trước đây ta cùng Quân Uy thường chơi đùa với nhau rất hợp, ta thường xuyên ra vào Di Trữ cung, Trữ Phi đối xử với ta tốt lắm, giống như mẹ ruột vậy, cho nên mỗi ngày ta đều hướng đến Di Trữ cung mà đi, ta cũng coi bà là mẹ ruột, cho nên gọi bà là Mẫu Phi. Khi còn nhỏ, ta cũng không thể phân biệt rõ ràng giữa Di Trữ cung và cung điện của Mẫu Phi

Mẫu Phi ta nói, Trữ Phi nương nương đoạt trượng phu rồi lại đoạt đứa con của bà.” Tần vương ngửa cổ lại uống một chén rượu nữa, hấn bỗng nhiên cười lạnh, ánh mắt ửng đỏ, “Người có biết Mẫu Phi ta làm như thế nào sao? Hãm hại Trữ Phi, khi ở lãnh cung, trước mặt ta cùng Quân Uy đã si nhục bà, đánh đập, bắt quỹ định, ... Ta càng khóc, Mẫu Phi càng tra tấn bà thêm trầm trọng, thêm nhục nhã, tra tấn bà... Sau đó ta học được mình không thể khóc... Mắt chỉ có thể lạnh lùng nhìn bà chịu tội, bị hại, Mẫu Phi đưa cho ta một thanh chủy thủ, buộc ta phải hủy đi gương mặt của Trữ Phi... Ha ha. Người biết không? Ta thật sự làm vậy. Nhìn thấy máu trên mặt bà chảy xuống, bà cảm thấy được giải thoát, thế nhưng ta không biết đau... Bởi vì thuốc phiện. Cuối cùng, Mẫu Phi bảo ta đã trưởng thành, cũng không còn thấy hứng thú hành hạ bà nữa, nên treo cổ bà trước mặt ta... Cũng đem Quân Uy nhốt lại.”

Tần Vương giống như con thú sau khi bị thương rên rỉ, có điểm tê lương và bi thảm, Lục Phù cười không nổi, chỉ nhúu mày có một tia đau lòng khác thường dâng lên. Nàng chứng kiến người thân bị giết rất đau khổ, còn hấn thì sao ?

Nhìn một người mình coi như mẫu thân vào đêm một tháng bảy âm lịch bị tra tấn, , chính mình còn tự tay hủy đi vẻ ngoài là điều quý giá nhất của nữ nhân. Cuối cùng nhìn mẹ ruột xử tử bà, đó là dạng tra tấn gì.

“Ta hận Mẫu Phi của ta, khi đó ta mới sáu tuổi, ta thích cái gì, mặc kệ là người hay vật, đều bị bà hủy đi tất cả, có hai cung nữ làm bạn với ta hai năm và một thái giám hầu hạ ta từ nhỏ, bọn họ đều là người thân nhất của ta ở trong cung, nhưng cuối cùng cũng bị Mẫu Phi ban cho cái chết. Ta bệnh nặng một hồi đã hoá thành đôi cốt trở thành Tấn Vương của hôm nay. Bà ta tàn bạo, ta muốn so với bà càng tàn bạo hơn, bà nhẫn tâm, ta muốn so với bà càng ác tâm hơn, như vậy ta mới có thể bảo vệ người mà ta muốn bảo vệ, người mà ta muốn thủ hộ. Đó là giáo huấn đầm máu mà ta suốt đời không quên” Tấn Vương hung hăng cười lạnh, rượu một ly rồi một ly đưa lên môi uống cạn.

“Người bà hận nhất chính là Trữ Phi nương nương! Khi đó Trữ Phi là chủ nhân của Di Trữ cung, là phi tử được sủng ái nhất. Tất cả kỳ trân dị bảo đều được Phụ Vương sai người mang đến Di Trữ cung. Người biết không? Chỗ ngồi này trong Di Trữ cung là do tự tay Phụ Vương ta thiết kế, nơi này mỗi cái cây cọng cỏ, mỗi tấm ngói đều do ông ấy tinh tế tuyển chọn ra. Ông đường đường là thiên tử của một quốc gia, thế nhưng vì để lấy lòng bà, tự mình ở trong sân trồng hàng loạt những cội mai. Cho nên Mẫu Phi bởi vì hận chủ nhân, cũng hận luôn Di Trữ cung. Bà nghĩ ra tất cả biện pháp để hủy bỏ cung điện này, mà ta thì nghĩ ra mọi phương pháp để bảo vệ nó. Nơi này ta đã hưởng sự dịu dàng, tất cả vui cười của ta đều được chứng kiến nơi đây, ta không muốn thấy nó bị hủy đi như vậy.

Đáp ứng rồi cái gọi là tàn nhẫn, Mẫu Phi nói, muốn làm một bậc vương giả phải vô tình. Cho nên lần trước người đi theo ta cũng bị tai bay hoạ gió.”

Lục phủ rất muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng chưa nói, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nhìn hân vì có men say, trong lòng nhất thời cảm thấy phiền muộn. Chợt nhớ tới Hàn Quý Phi khi đề cập đến Di Trữ cung có tia hận ý, nàng thấy có chút lạnh.

“Việc học của một Hoàng tử rất nặng nề, yêu cầu của Mẫu Phi đối với ta lại nghiêm khắc, trong khi Quân Úy có thể vô tư, không sầu không lo hưởng tình thương của người mẹ, ta một người phải đối mặt với kinh thư và quyền mưu. Trữ Phi nói với ta, về sau khi nào thấy mệt mỏi, cứ đến Di Trữ cung, có thể coi nơi này là nhà của mình.

Mẫu Phi nói, đối với cuộc sống của vương giả, nhất định phải có nước, không cần phải có nhà.”

“Không có ai. Cho tới hôm nay, không có ai muốn nghe ta nói, trong mắt của bọn họ Tấn Vương là một người tàn bạo bất nhân, bạo quân, ha ha. Ta từ nhỏ cao cao tại thượng, nhưng chỉ có Quân Úy có thể gọi là huynh đệ của ta. nhưng sau khi Trữ Phi qua đời, ta cũng không dám đến lãnh cung thăm hân, sợ ngay cả hân cũng hận ta, Không có ai. Cho tới bây giờ ta đều chỉ có một mình. Trong hoàng cung, ai ai cũng đều biết nói. Di Trữ cung là bảo bối của Tấn Vương không được đụng vào.

Hôm nay rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì cái gì hân trở nên quái dị như thế? Nàng chưa từng gặp qua Tấn Vương nói nhiều như vậy. Giống như nàng là hồng nhan tri kỷ của hân, là khúc cây để hân bám vào trong lúc ba chìm bảy nổi, bị hân gút gao bám lấy, Lục Phủ không ngừng trầm tư, nhìn thấy khóe mắt hân như muốn khóc làm nàng chấn động.

Nước mắt. Tấn vương cũng sẽ có nước mắt?

Lòng nàng giống như bị đâm một dao.

Đó là đau lòng, nàng thế nhưng đau lòng vì hân. Lúc này hân, chính là một hài tử đang tưởng niệm mẫu thân của mình.

Hai linh hồn giống nhau, càng dễ dàng đồng cảm với nhau.

Bởi vì bọn họ đều là những linh hồn cô độc.

“Người có biết Phụ Vương ta vì sao bị hôn mê? Là bị hạ độc. Ha ha. Hôm nay ông ta sẽ băng hà, ta chính là người đứng đầu trong thiên hạ. Ta sẽ nhìn xem còn ai dám cướp đi những vật trong tay ta?”

Cả thân mình Lục Phủ chấn động, đầu oanh oanh một tiếng, sự đau lòng vừa mới phát sinh không cánh mà bay.

Hoàng Thượng băng hà, vậy kế hoạch của Sở Cảnh Mộc là gì?

Sở Cảnh Mộc.

Hai bầu rượu đều bị hân uống cạn, Tấn Vương rõ ràng đã có chút say, cười ha ha, hơi hơi ghé vào trên bàn, miệng thì thảo nói, “Trữ Phi. Con rất nhớ người.”

Cả người Lục Phủ chấn động, một cơn đau thấu xương lan tràn ra toàn thân, nam nhân đang ghé vào trên bàn kia, giống như một hài tử phải xa rồi mẫu thân, trong giọng nói đều là tưởng niệm cùng yêu thương nồng đậm.

Tấn Vương thật sự là người vô tình sao?

Hân không phải là người vô tình, chính là tất cả cảm tình đều bị mẹ ruột của hân cướp mất. Lòng của hân mới biến thành con dao bén nhọn, đâm người cũng tự đâm chính mình.

Một hàng lệ chảy xuống hai má, lý trí còn chưa phản ứng lại chuyện gì xảy ra, tay nàng đã muốn vươn tới lau đi nước mắt trên mặt hấn.

Nửa đường đột nhiên bị hấn bắt lấy, gắt gao nắm chặt, có chút cuồng loạn hỏi “Ngươi nghĩ muốn an ủi ta, là vì đau lòng hay vì thương hại?”

Lục Phù không trả lời, cũng không thể trả lời, bởi vì ngay cả bản thân nàng cũng không hiểu vì cái gì nàng vươn tay ra.

“Tấn vương, ngươi làm ta đau.” Lục Phù thản nhiên lên tiếng nhắc nhở hấn đã quá thô bạo.

“Trả lời ta, ngươi sẽ không rời bỏ ta, vẫn ở cùng ta, đúng không?” Lại là một câu hỏi vội vàng, mặt hấn hồn nhiên như đứa trẻ, trước mặt nàng, toàn tâm toàn ý chờ mong câu trả lời của nàng, giống như đó là đáp án hấn chờ đợi cả đời.

Lục phù rất hối hận, tại sao vừa rồi mình lại vươn tay ra?

“Tấn Vương ngươi buông tay, đây là một chuyện không có khả năng.” Giọng nói của nàng rất kiên định.

“Không có khả năng?” Hấn ha hả cười vài tiếng, “Cái gì gọi là không có khả năng, chờ khi Phụ Vương của ta băng hà, ta sẽ là người kế vị, ngươi cho rằng, Sở Cảnh Mộc vì ngươi mà đắc tội với hoàng thất sao?”

Có điểm tức giận trừng mắt nhìn hấn, Lục Phù nghĩ muốn tránh xa sự kiểm chế của hấn nhưng không đủ sức, trên gương mặt khuynh thành không còn vẻ mê mang, nàng lạnh lùng nói: “Tấn vương, quân chiếm đoạt thể tử của thần tử, ngươi không sợ miệng đời chê cười sao?”

“Tức giận sao, ngay cả khi tức giận ngươi cũng mê người như vậy.” Hấn nở nụ cười, một tay xoa hai má nàng cẩn thận như sợ làm nàng đau, ánh mắt đầy vẻ si mê, “Vì ngươi, Bôn Vương nguyện ý bị người trong thiên hạ thóa mạ.”

Thấy nàng trốn tránh, một tay của Tấn Vương túm trụ cổ nàng, tận tình vỗ về chơi đùa da thịt mềm mại. Lục phù có điểm tức giận, phẫn hận nhìn hấn, “Làm Vương phi của Bôn vương có gì không tốt?”

“Ta không phải là phượng hoàng, như thế nào có thể bay vào Hoàng Gia?”

“Bôn Vương sẽ biến ngươi thành phượng hoàng, dường ngươi giống như vậy.

“Vương gia không hiểu tị hiềm sao?” Lục phù trừng mắt nhìn hấn, cổ tình dấu điểm nội lực trong lòng bàn tay . . .

“Tị hiềm? Ngươi cho rằng Bôn Vương sẽ sợ người khác nói gì? Người trong thiên hạ nói bậy về Bôn Vương còn ít sao? Cần gì phải đề ý thêm một tội trạng nữa” Hấn tỏ vẻ không quan tâm nhún nhún vai.

Giọng nói của Tấn vương cũng có vẻ bi thương nói không nên lời, Lục Phù giả vờ, đắm đắm nhìn mặt hấn đang nở nụ cười, dường như thấy hấn đang rơi lệ.

Như có một sức mạnh khổng lồ ập tới, nàng ngã vào vòng tay ôm ấp của Tấn Vương, Lục Phù kinh sợ hô to, ngay sau đó là một trận mưa hôn đầy tính chiếm đoạt như bão táp rơi xuống môi nàng, Lục Phù trừng mắt, đánh ra một chưởng hướng về ngực hấn, nhưng bị hấn gắt gao bắt lấy tay nàng, Tấn vương nhà đôi môi kiều diễm của nàng ra, cười khê nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang phẫn nộ nói “Rốt cục đã ra tay, ta còn nghĩ ngươi sẽ nhẫn nhịn thêm một hồi?”,

“Ngươi tại sao biết ta có võ công?”

“Người tập võ, bước đi nhẹ hơn người bình thường rất nhiều. Phù nhi.”

Lục phù sùng sốt, hơn nữa vì bị hấn khinh bạc, cảm thấy vừa thẹn vừa giận, rồi chợt nghĩ đến người thân đã khuất, những mũi nhọn lạnh lẽo nhanh chóng hiện lên trong mắt “Ngươi không xứng kêu tên này.”

Những lời này hiển nhiên làm hấn tức giận, khuôn mặt Tấn Vương vừa mới giống như đứa nhỏ trong nháy mắt bỗng nhiên âm trầm xuống, đầy vẻ ngoan tuyệt và thô bạo, trong ánh mắt phát ra vẻ tức giận làm người ta sợ hãi, “Ta không xứng sao, Bôn vương sẽ khiến cho ngươi biết ta có xứng hay không xứng.”

Tấn Vương bay nhanh qua điểm hai huyệt đạo trước ngực của Lục Phù, tạm thời phong bế lại nội lực của nàng, một tay gắt gao túm trụ thắt lưng nhỏ nhắn, ôm nàng vào trong ngực, những nụ hôn cũng tùy theo hạ xuống.

“Ngươi là. Cẩm thú!” Mơ hồ là lên một câu nghe không rõ, Lục phù oán hận giả vờ, lại tránh không khỏi sự kiểm chế của hấn, thân mình nhỏ xinh nằm ở trong lòng ngực đầy nam tính, càng thêm kích thích dục niệm trong lòng của Tấn Vương.

Hấn phẫn nộ hôn khắp nơi trên người nàng, nửa năm lấy lòng, nửa năm dùng thực tâm đối đãi, dục niệm đã sớm như tên đã lên dây, lại bị nàng kích thích, càng không thể vãn hồi. Trong mắt hấn bị che kín bởi một mảnh đỏ sậm đầy dục niệm, là cuồng loạn giả vờ cùng dây dưa. Mang theo cảm giác say mê, gấn bó, tha hồ hít vào hương thơm toả ra từ người nàng, cắn hút, giao triền, hấp thụ hương vị ngọt ngào trong miệng nàng.

Thấy Lục Phù đã dịu xuống, hấn tưởng đã chinh phục được nàng, nhưng bỗng nhiên đầu lưỡi có cảm giác đau đớn làm hấn không thể không buông ra.

“Ngươi dám cần ta?” Tấn Vương phẫn nộ buông môi nàng, một tay vẫn gắt gao chế trụ bên hông, hân hê nhàng lau tia máu nơi khóe môi, nàng thực dữ! Trong khoang miệng của hắn mùi vị ngọt ngào như cuộn cuộn không ngừng, có thể thấy hắn đã dùng rất nhiều sức lực. Điều đó càng thêm kích thích dục niệm và lửa giận đang tăng vọt trong lòng hắn, hai mắt giống như đang phun ra lửa đỏ. Gương mặt tuần lã cũng hơi có điểm dữ tợn.

“Tấn Vương gia, xin ngươi tự trọng!” Lục Phù nhẹ nhàng thở ra, miệng cũng có mùi máu, xấu hổ và ảo não trừng mắt nhìn hắn, nàng có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng hắn sẽ dùng sức mạnh với nàng.

“Tự trọng ư? Đó là ngươi tự chuốc lấy, đừng trách Bồn Vương, hôm nay ta nhất định phải có được ngươi.” Nụ hôn giống như tuyên thệ lại hạ xuống, không thêm đề ý tiếng kêu kinh hãi của Lục Phù, một phen ôm lấy nàng hướng vào phía trong nội thất mà đi, kiên quyết mà phẫn nộ, đối với nàng, sự kiên nhẫn của hắn đã hết...

Ở ngoài cửa cung, Minh châu, Minh nguyệt nghe được tiếng kêu gào của Lục Phù, liếc mắt nhìn nhau rồi cúi đầu xuống nhìn mũi chân của mình, có thể nghe được tiếng tim đập vang lên trong đêm.

Một người là Tấn Vương, một người là Sở Vương Phi.

Đạo đức, luân thường, trong tình yêu tuyệt vọng tất cả đều đã bị chôn vùi, khi khát vọng cùng dục vọng muốn được giải thoát.

Tấn Vương hưng hăng đem Lục Phù ném trên chiếc giường mềm mại, một cảm giác hoảng sợ ập tới, nàng còn chưa kịp phản ứng lại đã bị hắn áp chế thêm một lần nữa, gương mặt gần trong gang tấc đỏ ửng, mang theo vẻ say mê và đầy dục niệm.

“Phù Nhi, chiều theo ý Bồn Vương, ngươi sẽ bị ít đau khổ.”

Tấn Vương âm độc nói xong, một tay cời đai lưng và áo khoác của nàng, da thịt trắng nõn thơm tho, hấp dẫn hiện ra đoạt lấy hồn phách của hắn, nhiều dấu môi hôn lại không ngừng rơi xuống. Kiềm lòng không được, một tay hắn xoa nắn thắt lưng mềm mại đáng yêu của nàng, từng đợt vỗ về chơi đùa, xúc cảm thật tốt từ da thịt nàng mang đến một cổ hấp dẫn mê muội, những nụ hôn của hắn càng thêm dồn dập, mang theo khí thế bức người.

Thân mình Lục Phù bị đè nặng, quần áo đã bị cời hết phân nửa, lộ ra da thịt mượt mà, Tấn Vương nằm đè lên người nàng, hôn lên chỗ da cổ mịn màng, bàn tay đang vuốt ve thắt lưng cũng hướng lên trên, cách cái yếm vỗ về chơi đùa nơi no tròn mềm mại của nàng.

“Không cần.” Lục Phù thống khổ lắc đầu, tóc dài xỏa tung trên gối, hai cánh môi hồng nhuận uơn ướm, mấp máy lên tiếng, giống như cầu xin buông tha, càng toát ra vẻ mỉa mai hoặc câu dẫn người khác.

Nội lực bị phong tỏa, lại bị hắn kiểm chế không thể trốn thoát, dục vọng dưới hạ thể của hắn làm nàng sợ hãi, Lục Phù càng gầy dựa nhiều hơn...

Lưu Phù Nhã à Lưu Phù Nhã, tại sao ngươi lại để cho mình lâm vào cảnh nhục nhã như thế này... Tay và chân đều bị hắn đè lên không thể cử động, mặt tình hân ở trên người nàng muốn làm gì thì làm.

Những giọt lệ ứa ra trong khóe mắt, nàng thầm gọi “Cảnh mộc.”

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, nàng chỉ nhớ rõ tên này, người trọng phụ ôn nhu lãnh liệt của nàng, hình ảnh của hắn không ngừng xoay quanh trong đầu nàng, Lục Phù không khỏi thốt ra lời cầu cứu, không biết hắn đang ở nơi nào?

“Không cho ngươi gọi tên hắn, có nghe thấy không, không được.” động tác dịu dàng của Tấn Vương trở nên thô bạo, tay đang vỗ về chơi đùa nơi mềm mại của nàng càng dùng thêm sức, dục hỏa cùng lửa giận lần lượt thay đổi như đan vào nhau, hắn phẫn nộ nói “Ngươi luôn miệng bảo ngươi không thuộc loại bất luận kẻ nào, thì ra ngươi gạt ta, lúc này ngươi lại nhớ kỹ hắn.”

Cái yếm bị hắn tàn bạo giật phăng đi, hai tay càng thêm không kiêng nể gì vuốt ve nơi mềm mại trước ngực nàng, những chiếc hôn cũng theo đó mà rơi xuống như mưa, để lại dấu vết ẩm ướt. Lục Phù gầy ra không được, một cảm giác bị khuất phục chột hiện lên trong đầu, lệ ý trong mắt càng thêm sâu. Nước mắt tí tách rơi rơi xuống gối, nàng nghẹn ngào không được, từ nhỏ nàng rất ít khi bị yếu thế, nhưng lúc này nàng đành phải thừa nhận sự bất lực của mình.

Cảnh mộc, cứu ta! Cảnh mộc. Trong lòng gọi tên hắn vô số lần, mà động tác trên người ngày càng thêm rõ ràng làm nàng sợ hãi, cách một lớp quần áo dục vọng của hắn đã áp sát vào, lòng nàng chột lạnh, nàng thông minh cả đời, nhưng lúc này cũng không thể nghĩ ra biện pháp thoát thân.

“Van cầu ngươi. Buông tha ta đi.” Lần đầu tiên, nàng lên tiếng van cầu người khác, lại phải cầu xin kẻ thù lớn nhất của mình.

Động tác chơi đùa vỗ về của Tấn Vương ở trước ngực nàng bỗng nhiên dừng lại, hắn hơi hơi ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn là một mảnh lửa đỏ như trước, có điểm không thể tin nhìn hai mắt nàng đang đắm lệ mộng lung, nước mắt trong suốt vẫn còn đọng trên hai hàng mi làm lòng hắn rung động, những chiếc hôn nhẹ như lông hồng đáp xuống trên mi mắt của Lục Phù, Tấn Vương nuốt lấy những giọt nước mắt đó, khàn khàn hỏi “Phù Nhi, ngươi cầu ta?”

“Đừng. Ta cầu ngươi.” Lục Phù nhắm mắt lại, chịu đựng sự nhục nhã cùng lửa giận trong lòng, như hoà lẫn với âm thanh của những giọt lệ, trong mơ hồ nghe không rõ.

“Ngươi cùng Sở Cảnh Mộc thành hôn hơn nửa năm cũng nên biết tình hình này là như thế nào, bây giờ còn ngừng lại được sao? Lòng triu mến xẹt qua hai giây rồi biến mất, động tác của bàn tay lại tiếp tục, một tay đẩy ra quần áo vướng bận trên người nàng, hắn không khỏi ngăn người. . . Toàn bộ động tác ngừng lại.

Tần Vương không thể tin nhìn trên cánh tay trắng nõn của Lục Phù có một điểm đỏ sẫm. Cảm giác vừa giống như kinh sợ vừa giống như vui mừng, “Ngươi còn là một thân hoàn bích (1)?”

Cho đến khi nàng bị cướp mang vào cung, hai người họ đã thành hôn hơn nửa năm, mà thủ cung sa vẫn còn trên cánh tay nàng. ...Quả thật không thể tin được, có một người thê tử quốc sắc thiên hương như vậy mà thủ cung sa vẫn còn, điều đó cho thấy định lực của Sở Cảnh Mộc đúng là nam nhân bình thường không thể sánh bằng. . . Chẳng lẽ tâm tư của Sở Vương cùng hần giống nhau, bọn họ đều nghĩ muốn có được lòng của nàng trước?”

Thấy Tần Vương sừng sốt, Lục phù nhanh chóng đẩy hần ra xa, lùi về phía trong nhanh chóng kéo chăn bông che lại nửa thân trên trần trụi của mình, lệ ý trong mắt vẫn còn vương như quần quanh quấy nhiễu tâm tư phức tạp của nàng, giống như khóc cũng giống như thở dài nhẹ nhõm. Trong lúc nhất thời Lục Phù không thể nói nên lời, lệ vẫn không ngừng rơi trên gương mặt tuyệt sắc đầy vẻ bi thương. Nhìn nàng khóc làm lòng Tần Vương đau nhói. . . Hần âm thầm hối hận, hần vừa mới làm gì ?”

“Tốt lắm tốt lắm. Ngươi đừng khóc. Ta sẽ không bắt ngươi làm điều ngươi không muốn. Nếu ta biết ngươi còn. Ta sẽ không lỗ mãng như thế.” Hần nói, lại giống như đứa nhỏ nỏ nộ cười, đáy lòng dâng lên từng đợt vui sướng, trong đầu như nhảy múa. Nàng vẫn còn hoàn bích, khám phá ra điều này làm tâm tình hần vui sướng vô cùng.

Lục phù cúi đầu, ý oán hận vừa phát sinh được ấn dấu sau những giọt nước mắt rung rung.

Trong lòng Tần vương vui sướng như điên, dự niệm vừa mới quay cuồng trong nháy mắt bị xep xuống như bột nước, hô hấp cũng dần dần bình phục, trong mắt lại là vẻ tươi cười thuần khiết như trẻ thơ, tay hần vươn tới lau đi nước mắt trên mặt nàng, Lục Phù né người trốn tránh làm cho tay hần rơi giữa không trung, Tần Vương chỉ biết thở dài. . .

Không khí trong phòng bỗng nhiên rơi vào yên lặng, chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch, lâu lâu có tiếng trúc linh của bức màn vang lên trong đêm, thanh thanh quấy nhiễu làm lòng người rối loạn.

“Vương gia.” Một đợt âm thanh lạnh lạnh truyền đến, có người đứng ở bên ngoài lo lắng hô to, bởi vì Minh Châu, Minh Nguyệt ngăn trở không cho hần tiến vào, cho nên đành phải ở bên ngoài gọi lớn. .

Tần Vương nhíu mày, đột nhiên đứng dậy bước ra nội thất, sắc mặt âm trầm hết lớn, “Nô tài không có mắt, làm cái gì ở trong này hô to gọi nhỏ ?”

“Vương gia.” Tên thái giám nuốt nuốt nước miếng, toàn thân phát run thông báo, “Hoàng Thượng đã.”

Đôi mắt Tần vương tối sầm lại như che khuất cả sắc mặt, lúc này chỉ có bàn tay đang nắm chặt có thể nói lên tâm tình của hần, gân xanh trên mặt cũng hiện ra chứng tỏ trong lòng hần đang tức giận.

“Hoàng Thượng làm sao?” Hần hỏi rất nhẹ nhàng chậm rãi, sắc mặt ngoan lệ có điểm mệt mỏi giống như đã biết rõ chuyện gì xảy ra.

“Hoàng Thượng tỉnh lại.”

“Cái gì?” Tần Vương tròn hai mắt, tay nắm chặt vạt áo của tên thái giám, hai mắt phun ra tia lửa giận làm người sợ hãi, kết quả này nằm ngoài dự liệu của hần làm cho hần có một dự cảm bất an. . .”Ngươi vừa nói gì?”

Tên thái giám bị Tần Vương nắm chặt, hai chân cơ hồ bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, không dám nhìn ánh mắt đang phần nộ của hần, toàn thân run rẩy. “Hoàng Thượng đã tỉnh.”

“Sao lại thế này?” Không phải ông ta đã chết ? Như thế nào tỉnh lại?

Bỗng nhiên có những tiếng chuông vang vọng khắp hoàng cung từ điện to đến viện nhỏ, Tần Vương thả tên thái giám xuống, hoảng sợ lắng nghe, trong thời nhất thời lòng chợt lạnh. Đó là những tiếng chuông báo động trong hoàng cung khi có chuyện khẩn cấp, từ lúc chuông được lắp đặt đến nay đã vang lên hai lần, lần này cho thấy trong cung nhất định sẽ có biến động lớn.

Sao lại thế này? Rõ ràng kế hoạch rất hoàn hảo vì sao lại thất bại, ông ta đã bị trúng độc và đang hấp hối, chỉ cần hành động thêm một chút hèn ông ta sẽ về Tây Thiên cực lạc, như thế nào hôm nay đã tỉnh lại?

“Minh châu, Minh Nguyệt, coi chừng Lục Phù, đừng cho nàng ra khỏi Di Trữ Cung.”

“Dạ!” Minh Châu, Minh Nguyệt tuân lệnh, Tần Vương vội vàng hướng ra cửa cung mà đi. Trong chốn lát đã biến mất khỏi Di Trữ cung mà hần yêu thích nhất, trên đường đi mang theo một tia tức giận cùng hoảng sợ.

Trong nội thất, sắc mặt của Lục Phù không chút thay đổi bình tĩnh sửa sang lại quần áo, trên mặt là một vẻ trống rỗng, trong ánh mắt cũng đầy vẻ hoang mang.

Rốt cục Sở Cảnh Mộc đã đến đây!

Rốt cục.

Đã đến đây!

Trong Hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, có vẻ náo nhiệt khác thường, từng đợt tiếng vang làm cho người ta kinh hãi và phiền não bất an, cho dù hiểu rõ mình đã mất đi thế lực nhưng Tần Vương vẫn không cam tâm. Vừa qua khỏi góc khuất của một toà cung điện, hắn nhìn thấy vài tên thị vệ tiến lên nghênh đón, vừa thấy hắn bọn họ lập tức quỳ xuống hô to “Vương Gia, tuyệt đối không thể qua đó”

“Cút ngay!” Tần Vương giận dữ, hai mắt đỏ ngầu, tức giận đá văng tên thị vệ đang ngăn cản phía trước,Hắn không cam lòng, dù biết rõ điện Càn Khôn đã bị người chiếm giữ, hắn vẫn không cam lòng buông tay, rõ ràng chỉ thiếu một bước nữa là có thể chạm đến thành công, chỉ kém một bước, việc sắp thành tựu lại bị thất bại.

“Vương gia, tất cả là do Nương Nương, bà đã đem giải dược đưa cho Sở Vương, còn nói rằng bà với ngài cùng nhau mưu phản. Nương Nương đã bị Sở Vương giam lại, toàn bộ hoàng cung bị Quang Vinh Vương mang binh bao vây, Vương Gia, chúng ta nên thừa dịp tình hình hiện tại đang hỗn loạn trốn đi, rừng xanh còn đó sợ gì không có củi đốt” Một gã thị vệ tận tình khuyên nhủ.

“Người nói cái gì? Mất phí?” Thân mình của Tần vương lao đảo Thối lui vài bước? Ngôi vị hoàng đế sắp tới tay lại bị mẫu thân hắn làm vụt mất..

Người phá hủy tất cả của hắn, thế nhưng lại là bà, một người thân nhất của hắn..

Bà làm vậy là bởi vì ngày đó bị hắn uy hiếp đe dọa sao? Bà lại bán đứng đứa con ruột của mình?

“A.” Một tiếng rống giận bị thương vang lên, khuôn mặt của Tần Vương vặn vẹo đến cực điểm, tuy rằng hắn cùng Hàn Quý Phi bằng mặt không bằng lòng, cũng có nhiều mối hận, dù sao bà cũng là mẹ ruột của hắn, cảm giác của hắn bây giờ chính là.

Mọi người đều xa lánh!

“Lư tự này ăn cây táo, rào cây sung, thật là tên súc sinh phản phúc, vô liêm sỉ, người buông tay ra! Bỏn Vương không cam lòng mất đi tất cả. Sở Cảnh Mộc, hắn thật độc, lại dùng kẻ để đối phó Bỏn Vương, ta nhất định phải giết hắn.” Tần Vương không cam lòng cùng phần nộ, gân xanh trên trán nổi lên, máu trong cơ thể như đang sôi sục, tâm trạng cũng rất hỗn loạn. . .

“Vương gia, Hàn Minh ở ngoài cung đã chuẩn bị tốt, nếu lúc này ra cung, chúng ta còn có một con đường sống, nếu để chậm thêm chút nữa, bọn họ sẽ nắm giữ toàn bộ hoàng thành khi đó chúng ta muốn chạy cũng sẽ khó như lên trời” Lại có một tiếng nói vội vàng vang lên “Hàn tướng quân, quân đội không thấy vào kinh, chỉ sợ bọn họ đã bị Sở gia quân chặn lại ở giữa đường, Vương gia, xin hãy quyết định”

Tần Vương làm sao không biết hậu quả của việc quá mức tự tin, nhưng khi chính mắt nhìn thấy thứ mà mình thủ hộ từ nhỏ rơi vào tay người khác, nhìn ánh lửa mờ hồ ở xa xa, hắn hung hăng quay đầu về hướng Di Trữ cung, hai mắt đỏ ngầu càng thêm phức tạp.

Thì ra , nàng sớm biết sẽ có biến, Đã sớm biết.

Rõ ràng biết tâm tư của Sở Cảnh Mộc không đơn giản, hắn nghĩ mình đã nắm trong tay toàn bộ cục diện, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bị Sở Cảnh Mộc xoay trở tình thế, cách đó không xa có một tiếng động rung chuyển trời đất vang lên, đó là khí thế của Ngự lâm quân..

Con đường trước mắt nếu đi tiếp tục chính là con đường chết, chỉ một cái xoay người hắn đã mất tất cả những thứ hắn từ nhỏ phải vất vả thiết kế và tính toán, quyền lợi, dục vọng và dã tâm. Tất cả những thứ đó đã bị chôn vùi, đối với hắn mà nói tình thế hôm nay so với cái chết đầu có gì khác biệt. Hắn vì ngại vàng kia mà hy sinh, nhưng trong chớp mắt đã bị người phá vỡ hết, loại hận này, là hận toàn tâm toàn ý hận. . . Từng đợt dâng lên trong đáy lòng như kết băng của hắn , điên cuồng mà thiêu đốt. . .

Vì cái gì, vì cái gì lại bị bại về tay Sở Cảnh Mộc, là người trong lòng hắn đề ý nhất. .

Ý nghĩ sẽ cùng nàng âm dương cách biệt làm hắn hoảng sợ, phải trốn đi? Hắn phải mang nàng theo

“Hàn Quý, người đi đến Di Trữ cung, đem Sở Vương phi đưa đến mật đạo cho ta” Tần Vương trầm giọng phân phó, ánh mắt cuồng loạn xuất hiện một tia chờ đợi mong manh, nhìn đắm đắm người tâm phúc của mình “Mang nàng lại đây, Bỏn Vương muốn đem nàng cùng đi, không được chạm vào một sợi tóc của nàng”

“Vương gia?” Hàn Quý không thể tin ngẩng đầu nhìn sắc mặt của hắn, trong lòng kinh ngạc, hắn biết Tần Vương bắt đi Sở Vương phi nhưng hôm nay mới hoàn toàn hiểu rõ, thì ra Tần Vương thật sự yêu thương nàng, nhưng chính là... “Nếu lúc này mang theo Sở Vương Phi, chúng ta khó có thể tránh khỏi sự truy bắt của Sở Vương, sẽ càng khó ứng phó hơn”

“Bỏn vương mặc kệ, nhất định phải mang nàng theo.” Không đoạt được vương vị hắn có thể làm lại từ đầu, về thô bạo tràn đầy trong mắt, như lan ra cả không khí bên ngoài, thêm vào đó là vẻ nhu tình phức tạp, hắn chỉ có nàng, không thể mất đi nàng, nhất quyết không buông tay, đó là sự ám áp của hắn không thể nào bị mất đi, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không. . . Cho dù giam nàng lại, hắn cũng muốn có được nàng. . .

Ánh mắt Hàn Quý chợt lóe lên, cúi đầu xuống, trong lòng xẹt qua một tia âm độc, “Vương gia, người cùng đi với bọn họ vào mật đạo trước, Hàn Minh sẽ tiếp ứng bên ngoài, ta sẽ mang Sở Vương Phi ra”

Về mặt của Tần Vương âm trầm, nhìn về hướng Càn Khôn điện, như ý thức được một việc gì, hắn quyết định tạm thời buông tay.

Tần Vương quay đầu đi về hướng ngược lại.

Cho đến khi thân ảnh của bọn họ biến mất ở chỗ rẽ, Hàn Quý mới ngẩng đầu lên, đôi mắt hiện ra vẻ lo lắng, ngoan tuyệt và lãnh liệt. Tất cả đều bởi vì nữ nhân kia, Tấn Vương mới bị thất bại, hần từ nhỏ là hộ vệ của Hàn Phủ, có nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn của Tấn Vương, tận mắt chứng kiến Tấn Vương từ một đứa nhỏ thiên lương biến thành một bạo quân tàn bạo bất nhân như hôm nay, đã sớm để lại trong lòng hần một vết thương khóe không thành tiếng, hần đã thề cả đời phải bảo hộ người chủ tử này. Mất thấy Tấn Vương sắp đạt thành mộng ước, nhưng trong chớp mắt tất cả đã biến thành tro bụi, đó cũng đều bởi vì kẻ gây họa đang ở Di Trữ cung kia.

Hiện giờ Tấn Vương còn muốn mang nàng theo, như thế nào có thể mang nàng đi, nàng ta chỉ là một gánh nặng mà thôi. Sở Cảnh Mộc sẽ truy kích bọn họ càng thêm ráo riết..

Cho nên. . . Về ngoan lệ xẹt qua trong mắt hần. . .

Nàng không thể không chết, chỉ có chết, mới có thể làm cho Tấn Vương hết hy vọng.

Chú thích

(1) Hoàn bích : còn trong trắng

Ánh nền mờ nhạt lay động trong Căn Khôn điện tạo thành một khung cảnh thật mờ ảo, tràn ngập mùi vị của thuốc đông y, vị Hoàng đế già nua hôn mê hơn nửa năm rốt cuộc đã tỉnh lại, mặc dù còn rất yếu ớt, nhưng trong đáy mắt lại toát ra lửa giận sôi sục, ông đang trừng mắt nhìn Sở Cảnh Mộc “Những lời nói của ái khanh đều là sự thật?”

“Thần có thể khẳng định đúng như vậy” Sở Cảnh Mộc không kiêu ngạo không nịnh bợ nói, thanh âm ôn trạch dường như có thể trấn an lòng người, nhẹ nhàng vang lên trong không gian yên tĩnh “Hoàng thượng thật sự đã bị trúng độc mãn tính, rất may Tể Hộ vệ Hoàng Từ khi đang ở lãnh cung nhìn thấy Lý công công hạ độc mới báo cho vi thần biết, Tể Hộ vệ Hoàng Từ lại thông hiểu y thuật cho nên Hoàng Thượng mới có thể tránh khỏi kiếp nạn này”.

Sở Cảnh Mộc cúi đầu, trong mắt đầy vẻ lo lắng, từng đợt hoảng hốt ập đến, hần rất muốn chạy đi tìm người trong lòng hần ngày đêm tưởng niệm.

“Thật là vô liêm sỉ! Không lẽ tất cả thái y đều bị bọn họ mua chuộc? Tại sao ngay cả trẫm bị trúng độc hay bị bệnh cũng không phân biệt được, hại trẫm phải nằm trên giường hơn nửa năm” Mặt rồng đầy vẻ tức giận, bàn tay gầy gò nhăn nheo nắm chặt lại, cả người vì tức giận mà trở nên run rẩy, hai bàn tay giữ chặt lấy long sàng.

“Dạ!” Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng phun ra một thanh âm lạnh như băng, trong nháy mắt nó đã quyết định vận mệnh của tất cả mọi người trong Thái y viện. . . . Đó là một chữ. . . . Chết!

Tên thái giám đứng ở bên cạnh, cả người run rẩy, trên trán toát mồ hôi lạnh, hần bất an cúi đầu xuống, mắt liếc sắc mặt tao nhã của Sở Cảnh Mộc, từng đợt sợ hãi tiến thẳng vào lòng. . . Người này là một Vương gia tuần tể. . . Nhưng rất thâm độc. . . !

Hần mặc dù nhìn có vẻ ôn nhuận nhưng lại toát ra khí thế bức người, áp bức làm lòng người cảm thấy trầm trọng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Tiếp xúc với hần càng lâu, lòng càng thêm trầm trọng.

“Vô liêm sỉ!” Một tiếng gầm thoát ra từ môi Hoàng thượng khi biết mình bị thê nhi phản bội, phẫn hận và giận dữ toàn bộ dâng lên trong lòng ông, thân hình mới khỏe lại bởi vì giận dữ làm cho ông hít thở rất khó khăn, ho khan vài tiếng, ánh mắt nhìn Sở Cảnh Mộc ý bảo tên thái giám bị dọa đang quỳ trên mặt đất kia là tâm phúc của ông “Sở ái khanh, truyền ý chỉ của trẫm, mang tất cả người trong Thái y viện, Hàn Quý Phi cùng những người mưu hại trẫm, toàn bộ giam lại, tùy ý xử trảm..”

“Thần tuân chỉ!” Mắt của Sở Cảnh Mộc chớp cũng không chớp một cái.

Sau khi tâm tình dịu xuống Hoàng đế chợt ngẩng đầu lên hỏi, “Người nói Tể Hộ vệ Hoàng Từ cứu trẫm?”

“Dạ!” Sở Cảnh Mộc trầm nghĩ dù sao Hoàng đế cũng không có dịp gặp lại Hàn Quý Phi nữa, cho nên tất cả công lao dồn hết cho Tể Hộ vệ Hoàng Từ cũng không ai phát hiện.

Đôi mày của Hoàng đế nhíu chặt lại, giống như đang cố gắng nhưng vẫn không nhớ được là ai, Sở Cảnh Mộc đang cúi đầu nhìn thoáng thấy vẻ hoang mang trên mặt ông, khóe môi cong lên có chút châm chọc “Đó là hài tử của Trữ Phi nương nương đã mất, bởi vì chuyện của Trữ Phi mà bị liên lụy nhốt vào lãnh cung..” Sở Cảnh Mộc ngẩng đầu về mặt kiên định, giọng nói mạnh mẽ thốt ra một cái tên

“Là Tể Hộ vệ Hoàng Từ, Phụng Quân Úy.” Về sau trong lịch sử có ghi lại đó là một vị Hoàng Đế anh minh.

“Trữ Phi. Quân Úy. Di Trữ cung.” Hoàng đế cúi đầu thì thảo tự hỏi, có vẻ hối hận cùng tự trách, “Bây giờ hần đang ở đâu? Mau truyền tới đây”

“Dạ” Sở Cảnh Mộc khom người, trong mắt có những mũi nhọn lạnh lẽo xẹt qua “Bẩm Hoàng Thượng, Hàn Quý Phi mưu đồ gây rối nhưng trong chuyện này Tấn Vương là kẻ chủ mưu, thần thỉnh cầu Hoàng Thượng ban ra một đạo thánh chỉ, lệnh cho Thống soái của Ngự lâm quân đóng chặt cửa thành để lùng bắt hần”

Quang Vinh Vương, chắc người không đoán được ta sẽ đi bước này?

“Trẫm chuẩn, mau thông truyền cho Tể Hộ vệ Hoàng Từ tiến vào, trẫm muốn gặp hần.” Trên mặt Hoàng đế đầy vẻ mệt mỏi, có thể là do nhớ lại người mình

yêu thương ngày cũ, hoặc là nhớ tới nhi tử mười mấy năm mình chưa từng gặp mặt, trong giọng nói của ông lộ vẻ phức tạp, cũng có lo lắng.

“Vâng” Sở Cảnh Mộc hành lễ xong liền lui ra ngoài.

Bên ngoài cung điện cảnh vật rất trang nghiêm, cung nữ và thái giám im lặng đứng hầu hai bên, ở giữa có một nam tử, đứng khuất dưới ánh trăng thấy không rõ biểu tình trên nét mặt, tuy nhiên có thể nhìn ra hần tướng mạo hiên ngang, phong độ có thừa, sở hữu một đôi mắt trong nhân gian khó tìm, ánh mắt thuần khiết đó là nét nổi bật nhất trên mặt hắn. . . Nếu nhìn kỹ hơn sẽ phát hiện vẻ mặt của hắn cùng Sở Cảnh Mộc có nhiều nét tương tự.

Hắn chính là Tử Hoàng Tử. Phượng Quân Úy.

“Quân Úy.” Sở Cảnh Mộc gọi hắn rồi nhanh chóng tiến lên nghênh đón, “Hoàng Thượng truyền ngươi vào trong.”

Phượng Quân Úy mặc dù đang mỉm cười, nhưng ý hận lại thoáng qua trong mắt rồi nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, khóe môi hắn nở nụ cười châm chọc lạnh như băng hỏi “ Ông ta còn có thể sống bao lâu nữa?”

“Chắc không còn lâu nữa.” Sở Cảnh Mộc bình tĩnh tuyên bố, vận số của lão Hoàng đế đã hết, cho dù độc được giải, nhưng bị thể tử mình yêu nhất và đứa con phản bội làm cho ông chịu nhiều đau khổ sớm không còn chút sức lực. . . Cho dù còn sống cũng chỉ là một thể xác lạnh băng. . .

“Tốt lắm, ta muốn nhìn xem ông ta chấm dứt mạng sống thất bại này sớm hơn.” Vừa dứt lời, hắn lạnh lùng cười bước đi.

“Quân Úy, tạm thời đừng để hận thù che mắt, ngươi đang rất cần di chiếu truyền ngôi từ tay ông ta” Sở Cảnh Mộc lên tiếng nhắc nhở. . .

Bước chân của Phượng Quân Úy dừng lại vài giây, cũng không quay đầu nhìn lại, đôi mày tuấn tú nhướng lên, kiên định rảo bước đi về phía cửa cung, thẳng bước hướng về toà cung điện mười mấy năm qua hắn ngày nhớ đêm mong muốn hủy diệt nó..

Sở Cảnh Mộc ngẩng đầu nhìn sắc trời âm đạm, sự bất an trong lòng càng tăng, Vô Danh cùng Băng Nguyệt lẽ ra nên đến đây rồi. . . Hiện giờ hắn đang đứng ở điện Càn Khôn thông ra cửa cung, Sở Cảnh Mộc cười lạnh khi nhìn thấy Quang Vinh Vương đang vội vã chạy tới, trong ánh mắt của vị Vương gia này tràn đầy địch ý giống như muốn đem hắn băm vằm thành tương.

“Sở Cảnh Mộc, ngươi cố ý bỏ lại ta?” ánh mắt của Quang Vinh Vương rất giận dữ nhìn Sở Cảnh Mộc, hai mắt giống như đang phun ra lửa

“Ta nghĩ Quang Vinh Vương cùng mẫu tử của Tần Vương giằng co nhiều năm hiện tại ngươi thấy kết cục của bọn họ như vậy cảm thấy vui vẻ, không phải sao? Ta đã giúp ngươi đạt thành tâm nguyện” Sở Cảnh Mộc cười ôn nhu, nhìn không ra đó là vẻ tươi cười ác ý, hắn cười như gió xuân tháng ba, nếu so sánh với vẻ lãnh liệt thường ngày trong triều, bây giờ hắn giống như là một người khác, Quang Vinh Vương nhìn thấy vẻ mặt đó thật sự kinh hãi, bất an đẩy hắn ra chạy vội về hướng đại điện.

“Quang Vinh Vương.” Sở Cảnh Mộc cười thành tiếng, quay người lại, Quang Vinh Vương cũng dừng bước, xoay người, giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

“Các ngươi dám dùng Phù nhi uy hiếp ta, thì phải tự mình gánh lấy hậu quả . . .” Sở Cảnh Mộc cười vui sướng, ý bảo Quang Vinh Vương ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, có chút ác ý nói “ Ngươi nhìn xem màu trời. Tất cả đã quá muộn rồi!”

Sở Cảnh Mộc nhìn hình dáng của Quang Vinh Vương biến mất nơi cửa cung, mới dừng lại, vẻ lãnh liệt ngưng tụ trong mắt, nhìn Ngự lâm quân đang tới gần, sắc mặt lạnh lẽo làm cho không khí ở chung quanh giống như ngưng kết lại, lạnh làm cho người ta phát run.

“Phượng Quân Chính, cuộc chiến tranh giữa hai chúng ta đã chấm dứt, ta sẽ tự tay đánh bại ngươi. Lời thề kiên định của hắn như vẫn còn quanh quẩn trong không khí thật lâu không tan. Trong Di Trữ cung, Lục Phù ngồi dựa vào ghế, mưa gió bão bùng vừa mới qua đi, đất trời như chào đón một ngày mới, nhưng lòng nàng lại rất lo lắng. . . Nàng đang ngồi trên ghế đệm, nghe bên trong Hoàng cung truyền ra những tiếng xô xao không giống ngày thường, cảm thấy phiền não nâng chén trà lên, mũi hương thơm ngát không hề lọt vào mũi, nàng có chút đắm chiêu nhìn những lá trà đang trôi nổi trong chén ngọc trong suốt

Minh Châu, Minh Nguyệt đứng một bên, lẳng lặng nhìn nàng, có điểm lo lắng, nhưng lại không dám nói gì, họ đã hầu hạ nàng nửa năm, ít nhiều cũng biết được tính tình của nàng.

Bỗng nhiên cửa cung bị mở ra, Minh Châu, Minh Nguyệt nhú mày, nhìn thấy ánh mắt của Hàn Quý có điểm thâm độc, . . . Hai nàng bước tới hành lễ với hắn “Hàn gia”

Thấy hắn bước vào trong điện, Lục Phù cảm thấy khó hiểu, cũng nhìn ra trên mặt hắn có vẻ không tốt liền hỏi “ Ngươi là người nào?”

“Ta phải lấy mạng của ngươi, nếu không vì ngươi, Tần Vương sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay. Chính là bởi vì ngươi, Tần Vương mới không thèm nghe lời của chúng ta khuyên bảo đi vào cung, chính là bởi vì ngươi, quan hệ của nương nương cùng Vương gia mới trở nên căng thẳng, quyết liệt như thế, cho bên Quý Phi mới bán đứng Vương gia, tiện nhân, ngươi đáng chết! Một tay hắn rút bội kiếm ở thắt lưng, trong ánh mắt đầy vẻ thù hận. Hắn oán hận nói “ Chi cần ngươi chết, Vương gia mới hết hy vọng đồng ý rời khỏi đây, ngày sau có thể uy trấn thiên hạ. . .

Lời còn chưa nói hết, một đường kiếm đã vọt tới trước mặt Lục Phù, lòng nàng hoảng hốt, liền hạ ghế xuống, lúc này mới chợt nhớ ra Tần Vương đã phong toà nội lực của nàng chưa giải, cho nên vào lúc này nàng một chút nội lực cũng không có, trong nhất thời cảm thấy rất phiền não. Đường kiếm đang chém tới bất ngờ bị một chén trà ném ra làm chệch hướng đi, sọt qua bả vai của Lục Phù.

Hàn Quý Phi bán đứng Tấn Vương? Lục Phù sững sốt vài giây, lòng nàng như vừa bị một bàn tay ai nắm chặt, giống như bị chìm xuống nước, đó là một nỗi đau khác cốt ghi tâm, mặc kệ hấn có bao nhiêu hận mẫu thân của mình, nhưng bị thân nhân phản bội là một nỗi đau tận xương tủy.

“Minh Châu, Minh Nguyệt, các người đang làm gì?” Hàn Quý thu kiếm lại, giận dữ trừng mắt nhìn hai nàng, dĩ nhiên là hai người họ đồng thời ra tay, cho nên hấn mới thất bại không thể lấy mạng của Lục Phù, vì vậy về giận dữ trong mắt hấn là không thể nghi ngờ..

“Hàn gia, chúng ta vâng lệnh của Vương gia phải bảo vệ Sở Vương phi, tuyệt đối không thể để nàng gặp chuyện không may, cũng giống như người vậy” Minh Châu lạnh lùng nói

“Quả thực là phản rồi, các người là hai nha đầu không hiểu rõ tình thế, Vương gia nhất quyết muốn mang nàng theo, nhưng với tình hình này, nếu nàng không chết làm sao chúng ta có thể an toàn rồi khỏi? Hàn Quý giống như đang rít gào.

Trong lòng Lục Phù rất phức tạp, một trận chua xót dâng lên, sắc mặt của Minh Nguyệt trầm xuống, về lạnh lùng càng thêm rõ ràng. “Tóm lại chúng ta là phụng lệnh làm việc, nhưng Hàn gia lại làm trái ý của Vương gia, Vương gia ra lệnh người đến mang người đi không phải bảo người tới giết người?”

Lục Phù nhìn bọn họ, trên mặt có chút bất an cùng lo lắng, nàng lẳng lặng nhìn những thanh kiếm đang chạm vào nhau, đôi mi thanh tú nhú lại, thân thủ của Minh Nguyệt, Minh Châu tuy rằng cao, nhưng cũng không phải là đối thủ của Hàn Quý.

“Vương Phi, người chạy đi, Sở Vương gia có thể đang ở điện Càn Khôn, khi ra khỏi Di Trữ cung cứ đi về hướng tay phải, đi về hướng đó là sẽ gặp được ...

“Minh Châu bối rối hô to, trong lúc nói chuyện có chút phân tâm bị Hàn Quý chém một kiếm trên cánh tay, nàng đau đớn thét lên, máu tươi chảy ròng ròng...

“Tiện nhân, người ăn cây táo, rào cây sung.” Một tiếng hét lớn rất hung ác, Hàn Quý ra tay càng nhanh, không lưu tình chút nào

Lục Phù có chút kinh ngạc nhìn các nàng, họ lại kêu nàng đi tìm Sở Cảnh Mộc? Việc này cho thấy Minh Nguyệt, Minh Châu muốn bảo toàn tính mạng của nàng... Trong nhất thời yểu hần có chút khô nóng.

“Vương Phi chạy mau a!” Thấy nàng còn đứng yên ở đó, Minh Nguyệt hô to, dùng hết toàn lực ngăn cản Hàn Quý, không cho hấn đến gần Lục Phù

Lục Phù khẽ cắn môi, nhìn kiếm thế bức người của Hàn Quý, cố gắng đè nén sự lo lắng trong lòng nói, “Cảm ơn các người! Hãy bảo trọng.”

Nàng quay đầu vội vàng chạy ra bên ngoài, Hàn Quý rất muốn muốn chạy theo, nhưng bị Minh Châu, Minh Nguyệt liều chết ngăn cản, bước chân Lục Phù đột nhiên chậm lại.

Không để ý đến một tiếng thét đau đớn từ bên trong truyền ra, Lục Phù quyết tâm ra khỏi Di Trữ cung, vừa ra khỏi cửa liền hướng về phía bên phải mà đi, dọc theo đường đi, gió thổi nhẹ nhẹ, không khí nóng bức mang theo mùi máu tươi, nhẹ nhẹ thổi vào lòng nàng. Bóng đêm âm trầm có vẻ yên tĩnh, vạn vật im lặng như tờ, bởi vì trước đó Quang Vinh Vương đã mang quân bao vây toàn bộ hậu cung, tất cả cung nữ, thái giám đều bị lệnh cường chế giam giữ trong cung điện, cho nên trên con đường rộng lớn không có một bóng người, càng tạo ra vẻ tĩnh mịch trầm trọng.

Thân mình nhỏ xinh bước nhanh trong bóng đêm, lúc này nàng thậm chí nghĩ có thể trở lại nơi bến đỗ ấm áp kia... Cái gì nàng cũng không muốn tự hỏi hay quan tâm, sự lo lắng không thể khống chế được.

Có một ánh đuốc lóe lên phía đối diện làm Lục Phù dừng lại, sau khi nhìn thấy họ nàng nhẹ nhàng thờ ra, đó là Lâm Long mang theo một đội cấm vệ quân ước chừng mười mấy người...

Lâm Long nhìn thấy nàng, sắc mặt vui vẻ chạy nhanh tới quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến Vương Phi, Vương Phi vạn an!”

Đội nhân mã phía sau cũng quỳ xuống, đồng loạt lên tiếng vạn an.

“Lâm tướng quân, xin mau mau đứng lên!” Nhìn thấy người quen, Lục Phù cũng nhẹ nhàng thờ ra kêu bọn họ đứng dậy.

Những ánh đuốc nơi tường thành và hàng lang gấp khúc ở xa xa lóe lên ánh sáng mờ nhạt mờ lung, trong bóng đêm âm trầm càng làm cảnh vật thêm mờ ảo

“Vương gia đâu?”

“Hồi bẩm Vương Phi, Vương gia ở phía trước đại điện để chỉ huy Ngự lâm quân lùng bắt Tấn Vương đang chạy trốn.” Lâm long trầm ổn trả lời: “Vương Phi, thỉnh người cùng đi với thuộc hạ.”

Lục Phù gật đầu, như chợt nghĩ tới điều gì nói, “Lâm tướng quân, người phái vài người có thân thủ nhanh nhẹn qua bên kia một chút, có hai cung nữ đang cùng Hàn Quý giao đấu, sai họ hỗ trợ hai nàng ấy, sau đó mang các nàng đến gặp ta”

“Vâng” Lâm Long gật đầu, ý bảo vài tên thị vệ bên người hãy qua đó, bọn họ liền rời đi không một tiếng động.

Họ đi không bao lâu, Lục Phù mới an tâm thả lỏng một chút cho thần kinh bớt căng thẳng..., Nàng âm thầm nhắm mắt lại đánh giá con đường nhỏ ngày càng âm u, nhũn nhũn cẩn thận suy nghĩ, mặc dù không quay đầu lại, nhưng bước chân đã chậm đi rất nhiều, nhẹ nhàng hỏi “Tướng quân, người vừa rồi

mang theo đội binh mã muốn đi đâu vậy?”

“Hồi bẩm Vương Phi, thuộc hạ có mặt ở đây bởi vì Vương gia phải thuộc hạ đi đón Vương phi.” Lâm Long kính cẩn cúi đầu.

Cả người Lục Phù chấn động, kinh hãi cũng theo đến, nàng quay đầu lại liếc hẳn một cái, lúc này mới chú ý tới người tướng quân từ trước đến nay luôn trầm ổn vẫn đang cúi đầu.

Thì ra là người!

Bước chân của Lục phù càng ngày càng chậm, tim đập càng thêm dồn dập trong bóng đêm, phía trước không biết rốt cuộc có nguy hiểm gì đang đợi nàng? Chẳng lẽ nàng sẽ đi vào bẫy sao?

Lục Phù dừng bước, quay đầu lại, nhanh như tia chớp rút ra thanh kiếm bên hông Lâm Long đặt trên cổ hắn, những tiếng rút binh khí ra khỏi vỏ ở chung quanh đồng loạt vang lên, ánh sáng chói mắt từ những thanh kiếm lóe lên trong đêm làm cho sắc trời âm trầm càng thêm quỷ dị, không khí lập tức trở nên căng thẳng...

“Vương Phi, vào lúc nào ta đã lộ ra sơ hở?” Dù sao Lâm Long cũng là một nhân vật đã từng trải qua sóng to gió lớn, sau khi kinh ngạc qua đi liền tỉnh táo lại, hắn khó hiểu mở miệng hỏi.

Lục Phù lạnh lùng cười, nhìn quanh bốn phía, đều là những ánh mắt đang phòng bị, tay của họ đang nắm bên hông rực rạch, như hổ rình mồi nhìn thanh kiếm trong tay nàng, Lục Phù kéo theo Lâm Long lui từng bước, cười nói: “Ta đối với người có lòng nghi ngờ, có rất nhiều sự việc người không biết, Sở Cảnh Mộc nói hắn sẽ tự mình đón bốn Vương Phi, sẽ không thể không giữ lời hứa mà phải người đến”

Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Long đầy vẻ lo lắng cùng thống khổ... Trách không được hắn thường xuyên nhìn thấy ánh mắt như có như không của Vương gia, hầu như mọi sự lúc sau này đều do Tiểu Nhạc đi làm, Vương gia ít khi dùng đến hắn, thì ra Vương gia đã âm thầm hoài nghi, hắn không khỏi cười khổ, cười đến chua xót bị thương, trong mắt hắn có ngấn lệ.

Thế mới biết, Sở Cảnh Mộc vẫn luôn cho hắn thêm cơ hội!

Nhưng đã chậm mất rồi!

Lục Phù nhún mảy, nhìn về mặt trầm trọng chua xót của hắn, có chút đăm chiêu, “Vì cái gì người lựa chọn con đường này?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 74: Cung biến (2)

Lâm Long cúi đầu, thật lâu mới thốt ra một câu, “Thuộc hạ không còn lời gì để nói!” Từng bước từng bước sai, kết quả là cái gì đúng? Cái gì sai? Giới hạn của chúng căn bản là rất mơ hồ, những việc phản bội hắn làm tất cả đều do cam tâm tình nguyện cho nên hắn không còn gì để nói. Việc này có thể giải thích vì sao ba bốn lần nàng gặp phải sát thủ, đều là do hắn trước đó đã đem hành tung của nàng tiết lộ cho người khác, còn nữa vì sao đa điều cực hiểm lại bị phát hiện nơi hiện trường án mạng, cũng là do hắn giở trò sau lưng. Trong lúc nhất thời nàng cảm thấy rất tức giận, nhưng hơn tất cả chính là không thể tin. Hắn cùng Tiểu Nhạc từ nhỏ là những Tướng quân lớn lên trong Vương phủ, đối với Sở Cảnh Mộc trung thành và tận tâm, tuyệt đối không hai lòng, nàng không hiểu cái gì đã làm hắn thay đổi, làm cho hắn cam tâm tình nguyện vứt bỏ ân tình dưỡng dục trong hơn hai mươi năm của Vương phủ, nhưng cho đến lúc này hắn vẫn ngậm miệng không nói một câu. Lục Phù cảm thấy đau lòng, Sở Cảnh Mộc có lẽ đã sớm biết kẻ phản bội là hắn, nhưng vẫn nhẫn nhịn không nói, sợ chính mình không thể tiếp nhận sự thật này, một sự phản bội trắng trợn như vậy chắc sẽ làm hắn đau thấu xương. Ngay cả gió nhẹ cũng trầm trọng thêm vài phần, nàng thở dài, vì Sở Cảnh Mộc mà cảm thán. “Các người rốt cuộc là ai?” Lục Phù lạnh giọng hỏi, mang theo một chút phẫn nộ. Nàng nhìn ra được những người này không có một người nào là thị vệ của Sở vương phủ. Sắc mặt của bọn họ đều lạnh như băng, không chút biểu tình, vẫn trừng mắt nhìn thanh kiếm trong tay nàng, bọn họ vây quanh hai người ở giữa, một chút ý tưởng lui ra cũng không có, ánh mắt đều rất lợi hại vô tình. Bỗng nhiên có một giọng cười dễ nghe từ đâu truyền đến, có điểm quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ, Vân Uyển Phù một thân nam trang đang đi tới, trên mặt là vẻ tươi cười ác ý đập vào mắt nàng. Lục Phù trừng lớn như không thể tin được, nàng ta giả dạng một tên thị vệ, dung nhan quốc sắc thiên hương trong bóng đêm tỏa ra khí lạnh bức người len lỏi vào lòng nàng, làm nàng cảm thấy lạnh giá. “Thế nào? Người thật kinh ngạc sao? Tô lục phù.” Nàng cười có chút thâm độc. “Xem ra ta làm người thật đúng là thất bại, thì ra có rất nhiều người hận ta.” Lục Phù nhìn bọn họ, cười cười tự giễu. Thanh kiếm đang đặt trên cổ Lâm Long có chút thả lỏng, bởi vì nàng vừa nhìn thấy có điểm chua xót xẹt qua trong mắt hắn, nàng dường như đã hiểu được tám chín phần Cảm tình—— thật sự hại người rất nặng! Chỉ vì một tình yêu đơn phương, hắn cam tâm tình nguyện buông tay tất cả, nếu không phải đang bị bao vây, nàng thật sự muốn hỏi hắn một câu, làm như vậy có đáng giá không? Vân Uyển Phù nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn thanh kiếm trong tay Lục Phù, đối với ánh mắt tha thiết của Lâm Long giả vờ làm như không thấy “Người ở trong Hoàng cung nửa năm, chắc cũng không tệ” “Cầm y tư lự, son hào hải vị, Hoàng cung này người bình thường sao có thể với tới, dĩ nhiên là rất tốt, tất cả đều là ta tặng cho người, người phải nói lời cảm ơn ta mới phải” Lục Phù cũng cười, có ý kéo dài thời gian, vừa cười vừa nói “Con người của ta từ nhỏ có một thói quen không tốt, người khác làm cho ta không thoải mái, ta cũng sẽ không để nàng sống khá giả” Giương mắt mềm mại của Vân Uyển Phù có chút nhăn nhó, vắn vẹo, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ, chỉ lạnh lùng cười, nhìn Lục Phù giống như đang tìm một thứ gì trên mặt nàng, vẫn không lên tiếng. “Sở vương phi, hừ!” Nam tử bên

cạnh từ này giờ không nói gì chợt hừ lạnh, oán hận nhìn nàng “ Hôm nay, ta sẽ đưa ngươi xuống suối vàng để thỉnh tội với huynh trưởng của ta” “Dưới suối vàng? Huynh trưởng?” Lục Phù cười lạnh “ Huynh trưởng của ngươi lại là thần thánh phương nào?” “Là Lưu Thuận, nếu không phải vì muốn được một kẻ gây tai họa như ngươi tới tay, Tấn Vương cũng sẽ không dùng sự hi sinh huynh trưởng của ta để trao đổi, ngươi là kẻ đầu sỏ gây ra tất cả” Tay hắn đặt trên trường kiếm bên hông chợt động, bảo kiếm trong nháy mắt đã được rút ra khỏi vỏ, mũi nhọn lạnh lẽo lóe lên. Tuy nhiên hắn bị Vân Uyển Phù ngăn lại, nàng cười nói: “Trưởng quân làm gì tức giận như thế, bôn Vương phi còn có việc muốn hỏi nàng.” “Ta nghĩ ngươi tìm lầm đối tượng trả thù rồi, người hại chết huynh trưởng của ngươi là Tấn vương gia, ngươi làm phản, quy thuận Quang Vinh vương để đối phó hắn cũng không có gì đáng nói, nhưng tại sao lại tìm ta? Lục Phù nở nụ cười, cười đến châm chọc “ Ta tiếc cho ngươi là một nam tử hán đại trượng phu, nhưng lại để cho một nữ tử nhỏ bé lợi dụng, tự tay hủy đi tiền đồ của mình.” Lục Phù lạnh lùng nhìn một màn này, nàng đã sớm biết bề ngoài của Vân Uyển Phù thoát nhìn có vẻ yếu đuối nhưng tâm tư cũng thâm trầm như ai, nàng ta cũng biết mượn dao giết người, tính toán như vậy thật là đáng khâm phục. Nơi đây, mỗi người đều tính toán, đều cân nhắc lợi hại, đến tột cùng ai sẽ hơn ai? Không nghĩ tới nàng tử nhỏ tính thông mưu lược, nhưng trong lần cung biến này nàng phải khoanh tay đứng nhìn, cái gì cũng chưa làm, việc duy nhất nàng nhúng tay là muốn đánh cuộc cảm tình của Sở Cảnh Mộc, nước cờ hiểm này thật sự cực kỳ nguy hiểm. Trong lần cung biến này, có nhiều người tham dự như vậy thật ngoài sự định liệu của nàng. Từ sau khi Vân Uyển Phù xuất hiện, Lâm Long chỉ một mực im lặng không lên tiếng, trong mắt hắn là vẻ bi ai sâu thẳm, khi Uyển Phù cùng Sở Cảnh Mộc mền nhau hắn cố giấu đi cảm xúc của mình với nàng, trong cảm nhận của hắn nàng vẫn luôn là một nữ nhân dịu dàng thuần khiết, nhưng hiện tại một chút hình ảnh đó cũng không nhìn thấy. “Ngươi thất vọng rồi sao?” Lục Phù nhẹ nhàng hỏi Lâm Long nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vân Uyển Phù. Lâm Long không đáp lại, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, duy nhất chỉ có ánh mắt bi ai là nổi lên suy nghĩ trong lòng hắn. “Mặc kệ là ai, sau khi đã trải qua một hồi đau thấu tâm can cũng sẽ thay đổi, ngay căn bản thân mình cũng không nhận ra” Bản thân nàng không phải là một ví dụ tốt nhất sao? Nàng nhớ tới hình dáng của tỷ tỷ khi còn nhỏ đứng dưới cội mai mùa đông trong tuyết, nhớ về mặt hiền lành uy nghiêm của phụ thân, nhớ giọng nói dịu dàng của mẫu thân, nhớ ca ca bị phạt nhưng quật cường không cam lòng khuất phục. duy chỉ có. Duy nhất chỉ có. nàng đã quên hình dáng của chính mình, quên thật nhanh và gần như quên hoàn toàn. Hiện tại Vân Uyển Phù cũng giống như nàng, giống nhau ở chỗ nàng ta đã trở nên nhẫn tâm, giống nhau đều không có lương tâm, giống nhau biết thức thời. Sắc mặt có chút biến đổi, Vân Uyển Phù nén giận trừng mắt nhìn nàng, bởi vì những điều Lục Phù nói chính là sự thật, hiện giờ nàng ngay cả chính mình cũng không nhận ra” Không nghĩ tới ngươi sẽ nói ra những lời này” Uyển Phù nhìn nàng, có chút do dự, giống như trong lòng đang đấu tranh dữ dội, một lúc sau mới lấy từ trong lòng ra một khối ngọc bội. Tay nàng có chút run rẩy, tiến lên vài bước, trong mắt ngay có điểm hoảng hốt, sợ hãi mà ngay bản thân nàng cũng không nhận ra, Uyển Phù lật mặt sau của khối ngọc bội đưa tới trước mặt Lục Phù, hai chữ Phương Đông như in vào mắt nàng “ Ngươi còn nhớ nó không?” Cả người Lục Phù chấn động, nàng như thể nào lại không nhớ rõ, đó là lần duy nhất từ lúc chào đời nàng bị người khác ám toán mà không thể đáp trả lại một lần, mặc dù ẩn tượng về người thiếu niên chơi cờ có chút mơ hồ, nhưng loại tư vị bị người gài bẫy tính kẻ nàng không thể nào quên. Nhưng nàng ta làm vậy là có ý gì, tại sao lúc này lại lấy ra khối ngọc bội? Không lẽ nàng ta đã biết thân thế của nàng? Nhưng vì sao biết được?” Thấy Lục Phù không trả lời, ánh mắt nàng chỉ nhìn đăm đăm khối ngọc bội kia, trong lòng Uyển Phù rất đau khổ, như vừa bị một đá kích thật lớn, thân hình yếu đuối lùi về sau mấy bước, nước mắt đã tràn ra khoeo mí, trên mặt đầy vẻ hỗn loạn, thì thào lặp đi lặp lại “ Quà nhiên là ngươi. Quà nhiên là ngươi.” Từ sau buổi tối Sở Cảnh Mộc nói hắn đã tìm được chủ nhân của khối ngọc bội, nàng vẫn không dám đối mặt với vấn đề này, nàng sợ rằng nếu hắn khám phá ra sự thật, về sau quan hệ của hắn cùng nàng sẽ bị xóa hết, theo thời gian trôi qua, có lẽ hắn ngay cả nàng là ai cũng không nhớ rõ, thậm chí sẽ quên tên của nàng, về mặt của nàng, khi tưởng tượng đến đây, lòng nàng đau nhói, với trí tuệ của nàng cũng không ngăn được cảm giác đau khổ tận tâm can này. Nàng đã đoán có thể thiếu nữ đó là Lục Phù, nhưng không có bằng chứng, trong lòng cầu nguyện hàng ngàn hàng vạn lần không phải là nàng ta, như vậy thì thiếu người bên cạnh của Sở Cảnh Mộc sẽ là nàng, bởi vì trong ba năm quen nhau, nàng biết rõ chủ nhân của khối ngọc bội đối với Sở Cảnh Mộc đại biểu cho vị trí gì, đó là người duy nhất có thể tồn tại trong trái tim lạnh như băng của hắn. Trong thời gian ba năm đó hai người rất gần bó với nhau cho nên mặc dù nàng có bất an và lo lắng nhưng do đang chìm đắm trong nhu tình của hắn nên nàng đã xem nhẹ nỗi bất an đó. Nàng vẫn nghĩ cả đời này hắn chỉ nhớ tới nàng Đêm nay nàng xuất hiện tại đây, đơn giản vì nàng muốn chứng thực thiếu nữ ngày xưa có phải là Lục Phù. Quà nhiên đúng như nàng dự liệu. Nàng đã hao hết tâm tư để xáo trộn mỗi nhân duyên này, ba năm thời gian ngọt ngào hạnh phúc kia là do nàng chính mình tranh thủ được, nàng vốn nghĩ đã nắm trong tay cả đời. Lục Phù nhìn ánh mắt Uyển Phù có điểm điên cuồng hoảng loạn cũng lóe lên sự tuyệt vọng, không tự chủ nhíu mày, nàng cảm nhận được loại tuyệt vọng này rất giống sự tuyệt vọng của nàng trong buổi tối khi nhìn thấy gia đình nàng bị diệt môn, nỗi tuyệt vọng đó giống như toàn bộ thế giới đã vứt bỏ nàng, đứng giữa trời đất bao la, bốn bề tuyết bao phủ, cảm nhận được trời đất mệnh mông như không có chỗ cho mình dung thân, lòng đầy chua xót và tuyệt vọng, đó là một sự tuyệt vọng sống không bằng chết. Mọi người xung quanh đều khó hiểu nhìn nàng giống như điên dại, đều buồn bực, Lâm Long nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy, rất đau lòng, nếu không phải kiếm của Lục Phù còn đặt trên cổ hắn, hắn đã chạy vọt qua bên người Uyển Phù. “Vì cái gì ngươi không chết? Vì cái gì.” Nàng hướng về Lục Phù hô to, phẫn nộ và cuồng loạn. Lục Phù chỉ lắng nghe cũng không đáp lại. “Ngươi không muốn tự tay giết nàng sao? Đi đi a. Giết nàng.” Uyển Phù hướng về phía Lưu Tự hô to, hô giống như điên loạn. Lưu Tự nhìn nàng, thoáng trầm ngâm một lát, sau đó giờ kiếm lên làm Lục Phù kinh sợ, nàng không nghĩ Vân Uyển Phù lại nhẫn tâm như thế, hoàn toàn không một chút để ý đến mạng sống của Lâm Long đang nằm trong tay nàng, Lục Phù nhanh chóng đẩy hắn ra. Sau khi Lâm Long được tự do lập tức bay tới bên người Vân Uyển Phù, sắc mặt cực kỳ lo lắng, hai hàng lông mày đen nhũn chặt vào nhau cùng một chỗ, nhưng vẫn không mở miệng hỏi, chỉ nhìn đăm đăm vào vẻ mặt tuyệt vọng của nàng. “Tại sao ngươi không ra tay?” Uyển Phù cười trống rỗng, lạnh lùng nhìn bọn họ. Lâm Long nhìn theo ánh mắt của nàng, không nói lời nào. Trong lòng nảy sinh một sự tuyệt vọng, bị thương. Bởi vì nội lực của Lục Phù bị phong tỏa, thanh kiếm trong tay nàng đánh ra chỉ có chiêu thức, không thể nào chống lại nội lực hùng hậu của Lưu Tự, gặp phải chấn động làm cổ tay của nàng run lên, Lục Phù sử dụng kiếm chiêu đối phó hắn, tận lực tránh cùng hắn đụng chạm trực tiếp, mặc dù nàng đã cố hết sức, nhưng không bao lâu mồ hôi đã toát ra đầm đìa. Lâm Long nheo mắt nhìn, tất cả về mặt đều giấu đi trong ánh mắt. Bình tĩnh nhìn Lục Phù đang cố hết sức ứng phó, cái gì cũng không nói. Đó là Vương phi của Sở Cảnh Mộc. là thể tử hán quý như mạng của mình. Là người quan trọng nhất trong lòng hắn. “Ngươi thật sự muốn nàng chết sao?” Về tuyệt vọng trong đôi mắt chậm rãi biến mất, hắn nhìn về mặt cuồng loạn, phức tạp của Uyển Phù lên tiếng hỏi. Những âm thanh ở chung quanh không lọt vào tai Uyển Phù, nàng cảm thấy tuyệt vọng và bị thương. Có một loại yêu, đó là yêu cho đến chết.

Nàng tranh thủ được mấy năm hạnh phúc, hy vọng cả đời của nàng đã bị hủy đi, hai người đều là đóa Phù dung của kinh thành, đến cuối cùng là ai nợ ai?

Cho dù có được ba năm thời gian ngọt ngào làm bạn với Sở Cảnh Mộc, nhưng đó là do hắn nhận lầm nàng là người của năm xưa, hắn muốn tìm thiếu nữ quen thuộc của ngày xưa, nhưng có đôi khi nhìn thấy sự thất vọng thoáng qua trong ánh mắt hắn làm nàng đau thấu tâm can, nó thường xuyên nhắc nhở nàng, hạnh phúc này là do nàng chiếm đoạt của người khác. Không nghĩ tới cuối cùng tất cả cũng trở về quỹ đạo.

Sự kiện xảy ra trong hoa viên của Vân phủ, giống như đã thay đổi hướng của dòng sông, không biết nó sẽ chảy về phương nào, nhưng có lẽ nó có phương hướng cùng định số. Rõ ràng tất cả đều do định số.

Nhưng nàng không cam lòng. Cảm tình này nàng đã dày công duy trì nhiều năm, hao hết tâm tư mới làm cho ánh mắt của Sở Cảnh Mộc chú ý đến

nàng, nhưng về sau lại bị hấn quên đi không còn một mảnh, nàng thật sự không cam lòng.

Trong sắc trời âm u, tất cả cảnh vật đều trở nên mờ lung...

“Cho dù Vương phi có xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể nào hoà hợp lại với Vương gia như trước.” Lâm Long đau đớn mãnh liệt lên tiếng.

“Ta biết!”

“Làm như vậy lại có ích gì?”

“Ta không biết!” Một câu trả lời mờ mịt, đúng vậy! Rốt cuộc sẽ có ích gì? Nàng cùng Sở Cảnh Mộc không thể nào quay về những ngày tháng cũ, nàng làm vậy vì không cam lòng sao? Hay vì báo thù? Nhưng sau đó thì sao? Nơi đó có phải là chỗ cho nàng dung thân?

Một nỗi bi thương dâng lên trong lòng Uyển Phù, đất trời mờ mịt, rốt cuộc nơi nào mới là chỗ cho nàng dung thân?... Nhìn thấy cánh tay Lục Phù bị chém một kiếm, máu chảy đầm đìa...

“Nếu có chuyện không may xảy đến với Vương phi, Vương gia sẽ hận ngươi!”

Lâm Long bất đắc dĩ nói một câu, hoàn toàn đánh trúng vào yếu điểm của Vân Uyển Phù làm cho thân hình mảnh mai chấn động, nàng xoay người, vỗ tay, một âm thanh giòn tan vang lên trong bóng đêm, Vân Uyển Phù cảm thấy đau đớn và phẫn nộ vô cùng, điên cuồng hô to “Ngươi cầm miệng cho ta, không cần nói nữa!”

Sở Cảnh Mộc sẽ hận nàng! Những lời này, ngay cả tưởng tượng thôi cũng làm nàng đau lòng.... Một câu nói của Lâm Long giống như hàng vạn mũi tên bắn vào lòng nàng...

Ánh mắt của Uyển Phù càng thêm cuồng loạn, vẻ mặt đầy đau khổ..

Nàng không muốn hấn hận nàng, không muốn hấn quên nàng... Phải làm như thế nào mới khiến cho Sở Cảnh Mộc nhớ rõ nàng...

Vân Uyển Phù dường như đang rơi vào một trạng thái điên cuồng.... Trên tay Lục Phù máu tươi vẫn chảy ròng ròng, nàng sớm đã trở nên run rẩy, lại cố gắng hết sức làm cho mình tỉnh táo để kéo dài thời gian, trong lúc vô ý, thanh kiếm trong tay đã bị Lưu Tự đánh bật văng ra xa, một đường kiếm nữa đánh tới làm nàng tránh không kịp... Khi Sở Cảnh Mộc đuổi tới cũng là lúc hấn nhìn thấy đường kiếm vô tình kia đang hướng ngay ngực của Lục Phù... Lòng hấn đột nhiên căng thẳng, trong nháy mắt không thể thờ được “Phù nhi...Cẩn thận...!”

Khi Sở Cảnh Mộc vừa xuất hiện, Vân Uyển Phù đã chú ý đến hấn, trong mắt hấn thật sự đã hoàn toàn quên nàng bởi vì hấn không nhìn nàng một cái.

Nét mặt điên cuồng trên mặt Uyển Phù đã biến mất, hành động kế tiếp của nàng không ai có thể ngờ tới được, nàng dứt khoát vọt lên, đẩy Lục Phù ra, chắn ở trước mặt...

Mọi người ngẩn ngơ khi nhìn thấy một màn đó, nhất là Lục Phù và Sở Cảnh Mộc, nàng đầm đìa nhìn từng giọt từng giọt máu tươi theo thanh kiếm nhỏ xuống mặt đất...

“Không...” Một tiếng gào thét bị thảm vang lên, thê lương cùng tuyệt vọng...Lâm Long đã vọt qua...

Lưu Tự cũng ngây người, hấn không đoán được kết quả này, thanh kiếm cắm trước ngực Uyển Phù, máu tươi từng giọt từng giọt nhiễm đỏ cả mặt đất..

“Phù nhi.” Sở Cảnh Mộc lắp bắp kinh hãi, chạy vội qua, mắt liếc cánh tay bị thương của Lục Phù, rồi đi đến bên người Vân Uyển Phù...

Lâm Long thối lui từng bước, trong mắt ngẩn lẹ, nước mắt của nam tử quý giá như hoàng kim lại tràn đầy trong mắt, hấn quỳ trên mặt đất với vẻ mặt thống khổ và thân mình run rẩy...

“Vi cái gì? Vi cái gì phải làm như vậy?” Sở Cảnh Mộc thế nào cũng không nghĩ nàng sẽ cứu Lục Phù...Cho dù là ai cũng sẽ không là nàng! Đó là Uyển Phù mang lòng thù hận đến cực điểm, đó là một Uyển Phù đã biết Lục Phù giết cha của mình!

Sắc mặt của Vân Uyển Phù tái nhợt không còn chút máu, mặc dù trắng bệch như tờ giấy, lại cười thỏa mãn “Làm như vậy ngươi sẽ...Nhớ kỹ ta...Vĩnh viễn sẽ không quên ta...Chỉ cần nhìn thấy nàng...Ngươi sẽ nghĩ đến ta...Là ta dùng mạng sống của mình để cứu nàng...Cảnh Mộc, về sau ngươi...Sẽ không quên...Phù nhi...Đúng không?”

Lục Phù cố trấn an, thì ra là nguyên nhân này? Nhìn nàng trong lòng ngực của Sở Cảnh Mộc máu chảy ròng ròng, Lục Phù cảm thấy giống như vừa bị người cho một cái tát, tâm tình phức tạp lần lượt thay đổi

Có điểm gì ai cùng thống khổ.

Nàng ta nói không sai, như vậy, ngày sau mỗi khi Sở Cảnh Mộc nhìn thấy nàng đều sẽ nhớ đến Uyển Phù, mạng sống của thê tử hấn đã được một nữ nhân dùng chính mạng sống của mình đổi về, Uyển Phù làm tất cả chỉ vì nàng muốn hấn không thể quên nàng.

Tình nhân cũ đã dùng bản thân để đổi lấy mạng sống của thê tử mình, điều đó có thể làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải cảm động, không phải sao? Lục Phù châm chọc nghĩ, dường như muốn khóc, nàng nên nói tiếng cảm ơn Vân Uyển Phù sao?

Nàng cùng Uyển Phù, thủy chung một người ở dưới ánh mặt trời, một người ở trong bóng ma, đến chết đều là như vậy, chưa bao giờ hai người cùng đứng ở một nơi ấm áp. Cái chết bình thường không đáng sợ, đáng sợ chính là cái chết sẽ làm cho người ta bị ngăn cách, ánh mắt Lục Phù chậm rãi nhìn xuống, thấy một bên mặt thanh nhuận của Sở Cảnh Mộc hiện ra vẻ cực kỳ phức tạp.

Đó là sự hèn yếu của tình yêu, hay là sự vĩ đại của tình yêu...

Đôi môi tái nhợt của Vân Uyển Phù nhuộm đầy máu đỏ tươi, nhìn thấy mắt của Lục Phù ửng đỏ, nàng yêu Sở Cảnh Mộc bao nhiêu? Tình yêu đó đáng giá đến nỗi ngay cả tính mạng mình cũng không cần, để bảo vệ tính mạng kẻ thù của nàng...

Trong giờ phút này, Uyển Phù làm cho nàng cảm thấy mình thật tàn nhẫn!

“Vì cái gì người lại làm như vậy...” Nàng thì thầm tự nói với mình, từng bước lui về phía sau, tiềm thức bảo nàng phải rời khỏi nơi này, rời đi bọn họ... Lệ trong mắt không thể đè nén cuối cùng tràn ra mi, từng bước lùi về sau, nàng nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy hình ảnh thảm thiết trước mặt...

Nàng muốn thoát đi loại cảnh tình này, muốn ép mình quên đi sự rung động vừa mới phát sinh, ép mình quên ngực của Uyển Phù đang chảy máu không ngừng..

Màu máu đỏ đến chói mắt cùng bi thương.

“Loại đau này rất mơ hồ, nhẹ nhẹ nhưng lại đau tận xương tủy, loại rung động này không mãnh liệt, lại rõ ràng làm nàng rung động tận đáy lòng vốn lạnh như băng...”

Nàng nguyện ý chết đi, cũng không muốn Uyển Phù cứu nàng, nhất là nàng ta...

“Khối ngọc bội.” Vân Uyển Phù run run từ trong lồng ngực lấy ra khối ngọc bội, nàng cười giống như được giải thoát “TaVật trở về chủ của nó....Ta nên sớm hiểu được....Nó không phải là của ta.....Cho dù cưỡng cầu cũng vô dụng...”

“.” Sở Cảnh Mộc ôm nàng, tâm tình của hắn vào lúc này cực kỳ phức tạp. Nhưng nhiều nhất chính là áy náy.

Lúc này Quang Vinh vương vừa chạy tới, nhìn người của Uyển Phù đầy máu và mạng sống đang bị đe dọa, thê tử của hắn đang nằm trong lồng ngực một nam nhân khác, nàng đang dần dần rời khỏi thế giới tàn khốc này...

“Cảnh Mộc...trong ba năm hạnh phúc của chúng ta.....Người trong mắt người...rốt cuộc là ai?” Mặc dù đã gần kề cái chết, nàng vẫn không cam lòng, muốn chính tai nghe câu trả lời cho sự thắc mắc và khủng hoảng mà nàng dằn vặt từ bấy lâu nay.....Nàng muốn nghe hắn xác nhận...

Sở Cảnh Mộc nhìn ánh mắt của nàng đang tràn ngập hy vọng, thật lâu không trả lời, hắn cảm nhận được nàng càng ngày càng yếu, dường như mạng sống của Vân Uyển Phù sắp chấm dứt...

Máu tươi không ngừng trào ra, nàng cười thê lương, “Ta đã biết câu trả lời của người...Cảnh mộc...Ta thật sự...Thật sựYêu người..”

“Phù nhi.” Sắc mặt của Sở Cảnh Mộc hơi hơi buông lỏng, trái tim mềm nhũn, hắn biết Uyển Phù yêu hắn. Sắc mặt hiện lên do dự cùng phức tạp, vừa muốn nói gì, chợt nghe thấy âm thanh sắc bén của Bôn nguyệt và Băng nguyệt.

“Vương phi cẩn thận!”

Nghe tiếng thét kinh hoàng, Lục Phù vừa mới quay đầu lại đã bị điểm huyệt, Tấn vương ôm vai nàng, cười đến cạn răng ôm lấy Lục Phù phóng đi.

“Vương phi.” Băng Nguyệt, Bôn nguyệt cùng Vô Danh lập tức đứng dậy đuổi theo.

“Phù nhi.” Sở Cảnh Mộc hoảng hốt, nhìn xuống Uyển Phù đang hấp hối trong lồng ngực, bất đắc dĩ nói “Thật xin lỗi...”

Hắn buông nàng ra đứng bật dậy, nhìn Lâm Long thật sâu cắn răng nói “Người đã làm cho Bôn vương thất vọng”

Dứt lời, hắn xoay người phóng đi.

Vân Uyển Phù nằm trên mặt đất, máu tươi từng giọt từng giọt chảy đỏ thẫm cả mặt đất. Quang Vinh vương vừa đi tới, sắc mặt phức tạp, phát tay biểu Lâm Long tránh ra, hắn cười, nâng Uyển Phù đang hấp hối trên mặt đất lên, chậm rãi lau máu trên khóe môi nàng, “Người làm vậy để làm gì? Như vậy không phải thành toàn cho bọn họ...”

Hắn cười u lãnh có điểm ác độc “Ta biết người không cam lòng...Ta cũng giống người không cam lòng, Sở Cảnh Mộc dám lừa dối ta, ta sẽ không để cho bọn họ hạnh phúc...Phù nhi, tại sao người ngốc quá vậy!...Như thế cũng tốt, đời này của người làm một việc tốt nhất chính là giúp Lục Phù cản một kiếm....ha ha...Như vậy, ta mới có thể uy hiếp Sở Cảnh Mộc....”

Lâm Long mơ hồ nghe thấy tiếng cười ác độc của hắn, tay đang nắm chặt thanh kiếm nhúc nhích, gân xanh nổi lên đầy mặt...

Vân Uyển Phù dường như bị kích động, ngực thở hỗn hển, cổ sức nuốt nuốt xuống....Hai cánh tay trắng nõn vô lực buông lỏng, giây phút này nàng không còn phải chịu những gì ai khi còn sống...

Về cười trên mặt của Quang Vinh vương càng thêm u ám lạnh lẽo, những giọt lệ nam nhi của Lâm Long ứa ra một lần nữa ..

Sở Cảnh Mộc cùng Tiểu Nhạc chạy theo Vô Danh, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt đến một toà lãnh cung, thấy bọn họ đứng ngẩn ngơ ở đó, giống như đang tìm một vật gì. . .

“Vô Danh, sao lại thế này? Phù nhi đâu?”

“Hồi bẩm Vương gia, khi chúng ta đuổi tới đây đã mất đi tung tích của họ” Vô Danh lo lắng nhìn hắn, đôi mày anh tuấn nhíu lại.

“Cái gì?” Cả người Sở Cảnh Mộc chấn động, Hoàng cung trên cơ bản đã bị hắn nắm trong tay, bọn họ có thể trốn bằng cách nào? Huống chi bọn họ còn phải mang theo Lục Phù.

“Chỗ này là lãnh cung, Vương gia, chắc vùng phụ cận của nơi này nhất định có mật đạo, xem ra chúng ta cần phải tìm bản đồ của Hoàng cung.” Băng Nguyệt bình tĩnh phân tích .

Gió đêm thổi vào lòng mọi người. Làm cho không khí thêm trầm trọng.

“Tiểu Nhạc, đem tất cả bản đồ mới nhất của Hoàng cung đến đây.” Sở Cảnh Mộc quát lên.

“Không cần đâu!” Một giọng nói dễ nghe từ xa truyền đến. Sau đó có một nam tử đang đi tới, hắn trầm tĩnh nói “Ta biết mật đạo ở nơi nào”

“Quân Úy.”

“Ta ở lãnh cung mười mấy năm, cũng trở nên quen thuộc với những việc kì lạ trong Hoàng cung này” hắn cười tà mị, ẩn chứa chút trào phúng trong đó.

Trong đêm đen có một nhóm người lén lút ra khỏi hoàng cung, hướng về phía thành Bắc mà đi.

Từ mật đạo đến khi ra khỏi cung bị Tần vương dẫn theo, Lục Phù một câu cũng không nói, cả người giống như một con búp bê đang mất hồn mất vía. . . Trên mặt là một mảnh tĩnh mịch, cảnh thể lương vừa mới xảy ra vẫn còn đang xoay vòng vòng trong đầu nàng.

Vân Uyển Phù từ trước đến nay đều rất hận nàng, nàng ta mượn dao giết người, cố tình hãm hại nhưng đến giây phút cuối cùng lại dùng sinh mạng của mình để cứu nàng, cố tình vì nàng. . .

Lục Phù cảm thấy tất cả sức lực dường như tan biến trong nháy mắt. . .

Cứu nàng thì như thế nào? Lục Phù cười lạnh, chuyện đã đến nước này, nàng không thể để sự tình tùy ý phát triển, nếu không, càng ngày càng có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đột cung biến này, có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Ánh mắt nàng đầy vẻ kiên định nhìn túi thơm bên hông

Lục Phù vẫn không cử động tùy ý Tần Vương dẫn đi, hắn giúp nàng băng bó vết thương trên cánh tay, rất nhẹ nhàng vì sợ làm nàng đau, một Vương gia chưa bao giờ làm qua những việc này cho nên hắn thật vụng về nhưng lại rất cẩn thận, do bị mất máu quá nhiều, hai cánh môi nàng trở nên trắng bệch và lạnh như băng.

“Vương gia chuyện không tốt rồi, cửa thành phía bắc đã bị phong tỏa !” Sắc mặt của nam tử áo xám có vẻ khẩn trương đẩy cửa tiến vào, cũng không thêm đề ý Lục Phù đang ở đây, kích động thông báo.

Trong mắt Tần Vương hiện ra vẻ tàn bạo, rít gào “Mục Phong, tên vô lại này!”

Lục Phù cảm thấy khó hiểu nhìn hắn đi tới đi lui đầy lo lắng, trong lúc này hắn không có khí phách như lúc ở Hoàng cung, rất hồn nhiên trước mặt nàng biểu lộ tất cả cảm xúc ra ngoài. Trên mặt đầy vẻ giận dữ và tàn bạo, nhìn thấy hắn như vậy bỗng nhiên nàng vì hắn mà cảm thấy bi ai, từ xưa đến nay đều như thế, được làm vua thua làm giặc. . . .

Kiều hùng nhất định sẽ không thắng được anh hùng.

Chỉ trong một đêm hắn đã mất đi tất cả, loại thống khổ cùng tuyệt vọng này, nàng so với người khác càng rõ ràng hơn. . .

Không hiểu tại sao nàng cảm thấy đau lòng. Mặc dù nhạt nhưng cũng rất rõ ràng. . .

“Bốn cửa thành đều đã bị Mục Phong chiếm giữ” Hắn oán hận nói “Vương gia, chúng ta đã bị hắn lừa, hắn thế nhưng cùng Sở Cảnh Mộc thông đồng với nhau, có hắn trấn thủ ở cửa thành, sợ rằng chúng ta không thể ra khỏi thành. . .”

“Chết tiệt, thật là vô liêm sỉ! Chết tiệt Sở Cảnh Mộc!” Một tay Tần vương cầm lấy chén trà trên bàn, hung hăng ném vào tường, một âm thanh loảng xoảng vang lên “Mục Phong một chút quan hệ với Sở Cảnh Mộc cũng không có, hai người họ tại sao lại hợp tác với nhau?”

“Thuộc hạ không biết!” Hấn sợ hãi trả lời, nhìn về mặt ngoan lệ của Tần Vương không rét mà run.

Trong lòng hấn hiểu được, sự thất bại của Tần vương đã hiển hiện. Lúc này Tần Vương giống như một con thú hoang bị thương, bị thương và khủng hoảng...

“Vương gia, trong thành đã bị lệ quân của Sở vương nắm giữ, bọn họ đều vào hết trong thành, trong khi đó một vạn tinh binh của chúng ta hiện đang ở ngoài thành, đáng lẽ được Mục Phong lãnh đạo, nếu không có chuyện gì có thể vào thành rất dễ dàng, nhưng hiện tại, chỉ sợ...”

“Không cần người nói Bôn vương cũng biết.” Tần Vương hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, âm thầm cân nhắc biện pháp ra khỏi thành.

Chơi cờ, mỗi nước cờ có thể làm cho người ta sợ hãi, mỗi một nước có thể biến đổi thành một cục diện mới. Hấn vốn nghĩ mình đã nắm trong tay tất cả, nhưng chỉ sai một nước thôi đã bị thất bại trong tay Sở Cảnh Mộc, hiện giờ còn phải nghĩ đến biện pháp trốn ra khỏi thành.

Chỉ cần ra khỏi thành, ngoài thành có một vạn tinh binh của hấn, Hàn phủ cũng có mấy chục vạn binh mã, bọn họ đồn trú ở biên quan, binh hùng tướng mạnh, lương thảo sung túc. Hấn nắm quyền đã lâu cho nên biết rõ quốc khổ của triều đình trống rỗng, căn bản chỉ là một cái xác không hồn, đã sớm không thể duy trì.

Sở Cảnh Mộc cùng Mục Phong có khả năng thống lĩnh thiên quân vạn mã thì như thế nào, nếu không có lương thảo, bọn họ làm sao có thể lãnh đạo binh mã?

Đánh rắn phải đập đầu trước, yếu điểm của Sở Cảnh Mộc cùng Mục Phong chính là hai chữ lương thảo, chỉ cần có thể ra khỏi thành, tất cả đều sẽ có chuyển cơ...

“Vương gia, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Người thua rồi.” Lục Phù thốt lời châm chọc giống như muốn đuổi đi sự phiền não và phức tạp kia, nàng cười lạnh.

“Người rất đặc ý, phải không?” Về thuần khiết trong mắt hấn đã không còn, ánh mắt hấn hiện giờ chỉ còn lại vẻ dửng dưng và khủng bố...

“Đặc ý?” Lục Phù nở nụ cười, cười hết sức lỏng lẻo, cười đến châm chọc “Ta có gì để đặc ý đây? Còn muốn nhờ vào kỹ nghệ cao minh của Vương gia, cho tới bây giờ, mạng của ta còn đang nằm trong tay người, không phải sao?”

Nặng nề hừ một tiếng, hấn tới gần trước mặt nàng, hung hăng cười: “Người nên biết, đừng tưởng rằng Bôn vương thương yêu người, là người có thể tùy ý khiêu khích cực hạn của ta, bởi vì sự nhẫn nại của ta cũng có giới hạn.”

Lục Phù cười, thương yêu? Đó giống như là giam giữ một sùng vật, như vậy gọi là thương yêu sao?

Còn Sở Cảnh Mộc?

Nửa năm âm áp trong Vương phủ, nửa năm vắng lặng nơi hoàng cung, cái gì là thương? Cái gì là yêu? Ở trong bóng đêm tuyệt vọng càng có vẻ mơ hồ.

Nàng thông minh một đời, nhưng hôm nay lại do dự. Nàng bồi hồi nhìn vách núi đen bên cạnh, đột nhiên xúc động muốn hỏi hấn, huyết án của Lưu gia năm đó có phải thật sự là do hấn gây ra.

Tất cả mọi người đều nói là do hấn gây nên, nhưng trong thời gian nửa năm sống ở Hoàng cung, vô số lần nàng tự hỏi chính mình, có phải đó là sự thật không?

Nàng nhìn hấn, càng cảm thấy phiền não.

“Ta vốn nghĩ rằng chúng ta là trong số rất ít những người thông minh trên thế gian này, có thể nắm trong tay vận mệnh của mình và của người khác, nhưng hôm nay ta mới phát hiện, thật ra chúng ta là những con người đáng thương và đáng buồn nhất trên thế gian, trong nội tâm chúng ta đều tràn ngập thù hận và dục vọng, không có cái gì dễ yêu, dễ quý trọng”

“Không cho phép người dùng ánh mắt thương hại nhìn ta, có nghe thấy không, ta không cho phép!...Hấn giống như vừa bị người đá cho một cái, ánh mắt điên cuồng trừng mắt nhìn Lục Phù, hai tay không ngừng lắc lắc bả vai gây yếu của nàng

Bị hấn tóm lấy tay mạnh mẽ làm bả vai nàng đau đớn, nhưng lại không hề có cảm giác, nàng vẫn cười bi thương như cũ, thấy hấn càng điên cuồng, nàng cười càng thêm thương hại.

“Trong lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng rống giận bi thương và phẫn nộ của Tần vương, còn có sự bi ai, tuyệt vọng và thống khổ...”

Đã vào nửa đêm, bóng đêm càng thêm mờ mịt, mang đến một nỗi ám ảnh giống như vạn vật sắp bị hủy diệt...

Đêm âm trầm như vậy, là ai bị thương, là ai thống hận, bị thương và hận thù lạnh lùng đan vào nhau, vây lấy những linh hồn cô độc...

Lục Phù cô độc đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh lặng yên không một tiếng động bên ngoài...Hắc ám...Giống như lòng của nàng vậy, là một mảnh lo lắng không thấy ánh mặt trời...Lục Phù phát hiện nàng đối với hấn có lòng thương hại, nàng thể nhưng lại thương hại một người nàng hận không thể thiên đao vạn quả...

Thời gian nửa năm nơi Hoàng cung, nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng cũng đủ để nàng thấy nhiều về mặt của hắn, sự lạnh khốc của hắn, sự thuần khiết của hắn, ở trong mắt nàng hắn biểu hiện một tính tình cực đoan, nàng cũng nhìn thấy sự thống khổ, cô tịch cùng bi ai của hắn.

Nàng và hắn, là thuộc cùng một loại người.

Trừ bỏ thù hận, nàng còn có những tâm tình phức tạp nhiều hơn đối với hắn

Đó bởi vì nàng đã từng trải qua quá nhiều bi thương cùng tuyệt vọng trong vòng một ngày, cho nên khi nhìn thấy hoàn cảnh tương tự xảy ra trên người một người khác, bị cảm động là một việc bình thường.

Một người là Vân Uyển Phù, một người là Tấn vương.

Một người vì si mê nữ nhân, một người vì nam nhân mà yêu điên cuồng.

Vì một hy vọng nhỏ nhoi, vì không muốn Sở Cảnh Mộc quên nàng, Uyển Phù không ngại dùng mạng sống của mình để cứu kẻ thù.

Chỉ vì một hy vọng không thể thanh hiện thực, làm cho nàng lúc nào cũng ở bên người hắn, Tấn vương trong lúc bối rối cũng dứt khoát muốn mang nàng ra cung, nguyện ý trả giá bằng mạng sống cứu nàng.

Thử hỏi thế gian tình là gì? Nam nữ si tình lại nhiều như thế, họ đều là những người thông minh tài trí hơn người, nhưng vẫn bị giam hãm sâu trong lưới tình không thể thoát ra được.

Nàng, Vân Uyển Phù, Sở Cảnh Mộc, Tấn vương còn có Quang Vinh vương. Người nào cũng là nhân trung long phụng (1), nhưng vẫn không thể trốn thoát khỏi lưới tình.

“Sở Cảnh Mộc, vì cái gì cục diện lại trở thành như vậy?” Lục Phù nhẹ thở dài, âm thầm cảm thán, khóe mắt bỗng nhiên uớt buồn rầu gục đầu xuống, vô lực ôm lấy gối của mình, sắc mặt mỗi một . .

Linh hồn của nàng đã phiêu bạt nhiều năm, rất cần một bến đỗ ấm áp, nàng từng nghĩ Sở vương phủ là một mái nhà lạnh như băng nhưng hiện giờ nó bỗng trở nên ấm áp, nơi đó là bến đỗ cho linh hồn của nàng dừng lại sao? Sau khi xa cách nửa năm, nàng mới thấy quý trọng những thương yêu triu mến của Sở Cảnh Mộc.

Nếu có thể làm lại từ đầu, ta sẽ nguyện ý trao cho người tất cả. Lục Phù nghĩ, âm thầm cười khổ.

Nàng khát vọng trở lại mái nhà đó, một gia đình thuộc về bọn họ . .

Nàng chỉ muốn có một gia đình ấm áp!

Lục Phù cảm thấy mệt mỏi! Nàng đã mang trên lưng thù hận nhiều năm như vậy, đến lúc gần có thể trả được thù, nàng thế nhưng cảm thấy mệt mỏi . . Cũng nên mệt mỏi . .

Còn người chính tay giết chết phụ thân tôn kính nhất của nàng, lão Sở vương phải làm sao bây giờ? Nếu thật sự trở về mái nhà đó, nàng phải đối mặt với ông như thế nào?

Sai cùng loạn, nhẹ nhẹ đan xen vào lòng nàng, từ sự kiện kiêu hoa sai ngày đó, từng bước từng bước, tất cả đều bắt đầu biến đổi, có những biến hóa nằm ngoài dự liệu của nàng, nàng nghĩ muốn mưu cầu hạnh phúc nhưng đồng thời cũng bị đẩy xuống đáy vực sâu . .

Lúc này có rất nhiều ý nghĩ đang quay vòng trong đầu Lục Phù, nàng nghĩ về bản thân mình, nghĩ đến Sở Cảnh Mộc, Tấn vương, Vân Uyển Phù, còn có Quang Vinh vương

Hai đoá Phù dung của kinh thành cùng ba vị Vương gia của Hoàng thành, nếu bỏ đi thù hận và quyền lợi, bọn họ sẽ trở thành như thế nào?

Không phải gặp được đối tượng trong thời điểm không đúng, mà chính là trong thời điểm thích hợp lại gặp được sai đối tượng, bánh xe của vận mệnh xoay chuyển theo một quỹ đạo không bình thường, làm cho bọn họ ở chung một chỗ, tất cả bọn họ đều bị tạo hoá trêu đùa.

Nàng đã từng nghĩ tới bản thân mình mang theo thù hận này, sau khi báo thù xong nàng sẽ làm gì? Đối với một người cả đời toàn tâm toàn ý dốc lòng vì một sự kiện, sau khi việc này chấm dứt, trong lúc đất trời mờ mịt, nơi nào mới là chỗ cho nàng dung thân?

Nàng không nghĩ ra mình sẽ làm gì . . Nơi nào mới là nhà của nàng . .

Hiện tại nàng muốn về nhà, nếu có thể bình an trở lại bên người Sở Cảnh Mộc, nàng nguyện ý quên đi thù hận với Sở gia, sẽ quý trọng sự thương tiếc cùng yêu thương của hắn .

“Ta muốn về nhà!” Lục Phù thản nhiên nhìn bóng đêm âm trầm bên ngoài, một giọt lệ rơi xuống má, đọng lại trên mu bàn tay trắng nõn, nóng bỏng .

Nàng nghĩ tất cả đều lạnh như băng, thì ra lệ vẫn có thể làm ấm lòng người.

“Vương gia. Không xong rồi !” Nam tử mặc áo sẫm vội vàng đi vào nông trại thông báo “ Sở vương mang theo một đội nhân mã, đang đi về hướng chúng ta”

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt của Tần vương biến đổi lớn, hần vốn đang từ trong trang viện thông thả đi ra, trong nháy mắt bối rối cùng phần nộ, xuất ra một chưởng đánh vào ngực người truyền tin, làm người này phun ra một ngụm máu tươi, Tần vương giống như muốn phát tiết sự giận dữ trong lòng, lạnh lùng ra lệnh “ Hãy thu thập đồ vật cần thiết, các ngươi đi về hướng Bắc ”

“Vương gia?” Hai người thân vệ bên người hần đi tới gần, khó hiểu nhìn hần.

“Ta bảo các ngươi đi về hướng Bắc thì đi về hướng Bắc, còn dài dòng làm gì?” Hần đột nhiên rít gào, sắc mặt dữ tợn trừng mắt nhìn bọn họ, “Nếu có thể ra khỏi thành, liền tận lực ra khỏi thành, truyền tin cho Hân Ly, biết không? Ta sẽ cùng các ngươi hội hợp .”

Sau một lát, hơn một trăm người lén lút rời khỏi nông trại, Tần vương cũng mang theo Lục Phù rời đi, hướng về phía Nam.Đi con đường ngược lại với họ, do hần quá mức phòng bị , quá mức cẩn thận, không để ý tới không khí đang cười lạnh của Lục Phù..

Bóng đêm nặng nề, giống như trời đang sắp mưa

Phía chân trời ngẫu nhiên hiện lên hai ba tia chớp, sáng rực một góc trời rất quý dị. Dọc theo đường đi, Tần vương phong tỏa nội lực của Lục Phù , mang năng dọc theo đường nhỏ, hướng rừng rậm mà đi về phía Nam.

Những tia chớp lại lóe lên, nhà nhà mọi người đang trốn trong chốn ẩm áp mà hần phải lẩn trốn đào vong Nếu hần chỉ có một người, hoàng thành lớn như vậy, nhất định có thể thoát thân, nhưng lại cố tình không chịu buông tha Lục Phù, mang theo năng như một quả bom nổ chậm. .

“Ngươi trốn không thoát đâu!” Trong ngôi miếu đồ nát, nhìn thấy hần như con chó cùng đường, năng liếc bốn phía một cái, lạnh lùng nói.

Tần vương quay đầu lại trừng mắt nhìn năng, “Chỉ cần ta có thể ra khỏi thành, tất cả sẽ chuyển cơ, hoàng thành lớn như vậy, Sở Cảnh Cộc cùng Mục Phong nhất thời không thể tìm được ta”

“Phải không?” Lục Phù lạnh lùng cười, khóe môi cong lên, ý bảo hần quay đầu lại.

Tần Vương quay đầu lại rồi đột nhiên cứng người.

Trong bóng đêm hiện ra một đường sáng uốn lượn theo con đường mà họ vừa đi , hần kinh hãi quay đầu lại, nhìn thấy ý cười trong suốt ẩm áp trong mắt Lục Phù, năng một tay quơ quơ hương túi bên hông đến trước mặt hần “ Ngươi đã sơ suất quá, khi vừa ra khỏi nông trại, ta liền mở túi hương, đây là phản phát sáng”

“Tại sao ngươi lại có vật này” Năng luôn bị hần không chế, như thế nào lại có lần phản?

Lục Phù cười nhẹ ,quay đầu nhìn lại con đường sáng lóa mắt, có vẻ chờ đợi, Sở Nguyệt cùng Di Nguyệt chắc hần sẽ nhanh chóng đến đây. . .

“Bởi vì đạt được mục đích, mỗi người đều nên bảo vệ mạng sống của mình trước. Ta đoán biết hôm nay sẽ có biến hóa, người của Phù Dung các tuyệt đối sẽ không tin tưởng Sở Cảnh Mộc mà khoanh tay đứng nhìn, Sở Nguyệt, Di Nguyệt nhất định sẽ hành động, mạng lưới tình báo của ta so với ngươi và Sở Cảnh Mộc, chỉ có hơn chứ không kém” Lục Phù cười lạnh, ý bảo hần ngẩng đầu nhìn lên.

Trên bầu trời tối đen như mực, có một con tuyết ưng trắng nõn đang giang rộng đôi cánh. . .”Ngươi.”

Hần còn không kịp tức giận, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, túm lấy Lục Phù, ánh mắt ngoan tuyệt như muốn nuốt chửng năng, hận, hần chưa bao giờ hận năng như vậy.

Nghe được những tiếng vó ngựa đang đến gần. Đó là khí thế của quân chính quy.

Trên bầu trời trong xanh có tiếng chim hót, cùng tiếng thét dài của tuyết ưng, giống như gọi chủ nhân của mình.

Người của Phù Dung các đã tới !

Điều hần không ngờ chính là, bởi vì đối với địa hình không quen thuộc, khi đi xuyên qua gò đất hần mới phát hiện, nơi này là vách núi đen, đột nhiên hần hiểu được vì sao Lục Phù lựa chọn ở nơi miếu đồ nát nói cho hần biết năng đã rải phản phát sáng ở dọc đường.

Phía trước là vách núi đá dựng đứng, phía sau là truy binh của Sở Cảnh Mộc , năng từng bước một muốn bức hần vào con đường chết.

“May mắn ta nhớ không lầm, nơi này đúng thật là vách núi đen.” Lục Phù thì thảo tự nói, nhìn dưới chân mình là vực sâu vạn trượng , tươi cười có điểm phức tạp, cách đó không xa mơ hồ đã có thể nhìn thấy ánh sáng, tiếp theo là những tiếng vó ngựa ngày càng thêm rõ ràng. . .

Sở cảnh mộc cuối cùng đã tới rồi! . . .

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 75: Hoa trong gương, trăng trong nước

Trong bóng đêm mờ mịt, ngay cả gió gào thét cũng không còn sức để thổi. Những tia chớp lóe lên chiếu vào một gương mặt tuần tú âm trầm “Ngươi quả thật là người không có trái tim.” Tần vương nhắm mắt lại, trong giọng nói đầy vẻ tuyệt vọng, hắn đang nghĩ về sự chấp nhất của bản thân và sự nhẫn tâm của nàng mà tuyệt vọng. Vì nàng, hắn đã mất tất cả, nhưng nàng lại còn bày mưu hãm hại hắn?

“Rõ ràng Bôn vương có thể cảm nhận ngươi đã mềm lòng, vì sao lại làm như vậy?” Hắn nắm lấy bả vai nàng, rít gào, giống như con dã thú đang rống lên, âm thanh này nàng chưa bao giờ nghe qua, nó ẩn chứa đầy tuyệt vọng cùng đau thương. . .

Lòng Lục Phù rất phức tạp nhìn hắn, đúng vậy, nàng đã mềm lòng, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua cho hắn, từ nhỏ thù hận chồng chất, đêm nằm mơ cũng muốn nhìn thấy hắn bị lăng trì, như thế nào nàng có thể bỏ qua cho hắn.

“Khi mê mang trên Thành lâu, khi nhìn thấy con điều bị đứt dây, vẻ tươi cười thuần khiết của hắn, những giọt lệ trong đêm cung biến xảy ra, khi hắn khóc thương mẫu phi, tất cả đều làm nàng rung động, nhưng lại như thế nào?

Từng có mê hoặc, từng có bàng hoàng, từng có giãy dụa, những cảm xúc đó đều bị nàng chôn sâu vào tận đáy lòng, vĩnh viễn chúng không thể thấy ánh mặt trời, nàng không cho phép mình động lòng, mặc kệ là xuất phát từ lòng thương hại hay là do nguyên nhân gì khác, nàng cũng không muốn đề cập tới những tình cảm phức tạp trong nửa năm kia..

“Ngươi biết ta là ai không?” Nàng cười lạnh.

“Ngươi là ai?”

“Phiêu Kị Đại tướng quân Lưu Đình, tên này có lẽ không xa lạ với ngươi” Lục Phù nhìn hắn, cười lạnh, “Đó là phụ thân mà ta tôn kính nhất, là người phải người giết ông, trong nhiều năm qua, ta sống vì tâm niệm có một ngày nào đó ta sẽ báo được thù, giúp phụ thân sửa lại án sai.”

Nàng từng nghĩ khi nàng nói cho hắn biết chuyện này sẽ rất xúc động mà không thể khống chế sẽ bởi vì lòng tràn ngập thù hận mà muốn phát tiết, nhưng hiện tại nàng lại nói ra bằng một thái độ bình tĩnh không ngờ, như đang nói về một sự kiện không liên quan đến mình

Cả người Tần Vương chấn động, chậm rãi buông nàng ra, vẻ điên cuồng trên mặt cũng giảm đi rất nhiều, có chút bối rối hỏi “Ngươi là nữ nhi của Lưu Đình?”

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện, có ánh lửa soi sáng trong bóng đêm, quân lính của Sở Cảnh Mộc đã bao vây bọn họ từ xa xa, Mộc Phong, Vô Danh, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt, Du Nhã, còn có một số người bị mặt mặc áo đen. . . Họ đứng cách đó không xa, ánh mắt đều chăm chú nhìn hai người. . .

“Phù nhi.” Du Nhã lo lắng thì thảo tự nói với mình, kinh hãi nhìn về mặt điên cuồng của Tần vương, cùng vẻ tươi cười trống rỗng trên mặt Lục Phù, bởi vì khoảng cách khá xa, nàng nghe không rõ bọn họ đang nói gì, nhưng có thể nhận biết hai người họ đang giằng co..

Sở Cảnh Mộc bất tri bất giác nắm chặt tay mình, cổ đờ nén nổi bất an trong lòng, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ u ám, khiếp sợ nhìn vách núi đen kịt bên hai người họ. . .

“Phù nhi.” Sở Cảnh Mộc hô to một tiếng, Lục Phù đã lấy lại tinh thần, không còn trong trạng thái mơ hồ nữa, vẻ tươi cười trong mắt hiện ra rất chân thành, giống như ánh sáng của bạch ngọc, tỏa ra làm cho vẻ trầm trọng của bóng đêm hắc ám cũng sáng sủa hơn vài phần, làm cho vẻ tươi cười đó càng thêm kinh diễm

Tất cả ánh mắt của nàng đều nhìn vào mắt Sở Cảnh Mộc, chăm chú như vậy, ảm áp như vậy, đáy lòng khản trương của Sở Cảnh Mộc cũng bởi vì vẻ tươi cười này mà giảm đi không ít, hắn cũng nở nụ cười.

Si mê, điên cuồng, ngoan lệ. những loại tình tự này lần lượt thay đổi trong mắt Tần Vương, hắn chưa từng gặp qua nàng cười tươi như vậy, sáng như ánh bạch ngọc, chói mắt như vậy, yên ổn cùng ảm áp như vậy, đó là vẻ tươi cười nàng chỉ dành riêng cho Sở Cảnh Mộc. Cảm nhận này làm lòng hắn đau đớn, ánh mắt càng thêm ngoan lệ, hắn hao hết tâm tư nửa năm nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nàng cười tươi như vậy, mà nàng lại dễ dàng đổi với Sở Cảnh Mộc nở nụ cười.

Không. . .Hắn không cam lòng!

Cũng đồng dạng là những người có quyền thế khuynh đảo chúng sinh, cũng đồng dạng là nam tử tuần tú hơn người, rỗng phượng trong loài người, nhưng người trong lòng nàng lại là Sở Cảnh Mộc, nàng chỉ nhìn thấy Sở Cảnh Mộc, mặc kệ hắn đã cố gắng bao nhiêu, nàng thủy chung vẫn không để hắn trong lòng, cho dù là một phút cũng làm hắn thỏa mãn..

Chưa từng có.

Lục Phù luôn miệng nói nàng sẽ không thuộc loại bất kì kẻ nào, mỗi chữ mỗi câu đều nói với hắn, nàng là người không có trái tim, nhưng từ khi Sở Cảnh

Mặt xuất hiện, trong mắt nàng lại hiện lên vẻ tươi cười lóa mắt thật khác xa với vẻ âm trầm thất sắc trong những ngày qua.

Cái gì cũng không cần nói, chỉ cần nhìn theo ánh mắt của nàng, hẳn liền hiểu rõ ràng, trong lòng nàng chỉ có Sở Cảnh Mộc...

Đau thương ở trong lòng lan tràn như thác đổ, hẳn hận vì bị lòng gạt và bị tính kế, cũng điên cuồng vì ghen tị, tất cả như đang giày xéo linh hồn cô độc của hắn. Lần đầu tiên hắn toàn tâm toàn ý yêu một nữ nhân, nhưng kết quả lại ra đi với hai bàn tay trắng, giống như toàn bộ thế giới đều bỏ rơi hắn.

“Ngươi” Tần vương nhíu mày, oán hận nói: “Ngươi muốn báo thù, nếu nói ta cùng Vân vương tính kế bên trong, vậy còn Sở vương thì sao? Phụ thân ngươi chính là bị lão Sở vương đâm một kiếm sau lưng mà chết?

“Ngươi là kẻ đầu sỏ gây nên tất cả.” Trong mắt nàng đầy vẻ bi thương, những mũi nhọn lạnh lẽo hiện ra, quay đầu lại nhìn hắn “Bởi vì báo thù, từ nhỏ ta mới có thể chịu đựng những nỗi đau mà người thường không thể chịu được, mới có thể bày ra vẻ mặt tươi cười trước người khác. Nhiều năm trời qua, ta muốn biết như thế nào là nụ cười thật lòng, nếu không có Sở Cảnh Mộc, ta nghĩ cho dù ta có báo thù thành công, trong đất trời mờ mịt này ta cũng không biết đi về đâu. Cho nên ta mới cam tâm làm quân cờ của hắn, còn ngươi là kẻ thiếu Lư gia của ta một món nợ máu!

Trong mắt Tần Vương đầy vẻ phức tạp.

Thảm án Lư gia bị diệt môn mặc dù hắn biết, nhưng sao có thể là do hắn chủ mưu? Nhưng nhìn thấy ánh mắt bi thương của Lục Phù hắn không nói nên lời.

Chuyện của Lư Đình năm xưa, là do một tay Hàn Quý Phi ở phía sau sắp bày, lúc đó hắn vẫn là một thiếu niên, mẫu thân hắn trút hết tất cả tội lỗi lên người hắn, hắn chưa từng phản bác hay đính chính, nhưng không thể tưởng tượng được điều đó đã làm cho hắn cùng nàng mặc dù gần trong gang tấc nhưng giống như biển trời cách ngăn.

Ta làm sao có thể mở miệng nói với ngươi, huyết án của Lư gia không phải do ta làm.

Cho dù ta nói với ngươi, ngươi sẽ tin tưởng ta sao?

“Như vậy ngươi yêu hắn?” Tần Vương không cam lòng mở miệng hỏi.

“Bỏ qua không nói đến tình yêu, chính là bởi vì hắn cho ta một gia đình thật ấm áp. Cho nên ta có thể buông tha người thân nhất của hắn” Lục Phù trả lời, giọng nói nhẹ tênh, nếu không đứng gần nàng như thế, hẳn dường như không thể nghe thấy lời nàng.

“Nhà? Ta cũng có thể cho ngươi một mái gia đình ấm áp, vì cái gì ngươi nhẫn tâm với ta như vậy?” Hắn giận dữ lên tiếng mang theo tuyệt vọng cùng không cam lòng.

“Nhà?” Lục Phù cười bi thương. “Chúng ta đang chạy nạn, ngay cả nhà cũng không biết ở nơi nào, ngươi cũng đang là kẻ không nhà, như thế nào có thể cho ta?”

Có thân tình có ấm áp mới được gọi là nhà.

“Nói cho ta biết, Sở Cảnh Mộc đối với ngươi có ý nghĩa gì?” Hắn chồm người qua, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, trong mưa gió lớn, tất cả đều mờ lung, hai mắt đen láy của Lục Phù rõ ràng lóe lên vẻ tươi cười.

“Vì sao ngươi muốn biết điều này?”

“Nói cho ta biết Sở Cảnh Mộc đối với ngươi đại biểu cho cái gì?” Ánh mắt kiên quyết của hắn đang nhìn nàng, giống như không đạt được kết quả không thể bỏ qua.

“Hắn là nhà của ta.” Một lúc sau nàng mới trả lời, mang theo vẻ tươi cười thân thiện, đó là nơi mà linh hồn cô độc phiêu bạt đã nhiều năm của nàng làm chỗ nương náu.

Nhóm người của Sở Cảnh Mộc đứng từ xa cũng chỉ nhìn thấy bọn họ đang nói chuyện, nhưng không nghe được gì, vì khoảng cách quá xa, bất đắc dĩ tiến tới gần họ...

Tần vương nhìn vẻ mặt hạnh phúc của nàng, oán hận càng tăng lên, khế cắn môi, vẻ mặt trở nên hung ác.

Hắn ôm lấy Lục Phù, lập tức đặt thanh kiếm lạnh như băng lên cổ nàng.

“Đừng”

“Phù nhi.”

“Vương phi.”

Những tiếng la kinh hãi, thần kinh của Sở Cảnh Mộc cùng Mục Phong nhất thời căng thẳng. Tay đang cầm kiếm của Vô Danh, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt cũng chuyển động.

Những người bị mặt áo đen cũng động đậy, hợp lại thành nửa vòng tròn bao quanh hai người họ. Từ phía chân trời bỗng nhiên có một con tuyết ung trắng nổi xuất hiện đang thét dài, giống như vì thấy chủ nhân bị không chế mà lo lắng.

Du Nhã kinh hãi muốn xông lên, bị Mộc Phong nắm thất lưng kéo lại.

“Ca ca?” Lúc này Lục Phù lúc mới chú ý tới Mộc Phong, gương mặt kia không khác mấy với trí nhớ của nàng, sự vui mừng và kích động tràn trong lồng ngực, lệ hai hàng rơi xuống... Nàng quên luôn thanh kiếm đang đặt trên cổ mình, quên mạng sống của mình đang nằm trong tay Tần vương, từng bước thật nhẹ nhàng tiến về phía trước...

“Phù nhi. Đứng cù động.” Sở Cảnh Mộc nhắc nhở, ánh mắt bỗng nhiên mở to, hai bàn tay trong nháy mắt nắm chặt, cảm nhận rõ ràng hô hấp của mình ngừng lại trong vài giây.

“Phù nhi.” Mộc Phong và Du Nhã khản trương hô to, tất cả đều lo lắng.

“Ngươi điên sao!” Tần Vương tay mát lạnh lẽ kéo cánh tay nàng lại, kiếm chỉ còn cách một tấc, không thể tin tưởng mất hẳn, một màn này cho thấy lòng của hắn thật sự kinh hãi dường như quên đi sự tức giận vừa rồi.

Lúc này Lục Phù mới nhớ lại tình cảnh của mình, cúi đầu nhìn bàn tay to có sức của hắn đang túm lấy nàng, ánh mắt hiện lên một chút phức tạp, một chút dăm chiêu.

“Tần vương, ngươi thân mang trọng tội, thả Vương phi của Bôn vương, Bôn vương sẽ tha cho ngươi một con đường sống” Sở Cảnh Mộc tiến lên vài bước, khuôn mặt bạch ngọc trong bóng đêm nặng nề lộ ra vẻ lạnh lạnh làm người ta sợ hãi. Ánh mắt hắn nhìn dăm dăm vào thanh kiếm sáng ngời... Ở trong bóng đêm âm trầm, sắc mặt hắn so với Lục Phù càng thêm trắng bệch!

Bốn phía là một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng sấm ầm ầm vang lên, lại tác động đến lòng của mỗi người.

Lục Phù mỉm cười, nhìn Mộc Phong một hồi, chợt nhìn thấy Du Nhã bên cạnh, nhú nhú mày, ánh mắt lại chăm chú nhìn thẳng Sở Cảnh Mộc, nàng cười rất đẹp mắt, không có một chút vì tình cảnh của mình mà lo lắng, nàng rõ ràng cảm nhận được máu của mình đang lưu động, ầm ập mà thông thả, cảm thấy lòng của nàng trước nay chưa từng bình tĩnh như thế.

“Sở Cảnh Mộc, ngươi cho là Bôn vương sẽ dễ dàng tin tưởng ngươi sao?” Tần Vương trừng mắt nhìn Sở Cảnh Mộc, có tia chớp vừa xoẹt qua soi rõ về thù hận sâu sắc trong ánh mắt của hắn. Tất cả kế hoạch của hắn đều bị hủy trong tay người này.

Mất hẳn sắp thấy được bản thân sẽ quân lâm thiên hạ, có thể một bước lên mây, nhưng lại bị một tay Sở Cảnh Mộc quấy nhiễu toàn bộ ván cờ, trong chớp mắt mất sạch chỉ còn lại hai bàn tay trắng, đường đường là một Vương gia nhưng tình cảnh hiện tại lại giống như con chó cùng đường bị người đuổi bắt, đối với một người từ nhỏ thường hô mưa gọi gió như hắn, đó là một sự sỉ nhục từ trước tới nay chưa từng có.

“Không có khả năng ngươi sẽ giúp Quang Vinh vương, rốt cuộc là ai? Có phải hay không là. Quân Úy?” Tần vương nhíu mày hỏi, từ sau cung biến đến giờ, hắn chỉ lo chạy trốn chết, không biết rõ tình huống trong cung. Nhưng hắn biết, Sở Cảnh Mộc sẽ không hủy cơ đồ của hắn mà phù trợ Quang Vinh vương.

Nếu phù trợ Quang Vinh vương, một khi Quang Vinh vương thắng thế, kẻ đầu tiên bị mang ra chém chính là Sở vương phủ, vì để bảo toàn Sở vương phủ, Sở Cảnh Mộc tuyệt đối không giúp Quang Vinh vương được lợi trong cuộc cung biến này.

Tam hoàng tử nằm trên giường bệnh đã lâu, căn bản không có khả năng, mặt khác hai vị Hoàng tử kia lại không nên thân, tuy rằng ghen tị hắn, oán hận hắn. Nhưng cũng biết nói, sẽ không lấy thiên hạ lê dân bá tánh ra đùa giỡn, vậy chỉ còn lại có Phụng Quân Úy ở trong lãnh cung.

“Đúng vậy, chính là Quân Úy!” Sở Cảnh Mộc thần nhiên gật đầu, ánh mắt như trước không rời đi thanh kiếm trong tay hắn, gắt gao theo dõi động tĩnh của hắn.

Tần vương nheo mắt lại, oán hận nhìn Sở Cảnh Mộc, khế cắn môi, nước mưa thấm ướt tóc nhìn hắn lúc này rất tàn tạ, hắn lạnh lùng cười “Quả nhiên là hắn, mặc kệ người khác cố gắng như thế nào, kết quả lại là hắn!”

Phụng Quân Úy, năm đó khi bọn họ còn nhỏ trong lúc ham chơi, từng trốn trong Ngự thư phòng đùa giỡn, tình cờ nghe được Hoàng đế cùng lão Sở vương nói chuyện, Hoàng đế có ý phế thái tử mà sửa lập Quân Úy. Bởi vì bọn họ còn nhỏ, cũng không hiểu sự lợi hại trong đó, hắn đem chuyện này nói lại cho Hàn Quý Phi nghe, sau khi trưởng thành mới hiểu được, những lời nói vô tình của hắn chính là ngòi nổ cho bi kịch của Trữ phi.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới thả Vương phi của Bôn vương?”

Trong lúc ai cũng chú ý đến tình huống hiện tại, Vô Danh chậm rãi lui về phía sau Sở Cảnh Mộc và Mộc Phong, ánh mắt hắn nhìn về phía những người mặc áo đen.

“Ta muốn thế nào? Ngươi còn dám hỏi câu này sao?” Hắn lạnh lùng cười, nữ nhân trong tay hắn là tử huyệt trong lòng của Sở Cảnh Mộc

“Muốn cứu nàng, rất đơn giản.” Trong mắt hắn giống như có một ngọn lửa đang điên cuồng thiêu đốt, ẩn sau vẻ tươi cười là dục vọng muốn hủy diệt. “Dùng mạng của ngươi đến đổi!”

Cả người của Lục Phù chấn động, ánh mắt càng thêm phức tạp... Dăm dăm nhìn khuôn mặt tuần tú của Sở Cảnh Mộc trong đêm tối, tay áo bay bay,

ngghiêm nghị mà phong độ, cho dù đang ở trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng mà vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

Ánh mắt của Mục Phong và Du Nhã đều ở trên người của Sở Cảnh Mộc, Vô Danh, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt cùng Tiểu Nhạc cũng vậy, hổ hấp của mọi người đều vì sự uy hiếp của Tần vương mà ngừng lại vài giây...

Bỗng nhiên một loạt ánh chớp nổi lên, như ngàn lưỡi đao lạnh băng lướt qua, gió thổi mạnh làm cho hai bên mặt chột đau rát.....

Trong đôi mắt Sở Cảnh Mộc phản chiếu nụ cười của nàng, lòng đau như bị kim châm đau đến nỗi một nam nhi thân cao bảy thước như hấn cũng gần như muốn rơi lệ, trong đôi mắt nàng có tín nhiệm, có một môi khiến hấn vì nàng mà cảm thấy đau lòng.

“Được, chỉ cần ngươi thả nàng, ta sẽ tùy ngươi xử trí quyết không nuốt lời!”

Lục Phù lại mỉm cười, nhìn Sở Cảnh Mộc kiên định trong lời nói ngay đến cả một cái chớp mắt cũng không động.

Tần vương đảo nhanh mắt chột nhìn thấy nàng mỉm cười, nữ tử này là người trong nửa năm qua đã làm cho hấn hi vọng rất nhiều, hấn muốn được cùng nàng chia sẻ thiên hạ. Nhưng chỉ trong một ngày ngắn ngủi nàng đã hủy diệt hết tất cả giấc mộng cùng hi vọng của hấn, nàng chỉ cần dùng nụ cười của mình liền phá hủy con người từ nhỏ tâm như sắt thép của hấn.

Nụ cười của nàng là dòng suối ấm áp nhất trên thế gian này, chậm rãi chảy vào trái tim hấn, từng bước từng bước đi vào khu vực cấm địa chưa từng có người đặt chân vào, vĩnh viễn ở tại đó.

Nụ cười của nàng cũng chính là bình khí sắc bén nhất trên thế gian, hung hăng vô tình đâm vào trái tim hấn.

Ngon lửa tức giận như một đám cỏ dại cháy lan, tàn bạo thiêu đốt, một ý tưởng độc ác hiện lên trong đầu, hấn nở nụ cười, cười đến si ngốc, cười đến ác độc, vô cùng thâm thiết tiến đến gần sát bên gương mặt trắng nõn của Lục Phù....

“Sở vương thật sự là một người coi trọng thâm tình khiến cho Bôn vương cảm động quá! Một đôi phu thê thành thân đã hơn nửa năm mà thê tử vẫn còn hoàn bích. Mà ngươi trong lời nói vẫn còn yêu quý như vậy thật làm cho Bôn vương kinh ngạc.”

Thân mình Lục Phù đột nhiên cứng ngắc, ngay cả khóe môi cười cũng có chút cứng lại, chung quanh là một mảnh tĩnh mịch....

Đây là ý tứ gì bọn họ lại còn ko rõ hay sao, vì cái gì trong tình huống này hấn lại nói ra chuyện hấn biết Lục Phù vẫn còn hoàn bích. Tất cả mọi người không nói nhưng ai cũng hiểu, trong giọng nói của hấn mang theo ác độc cùng căm thù sâu sắc. Tất cả mọi người đều cho rằng Lục Phù đã chịu nhục vì dù sao Tần vương đối với nàng cũng có lòng, lại nhốt nàng ở hoàng cung nửa năm, dù là thoáng qua mọi người cũng sẽ nghĩ đến phương diện kia....

Du Nhã cắn chặt môi dưới của mình, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng chảy ra, thật sự không thể chịu được sự thống khổ như từng đợt dao chém thẳng vào lòng mình, nàng tựa đầu vào ngực Mục Phong nức nở....

Mục Phong đảo nhanh đôi mày tuấn tú, ánh mắt hấn không phải nhìn Lục Phù mà dừng lại trên khuôn mặt thanh nhuận của Sở Cảnh Mộc, chậm rãi vỗ vai Du Nhã.

Sắc mặt Lưu Phong lần lượt thay đổi từ trắng sang đen, nhưng nhiều nhất chính là hối hận. Hối hận như vực sâu bao trùm lấy hấn, muối muối của hấn....

Từ sau khi Tần Vương nói ra những lời đó, sắc mặt Lục Phù trong nháy mắt trắng như tờ giấy, ánh mắt nàng chăm chú nhìn Sở Cảnh Mộc, nụ cười vẫn nở trên môi nhưng lại đượm vẻ chua xót, nhắm chặt đôi mắt như muốn giấu hết thấy đau xót cùng yếu ớt, lúc này nàng rất sợ phải nghe thấy giọng nói của Sở Cảnh Mộc....

Với trí tuệ của nàng cũng không tránh khỏi vì những lời nói này mà lo lắng, dù nàng phóng khoáng cũng không thể thuyết phục bản thân ko để ý, Sở Cảnh Mộc liệu có tin tưởng những lời nói của Tần vương hay không?”

Tuy rằng đây không phải là sự thật nhưng cũng gây ra một vết thương không nhỏ trong lòng bọn họ....

Sở Cảnh Mộc trên mặt cực kỳ bình tĩnh, đôi mắt thâm trầm như một hồ nước sâu khiến người ta không nhìn ra được buồn vui, ưu thương, đôi mắt sâu như biển thần nhiên chôn giấu hết tất cả tình cảm, nhìn gương mặt Lục Phù tái nhợt như tờ giấy, gương mặt lạnh nhạt của hấn cố gắng đè nén đáy lòng cảm thấy thương tiếc cùng đau xót....

Sau khi nổ ra một loạt các tiếng sấm, trời bắt đầu đổ mưa tầm tã, hạt mưa như hạt đậu không ngừng rơi xuống trên người mỗi người, đồng thời cũng rơi vào trong tim họ, tuy nhỏ nhưng lại trầm trọng khiến người ta khó có thể trốn tránh. Mà thân kinh của mỗi người bây giờ đều lạnh như một tảng băng mỏng, cứ như chỉ cần chạm nhẹ tất cả đều vỡ tan, ai nấy đều không cử động nặc cho mưa rơi ướt đầm hết quần áo.

“Sở vương, cho ta xem thành ý của ngươi như thế nào?”

“Có được mạng sống của ta thì sao? Ngươi có thể tránh được sự đuổi bắt của Mục Phong? Tần vương gia, ngươi biết rõ hiện tại quốc khố trống rỗng, lương thảo lại thiếu, trong khi quân đội của ngươi đóng quân ở biên quan mấy năm, binh hùng tướng mạnh, lương thảo sung túc, ngươi không nghĩ sẽ ra khỏi thành, mai này trên chiến trường cùng ta quan minh chính đại quyết đấu một trận sao?”

Trong cơn mưa to tầm tã, Mục Phong chột giật mình nhìn gương mặt tuấn tú của Sở Cảnh Mộc, hấn cả đời vì nước mà bây giờ lại lấy vận mệnh ngày sau của Phụng Thiên hoàng triều cùng sinh mạng của trăm vạn tướng sĩ mà đổi lấy sự an toàn cho Phù nhi....Ngày trước hấn vì triều đình, thà rằng lợi dụng

Phù nhi, hi sinh Phù nhi, hiện tại lại vì Phù nhi mà tình nguyện hi sinh triều đình!

Vì triều đình, vì Quân Úy mà giấu tài nhiều năm, thậm chí ngay cả Lục Phù cũng bỏ mặc ở trong cung, nhẫn nhịn như thế, lúc này làm sao có thể bỏ qua cho Tấn vương. Hắn tuy nói cũng không quang minh chính đại gì nhưng cũng không phải là hạng người lật lọng, nếu Tấn vương thật sự thả Lục Phù, chẳng lẽ hắn thật sự sẽ thả Tấn vương sao?

Lê dân bá tánh cùng tình yêu, hắn đã từng lựa chọn lê dân bá tánh, chẳng lẽ hiện tại muốn quay đầu lại chọn lựa tình yêu?

Hắn rõ ràng cảm thấy bản thân mâu thuẫn, chính là Hắn không thể không chế được tình cảm của mình.

Hắn che giấu tình cảm quá sâu, sâu đến nỗi tất cả mọi người đều nhìn không thấu.

Về kiên định trên mặt Tấn vương đã có chút dịu lại, thăm giật mình, chuyện hắn ở biên quan đóng quân mua mã là chuyện cơ mật, Sở Cảnh Mộc làm sao biết được? Sở Cảnh Mộc án binh bất động trong vài năm nay, rốt cùng đã ở trong tối làm những việc gì? Điều tra thế nào lại biết hết tất cả mọi chuyện, khó trách lần này hắn lại thất bại. ...

Hắn nở nụ cười tuyệt vọng “Sở Cảnh Mộc, thiếu chút nữa Bôn vương đã rơi vào bẫy của ngươi, ngươi đã nắm giữ tất cả của Bôn vương, có lẽ ngươi nên đoán được Bôn vương sẽ dùng đến chiêu này, hừ! Chỉ sợ ta còn chưa kịp ra khỏi thành thì đã chết không rõ nguyên nhân, ngươi cho rằng Bôn vương còn có thể tin tưởng ngươi sao?”

Hai bên lạnh lùng giằng co, khỏe môi Sở Cảnh Mộc hàm chứa nụ cười lạnh “Xem ra hôm nay chúng ta là không có khả năng nói đến chuyện tín nhiệm rồi!”

“Ngươi không còn đường nào để lựa chọn. không phải sao?” Hắn lạnh lùng nở nụ cười, đưa mũi kiếm lại gần cổ Lục Phù một chút, làm nàng bất đắc dĩ phải ngẩng đầu lên, để nước mưa lạnh như băng quét vào mặt.

Sở Cảnh Mộc rút thanh kiếm bên hông ra, cười lạnh “Ta cho ngươi toại nguyện.”

Hắn vừa dứt lời, Lục Phù liền mở đôi mắt, mưa quét vào làm mặt nàng đau rát, tóc chỉ được cột đơn giản bằng một sợi dây màu bạc bởi vì bị mưa thấm ướt nên dán chặt hai bên má nàng, nàng lạnh lùng nhìn hắn cười “Ngươi toại nguyện, sao không hỏi xem ta có cần toại nguyện hay không?”

Lời của nàng đã làm cho Sở Cảnh Mộc dừng lại động tác, cũng làm cho những người đứng ở phía sau thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn nàng, Sở Cảnh Mộc cũng kinh hãi, khiếp đảm nhìn nàng, chỉ sợ kẻ cơ trí này lại làm ra những chuyện ngoài ý muốn.

Ánh mắt Lục Phù yên lặng nhìn Sở Cảnh Mộc chỉ cách một màn mưa mà như cách thiên sơn vạn thủy.

“Lục Phù Nhã ta từ nhỏ đều là coi người khác như quân cờ, nếu ta ko muốn thì không ai có thể đem ta trở thành quân cờ.” Nàng vừa dứt lời, lạnh lùng cười, Sở Cảnh Mộc cùng Tấn vương còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã dứt khoát đẩy ra thanh kiếm đang đặt trên cổ, thân mình đột ngột lui về phía sau, dùng hết khí lực của mình. ...

P phía sau Tấn vương chính là vách núi đen sâu vạn trượng, Lục Phù quyết định cùng với Tấn vương nhảy xuống vực sâu.

“Đừng. ...Phù nhi.Trông mắt đột nhiên thu hẹp lại, trên khuôn mặt tuấn tú của Sở Cảnh Mộc hiện lên một mảnh cuồng loạn cùng kinh hãi. ... Đó là sự sợ hãi xuất phát từ tận đáy lòng, so với bão táp trong trời đất còn thâm trầm hơn gấp mấy lần. ...

Chưa từng trải qua giây phút kinh hoàng như thế, vạn vật dường như biến sắc, đêm tối như cái miệng to đầy máu của ma quỷ cắn nuốt hắn, gương mặt vốn đã trắng bệch lại càng lúc càng trắng như người chết.

“Phù nhi.” Mục Phong cùng Du Nhã nhìn thấy cũng kinh hãi, cả hai đều tiến về phía trước.

Chỉ có nhóm Hắc y nhân cùng Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt là sắc mặt không thay đổi, chợt một tiếng thét bén nhọn vang lên, trên không trung một con tuyết ưng nhanh chóng đáp xuống.

Trong con mưa, dưới vách núi đen cái gì cũng không nhìn thấy rõ, Sở Cảnh Mộc ba hồn bảy vía đều mất hết, hoàn toàn không phát hiện ra trong giọng nói của mình có chút run rẩy “Vô Danh. ...Liệu có chuyện gì xảy ra không?”

“Không đâu! Vương gia xin yên tâm, vừa rồi Vương phi đã ra hiệu cho chúng tôi, tuyết ưng là loài vật rất có linh tính, nhất định sẽ mang Vương phi an toàn trở lên.”

“Sở Cảnh Mộc nghe vậy liền thở dài nhẹ nhõm, dưới chân dường như đứng không vững, Vô Danh đứng kế bên thấy như vậy liền chạy nhanh qua đỡ hắn, mảy mảy nhủ chặt lại, hắn chạm đến cánh tay của Sở Cảnh Mộc cảm thấy lạnh như băng.

Tuy rằng không phải lúc nào cũng tươi cười, nhưng thật ra cũng không phải kẻ thờ ơ.

“Vì sao còn chưa lên?” Du Nhã trong lời nói có chút nóng nảy, lo lắng nhìn xuống dưới vực sâu nhưng không nhìn thấy được gì cả, trong mưa to, bầu trời tối đen, mưa làm ướt mái tóc của nàng, thật là khó chịu.

“Tuyệt đối không có chuyện gì!” Giọng nói lạnh như băng của một nữ nhân cất lên, sau đó một Hắc y nhân cũng nói: “Nếu như không nắm chắc Vương phi sẽ không làm như vậy! Chúng ta chờ thêm một lát đi!”

Hắc y nhân vây thành nửa vòng tròn từ từ xoay người đứng lên, thân thủ của ai cũng đều thành thực, động tác nhanh nhẹn.

Thời gian từng phút từng phút chậm chạp trôi qua giống như đang trên người, vốn dĩ ai nấy đều tràn đầy tin tưởng vào lời nói của Hắc y nhân, nhưng bây giờ mọi người đều bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

“Vô danh...Sao lại như vậy?” Sở Cảnh Mộc quay đầu lại rống to, đôi mắt hơi hơi ửng đỏ lên, hiện tại không xác định được Lục Phù sống chết như thế nào làm cho lòng hấn lâm vào khủng hoảng cùng cực.

Vô Danh cũng có chút hoài nghi, lông mày nhíu chặt lại, quay đầu nói: “Tuyệt Nguyệt, có thể gọi tuyết ung một tiếng được không?”

“Không gọi được!” Một Hắc y nhân thân hình nhỏ xinh tiến lên nhìn nhìn phía dưới, trầm ngâm lắc đầu nói: “Đứng ra không nên lâu như vậy a!”

Thật vất vả, một tiếng thét dài vang lên, là tiếng gào thét của tuyết ung, khi nhìn thấy trên lưng tuyết ung là Lục Phù, Sở Cảnh Mộc bất giác thò ra nhẹ nhõm....

“Phù nhi....” Cảm ơn trời đất.....

Tuyết ung vững vàng dừng lại trước vực sâu, Lục Phù xoay người bước xuống, đến giờ phút này Lục Phù mới phát hiện bản thân vô lực...

Đứng chao đảo trên mặt đất, thân hình đơn bạc trong mưa to giống như cành liễu trong gió, lắc qua lắc lại. Bên cạnh là tuyết ung nhìn Hắc y nhân thét dài, dường như phát ra tín hiệu gì đó. Động tác của mọi người đều không mau lẹ nên không thể đỡ được Lục Phù lúc nàng vô lực khụy xuống.

“Phù nhi...” Sở Cảnh Mộc trong lòng quá sợ hãi, người trong ngực hấn gần như đã mất hết ý chí. Bàn tay to vuốt nước mưa rơi trên mặt nàng, sắc mặt hấn kích động ôm chặt lấy nàng.

Một Hắc y nhân liền nhanh chóng chạy đến, nắm lấy tay hấn “Vương gia, xin chờ một lát.”

Sở Cảnh Mộc nhìn hấn gật đầu, Hắc y nhân cầm tay nàng lên kiểm tra mạch đập, hấn nhíu mày, miếng vải đen che mặt được tháo xuống, để lộ ra một đôi mắt ngay thẳng, thuần khiết.

“Phù nhi thế nào?” Sở Cảnh Mộc nôn nóng hỏi.

Thấy hấn trầm ngâm không nói, Bôn Nguyệt nóng nảy túm áo Hắc y nhân quát “Ly Nguyệt, Vương phi rốt cuộc như thế nào?”

Hắc y nhân lắc đầu: “Không có chuyện gì! Chỉ là khí huyết không thông, chỉ cần điều dưỡng thân thể thật tốt là có thể khỏe lại.”

Sở Cảnh Mộc trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, ôm lấy nàng đi về phía ngựa của hấn.

Du Nhã cùng Lưu Phong cũng thờ phào nhẹ nhõm....

Chỉ có Vô Danh, Băng Nguyệt cùng Bôn Nguyệt là sắc mặt không được tốt, chờ cho quân đội của Sở Cảnh Mộc biến mất ở con đường hẹp quanh co, Vô Danh mới trầm giọng nói: “Ly Nguyệt, Vương phi rốt cuộc làm sao vậy? Vừa rồi vẫn còn tốt lắm mà!”

Một tiếng thở dài phiêu tán trong không khí, trong đêm tối mưa to tan ra không còn chút dấu vết.

Ánh nắng áp áp, gió mát thổi hương hoa phiêu tán khắp nơi, kinh thành phồn hoa nơi nơi ngập tràn sinh khí, duy chỉ có một nơi lại hoàn toàn âm đạm, không có chút biểu hiện của sự sống. Trong Tây Sương của Sở vương phủ, Lục Phù đã hôn mê suốt năm ngày, ngự y trong cung liên tục được phái đến chuẩn trị, nhưng mỗi người đều nói vết thương của Lục Phù không ảnh hưởng đến gân cốt chỉ là nhất thời khí huyết không thông, theo lý sẽ không hôn mê lâu như vậy, nhưng trong y học có rất nhiều bệnh không thể giải thích được nguyên nhân. Sắc mặt của Sở Cảnh Mộc ngày một thâm trầm, lo lắng nhìn các ngự y đang chuẩn bệnh cho Lục Phù, hấn có tiếng là Vương gia mặt lạnh, trên sa trường như ma quỷ giết người không chớp mắt, ai nấy đều có thể thấy được vẻ hung ác, nham hiểm hiện lên trong đôi mắt, tính nhẫn nại của hấn đang ngày càng bị bào mòn. Khuôn mặt rõ ràng anh tuấn tiêu sái, ôn nhuận như gió nhưng lại khiến cho ngự y cảm thấy trên khuôn mặt ấy toát lên vẻ thâm trầm áp bức làm cho bọn họ ngay cả thở mạnh cũng không dám, tưởng như chính mình đang đứng trước một tên ma quỷ giết người. Bên trong Tây Sương tất cả mọi người đều lui xuống, chỉ còn một mình Sở Cảnh Mộc đứng lặng im nhìn chung quanh. Trên bàn là gương đồng của Lục Phù từng chút từng chút nhắc hấn hoài niệm đến đôi mắt trong như ngọc khiết của nàng. Trên ghế đệm còn có mấy bản sổ sách, hấn có thể hình dung ra nàng đang mỉm cười trong suốt, nhẹ nhàng lật từng trang sách. Mùi huân hương trong phòng không nồng mà phảng phất nhẹ nhẹ. Bình hoa trên cửa sổ chỉ cắm độc nhất một cành hoa xuân, đóa hoa nở rộ, khiến cho những giọt nước còn đọng lại trên cánh hoa càng thêm xinh đẹp. Tất cả đều rất quen thuộc, nàng đã trở lại rồi! Kéo bức màn che lên, hấn chậm rãi đi vào nội thất, Lục Phù đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, mái tóc dài của nàng xõa ra bên trên chăn đệm như một thác nước. Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh nắng lưu chuyển trên đôi mắt đang nhắm chặt, hàng lông mi cong dài lặng im như che đi hết thảy sắc màu tươi đẹp trên thế gian.... Trắng đen đôi lập mảnh liệt, nhìn đến làm cho người ta cảm thấy thật mê người cực hạn. Bàn tay thô ráp của Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng vuốt ve hai má tái nhợt của nàng, giọng khàn khàn nói: “Phù nhi...Cuối cùng đã trở lại!” Biết rõ là nàng không nghe được nhưng hấn vẫn cứ liên tục lặp đi lặp lại “Trở về là tốt rồi.....!” Nhớ lại sự việc xảy ra trên vách núi đen, lúc ấy tim và mặt hấn gần như vỡ ra, chỉ sợ là cả đời hấn cũng chưa bao giờ gặp qua chuyện làm cho hấn sợ hãi đến vậy, giống như một cái miệng rộng đầy máu của ma quỷ nuốt hết bốn mùa xuân sắc, mai táng tất cả khủng hoảng của hấn.... Nhẹ nhàng vỗ về da thịt nàng, tâm hấn mới từ từ thả lỏng xuống.... Cảm giác chân thật này so với ảo mộng tươi đẹp thật là áp áp cảm động hơn rất nhiều. Dường như đang nghĩ đến

chuyện gì? Thân hình kiên định của hắn chấn động, trên khuôn mặt tuấn dật như gió hiện lên vẻ lo lắng, giống như muốn chạy trốn, đột nhiên hắn đứng dậy rời khỏi giường đi ra nội thất., cho đến khi ra đến bên ngoài đình viện thì hai nắm tay của hắn đã gắt gao siết chặt lại. “Một đôi phu thê thành thân đã hơn nửa năm mà thê tử vẫn còn hoàn bích.” Lời nói tà mị của Tần vương vẫn còn vang vọng bên tai hắn, như ngàn mũi kim đâm vào trái tim hắn. Hắn đã nghĩ bản thân không cần để đến sự việc xảy ra trên vách núi đen, lúc ấy nhìn đôi mắt Lục Phù một mối, đau thương hắn rất đau lòng, đem những chuyện không thoải mái hoàn toàn chôn kín dưới đáy lòng. Hiện tại, Lục Phù đã trở lại bên cạnh hắn thì nỗi đau trong lòng hắn lại chậm rãi lan ra giống như cháy rừng, chỉ cần nghĩ đến hắn liền thấy trong lòng đau đớn. Thê tử mà hắn từng ái như báu vật, không muốn nàng phải chịu bất kỳ ủy khuất cùng khổ sở nào, vì muốn nàng quên đi mối huyết hải thâm thù, hắn đã hao hết tâm tư để hấp dẫn nàng yêu thương hắn.chính là..... Nhẹ nhàng lấy ra ngọc trụ trước ngực, gắt gao nắm chặt. Nếu nói không thêm đề ý thì có thể gạt người gạt mình nhưng sao có thể gạt được trí tuệ của Lục Phù? Bây giờ phải làm sao mới tốt đây? Trong lòng chợt dâng lên một nỗi day dứt cùng hối hận sâu sắc. Đau lòng cùng hối hận không đủ để nói lên tâm trạng của hắn bây giờ, hắn chưa từng oán giận, tự trách bản thân nhiều như vậy, cục diện ngày hôm nay đều do một tay hắn tạo nên. Nâng mắt nhìn quanh Tây Sương đình viện mà cảm thấy một nỗi đau thương cồn cào trong bụng, nơi này mùa đông không có hoa mai tỏa hương, trong dao trí nước biếc lẫn lẫn cũng chỉ tro bụi vài nhánh lục bình, cô độc và thê lương, ngày hè nắng ấm mây xanh nhưng hắn lại không cảm nhận được một chút ấm áp nào. Năm trước ở hoàng cung, hắn nói: “Đợi mùa xuân năm sau trong phủ sẽ trồng toàn phủ dung mà nàng yêu thích nhất, được không?” Hiện giờ xuân qua hè đến mà Tây Sương vẫn là một mảnh lạnh lùng, cũng giống như nội tâm của Lục Phù, lạnh lẽo và cô độc, mùa xuân của nàng ở nơi nào? Nơi nào mới thật sự là mùa xuân của bọn họ? Vân gia bị diệt, Tần vương thương, Hàn gia cũng thất bại, những kẻ mà Lục Phù toàn tâm toàn ý muốn báo thù hiện tại chỉ còn duy nhất Sở gia. Sở gia. Phù nhi. Đôi mắt đen của Sở Cảnh Mộc nhìn chằm chằm vào khoảng không. Siết chặt tay hết nhanh rồi lại chậm, đôi mắt đen sâu thẳm như biển nhìn không ra được ưu sầu cùng mất mát. Vì triều đình hắn đã một lần buông tay nàng, lần buông tay này đã cho hắn một bài học xương máu, một lần đau thấu tâm can. Lúc này đây, mặc kệ là xảy ra chuyện gì hắn cũng không thể buông. tuyệt đối không thể buông tay nàng lần nữa. Tần vương bại, Hàn gia gặp tai ương vì tội mưu phản mà cả nhà bị giam vào ngục. Hàn quý phi bị nhốt vào lãnh cung, sau đó được ngự ban một dải lụa trắng để tự sát. Nghe nói Tứ hoàng tử từ đầu cho đến khi Hàn quý phi tắt thở khỏe môi chỉ hàm chứa nụ cười lạnh như băng, phi tử mưu phản khi chết không được an táng ở lăng mộ hoàng gia, sau khi hỏa táng người ta đem tro cốt của bà ném xuống dòng sông lạnh như băng ở thành ngoại. Nghiến xương thành tro. Hàn gia một nhà đều thất bại thảm hại, liên lụy gia quyến. Trong lúc vạn dân đang say ngủ trong giấc mộng đẹp cũng là lúc triều đình xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất, Tần vương cùng Quang Vinh vương giằng co kịch liệt, một mực yên lặng, như không nghe thấy Tứ hoàng tử trong triều đình thế lực ngày càng lớn, mở đầu cho một cục diện mới của hoàng triều. Chính vì có binh quyền của Sở cảnh mộc và Mục Phong tương trợ, địa vị của tứ Hoàng Tử mới có thể tăng lên như thế. Khi Tần vương thắng thế, Hàn phủ cả nhà thế lực trải khắp kinh sư, tay chân của Hàn gia cũng rộng khắp kinh thành. Hàn gia thất bại, chỉ riêng việc dẹp loạn đang cũng phải mất một khoản thời gian dài. Trong lúc hai vương gia tranh đoạt, các cự thần đều rời kinh, hiện tại đang dần dần trở lại. Triều đình bắt đầu không khí mới. .. Quang Vinh vương cùng Tứ hoàng tử vẫn duy trì cục diện cân bằng, nhưng những người sáng suốt đều nhìn ra Tứ hoàng tử đang thắng thế hơn Quang Vinh vương một chút vì có công cứu giá, chuyện Trữ phi nương nương bị hãm hại năm xưa nay đã được giải oan. Tứ hoàng tử nhất thời được hoàng đế sủng ái. Nhiều năm tranh giành ngôi vị hoàng đế, mọi người đều trở nên tàn khốc cùng vô tình, càng ngày càng mất hết tính người, dù là hoàng quyền hay trong hoàng tộc, ai nấy đều lựa chọn chỗ cao mà đứng, một Quang Vinh vương ngày xưa hô mưa gọi gió nay đã không còn nữa.

Trong Di Trữ cung, Minh Châu, Minh Nguyệt đều bị sát hại, mà Lâm Long cũng không thấy bóng dáng.

Trận cung biến này hi sinh vô số người, cuối cùng thành toàn Tứ hoàng tử Phượng Quân Úy, thành toàn dân chúng ngày sau có cuộc sống ấm no.

Nhưng cũng trận cung biến này, đã gây ra vết thương vĩnh viễn trong lòng một số người. Cho dù là cố chịu đựng, cũng giống như bệnh phong thấp vậy, trong những ngày nắng thì không có trở ngại gì nhưng một khi đến ngày mưa thì sẽ làm cho người ta đau đớn.

Trong Phi Vân điện có hai nam tử đang ngồi im lặng, một người đôi mắt thâm trầm còn người kia thì khỏe môi châm chọc. Cả hai gương mặt tuấn dật đều mang theo nét trầm tư, yên tĩnh, bên trong chính đường im lặng đến nỗi có thể nghe thấy được tiếng lá cây đang lay động sàn sạt ngoài đình viện, tất cả cung nữ, thái giám đều đứng cách xa cửa điện.

“Hoàng thượng không nói gì sao?” Sở Cảnh Mộc trầm giọng hỏi.

Tứ hoàng tử lạnh lùng hừ một tiếng, khỏe môi châm chọc “Hắn là hình tượng hiếu tử của ta xây dựng không được thành công.”

“Ở ngôi vị Hoàng đế nhiều năm như vậy thì hắn là cáo già rồi, lại thêm lần cung biến này, chỉ sợ tâm cũng đã chết một nửa, có phòng bị cũng là chuyện thường tình thôi.”

“Mỗi lần nhìn thấy ông ta lại làm cho ta nhớ tới bộ dạng chết thảm của Mẫu phi ngày đó, ông ta là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, có trời biết ta đã phải kiềm chế rất nhiều mới không lấy mạng ông ta.” Trong đôi mắt Phượng Quân Úy phóng ra tia tức giận cùng hận thù, lạnh lùng đan xen thật sâu vào nhau.

Phụ tử? Nhân luân?(1) Thân tình? Chính tại trong hoàng cung này càng có vẻ châm chọc hơn, ở đây mà đàm luận về các vấn đề đó thật đúng là làm trò cười. Phụ tử thì sao? Người mà từ nhỏ đến giờ hắn muốn giết nhất chính là ông ta.

“A di, người.” Sở Cảnh Mộc mở miệng nói, nhớ tới quá khứ đau thương làm đôi mắt hắn đượm vẻ chua xót.

“Xin lỗi vì đã khơi lên vết thương lòng của người.” Tứ hoàng tử thu lại biểu hiện tàn nhẫn, nhìn sắc mặt bi thương của Sở Cảnh Mộc, áy náy đứng lên nói.

“Chúng ta là huynh đệ, nói xin lỗi làm gì?” Hắn nâng ly trà trên bàn lên, miệng hô to, tươi cười ẩn giấu tất cả nhớ nhung cùng hoài niệm.

Sở Cảnh Mộc và Phượng Quân Úy là biểu huynh đệ cùng tuổi, Trữ phi cùng Sở vương phi là tỷ muội song sinh, các nàng đều xuất thân danh môn được mọi người hết mực thương yêu, nhưng vận mệnh lại không giống nhau. Một người là tiểu thư con quan được nuông chiều từ bé, một người là con gái rọc của.

Bởi vì khi sinh ra, thầy tướng số nói Sở vương phi mang mệnh vợ chồng(2) nhưng lại khắc cha mẹ, anh em. Cho nên từ nhỏ nàng đã được đưa cho người khác nhận làm con nuôi, nhưng vận mệnh của hai tỷ muội lại giao nhau ở cùng một chỗ. Một người vào cung, là phi tử được sủng ái, một người thì

được gả vào Sở vương phủ sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Trùng hợp một ngày cả hai chạm mặt nhau ở một yến tiệc trong cung nên nảy sinh hoài nghi, sau đó đi hỏi chuyện hai lão Mạnh gia, tuy rằng nhận lại nhau nhưng họ cũng không công bố ra bên ngoài, cho nên Sở gia mới có thể bình yên vô sự trong vụ Trữ phi bị hãm hại, Mạnh gia bị lưu đày.

Sau khi Trữ phi qua đời, không bao lâu thì Sở vương phi cũng chết vì bệnh, lúc ấy đối với tiểu hài tử của bọn họ mà nói thật sự là một đả kích rất lớn.

Mà Phụng Quân Úy là đáng thương nhất, lúc ấy bị nhốt trong lãnh cung, hắn chính mắt nhìn thấy Trữ phi bị dụng hình, thậm chí nhìn thấy Hàn quý phi đem bà tra tấn đến chết, cũng chính tai hắn nghe được trong thánh chỉ, là mệnh lệnh vô tình của lão hoàng đế.

Hận sớm đã khắc sâu trong lòng.

“Hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta tạm thời cứ án binh bất động, binh mã của Tần vương ở biên quan gần như đã bị ta tiếp quản, trong tay Quang Vinh vương chỉ có binh lực của Tứ tướng quân hoàng thành hỗ trợ, nhưng bọn họ cũng ở xa kinh thành Cẩm vệ quân của hoàng cung tuy là do hấn quản nhưng ta cũng âm thầm xếp vào không ít quân cò, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên, lão hoàng đế không sống quá mùa đông này.” Sở Cảnh Mộc lạnh lùng thốt lời, ánh mắt lạnh lẽo.

“Hừ! Thật đáng tiếc là ta không thể tự tay giết chết ông ta.” Phụng Quân Úy hừ lạnh, ánh mắt trong suốt bị che kín bởi một màn sương lạnh lùng cùng oán hận, ánh mắt cùng khuôn mặt ôn nhuận rõ ràng rất giống nhau.

Khuôn mặt tuấn tú của hấn cùng với ánh mắt không nhiễm một hạt bụi thực dễ dàng làm cho người ta lầm tưởng hấn thật hồn nhiên.

“Quân Úy, hãy buông thù hận của ngươi xuống, giang sơn này giao về tay ai ta cũng không yên tâm, dân chúng trong thiên hạ cũng không yên tâm. Đối với ngươi ta cũng không yên tâm, nhưng ta lựa chọn tin tưởng ngươi.” Sở Cảnh Mộc vẻ mặt nghiêm túc nhìn hấn, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ lo lắng.

“Tin tưởng ta?” Phụng Quân Úy cũng nâng chén trà trên bàn lên, nhắm mắt lại, ngửi mùi thơm của trà, khoe miệng cười “Ta ngay cả chính mình cũng không tin tưởng, ngươi dựa vào cái gì tin tưởng ta?”

“Bởi vì chúng ta là huynh đệ”. Sở Cảnh Mộc giọng nói kiên định, liếc mắt nhìn hấn, nhìn thấy bàn tay cầm chén trà của hấn có chút run run, nở nụ cười.

“Ta muốn hủy diệt hết tất cả nơi này, muốn nó chôn theo Mẫu phi ta.” Hấn mở mắt ra, trước mặt Sở Cảnh Mộc không cần che dấu, đứng trước đôi mắt sâu như biển kia, tất cả mọi ý tưởng của hấn đều không thể che giấu.

“Ta biết”

“Nếu đã biết còn muốn tin tưởng ta sao?” Hấn nhướn mi hỏi.

Sở Cảnh Mộc đứng dậy, hai tay để đằng sau thắt lưng, từ y phiêu phiêu, ngọc thụ lâm phong, “Sinh ra ở chỗ cao, chúng ta không có lựa chọn nào khác. Quân Úy, những người giống như chúng ta, căn bản là không có tư cách để nói về ân oán cá nhân. Cuộc tranh giành vương vị suốt mười mấy năm này làm cho dân chúng lầm than, triều đình hủ bại. Vì nó, mặc kệ là ngươi, ta, hay là người khác đều phải trả giá rất lớn, nhưng ít nhất ta cảm thấy được sự hi sinh này là có ý nghĩa. Quân Úy, Trữ phi ở dưới cừu tuyền cũng hi vọng ngươi là một đấng minh quân! Có thể hãnh diện vì ngươi. ...!”

Hấn cả đời vì triều đình hi sinh rất nhiều. Thậm chí thiếu chút nữa mất đi người mà hấn yêu thương nhất. Lúc đó hấn đã buông tay nàng để chọn con đường này.

Phụng Quân Úy nhìn bóng dáng hấn thâm trầm, tuấn dật tiêu sái như vậy lại dẫn dắt thiên binh vạn mã, khí phách làm cho người ta kính phục, trong lúc nhất thời nói không nên lời chỉ nhướn đôi mi xinh đẹp lên, đôi mắt mang theo ánh cười làm cho người ta say mê.

“Việc cần làm bây giờ là phải dẹp sạch loạn đảng, ngươi hãy tự mình xử lý, cũng là làm cho lão hoàng đế tin vào tính quyết đoán của ngươi.” Hấn không có quay đầu lại, thân nhiên nói tiếp: “Thù hạ của ta chính là mạng lưới tình báo, ngươi có thể bắt đầu tiếp nhận họ, Quân Úy, hãy dốc hết toàn lực đi tìm Dao Quang phu nhân, chỉ có tìm được nàng ta mới có thể nắm chắc phần thắng, khi Quang Vinh vương náo động chúng ta mới có đủ tài lực để chống đỡ.”

“Dao Quang?” Phụng Quân Úy lạnh lùng cười: “Lần trước xuất cung chính là âm thầm điều tra nàng, kết quả bị thủ hạ của nàng đâm một kiếm suýt chết, ta thật tò mò, nữ nhân này rốt cuộc là ai đây?”

“Ngươi dù thế nào cũng không được làm xằng bậy, hiện giờ quốc khố trống rỗng, ngân lượng thiếu hụt, chúng ta phải dựa vào việc thu thập ngân lượng của phủ thương, chỉ bằng thuyết phục nàng, một mình nàng ta có thể khởi động trăm vạn đại quân. Huống chi, từ lạnh thành đến kinh thành chủ yếu là vận tải đường thủy, đường vận tải này không ai có thể cướp đi từ trong tay nàng, nếu có thể giúp chúng ta thì quân đội của Quang Vinh vương không thể đến được kinh thành.” Sở Cảnh Mộc quay đầu lại nhìn hấn, giọng nói thân nhiên nhưng ngầm có ý cảnh cáo.

“Ngươi thì sao?” Nghe giọng nói rõ ràng từng chữ của hấn, Phụng Quân Úy cười tà nghệ, nhìn khuôn mặt tuấn tú hỏi.

“Ta sao? Gần đây không nghĩ là sẽ ra khỏi phủ.” Hấn thân nhiên trả lời, nói xong ánh mắt liền nhìn về hướng vương phủ, sắc mặt tràn đầy ôn nhu.

“Ách?” Hấn cười khẽ, chăm chú nhìn bóng dáng tuấn tú của Sở Cảnh Mộc.

Một trận gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa ngào ngạt, Sở Cảnh Mộc nhìn hần, khoe môi mỉm cười “Ngươi cũng nên thành thân đi?”

Phượng Quân Úy tuấn mi nhướn lên, nở nụ cười “Từ khi nào thì biểu ca cũng bắt đầu làm hồng nương(3)?”

Sở Cảnh Mộc cũng cười : “Cũng có chút tài cán, muốn tìm một hiền thê cho ngươi, sau này ta cũng thật thoải mái.”

“Ngươi đã chọn được người?”

Sở Cảnh Mộc không nói lời nào, nhướn mi giống như đang bắn khoăn điều gì, ngược lại thờ dài: “Không có!”

Rõ ràng là khẩu thị tâm phi(4) Phượng Quân Úy tiêu chuẩn chọn người rất cao, cười như có như không liếc nhìn khuôn mặt thanh nhuận, kinh sấu của Sở Cảnh Mộc, trong đôi mắt có một tia ánh sáng chột lóc qua.

Khi Sở Cảnh Mộc ra khỏi Phi Vân điện thì bên ngoài mặt trời đã chiếu sáng khắp nơi, hần ngẩng cao đầu đón ánh nắng ấm áp, nở nụ cười, thờ phào nhẹ nhõm giống như vừa trút được gánh nặng, giống như vừa buông xuống trách nhiệm mười mấy năm qua, những lo lắng trong lòng cũng giảm đi không ít.

Khuôn mặt thanh nhuận ở dưới ánh nắng ấm áp hiện ra một loại hương vị tang thương. ...

(1) nhân luân: luân thường đạo lý giữa vua – tôi, chồng – vợ, anh – em

(2) vượng phu: giúp sự nghiệp của chồng thăng tiến

(3) hồng nương: bà mai

(4) khẩu thị tâm phi: miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác

C74 End.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 76

Đêm lạnh như nước, mặc dù là ngày hè nhưng không khí vẫn có chút mát lạnh. Trăng rằm soi sáng con đường, người người nhà nhà ai nấy đều cười vui, nụ cười cùng với những ngôi sao sáng hợp lại thành một bức tranh mùa hè vô cùng độc đáo. Lục Phù hôn mê, không khí của vương phủ cũng trầm lắng hần, nơi nơi đều lặng im, gia nhân trong vương phủ bị áp lực đến nỗi ngay cả thở mạnh cũng không dám. Trong đình viện Bắc Uyển, Tiểu Nhạc đang một mình ngồi uống rượu giải sầu. Trên bàn đá là hai, ba bầu rượu rỗng. ... Lúc này hần đã say như chết, hai gò má tuấn tú cùng đôi mắt đỏ bừng như có lệ, có hận, nhưng nhiều nhất chính là đau xót. “Lâm Long, cạn chén!” Ngây ngô cười giờ lên chén rượu, hần hào hứng uống một hơi cạn sạch. Nhớ tới trước kia hần hay cùng Lâm Long đêm khuya uống rượu rất vui vẻ, trong đôi mắt đỏ bừng lại hiện ra hình ảnh Lâm Long, lại thêm một tràng cười ngây ngô nữa được phát ra. Từ sau khi cùng biển xảy ra, cũng không nghe thấy tin tức gì của Lâm Long, thi thể của Vân Uyển Phù ở trong Quang Vinh vương phủ cũng không thấy đâu, ai lại có hứng thú với người đã chết? Hần cười khổ. Cổ nhân nói không sai — Rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh. Nàng chén tiêu sầu càng sầu thêm. Bàn tay đang nâng chén rượu lên miệng bỗng nhiên bị người ta đoạt lấy, ngay sau đó là một tiếng quát lạnh lạnh vang lên: “Tiểu Nhạc, ngươi điên rồi sao?” Ngược đôi mắt đỏ bừng, phần nộ nhìn chăm chăm Bôn Nguyệt. Tiểu Nhạc cười âm trầm, có vẻ không vui “Trả cho ta.” “Ngươi điên à, cứ tiếp tục uống say như vậy sao? Nếu muốn chết, ta trực tiếp đâm ngươi một kiếm không phải tốt hơn sao, như vậy sẽ chết nhanh chóng hơn.” Nàng nói xong, tức giận cầm chén rượu quăng ra xa, chỉ còn vài tiếng loảng xoảng để nghe vang lên. Tiểu Nhạc vẫn không nói gì chỉ cười ha hả, hai tay tiếp tục nâng bầu rượu trên bên đưa lên miệng uống, thấy hần uống vội vả làm cho rượu chảy ra thấm ướt hết cả vạt áo, Bôn Nguyệt giận dữ giật lấy bầu rượu trên tay hần ném xuống đất. “Không cần lo cho ta, trả rượu lại đây!” “Thứ ngươi cần lúc này chính là nước lạnh, tạt vào mặt ngươi cho ngươi tỉnh lại chứ không phải là rượu.” Nàng trừng đôi mắt đẹp, hung hăng nói sau đó lại nhẹ nhàng mà giúp hần lau vết rượu trên vạt áo. Tiểu Nhạc nhìn nàng có vẻ bất ngờ, đã hơi tỉnh lại một chút, chăm chăm nhìn bàn tay đang bận rộn lau chùi của nàng, chiếc khăn trên tay nàng sớm đã ướt đẫm. “Ngươi đến Bắc Uyển có chuyện gì sao?” Nàng rút tay về, hung hăng nhìn vào đôi mắt đỏ bừng của hần, tức giận nói “Tiện đường ghé qua thôi.” Thật ra không phải tiện đường ghé qua đâu, là nàng nghe bọn nô tỳ nói hần mấy ngày nay đều ở đình viện Bắc Uyển uống rượu, nàng lo lắng cho nên mới ghé qua xem thử, nhìn thấy bộ dạng say khướt, nhếch nhác của hần lúc này làm nàng thật sự rất tức giận. “Vậy còn không mau trở về chăm sóc Vương phi.” “Ngươi...” tìm đường như bị nghẹn lại, nàng thiếu chút nữa đánh cho hần một chưởng, hít sâu để nén sự tức giận trong lòng, nàng ngẩng đầu nói: “Ngươi uống rượu mấy ngày nay, rượu trong vương phủ sắp bị ngươi uống hết rồi, ngày nào đó uống chết cũng đừng trách ta ko giúp ngươi nhặt xác.” Tiểu Nhạc cười, ngược mặt lên nhìn một vòng xung quanh “Không có Lâm Long, Bắc Uyển thật lạnh lẽo!” “Đừng nhắc hần trước mặt ta.” Bôn Nguyệt nổi giận đùng đùng, trầm giọng cắt ngang lời Tiểu Nhạc “Hần là đồng lõa của Vân Uyển Phù, hần tiết lộ hành tung của Vương phi ta còn không tính đi, lại còn dám động tay động chân trên áo choàng của người. Nếu không phải hần, Vương phi làm sao bị giam cầm nửa năm trong hoàng cung, hiện tại vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, hần cũng không nghĩ đến vương phủ đã cu r mang hần mười mấy năm, Vương gia lại tin nhiệm hần như vậy. Đúng là tên lừa thầy phản bạn mà.” “Ngươi không được nói hần như vậy!” Tiểu Nhạc lại tiếp tục uống, phản bác lại lời nói của nàng với một bộ dạng và tinh thần sa sút. Bôn Nguyệt cười lạnh, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười châm chọc “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Vì một nữ nhân, hần phản bội Vương gia, phản bội

Vương phi, phản bội lại toàn bộ vương phủ, cái này gọi là bất trung bất nghĩa.” “Bôn Nguyệt, ngươi cảm miệng cho ta!” Tiểu Nhạc phần nọ găm nhẹ một tiếng, xuất một chưởng đánh về phía nàng. Bôn Nguyệt nghiêng người né tránh, thân thủ Tiểu Nhạc căn bản không phải là đối thủ của nàng. “Ta khinh thường nhất chính là hạng người như thế, nếu hân muốn làm một kẻ hi sinh vì tình thì hân cứ làm, tại sao lại bán đứng vương phủ? Kẻ luôn tự cho là đã hi sinh vì người yêu, rốt cuộc bị người ta lừa giốn trong lòng bàn tay mà không biết, người như thế thật đúng là kẻ ngu! kẻ điên!” Bôn Nguyệt càng nói càng nặng lời, làm cho mặt Tiểu Nhạc đỏ bừng vì tức giận, liên tục tung chưởng về phía nàng. Nhẹ nhàng cùng hân vờn đuổi một hồi, trên môi Bôn Nguyệt hàm chứa một nụ cười hài lòng, nhẹ nhõm thở ra khi thấy tinh thần sa sút của Tiểu Nhạc bây giờ đã khá hơn một chút chứ không còn trầm lặng như trước. Sau một hồi vờn đuổi hân đã thấm mệt, mồ hôi tuôn ra đầm đìa, hân muốn trút giận vào nàng, nhưng ngay cả ống tay áo của nàng hân cũng không chạm vào được. “Uy, không đánh nữa sao? Nhanh như vậy đã chịu thua, ngươi thật không phải đại trượng phu ah?” Bôn Nguyệt thô lỗ nói, nhẹ nhàng dùng chân đá đá vào người hân, lúc này đang nằm sõng soài trên mặt đất. Tiểu Nhạc mày rậm nhíu lại, trừng mắt nhìn nàng một cái, khuôn mặt tuấn tú bởi vì vừa mới vận động mà đỏ bừng, tóc tai cũng hỗn độn không chịu nổi, hân nở nụ cười “Cám ơn”. Hân biết là nàng cố ý chọc tức hân, bởi vì sự phản bội và bỏ đi của Lâm Long mà gần đây tinh thần của hân sa sút, chỉ biết vui đầu uống rượu. Huỳnh đệ ở chung với nhau mười mấy năm, hân làm sao có thể không cảm thấy đau lòng? “Không cần khách sáo!” Nàng cũng hào phóng ngồi xuống bãi cỏ nói: “Vương phủ gần đây chịu rất nhiều áp lực mà ngươi mỗi ngày đều đưa cái mặt khóc tang ra cho Vương gia xem, ngươi dù sao cũng nên tìm việc gì đó làm để quên đi phiền muộn.” “Trong lòng Vương gia cũng không vui về gì?” Tiểu Nhạc khẽ thở dài một cái. “Tự làm tự chịu!” Bôn Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, khoe môi nhếch lên khinh thường. Nếu không vì giúp hân, người của Phù Dung Các cũng không gắt gao nghe theo mệnh lệnh của Lục Phủ, tạo thành cục diện như ngày hôm nay hân còn có thể trách ai? Tiểu Nhạc cười, hai tay gối ra sau đầu “Bôn Nguyệt, ngươi xem bầu trời đêm nay rất đẹp!” Sắc mặt Bôn Nguyệt bỗng nhiên ửng đỏ, nàng cũng nghe theo lời hân mà ngước lên nhìn bầu trời đêm, quả thật rất đẹp, sao sáng chiếu lấp lánh làm cho người ta lóa mắt, thật là một cảnh đẹp mê hoặc lòng người. “Ta và Lâm Long từ nhỏ đã đi theo Vương gia, cùng nhau huấn luyện, cùng nhau học tập, cùng nhau chinh chiến sa trường, cùng nhau trải qua rất nhiều khó khăn, sống chết có nhau. Ta biết hân thích Vân quận chúa, nhưng lại vì Vương gia mà chôn kín tình cảm của mình. Hân là người trầm ổn, sẽ không bao giờ đem cảm xúc của mình nói với người khác, sỡ dĩ ta biết được là do hân một lần uống say buột miệng thổ lộ lòng mình. Ta không nghĩ đến hân sẽ vì Vân quận chúa mà phản bội Vương gia, ta thật sự nằm mơ cũng không nghĩ đến.” Tiểu Nhạc cười khò. “Cái gì mà nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được chứ, chính hân cho rằng Vân Uyển Phù quan trọng hơn Vương gia, hân có thể vì nàng mà chết ta cũng không có ý kiến. Nhưng hân không nên đem Vương phi ra làm bàn đạp để thể hiện sự vĩ đại của hân, như thế thật là dễ tiện!” Nghĩ đến Lục Phủ hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Bôn Nguyệt trong lòng vẫn bất bình, tức giận. “Đúng là sai một ly đi một dặm, ta còn nhớ rõ tâm tình bất ổn cùng phiền não của hân trước kia, hiện tại mới biết được tâm tình hân lúc đó cũng rất ray rứt, khó chịu.” Dưới bầu trời đêm, bọn họ một người ngồi một người nằm, cả hai đều mang nhiều tâm sự. “Hân không thể trở về.” Bôn Nguyệt lạnh giọng nói, cho dù trở về thì vương phủ cũng không có chỗ cho hân dung thân. “Ta biết, ta cũng mất đi một huỳnh đệ tốt, thật ra người thống khổ nhất chính là Vương gia.” Tiểu Nhạc thở dài. Hân đáng bị như vậy! Bôn Nguyệt thầm nghĩ trong lòng nhưng không nói ra, nàng vẫn lẳng lặng nghe Tiểu Nhạc nói tiếp. “Kỳ thật là Vương gia đã hoài nghi hân, cho nên những việc sau này cũng không cho ta nói cho hân biết, nhưng Vương gia cũng chưa nói gì với ta. Ta theo Vương gia nhiều năm như vậy, biết rõ người sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội, nhưng người lại muốn cho Lâm Long một cơ hội, hi vọng Lâm Long có thể dừng cương trước bờ vực.” Thở dài thật sâu, Tiểu Nhạc đắm đắm nhìn lên bầu trời đầy sao, tiếp tục nói: “Vương phi hôn mê, các người đều cho là lỗi của Vương gia, nhưng các người có bao giờ thử đứng ở vị trí của Vương gia mà nghĩ chưa? Vì lẽ dân bá tánh, vì bảo trụ Sở gia, người phải tận lực phò trợ Tứ hoàng tử đăng vị, Vương phi bị buộc phải tiến cung là việc xảy ra ngoài dự tính. Nửa năm này, các người cũng nhìn thấy người khổ sở đến thế nào, tại sao không vì người mà nghĩ lại. Đúng vậy, Vương phi phải chịu tội, còn Vương gia thì sao, người yêu Vương phi nhất chính là Vương gia, vì muốn đem Vương phi trở về bên mình, Vương gia đã làm rất nhiều việc, chỉ là các người đều không nhìn thấy mà thôi. Vương gia giấu tài nhiều năm như vậy, vì cái gì làm cho tất cả tâm huyết của mình trở thành công dã tràng đây?” Khóe môi Bôn Nguyệt giật giật, muốn nói lại thôi, ánh trăng thật tròn, ánh sáng chói lóa, cảnh đẹp như thế nhưng ở trong vương phủ lại có vẻ tái nhợt cùng âm ảm. “Hi vọng Vương phi có thể nhanh chóng tỉnh lại.” Những lời muốn nói đều uất nghẹn ở trong lòng, chỉ có thể nói ra câu này mà thôi. Ông trời thật sự không có mắt mà, nếu không thì một nữ tử xinh đẹp, thông minh vì sao phải mang theo nhiều cừu hận trên người mà sống như vậy. “Tỉnh lại?” Tiểu Nhạc trầm giọng, thở dài nói: “Vương gia mong đợi nhất chính là Vương phi tỉnh lại.” “Uy, Tiểu Nhạc, ngươi nói xem những lời nói của Tần vương lúc ở trên vách núi đen có phải hay không là.....?” Hai chữ “sự thật” này nàng không dám nói ra. Nhớ lại ngày hôm đó, Tần vương tà mị ngoan độc trong lời nói tràn đầy ác ý, làm nàng nàng không khỏi rùng mình. Tiểu Nhạc bỗng bật người ngồi dậy, khuôn mặt bình tĩnh, trừng mắt nhìn nàng “Bôn Nguyệt, chuyện này tốt nhất hãy quên đi, ngày đó các binh sĩ trên vách núi đen nghe được sự việc này đều rét run, không dám hé răng. Sự việc liên quan đến danh dự của Vương phi, nên ít đề cập đến thì tốt hơn.” Gương mặt đang cười của Bôn Nguyệt cũng trầm xuống vài phần, khóe môi giật nhẹ, nàng cười lạnh: “Không đề cập đến thì coi như không có chuyện gì xảy ra sao? Nếu là sự thật vậy nên làm cái gì bây giờ, Vương phi là người rất cứng rắn, quyết liệt, nếu là sự thật, nhất định là.....Ta cũng không tin Vương gia có thể rộng rãi bỏ qua. “Bôn Nguyệt” hét lớn một tiếng, sắc mặt Tiểu Nhạc càng thêm nghiêm túc, càng thêm thâm trầm “Chuyện của Vương gia với Vương phi chúng ta không nên thảo luận, việc nên quan tâm bây giờ chính là Vương phi khi nào thì tỉnh lại.” Nghe hân lớn tiếng, Bôn Nguyệt trừng đôi mắt đẹp nhìn hân, trong đôi mắt có lửa giận cùng khiêu khích, nàng không phục chờ hân nói tiếp. Đôi mắt to nhìn trừng trừng đôi mắt nhỏ — chính là tình huống hiện tại của bọn họ. “Bỏ đi, bỏ đi, nam nhân tốt không đầu với nữ nhân.” “Bỏ đi, ta thua rồi.” Tiểu Nhạc thấy nàng đang tức giận, lại ngại thân từ của hân so với năng kém xa nên hân tốt nhất là dùng miệng nói, lấy câu “nam nhân tốt không đầu với nữ nhân” làm tôn chỉ để áp dụng là biện pháp hữu hiệu nhất. Trong không khí tĩnh mịch của Sở vương phủ, giờ phút này cũng chỉ có Bắc Uyển là có một chút sinh khí âm ảm. Tại Đông Đình, dưới ánh sáng chói lóa của trăng sao, Sở Cảnh Mộc cũng một mình ngồi uống rượu, nếu so với Bắc Uyển thì Đông Đình càng thê lương hơn và lạnh lẽo đến thấu xương.Hiệu thuốc bắc Dao Quang. Phía trong hậu viện có hai gian phòng nhỏ rất thanh nhã, bên trong có hai chiếc kệ lớn chứa đầy dược liệu. Khi mặt trời lặn, mùi hương của dược liệu phiêu tán khắp gian phòng. Trong phòng có một nam nhân tao nhã ngồi ở trên ghế, khóe môi mang theo nụ cười, đang chăm chú xem y sách, từng trang sách lật qua nghe như tiếng gió thổi vi vu. Tiếng bước chân xa xa dồn dập truyền vào tai hân, tiếp theo sau là âm thanh đẩy cửa thô lỗ.....hiện lên khuôn mặt đang nổi giận đùng đùng của Bôn Nguyệt. Thấy hân đang nhàn nhã đọc sách, sắc mặt Bôn Nguyệt vốn đang tức giận lại càng thêm trầm hơn nữa. Một nam tử sai vặt tuổi còn trẻ về mặt hót hái xuất hiện sau lưng Bôn Nguyệt, cất giọng hỏi lỗi nói: “Xin lỗi chủ nhân, tiểu nhân không ngăn được Bôn Nguyệt cô nương.” “Không phải lỗi của ngươi, ra ngoài đi.” Nam nhân đang ngồi trên ghế thản nhiên nói. “Ly Nguyệt, rốt cuộc Vương phi tại sao tới bây giờ vẫn còn chưa tỉnh?” hung hân hỏi, Bôn Nguyệt tiến tới giật quyển sách trên tay hân ném qua một bên. Ly Nguyệt tâm trạng đang rất tốt, buồn cười khi nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng vì tức giận của nàng, hân lắc đầu ôn nhu nói: “Bôn Nguyệt, có phải ngươi đang phát hỏa không, ta kê cho ngươi một đơn thuốc hạ hỏa nhé!” “Bớ nói nhảm đi, ngươi không phải đã nói, Vương phi chỉ cần điều dưỡng thân thể thật tốt là có thể tỉnh lại sao? Vì cái gì cho tới bây giờ còn chưa tỉnh lại?” Lục Phủ hôn mê nhiều ngày như vậy, nhìn ngự y trong cung đến rồi lại đi, mỗi người đều bị sắc mặt của Sở Cảnh Mộc hù dọa tới mức lạnh run, nhưng mặc kệ là đã dùng bao nhiêu biện pháp mà Lục Phủ vẫn không tỉnh lại. “Vương phi nếu muốn tỉnh thì sẽ tự mình tỉnh lại. Ta đang muốn viết thư truyền lời cho Thất phu nhân và các vị phu nhân khác thông báo tình hình cho họ yên tâm. Bôn Nguyệt, ngươi không thể yên lặng một lát được sao? Còn nữa, mỗi ngày ngươi đều đến, người bệnh đến đây thấy mặt của ngươi cũng không dám vào xem bệnh nữa.” Ly Nguyệt tao nhã nhìn nàng, đôi môi về mặt tức giận của nàng hân làm như không thấy. “Cái gì gọi là muốn tỉnh thì sẽ tự mình tỉnh? Đã nhiều ngày lắm rồi?” Bôn Nguyệt trừng mắt. Bạch y thánh thủ Ly Nguyệt, chương quản hiệu thuốc bắc của Phù Dung Các đồng thời cũng là một thầy thuốc y thuật cao siêu, khẽ cười, trên mặt hân vẫn không có biểu hiện gì, bình

tĩnh liếc mắt nhìn nàng một cái, hỏi: Sở vương có phản ứng gì không?” “Mỗi ngày nếu không phải ra khỏi phủ hay không có làm việc gì thì đều ở cùng Vương phi. Nếu Du Nhã tiểu thư không khuyên ngăn thì có lẽ hẳn suốt ngày đều ở bên cạnh Vương phi. Giọng nói của Bôn Nguyệt có chút dụ dỗ, nhớ tới vẻ mặt thống khổ của Sở Cảnh Mộc, nàng không hẳn là hận lại cũng không hẳn là tha thứ, dậm chân một cái, nàng lay lay ống tay áo của Ly Nguyệt” Uy! Người hỏi Vương gia làm gì?” “Không có gì” “Ly Nguyệt, nếu Vương phi không tỉnh, thì danh hiệu Bạch y thánh thủ của người dùng để làm gì. Thương thế của người từ trước đến nay đều do một tay người điều trị, tốt xấu như thế nào thì ngoài người ra ai có thể rõ ràng hơn chứ? Còn nữa, từ sau khi Vương phi trở về Vương phủ người cũng không có đến bắt mạch cho người, nếu bởi vì sợ Vương gia hoài nghi, người có thể đến vào buổi tối mà? Điểm này nàng thật sự khó hiểu. “Người bệnh không cho điều trị, người còn có thể có biện pháp gì?” Ly Nguyệt tuy là cười nói nhưng trong giọng nói lại có vẻ lo lắng. Đôi mắt Ly Nguyệt nhìn quyển sách trên bàn có chút đăm chiêu, quả thật là có bệnh, nhưng lại không nhìn thấy miệng vết thương nên căn bản không phải cứ có được liệu là có thể chữa trị được, có thể tỉnh lại hay không còn phải tùy thuộc vào vị Vương gia này. Đã là tâm bệnh thì phải chữa bằng tâm được. Lúc rơi xuống vực thăm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tây Sương trong Vương phủ. Ngày hè mà gió vẫn thổi mát lạnh, Du Nhã ngồi ở trước giường, dung nhan xinh đẹp, trầm tĩnh hiện lên vẻ lo lắng. Lục Phù nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trông cứ như nàng đang mang mặt nạ bằng thủy tinh vậy, làm cho Du Nhã nhìn thấy mà đau lòng. Muội muội là người mà từ nhỏ đến giờ nàng cực kỳ yêu thương. Đã hơn nửa tháng rồi, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt đứng ở một bên, vẻ mặt cũng cực kỳ lo lắng. Lục Phù không bệnh không đau thế nhưng lại hôn mê hơn nửa tháng, ai lại có thể không cảm thấy lo lắng đây. Mùi đàn hương lan tỏa toàn bộ nội thất làm giảm bớt không ít lo lắng trong lòng các nàng. “Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt, Phù nhi trước kia có từng như vậy không?” Du Nhã nâng mắt, trầm tĩnh hỏi. “Lúc trước đã từng nghe các phu nhân nói tìm thấy Vương phi đang bị vùi lấp trong tuyết vài ngày, cho nên về sau thân thể cũng không được khỏe mạnh lắm, nhưng cũng chưa từng nghe nói qua người bị hôn mê bất tỉnh.” Băng Nguyệt đáp, không dám có bất kỳ điều gì giấu diếm. Nàng không lường trước được vị Du Nhã tiểu thư này lại là tỷ tỷ thân sinh của Lục Phù, khó trách nàng cảm thấy thân vận của bọn họ cực kỳ giống nhau. “Du Nhã tiểu thư, một lát nữa các phu nhân sẽ đến, tiểu thư có thể hỏi họ chuyện của Vương phi, bởi vì bọn họ rất ít khi nhắc đến nên chúng tôi cũng không biết được nhiều.” Bôn Nguyệt cũng cung kính đáp. Du Nhã gật gật đầu, bàn tay cẩn thận chạm nhẹ vào da thịt Lục Phù, khẽ thở dài” Phù nhi, mau tỉnh lại đi, Phù nhi của tỷ từ nhỏ không phải kẻ hèn nhát hay trốn tránh vấn đề.” Băng Nguyệt cả người chấn động, không thể tin được khi nhìn thấy khỏe môi của Du Nhã hiện lên nụ cười chua xót. Hai người không hổ là tỷ muội thân sinh! Đây là y’ niệm duy nhất trong đầu nàng. Trong đôi mắt của hai tỷ muội họ, tâm tư của người khác căn bản là không có chỗ để che giấu. Du Nhã đứng dậy bước ra khỏi phòng đi đến chòi nghỉ mát ở Tây Sương. Nơi đó có một thân ảnh cao lớn, tuấn lãng đang đứng trầm ổn dưới ánh mặt trời. “Ca ca!” Lư Phong phục hồi lại tinh thần, che dấu lo lắng đang hiện ra trong mắt, tươi cười” Du nhi!” Gió thổi mát lạnh, Du Nhã đi vào chòi nghỉ mát, ngồi xuống ghế đá, thoáng nhìn thấy ván cờ trên bàn, nàng cười có vẻ yêu thương” Thói quen của Phù nhi vẫn không thay đổi.” Trên bàn cờ, thế lực của quân đen và quân trắng đang ngang bằng nhau, giằng co quyết liệt. Lư Phong cũng ngồi xuống, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua các quân cờ, buông tiếng thở dài” Thật nhiều tro bụi!” Chi một câu nói nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho tâm của bọn họ rối như mạng nhện, bị phiền nhiễu quán quanh, trong lòng nảy sinh đủ loại cảm xúc, cả hai đều đưa mắt nhìn xuống ván cờ trên bàn đã bị tro bụi bao phủ. Dường như có thể nhìn thấy Lục Phù ngồi trên ghế đá, tay trái cầm quân trắng, tay phải cầm quân đen, đang bố trí lại ván cờ với nụ cười nhàn nhã đang nở trên môi. “Bây giờ phải làm thế nào mới tốt?” Du Nhã khẽ thở dài “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì dưới vách núi đen? Phù nhi vì chuyện gì mà thương tâm đến nỗi hôn mê đã lâu vẫn không chịu tỉnh lại?” Tiếng thở dài của nàng phiêu tán trong gió, trên mặt có vẻ đau lòng. Mặt trời đã khuất, gió mát thổi nhẹ, nhưng trong lòng bọn họ đều không cảm thấy ấm áp. Thật vất vả và huynh muội mới gặp lại nhau thế mà lại xảy ra chuyện ngoài muốn này. Lư Phong không nói lời nào, khuôn mặt trở nên thâm trầm, đây cũng là tâm tình vô cùng phức tạp của bọn họ lúc này. “Về sau không cần đề cập đến chuyện này, cũng không cần hỏi Phù nhi đã xảy ra chuyện gì. Chuyện của Phù nhi và Sở Cảnh Mộc, hãy xem Phù nhi sẽ giải quyết như thế nào?” Trên gương mặt tuấn tú của Lư Phong tràn đầy ưu sầu cùng hối hận. Mỗi lần nghĩ đến Lục Phù lựa chọn cùng đồng quy vu tận với Tần vương, hẳn liền đau đến muốn chết, vẫn biết rằng nàng chắc chắn có thể đi lên, nhưng hẳn vẫn cứ cảm thấy đau đớn. “Huynh không nói muội cũng biết, sự tình này làm sao có thể đề cập đến?” Du Nhã nâng mi, ngón tay trắng nõn khẽ xẹt qua những quân cờ dính đầy tro bụi, trong lòng cảm thấy không vui. “Ca ca, huynh cũng nghe được những lời nói của Tần vương lúc trên vách núi đen, nói.....” “Du nhi, nếu thật sự muốn tốt cho Phù nhi thì những lời này về sau không cần nói nữa, muội ấy là người thông minh, chắc chắn sẽ có biện pháp ứng phó.” “Muội chỉ là đau lòng.....” Từ trước đến nay nàng luôn thanh nhã, nhưng hôm nay cũng nhịn không được mà rơi lệ. “Muội ấy từ nhỏ đã chịu đủ kích lớn như vậy, trong lòng luôn tâm niệm niệm phải báo thù, tâm khảm định là so với chúng ta cứng rắn hơn rất nhiều. Từng bước, từng bước tạo nên cục diện ngày hôm nay, thật khiến cho người ta nhìn thấy mà đau lòng quá! Một môi không có một bờ vai để tựa vào, muốn khóc cũng không có ai vì mình mà lau nước mắt, một người cô đơn phải chịu biết bao nhiêu là thống khổ, bây giờ còn.....Ta sợ Phù nhi.....” “Đau lòng thì có thể giải quyết được gì? Rất nhiều chuyện đã xảy ra rồi dù cho có hối hận cũng không thể bù đắp lại được, hiện tại điều mà ta lo lắng nhất là suy nghĩ của Sở Cảnh Mộc.” Khuôn mặt tuấn dật trở nên trầm ổn. “Nếu là hấn đề y’, làm tổn thương Phù nhi, thì dù cho ta có phải liều mạng cũng sẽ không để cho Phù nhi ở lại bên cạnh hấn.” Giọng nói kiên quyết, nếu như không biết thân thể của nàng thì hẳn có thể khoanh tay đứng nhìn, hạnh phúc của nàng bị phá hủy, nàng cũng là đồng lõa, nếu Sở Cảnh Mộc không thể đem đến hạnh phúc cho nàng thì dù hẳn có không làm tướng quân cũng không sao, nhất định mang nàng rời khỏi những tranh chấp chốn triều đình này. “Đều là vì các người, nếu không phải các người vì nghiệp lớn, đem muội ấy giam lỏng trong hoàng cung, thì hiện tại sẽ không xuất hiện những chuyện như thế này.....” Lư Phong nghẹn lời, hối hận cực kỳ..... “Phù nhi, hi vọng muội có thể mau chóng tỉnh lại!” Du Nhã lau nước mắt, ánh mắt bắt đầu nhìn về phía dao trì lạnh lẽo, côi lòng lại đau đớn, trong dao trì cũng chỉ có vài nhánh lục bình trôi nổi, đau khổ và lạnh lùng” Ca ca, có những việc không phải thông minh là có thể giải quyết được, cũng như có một số việc không thể dựa vào tâm mà có thể khống chế, bằng không Phù Nhi sẽ không lựa chọn tình nguyện hôn mê cũng không muốn tỉnh lại để đối mặt.” “Muội ấy chính là một môi, chắc chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.” Hấn cố gắng thuyết phục chính mình, chỉ cần nghĩ như vậy hẳn có thể đẩy đi những bất an đang lớn dần lên trong lòng mình. Du Nhã cười gượng, nhắm lại đôi mắt, không đành lòng nhìn dao trì tĩnh mịch..... Trong lòng dâng lên từng đợt, từng đợt đau đớn, thống khổ..... “Lát nữa người của Tô gia sẽ đến, nhất định phải cảm ơn bọn họ.” Du Nhã gạt đầu, nhưng chợt nhớ đến chuyện gì? “Thì thế Tần vương vẫn không tìm thấy sao?” “Không thấy”. Hấn nhắc đôi mi anh tuấn nói, “Roi từ trên cao như vậy xuống thì khả năng sống sót rất thấp. Huống chi phía dưới lại là dòng nước chảy siết, chỉ sợ không biết đã sớm trôi tới phương nào rồi.” Tuy rằng nhẹ nhàng thở ra nhưng lại vẫn cảm thấy lo lắng, gương mặt Du Nhã thâm trầm không nhìn ra được ưu tư cùng sầu muộn. Dù cho ánh dương chiếu ra ấm áp nhưng cũng không thể chiếu tan được đáy lòng đầy lo lắng của nàng. “Hi vọng Cảnh Mộc ca ca có thể đối xử với Phù nhi thật tốt.” Một lúc sau, Du Nhã mới từ từ thở dài khẽ nói. Hai huynh muội lặng lẽ ngồi trong chòi nghỉ mát, cũng không ai nói thêm gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 77: Chuyện cũ

Du Nhã vừa mới quay về Tây Sương thì nhìn thấy bóng dáng của Sở Vân trong chòi nghỉ mát, dường như lo lắng, dường như chờ đợi. ...trên mặt là vẻ bất an cùng kinh hoàng. Du Nhã trong lòng không yên, Sở Vân đã dưỡng dục nàng mười năm, nên đối với nàng mà nói ông cũng giống như người cha thứ hai của nàng, người mà nàng rất mực tôn kính, cảm kích. “Sở bá bá!” Khẽ gọi một tiếng, nàng đi vào trong chòi nghỉ mát, tươi cười ngồi đối diện với ông. Khi nhìn thấy đôi mắt lo lắng của ông, nàng kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?” Sở Vân ho nhẹ vài tiếng, trong lòng bất an, miễn cưỡng tươi cười, những nếp nhăn trên mặt không giấu được vẻ lo lắng “Du nhi, Phù nhi còn chưa tỉnh lại sao?” Nàng lắc đầu, trong hơi thở phảng phất vẻ đau lòng, quay đầu nhìn những dây leo quấn quanh trong đình viện, giờ phút này nó cũng giống như lòng của nàng. “Du nhi.” Sở Vân nhắc mi, muốn nói nhưng lại không thể thốt nên lời. “Sở bá bá, người có chuyện muốn nói sao?” Nàng cực kỳ khó hiểu khi nhìn thấy thần sắc ông có vẻ kinh hoàng. Sở Vân bất an di dời thân mình, hít một hơi thật sâu, mảy rậm đảo nhanh, “Con đã từng nói ngày gia đình con xảy ra biến cố, Phù nhi trốn phía sau cây đàn mộc đã nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện, có phải hay không?” Du Nhã gật đầu: “Đàn mộc đối diện với bên ngoài, Phù nhi từ nhỏ là người can đảm, cẩn trọng, nhất định là đã nhìn thấy hết mọi chuyện, nếu không trong lòng cũng sẽ không mang tâm niệm báo thù.” Lão Sở vương cả người chấn động, chà trách ngày đó ở Nam Viên nàng đã nói ra những lời bóng gió kia, chà trách Sở Cảnh Mộc có vài lần muốn nói nhưng lại thôi, thì ra là như vậy. Mặt Sở Vân trở nên trắng bệch không còn chút máu, nghe xong như bị rơi xuống vực sâu vạn trượng, xung quanh tối đen, lạnh như băng. Khi biết được Lục Phù là nữ nhi của Lưu Đình ông liền hồn bay phách tán, tự nhủ với mình rằng nàng không tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra năm đó, nhưng không ngờ nàng đã nhìn thấy hết tất cả. Sở Cảnh Mộc cũng đã sớm biết chuyện này, hẳn sẽ đối xử với ông như thế nào đây? Sắc mặt Sở Vân thay đổi liên tục, nhưng phần lớn là hồi hận cùng kinh hoàng, nghĩ đến ngày gặp Lục Phù ở Nam Viên, ông cảm thấy toàn thân lạnh như băng. “Sở bá bá, người làm sao vậy?” Du Nhã nhủ đôi mi thanh tú, lo lắng nhìn ông. Sở Vân kinh người, tâm cảm thấy tê buốt, nếu Du Nhã biết được sự thật, nàng liệu có hận ông không? Mười năm qua ông đối đãi nàng như con gái của mình, nếu nàng biết ông chính là hung thủ giết chết Lưu Đình, nàng có hận ông không? Trong lòng Sở Vân lúc này đau thấu tâm can. Ngồi xuống với vẻ mặt hoảng hốt, ngay cả khi Du Nhã gọi to hai tiếng mà ông vẫn không nghe thấy, tưởng tượng đến cảnh ba đứa nhỏ đều hận ông, chỉ trong chốc lát mà ông như già đi rất nhiều, trên gương mặt hẳn sâu về một mối. “Du nhi, con có muốn rời khỏi kinh thành không? Sở bá bá mang con tiếp tục đi ngao du sơn thủy.” Ông hỏi, cố gắng gạt bỏ sự hoảng sợ trong lòng mình, trong đôi mắt ẩn chứa sự chờ đợi. Du Nhã cười, nghĩ đến vừa rồi mới cùng Sở Cảnh Mộc nói chuyện, nàng thoải mái nói: “Con rất muốn đi cùng Sở bá bá nhưng phải đợi Phù nhi tỉnh lại đã, để ba huynh muội con có thể đoàn tụ với nhau, sau đó con sẽ cùng bá bá tiếp tục đi ngao du sơn thủy. Từ nhỏ theo người đi chu du khắp nơi, gặp được rất nhiều người, được ngắm rất nhiều cảnh đẹp mê hoặc lòng người, bây giờ con thật nhớ những tháng ngày rong ruổi nhân nhả ấy.” Sắc mặt tối sầm lại, ông cố gắng kìm nén tiếng tim đang đập mạnh của mình, cười nói: “Vậy là tốt rồi!” Du Nhã đứng dậy nói: “Sở bá bá, lát nữa người của Tô gia sẽ đến thăm Phù nhi, con muốn đi chuẩn bị một chút, có một số việc con muốn hỏi họ cho rõ ràng.” Sở Vân gật đầu, Du Nhã liền trở về phòng chuẩn bị. Ở bên trong chòi nghỉ mát giờ chỉ còn một mình Sở Vân ngồi lặng lẽ, những bất an trong lòng cũng vì thế mà càng lan ra rộng hơn, một lát sau ông không kìm nén nổi mà khẽ buông ra một tiếng thở dài. Nỗi đau chôn kín trong lòng đã nhiều năm, nay lại đột nhiên bị người ta khơi lên lại càng làm cho lòng ông đau đớn hơn nữa. Sau khi qua giữa trưa, có bốn cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa vương phủ, nghe tin Tô Phú Quý cùng các phu nhân đến vương phủ, Bôn Nguyệt cùng Băng Nguyệt nhanh chóng ra cửa nghênh đón. Sắc mặt của Tô Phú Quý và các vị phu nhân ai nấy đều trầm trọng, tuy rằng đã sớm nghe Ly Nguyệt thông báo sơ lược qua tình huống hiện tại của Lục Phù nhưng trong lòng không tránh khỏi hoang mang cùng lo lắng, vội vàng hướng về phía Tây Sương mà đi. Từ sau khi Lục Phù thành thân, nàng không cho người của Tô gia đến vương phủ, cho nên đây là lần đầu tiên bọn họ đến thăm, không nghĩ lần đầu tiên đến, lại là đến thăm Lục Phù hôn mê bất tỉnh. Du Nhã đang ngồi bên trong Tây Sương, Sở Cảnh Mộc tự biết nếu hẳn ở lại sẽ làm cho mọi người không được tự nhiên nên cũng không có đến Tây Sương. Cửa vừa mở thì lập tức mười người chen nhau bước vào nội thất làm cho không gian trở nên chật hẹp. “Trời ơi! Nữ nhi bảo bối của ta, sắc mặt của con sao lại tái nhợt như vậy?” Đại phu nhân ngồi xuống giường, vuốt ve gương mặt không có sắc huyết của nàng mà thấy đau lòng. Lục Phù đang ngủ say, gương mặt không cười, không còn thấy được nét mặt rạng ngời được ngày thường, gương mặt như búp bê mang một thần sắc tái nhợt. “Không phải đã hôn mê nửa tháng rồi sao? Tại sao bây giờ còn chưa tỉnh lại?” “Nhìn nữ nhi ta đau lòng quá! Vốn đang sống khỏe mạnh như thế tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?” Lục phu nhân không kìm lòng được, sống mũi cay cay cầm lấy ống tay áo của Thất phu nhân, không đành lòng khi nhìn thấy gương mặt tiêu tụy của Lục Phù, nàng ôm lấy Thất phu nhân mà lặng lẽ rơi lệ. Thất phu nhân vỗ vỗ vai của Lục phu nhân rồi lại nhìn vào gương mặt tái nhợt của Lục Phù, trong ánh mắt lãnh đạm lóe lên một chút đau lòng, nhẹ nhàng đẩy Lục phu nhân ra khỏi người và bước ra phòng khách. Du Nhã lặng lẽ ngồi trong phòng khách, thấy Thất phu nhân bước ra, nàng đứng lên chào hỏi. “Người là tỷ tỷ của Phù nhi?” Thất phu nhân lạnh giọng hỏi. “Đạ!” Du Nhã cười yếu ớt, trầm tĩnh đáp lời. Thất phu nhân nhìn nàng một cái rồi bước đi về phía cửa, không cần phu nhân nói gì, Du Nhã lặng lẽ đi theo phía sau nàng, một trước một sau đi ra khỏi cửa. Đi đến bên trong đình viện, Thất phu nhân mới dừng bước, ngược nhìn Tây Sương lạnh lùng, nàng thở dài: “Phù nhi là do chúng ta cấu trúc trong bụng mẹ, lúc ấy con bé đã vì bị vui trong tuyệt nhiên ngày, nên từ đó về sau khả năng chịu lạnh của nó rất kém!” Thân thể Du Nhã khẽ chấn động, mặc dù đau lòng nhưng nàng vẫn không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe. Thất phu nhân dần dần hồi tưởng lại sự việc xảy ra của mười một năm trước. Tô gia là một gia đình rất kỳ quái. Tô Phú Quý xuất thân là thương gia đồng thời cũng là một đại thiện nhân của vùng Giang Nam, ở Giang Nam không có người nào là không biết đến vị Bồ Tát sống họ Tô. Nhiều thế hệ của Tô gia kinh doanh từ lâu tại vùng đất Giang Nam giàu có và đông đúc người này. Luận về tướng mạo thì hẳn không phải là một mỹ nam ngọc thụ lâm phong gì, nhưng lại là người có sở đào hoa, tổng cộng trước sau cưới đến chín người phu nhân, trong đó có hai người xuất thân giang hồ. Người ta cưới một vợ thì đã làm nháo động đến mức gà chó không yên, mà thế thiếp của hắn lại chung sống hòa thuận, thậm chí còn thân hơn tỷ muội. Tô gia một nhà hòa thuận vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn. Tiếc nuôi duy nhất chính là hắn chỉ có một người con gái tên là Tô Lục Phù, thân thể suy nhược nhiều bệnh, tướng mạo lại xấu xí. Từ trước đến nay chuyện gì ông trời cũng đều ưu đãi Tô Phú Quý, chỉ duy nhất chuyện này là hắn không được như ý. Theo ý nguyện của mọi người trong Tô phủ, Tô Phú Quý quyết định đưa Tô gia đến kinh thành, mùa đông năm ấy trên đường đi gió tuyết rất lớn, vì phần lớn thời gian Tô Lục Phù đều sống ở vùng Giang Nam khí hậu ôn hòa nên khi lên kinh bị hàn khí nhập thân đến mức bệnh nặng không dậy nổi. Mới tám tuổi đầu đã lẳng lặng rời bỏ thế gian, hoàn toàn giống như tính cách trầm lặng, im lặng của nàng. Tô Lục Phù từ nhỏ đã rất ít nói nhưng lại được lão thái quân rất mực yêu thương, cái chết của nàng đã làm cho lão thái quân lâm vào tình trạng điên loạn, gặp phải đứa nhỏ nào cũng đều kêu tên Lục Phù. Tô Lục Phù chết trên đường lên kinh thành làm cho Tô Phú Quý cùng các vị phu nhân bắt đầu đi phải an táng nàng ở vùng ngoại ô. Ngày hôm đó gió tuyết rất lớn, thời tiết lạnh như băng, sau khi an táng Lục Phù xong mọi người đi theo đường cũ trở về, trên đường về Đại phu nhân bị vấp té, ngã sấp xuống tuyết. Có lẽ Phù Nhã vẫn còn chưa tới số chết, hoặc cũng có thể nàng cùng với Tô phủ thật sự có duyên phận. Quan sát cẩn thận Thất phu nhân phát hiện có một làn da trắng nõn bị chôn vùi dưới tuyết. Sau khi phủi hết lớp tuyết dày đi mới phát hiện ra Phù Nhã. Khi được phát hiện thì Phù Nhã đã bị đông lạnh dưới tuyết hai ngày nên đã sớm mất đi tri giác, thân thể nhỏ xinh lạnh băng như tuyết mùa đông, hô hấp ngày càng suy yếu làm mọi người tưởng như đang gặp thi thể của người chết vậy, cũng may Thất phu nhân vô công thăm hậu nên đã dùng nội lực của mình để duy trì cái mệnh nhỏ của nàng. Khi vừa mang Phù Nhã đã hôn mê bất tỉnh trở về khách điểm liền gọi đại phu đến chữa trị để bảo vệ tính mạng như chi mệnh treo chuông của nàng. Lão thái quân tuổi tác đã cao, lại bị cái chết của Tô Lục Phù đã kích mà trở nên cuồng loạn, mà tuổi tác của Phù Nhã với Lục Phù lại xấp xỉ nhau khiến cho lão nhân gia lớn tuổi nhận nhầm, luôn miệng gọi Phù Nhã là Lục Phù. Bà cả ngày vui vẻ nói cười, chỉ khi đứng trước giường của Phù Nhã mới có thể an tĩnh. Tô Phú Quý là một người con hiếu thảo, thấy bà nhận sai người nhưng lại vui vẻ như vậy nên cũng nhắm mắt cho

qua. Đại phu nhân sau ngày hạ táng con gái liền trở về thăm nàng, trong lòng tình nguyện tin tưởng Tô Lục Phù trên trời linh thiên đã đem Phù Nhã đến cho bà, nên đối với nàng bà càng thêm hết lòng chăm sóc. Nàng hôn mê sáu ngày, lại liên tục sốt cao nên nhiều lần suýt mất mạng, nhưng đều nhờ vào ý chí muốn sinh tồn mạnh mẽ cộng thêm được nội lực thâm hậu của Thất phu nhân trợ giúp nên đã vượt qua được những giờ phút sinh tử này. Mỗi lần phát sốt nàng đều chỉ nói một câu : “Ta không thể chết được..... không thể chết được.....” Mỗi lần nghe nàng nói câu này trong lòng các vị phu nhân đều cảm thấy cực kỳ chua xót, không nịn được mà rơi lệ. Các nàng cũng không hiểu rõ vì sao một tiểu cô nương nhỏ bé như nàng mà lại có ý chí sinh tồn mạnh mẽ như thế, một lần lại một lần từ cõi chết trở về, ngay thời điểm mà tất cả mọi người đều tuyệt vọng buông tay thì hô hấp của nàng lại trở về. Cho đến sáng sớm ngày thứ bảy thì nàng mới từ từ tỉnh lại. Thất phu nhân có lẽ cả đời cũng sẽ không quên được thời khắc Phù Nhã tỉnh lại, bởi vì trong phòng lúc đó chỉ có mình bà ở lại, các vị phu nhân khác vì muốn tự mình chăm sóc nàng nên nhiều ngày không ngủ, sớm đã mệt không chịu nổi, ai nấy đều về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn mình bà ở lại. Đôi mắt đỏ bà vĩnh viễn không bao giờ quên, đôi mắt lạnh như băng và sắc như dao, thân hình nhỏ xinh ấy vừa tỉnh lại đã dùng ánh mắt đó nhìn bà, dường như nó có thể đâm thủng hết mọi vật trên thế gian, kể cả những vật cứng rắn nhất. Bà nhìn vào mắt nàng, đó không phải là ánh mắt mà một đứa trẻ nên có. Ánh mắt đó cũng không thuộc loại người lạnh lùng, bà bị ánh mắt của đứa trẻ kiểm soát, thật lâu không thể nói nên lời, bà chưa từng gặp qua đứa nhỏ nào có ánh mắt bức người như thế. “Bà là ai?” Lời nói của đứa trẻ tựa như một luồng hàn khí thổi qua lòng bà, làm cho bà nhất thời không biết phải trả lời thế nào, khiếp sợ nhìn nàng, mà Phù Nhã cũng dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn ngược lại bà, nàng vẫn không lập lại câu hỏi, chỉ lẳng lặng trừng đôi mắt đen nhìn bà chờ câu trả lời. “Là người đã cứu ngươi!” Một lúc sau bà mới tìm lại được giọng nói của chính mình. Phù Nhã nghe xong thái độ vẫn như trước, không hề có biểu hiện gì.Sau đó cũng chỉ ngồi trên giường, chuyện gì cũng không nói, Thất phu nhân nhiều lần thử bắt chuyện với nàng nhưng nàng tuyệt nhiên không có phản ứng, chỉ lẳng lặng nằm cuộn tròn trên giường, nhìn vào bàn tay nhỏ xinh của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng như đang tự hỏi, như đang tìm kiếm thứ gì đó. Tình trạng này kéo dài trong suốt một năm. Trong vòng một năm qua nàng chỉ im lặng, không hề nói quá một câu, không vui cười cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, hoàn toàn phớt lờ sự quan tâm chăm sóc của mọi người. Thất phu nhân đối với thân thể của Phù Nhã cảm thấy bất an sâu sắc, trong lòng thất kinh nên đã âm thầm ra lệnh cho người của Phù Dung Các điều tra thân thể của nàng. Bà cùng với Tô Phú Quý bàn bạc, thay đổi tất cả nô bộc trong phủ, đem Phù Nhã coi như Lục Phù, chuyện này không hề được tiết lộ cho bất kỳ người ngoài nào biết. Trong một năm đó, nàng đối với chuyện gì cũng đều thờ ơ, không có cảm giác, y hệt như một Mộc Đầu Nhân *người gỗ*. Có người muốn cùng nàng nói chuyện nàng coi như không nhìn thấy, còn không thì chỉ lạnh lùng nhìn, nhìn cho đến khi làm người ta thấy sợ hãi, trong một năm này Phù Nhã sống mà như đã chết vậy. Nàng ở trong chòi nghỉ mát của Tô phủ, trước mặt là một ván cờ, tay trái cầm quân đen, tay phải cầm quân trắng, một mình lẳng lặng ngồi chơi cờ. Có đôi khi ngồi suốt cả một ngày, dường như muốn mượn việc chơi cờ để phân tích cân nhắc lại mọi việc, những nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng ngay cả đến gần nàng cũng không dám mà chỉ dám đứng lạng lẽ ở phía sau bên ngoài chòi nghỉ mát để chờ lệnh. Thật ra các vị phu nhân mỗi ngày đều theo nàng ra chòi nghỉ mát, cho dù nàng không hề nói chuyện với họ. Nếu không phải Thất phu nhân nói cho các nàng biết Phù Nhã đã từng nói một câu thì các nàng tựa hồ đều cho là Phù Nhã câm điếc, nhưng là một hành vi câm điếc kỳ quái. Một năm đó, chuyện duy nhất nàng làm chính là chơi cờ, ăn cơm, đi ngủ, ban ngày nàng ngồi ở chòi nghỉ mát chơi cờ, không cử động, mặt lạnh như băng cân nhắc cục diện ván cờ, không ai biết nàng đang làm gì, cũng không có người nào hỏi nàng đang làm gì. Nàng một mình chơi cho đến khi mệt mỏi, gục đầu trên bàn cờ để ngủ, lúc ấy các vị phu nhân mới có thể thật cẩn thận ôm nàng trở về phòng. Lúc dùng cơm, mặt nàng cũng không có chút thay đổi nào, mặc kệ các vị phu nhân gấp thức ăn gì cho nàng, nàng đều vội vàng ăn hết, chỉ biết ăn chứ cũng không quan tâm mình đang ăn gì, dường như tất cả chỉ là ăn để sống chứ không phải sống để ăn. Nàng bây giờ hoàn toàn giống như Lục Phù của những năm sau này, chỉ biết cười mà lại không biết mình vì chuyện gì mà cười. Sau khi lão thái quân qua đời, tình trạng của Phù Nhã vẫn không hề tiến triển gì. Cũng chính vì tình trạng của Phù Nhã kéo dài như vậy mà làm cho các vị phu nhân đau lòng, ai cũng đều có thể cảm thấy được trong thân thể nhỏ bé kia là một nỗi áp lực cùng cực hận sâu sắc nhưng nàng lại kiên cường chịu đựng. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt vô cảm khi ăn cơm của nàng, Đại phu nhân đều âm thầm rơi lệ, khi đó Phù Nhã còn nhỏ, với thân phận là mẫu thân của nàng, các vị phu nhân cũng chỉ biết đau lòng. Cho đến một ngày, nàng chơi cờ đối bụng mà nha hoàn lại không có bên cạnh, nàng liền một mình chạy tới phòng bếp tìm thức ăn, khi đi ngang qua đình viện nàng nghe được âm thanh Thất phu nhân đang luyện kiếm, dùng cước bộ tới phòng bếp, nàng đi vào bên trong đình viện. Thất phu nhân xuất thân giang hồ, là Các chủ của Phù Dung Các, thân thủ phi phàm. Phù Nhã liền đứng ở một góc lẳng lặng nhìn, trong đôi mắt hiện lên một tia kiên định, mãi cho đến khi Thất phu nhân phát hiện ra nàng, nàng mới chậm rãi đi tới. “Dạy ta!” Giọng nói lạnh nhạt, chỉ nhẹ nhàng thốt ra hai chữ rất đơn giản. “Tại sao muốn học?” Thất phu nhân thần nhiên hỏi, cẩn thận nhíu mày, cả người đều lạnh như băng, bà biết là trong thân hình nhỏ bé này đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng gì đó khiến nàng chấp nhất, không chịu buông tay. “Ta muốn báo thù!” Thanh âm rõ ràng mà kiên định từ trong miệng thốt ra mang theo một nỗi căm hận sâu sắc. Thất phu nhân trầm mặc thật lâu, sau đó phát ra một câu nói làm phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất “Cười một chút cho ta xem, ta sẽ dạy cho ngươi!” Phù Nhã ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn nàng hồi lâu, sau đó bước đi. “Ánh mắt của ngươi đã bán đứng ngươi, tươi cười là phương pháp che dấu căm hận tốt nhất. Nếu ngươi có thể đứng ở trước mặt ta cười, làm cho ta cảm nhận được là ngươi thật sự đang cười, ta sẽ dạy cho ngươi phải làm thế nào để báo thù.” Đứng ở sau lưng nàng, Thất phu nhân sâu xa nói, nàng nghe xong vẫn không dùng bước mà tiến thẳng về phòng mình. Sáng sớm của ba ngày sau, Phù Nhã đứng dậy nhưng không lập tức đi ra chòi nghỉ mát, mà cầm một cái gương đồng ngồi ở trên giường. Trong gương hiện ra một khuôn mặt trẻ con vẫn còn non nớt, nhưng hứa hẹn sau này sẽ là một mỹ nhân quốc khuyển thành, tức là ánh mắt nàng lại lạnh như băng. Nàng bắt đầu cười, nhìn vào trong gương mà cười. Ngày đầu tiên khỏe môi nhẹ nhàng lay động. Ngày thứ hai, đôi gò má cũng theo đó mà khẽ động. Ngày thứ tư lông mày nhẹ nhàng giãn ra. Đến ngày thứ sáu thì trong mắt dần dần có ý cười. Ngày thứ mười thì nụ cười của nàng âm ỉ như gió xuân thổi ba, môi đang cười, mí đang cười, mắt cũng đang cười. Chỉ có trong lòng là trống rỗng cùng mờ mịt. Khi đến giờ ăn sáng, Phù Nhã tiến vào đại sảnh của Tô phủ trên môi mang theo nụ cười âm ỉ, dọc đường nàng đi tất cả nô bộc đều há mồm tròn mắt ngạc nhiên, cứ như họ nhìn thấy cảnh heo nái leo cây vậy. Khi nàng bước vào đại sảnh, nơi này vốn đang rộn rã cười nói bỗng lặng ngắt như tờ. Đối diện với nụ cười kia, vài vị phu nhân còn cảm thấy trong lòng sợ hãi, có người còn phát run. Chỉ có Thất phu nhân trong mắt hiện lên một tia tán thưởng. “Không biết các vị mẫu thân có còn cần nữ nhi này nữa hay không?” Nàng mỉm cười trong suốt hồi, khắp người như tỏa ánh hào quang. Nhiều năm sau đó, các vị phu nhân đàm luận với nhau, Phù Nhã khi đó giống như một thiên sứ lạc xuống hồng trần hay giống như một ác ma sa đọa chốn nhân gian. Không ai hỏi nàng chuyện cũ, nô bộc trong Tô phủ đều xem nàng là đại tiểu thư, các vị phu nhân của Tô gia đều coi nàng là nữ nhi thân sinh của mình, có lẽ một năm lạnh như băng kia đã khắc trong lòng các vị phu nhân một ấn tượng quá sâu sắc, nên một năm sau thấy nàng tươi cười lại càng thêm trân quý. Các nàng ai nấy đều hết lòng che chở Lục Phù. Nàng nói, Tô gia đã cho nàng một sinh mạng mới, từ nay về sau nàng chính là nữ nhi của họ, tên gọi Tô Lục Phù. Từ đó trở đi nàng đi theo Thất phu nhân học tập võ thuật, bởi vì bị chôn vùi trong tuyết nhiều ngày nên thân thể bị nhiễm hàn khí, thể chất suy nhược, không phải là đối tượng thích hợp để luyện võ. Bắt đầu khoảng thời gian đó, nàng ném trái rất nhiều đau khổ nhưng vẫn kiên trì không bỏ cuộc. Về sau vài vị phu nhân thấy nàng vất vả như vậy, cảm thấy không đành lòng bèn ra lệnh cho Phù Dung Các chọn hai cô gái xấp xỉ tuổi nàng, để làm thị nữ, thay thế nàng tập võ, đó chính là Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt. Từ đó về sau Lục Phù không hề tập võ, ngược lại bắt đầu đi theo Tô Phú Quý học tập kinh doanh, mười lăm tuổi đã bắt đầu nắm giữ trong tay tất cả gia sản của Tô gia. Thất phu nhân vẫn còn giấu diếm thân phận Dao Quang của Lục Phù mà không nói cho Du Nhã biết. Trên mặt Du Nhã lệ tuôn không ngừng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lịch sự tao nhã toàn là nước mắt, đôi bàn tay trắng nõn nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà không thấy đau, nàng cảm thấy trong lòng cực kỳ đau đớn. Mà đôi mắt sáng như sao, sâu như biển kia cũng chợt ửng đỏ.

Q.1 - Chương 78: Bàng hoàng

Khi ánh chiều tà buông xuống, Sở Cảnh Mộc đẩy cửa bước vào Tây Sương, Bốn Nguyệt, Băng Nguyệt hiểu chuyện liền lui ra ngoài, Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, đôi mắt chăm chú nhìn mãi không rời hai gò má tái nhợt của Lục Phù. Một tiếng thở dài thần nhiên phiêu tán trong không khí hòa quyện với mùi đàn hương hợp thành một cỗ khí nồng đậm tên gọi đau lòng. Ngồi bên giường nhìn một lát, hần mới từ trong lòng ngực lấy ra cái hộp nhỏ màu hồng, từ từ mở ra, lập tức một mùi thơm như lan như cúc bay ra tràn ngập không khí. Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng kéo cánh tay Lục Phù ra, xắn ống tay áo lên, trên cánh tay trắng nõn có một vết sẹo dữ tợn rất dài. Đó là do một kiếm của Lưu Tự lưu lại, miệng vết thương đã lành, ngón trỏ của Sở Cảnh Mộc miết nhẹ lên vết sẹo, cười lộ vẻ đau lòng “Rất đau có phải không?” Thấy được vết thương thì hần có thể tìm cách để chữa lành về nguyên trạng, nhưng nếu không nhìn thấy miệng vết thương thì phải làm sao? Cười khổ, hần dùng ngón trỏ lấy một ít thuốc rồi bôi lên cánh tay Lục Phù. Nhìn khuôn mặt nàng vẫn đang ngủ say như trước, hần cười nói “Đây là thuốc mỡ, là ta lấy ra từ trong bảo các của hoàng cung đấy. Là công phẩm của Tây Vực, nghe nói dùng để chữa trị vết sẹo rất hiệu quả, chỉ cần bôi trong bảy ngày thì vết sẹo sẽ tự nhiên biến mất. Phù Nhi xinh đẹp như vậy, nhất định không thích trên cánh tay của mình có vết sẹo xấu xí đâu, phải không?” Sau khi bôi thuốc mỡ xong, Sở Cảnh Mộc hạ ống tay áo của nàng xuống, bỏ xuống dưới chân. Ánh tà dương chiếu vào trong phòng tạo nên một khung cảnh hết sức thanh bình, xinh đẹp. “Phù nhi, hôm nay hoàng hôn rất đẹp, ta mang nàng ra ngoài xem được không?” Hần khẽ cười, vuốt ve hai má của nàng. Ngược lại trêu ghẹo nàng. Nàng xem, ta thật là hồ đồ mà, đã quên là nàng đang ngủ, vậy ta xem như nàng đồng ý nhé! Sở Cảnh Mộc đi đến tủ quần áo, lấy ra một cái áo choàng khoác lên người Lục Phù. Xoay người đi đến bên gương đồng lấy chiếc lược, hần nâng Lục Phù dậy, nhẹ nhàng chải những sợi tóc hỗn độn cho nàng, động tác ôn nhu, cực kỳ nhẹ nhàng. Trong đôi mắt hần tràn ngập ý cười ấm áp. “Phù nhi, nàng có một mái tóc thật đẹp!” Hần thần nhiên tán thưởng, mái tóc dài đen như mực dưới ánh trời chiều như đang phát sáng, sợi tóc mềm nhẹ như một loại tơ lụa thượng hạng. “Nghe nói tương phu giúp thê từ chải tóc nhất định là rất yêu thương nhau, về sau chúng ta cũng hãy là một đôi phu thê ân ái ái ái nhé?” Không ai đáp lời hần ngoài hơi thở yếu ớt của Lục Phù. Buông lược, hần cúi xuống ôm lấy nàng, nụ cười tràn đầy yêu thương rồi bước ra khỏi phòng. “Vương gia!” Bốn Nguyệt và Băng Nguyệt đều kinh hãi lắp bắp, một nam nhân tuấn tú bất phàm ôm một nữ nhân trong lòng, mái tóc dài như mây, đen nhánh tung bay trong gió. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy khóe môi Lục Phù hiện ra một tia mỉm cười ngọt ngào. Cả hai đều áo trắng bay bay, hài hòa tuyệt mỹ, Bốn Nguyệt, Băng Nguyệt hoảng hốt cứ như nhìn thấy một đôi thần tiên quyến lữ. “Không cần đi theo, Bốn vương mang Phù nhi đi ra ngoài một lát.” Sở Cảnh Mộc thần nhiên phân phó. Nhìn Sở Cảnh Mộc ôm Lục Phù chậm rãi biến mất sau hành lang gấp khúc, một thân hình cao lớn cùng chậm rãi bước từ trong góc đi ra, đó là Vô Danh. Trong đôi mắt lạnh lùng của hần hiện lên một tia ẩn nhẫn cùng bất đắc dĩ. Vốn không có duyên với nàng nên hần không thể hi vọng xa vời. Lòng của nàng đã chết rất nhiều năm, không nghĩ có thể sống lại, hần chỉ có thể đứng xa nhìn, cũng chỉ dám đứng xa nhìn mà thôi. Tim đóng băng, hần đã sớm không còn tình cảm, tất cả đều phong trần giống như cát vàng cuộn cuộn ở đại mạc. Cúi đầu nhìn bàn tay to lớn ngăm đen của mình, hần nhớ có một nữ nhân từng cười rạng rỡ hạnh phúc khi nói với hần rằng bàn tay hần thật ấm áp. Mà hai bàn tay này lại dính máu của chính nàng và máu của vô số người khác nữa. Nơi đã từng ấm áp bây giờ lại lạnh như băng. Chỉ có bảo hộ nàng mới là việc hần nên làm. Phía sau Vương phủ có một ngọn núi, cây cỏ phát triển tươi tốt, có rất nhiều hoa dại đủ màu đủ sắc có hồng, có đỏ, có vàng. Nơi này một mảnh, nơi kia một mảnh, cây cỏ um tùm, trong gió đêm vẫn thoang thoảng mùi thơm ngát. Phía sau rừng trúc xanh tươi là một con sông trong vắt, ánh chiều tà chiếu xuống dòng sông, tỏa ra hào quang y như ngọc thạch. Gần bờ sông có một cây đại thụ, Sở Cảnh Mộc ôm Lục Phù nhẹ nhàng ngồi xuống, thân mình không tự chủ dựa vào thân cây, điều chỉnh lại tư thế cho Lục Phù, để nàng nằm trong lòng ngực hần. Khung cảnh lúc này đẹp như một bức tranh. Mặt trời dần dần hạ xuống núi, những tia sáng cuối cùng còn sót lại làm đỏ cả một góc trời, gió hè thổi rì rào, khẽ vuốt qua những cành cây ngọn cỏ xanh tươi. Dưới tàng cây đại thụ là một nam tử tuấn tú cao lớn đang ôm một nữ tử quốc sắc thiên hương. Gió nhẹ thổi qua làm tung bay những sợi tóc của nữ tử và nghịch ngợm chơi đùa hai má trắng nõn của nàng, nam tử nhắm mắt tựa người vào thân cây, trên khóe môi mang theo nụ cười thỏa mãn. Một lúc sau hần mở mắt ra nhìn nữ tử trước ngực mà mỉm cười yêu thương. Đất trời vạn vật gần như biến sắc, xuân hoa, thu nguyệt, hạ trùng, đông tuyết tất cả đều không đẹp bằng một phần của khung cảnh lúc này. Ai nói trời chiều lúc hoàng hôn bi tráng? Màu hoàng hôn bao trùm khắp không gian, bóng hai người xếp chồng thành một, tạo nên một khung cảnh mỹ hoặc, động lòng người. Sở Cảnh Mộc gắt gao ôm chặt nàng vào lồng ngực để sưởi ấm cho nàng, cứ lặng lẽ ôm như vậy, mặc dù không nói một lời nào lại còn hơn tất cả mọi ngôn ngữ trên thế gian, chỉ nghe được âm thanh của tiếng nước chảy róc rách và tiếng kêu vang dễ nghe của côn trùng. Hai trái tim cùng chung nhịp đập. một tiếng. hai tiếng. Rõ ràng mà bình thản. Gió thổi ấm áp, sấm sập. sấm sập. “Phù nhi, là trách ta, đúng không?” Hần nâng thân thể của nàng lên, hai tay vòng quanh ôm chặt thắt lưng của nàng, giống như sợ, dường như sợ rằng nếu hần buông lỏng tay một chút thì nàng sẽ biến mất trong nháy mắt “Nàng đang trách ta, đúng không?” Đầu của hần chạm vào bờ vai gầy yếu của nàng, ngửi mùi hương quen thuộc tỏa ra từ người Lục Phù “Du Nhã nói, các người là nữ nhân. không cần phải thay nam nhân chúng ta gánh vác cái gì cả, nhưng mà Phù nhi, khi ta hiểu được thì đã quá muộn rồi.” Chờ cho đến lúc hần hiểu được thì mọi chuyện đã không còn cứu vãn được nữa. Nửa năm nàng bị nhốt có rất nhiều chuyện đã thay đổi, không chỉ có Lục Phù mà còn là chính hần. Khi hần càng ngày càng đến gần nàng thì nàng càng chạy càng xa. “Ta từng hứa sẽ giúp nàng báo thù, giúp nàng cả đời sống vui vẻ không phiền muộn, nhưng cũng chính ta lại trở mặt nhìn nàng lâm vào cảnh nguy khốn, không phải là không có biện pháp để giúp mà là không có ý định nhúng tay vào. Ngay cả ta còn hận chính mình, nàng làm sao có thể không hận ta đây? Đúng không?” Hần càng cười càng chua xót. Gió đêm thổi, lục cây cỏ hương, tâm mờ mịt, tình khó hiểu. Nước sông thanh, tình đời loạn, tiền không ngừng, đề ý còn loạn. Bọn họ lúc đó rốt cuộc là vì cái gì mà phải xa cách, vì cái gì không thể như ước nguyện được ở cùng một chỗ, như gần như xa, nàng thì mờ mịt trong bóng tối không có ai bên cạnh, còn hần thì thống khổ lạnh như băng, không một chút ấm áp. Bọn họ trong lúc đó, tựa như đang đoán tâm ý lẫn nhau, nàng thì vì cừu hận mà che giấu, còn hần thì vì không cam lòng mà ẩn nhẫn. Bọn họ trong lúc đó, gặp được nhau không phải sai người mà là sai thời gian. Nhiều năm sau đó, khi bọn họ quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra, kỳ thật bọn họ đi một quãng đường dài như vậy đều uống phí, chỉ vì họ đều không chịu thẳng thắn nói chuyện với nhau. Mặt trời chậm rãi khuất sau núi. Xung quanh nơi này màn đêm thâm trầm, chỉ còn một chút ánh sáng do nước sông chiếu rọi lên làm cho tất cả mọi vật đều lung linh huyền ảo. Cô độc cùng bàng hoàng đan xen trong lòng hần, thật là ảm đạm “Không thể.” Sở Cảnh Mộc vui đầu vào vùng cổ ấm áp của nàng, giống như làm ấm lại chén trà đã nguội lạnh, lồng ngực chua xót “Không thể buông xuôi. Phù nhi, không thể buông xuôi.” Giống như khẩn cầu, giống như kêu gọi, một giọt lệ nhẹ nhàng rơi trên gương mặt tuấn tú của hần, chảy xuôi theo hai má mà rớt trên vạt áo Lục Phù, thấm vào làn da mềm mại của nàng. “Phù nhi, không thể yêu thương người khác. Không thể. Yêu thương người khác” Giọng nói của hần chính là một sự thỉnh cầu hèn mọn, Lục Phù bị hôn mê bất tỉnh với hần mà nói như một thanh đao lạnh lẽo ngày đêm cứa vào trái tim, nàng hôn mê càng lâu, hần lại càng bàng hoàng “Không thể. Biết không? Ta thề, về sau sẽ không bao giờ. buông nàng ra nữa, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, ta cũng không bao

giờ.....buông lỏng tay mình ra nữa. Cho nên, van xin nàng hãy tỉnh lại có được không?”. Trong màn đêm nặng nề, đôi lông mi đen dài yếu ớt của Lục Phù khẽ lay động..... Trăng đã lên cao, những ngôi sao nghịch ngợm phát sáng lấp lánh cả bầu trời đêm làm cho cảnh đẹp của nhân gian càng thêm tỏa sáng. Đêm lạnh như nước, Sở Cảnh Mộc mới ôm Lục Phù thong thả trở về, trên đường đi đến mất thời gian khoảng 1 chén trà, khi trở về lại mất thời gian tới 3 chén trà. Thời gian đi tới sau núi rồi trở về tuy là cùng khoảng cách, nhưng vì tâm tình thay đổi mà thời gian cuộc bộ cũng thay đổi..... Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt, Vô Danh đều ở trong đình viện chờ, bất an khi nhìn sắc trời đang tối dần, đến khi nhìn thấy thân hình cao lớn của Sở Cảnh Mộc xuất hiện, cả ba đều thờ phào nhẹ nhõm “Các người đi nghỉ ngơi trước đi, nơi này đã có ta!” “Vương gia!” Bôn Nguyệt khó hiểu, hần đường đường là một Vương gia mà cũng đi hầu hạ người khác sao? Khuôn mặt tuấn tú của Sở Cảnh Mộc lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, tất cả đều cảm như hén, lặng lẽ trở về phòng mình. Sau khi về đến phòng, Băng Nguyệt như chợt nhớ ra chuyện gì, nâng mi nghi hoặc hỏi “Bôn Nguyệt, khuôn mặt Vương phi có phải có chút khác thường không?” Bôn Nguyệt lắc đầu “Ta không có để ý!” Băng Nguyệt thờ dài, ngồi xuống giường “Có lẽ do trời tối quá nên ta đã nhìn lầm.” Vào đến nội thất, Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng cởi áo khoác cho nàng, lấy khăn mặt lau tay cùng khuôn mặt mềm mại của nàng, giúp nàng đắp chăn sau đó lẳng lặng ngồi trước giường thật lâu, thật lâu..... Nội thất cùng thư phòng được ngăn cách bởi một bức bình phong, Sở Cảnh Mộc lặng lẽ đi chuyển ra ngồi trên bàn phía trước bức bình phong, tiện tay vẽ tranh, một lát sau một bức tranh tuyệt đẹp ở bờ song liền hiện ra trước mắt..... Lấy bối cảnh trời chiều đỏ rực, có dòng sông, có đại thụ, nhưng mấu chốt để tạo nên giai điệu của bức tranh chính là sự kết hợp hài hòa của bọn họ..... Âm áp.....lặng yên.....hạnh phúc..... Tầm mành cửa sổ bằng lụa mỏng hé ra khuôn mặt tuấn đạt phi phàm, đang chăm chú nhìn vào bức tranh, khóe môi hiện lên nụ cười tuyệt đẹp.

Đêm nay, Sở Cảnh Mộc ở trong thư phòng Tây Sương, dựa vào bàn mà ngủ..... Đêm nay, Lục Phù âm thầm rơi lệ, một đêm không ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 79: Tỷ muội

Chân trời đã bắt đầu sáng hẳn, mây trắng bay bay. Gió thổi làm lay động rèm cửa mỏng manh như tăng thêm sinh khí cho Tây Sương vốn yên tĩnh, lạnh lùng. Sau một tháng hôn mê, Lục Phù cuối cùng đã tỉnh lại. Trong ánh sáng mờ ảo, con người đen nhánh nhưng lại sáng như sao, khí chất rạng rỡ khiến trăm hoa úa màu, khiến mọi vật xung quanh dường như biến sắc. Nén tiếng thở dài, Lục Phù nhìn chằm chằm vào tấm màn treo trên đầu giường, ngoài trời sớm đã có những tia nắng đầu tiên, tâm tình nàng cũng bắt đầu lắng đọng, tận sâu dưới đáy lòng cảm thấy cực kỳ an tĩnh. Nàng vẫn là Tô Lục Phù, mọi chuyện xảy ra đều có thể tươi cười ứng phó.....Tô Lục Phù Nàng xúc chấn bùng, cuốn hai chân lên ngồi dậy, hai tay ôm lấy mặt như cố nhớ lại chuyện gì đó. Trên khuôn mặt trầm tư thật lâu..... có bi thương..... có giẫy dụa..... nhưng cuối cùng vẫn trở lại bình tĩnh. Nàng cười âm thầm, thờ dài bước xuống giường, qua tấm bình phong đi ra ngoài. Ngày hôm qua, khi nước mắt hần rơi trên vạt áo nàng, nàng đã tỉnh lại. Hần khóc vì nàng vẫn không tỉnh lại? Hần hoảng sợ? Một nam nhân tâm như sắt thép lại vì nàng mà rơi lệ, dù thế nào nàng vẫn không thể tưởng tượng được, hần đường đường là Sở vương Sở Cảnh Mộc mà cũng có nước mắt sao.....Nhưng cũng chính những giọt nước mắt nóng bỏng kia đã đánh thức nàng. Bây giờ là mùa hè nhưng sáng sớm vẫn có cảm giác mát mẻ, Lục Phù chậm rãi đến gần bên hần, không biết đã bao lâu rồi nàng không nhìn thấy hần, mắt này, mi này đối với nàng đều rất quen thuộc, khuôn mặt thanh nhuận của hần so với trước đây cũng không có gì khác biệt. Đôi mi ưu sầu nhẹ nhàng nhíu lại rồi giãn ra, nàng có thể tưởng tượng được bộ dáng giãn ra của hần, tất cả đều là vì nàng mà giãn ra, vì nàng mà nhẹ nhõm. Cái gì làm cho hần yêu quý như thế chứ? Lục Phù cực kỳ tò mò đến gần bên hần, Sở Cảnh Mộc vốn vừa mới chợp mắt, mơ hồ nghe được có tiếng bước chân đang đến gần mình, không ngần ngại lên, giọng nói có chút không vui, lạnh lùng cảnh cáo: “Đi ra ngoài.” Lục Phù chợt ngăn người dừng bước, trên môi nở nụ cười âm áp trêu chọc hần “Vương gia thật sự muốn ta đi ra ngoài sao?” Sở Cảnh Mộc nghe thấy giọng nói dịu dàng của nàng thì cả người lập tức chấn động, giọng nói như một dòng nước mát chảy vào trái tim hần, sự vui sướng như đang lan tỏa khắp người, như tràn ra cả không khí..... Là giọng nói của Phù nhi, giọng nói như tiếng hót chim hoàng anh nơi sơn dã, lại cũng lạnh lùng như băng tuyết vùng hoang sơ, nhưng đây cũng chính là giọng nói có thể lay động tâm hồn hần. Từ sau khi nàng trở về bên cạnh hần, giọng nói như tiếng chúa trời này là thứ mà hần ngày ngày đêm đêm đều tưởng nhớ, chờ đợi..... “Thật là.....vừa tỉnh lại đã thấy Vương gia giận dữ rồi, sớm biết như vậy thì ta không tỉnh lại.” Thấy hần vẫn còn tựa vào trên bàn, Lục Phù trong lòng đau xót nhưng ngoài miệng vẫn cười ha hả. Đột nhiên ngẩng đầu lên, hần thấy Lục Phù đang đứng gần trong gang tấc, ôn nhu, xinh đẹp như một tiên nữ. Sở Cảnh Mộc nở nụ cười, kéo nàng ngồi xuống, ngồi vào trong lòng ngực hần. Sáng sớm trời vẫn còn se lạnh, đôi môi tái nhợt của nàng bị hần hun hần hôn. Hần nhớ nàng ngày ngày đêm đêm, sự tưởng niệm cùng khát vọng ngay lúc này đây ào ạt như nước tràn bờ. Cảm nhận được độ ấm chân thật của nàng, hần mới buông lỏng được tâm trạng căng thẳng, lo lắng trong lòng, cẩn thận cảm nhận hương thơm quen thuộc của Lục Phù, hương thơm làm cho cõi lòng hần trở nên âm áp. Cho đến khi hô hấp của cả hai đều trở nên dồn dập, hỗn loạn, Sở Cảnh Mộc mới cam tâm tình nguyện buông môi của nàng ra, đôi môi tái nhợt ban nãy giờ trở nên ửng đỏ ướt át, kiều diễm càng nhìn càng khiến cho Sở Cảnh Mộc động tâm. “Cám ơn trời đất, cuối cùng đã tỉnh lại!” Ôm chặt lấy nàng, Sở Cảnh Mộc mừng rỡ, nhẹ nhõm thờ ra, thân thể âm áp trong lòng ngực hần.....Đối với hần mà nói, như là bảo vật vô giá. “Vương gia phải cảm ơn chính mình.” Lục Phù cười, trời đã bắt đầu sáng lên, tia nắng chiếu vào khắp phòng, ánh mắt Lục Phù thoáng nhìn qua bức tranh trên bàn, hơi hơi sùng sốt.....Hần đem khung cảnh hai người ngắm hoàng hôn ngày hôm qua mà vẽ nên một bức tranh áp áp, hài hòa..... Thấy ánh mắt của nàng chăm chú nhìn vào bức tranh, Sở Cảnh Mộc lẳng lặng ngắm khuôn mặt hiền hòa của nàng, hần cảm thấy Lục Phù sau khi tỉnh lại có điểm không giống như trước đây, còn không giống ở đêm nào thì hần cũng không được rõ. “Ta không ngờ Vương gia cũng biết vẽ tranh.” Nàng khen ngợi, cuộc sống hạnh phúc trong bức họa này đối với nàng thật là xa xỉ, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy đau buốt. Một đôi tay dài dẫu mưa nắng, một đôi tay chinh chiến sa trường, nhưng cũng chính nó có thể tạo ra một bức tranh tuyệt đẹp. Lục Phù nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay to lớn của hần, bởi vì cảm kiếm nhiều năm mà trở nên thô ráp và chằng chịt như một cái kén. Đôi tay của nàng mềm mại trắng mịn, so với hần đúng là khác biệt một trời một vực, nàng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh hần ngồi trước bàn hết sức chăm chú vẽ ra bức tranh này. Nhưng cũng chính đôi tay này đã từng buông nàng ra. “Có thích không?” Lục Phù gật gật đầu, nàng quả thật rất thích. “Bức tranh này treo tại sương phòng có được không?” Hần cười yêu thương, thường thức mùi hương thơm ngát tỏa ra từ mái tóc nàng, làm con người ta dù là sắt đá cũng trở nên nhu nhược, hóa ra lại là cảm giác này. “Được.” Nàng tươi cười trả lời. Lúc này bọn họ đều cẩn thận không đề cập đến bất kỳ chuyện gì khác, mọi chuyện đều bị chôn giấu dưới đáy lòng như một khối u ác tính, chậm rãi thổi rữa, cuối cùng làm ô nhiễm toàn bộ trái tim. Lục Phù muốn nói lại thôi, Sở Cảnh Mộc cũng không nói gì, Lục Phù dùng ngón tay quần quanh mái tóc đen của hần, tìm xao động “Vương gia.....” Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng ừ một tiếng nhưng không có ngăn đầu. “Ta không có.....” Nàng mím môi khó xử, muốn nói lại thôi, trong lòng cực kỳ phức tạp dường như muốn xé rách cả làn váy. Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc thoáng nhìn vào

bàn tay đang nắm chặt làn váy của nàng, ánh mắt chợt lóe lên “Có chuyện gì sao?” “Quên đi, không có chuyện gì cả.” Lục Phù đẩy lồng cười khổ, giây phút vừa rồi nàng nghĩ muốn giải thích với hắn, muốn trả lời hắn vấn đề của ngày hôm qua. Muốn nói cho hắn biết chuyện xảy ra trên vách núi đen thật ra là quỷ kế của Tần vương, nhưng mà..... Quên đi..... Hắn rõ ràng là có rất nhiều chuyện muốn hỏi nhưng lại không hỏi, Lục Phù khẽ nhắc mị, cho dù hắn có hỏi nàng cũng không nói ra hết tất cả sự thật. Điều quan trọng nhất trong lúc này là bọn họ phải tin tưởng lẫn nhau. Đường như đang nghĩ đến chuyện gì, nàng xoay đầu lại “Đúng rồi, ca ca..... Vương gia, ca ca của ta đang ở đâu?” “Tìm lại liền hỏi ca ca.” Bất mãn hừ một tiếng, hắn tiếp tục vuốt ve mái tóc đen của nàng, trong lòng dường như có chút ghen tỵ. Lục Phù lay cánh tay hắn, nhìn hắn, buồn cười nói “Khi ta tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy không phải là Vương gia sao? Nói mau, ca ca đang ở đâu?” “Chính là Mục Phong tướng quân.” Lục Phù nhú mày, trầm giọng lặp lại lời hắn “Mục Phong tướng quân.” Chính là vị tướng quân trẻ tuổi vào kinh hỗ trợ cho Tần vương sao? Nhớ tới Tần vương nàng bỗng nhiên thất thần, trong lòng nàng vẫn cảm thấy đau, nàng thật không hiểu, rõ ràng người trong lòng nàng là Sở Cảnh Mộc, tại sao nàng lại vì một nam nhân khác mà đau lòng. Lúc dưới vực sâu, hắn tuyệt vọng, hắn thâm tình, đều khắc thật sâu vào lòng nàng, không được nghĩ đến nữa..... Nàng buộc bản thân không được nghĩ đến chuyện này nữa. Sở Cảnh Mộc nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của nàng, trong lòng có chút âm ảm, bàng hoàng. Hắn không dám hỏi nàng nửa năm trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì..... Hắn thật sự để ý không phải là lời nói của Tần vương trên vách núi, mà là ý tứ sâu xa trong lời nói đó. Sợ tổn thương mình, lại càng sợ tổn thương nàng. Rồi lại hi vọng nàng có thể tự mình kể cho hắn nghe những việc đã xảy ra ở hoàng cung trong nửa năm qua. Thời gian nàng hôn mê, hắn chỉ hi vọng có thể nghe được giọng nói ngọt ngào, động lòng người của nàng, nghe được tiếng cười ấm áp kia, hiện giờ nàng đang đứng ngay trước mặt hắn, hắn có thể chạm vào nàng thì hắn còn mong ước gì hơn nữa. Cũng là hắn trước đây đã không giữ lấy nàng..... Càng nghĩ đến trong lòng càng thêm chua xót. “Phù nhi, Du Nhã còn chưa chết.” Đột nhiên nàng tròn to mắt, chăm chăm nhìn hắn, vui sướng cùng kích động như đang reo hò trong đầu nàng. Lục Phù túm chặt ống tay áo hắn, đôi môi vì kích động mà trở nên run rẩy “Người.....nói ai còn chưa chết?” Cô cọ vào hai má mềm mại của nàng, Sở Cảnh Mộc cười nói: “Nàng chưa gặp qua sao?” Khó khăn vất vả lắm.....Hắn mới có thể thấy được bộ dạng như con gà gồ của Lục Phù lúc này..... Liên Y cô nương — thì ra là tỷ tỷ, thảo nào ngày đó trên vách núi đen nàng thấy thật kỳ quái, thì ra là tỷ tỷ..... Vui sướng làm cho trái tim nàng như phình to ra, có thể chứa đựng cả không gian, nàng nhanh chóng động thân thoát ra khỏi người hắn, vội vàng vàng lao ra khỏi cửa. “Phù nhi.....Tỷ muội các người thật sự rất giống nhau.....” Hắn lắc đầu cười khổ, từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội ôn nhuận, ánh mắt nhất thời trở nên tối đen, trên khuôn mặt tuấn tú hiện rõ sự chua xót cùng âm ảm “Vì cái gì nhớ rõ mọi người mà lại cố tình quên ta?” Bởi vì ta không quan trọng, phải không? Trả lời hắn chỉ có tiếng chim hót líu lo ngoài cửa sổ..... Một lúc sau, hắn bắt đầu cảm bút lên, ở góc phải của bức tranh viết lên hai chữ cứng cáp — Phương Đông. “Vương.....Vương phi.....” Bôn Nguyệt đang tiến vào cửa, đột nhiên thấy nàng từ bên trong chạy ra, hoảng hốt, liền tục nhấp nháy đôi mắt dường như không thể tin được, lúc này Lục Phù đã nhanh chóng bước ra khỏi cửa của Tây Sương “Băng Nguyệt.....Cái kia.....Vương phi tỉnh rồi? Băng Nguyệt nhú mày nói: “Vậy là ngày hôm qua ta không có nhìn lầm” Lục Phù chạy rất nhanh về phía Nam Viên, ngày mới vừa bắt đầu, tất cả thị vệ cùng nha hoàn đều đang bận rộn tất bật để đón chào một ngày mới hứa hẹn sẽ rất vất vả, Lục Phù chạy ngang qua bọn họ như một cơn gió, làm cho bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng phía sau của nàng. Vương phi tỉnh rồi, tiếng cười trong vương phủ đã sống lại..... Tiếng cười có vẻ thật là trân quý. Càng đến gần sương phòng bên trong Nam Viên, tâm tình Lục Phù càng trở nên kích động. Một giọng nói phát ra làm cho nàng dừng bước, giọng nói ấm áp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, như buổi sớm mai làm ấm tim nàng. “Tiểu thư, người mặc y phục này thật đẹp!” Trong phòng, Du Nhã vừa mới rửa mặt chải đầu xong, các nha hoàn bên cạnh nàng không khỏi thốt lên lời tán thưởng, nếu so sánh, nàng không xinh đẹp bằng Lục Phù, nhưng cũng có phong thái độc đáo, mị lực hấp dẫn, trầm ổn mà thanh nhã. Nàng cũng không nói gì, chỉ mỉm cười yếu ớt “Mau thu dọn tất cả đồ đạc, chúng ta lập tức qua Tây Sương.” “Tiểu thư, ăn sáng trước rồi hãy đi.” “Qua xem Phù nhi trước đã, rồi trở về ăn sau.” Lục Phù đôi mắt rung rung, không kìm lòng được mà bước vào trong phòng, nha hoàn bên cạnh Du Nhã nhìn thấy nàng liền hoảng sợ kêu lên “Vương.....Vương phi?.....” Du Nhã nâng mị, quay đầu nhìn thấy đôi mắt rung rung của Lục Phù, Du Nhã sửng sốt, muốn cười nhưng khóe môi lại không thể nhấc lên, thân hình đơn bạc của Lục Phù dưới ánh nắng sớm mai càng trở nên gầy yếu. Tỉnh rồi! Yết hầu của Lục Phù dường như nghẹn lại, cái gì cũng không thể nói được, nàng chỉ biết nhìn Du Nhã đang từng bước từng bước đi đến trước mặt nàng. Trên mặt Du Nhã là nụ cười yêu thương cùng thanh nhã quen thuộc, môi giật giật, nàng còn chưa kịp nói gì đã bị Du Nhã ôm vào trong ngực.....Ấm áp như mùa hè, những kích động, gào thét trong lòng liền trở nên bình tĩnh, tất cả mọi tiếng vang đều trở nên an bình. Lục Phù giống như một cô nhi lưu lạc nhiều năm bấy giờ mới trở về gia đình ấm áp của mình..... Du Nhã cũng có biết bao lời muốn nói, nhưng giờ phút này chỉ thốt lên hai chữ “Phù nhi.....” Thân hình cả hai đều nhỏ bé, Du Nhã ôm nàng cảm giác được nàng thật gầy yếu, thân hình gầy yếu này đã cất giấu rất nhiều tình cảm, phải gánh chịu áp lực quá lớn, làm cho lòng của Du Nhã cảm thấy đau đớn, chua xót. “Tỷ tỷ.....Phù nhi thật sự rất nhớ tỷ.....” Bọn nha hoàn hiểu chuyện liền lui ra khỏi phòng, một giọt lệ lớn lút từ mi mắt của Du Nhã rơi xuống, dịu dàng vỗ vào vai của nàng “Tỷ tỷ đã trở lại! Từ nay trở đi sẽ không bỏ lại Phù nhi một mình.” Trong phòng thực im lặng, không hề có một âm thanh nào phát ra, chỉ có tỷ muội hai người đang ôm chặt lấy nhau, không có tiếng khóc, nhưng nước mắt lại ướt đầm cả áo. Thật lâu sau.....Cả hai mới hồi phục tâm tình, ngồi vào trên ghế đệm nhìn vào mặt lẫn nhau dường như nhìn bao lâu cũng đều không đủ. Một lát sau, Du Nhã chợt nhớ ra nàng vừa mới tỉnh, có thể còn chưa ăn gì nên ra cửa phân phó nha hoàn đem đồ ăn sáng vào phòng. “Phù nhi, mấy năm nay muội thật vất vả.” Cầm lấy tay nàng, Du Nhã cực kỳ đau lòng. “Tỷ tỷ, năm đó rõ ràng tỷ đã tắt thở, vì sao.....” Tâm tình của Lục Phù cực kỳ phức tạp, nàng đã dự đoán được kết quả. Thở dài, Du Nhã cười cảm kích “Cũng nhờ Sở bá bá, Sở gia có thủ pháp điểm huyệt bí truyền, nếu như điểm vào tử huyệt sẽ gây ra hiện tượng chết giả, chỉ trong vòng ba ngày huyệt đạo sẽ bị giải, là có thể bình an vô sự. Cũng may mắn mới có thể giữ lại được tính mạng, chỉ là khó cho muội.” Khóe môi Lục Phù giật giật, nàng nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng đều không nói..... Thì ra là hắn, giết phụ thân nàng rồi về sau lại cứu tỷ tỷ nàng, có thể tính là một mạng đổi một mạng không? Nàng là nên cảm tạ hắn hay là nên oán hận hắn? Lục Phù chầm chọc nghĩ. “Bởi vì chuyện của phụ thân mà triều đình không hề trọng dụng võ tướng, rất nhiều người là thủ hạ ngày trước của phụ thân cũng đều gặp tai ương. Tỷ tỷ rất muốn quay về kinh tìm người nhưng vì tai vách mạch rừng nên mấy năm nay đành phải ở tại Hoa thành, toàn bộ đều do Sở bá bá chiếu cố, sau khi Sở bá bá từ quan ta đã cùng ông đi ngao du thiên hạ. Bởi vì nghe chuyện xảy ra ở An Dương của muội và Cảnh Mộc ca ca nên đã lập tức trở về, đúng lúc lại là mùa đông, tỷ tỷ muốn trở lại để thử thời vận xem có thể tìm được muội hay không?” “Thì ra tỷ mỗi ngày đều đi Hàn thủy nhai chính là vì muốn tìm gặp muội, tiếc là muội.....” Lục Phù cười khổ, cảm thấy tiếc nuối, nếu không phải vậy thì tỷ muội các nàng đã sớm gặp nhau rồi. “Đúng vậy, còn nhớ trước đây muội rất thích Hàn thủy nhai nên tỷ tỷ đã nghĩ muội nhất định sẽ trở về.” Nàng không biết thể chất của Lục Phù đã thay đổi, nghĩ đến mà đau lòng, Du Nhã ngược lại mỉm cười: “Không tìm được muội nhưng lại gặp được ca ca.” Du Nhã lại cười: “Ca ca đã thay đổi không ít.” Lục Phù gật gật đầu, tuy rằng chỉ gặp nhau một lần trên vách núi đen nhưng nàng lại nhìn ra được, ca ca của nàng đã không còn là một đứa nhỏ búng binh, mà là một tướng quân thông lĩnh thiên quân vạn mã. Ba đứa con của Lưu gia, có người nào là không thay đổi? “Có đáng đáp của phụ thân.” Nàng cười. Lúc này Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt, cùng nha hoàn của Du Nhã là Hồng nhi bung đồ ăn sang tiến vào, sau khi hành lễ liền đem đồ ăn sang đặt ở trên bàn, thức ăn trên bàn có cơm có cháo, tất cả đều là thức ăn lỏng dễ dàng tiêu hóa. “Vương phi, Vương gia dặn dò, người nên ăn ít thôi coi chừng thương tổn dạ dày, chờ thích ứng rồi, sau đó buổi tối mới ăn nhiều một chút.” Bôn Nguyệt cười trêu ghẹo. “Ta biết rồi!” Lục Phù thân nhiên nói nhưng trong lòng giống như có một dòng nước ấm chảy qua. Sau khi ba người rời khỏi, Lục Phù khuấy bát cháo nóng, khói trắng bốc lên, xông vào mũi vừa ấm vừa thơm. Du Nhã tâm tình cũng có chút phức tạp, nhưng trong lúc này cũng không ai lên tiếng, cả hai đều lặng lẽ ăn. Tình cảm của các nàng không hề bị phai nhạt theo thời gian mà ngược lại càng thêm tâm linh tương thông, thập phần an ý. Du Nhã nhìn ra được trong nụ cười yếu ớt của nàng có chứa giãi vạ cùng mâu thuẫn. “Tỷ tỷ, muội có chuyện muốn hỏi tỷ?” Một lúc sau, Lục Phù buông thìa, nâng mắt nhìn nàng “Muội nói đi!” “Chuyện năm đó, công công nói với tỷ như thế nào?” Sau khi trầm ngâm thật lâu, Lục Phù cuối cùng cũng hỏi.

Q.1 - Chương 80: Như vậy thật tốt !

Sương sớm đã lặng lẽ tan ra, ánh mặt trời nghịch ngợm chiếu vào cửa sổ, những tia nắng len vào giữa hai ty muội làm cho hai người họ giống như cách một không gian. Du Nhã có thể cảm nhận được sức nóng của nó, nhưng sức nóng đó đã bị giọng nói của Lục Phù làm lạnh đi ít nhiều. "Phù Nhi, người vẫn có chấp sao?" Trí tuệ của Du Nhã so với Lục Phù không hề thua kém. Khi nhận ra sự lạnh lẽo trong lời nói của Lục Phù, Du Nhã bỗng nhớ lại thái độ của Lục Phù đối với Sở Vân khi nàng mới bước vào Vương phủ, lòng nàng chợt lạnh. Lục Phù cười như không có chuyện gì chậm rãi uống trà, "Muội muốn biết lý do tại sao ông ta làm như vậy, dù sao ông ta cũng dự phần vào việc xông vào nhà chúng ta." Du Nhã gật đầu sau đó mới lên tiếng: "Sở bá bá kể lại lúc ấy Tần Vương còn nhỏ, hân nóng lòng cầm quyền nhưng không có biện pháp nhanh nhất để đạt được điều đó nên muốn mượn sức phụ thân chúng ta. Đáng tiếc bị phụ thân cự tuyệt vì phụ thân vẫn giữ lập trường phò trợ Thái tử, kết quả làm cho Tần Vương nổi sát tâm. Lúc đó Sở gia cùng Lưu gia có giao tình rất tốt, nhưng vì phải bảo vệ Sở gia nên Sở bá bá mới miễn cưỡng quy phục Tần Vương, cùng Vân Vương dẫn quân vào nhà chúng ta. Phù Nhi, thật ra Sở bá bá cũng có nỗi khổ tâm riêng, lúc đó biện pháp tốt nhất chính là cố gắng tự giữ mình, nếu không Sở gia cũng sẽ giống như Lưu gia bị lâm vào cảnh nhà tan cửa nát, chính trị vốn tàn khốc, ông ta đâu còn có sự lựa chọn nào khác? Dù sao ông ấy cũng không giết người nhà chúng ta, muội không nên hận Sở gia được không?" Khóe miệng của Lục Phù hiện ra một nụ cười châm chọc như có như không, nàng đột nhiên nhìn Du Nhã với một ánh mắt quái dị. Ánh mắt đó làm Du Nhã cảm thấy bất an, tim đập nhanh hơn. Lục Phù nhìn ra ngoài một lúc mới cúi đầu nói: "Ông ta không giết người nhà của chúng ta thật sao?" Nói rất hay, nhưng nàng không muốn ty ty hân ông ta. Cuối cùng vẫn lựa chọn không nói. "Phù nhi, muội có chuyện đầu ta phải không?" Du Nhã nhìn chăm chú vào mặt Lục Phù, không bỏ sót bất kì biểu hiện nào trên gương mặt của nàng, ánh mắt nháy bên giống hệt Lục Phù lóe lên một tia hoài nghi. "Không có". Lục Phù cười nghịch ngợm giống như tiểu hài tử, "Ty ty nói không hận ông ta thì không hận". Du Nhã sững sốt, ánh mắt lóe lên sau đó nở một nụ cười, kèm lòng không được đưa tay xoa xoa khuôn mặt trắng mịn của Lục Phù "Muội thật đáng yêu!" Một tiếng đáng yêu như có dòng suối ấm áp chảy vào lòng Lục Phù, so với cháo nóng còn ấm áp hơn. Nhìn phong thái của Du Nhã rất giống mình, Lục Phù nở nụ cười vui vẻ. Hai ty muội tiếp tục hàn huyên tâm sự thêm chút nữa, Du Nhã thông minh tránh không hỏi nàng về những chuyện xảy ra trong hoàng cung hay trong vương phủ, Du Nhã biết có những chuyện sâu kín trong lòng Lục Phù không muốn đề cập tới, nên nàng cũng không dám hỏi vì sợ làm muội muội đau lòng. Lục Phù biết nếu nàng nói ra việc phụ thân bị Sở Vân giết chết sẽ làm ty ty bị tổn thương, nên nàng lựa chọn im lặng. Còn chuyện nơi vách núi đen kia, nếu Sở Cảnh Mộc đã không nhắc đến thì nàng cũng nguyện ý đem chuyện đó chôn dưới đáy mồ. Lục Phù dùng cơm xong với Du Nhã mới trở về, vừa đi đến cửa đã thấy Băng Nguyệt đứng đợi nàng cùng quay về Tây Sương. Khi hai người bước vào Nam Viên, Băng Nguyệt kéo tay áo nàng, dường như có chút do dự muốn nói lại thôi. Lục Phù nhíu mày ngạc nhiên bởi vì Băng Nguyệt hiếm khi có thái độ như thế... "Có chuyện muốn nói à?" "Vương phi, ta nhìn thấy..." Băng Nguyệt khẽ cắn môi nói: "Khi ta thay quần áo thấy thủ cung sa vẫn còn trên tay người, có phải người không bị..." "Người nói chuyện này với ai chưa?" Băng Nguyệt còn chưa dứt lời đã bị Lục Phù cắt ngang. "Chưa, ngay cả Bôn Nguyệt ta cũng không nói. Khi Vương gia ôm người trở về ta đã thay quần áo cho người, Bôn Nguyệt muốn giúp đỡ cũng bị ta ngăn lại. Ta nghĩ, có lẽ người muốn tự mình nói với Vương gia chuyện này, vì vậy ta không nói với ai." Lục Phù nhẹ nhàng cười, nhìn nàng thật sâu "Người thật là người hiểu ta nhất, chuyện này cũng đừng nói với Bôn Nguyệt, ta muốn tự mình xử lý." "Ta biết, xin Vương phi yên tâm!" Tây Sương "Vương gia, hôm nay người không bận rộn công vụ sao? Mới sáng sớm đã đến Tây Sương." Lục Phù vừa vào cửa đã thấy Sở Cảnh Mộc đang nhàn nhã ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách. Nàng cười sáng lạn, cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy hắn. Sở Cảnh Mộc đặt quyển sách xuống cười cười: "Hiện tại ta đã cáo bệnh ở nhà làm một vị Vương gia nhàn rồi! Tất nhiên sẽ không có công vụ gì." "Băng Nguyệt, người ra ngoài trước đi." "Dạ!" Băng Nguyệt ngoan ngoãn rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại. "Gặp ty ty, vui không?" Sở Cảnh Mộc vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống. Lục Phù đi đến ngồi xuống, thoáng nhìn quyển sách bên cạnh hắn, đó là một quyển sách sử đã cũ, từng trang từng trang bị gió thổi bay lên, giống như lòng nàng vậy lúc ấm lúc lạnh. "Rất vui" Lục Phù xác định, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng "Vương gia, người cũng thật thoải mái à!" "Được một lúc thôi!" Hắn giống như dùng bốn lạng để đối phó ngàn cân trả lời nàng. Hắn có thể nhận ra trong lời nói của Lục Phù có ý châm chọc, không biết sự hiểu biết này có thể tính là hắn có trí tuệ không. Sở Cảnh Mộc cười thâm. Sở Cảnh Mộc cười vui vẻ, không biết từ khi nào hắn lại hiểu nàng đến vậy, có phải bởi vì khả năng che dấu tình cảm của nàng đã bị mai một, hay đó là do hắn đối với nàng ngày càng hiểu biết hơn. Lục Phù biết thật ra đã có người giúp Sở Cảnh Mộc xử lý những việc lớn nhỏ trong triều nên hắn mới có thể nhàn nhã ngồi đây. Thái tử đã chết, hắn không thể nào giúp Quang Vinh Vương, vậy người hắn phò trợ là ai? Nàng bị hôn mê nhiều ngày nên có nhiều chuyện không được rõ ràng. "Vương gia, vì Phù Dung huyết án ta mới bị bắt nhốt trong cung, bây giờ tình hình như thế nào? Kết quả của vụ án ấy ra sao?" "Bây giờ rất ít người bàn tán về Phù Dung huyết án, vụ án đó đã chấm dứt nửa năm rồi." Sở Cảnh Mộc thản nhiên nói. Vụ án đã kết thúc một phần vì không tìm thấy Lục Phù. Sự việc càng có lợi hơn khi dân chúng đều cho rằng Vương phi bị oan uổng. Thêm vào đó hắn biết thế lực của mình, bản thân đường đường là một Vương gia, nếu muốn phán một cái án như thế nào, ai dám có ý kiến? Muốn rửa sạch nghi ngờ cho Lục Phù càng dễ dàng hơn, chỉ có vài người biết chứng cớ phạm tội của nàng, nếu bọn họ không nói ra làm sao ai biết được. Hơn nữa bất kì ai cũng có thể nói những chứng cớ đó là giả tạo. Lục Phù lại còn được vạn dân kính trọng gọi nàng là Phù Dung vương phi, được coi là người có tấm lòng như Bồ Tát nên không có khả năng là hung thủ của Phù Dung huyết án. Kết quả Phù Dung huyết án đã được phá, phạm nhân ở hiện trường vụ án không kịp chạy trốn đã bị đâm một kiếm mất mạng. Sở Cảnh Mộc dựng lên chuyện này, vì nàng hẳn cam tâm che dấu sự thật, đây chính là sức mạnh của quyền lực. Sở Cảnh Mộc nhàn nhã nâng ly trà lên, chậm rãi hỏi: "Phù nhi, người cảm thấy Phù Dung huyết án sẽ còn tái diễn nữa không?" Chỉ còn lại Sở Vân "Làm sao ta biết được?" Nàng cười nói. Huyết án đã kết thúc. Nàng cảm thấy buồn cười. Hung thủ thật sự chính là nàng vẫn còn đang ngồi đây một cách bình yên mà huyết án đã kết thúc rồi. Lục Phù nheo mắt lại, nhìn hắn thật sâu, mỉm cười ấm áp hỏi: "Vương gia, còn bao lâu nữa Hoàng thượng sẽ ban chiếu phục hồi danh dự cho phụ thân ta?" Mặc dù đang cười, nhưng giọng nói của nàng đầy vẻ kiên định và quyết liệt. Chuyện gì cũng có thể nhân nhượng, nhưng chuyện này thì không được! Nàng tuyệt đối không thể bỏ qua. "Đợi đến khi Quân Ủy đăng cơ có được không?" "Biết đến bao giờ thì Tần đế đăng cơ? Vì sao Hoàng đế hiện tại không thể hạ lệnh?" Lục Phù cười lạnh, sắc mặt trở nên âm trầm lạnh lẽo. "Khoảng chừng năm nay Tần đế sẽ đăng cơ. Sở Cảnh Mộc kéo Lục Phù vào sát bên người, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng bao bọc trong hai bàn tay mình, nhìn vào mắt nàng thật sâu. "Chuyện phản quốc của Lưu Đình tướng quân trong lòng Hoàng thượng là một điều cấm kỵ, từ sau khi biến cố Lưu gia người không rời khỏi kinh thành, chuyện xảy ra trong kinh chắc người cũng rõ ràng. Từ sau chuyện này, Hoàng thượng lại càng kiêng kỵ các Tướng quân nắm trong tay quyền cao chức trọng, thậm chí của Lưu gia lúc đó chỉ là khởi đầu thôi, về sau các Tướng quân có toàn gia bị giam vào ngục nhiều không kể xiết. Ông ta dù sao cũng là Hoàng đế, nếu vì Lưu gia phải sửa lại án sai, thì chẳng khác nào thừa nhận chính mình đã phạm sai lầm. Và lại, chuyện của Hàn quý phi và Tần Vương vừa mới kết

thức, tình hình hiện tại không phải là thời cơ tốt để đề cập đến vấn đề này. Phù nhi, cho ta thời gian nửa năm được không?” “Chuyện năm đó thật ra đã liên lụy rất nhiều người, nhưng mà Vương gia, người chắc chắn thời gian là nửa năm?”. Sở Cảnh Mộc gật đầu khẳng định. Nghe được câu trả lời xác định của hắn, nét mặt Lục Phù trở nên tốt hơn, nhưng vẫn còn chút bất mãn. Lục Phù thân nhiên thở dài, Sở Cảnh Mộc vuốt ve những sợi tóc lòa xòa trên mặt nàng, thương yêu cười nói: “Mệt lắm phải không?” Nhận ra được vẻ đau lòng trong giọng nói của Sở Cảnh Mộc, Lục Phù nhìn khuôn mặt thanh nhuận của hắn có chút bối rối, trong nửa năm này hắn phải trả giá rất nhiều nhưng chưa bao giờ nói ra, hắn cũng giống nàng chuyện gì đều giữ kín trong lòng, chuyện xảy ra trên vách núi, rõ ràng hắn rất quan tâm nhưng chưa từng hỏi nàng, thời gian nửa năm nàng ở hoàng cung, hắn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng không hỏi. Phải che giấu tình cảm một cách đau đớn như vậy, nàng càng hiểu rõ hơn so với người khác. Cũng giống hắn, nàng muốn biết trong lòng hắn nghĩ gì khi nhìn thấy Vân Uyển Phù vì cứu nàng mà chết, việc xảy ra trên vách núi và thời gian nửa năm trong hoàng cung, hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào nàng rất muốn biết. Nàng và hắn cuối cùng không ai mở miệng hỏi đối phương... họ giống như những người sắp chết đuối nhìn thấy khúc cây đang trôi tới nhưng không muốn vươn tay ra nắm lấy “Có lẽ bị hôn mê sẽ tốt hơn.” Nàng cười thờ dài, ít nhất khi bị hôn mê nàng có thể nghe thấy tiếng lòng hắn, lúc hắn ôm nàng bên bờ sông, những giọt lệ kia... Khi cảm nhận được sự đau đớn từ cánh tay truyền đến, Lục Phù mới định thần lại, nhìn lên thấy Sở Cảnh Mộc nhắm mắt, con ngươi màu nâu lóe lên tia tức giận, bàn tay to nắm đen bóp chặt tay nàng, thấy nàng nhắm mắt, hắn mới buông ra ôm lấy nàng, dùng toàn bộ sức lực để ôm giống như cả đời đều ôm không đủ. “Người muốn hành hạ ta sao? Tại sao nói bị hôn mê sẽ tốt hơn!” Nhìn thấy Sở Cảnh Mộc tức giận, hai tay Lục Phù ôm lấy bả vai rộng của hắn, thân hình mạnh mẽ trước mặt bởi vì sự dịu dàng đầy nhu tình của nàng mà chấn động, vẻ tức giận biến mất không còn bóng dáng, giống như bọt biển vỡ tan dưới ánh mặt trời. “Phù nhi, không cần bị hôn mê, hiện tại như vậy thật tốt! Tốt lắm!” Chỉ cần hắn có thể chạm vào nàng, mặc kệ nàng tươi cười trống rỗng hay bất kì vẻ gì khác, chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi, hắn tự nói với lòng mình. Không phải nàng vẫn còn đang ở trước mặt hắn, vẫn tươi cười như gió xuân hay sao? Như vậy thật tốt! “Tốt!” Lục Phù cười đáp lại, nàng cảm nhận được sự ấm áp của thân thể người nam nhân bên cạnh, cũng nhận ra tâm lòng chân thành của hắn. Một lúc lâu sau... “Vương gia, về sau phải lựa chọn, nếu người buông hai bàn tay này ra một lần nữa, chúng sẽ vĩnh viễn không trở về trong lòng bàn tay người.” Dựa vào ngực hắn, giọng nói của Lục Phù vẫn lãnh đạm như cũ. Vừa nghe những lời nói ấy, cả người Sở Cảnh Mộc bỗng nhiên trở nên cứng ngắt, hắn ôm nàng thật chặt như muốn hòa tan nàng vào thân thể hắn, sau đó một giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng truyền đến tai nàng, “Ta sẽ không buông tay... Không bao giờ... nữa đâu!” Lục Phù im lặng, chậm chậm chìm vào giấc ngủ trong lồng ngực của Sở Cảnh Mộc bởi vì tinh thần đã quá mệt mỏi. Nàng không nhìn thấy vẻ thương yêu và cảm động tràn đầy trong mắt hắn. Sở Cảnh Mộc tìm một tư thế thoải mái ôm Lục Phù, tựa lưng vào đệm, một tay cầm quyển sách, một tay dịu dàng vuốt ve lưng nàng, nụ cười thỏa mãn nở trên môi. Nghe gió thổi lá cây sào sạt ngoài cửa sổ, tâm tình của Sở Cảnh Mộc chậm rãi lắng đọng. Hắn rất quý trọng sự yên tĩnh hiếm có vào lúc này, có lẽ Lục Phù cũng vậy, số mạng hai người họ ít khi gặp chuyện may mắn, cho nên có được sự yên lặng như thế này thật đáng quý. Mọi chuyện tốt rồi! Hắn cố thuyết phục mình.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 81: Quyết định

Khi Luru Phong đến thăm nàng trời đã về chiều, Lục Phù nhìn thấy ca ca vui mừng như một chú chim nhỏ, chạy tới dụi đầu vào ngực hắn làm nũng. Mặc dù từ nhỏ ca ca hay nghịch ngợm, gây sự nhưng nàng biết ca ca làm vậy chỉ vì muốn đem tất cả áp lực trong lòng phát tiết ra ngoài, tận đáy lòng ca ca rất yêu thương hai tiểu muội. Đứng xa xa, Sở Cảnh Mộc nhìn Lục Phù cười tươi như hoa, nàng cười thật hồn nhiên vui vẻ với Du Nhã và Luru Phong, trên mặt hắn hiện lên vẻ yêu chiều, lòng thầm ngưỡng mộ tình huynh muội thân thiết của họ. “Phù nhi, không biết khi nào người mở rộng lòng mình, có thể cười với ta như thế?” Hắn thở dài rồi bước đi. Tình cảm huynh muội của họ vững chắc và đáng quý hơn bất kì vật gì trên thế gian này, không có gì có thể phá vỡ được. Trong dinh viện ở Tây Sương, Luru Phong cười xoa xoa mặt Lục Phù “Chắc chắn, về mặt của tiểu nha đầu này là về mặt của một kẻ gây tai họa mà, so với trước đây càng xinh đẹp hơn, gây họa càng thâm hơn a” Nàng ngước mắt lên nhìn Luru Phong, bĩu môi “Huynh cũng anh tuấn mà, hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân.” Luru Phong – phong độ có thừa, vừa nho nhã lại vừa trầm tĩnh, giọng gang, giống như sắt thép được tôi luyện trên sa trường. Ca ca bướng bỉnh ngày nào của nàng hôm nay đã trở thành một nam tử anh hùng đỉnh thiên lập địa. Lục Phù chợt nhớ tới ngày giỗ hôm đó mình đã gặp một người, nàng lên tiếng hỏi: “Thì ra người muội gặp trong ngày giỗ hôm đó chính là huynh, thật là... huynh làm muội sợ phải trốn trong căn phòng tối, ngay cả giờ cũng không dám thở mạnh.” “Người đó là muội sao?” Lục Phù gật đầu nở nụ cười, nếu ca ca biết lúc đó thiếu chút nữa hại nàng bị đông vì lạnh, nhất định sẽ tự trách. “Ca ca, Phù nhi, chúng ta đến chơi nghỉ mát bên kia nói chuyện đi”. Du Nhã cười, nắm tay Lục Phù đi vào chơi nghỉ mát. Ba người bước vào trong ngôi xuống, nhìn thấy trên bàn có một vấn đề nhện không được treu ghẹo lẫn nhau, nhưng cả ba đều là những người thông minh nên chỉ đề cập tới những chuyện vui vẻ, tiếng cười của họ làm cho nhiệt độ của ngày hè tăng lên vài phần. “Muội còn sống là tốt rồi!” Luru Phong nhìn hai muội muội quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, hắn cuối cùng có thể tìm được hai muội của mình. Nhìn hai nàng khỏe mạnh hắn cảm thấy thật mỹ mãn, nhưng có điểm đáng tiếc về việc Lục Phù đã chịu nhiều khổ sở. “Phù nhi, Ca ca xin lỗi muội! Lúc trước không biết là muội, nếu không ca ca sẽ không trông mặt nhìn muội...” Luru Phong nhìn vẻ mặt tươi sáng đang mỉm cười của Lục Phù, cảm thấy hồ thẹn và đau lòng vô cùng. Dù đã chịu nhiều đau khổ nhưng nàng vẫn có thể tươi cười càng làm hắn đau lòng, càng cảm thấy áy náy vì mình không bảo vệ nàng thật tốt. “Ca ca nói gì vậy, chuyện đó đâu liên quan đến huynh, huống chi có nhiều người tính kế như vậy, cho dù muội muốn trốn cũng trốn không thoát, huynh chỉ đứng ngoài cuộc không can thiệp, nếu là muội không chừng muội sẽ gặp thêm một cái.” Lục Phù cười rất hồn nhiên, một chút đề phòng cũng không có. Khi biết được ca ca cũng tỷ tỷ còn sống, điều đó đối với nàng mà nói đã là ơn trời ban rồi, nàng còn muốn gì nữa? “Phù nhi...” Du Nhã cũng nhìn nàng cười. Bỗng nhiên nụ cười trên mặt Luru Phong biến mất, sắc mặt hiện ra vẻ tức giận. Lục Phù và Du Nhã cảm thấy khó hiểu nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía hắn. “Ca ca, huynh làm sao vậy? Có ai thiếu tiền huynh à, sao lại tức giận?” Lục Phù reu reo hỏi. “Phụ quân của muội thật tốt, đứng là muội phụ (em rể) tốt của ta.” Luru Phong bĩu môi, tức giận nói. Lục Phù sững sờ cười khổ, “Huynh muốn nói đến việc sửa lại án sai cho phụ thân?” “Chuyện đó về sau ta sẽ tính sổ với hắn.” Tuy thái độ của Luru Phong thật hung hăng nhưng giọng nói có vẻ hòa hoãn hơn rất nhiều. “Đúng rồi, Du nhi, Phù nhi, vài ngày nữa ta sẽ lên đường đi về phía Nam.” “Nhanh vậy sao?” Du Nhã và Lục Phù đồng thời kinh ngạc la lớn. “Ca ca, chúng ta vừa mới đoàn tụ, huynh không muốn ở cạnh bọn muội một thời gian sao?” Du Nhã nhíu mày, cảm thấy vô cùng buồn bã. “Không phải huynh không muốn ở lại cùng hai muội một thời gian.” Luru Phong nghiêm mặt nói: “Tần vương, Quang Vinh vương cùng Thái tử tranh giành vương vị trong mười mấy năm, hiện tại tình thế đã trở thành Quang Vinh vương tranh đoạt cùng Tứ hoàng tử. Triều đình rối loạn đã nhiều năm, theo dự đoán kinh thành sẽ nổi lên một biến động lớn, bởi vì Tứ hoàng tử được Sở Cảnh Mộc phò trợ có vẻ chiếm ưu thế hơn so với Quang Vinh vương, nhưng mà... Các Vương gia tranh quyền đoạt vị mấy năm nay, kết quả thì sao? Kết quả đã làm cho dân chúng sống trong cảnh lầm than, khổ cực, quan phủ bao che cho nhau cướp đoạt mớ

hôi nước mắt của người dân. Trận ôn dịch ở Hà Nam đã giết chết vô số người cho đến nay vẫn còn rất nhiều người dân chạy nạn đang trôi dạt khắp nơi. Triều đình mục nát nên không thể đề nghị loạn tiếp tục xảy ra. Quang Vinh vương cùng Tứ hoàng tử giấu tài nhiều năm, phần thắng sẽ thuộc về ai còn chưa biết. Phù nhi, muội vì báo thù quan tâm đến chính trị cũng được một thời gian, muội nói thử xem nếu nội loạn xảy ra một lần nữa thì cục diện sẽ như thế nào?” Trong giọng nói của Lưu Phong không giấu được vẻ lo lắng, trách nhiệm của một tướng quân chính là cả đời phải bảo vệ quốc gia, cho nên hắn quyết định tạm thời gác lại chuyện oan tình của Lưu gia, toàn tâm toàn ý tránh gây ra thêm nội loạn. Ánh mắt của Lục Phù dừng lại nơi ván cờ trên bàn, đó là ván cờ còn dang dở khi nàng cùng Sở Cảnh Mộc đấu với nhau. ... Nó nằm yên tại đây cũng lâu rồi. Du Nhã và Lưu Phong nhìn nàng với ánh mắt đắm chiều, Tấn vương cùng Hàn gia vừa gánh chịu thất bại lớn, mặc dù mấy chục vạn quân của Hàn gia bị Vương gia tiếp quản nhưng khẳng định họ sẽ không phục, hiện tại chỉ còn cách tạm thời khống chế bọn họ, nếu trong lúc này quân đội nội hoàng thành do bốn vị Tướng quân thống lĩnh bắt đầu có hành động sẽ sinh ra nội loạn và hậu quả càng nghiêm trọng hơn lần cung biến vừa rồi. “Nếu lại có nội loạn xảy ra, đợt nội loạn lần này sẽ rất lớn, nhưng quân của Sở gia không thể điều đi, cho dù muốn có hành động gì cũng không đủ kinh phí để duy trì, vì thế chỉ còn trông cậy vào quân đội của Ca ca ở phía Nam. Có phải sau khi dẹp tan đợt cung biến lần này, Vương gia muốn huynh đem quân về phía Nam chiêu binh mãi mã chờ hành động?” Lưu Phong nhíu mày, cố ý nhấn mạnh từng chữ: “Hai phu thê các người thật sự rất thông minh” Du Nhã có chút lo lắng, “Quang Vinh vương có bốn mươi vạn binh mã, trong khi ca ca chỉ có hai mươi vạn sợ khó chống đỡ được, hơn nữa việc chiêu binh mãi mã không cần ngân lượng sao?” Trong thời gian gần đây, nếu triều đình thiếu thứ gì, thì đó chính là — ngân lượng. So với nơi đây thì dân cư ở phía Nam giàu có và đông đúc hơn nhiều nên việc thu gom ngân lượng và lương thảo sẽ trở nên dễ dàng hơn.” Lục Phù thân nhiên cười. Ngân lượng? Thứ nàng có nhiều nhất chính là ngân lượng. “Ca ca, quân đội của Tấn vương và Quang Vinh vương có mặt ở phía Nam không?” “Có, nhưng không nhiều lắm, sau khi Tấn vương bị thất bại, thế lực của hắn ở phía Nam gần như bị đánh bại, lần này khi ta trở về phải chinh đồn lại tất cả, nhưng lúc này tình hình không được tốt lắm, binh sĩ trong quân ngũ rất khốn khổ ngay cả cơm cũng không đủ ăn, việc thiếu lương thảo cung cấp cho đợt huấn luyện làm tinh thần chiến đấu của binh sĩ giảm đi rất nhiều.” “Cuối cùng thì vấn đề chính vẫn là ngân lượng phải không?” “Không đơn giản chỉ là ngân lượng.” Lưu Phong xua tay, trầm giọng nói: “Nếu có ngân lượng thôi vẫn chưa đủ, quân đội cũng cần người huấn luyện, muốn huấn luyện ra một đội quân thiện chiến thì ít nhất sẽ mất vài năm, xem ra Sở Cảnh Mộc phải rời kinh thành một thời gian.” “Nhưng mà, Ca ca.” Lục Phù lắc đầu cười. “Quang Vinh vương nhất định sẽ rất chú ý hành động và hướng đi của vương phủ, nếu xảy ra chuyện lớn như vậy hắn không thể không biết.” “Hơn nữa, Cảnh Mộc ca ca có thể phái thủ hạ của mình hoặc Tướng quân trong triều đi thay nhằm tránh tai mắt của người khác, muội nghĩ đây là biện pháp tốt hơn.” Du Nhã cũng góp lời. Lúc này lẽ ra là giây phút huynh muội đoàn tụ, nhưng cuối cùng lại trở thành cuộc thảo luận về quốc gia đại sự, có lẽ đó là do họ là con của quân nhân nên trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến việc phải bảo vệ quốc gia. “Ca ca, vì sao huynh lại giúp đỡ Vương gia?” Lục Phù tò mò hỏi. Lúc trước Lưu Phong vốn đang sôi trào nhiệt huyết, hằng say chinh chiến nơi sa trường, theo lý sẽ không quan tâm đến cuộc phân tranh này. Vì đạt được mục đích hắn mới tham gia một chân, hiện tại vì lý do gì lại giúp Sở Cảnh Mộc? Lưu Phong liếc mắt nhìn nàng, Du Nhã nở nụ cười, thanh nhã như hoa mai, “Phù Nhi, muội bị hôn mê đến hồ đồ rồi sao, Ca ca không phải giúp Sở Cảnh Mộc. Ngay từ đầu Cảnh Mộc ca ca đã lựa chọn bảo vệ và phò trợ Tứ hoàng tử, như vậy có nghĩa là Tứ hoàng tử sẽ không gây bất lợi với Sở gia. Nếu đổi lại là Quang Vinh vương, một khi đăng cơ việc đầu tiên hắn làm chính là tiêu diệt Sở vương phủ. Cho nên chúng ta lựa chọn phò trợ Tứ hoàng tử thì mới bảo vệ được Sở gia, bảo vệ được muội.” Trong lòng Lục Phù cảm thấy ấm áp, đã nhiều năm trôi qua nàng sống trong đau khổ dày vò, nhưng hiện tại cảm giác có người thân bảo vệ cuối cùng đã trở lại, nó không giống sự ấm áp của Tô gia, cũng không giống sự ấm áp của Sở Cảnh Mộc. Sự ấm áp của tình thân làm cho tinh thần nàng vô cùng yên ổn. Sự ấm áp này cho nàng biết, thì ra nàng vẫn còn có gia đình. ... Người thân của nàng đang ở bên cạnh nàng, hết lòng bảo vệ nàng. Chỉ là... Sở gia... Nàng từng hết lòng dốc sức muốn hủy diệt Sở gia, nhưng trái lại Ca ca và Tỷ tỷ của nàng muốn nàng phải bảo vệ nó, nàng lại không thể nói cho họ biết phụ thân của bọn họ bị chính tay Sở Văn giết chết, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy chua xót. Đây có phải là do âm kém dương sai hay là người tính không bằng trời tính. Nàng từng nghĩ nếu có thể bình an trở về bên cạnh Sở Cảnh Mộc, sẽ nguyện ý quên hết thù hận, sẽ quý trọng hắn, đem đến cho hắn tình yêu thương, ấm áp, nhưng sau khi bình an trở về Sở vương phủ nàng mới phát hiện thù hận vẫn tồn tại trong lòng nàng, nó chỉ phai nhạt đi ít nhiều. Một con người — đôi khi tư tưởng và hành động không phải lúc nào cũng thống nhất theo từng bước đi. Lục Phù cười một tiếng, không nói gì thêm, Lưu Phong nhìn thấy nàng thân nhiên cười, nhíu mày hỏi: “Phù nhi, muội không muốn chúng ta bảo vệ Sở gia sao?” Lục Phù lắc đầu cười nói: “Muội chỉ tò mò hỏi thôi.” “Phù nhi, hãy quên hết thù hận trong lòng, ngày đó nếu Sở bá bá không làm vậy thì cũng có người khác làm.” “Ca ca cũng nghĩ như vậy sao?” “Không phải ta không hận ông ấy, nhưng thấy ông ta nuôi dưỡng Du nhi nhiều năm như vậy cho nên thù hận trong lòng cũng phai nhạt dần.” Lưu Phong quay đầu nhìn về phía đình viện trong Tây Sương thờ dài. Không phải hắn không hận, chỉ là không muốn nàng mãi ôm thù hận mà sống, nếu làm vậy quan hệ giữa nàng và Sở Cảnh Mộc vốn đã phức tạp càng trở nên phức tạp hơn. Chuyện cũ qua đi, hiện tại đối với hắn hạnh phúc của Lục Phù so với thù hận càng quan trọng hơn nhiều. Huống chi trong ba đứa nhỏ, người chịu khổ nhiều nhất cũng chính là nàng, thân làm Ca ca, hắn chỉ hi vọng nàng có thể sống hạnh phúc, vui vẻ. “Ca ca, Tứ hoàng tử kia là người như thế nào?” Lục Phù cười, tiếp tục thảo luận. “Ta không rõ lắm, Tứ hoàng tử nhìn rất giống Sở Cảnh Mộc, tuy nhiên sự giáo hoạt khiến người ta không thể nhìn ra con người thật của hắn. Sở Cảnh Mộc là người quang minh chính đại, còn Phụng Quân Úy, cả người hắn phát ra tà khí, chỉ cần hắn liếc một cái khiến người ta không rét mà run.” Lưu Phong không khỏi nhớ lại thời điểm gặp Phụng Quân Úy, không hiểu sao hắn có cảm giác lạnh giá từ lòng bàn chân chạy thẳng lên tới đỉnh đầu không khỏi làm hắn run mình. Hắn dường như là một Tướng quân chinh chiến sa trường, giết người vô số nhưng khi gặp Phụng Quân Úy cũng không tránh khỏi đổ mồ hôi lạnh đầy người. Phụng Quân Úy, người đó, mang theo lòng sự thù hận sâu sắc, mặc dù trong mắt hắn là vẻ tươi cười trong sáng thuần khiết, nhưng có người hẳn lại toát ra khí lạnh bức người. “Người này ở trong Hoàng cung già kờ lâu như vậy, tâm tư của hắn thật sự đoạn không ra.” Lục Phù không khỏi nghĩ đến Tấn Vương, một nam nhân tàn nhẫn và đầy phức tạp. Hai tay trắng nõn chống cằm, đôi mắt đen thông minh, khuôn mặt thanh nhuận như gió xuân. Nàng cảm thấy lòng người thật phức tạp, có những chuyện xảy ra khiến người ta không ngờ tới. Như chuyện Vân Uyển Phù chạy tới đỡ một kiếm cho nàng, hay lúc nàng ở trên vách núi đen lựa chọn đẩy Tấn Vương vào chỗ chết. ... Ai... Lòng của nữ nhân giống như mò kim đáy biển, lòng của nam nhân như vì sao trong vũ trụ, đều phức tạp khó dò. ... “Người như vậy có thể trị vì thiên hạ sao?” Du Nhã nhíu mày, lòng nàng chột động, trong đầu hiện lên gương mặt của người ấy, nàng lắc đầu cười. “Hắn có thể làm được” “Du nhi, muội tin tưởng hắn? Lưu Phong nhướn mày nhìn Du Nhã cười, hắn cảm thấy lạ vì nàng chưa hề gặp qua Phụng Quân Úy, tại sao lại tin tưởng hắn ta? Lục Phù cười quyền rũ làm cho cảnh vật trong Tây Sương vốn lạnh lùng bỗng nhiên tràn ngập sắc thái tươi đẹp của hoa xuân và ánh trăng thu. “Ta tin tưởng ánh mắt nhìn người của Vương gia”. Sở Cảnh Mộc vì nước hi sinh nhiều như vậy, hoàn toàn không đơn giản chỉ vì Phụng Quân Úy là biểu huynh đệ của hắn nên hắn phải bảo vệ. Ở bên cạnh hắn lâu ngày, nàng hiểu rõ trọng phụ của mình tuyệt đối sẽ không vì tình thân mà lấy chuyện quốc gia đại sự ra đùa giỡn. Nàng tin tưởng vào nhận định của mình qua việc hắn có thể vì quốc gia mà bỏ rơi nàng. Ít ra trong chuyện quốc gia đại sự nàng hoàn toàn tin tưởng hắn. Hắn nhất định có lý do chính đáng để ủng hộ Phụng Quân Úy. Nàng tin tưởng Sở Cảnh Mộc. Nếu Sở Cảnh Mộc tin tưởng Phụng Quân Úy thì nàng cũng tình nguyện tin tưởng hắn. Du Nhã và Lưu Phong trao nhau một ánh mắt như ngầm nói với nhau hai người đã đoán đúng, Lục Phù không hề hay biết, vẻ mặt nàng trong giây phút này giống như vẻ mặt của một nữ nhân chứa chan tình cảm sâu nặng, mê hoặc động lòng người, nét tao nhã làm gương mặt như bừng sáng, nhìn thấy vẻ mặt đó làm hai người bên cạnh càng thêm lo lắng. Trong cảnh rối loạn, mạng của con người như những chiếc lá rụng trôi nổi theo dòng nước, không ai biết vận mệnh sẽ mang chúng về phương nào? Lòng của Du Nhã cảm thấy bất an, câu nói của Tấn Vương nơi vách núi kia, đã khắc sâu vào lòng nàng, nhưng nàng không dám mở miệng hỏi Lục Phù chuyện là thật hay giả. Trong lòng Lục Phù có chút lo lắng, nàng đắm chiều nhìn ván cờ trên bàn, cắn môi nói: “Ca ca, cảm ơn quan trọng nhất là phải tấn công thần tốc, nếu Quang Vinh vương đem quân đội vào kinh thành, các người sẽ đối phó hắn như thế nào?” Quân đội của Tấn Vương và Sở gia quân cũng không hùng mạnh, nếu quân đội của Quang Vinh vương vào kinh thành bọn họ làm sao

có thể ứng phó? “Sở Cảnh Mộc muốn ta đi về phía Nam trước, đem binh mã điều về Nguyên Thành không để cho mấy chục vạn đại quân của Quang Vinh Vương hay biết, chúng ta chỉ có thể dùng đường thủy đi dọc theo Lạnh Thành vào kinh thành. Nguyên Thành chỉ cách kinh thành một ngày đường, có thể đem binh mã chặn họ lại bằng đường thủy. Phần lớn binh mã của triều đình là quân tăng cường, không quen với nước, nếu xuống nước bọn họ chỉ là những con vịt bị mắc cạn, hơn nữa bọn họ là quân đội hàng năm đóng quân nơi biên cảnh, không quen thuộc với địa hình ở phía Nam, còn quân đội ở phía Nam của chúng ta quen với nước nên so với quân trên cạn càng mạnh hơn. Lục Phù không nói lời nào, còn Du Nhã lắng nghe không chớp mắt “Ca ca, nhưng mà quân của Hoàng gia đông gấp đôi của huynh!” Gió vào đầu hạ làm không khí có vẻ nóng bức. Gương mặt như ngọc của Lưu Phong cũng lộ ra vẻ khó chịu, thờ dãi nói: “Chuyện đó cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hi vọng người do Sở Cảnh Mộc phái đi có thể thu phục Hàn gia quân. ... Thật ra cũng còn một phương pháp khác... Chính là... Lục Phù không nói gì, sắc mặt có vẻ nhẹ nhõm, nàng đoán được Ca ca muốn nói gì. “Phương pháp gì?” Du Nhã hỏi “Quãng đường từ Lạnh Thành đến kinh thành hoàn toàn do vận tải đường thủy của Dao Quang nắm giữ, nếu nàng ấy đồng ý giúp chúng ta sẽ không còn vấn đề gì, nếu những con thuyền trong vùng toàn bộ ngưng hoạt động, đội quân của Quang Vinh vương buộc phải đi đường bộ, đợi khi họ quay đầu trở về, nhất định đã lãng phí nhiều thời gian, ta có thể dẫn quân tiến vào Đồng Quan ngăn chặn bọn họ. Thừa dịp kéo dài thời gian cho Sở Cảnh Mộc, chờ hãn thu phục được Hàn gia quân, binh mã của Sở gia quân cũng vừa đến, quân của Quang Vinh vương nhất định sẽ bị vây trên đường. Lúc trước Sở Cảnh Mộc từng nói qua, hãn đã thử mọi cách nhưng cũng không tìm được Dao Quang phu nhân, hơn nữa Phương Quân Uy thiếu chút nữa chết trong tay nàng. Mỗi lần có chút manh mối gì về Dao Quang, dường như đều bị người đem những manh mối đó làm rối loạn cả lên, giống như có một lực lượng thần bí muốn chống lại tổ chức tình báo của Sở Cảnh Mộc, nên không thể điều tra chi tiết về nàng. Trừ bỏ việc tra ra được những con cò của Dao Quang là Ly Nguyệt, Di Nguyệt, Sở Nguyệt, không thể tra ra người khác. Lục Phù bĩu môi, nét mặt có chút kì lạ. Sở Cảnh Mộc đương nhiên không thể điều tra được, nàng không để hãn trong mắt, nếu hãn tiếp tục điều tra nàng có thể dễ dàng phòng một cách dễ dàng, huống chi nàng đã ra lệnh cho Tuyết Nguyệt phá rối tầm nhìn của hãn, hãn có thể tra ra mới kỳ a. “Ta cũng nghe qua danh tiếng của Dao Quang, không phải nói tác phong của nàng trong thương trường rất ác liệt sao, rất nhiều thương gia đã bị nàng làm cho nhà tan cửa nát, một người như vậy không thể nào có lòng muốn giúp triều đình?” Du Nhã thân nhiên nói sau khi chợt nhớ tới những lời đồn đãi trong thương trường. Nhìn gương mặt thanh nhã của Du Nhã, trên mặt Lục Phù hiện ra vẻ ủy khuất. Tỷ tỷ đang mắng nàng a! “Thật ra trên thương trường có nhiều hạng người, chúng ta không thể...” Nàng còn chưa kịp biện hộ cho bản thân thì đã nghe Lưu Phong thờ dãi nói “Thật ra nàng ta chỉ là một nữ nhân giàu có ít người sánh được, lại có lòng dạ ác độc, cũng chưa từng nghe qua nàng làm việc tốt gì, cho dù có tìm được nàng cũng không chắc nàng sẽ chịu giúp chúng ta. Người xưa không phải nói họ là gian thương sao, nhất định thấy tiền sáng mắt, tìm được rồi cũng chưa chắc nhờ được!” Nghe ca ca nói vậy, ánh mắt Lục Phù có chút ai oán... Nàng trừng mắt nhìn hai người họ vài cái. Ca ca, tỷ tỷ của nàng, trước mặt nàng mắng nàng, đã vậy còn mắng rất hăng say nữa... Du Nhã nhìn nàng trừng mắt có chút tò mò, cuối cùng hỏi: “Phù nhi... Trừng mắt nhìn chúng ta làm gì?” “Ta...” Lục Phù bĩu môi, nghẹn lời, bởi vì không thể nói mình chính là Dao Quang nên tức giận” “Muội cũng là thương nhân mà!” Du Nhã cùng Lưu Phong nhìn nhau cười, liếc nàng cười càng dữ hơn. Chỉ có Lục Phù tức giận, mày nhíu lại có chút dăm chiêu. “Ca ca, nếu huynh quay về phía Nam hãy mang Vô Danh cùng đi, muội có chút chuyện muốn hãn đi làm” “Muội nói người hộ vệ bên cạnh muội à? Lưu Phong nhớ lại ánh mắt sắc bén, giọng nói trầm ổn khí phách hơn người của Vô Danh, nghĩ thầm người này tuyệt đối không phải hạng người tầm thường. Phù nhi, hãn là người như thế nào?” Lục Phù cười, môi cong lên “Muội cũng không biết”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 82: Thất nường

Vào tháng tám thời tiết nóng như thiêu đốt bao phủ cả kinh thành làm cho không khí rất oi bức, nóng đến nỗi cỏ cây cũng không hề lay động. Ba ngày sau khi gặp nhau ở Vương phủ, Lưu Phong mang theo Vô Danh cấp tốc đi về hướng Nam. Du Nhã và Lục Phù đưa tiễn, không khí oi bức khiến cho những con người đang bịn rịn chia tay càng thêm không đành lòng. Đưa quân ngàn dặm cũng phải chia tay. Du Nhã và Lục Phù vẫy tay tạm biệt Lưu Phong. Hai người họ không quá buồn bã bởi vì mười mấy năm cách biệt còn có thể gặp lại nhau vài ngày đối với họ đã quá hạnh phúc. Trên con đường trải đầy cát vàng, trong không khí nóng bức khác thường có hai con ngựa đang thông thả đi về phía Vương phủ, theo sau là Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt cùng đội thân vệ. “Đã lâu rồi chúng ta không được tắm nắng như thế này, được hưởng thụ sự ấm áp của nắng sớm mai mới cảm thấy mùa đông năm trước lạnh như thế nào.” “Đúng vậy, năm rồi thật lạnh, nhưng lại có tuyết rơi rất đẹp và hoa mai nở khắp nơi, muội còn nhớ rõ mùi thơm ngào ngạt trong Tây Suong” Lục Phù ngừng đầu lên cười. “Trong Tây Suong, mùa đông khắp nơi hoa mai đua nở, nhưng vào mùa xuân, và thu thì trông có vẻ lạnh lùng, tỷ thấy nên trồng thêm hoa trong sân được không Phù nhi?” Du Nhã ý vị nói. Ánh mắt Lục Phù nhìn về phía trước, cát vàng vẫn nằm yên đó không hề di động vì không có chút gió nào thổi qua, khắp nơi là một mảnh yên tĩnh. “Hiện tại chưa tới lúc”. Giọng nói của Lục Phù bình thản không để lộ ra cảm xúc gì. Du Nhã liếc nhìn gương mặt kiêu diễm của nàng, không nói gì giục ngựa đi về phía trước, sau đó mới quay đầu lại hỏi: “Phù nhi, Lâm Long bị mất tích, Vương phủ không phái người đi tìm hãn sao?” “Muội không biết, tìm hay không tìm không quan trọng bởi vì duyên phận của hãn với Vương phủ đã chấm dứt.” Lục Phù nhớ lại chuyện xảy ra trong cung chợt mỉm cười. “Hồi thế gian tình là gì, có thể khiến người ta sống chết có nhau. Tình cảm nam nữ thật là kỳ diệu, muội không ngờ người phản bội Vương phủ lại là Lâm Long, hơn nữa hãn làm vậy bởi vì yêu Vân Uyển Phù. Sức mạnh của tình yêu có thể làm người ta trở nên hồ đồ, không còn sáng suốt nữa. Nhớ tới chuyện Vân Uyển Phù vì nàng mà chết, lòng Lục Phù bồi hồi không thể nói nên lời, nếu có thể lựa chọn nàng thà chết cũng không muốn Vân Uyển Phù cứu mình. Hi sinh tánh mạng của bản thân để cứu nàng chính là nỗi bi thương của Vân Uyển Phù, đồng thời đó cũng là sự bất đắc dĩ của nàng. Nếu không phải Vân vương, không phải do nàng thì cả đời Vân Uyển Phù sẽ không biết ưu sầu là gì, cũng không mang thù hận và tuyệt vọng mà sống. Khi Vân Uyển Phù còn sống tất cả mọi chuyện không may xảy ra với nàng ta đều do nàng gây ra, ngay cả vị trí trong lòng Sở Cảnh Mộc cũng bị nàng cướp mất, thế nhưng Uyển Phù lại hi sinh tánh mạng để cứu nàng. Với xuất thân quyền quý, cả đời Uyển Phù có thể sống hạnh phúc vui vẻ bên người thân, nhưng cuối cùng kết cục lại thế thảm như vậy. Lục Phù lạnh lùng cười, Uyển Phù cứu nàng thật ra là muốn nàng suốt đời bị day dứt, nhưng như vậy thì sao? Vân Uyển Phù vốn muốn giết nàng, cuối cùng lại quyết định cứu nàng chỉ vì muốn làm Sở Cảnh Mộc nhớ kỹ mình đã cứu Lục Phù. Lục Phù nhớ lại cảm thấy buồn cười. Thật ra giữa nàng và Vân Uyển Phù, cho dù nàng ta cứu nàng thì cũng không ai nợ ai, nàng không cần vì cái chết của nàng ta mà cảm thấy áy náy. Nhưng mà... Vân Uyển Phù có đạt được ý nguyện không? Sở Cảnh Mộc sẽ lưu lại hình bóng của Vân Uyển Phù ở một góc trong tim mình? Nàng không rõ, cũng không muốn biết, bởi vì cũng giống như hãn, tim của nàng cũng có một góc nhỏ không thuộc về Sở Cảnh Mộc mà thuộc về một người khác, một người nàng rất hận. Người sống trên đời trải qua nhiều chuyện, tiếp xúc nhiều người, có những việc như gió thổi mây bay nhưng cũng có những sự kiện khắc cốt ghi tâm suốt đời khó quên. Khi nhớ lại cảm thấy hối tiếc, thù hận và đau đớn. “Thế gian xảy ra nhiều chuyện khiến người lo nghĩ. Tỷ tỷ, bỗng nhiên muội muốn trở lại cuộc sống như trước đây, có phụ thân quan tâm, cái

gì cũng không cần lo lắng, được như vậy tốt biết mấy.” “Muội đang mơ sao?” Du Nhã thốt lời trêu ghẹo nhưng lại cảm thấy đau lòng, “Muội thấy mệt mỏi phải không?” Một tiếng mệt mỏi làm yểu hâu của Lục Phù khô nóng, tay cầm dây cương cảm thấy đau. Từ nhỏ, tỷ tỷ chỉ cần liếc mắt đã có thể hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng nàng. “Tỷ tỷ, tỷ không hỏi muội những ngày qua muội sống trong cung như thế nào?” Toàn thân Du Nhã chấn động, miễn cưỡng cười với Lục Phù, nàng làm sao dám hỏi. Mọi chuyện muội muội đều giấu trong lòng. Lục Phù không lên tiếng càng chứng tỏ nàng để ý, Du Nhã làm sao không biết “Hiện tại muội khỏe mạnh là tốt rồi, những chuyện khác không quan trọng.” Mặc dù không hỏi chuyện trong cung, Du Nhã cuối cùng nhìn không được hỏi đến một vấn đề cực kỳ nhạy cảm “Phù nhi, muội yêu Cảnh Mộc ca ca ?” Lục Phù chợt siết chặt dây cương, tuy nhiên động tác nhỏ này không thoát khỏi ánh mắt của Du Nhã “Muội sợ bị tổn thương phải không? Phù nhi, nếu đã dám hận tại sao không dám yêu?” Du Nhã cười nói Lục Phù chấn động làm cả người nàng không ngừng run rẩy. Dám hận, tại sao không dám yêu? Lời nói của Du Nhã không ngừng xoay quanh trong đầu nàng, tim cũng nhói đau. “Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đua ngựa được không?” Lục Phù hét lên, vứt bỏ hết những chuyện không vui, nàng muốn cùng tỷ tỷ vui vẻ, tự do rong ruổi một lần. “Được”. Tiếng nói vừa dứt đã thấy hai người thiếu nữ thông minh, xinh đẹp, thúc ngựa lao vun vút về phía trước làm cho bụi bay mù mịt. Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt sau khi sừng sốt cũng vội vàng đuổi theo, bám sát họ là đội thị vệ của Vương phủ. Giục ngựa rong ruổi, vui ca múa hát, sống một cuộc sống vui sướng khoái hoạt! Hai con ngựa chạy song song bất phân thắng bại, Lục Phù ngẩng đầu đón ánh nắng mặt trời, từ xa đã nhìn thấy công thành, cười nói: “Vương gia cả đời vì thiên hạ, hi vọng hân có thể đạt thành tâm nguyện, về sau thiên hạ thật sự thái bình.” Hai ngày sau, có một phong thư từ biên ải đến tay Sở Cảnh Mộc, đó là một hàm báo tin quân đội hoàng thành của bốn người Tướng quân đã lấy danh nghĩa phải bảo vệ Hoàng thượng bắt đầu đem quân tiến về phía Bắc. Bốn Tướng quân biết cung biến vừa mới qua đi, muốn chiếm ưu thế phải sớm đưa binh mã vào thành, nếu đợi đến khi Sở Cảnh Mộc thu phục được Hàn gia quân thì Quang Vinh vương càng không thể chống đỡ nổi. Về phía Quang Vinh vương, từ sau khi cung biến xảy ra hân đường như không bước ra khỏi Vương phủ. Hân bị Phụng Quân Úy giám sát ngày đêm, tuy rằng có thể ra vào tùy ý nhưng không được rời khỏi kinh thành, bốn Tướng quân đem quân lên phía Bắc, lấy danh nghĩa bảo vệ Hoàng thượng nhưng không nói sẽ chống lại Quang Vinh vương. Vì vậy Phụng Quân Úy phải sai người giám sát hân ngày đêm, không cho hân ra thành. Sáng sớm, Sở Cảnh Mộc một thân áo giáp vững vàng cao lớn đứng giữa đất trời mênh mông. Trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra vẻ kiên định, thâm trầm. Sở Cảnh Mộc nghĩ chuẩn bị xong sẽ khởi hành ngay nhưng nhìn không được phải chạy đến Tây Sương. Khi hân tới Lục Phù vẫn còn đang ngủ say, thời gian chậm chậm trôi đi. Hân quyến luyến nhìn nàng thêm chút nữa, nếu có thể hân tình nguyện cả đời ngắm nhìn nàng ngủ say một cách bình yên, không bị chiến sự nơi biên cảnh quấy rầy. Tuy nhiên... Hân là Sở Cảnh Mộc, là một tướng quân dẫn dắt thiên binh vạn mã vì vậy trách nhiệm của hân là phải cả đời bảo vệ bá tánh khỏi cảnh chiến loạn lầm than. Hân không thể vì lợi ích riêng mình. Sở Cảnh Mộc mỉm cười, hôn nhẹ lên trán nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai má mềm mại ầu ầu yếm nói: “Phù nhi, chờ ta trở lại!” Để Tiểu Nhạc ở lại Vương phủ, Sở Cảnh Mộc vội vàng mang theo một vạn quân tiến thẳng tới Nguyên Thành. Hân vừa bước ra khỏi phòng, Lục Phù liền mở mắt có chút đăm chiêu, nàng nằm trên giường thêm chút nữa mới ngồi dậy, mặc áo choàng bước ra khỏi phòng. Nhìn về phía chân trời mênh mông còn mờ mờ hơi sương, cả thế giới như đang chìm trong giấc mộng, sương sớm mang đến cảm giác mát lạnh thật sáng khoái. Ngay lúc này hân đang trên đường đến Nguyên Thành, nàng chợt nghĩ về phụ thân trước kia. Mỗi lần có quân tình khẩn cấp, nếu nhận được tin tốt sẽ thấy phụ thân tươi cười, vui vẻ mấy ngày liền, nếu là tin xấu sẽ khiến phụ thân ăn không ngon, hận không thể lập tức dẫn binh đến biên quan đánh đuổi bọn giặc ngoại xâm. Khi phụ thân còn sống, một người một ngựa xông pha nơi chiến trường không tiếc máu xương để bảo vệ người khác, nhưng còn bản thân mình thì sao? Lục Phù ngồi trên bậc thang cười nhạt, một lúc sau khi trời dần dần sáng tỏ mới trở về phòng viết một bức thư. Khi Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt đến, nàng giao bức thư cho Băng Nguyệt dẫn dò “Mang đến đưa tận tay Di Nguyệt và Sở Nguyệt dặn họ theo ý của ta mà làm!” “Dạ” Sau khi rửa mặt, chải đầu, nàng mang theo Bôn Nguyệt đi Hoa Mai Lâu, vừa xuống xe ngựa đã thấy chường quây của Hoa Mai Lâu tươi cười ra đón “Vương phi, Thất phu nhân nói có việc tìm người, hiện đang chờ ở hậu viện” “Ta biết rồi!” Vừa vào hậu viện, đã thấy Phù dung nở hoa khắp nơi, mùi hương thơm ngát tràn ngập trong không khí hoà lẫn vào sương mù, theo làn gió thổi nhẹ nhàng vào mặt làm tinh thần sáng khoái. Bên cạnh dao trì có một bóng người đang đứng, một thân màu tím, lưng thẳng như cây tùng cây bách, những sợi tóc bay bay trong gió nhìn rất thư thái. “Thất nương”. Lục Phù cười, phát tay bảo Bôn Nguyệt lui xuống, còn mình vội vàng đi đến gần bóng hình màu tím kia. “Thân thể khá hơn chút không?”. Thất phu nhân quay đầu lại, vẻ mặt vốn lạnh lùng như được bao phủ bởi một lớp băng mỏng, khi nhìn thấy Lục Phù lớp băng đó tan ra rất nhanh, bà có chút lo lắng. Lục Phù do một tay bà dạy dỗ, nên đối với vị nương này nàng đặc biệt kính trọng hơn các vị nương khác. “Thật tốt lắm!” Lục Phù đến gần bên người bà. Hai dáng người màu tím, váy dài thướt tha trong nắng sớm tạo thành một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp. “Cùng nương ra ngoài dạo” Thất phu nhân thân nhiên nói rồi bước về phía trước, Lục Phù cũng xoay người đi theo phía sau. Ra khỏi Hoa Mai Lâu, hai bóng hình màu tím thông thả bước dọc theo bờ sông, vì trời còn sớm nên hai bên sông rất ít người qua lại. Bên bờ sông có một hàng cây xum xuê, những chiếc lá lay động nhẹ trong nắng sớm như đang thờ. “Thù sắp báo xong, hiện tại chỉ còn Sở Văn, con muốn xử trí ông ta như thế nào?” Một lúc sau, Thất phu nhân bình tĩnh hỏi nàng. Lục Phù đang đi bên cạnh bà thân nhiên cười, ngược mắt nhìn mặt hồ tĩnh lặng như gương ở trước mặt, nàng khom người nhặt một hòn đá nhỏ ném ra xa. “Tùm...”, hòn đá rơi xuống làm mặt hồ gợn sóng. Từng vòng tròn không ngừng trôi ra xa, cuối cùng trên mặt hồ chỉ còn lại những gợn sóng lăn tăn. “Cảm thấy khó xử phải không?” Thất phu nhân nhìn gương mặt tươi cười của nàng, quay đầu về phía mặt hồ hỏi. “Lúc ở trong cung con từng nghĩ, nếu có thể trở lại Sở gia sẽ quên hết thù hận, nhưng bây giờ con không bỏ xuống được. Đã nhiều lần thuyết phục mình hãy quên đi nhưng mỗi lần nhìn thấy lão Sở vương con vẫn không quên được hình ảnh ông ta giết phụ thân. Thất nương, có phải con quá cố chấp không?” Lục Phù ngẩng mặt lên nhìn bà, do dự hỏi. “Con đã ghi sâu thù hận trong lòng nhiều năm, nhất thời không thể nói buông tay, có phải vì Sở vương nên muốn tha thứ cho ông ta bởi vì con sợ sau khi giết Sở Văn con sẽ trở thành kẻ thù của Sở Cảnh Mộc?” Một lúc sau Lục Phù mới gạt đầu, thờ dãi nói: “Thất nương, con thật ngốc phải không, rõ ràng biết hân hấp dẫn con yêu hân, rõ ràng biết hân lợi dụng con nên mới buông con ra, nhưng con vẫn không thể buông tay...” “Nha đầu ngốc”. Thất nương nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ nói: “Cái gì gọi là không buông tay, chuyện tình cảm không phải dựa vào lý trí là có thể khống chế được. Lúc trước ta sợ con yêu thương Sở vương, không ngờ muốn tránh cũng tránh không được...” “Con cũng không muốn vậy!” Lục Phù nghiêm mặt, trong giọng nói đầy vẻ khó xử: “Có nhiều uẩn khuất giữa hai chúng con, Văn Uyên Phù, Tấn vương, và cả lời nói của hân trên vách núi...” “Phù nhi, thành thật trả lời nương, Tấn vương đối với con có ý nghĩa gì?” Thất phu nhân nghiêm túc hỏi. Ánh mắt Lục Phù chợt lóe lên, im lặng bước về phía trước, từng bước từng bước hồi tưởng lại, từ trước đến nay nàng chưa hề giấu diếm Thất nương điều gì. Có một tiếng thờ dãi trong không khí lạnh lùng của buổi sớm mai nghe như ai oán. “Con cũng không biết”. Một lúc sau, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp má, Lục Phù lắc đầu “Con thật không biết”. Đó là lời thật lòng. Thất phu nhân nhìn nàng thật lâu không nói gì. “Nữ nhi à, có nhiều chuyện không phải thông minh và bình tĩnh là có thể giải quyết được, con yêu Sở vương không phải lỗi của con, cũng như chuyện con đối với Tấn vương có tình cảm cũng không sai. Cảm tình vốn không thể phân đúng sai được”. Thất phu nhân nắm tay nàng tiếp tục đi dọc theo bờ sông, bà chỉ tay vào một nhóm thiếu nữ đang giặt quần áo, thân nhiên cười nói: “Phù nhi, con nhìn những thiếu nữ kia xem, buổi sáng họ tươi cười làm việc, buổi tối lại mỉm cười đi vào giấc ngủ, thật sự rất hạnh phúc. Dù cho con lựa chọn thế nào, Thất nương mong muốn con hạnh phúc, mấy năm nay con đã vất vả nhiều rồi”. Trong giọng nói của Thất phu nhân ẩn chứa vẻ đau lòng, bà nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lục Phù khẽ mỉm cười. Mọi người trong Tô gia đều yêu thương Lục Phù, bà vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng nói: “Con không chỉ có Sở gia, còn có Tô gia cùng Lưu gia nữa, mặc kệ chuyện gì xảy ra, chúng ta đều hoan nghênh con trở về!” “Thất nương...” “Nha đầu ngốc” “Có một số việc rất khó buông xuống”. Nét mặt của Lục Phù có chút ảm đạm. “Thất nương, không biết vì sao, con cảm thấy về sau chúng con nhất định sẽ phải chia ly!” “Phu thê quan trọng nhất là phải tin tưởng nhau, con không tin hân, hân không tin con, chia ly là kết quả không thể tránh khỏi. Phù nhi, nếu con cảm thấy hân có thể mang hạnh phúc cho con thì phải cố gắng giữ gìn. Dù thế nào, nhìn thấy con hạnh phúc Thất nương sẽ rất vui mừng. Hạnh phúc của người còn sống quan trọng hơn của người chết, ta nghĩ phụ mẫu con ở dưới cửu tuyền cũng hi vọng nhìn thấy con hạnh phúc. Họ không muốn nhìn thấy con mang theo thù hận sống

hết quãng đời còn lại”. Giọng nói ấm áp như có một dòng nước ấm rót vào lòng Lục Phù, nằng nỡ nụ cười, nhìn vào mắt Thất phu nhân” Sáng nay, con ra lệnh cho vận tải đường thủy của Dao Quang tạm thời ngừng hoạt động. Tất cả kênh rạch từ Lạnh Thành tới kinh thành sẽ ngừng lại cho đến khi có lệnh mới. Con phải Di Nguyệt và Sở Nguyệt tới Lạnh Thành, đem tất cả thuyền bè lên bờ hết.” Nhìn thấy nét mặt của Thất phu nhân hiện lên vẻ khó hiểu, Lục Phù mở miệng nói:”Quân đội hoàng thành đang tiến về phía Bắc, sáng nay Vương gia đã tranh thủ đem quân đến Nguyên Thành, nhưng trong hai ngày thời gian cấp bách quân đội của ca ca không thể tới kịp. Nếu Dao Quang ra lệnh tất cả thuyền bè ngừng hoạt động sẽ làm cho đại quân của hoàng thành bị cản trở trên đường, chờ quân đội của ca ca đến. Làm như vậy có thể tranh thủ thời gian tới khi Vương gia hoàn toàn thu phục Hàn gia quân, quân đội hoàng thành sẽ mất cơ hội tốt vào kinh “. Vận tải đường thủy từ Lạnh Thành đến kinh thành đều nằm trong tay Dao Quang ,tất cả thuyền bè nghe theo chỉ thị của Dao Quang, đa số quân đội của Quang Vinh Vương và bốn Tướng Quân là những quân nhân đóng ở biên quan nên không có thuyền bè riêng của mình, chỉ có thể trông cậy vào những thuyền bè của thương đội để qua sông. Đợi đến khi quân đội của hoàng thành vì muốn vào kinh thành phải nhờ thuyền của họ qua sông... khi họ phát hiện không còn một chiếc thuyền nào hoạt động.đến lúc đó đành phải đi đường bộ thì đã muộn mất rồi. “Làm như vậy vì con muốn giúp Sở vương?”” Lục Phù gật đầu cười khổ, nhún mày nói:” Hẳn vì quốc gia có thể buông tay con, sao con lại không giúp hẳn hoàn thành tâm nguyện ? Hơn nữa, phụ thân nhất định hi vọng bá tánh có thể an cư lạc nghiệp. Nếu chiến loạn xảy ra không chỉ làm liên lụy Sở gia mà còn liên lụy ca ca nữa” Thất phu nhân nhìn nằng nười, lắc đầu, sau đó nắm lấy tay nằng tiếp tục đi về phía trước. Một lát sau, giống như nhớ ra chuyện gì bất lền tiếng.”” Quên nói với con, hãy cố về nhà ăn một bữa cơm, chúng ta quyết định đi Giang Nam du ngoạn, có lẽ sau lễ mừng năm mới mới trở về”. “Các nương đi lâu vậy?”” “Vì không yên tâm chuyện của con, nên đã lâu chúng ta không đi ra ngoài . Tô gia xảy ra chuyện gì con cũng có thể xử trí một cách gọn gàng. Chuyện của Dao Quang hãy giao lại cho Di Nguyệt và Sở Nguyệt, hai người họ có thể giúp con giải quyết. Không lẽ con không thấy mệt sao?”” “Con! Tại sao ai cũng muốn bỏ đi”. Giọng nói của Lục Phù có chút hờn dỗi. “Cũng không phải sinh ly tử biệt, Phù nhi, ta nhớ con vừa nói Sở vương sáng sớm hôm nay mới khởi hành, nhanh như vậy con đã nhớ hẳn rồi? Con thật là không có tương lai mà !” Thất phu nhân trêu ghẹo nằng. “Thất nương...”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 83: Bút phá

Kinh thành vẫn bình yên, gió thu thổi nhẹ thật là yên tĩnh, trái lại Lạnh Thành đang lâm vào tình thế trời long đất lở. Đúng như dự tính của Lục Phù, quân đội hoàng thành bị vây tại Lạnh Thành. Khi Sở Nguyệt và Di Nguyệt vừa đến Lạnh Thành lập tức triệu hồi tất cả người dưới tay Dao Quang , và ra lệnh thuyền bè chạy đến vùng phụ cận là Nguyên Thành, quân hoàng thành bị ngăn cách bởi con sông rộng lớn, không thể qua bờ bên kia, nhìn thấy cả dòng sông và hai bên bờ vắng lặng không một bóng người chỉ biết lắc đầu thở dài. Vì không có thuyền, tàu bè của quan gia không thể vận chuyển hết bốn mươi vạn binh mã và lương thảo, sau khi chờ đợi hai ngày, Đại tướng quân nhanh chóng quyết định dùng đường bộ, tuy nhiên đã lãng phí rất nhiều thời gian, vừa đến Lạnh Thành bị đại quân của Lưu Phong chặn lại, bọn họ bắt buộc đi phải quay về sâu bên trong Lạnh Thành. Bốn mươi vạn đại quân chống lại hai mươi vạn, dĩ nhiên quân đội của Hoàng gia chiếm ưu thế hơn, hai bên giằng co khoảng nửa tháng đã tranh thủ thời gian tạo cơ hội cho Sở Cảnh Mộc thụ phục quân đội của Hàn gia. Ba đội quân không ngừng vây hãm Lạnh Thành, không cần hành động gì chỉ việc làm cho lương thực trong thành bị cạn kiệt là có thể bình định cuộc chiến loạn lần này. Phải mất hết một tháng mới dẹp yên cuộc lộn xộn. Ánh chiều tà đỏ như máu, làm cho không khí trong kinh thành thêm nặng nề, tuy nhiên thoát nhìn có vẻ yên tĩnh.. Ánh hoàng hôn mông lung phủ lên một toà phủ đệ huy hoàng , thứ ánh sáng nửa sáng nửa tối ấy càng làm cho toà phủ đệ trở nên mờ ảo. Trời đã về chiều, cảnh vật thật trông trải thê lương. Có một cổ kiệu hoa lệ dừng lại trước phủ, theo sau là một đội thị vệ mặc áo màu lam, khí thế sáng ngời, cổ kiệu thật to lớn xa hoa được bốn người khiêng chững tỏ nhân vật ngồi bên trong có thân phận không tầm thường. Khi kiệu dừng lại, một người nam nhân trung niên bước xuống, gương mặt hài hòa, nhưng ánh mắt sắc bén lộ ra vẻ gian xảo. Người này chính là thừa tướng đương triều Lí Tề. Y bảo màu xám bay bay trong gió, hai tay chấp sau lưng, ngược mắt nhìn lên tám biển ghi rõ Quang Vinh vương phủ. Hắn căn dặn kiệu phu cùng thị vệ ở ngoài chờ đợi, sau đó bước lên bậc tam cấp vào vương phủ. Thị vệ của vương phủ thấy hắn tiến lên hành lễ ” Tham kiến Tướng gia!”” “Đứng lên đi! Hãy dẫn ta đi gặp Vương gia!” Nhìn lướt qua họ, Lí Tề nhẹ giọng ra lệnh. “Dạ” đám thị vệ đứng dậy dẫn Lí Tề vào phủ. Lí Tề dường như là khách quen của vương phủ, khi thấy hắn đi ngang qua, đám thị nữ đều quỳ xuống thỉnh an, hắn cũng không có nói gì, chỉ gật đầu rồi tiếp tục bước đi. “Vương gia, Tướng gia đến rồi!” Trên thị vệ vừa vào cửa liền xuống thông báo. “Hãy mời Tướng gia vào” Quang Vinh vương đang nhìn chăm chú bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp treo trên vách . Trong bức họa là cảnh hoàng hôn, mặt trời đã lặn xuống một nửa tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, đó là một sắc thái thật diễm lệ. Cảnh vật trong bức tranh mang lại một vẻ thoát tục bức phá cho Vương phủ vốn yên tĩnh lạnh lùng này. Trong tranh có hàn mai đua nở đua đua theo gió, khoe sắc thắm, nổi bật trên nền trắng như tuyết của hoa mai là một dáng người một thân màu trắng, lộ ra nhan sắc thuần khiết giống như trời đất thuở ban đầu. Dưới bóng cây, giai nhân tuyệt sắc đang mỉm cười, một vẻ tươi cười thật xinh đẹp, sáng lạn nhưng không kém phần ấm áp, ý cười như phát ra từ tận đáy lòng, làm hàn mai xinh tươi thanh nhã cũng thất sắc xấu hổ ẩn mình đi. Một đôi mắt đen long lanh mang theo vẻ tươi cười ấm áp, giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào lòng người trong mùa đông giá rét. Cái mũi xinh cao thẳng , hai cánh môi màu phấn hồng, thanh nhã như hoa mai mê người, như đóa Phù dung khoe sắc. Đó là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp động lòng người, một vẻ đẹp cuốn hút đầy ma lực. Người trong bức họa là Lục Phù. Sau khi Tần vương bị thất bại, Quang Vinh Vương phụng mệnh xét nhà, ở tám phòng (phòng ngủ) tìm thấy một bức tranh mỹ nhân. Người vẽ có thể lột tả sắc thái của Lục Phù một cách xuất sắc, rất sống động giống như nằng đi vào bức họa. Hẳn âm thầm giữ lại nó không ai hay biết, vì thế bức họa từ tám phòng của Tần vương đã chuyển sang thư phòng của hắn. Gương mặt tươi cười này hấp dẫn người phải không, Phụng Quân Chính? Quang Vinh vương thì thầm, hẳn cùng Tần vương hợp tác hại Lục Phù bị bắt nhốt trong cung vì hắn muốn mượn thế lực của Sở Vương tiêu diệt Tần Vương. Hẳn vốn nghĩ chỉ cần Tần vương bị thất bại thì Hoàng thành sẽ hoàn toàn nằm trong tay hắn, nhưng không ngờ lại bị Sở Cảnh Mộc đâm sau lưng. Không chỉ một mình Tần vương mất đi tất cả mà thế lực của hắn cũng bị suy yếu rất nhiều. Không biết từ đâu xuất hiện một Phụng Quân Uy, một Hoàng tử thất sủng bị nhốt nơi lãnh cung, giấu tài nhiều năm, nhưng gần đây lại tham dự vào việc triều chính, đồng thời có sự tương trợ của Sở Cảnh Mộc, Phụng Quân Uy dường như có thể gọi gió hô mưa như điều gặp gió. Vì đam mê sắc đẹp của Lục Phù, Tần vương đã mất tất cả. Nụ cười ấm áp của nữ tử này là ngòi nổ cho tất cả những chuyện xảy ra . Hẳn vô cùng hối hận lúc trước đã hợp tác với Sở Cảnh Mộc. Hiện tại hẳn mất đi khả năng khống chế triều đình. Tất cả những chuyện không may của hắn đều do Sở Cảnh Mộc ...và Tô Lục Phù gây ra. Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Lục Phù nơi Phong ba đình, hắn vốn tưởng nằng có thể giúp hắn đạt thành tâm nguyện, nhưng không ngờ hắn bị hai người họ hại mất đi tất cả. Phụng Quân Chính , người tự cho một đời thông minh, cũng có lúc hồ đồ như vậy, Phụng Quân Chính người không biết ẩn dấu sau nụ cười ấm áp kia là một cồi lòng băng giá sao? Chuyện buồn cười nhất chính là Tần vương vẫn không biết bộ mặt thật của Lục Phù, Tần vương

đã yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên, muốn chiếm lấy trái tim nàng. Còn hắn, mặc dù biết rõ nàng có một trái tim băng giá nhưng cũng không thể không chế con tim mình. Hắn từng nói qua, muốn chiếm lấy mỹ nhân trước tiên phải đoạt được thiên hạ. Nhưng hiện tại, thiên hạ càng ngày càng xa tầm tay, thiên hạ mất thì làm sao có được mỹ nhân? Ánh mắt nhìn chăm chăm bức họa trên tường, đó là một ánh mắt si mê, oán hận và phẫn nộ như đan vào nhau. Khi Li Tề bước vào thư phòng, đập vào mắt là cảnh tượng hắn chưa bao giờ gặp qua, đó là ánh mắt quyết liệt và cố chấp của Quang Vinh Vương đang say mê chăm chú nhìn về bức họa trên vách. Quang Vinh vương tuổi trẻ, thông minh, tuấn tú, lại thiên lương rộng lượng. Thêm vào đó hắn tình thông ca từ thi phú, thật là một lang quân như ý trong mắt các tiểu thư con quan trọng triều. Sau khi trưởng thành, năm tháng vô tình đã tôi luyện làm cho tâm hồn mềm mại của hắn trở nên chai sạn như sỏi đá. Từ khi bị dính vào hai đóa Phù dung của kinh thành, lại gặp rắc rối với Sở Cảnh Mộc, thì sự mềm mại của hắn càng không thể văn hồi. Li Tề cảm thấy thái độ cố chấp của hắn thật xa lạ, làm cả người lạnh run. Ánh hoàng hôn tràn vào trong thư phòng, vì nên chưa được thấp lèn, làm cho cảnh vật trước mắt trở nên mờ lung và cô tịch. “Vương gia” Li Tề hô một tiếng, khom người hành lễ. Quang Vinh vương không quay đầu lại, cũng không có nói gì, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bức họa, mỹ nhân trong ánh chiều tà càng xinh đẹp động lòng người. Thư phòng thật yên tĩnh đến nỗi làm cho lòng Li Tề cảm thấy bồn chồn bất an. Một lúc lâu sau. “Thừa tướng, người thấy bức tranh mỹ nhân này đẹp không?” Li Tề sùng sốt, chưa kịp phản ứng, bây giờ đã bước vào đầu mùa thu nhưng tại sao vẫn cảm thấy lạnh, người trong bức họa hắn không thể nào quên, ai cũng không thể quên được phong thái của Lục Phù khi nàng cùng Sở Cảnh Mộc chậm rãi bước vào yến hội. Chuyện cũ của nàng thiên hạ đều biết, chuyện đóa Phù dung của kinh thành an ủi người dân gặp nạn ở thành An dương, nàng cũng là người bị tình nghi trong vụ Phù dung huyết án, nơi Phượng Thiên hoàng triều này, nàng đã trở thành một nhân vật truyền kì, mọi người đều nghe tiếng. Đột cung biến vừa rồi phần lớn là do nàng gây nên, một nữ nhân có thể gây ảnh hưởng lớn đến ba người Vương gia quyền khuynh thiên hạ, phút chốc có thể phá vỡ tâm huyết của họ đã gây dựng trong mười mấy năm qua. “Thừa tướng tại sao lại không nói gì, có phải giọng nói của Bôn vương quá nhỏ chẳng?” Dáng người cao lớn không xê dịch, làm cho Li Tề cảm thấy giống như có từng cơn gió lạnh toát ra từ người hắn lan tỏa trong không khí. “Dĩ nhiên rất đẹp” đóa Phù dung nổi danh ở kinh thành như thế nào lại không đẹp! “Thế à? Ngay cả thừa tướng cũng cảm thấy đẹp sao? Người có thấy nàng giống một kẻ gây tai họa?” Lại là một câu hỏi không đầu vào đầu. Nét mặt của Quang Vinh vương trở nên thâm trầm, làm người ta không thể đoán hắn đang nghĩ gì. Li Tề trầm mặc không biết phải trả lời như thế nào mới phải, nàng là kẻ gây tai họa ư? Sợ rằng người trong thiên hạ không nghĩ vậy. Hắn có thể cảm nhận được ánh hoàng hôn đang chiếu vào bức tranh nữ tử trên vách khiến người ta càng nhìn kỹ càng phát hiện một sức hấp dẫn mê hoặc toát ra từ người nàng giống như hút hồn người đối diện. “Vương gia, hiện tại không phải lúc thích hợp để thảo luận về Sở vương phi, chuyện Hoàng gia quân đã bị đánh bại ở Lạnh Thành người biết chưa?” Li Tề nhủ thầm, hắn bắt đầu phờ phạc Quang Vinh vương từ khi Quang Vinh vương hơn mười tuổi, đến nay đã được mười mấy năm, hắn bỏ ra không ít tâm huyết trên người Quang Vinh vương, ở triều đình tranh quyền đoạt lợi này hắn không thể nhắm mắt làm ngơ, bởi vì trong triều đình từ trước đến nay tân thần có thể hơn cựu thần, một khi Tứ hoàng tử lên ngôi, Quang Vinh vương nhất định khó có thể sống yên thân. “Nhìn thấy chuyện của Tân vương cùng những việc xây người vẫn chưa rút ra bài học sao?” Quang Vinh vương cau mày, ánh mắt trở nên hung ác, nham hiểm” Hoàng gia quân không quen thuộc tình hình lại không nghe lệnh của Bôn vương, tự ý vào kinh thành, hừ!” “Vương gia, tại sao ngài có thể bình tĩnh như vậy? Bôn vị Tướng quân làm thế cũng vì muốn giúp ngài”. Nghe được trong giọng nói của Quang Vinh vương có ý buông xuôi, hai mắt của Li Tề như muốn bốc hỏa. Đã đi đến bước này lại muốn buông xuôi, làm như vậy không phải lãng phí mười mấy năm tâm huyết sao? Trong trận đoạt vị khốc liệt này, kết quả nhất định chỉ có thắng chứ không thể thua, một khi Tứ hoàng tử thuận lợi ngồi lên vương vị, bọn họ chỉ còn một con đường chết. Làm sao có thể buông xuôi được? Làm sao có thể buông xuôi? “Ngu ngốc”, Quang Vinh vương hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt âm trầm ừ dột, ánh mắt nhìn về phía bức tranh trên vách lộ ra một tia hủy diệt, đầy chết chóc. “Thừa tướng, người không biết sự xinh đẹp của Sở vương phi có thể hủy diệt người khác à?” “Vương gia”. Li Tề quát lên một tiếng, sắc mặt đỏ ửng vì nổi giận và kích động. “Chuyện ngài nên làm lúc này là nghĩ ra biện pháp để đoạt lại quyền thế, nghĩ ra biện pháp lấy lại mặt mũi thì ngày sau mới có thể ngồi lên ngai vàng, chứ không phải nghĩ về Sở vương phi. Không lẽ ngài muốn nói gót Tân Vương?” Đôi mày rậm của Quang Vinh vương nhíu chặt lại, ánh mắt hiện ra ngọn lửa, trên mặt hắn, chung quanh hắn dường như cũng có ngọn lửa đang nhảy múa. Li Tề mặc dù đang tức giận cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng giả vờ làm như không sợ nhìn hắn như cũ. Ánh mắt của hai người giao nhau, làm cho không khí trong lúc nhất thời trở nên căng thẳng. “Quân đội hoàng thành đã bị thất bại, người nghĩ hai chúng ta còn có năng lực xoay chuyển tình thế sao?” “Tại sao lại không được? Tuy bên ngoài có vẻ Sở gia quân đã nắm Hàn gia quân và Hoàng gia quân trong tay, nhưng dù sao hai đội quân này cũng không phải quân đội do hắn huấn luyện ra nên sự trung thành nhất định không cao, họ có thể làm phản bất kì lúc nào, Sở Cảnh Mộc muốn thu phục quân đội của người khác phải mất một thời gian rất lâu. Vương gia, trước mắt thứ chúng ta thiếu chính là ngân lượng, chỉ cần tìm những người giàu có trong thiên hạ rồi tịch thu hết tài sản của họ là có thể bổ sung lương thảo, không phải sao? Trong kinh thành không ít người giàu có, chỉ cần tìm được Dao Quang phu nhân, một nữ nhân mà sự giàu có sánh ngang với một quốc gia là được”. “Dao Quang phu nhân là ai? Nàng ta giống như một con rồng thấy đầu không thấy đuôi, người cho rằng Dao Quang phu nhân có thể dễ dàng tìm như vậy? Đã từng có ai thấy dung mạo của nàng chưa?” Quang Vinh vương lạnh lùng trào phúng cười hắn. Danh tiếng của Dao Quang ai mà không biết, nhưng mấy ai có thể gặp nàng? “Người muốn tìm Dao Quang phu nhân, người cho rằng Sở Cảnh Mộc không nghĩ đến chuyện tìm nàng ta? Người của người có thể nhanh hơn người của hắn? Một kẻ giấu tài mười mấy năm như Sở Cảnh Mộc, ngay cả ta cùng Tân vương cũng đều tra không ra, người cảm thấy người có thể đầu lại hắn? Trước kia ta cùng Tân vương đều cho rằng hắn chỉ là một Vương gia đứng ngoài cuộc trong cuộc chiến giành vương vị, bây giờ được Tứ hoàng tử chống lưng, người nghĩ trong triều còn có người đầu lại hắn?” “Vương gia, không lẽ người cam lòng rút lui? Đã có gắng nhiều năm, bây giờ lại nhượng bộ hắn?” Hai vị Vương gia cùng Thái tử phân tranh mười mấy năm, kết quả phần thắng thuộc về Tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử không cần mất chút sức lực nào cũng thắng lợi. Hắn không tin Quang Vinh vương có thể cam lòng. Khóe môi hiện ra nụ cười lạnh như băng, Quang Vinh vương lạnh lùng quay đầu nhìn Li Tề, sau đó đôi mắt sâu thẳm lại nhìn chăm chăm vào gương mặt tuyệt đẹp đang mỉm cười trong bức họa, hừ lạnh? “Ta sẽ cam lòng sao?” Sở Cảnh Mộc, người hủy đi tất cả của ta, hãy chờ xem ta hủy của người như thế nào! Khi Li Tề rời Vương phủ trời đã về chiều, thư phòng vẫn không có một chút ánh sáng, bỗng nhiên một người mặc áo đen nhẹ nhàng tiến vào, khi nhìn thấy hắn, Quang Vinh vương đang đứng bất động chợt hồi tỉnh. “Vương gia, chờ thêm một tháng, chúng ta có thể ra thành.” Hắn thốt ra một câu lạnh lẽo, làm cho bốn phía trong gian phòng như ngưng kết thành băng. “Tốt lắm”. Quang Vinh vương cười hai tiếng, sau đó đứng dậy, đến gần bức họa chăm chú nhìn, một lúc sau hắn cảm lấy thanh bảo kiếm gần đó, những ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên thanh kiếm để cảm nhận sự tinh xảo của nó. Bỗng nhiên hắn rút kiếm khỏi vỏ, mũi nhọn lạnh lẽo hiện ra. Ánh sáng từ thanh kiếm chiếu vào mặt hắn có thể nhìn thấy con ngươi lãnh mị lóe lên trong gian phòng mờ ảo. Con ngươi sâu thẳm, tối đen, như dã thú nhìn chăm chăm con mồi, sâu kín phát ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo. Mũi kiếm chém loạn xạ vào bức họa, trong phút chốc, bức họa trên vách đã không còn nguyên vẹn, chỉ thấy những mảnh giấy bay bay như tuyết rơi trong mùa đông giá rét. Cổ kiệu hoa lệ trước cửa vẫn chưa rời khỏi, sắc mặt của Li Tề không tốt lắm, từ trong Vương phủ bước ra, mặt hiện rõ sự giận dữ. Các thị vệ gác cửa nhìn thấy bộ dạng của hắn ai nấy đều cúi đầu không dám hé răng. Trời đã về chiều phía trước vương phủ là một mảnh lạnh lùng giống như không có sự sống. Nhìn thấy hăm chậm rãi bước ra, một người có dáng vẻ văn sĩ tiến lên gọi: “Tướng gia”, nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt biết đã xảy ra chuyện “Vương gia nói thế nào?” Hừ thật to, Li Tề quay đầu lại, trừng mắt liếc nhìn tám biển vàng óng ánh có khắc bốn chữ Quang Vinh vương phủ, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận. “Đúng là phế vật! Chỉ vì một nữ nhân mà trở nên dây dưa không dứt khoát, Quang Vinh vương thắng hay thua đều đã rõ”. Gã văn sĩ sợ hãi” Nói như vậy tâm huyết nhiều năm của chúng ta đã lãng phí rồi sao?” Li Tề không nói gì, chỉ thở dài thật sâu, một lúc sau mới lên tiếng: “Quang Vinh vương biết rõ mình không thể đầu lại Tứ hoàng tử nên muốn rút lui, nhưng dường như hắn đối với Sở Cảnh Mộc vẫn còn có toan tính khác” “Cũng khó trách, vì một nữ nhân mà ba vị Vương gia đều bày mưu tính kế, Sở vương vì có nước cờ cao thâm nên thắng cuộc. Vì vậy Quang nhất định Vinh vương hận Sở vương thấu xương”. Văn sĩ cũng cau mày nhận xét. “Đó không phải chuyện của chúng ta, chuyện chúng ta nên làm chính là bảo vệ lợi ích của gia đình

mình, nếu không sợ rằng khi Tứ hoàng tử đăng cơ, chúng ta còn có chỗ đứng trong triều đình sao?” “Ý của tướng gia là muốn quy phục Tứ hoàng tử?” Nhớ tới Phụng Quân Uy mình đã gặp qua vài lần, sống lưng Lí Tề cảm thấy lạnh giá, vị Hoàng tử kia quá âm trầm, con người sâu thẳm toát lên vẻ ma quỷ tà mị. “Chuyện tìm Dao Quang phu nhân tiến hành tới đâu rồi?” “Vẫn chưa có đầu mối, trong kinh có thể cùng Dao Quang tiếp xúc, chỉ có Tô gia...À không, Sở vương phi, bởi vì trên thương trường hai nàng là kẻ địch” “Hãy dốc hết toàn lực tìm kiếm nàng ta!” “Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 84

Náo loạn ở biên cảnh đã được dẹp yên, bốn Tướng quân của hoàng thành thân mang trọng tội bị bắt về kinh. Binh quyền của họ tạm thời giao cho hai vị Tướng quân dưới trướng Sở Cảnh Mộc tiếp quản, ở lại biên cảnh nghe theo sự giao phó của Sở Cảnh Mộc.

Lưu Phong trực tiếp mang quân đội về phía Nam.

Đầu tháng mười, Sở vương chiến thắng trở về kinh được Tứ hoàng tử Phụng Quân Ủy phụng mệnh ra thành nghênh đón. Tiếng chúc mừng rộn rã vang lên khắp nơi.

Trên kim loan điện, Hoàng đế tức giận hạ lệnh mang bốn vị Tướng quân hoàng thành giam vào ngục. Quân đội của Hoàng thành là lực lượng chủ yếu để bảo vệ Hoàng đế, qua chuyện của Tấn vương, trong lòng Hoàng đế đã có chuẩn bị. Hoàng đế ra lệnh tước hết binh quyền và chính vụ của Quang Vinh vương, biến hắn thành một vị Vương gia hữu danh vô thực không được tham gia chính sự trong triều.

Lúc Sở Cảnh Mộc trở lại vương phủ đã quá trưa, sau khi cởi áo giáp, rửa mặt và nghe Tiểu Nhạc bẩm báo tình hình trong phủ xong, liền vội vàng chạy đến Tây Sương.

Vào mùa thu Tây Sương lạnh lùng, yên tĩnh, Lục Phù đặc biệt thích sự yên tĩnh nên khi vào Tây Sương không nghe thấy một tiếng động nào. Lục Phù đang chơi cờ trong chòi nghỉ mát, gió thổi làm làn váy lam nhẹ bay bay giống như tiên nữ, vài sợi tóc lòa xòa vuốt ve hai má mịn màng của nàng. Trong gió thoảng mùi hương thơm ngát mà Sở Cảnh Mộc ngày đêm tưởng nhớ. Ánh mắt hắn nhìn chăm chú bóng hình mặc áo lam ngồi trong chòi nghỉ mát, giống như trong thiên hạ chỉ nữ nhân này mới có thể ảnh hưởng đến nhất cử nhất động của hắn.

Nhớ lúc đó, ngực hắn giống như có ngọn lửa thiêu đốt, ổn định xong nội loạn hắn liền nhanh chóng trở lại kinh thành để được gần bên nàng.

Lục Phù đặt con cờ trong tay xuống, nghiêng đầu cười, nụ cười như hoa xuân thanh nhuận như sáng sớm sau cơn mưa, so với trăng thu càng thêm động lòng người, giọng nói nhẹ nhàng như xuyên qua không khí truyền vào tai hắn “Vương gia muốn đứng đó đến bao giờ?”

Nhìn gương mặt tuần tú quen thuộc của hắn mặc dù hiện ra vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cười thoải mái tiến vào chòi nghỉ mát. Sở Cảnh Mộc nhìn gương mặt tươi cười của Lục Phù, kéo nàng sát vào lòng, lập tức có một mùi hương thơm ngát phả vào mũi hắn, hòa quyện với mùi thơm của hoa mai, làm lòng hắn lắng đọng một cách bình yên.

“Phù nhi gầy quá”. Một câu nói nhẹ nhàng, hơi thở của hắn phả vào cổ ng, trong lời nói của hắn có vẻ đau lòng.

Sở Cảnh Mộc ôm nàng thật chặt như muốn nàng hòa vào thân thể hắn, giống như cả đời đều ôm không đủ, bàn tay to vòng quanh cái eo nhỏ của nàng, sợ không cẩn thận sẽ làm nàng đau. Tay Lục Phù cũng ôm lấy thắt lưng của hắn, vai kề vai, má kề má, ôm lấy lưng ấm áp của hắn thật chặt cho đến khi không còn khe hở.

“Vương gia cũng gầy”. Khẽ cười, nàng cũng ôm lấy thắt lưng có vẻ gầy hơn của hắn.

Thật lâu trong chòi nghỉ mát chỉ còn lại sự yên tĩnh không một tiếng động, hai người đã xa cách một thời gian gặp lại đang ôm ấp để cảm nhận hơi ấm của nhau. Lời nói trong lúc này sẽ trở thành thừa thãi, những lời nói hoa mỹ không thể biểu đạt giây phút ấm áp cảm động trong lúc này.

Đã trở lại — sau đó chỉ còn tiếng thở nhẹ nhõm của cả hai, giống như đan vào nhau, hoà vào nhau chứng tỏ sự thoả mãn của hai người, trong giờ phút này những âu sầu ly biệt chợt tan biến theo làn gió thu.

Sở Cảnh Mộc cảm thấy gió thu hôm nay cũng trở nên áp áp hơn nhiều.

Một lúc sau, Sở Cảnh Mộc mới buông nàng ra, nhìn gương mặt thanh nhã xinh đẹp của nàng đang mỉm cười, Phù nhi của hắn có một đôi mắt vô cùng mê hoặc, như hấp thụ hết tinh hoa của vạn vật trong trời đất, như viên bảo thạch tỏa ra loại ánh sáng Nhìn vào ánh sáng đó những mệt mỏi trong nhiều ngày qua của hắn bỗng nhiên bay mất không còn chút dấu vết.

“Vương gia, hôm nay nhìn Vương gia trên đường thật oai phong凛冽!” Nàng nhìn về phía xa xa nhớ lại hình ảnh của hắn lúc mới hồi phủ, hắn ngồi trên lưng ngựa thật sự rất oai hùng. Một tướng quân khi ở trên lưng ngựa cho dù mệt mỏi đến đâu vẫn phải giữ vững hình tượng anh hùng được vạn dân kính phục, chỉ có thể ở nơi người khác không nhìn thấy mới nhẹ nhàng thả lỏng hết mọi thứ.

Sở Cảnh Mộc cười không đáp kéo nàng ngồi xuống, thân nhiên nhìn lướt qua bàn cờ, cười hỏi: “Phù nhi đang chơi cờ?”

“Đúng vậy, gần đây chơi cờ tay phải thường xuyên thắng, trước kia luôn là tay trái thắng”. Hai tay của nàng phân ra rất rõ ràng, tay trái là cờ đen, tay phải là cờ trắng, tay trái thì giết người vô số còn tay phải thì một giọt máu cũng không dính vào.

“Vương gia, vì sao ca ca không quay về kinh sửa, ca ca quay về phía Nam không vào kinh diện thánh là tội đại nghịch bất đạo!”

“Lư Phong không muốn vào kim loan điện gặp Hoàng thượng, hơn nữa hiện tại quân lệnh đều do Quân Ủy ban ra, quân báo cũng ở trong tay Quân Ủy, không có chuyện gì đâu!”

“Như vậy tốt rồi!” Lục Phù nhìn hần cười cười, châm chọc nói: “Xem ra Phụng Quân Ủy có thể lấn át tất cả, thật có điểm giống Vương gia!”

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng cười cũng không giận, có chút đắm chiêu hồi: “Nàng thuyết phục Dao Quang giúp đỡ chúng ta?”

Lục Phù bật cười nhìn hần trêu ghẹo: “Vương gia, người trước kia điều tra không phải đã biết chúng ta đối thủ sao? Lòng dạ độc ác, khiến nhiều thương gia bị nhà tan cửa nát, một người như vậy làm sao ta thuyết phục được nàng ta?”

Mỗi lần đề cập tới Dao Quang, Phù nhi thường trở nên căng thẳng.

“Nghịch ngợm”, Sở Cảnh Mộc ôm nàng vào ngực, trong lòng biết nhất định nàng đã nói giúp nếu không Dao Quang không vô duyên vô cớ giúp đỡ Lư Phong. Tuy rằng ta không điều tra được Dao Quang là ai, nhưng với trí tuệ của Phù nhi cho dù Dao Quang phụ nhân là một ác ma giết người thì nàng cũng có biện pháp mượn sức nàng ta, không cần cùng nàng ta đối địch. Ta thật sợ hãi, lẽ ra nên nghĩ đến quan hệ sâu sắc của hai người. Ngày đó trên vách núi, người mặc áo đen do Dao Quang phái tới phải không?”

Dựa vào ngực hần, Lục Phù không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cười. Thân phận Dao Quang này, nàng muốn giữ lại chừa cho mình một con đường rút lui. Ngẩng đầu nhìn về mặt một mối của Sở Cảnh Mộc, nàng cười vui vẻ dịu dàng hỏi: “Dao Quang là ai thật sự rất quan trọng sao?”

Sở Cảnh Mộc ôm nàng, thỏa mãn nở nụ cười, lắc đầu chân thành nói: “Trước kia đối với ta thật sự rất quan trọng, nhưng bây giờ.....”

Hần lấy tay điểm điểm vào chóp mũi xinh đẹp của nàng “Hiện tại Phù nhi sống vui vẻ là quan trọng nhất”.

Lục Phù cười, không nói lời nào chỉ ôm chặt hần, cảm thấy trong lòng vui vẻ và có chút phức tạp....

Cảm nhận được hần thật tình với nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn còn nhiều uẩn khúc, chúng như bóng ma bao phủ lấy nàng.

Ta sẽ học tin tưởng người! Lục Phù ở trong lòng hần hạ quyết tâm.

Gió thổi nhẹ nhẹ, hoa sen đưa hương bay xa ngàn dặm. Mây trắng bay bay, giống như đang nhàn nhã chơi đùa trong bầu trời trong xanh.

Thành Nam, nơi sơn trang yên tĩnh, tấm bảng màu vàng trên cửa có viết một chữ Nguyệt thật lớn. Chỗ này chính là căn cứ trọng điểm của Phù dung các.

Cánh cửa được đóng chặt, trong sân lạnh lùng, hai bên có mấy cây hoa hòe xanh biếc. Từ bên ngoài nhìn vào, sơn trang này không có gì đặc biệt, nhưng đây lại là nơi trung gian trao đổi tin tức giữa Tô gia và vận tải đường thủy Dao Quang.

Có ba con ngựa đang đứng trước cửa sơn trang, đó là ngựa của Lục Phù, Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt.

Bôn Nguyệt lấy từ trong ngực ra một hình tròn tam giác tinh xảo, lập tức có một tiếng sắc bén cao vút vang tận trời xanh, sau đó cánh cửa sơn trang được mở ra.

Cột dây cương lên cây hoa hòe, ba người liền bước vào sơn trang, hai nữ tử mặc áo xanh lục đang mở cửa rộng ra.

Họ khom người hành lễ khi nhìn thấy Lục Phù “Tham kiến Phu nhân”

Lục Phù gật đầu, gương mặt điểm lệ thân nhiên cười, nhìn lướt qua cảnh vật xinh đẹp nơi đây, cười càng thêm điềm tĩnh, cười đến đuôi lông mày giãn ra cho thấy nàng rất thích nơi này.

Sơn trang hình lập thể bên ngoài nhìn vào trong treo nhưng lạnh lùng, tất cả có hơn mười gian tiểu lâu với phong cách độc đáo, vây quanh một toà lầu các rất lớn ở giữa.

Ngôi lưu ly, men sứ xanh trải trên đường. Bóng cây lay động, gió đưa hương thơm ngào ngạt, hai bên đường mòn trồng đủ loại hoa cỏ tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, còn có những chậu trồng những loại Phù dung hiếm lạ.

Lục Phù, Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt bước vào toà lầu các lớn nhất.

“Phu nhân!” Trong đại sảnh có mười mấy người đang chờ, nhìn thấy nàng tiến vào, đều đứng dậy khom người hành lễ. Có nam có nữ, nữ xếp hàng bên trái, nam bên phải, tuổi đều dưới ba mươi, bọn họ nhìn rất trẻ.

Động tác lưu loát, ánh mắt sắc bén, nam nhìn rất anh tuấn, nữ vui vẻ, đó là điểm chung của họ.

“Di Nguyệt, từ khi nào bắt đầu xuất hiện tình huống này?” Lục Phù ngồi xuống nơi vị trí chủ vị, Bôn Nguyệt và Băng Nguyệt đứng hai bên.

Người được gọi Di Nguyệt là một nữ tử từ ngồi ở hàng thứ hai bên trái, nàng có đôi mắt xéch mê người giống như có thể câu hồn người khác, trên người khoác sa hồng, lộ ra dáng người xinh đẹp mê hoặc, giọng nói kiều mỵ cất lên “Phu nhân, bảy ngày trước đã xuất hiện tình huống này, các phân điểm của vận tài đường thủy trong kinh thành liên tiếp bị phá. Ban đêm còn bị những người áo đen phục kích liên tục.

“Sở Nguyệt, còn bên các người thì sao?” Lục Phù cau mày, quay đầu hỏi nam tử ngồi phía tay phải.

Sở nguyệt, khoảng trên dưới hai mươi tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, anh tuấn tiêu sái, bình tĩnh nói: “Thời gian không khác biệt lắm, cũng vào bảy ngày trước, hiệu thuốc bắc và tứ lâu bị người không ngừng quấy phá. Hai ngày trước, có người đến hiệu thuốc bắc Dao Quang gào khóc bên ngoài rằng có người sau khi uống được xong ban đêm cùng ngày bị chết. Việc này hại Ly Nguyệt bị nhốt trong đại lao”

“Vương phi, ai muốn nhắm vào Dao Quang? Rõ ràng có người cố ý gây chuyện với tất cả thương hiệu của Dao Quang, mục đích nhất định muốn bức Phu nhân ra mặt, có phải Vương gia không? Băng Nguyệt đứng ở một bên nhìn không được hỏi.

Lục Phù lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng, giống như không hài lòng, nghĩ tới những lời nói của Sở Cảnh Mộc trong chòi nghỉ mát, nàng khẳng định “Những hành động hại người thấp hèn này Vương gia không bao giờ dùng tới, hơn nữa nói như thế nào Vương gia cũng thiếu Dao Quang một ân tình, nên sẽ không làm như thế. Di Nguyệt, đã điều tra chưa?”

“Ta đã điều tra rồi, nhưng thật đáng giận không thể tra ra ai làm. Có một lần bắt được một người tập kích, nhưng hấn dấu độc trong miệng, đã cắn nó tự tử. Tuyệt Nguyệt phải tự mình điều tra, mấy ngày hôm trước báo tin hôm nay sẽ có tin tức, một chút nữa nàng ta sẽ sai Tuyệt ung mang tin về. Đừng để cho ta biết ai làm, nếu không ta sẽ lột da hấn, vì việc này nhiều mối làm ăn phải bị gác lại, còn bị đền rất nhiều tiền, hơn nữa ban đêm có người đánh lén, đã gây ra thương tích cho không ít người vô tội?” Đôi mắt xéch quyền rũ có một tia lạnh lẽo xẹt qua, vô tình nói.

“Đúng vậy, Phu nhân! Hiệu thuốc bắc mấy ngày nay không có người khách nào, chuyện quan trọng cần làm bây giờ là cứu Ly Nguyệt từ trong thiên lao ra, họ không cho vào thăm, ban đêm vài lần chúng ta lén vào nhìn thấy Ly Nguyệt bị bọn họ tra tấn rất thể thảm. Tên quan chó kia dụng tư hình, buộc hấn khai ra thân phận Dao Quang cùng tổng căn cứ điểm của vận tài đường thủy. Chúng ta muốn cướp ngục, nhưng tay chân Ly Nguyệt bị trói lại bằng xích sắt, kiếm binh thương không thể chặt đứt, thật đáng giận! Ta nghĩ hơn phân nữa là người của quan phủ làm, có thể mua chuộc người của Ngự Sử đại nhân cũng không phải tầm thường” Sở Nguyệt oán hận nghiêng rằng, ánh mắt sáng đầy vẻ giận dữ, hận không thể nghiền xương của những kẻ đó thành tro.

“Phu nhân, hãy nghĩ biện pháp! Hiện tại thế lực của Dao Quang đã tập trung ở kinh thành. Nếu cứ để bọn họ tự do làm bậy, không những không thể làm ăn được, những chuyện khác cũng không làm được” Một nam tử bên phải cũng giận dữ nói, đối với chuyện bị người liên tiếp khiêu khích cảm thấy buồn phiền.

“Hiện tại ta có chút tò mò, ai có can đảm dám trêu chọc Dao Quang?”

Không có khả năng họ là người trong thương trường, không muốn sống sao? Nếu họ là quan phủ thì chức vụ có lẽ phải cỡ Ngự Sử đại nhân, nhưng có mấy người chức quyền cao như vậy. Chúng ta luôn làm việc một cách bí mật, ai có thể biết được? Một nữ tử bên trái cau mày nói, nét mặt điểm lệ đang mím chặt môi.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao lúc này biết? Ngón tay trắng nõn của Lục Phù gõ gõ trên bàn, nhúu mày hỏi.

Bọn họ muốn nhắm vào Dao Quang vì sự giàu có của nàng, trong thiên hạ có chuyện tiện nghi cho họ vậy sao?”

Mặc kệ bọn họ là ai, cũng không thể tùy tiện phá hỏng vương quốc năng khổ công kinh doanh mấy năm nay.

“Lúc đầu chúng ta còn tưởng những kẻ phá hoại bình thường, ai biết càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, nếu không liên quan đến chuyện trong triều đình, cũng không làm Phu nhân ra mặt, nhưng lần này chúng ta thật không có biện pháp.”

Lục Phù khép hờ hai mắt, suy nghĩ thật sâu, hương trà thơm phả vào mũi, trong miệng đầy dư hương, nhưng cũng không thể làm tan đi sự phiền muộn trong lòng nàng “Việc này hãy chờ tin tức của Tuyệt Nguyệt.”

Tiếp theo chỉ là hội nghị bình thường, thảo luận về chuyện làm ăn của Dao Quang và Tô gia

Sau khi cuộc thảo luận chấm dứt Lục Phù chợt nhớ tới chuyện mình phân phó mấy ngày trước.

“Trùng nguyệt, Vô Danh hiện tại ở phía nam, lần trước ta sai người điều vài người về phía nam, làm ra sao rồi?” Ánh mắt nàng nhìn về phía nam tử ngồi ở giữa bên phải, nhúu mày hỏi.

Trùng nguyệt, là một nam tử phong lưu phóng khoáng, dáng vẻ lưu manh, ánh mắt sáng ngời, sáng nhất trong tất cả nam nữ ở đây, hầu hết ánh mắt của những người còn lại rất ôn hòa. Hấn là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ trong Phù dung các.

“Phu nhân, yên tâm đi, sát thủ khắp nơi quy phục ta rất nhiều, ta đã chọn những người thật giỏi, hy vọng quân đội của tướng quân Mục Phong có thể nhận được giúp đỡ mới, hắc hắc!” Quạt ngọc mở ra, hấn cười như vô hại, có vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa

Bôn Nguyệt cong môi, nàng rất thích châm chọc hấn “Nói chuyện không sợ miệng thối à?”

“Oa. Tiểu Bôn Nguyệt, muốn lại đây nghe chuyện thú vị không.”

Ánh mắt câu hồn liếc nàng, Bôn Nguyệt cảm chén trà lên ném về phía hắn, nhưng bị Trùng Nguyệt nhẹ nhàng bắt lấy, còn bảo nàng “Cảm tạ, ta không biết tiểu Bôn Nguyệt lại trở nên hiếu thuận như vậy”

Không khí vừa mới còn nghiêm túc đã bị hắn nháo loạn, những tiếng cười rộ nổi lên, ánh mắt tà mị của Trùng Nguyệt nhìn Bôn Nguyệt “Bôn Nguyệt, tại sao lại cùng ta so đo?”

“Di Nguyệt, Sở Nguyệt, các người đã lẫn lộn trong thương trường nhiều năm, cũng hiểu rõ đường đi nước bước, nếu không có chuyện quan trọng có thể tự mình quyết định, biết không?” Lục Phù cười nói, dường như cử chỉ đó đã trở thành thói quen trong bầu không khí này, ánh mắt thần nhiên phủ lấy nàng, như ánh trăng dịu dàng, tuy đã quen nhìn thấy phong thái mềm nhẹ như nước chảy mây bay của Lục Phù, nhưng mỗi lần nhìn thấy phong tư này, các nàng giống như đều bị cuốn hút vào

“Thuộc hạ hiểu được!” Hai người cùng đáp lời.

Phù dung các, toàn bộ hai mươi mấy người đều lấy chữ Nguyệt, nam do Sở Nguyệt lãnh đạo, nữ do Di Nguyệt chỉ huy, nghe theo lệnh của Thất phu nhân và Lục Phù.

Những lời nói vừa rồi của Lục Phù giống như muốn đề cập tới hai chữ uy quyền.

“Về sau cứ như thế này mà bàn bạc với nhau, còn chuyện lương thảo, son trang ngấm nơi Lạnh Thành không phải đã bỏ hoang, có thể dùng chứa lương thảo” Nàng nhẹ giọng căn dặn, trong quân đội của triều đình chỉ thiếu lương thảo “Chuyện này phải bí mật tiến hành, phân ra nhiều nhóm, nếu không sẽ làm kinh động tới triều đình. Không biết lần trước ai dám bị thương Phụng Quân Uy, Dao Quang nên có một nơi gần đó thì tốt”

“Vâng!”

“Phu nhân, tuy rằng ta không hiểu chính trị, nhưng chuyện lương thảo.”

Lục Phù cười, dịu dàng ấm áp như gió xuân, là vẻ tươi cười quen thuộc, nhưng nụ cười này lại ấm áp tình cảm của con người, không hề mờ ảo, Di Nguyệt cùng Sở Nguyệt liếc nhau, âm thầm lấy làm kì lạ.

“Phải đề phòng giặc Hung nô, mấy năm nay trong triều đình chỉ lo tranh quyền đoạt vị, quốc khó trống rỗng. Còn dân Hung nô được nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều năm, binh hùng tướng mạnh, nếu năm nay dân Hung nô không bị mất mùa cùng bệnh đậu mùa, bị suy yếu, bọn họ có thể lợi dụng cuộc chiến loạn ở Lạnh Thành xua binh nhập quan. Chúng ta nên sớm chuẩn bị tốt hơn.”

Lục Phù nhàn nhả nói xong, gương mặt thanh nhã nhìn không ra cảm xúc gì.

Di Nguyệt, Sở Nguyệt kinh ngạc không thôi, nhưng họ cũng không hỏi.

“Phu nhân, chúng ta đã hiểu”

Uống một hớp trà, ánh mắt Lục Phù nhìn lướt qua họ, sau đó chăm chú nhìn bóng cây lay động bên ngoài, giọng nói ẩn chứa sự lạnh lẽo, ai muốn tìm Dao Quang?

Không lẽ là Phụng Quân Uy?

Chợt nghĩ đến thời gian nửa năm bị nhốt trong cung, ánh mắt Lục Phù còn lạnh hơn băng, quay đầu về phía Di Nguyệt, Lục Phù cười hỏi “Tuyệt Nguyệt khi nào trở về?”

“Buổi chiều nên trở về rồi!” Ừa mới nói xong đã nghe một tiếng thét dài, sau đó là tiếng kêu quen thuộc của Tuyệt ưng đang bay lượn trong không trung, toàn thân trắng toát dưới ánh mặt trời càng thêm lấp lánh. Hai con người xanh biếc, như đôi lục bảo thạch, lờ lờ sáng. Xoay trong không trung vài vòng sau đó bay về phía rừng cây sau núi, sống ở nơi đại dương xanh thẳm kia.

Người chưa tới, tiếng đã tới trước, . . . tiếng cười sang sảng vang lên và những âm thanh đình đình rung động, có một người nhẹ nhàng tiến vào đại sảnh, một gương mặt hoạt bát tú lệ xuất hiện trước mặt họ, nét mặt tinh xảo khéo léo. Hai gò má cao, đầy sức sống. Y phục đỏ thắm, bên hông đeo một cái chuông nhỏ màu đỏ, rung động theo từng bước chân nàng.

Nàng chính là Tuyệt Nguyệt phụ trách về mặt thám của Phù dung các.

“Phu nhân, ta đã trở về! Rất nhớ người!” Nàng kích động hô to, mừng rỡ chạy đến, cười đến sáng lạn như tia nắng ấm áp, không giống như vẻ dịu dàng của Lục Phù, nét tươi cười của nàng rất lấp lánh.

“Trời ạ, Tuyệt Nguyệt, mỗi lần nhìn thấy người, tai của ta giống như không ngừng vang lên tiếng loảng xoảng” Bôn Nguyệt trong lúc thốt lời trên ghẹo còn ngoái ngoái tai.

“Ha ha.” Nàng vỗ vỗ bên hông, lại là một đợt tiếng ngân vang đình đình, “Đây chính là bảo bối của ta mà.”

“Người sẽ không dùng bảo bối này dọa người chứ?” Khóe môi của Lục Phù mang ý cười, thân nhiên trêu ghẹo. Đây là nữ tử có sức sống nhất Phù Dung các.

“Ý tứ một chút đi.”

“Hãy bớt nói nhảm, tin tức đâu?” Di Nguyệt ngheh mặt nhìn nàng, giống như không kiên nhẫn, gấp gáp muốn biết do ai gây ra, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của nàng giống như ngưng kết thành băng.

hừa tướng!” Xoay người ngồi vào chỗ của mình, không để ý hình tượng nâng ly trà lên, uống ực hết vào bụng, tiện tay quẹt quẹt nước trà còn dính nơi khóe môi, thờ dãi, mọi người nhìn thấy đáng vẻ không mấy thực nữ của nàng nhưng không thể trách chỉ chờ nàng nói tiếp” Gần đây hắc phái rất nhiều người nhắm vào những mối làm ăn của Dao Quang xuống tay quấy rối, mục đích là bức Phu nhân ra mặt, nếu không giải quyết chỉ sợ tiếp tục mãi sẽ gây tổn thất cho chúng ta. Lão gia hoả này thật thâm độc, có thể hắc phái không thể chọi thắng với Dao Quang, nên những người tập kích đều cần độc dược mà chết, chính là muốn hoặc không làm, một khi đã làm sẽ làm cho tới cùng. Còn chuyện lấy mạng người, sự nhẫn tâm của lão già kia so với phu nhân có hơn chứ không kém.

“Muốn so sánh cũng phải tìm người gần giống, tại sao lại đem Phu nhân ra so với một người như thế?” Sở Nguyệt lắc đầu, đối với những lời nói vừa rồi của nàng phê bình một cách kín đáo, nhưng ánh mắt vẫn mang ý cười.

“Lí Tề à?” mọi chú ý của Lục Phù đều tập trung vào cái tên này, trong lòng nàng hiểu rõ. Ánh mắt trở nên lạnh lùng, sắc bén như dao, dĩ nhiên là hắc?

“Triều đình này thật sự không có thứ gì tốt!”

“Ha ha, Di Nguyệt, Phu nhân của chúng ta cũng là người của triều đình, muốn nói xấu cũng phải chờ Phu nhân đi rồi mới nói! Tuyết Nguyệt cười ha ha, nghịch ngợm nháy nháy mắt một cách tinh quái, con người đảo qua đảo lại rất giáo hoạt.

“Đồ tồi!” Di Nguyệt nghiêng đầu trừng mắt nàng, quay qua hỏi Lục Phù “Phu nhân. Lúc này phải làm thế nào? Ly nguyệt còn bị nhốt trong ngục, đối phương lại là Lí Tề. Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mọi người đều nhìn nàng, trong ánh mắt có vẻ chờ đợi, Lục Phù là ánh đuốc soi đường cho mọi người, nhìn thấy vẻ tươi cười của nàng càng làm lòng họ yên ổn.

“Tuyết Nguyệt người có bằng chứng phạm tội của hắc chưa

“Xin cho ta thời gian hai ngày”

“Sau khi tìm thấy chứng cứ phạm tội của hắc hãy giao cho Ngự Sử đại nhân! Lưu Phù Nhã có chút đăm chiêu giao phó.

“Vi sao không trực tiếp giao cho Vương gia? Bôn Nguyệt khó hiểu nhìn nàng.

“Thông qua Ngự Sử đại nhân, cũng giống như đưa tận tay Vương gia!” Lục Phù cười lạnh nói: “Về chuyện Ly Nguyệt, Vương gia nếu biết được, không nói hai lời, lập tức sẽ thả người.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 85: Tiếng khóc

Tháng tám gió thổi nhẹ nhàng, kinh thành được bao phủ trong màng sương.

Lí Tề thân là Thừa tướng nhiều năm, lại liên tục tham ô hối lộ, sự việc nghiêm trọng, tứ Hoàng Tử vào cung diện thánh, dâng lên bằng chứng, cùng ngày Lí Tề bị cách chức Thừa tướng, gia sản cũng bị tịch thu.

Quang Vinh vương dường như rất thờ ơ trước sự kiện này, thái độ của hắc nằm ngoài dự liệu của mọi người. Lí Tề là người chống lưng lớn nhất của hắc, nhưng khi nhìn thấy Lí Tề bị lâm nguy, hắc không thèm chớp mắt một cái, lấy tâm tình của người qua đường lạnh lùng nhìn trận chính biến này.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, các cựu thần gồm môn sinh thù hạ của Lí Tề đều bị liên lụy, kẻ bị cách chức, người bị chuyển đi nơi khác, hoàn toàn huỷ đi mười mấy năm cố gắng của Lí Tề trong quan tr

Hiện giờ trong triều đình, tứ Hoàng Tử là người có quyền cao nhất.

Ánh hoàng hôn đỏ như máu, đỏ rực cả một góc trời. cảnh tượng nhìn rất bi tráng và trầm trọng.

Vội vã một ngày, khi Lục Phù trở lại vương phủ trời đã về chiều, vừa bước vào cổng đã nhìn thấy một dáng người già nua đứng dưới tàng cây trong đại

viện, sau lưng ông là ánh hoàng hôn, nhìn đáng vẻ của ông lúc này giống như một người đã trải qua nhiều tang thương vô cùng thâm

Lục Phù dừng bước, con người lộ ra hoang mang và phức tạp, ánh mắt nhìn về phía bóng hình kia, dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, ông giật mình nhẹ nhàng xoay người lại. Bởi vì ngược nắng, nàng không thể nhìn rõ sắc thái trên mặt ông ta, cũng không cảm nhận được vẻ bi thương trong mắt ông.

Lòng vừa động, Lục Phù quay đầu căn dặn, “Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt, các người trở về Tây Sương trước, ta qua kia với ông ấy một chút!”

“Vâng!” Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt lo lắng nhìn nhau, sau đó xoay người trở về Tây Sương.

Trong đại viện, những thị nữ thị vệ ngẫu nhiên đi ngang qua nhìn thấy Lục Phù đều khom người hành lễ, nàng chỉ gật đầu rồi bước từng bước một đến gần Sở Vân, tiếng bước chân có vẻ nặng nề.

“Gia gia, người đang chờ ta?” Nàng cười trong sáng đứng trước mặt ông, con người đen kịt của Lục Phù mang ý cười ấm áp, cuối cùng nàng đã nhìn thấy sự thông khổ trong mắt ông cùng đôi mày đang nhíu lại âu sầu.

Sau khi Lục Phù quay về phủ, nàng chưa có dịp một mình với Sở Vân. Giờ phút này đứng trước mặt ông, sự thù hận nhiều năm dấu kín bởi vì Sở Cảnh Mộc mà phai nhạt rất nhiều, bỗng nhẹ nhàng sinh sôi

“Đúng vậy, ta đang đợi người! Ngự Sử có chuyện gấp mời Cảnh Mộc đi hình bộ một chuyến rồi” Sở Vân cất tiếng trả lời, bối rối nhìn Lục Phù trước mặt ông đang tươi cười ấm áp.

Trong ba người con của Lưu gia, Sở Vân rất quen thuộc Du Nhã, hai người còn lại ngay cả mặt mũi ra sao ông cũng không rõ, nhưng ông biết Lưu Đình hành diện nhất về nữ nhi này.

Lục Phù nghĩ thầm, trách không được một tháng nay Sở Cảnh Mộc rất ít khi ra ngoài, nguyên ý làm một Vương gia nhân rồi không quyền thế đến nỗi nàng dường như quên hẳn là một Sở vương quyền khuynh triều giả.

Giống như có một làn gió thổi nhẹ nhàng vào lòng Lục Phù, chợt ấm chợt lạnh, hai bóng người trên mặt đất lần lượt thay đổi, để lại dấu vết phức tạp.

“Gia gia có chuyện muốn nói với Phù nhi?” Nàng cười hỏi, lúc này nên đối diện với vấn đề thì hơn, bởi vì sớm hay muộn cũng phải đối diện, tránh được lần này nhưng không trốn được cả đời. Có khúc mắc này, nàng sẽ vĩnh viễn không có biện pháp thuyết phục mình không quan tâm.

Đối với nàng, công không thể quên, thù không thể không báo.

“Thời tiết cũng không tệ, đi đến phía sau núi giúp ta một chút được không? Sở Vân cười ấm áp, nhìn hình dáng uyển chuyển tuyệt trần, ánh mắt đen kịt thông minh, đó là ánh mắt của Lưu Đình năm đó. Ánh mắt của Phù Nhi rất giống Lưu Đình, chỉ khác ở chỗ chúng có nhiều tà khí hơn và thiếu đi chính khí, nhưng sự cứng rắn và bình tĩnh gần như tương tự, từ khi biết được thân thế của nàng, ông chưa nhìn thẳng vào mắt nàng lần nào cả.

“Nếu gia gia có nhã hứng, Phù Nhi sẽ chiều theo” Lục Phù cười cúi người, hai mắt nhìn xuống, độ cong nơi khoe môi không giảm “Gia gia có chắc chắn muốn một mình cùng Phù nhi đi về phía sau núi không

Thân hình trầm ổn của Sở Vân bị chấn động, câu hỏi lạnh như băng của Lục Phù làm lưng ông lạnh giá, ông quay đầu nhìn nàng đang cúi đầu xuống, không rõ mặt, chỉ nhìn thấy một đầu tóc đen như mực giắt những cây trâm bằng ngọc xanh biếc.

“Phù nhi không muốn đi cùng ta sao?”

Ông cười khô lập lại lần nữa, mặc dù tràn ngập hy vọng nhưng trong giọng nói giống như ánh hoàng hôn, ẩn chứa vẻ trầm trọng, cô tịch và bi thương “Không muốn đi cùng ta sao Phù nhi?”

Lục Phù cười, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, “Phù nhi sợ nếu trễ thêm chút nữa, sắc trời chuyển tối, gia gia không may bị bệnh sẽ không hay, cẩn thận một chút vẫn hơn”

Sở Vân cười âm thầm đi trước dẫn đường, giọng nói chua xót nhẹ nhàng truyền lại “Con đường này ta rất quen thuộc, đã đi nhiều năm rồi không có gì sơ suất đâu”

Lục Phù nhướng mày, nhìn dáng người đau khổ của ông, nhất thời thu lại nét tươi cười, do dự một chút mới bước theo sau.

Vài thị nữ thấy hai người họ cùng lúc rời đi, lấy làm ngạc nhiên, có mấy người còn lại gần thì thầm to nhỏ rằng ít khi thấy lão Vương gia và Vương phi đi cùng nhau.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, truyền đến tiếng thở dài, ẩn chứa chút trầm trọng và chút bất đắc dĩ.

Phía sau núi của Vương phủ, khắp nơi vang lên tiếng chim hót dễ nghe, mặt trời đã sắp lặn về phía tây, chim chóc cũng quay về núi ngủ, chúng ríu rít giống như đang xướng lên một khúc nhạc.

Hai bóng người một trước một sau đi về hướng đám cỏ xanh, sau núi cảnh vật rất yên tĩnh, giống như một thiên đường. Trên sông có một đôi uyên ương đang đùa giỡn nước, chúng đuổi bắt nhau làm nên những làn sóng lăn tăn từ từ lan rộng ra xa.

“Ngươi rất hận ta đúng không?” Sở Vân dừng bước, nhìn dòng sông không quay đầu lại, chỉ cười khổ hời, ánh mắt nhìn thẳng vào ráng chiều đang lặn xuống, đỏ rực cả một góc trời.

Đứa nhỏ nhà ai cười nói ầm ập mà bi thương như thế?

“Đúng vậy!” Lục Phù cũng không quanh co, cười trả lời, giống như không phải nàng đang hận trong lòng, thốt ra một câu nhẹ như gió thoảng mây bay, giống như đang trả lời ông thời tiết hôm nay tốt lắm vậy. Hai má hồng lên dưới ánh trời chiều, nàng nhìn rất nhỏ bé, yếu ớt nhưng thuần khiết. Gió nhẹ thổi những sợi tóc mềm mại của nàng bay bay thanh thoát.

Nàng đi đến bên cạnh Sở Vân, cùng ông đứng song song, cười nhìn cảnh mặt trời lặn.

“Chuyện năm đó, cảm ơn ngươi không nói lại với Du Nhã!” Sự cảnh kích xuất phát từ đáy lòng của ông, nếp nhăn nơi khóe mắt mang theo vẻ ưu sầu và sự biết ơn.

“Không liên quan tới ông, ta chỉ không muốn làm tỷ tỷ đau lòng”

“Mặc kệ vì lý do gì, ta thực sự cảm ơn ngươi! Phù Nhã, ngươi. Muốn giết ta?” Sở Vân cười khổ, một màn trong chồi nghi mát chợt hiện lên trong đầu, ông cảm thấy chua xót, ánh mắt và giọng nói của nàng khi đó rõ ràng chứa đầy thù hận.

“Ta rất muốn!”

“Vì sao không ra tay?”

“Bởi vì cho tới giờ phút này, ta không có cách nào biết được phụ thân sẽ vui hay không vui khi nhìn thấy ngươi?” Lục Phù không thèm quan tâm trả lời một câu, cười châm chọc❖

“Thật ra tình hình năm đó.”

“Nếu viện cớ vì chuyện năm đó.” Lục Phù nghiêm mặt ngắt lời ông, cười tà mị “Ta sẽ khinh thường ông, đại trượng phu dám làm dám chịu! Năm đó khi ông giết cha ta nên biết giấy không gói được lửa”

“Phù Nhã, chuyện năm đó ta thật sự có lỗi, thiếu Lưu gia của ngươi một mạng, cũng biết sớm hay muộn mà thôi, nhưng ngươi cùng Cảnh Mộc không cần bị dính vào bế tắc này, hai ngươi còn con đường một đời phía trước phải đi” Trong lời nói thấm thiết của Sở Vân không thể dấu che sự khẩn cầu.

“Tình thương của một người phụ thân thật vĩ đại! Gia gia, lúc trước ta gả cho Vương gia có nghe nói, Sở Cảnh Mộc là đứa con ông hạnh diện nhất, nếu ta làm hắn đau đứt ruột, nhất định ông sẽ đau khổ vô cùng, báo thù có đôi khi không cần thiết phải giết người không phải sao?” Lục Phù cười yếu ớt, khóe môi cong lên như mây bay trong bầu trời nhìn có vẻ mềm mại và vô hại thì thầm “Ta cùng Vương gia, tại sao kết quả chỉ là thù hận”

Ánh hoàng hôn bao phủ hai người làm bóng họ đổ dài trên mặt đất Gió thổi mây bay, ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào những bụi cỏ xanh có điểm cô tịch.

“Nếu Lưu huynh còn sống, nhất định không hy vọng ngươi sống một cách đau khổ như vậy.” Sở Vân hơi nhăn mặt, trời chiều che khuất gương mặt của Lục Phù, vẻ tươi cười bi thương của nàng làm ông đau lòng.

Lục Phù ngưng cười, quay đầu lại, ánh mắt ngoan tuyệt đảo qua người Sở Vân, đôi chân mày thanh tú nhăn lại cùng một chỗ, nàng đột nhiên giơ tay bóp chặt cổ họng ông, những mũi nhọn lạnh lẽo như băng bắn về phía ông, giọng nói lạnh lùng mà mỉa mai vang lên “Ông không xứng gọi phụ thân của ta”

Mặc dù cổ họng bị bóp chặt, Sở Vân cũng không phản kháng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, con ngươi mang ý cười ầm ập. Lục đạo trên tay Lục Phù càng ngày càng tăng, hô hấp của ông càng ngày càng yếu, sắc mặt trở nên lạnh chầy đầm đìa.

Võ công của ông so với Lục Phù cao hơn nhiều, nhưng ông vẫn lẳng lặng nhìn nàng.

Nếu ông có thể hoá giải thù hận trong lòng nàng, có gì không được, nhiều năm trôi qua, ngày đêm áy náy, ông cũng nên đi tìm lỗi bằng hữu ngày xưa để quỳ tạ tội.

“Ngươi cười cái gì?” nét ngoan tuyệt trên mặt Lục Phù biến mất, thay vào đó là vẻ mê mang cùng nghi hoặc, khóe môi nhếch lên, bàn tay đang chế trụ cổ ông cũng không buông tha, nhưng lực đạo trở nên nhẹ hơn rất nhiều, không khí trong lành lập tức tràn vào mũi của Sở Vân.

Mùi cỏ xanh tỏa trong không khí bay vào mũi Lục Phù, làm giảm đi ý niệm ma quỷ thôi thúc giết người, sự điên cuồng và bình tĩnh thường chỉ cách nhau một ý niệm.

“Phù Nhã, ta cảm thấy may mắn khi Cảnh Mộc lấy ngươi. Đến hôm qua ta mới phát hiện, lòng dạ của ngươi thật tốt” Hơi khó thở nhưng Sở Vân vẫn cười nói, gió thổi mon man hai má ông, làm giảm đi không khí khô nóng.

Trong lòng có người nhà, thật ầm ập.

Trong lòng có người tưởng niệm, thật mềm mại.

Nàng không phải ma quỷ, trong vẻ tươi cười của nàng, có thể nhìn ra sự tiếc nuối và bi thương. Nàng không nên gánh chịu sự bi thương như thế trong cuộc sống của mình, ông hy vọng con ông có thể làm nàng cười một cách chân thành, tan đi sự băng giá trong lòng nàng.

Có một dòng nước ấm như ánh trăng xẹt qua trái tim, ôn nhu mà nhẹ nhàng khoan khoái, Lục Phù quay lưng, gương mặt bị bao phủ trong bóng ma của trời chiều, lúc sáng lúc tối, sâu thẳm khó dò.

“Nói như vậy ông muốn cầu xin ta tha thứ?” xúc động qua đi, một trận cười vang lên, lực đạo trong tay cũng tăng thêm vài phần, môi của Lục Phù cong lên châm chọc.

Gió thổi tay áo bay phấp phật, âm điệu theo quy luật nhưng có vẻ trầm trọng, một tiếng thanh như chụp lấy lòng nàng.

Chỉ cần dùng sức một chút, ông ta có thể đi gặp Diêm vương. Chỉ cần dùng sức một chút. Thù của nàng sẽ được báo một cách tốt nhất.

Nhưng báo thù xong thì sao?

Đôi tay kiên cường kia còn có thể ôm lấy nàng?

Nàng sẽ đối mặt hẳn như thế nào?

Gương mặt thanh nhuận của Sở Cảnh Mộc nhanh chóng hiện lên trong đầu Lục Phù, từ lúc sống chung cho đến hiện tại, sự ấm áp của hắn luôn làm nàng hoài niệm, nếu vì báo thù nàng sẽ phải nuối tiếc và tưởng niệm quãng thời gian hai người ở chung?

Phù nhi, trên thế giới này không có gì so với báo thù còn quan trọng hơn sao?

Câu hỏi nghiêm trọng giống như còn quanh quẩn bên tai, làm cả người Lục Phù chấn động, bàn tay cũng nhẹ thả lỏng, do dự, giãy dụa. . . Những cảm xúc phức tạp trong mắt nàng lần lượt thay đổi, cuối cùng từng ngón từng ngón tay chậm rãi buông ra.

“Người.” Sở Văn phức tạp nhìn nàng, cảm thấy đau lòng vô hạn, “Phù nhi.”

Sự giãy dụa và thống khổ của nàng hiện rõ trong ánh mắt, có thể làm đau lòng bất kỳ một người phụ thân nào, nếu Lưu Đình nhìn thấy dáng vẻ của nàng, sẽ đau lòng biết chừng nào”

“Gia gia, đã đến giờ ăn tối” Lục Phù buông tay, giống như không có chuyện gì xảy ra, xoay người nhìn mặt hồ lấp lánh, hoàng hôn đã buông, bốn phía là một cảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài tiếng chim hót lạnh lẽo, nghe có chút thê lương.

“Phù nhi. . .” Nghi hoặc kêu lên một tiếng, Sở Văn nhìn hình dáng dịu dàng của nàng, trong lúc này không biết nên nói gì, mơ hồ hiểu được nàng đã buông tha ông.

Ông cảm thấy không thể nói nên lời, một người toàn tâm toàn ý sống vì báo thù, thế nhưng đã bỏ qua kẻ giết phụ thân mình. .

“Ta muốn một mình ở đây, gia gia về trước đi. Thừa dịp ta còn chưa thay đổi ý định” Giọng nói nhẹ nhàng nghe không rõ cảm xúc, Sở Văn nhìn nàng thật sâu sau đó mới quay trở về. .

Ông vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, cảm thấy dáng người nhỏ xinh của nàng trong ánh sáng u ám mờ ảo toát ra hào quang bắn ra bốn phía, rất chói mắt làm người ta không thể nào bỏ qua được.

Đột nhiên bước chân dừng lại vì ông vừa nhìn thấy Sở Cảnh Mộc.

Áo trắng tung bay nhìn thật trang nhã. Sở Cảnh Mộc đứng đó không biết tự bao giờ, hắn cảm thấy những cơn gió nhẹ thổi tóc mình bay bay mang lại cảm giác thật thoải mái.

“Cảnh Mộc.” Lúc này ông cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thật lâu sau, không ai nói gì.

“Phụ thân, cùng nhau ăn bữa tối” Sở Cảnh Mộc nhẹ giọng nói, nét mặt trong sáng như ngọc trước nay chưa từng có, mặc dù đang ở trong bóng đêm mờ lung mờ ảo nhưng vẫn toát ra hào quang sáng chói.

“Phụ thân xin lỗi người!” Sở Văn đến gần vỗ vỗ vai hắn, sau đó chậm rãi quay trở về.

Mi mắt của Sở Cảnh Mộc nhìn xuống, cái gì cũng không nói, đến khi không còn nghe tiếng bước chân của phụ thân, hắn mới cất bước hướng về phía Lục Phù nơi bờ sông.

Bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tảng đá nặng trong lòng hắn cuối cùng đã có thể bỏ xuống.

“Vương gia tới đây!” Mặc dù không quay đầu lại, nhưng gió đã mang mùi hương quen thuộc đến mũi nàng, khoan khoái mà ấm áp.

Cái gì cũng chưa nói, Sở Cảnh Mộc chỉ lẳng lẳng ôm lấy nàng từ phía sau, đầu gối nhẹ lên bờ vai gầy yếu của nàng, hai tay vòng qua thắt lưng ôm thật chặt, như muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình đuổi đi sự giá lạnh trong lòng nàng.

Thật lâu, không ai nói gì. . . .

“Cám ơn!” Một tiếng khàn khàn vang lên, Sở Cảnh Mộc càng ôm nàng thật chặt. Đường như sự ấm áp và hương thơm trong lồng ngực này cả đời đều ôm không đủ.

Lục Phù cười nhẹ không nói gì, trong nét tươi cười lộ vẻ bị thương, tuy nhiên trong lòng nàng lại cảm thấy thoải mái vô cùng.

Phụ thân, ta đã tìm được một thứ so với báo thù còn quan trọng hơn. Người sẽ chúc phúc cho ta, đúng không?

Trong mộng lung, nàng dường như nhìn thấy nụ cười hiền lành của Lưu Đình hiện ra ở phía chân trời, ông đang gọi Phù nhi.

Nàng bỗng nhiên muốn khóc, gương mặt ông nơi chân trời càng lúc càng mờ nhạt, Lục Phù nhẹ nhàng xoay người lại rúc vào ngực Sở Cảnh Mộc.

Sở Cảnh Mộc chỉ cười khẽ ôm lấy nàng, không bao lâu cảm thấy vạt áo mình ướt, hần cau mày như muốn nói gì, cúi đầu nhìn xuống thấy bả vai của người yêu dấu trong ngực đang run lên, lòng hần giống như có kim đâm vào đau đến tận

“Phù nhi, hãy khóc ra tiếng đi!” Sở Cảnh Mộc thở dài, tay nhẹ vuốt về mái tóc mềm như tơ lụa của nàng, dỗ dành.

Áp lực đã nhiều năm, sống trong thù hận và chua xót, nàng cần khóc thật lớn để phát tiết hết uất ức trong lòng.

Thật lâu sau, hần mới nghe được tiếng khóc nghẹn ngào, nàng giống như đứa nhỏ bị ỷ khuất, không dám khóc thành tiếng.

Tiếng khóc càng lúc càng lớn, ngày càng thêm rõ ràng.

Tiếng khóc làm rối lòng Sở Cảnh Mộc, đây là lần đầu tiên, hần nghe được tiếng khóc của Lục Phù. Thanh thanh thật đau lòng, đau tới tận xương tủy.

Bàn tay hần đặt trên lưng nàng vô nhẹ nhẹ, rất nhẹ, giống như sợ làm đau bảo bối trong tay mình.

Phù nhi, muốn khóc thì cứ khóc đi, về sau, ta sẽ mang đến cho ngươi hạnh phúc tươi cười, cho ngươi một gia đình mơ ước.

Đêm nay, Lục Phù dựa vào lồng ngực của Sở Cảnh Mộc, khóc như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 86: Hiểu rõ lòng mình

Trời dần sáng, phía chân trời tối đen mờ ảo đã hiện lên một vầng sáng nhìn giống như một dãy ngân hà.

Tây Sương, Lục Phù vừa tỉnh dậy, ánh mắt còn có vẻ mơ ngủ, nàng nghiêng đầu không nhìn thấy bóng dáng của Sở Cảnh Mộc, chỉ còn lại hơi ấm bên cạnh nói cho nàng biết hần đã ở bên nàng suốt đêm.

Đêm qua nàng chưa bao giờ bị thất thố như vậy, nhưng cũng cảm thấy có điểm không thể nói rõ.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Lục Phù chỉ ăn sáng qua loa, chuẩn bị đi ra ngoài. Vừa ra khỏi Tây Sương, đã nhìn thấy một người đang đứng trong nắng sớm, dáng người tuấn tú cao ngất, một thân nguyệt sắc trường bào mang đai lưng màu xanh lam. Gió thổi nhẹ làm những sợi tóc bay bay.

Lúc này nhìn Sở Cảnh Mộc không giống như một Vương gia quyền cao chức trọng, mà chỉ là một văn sĩ nho nhã đang du sơn ngoạn thủy. Phong độ có thừa, tao nhã thanh nhuận, trong nắng sớm mộng lung, vẻ phong lưu lịch sự không thể nói nên lời, vô cùng tiêu sái.

Lòng của Lục Phù cảm thấy rung động khiến nàng không tự chủ bước vội qua, Sở Cảnh Mộc quay đầu nhìn lại, khóe môi mỉm cười, thật tự nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Vương gia, tại sao đứng trước cửa Tây Sương vậy?” Nàng nhìn quanh không thấy Tiểu Nhạc, chỉ có vài thị nữ bận rộn bên trong, bọn họ nhìn thấy tay hai người đang nắm thật chặt vô cùng thân thiết che miệng cười trộm.

“Ta đang chờ ngươi!” Sở Cảnh Mộc cũng che miệng cười.

Chuyện hôm qua, không ai mở miệng đề cập tới, chỉ cười coi như gió thoảng mây bay, tất cả cho qua hết.

“Vương gia, hôm nay ta muốn đi Hoa Mai lâu” Lục Phù cau mày, khó hiểu nhìn hắn. Sau khi tỉnh lại, chuyện làm ăn của Tô gia đã trở lại trong tay nàng, mỗi sáng sớm nàng cần phải đi Hoa Mai lâu. Còn chuyện làm ăn của Dao Quang hàng xã đã giao cho Di Nguyệt và Sở Nguyệt đi làm, nàng chỉ cần quản lý chuyện làm ăn của Tô gia.

Ý của Sở Cảnh Mộc là muốn cùng đi với nàng?

“Không hoan nghênh ta sao? Bốn vương muốn làm bảo tiêu cho ngươi?”

Lục Phù bật cười trong trẻo như giọt sương buổi sớm, ôn nhuận lóa mắt, tà nghệ nhìn hắn “Ta không trả công nổi đâu!”

“Ta làm việc miễn phí mà” Sở Cảnh Mộc nắm tay nàng đi ra cửa, Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt theo sát phía sau.

Lục Phù cười, mi mắt nhìn xuống tỏ vẻ khó xử, cũng có điểm vui sướng. Khó xử vì sự hiện diện của hắn sẽ khiến nàng không xử lý tốt công vụ. Còn vui sướng là vì nàng rất thích hắn cùng đi với mình.

Ngày hôm qua. Lục Phù nghiêng đầu, nhìn một bên mặt thanh nhuận của hắn nở nụ cười.

Ngoài cửa, xe ngựa đã chuẩn bị xong, người đánh xe đứng một bên nhìn thấy Sở Cảnh Mộc và Lục Phù cùng nhau đi ra có chút kinh ngạc.

Sở Cảnh Mộc theo Lục Phù lên xe ngựa, xe bắt đầu chuyển động, lộc ca lộc cộc lăn bánh, ngày thường âm thanh của chúng nghe rất tích cực, nhưng hôm nay ngoài ý muốn cảm thấy rất có giai điệu, giống như nhạc đệm vang lên một cách hài hòa.

Mỗi người ngồi một bên, Lục Phù cười nhìn Sở Cảnh Mộc trêu ghẹo “ Với cách ăn mặc hôm nay của Vương gia, nếu đứng ở trên đường nhất định sẽ làm điên đảo biết bao trái tim của thiếu nữ.”

“Ta chỉ muốn mê đảo ngươi thôi!” Bàn tay to của Sở Cảnh Mộc vươn ra kéo Lục Phù đang ngồi đối diện vào vòng tay ôm ấp của mình “ Như thế nào? Vương phi bị mê hoặc sao?”

Lục Phù nhướn mắt trêu chọc hắn, nhớ lại khi ở Hà Nam, lần đầu tiên sau khi nàng tỉnh lại nhìn thấy dáng vẻ của hắn giống như một quý công tử đùa giỡn thiếu nữ nhà lành. Vì khi đó nàng không khỏe trong người nên cũng không chú ý lắm.

“Ta cảm thấy dáng vẻ của ca ca ta đẹp hơn.”

“Diện mạo như vậy mới là nam nhân sao? Ngươi thích dáng người như vậy?” Sở Cảnh Mộc nheo mắt lại, bắt đầu nghi ngờ mất thẩm mỹ của nàng.

Lục Phù ở trong lòng ngực hắn cười ha ha , giống như một yêu tinh, dường như cố ý chọc giận hắn, cố sức gật đầu. Sở Cảnh Mộc nheo nheo má nàng. . . .hai người bắt đầu nói chuyện phiếm trao đổi qua lại. Một lúc sau, Lục Phù như chợt nhớ ra điều gì, cười hỏi “Tiểu Nhạc đâu?”

“Ta phái hắn ra khỏi thành làm công chuyện” Sở Cảnh Mộc làm như không có việc gì vuốt ve những sợi tóc rũ hai bên má nàng tỏ vẻ khó hiểu hỏi lại “Ngươi hỏi hắn có chuyện gì?”

Lục Phù cười hắc hắc “Vương gia, người dạy thuộc hạ thật tốt, đã mang trái tim của Bôn Nguyệt nhà chúng ta đi đâu rồi. Ta đang nghĩ không biết khi nào hai người họ sẽ nói cho chúng ta biết chuyện này”

Sở Cảnh Mộc cau mày có chút kinh ngạc, khóe môi cười như không cười nhìn nàng “Ngươi nói Tiểu Nhạc. . . .cùng nha đầu hơi buống binh kia?”

“Ta cảm thấy họ thật xứng đôi”

“Một trận cười sảng khoái vang lên trong không gian nhỏ hẹp, Lục Phù đang dựa vào người Sở Cảnh Mộc có thể cảm nhận được sự rung chuyển của lồng ngực hắn, nàng cũng cười theo.

Tiếng cười trong xe ngựa truyền ra làm người đánh xe kinh ngạc run tay thiếu chút nữa buông dây cương rơi xuống, Bôn Nguyệt Băng Nguyệt cũng kinh ngạc không thôi vì rất ít khi nghe được Sở Cảnh Mộc cười vui vẻ như vậy.

“Chắc hôm nay gặp quý” Bôn Nguyệt , Băng Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, nhỏ giọng lầm bầm

“Về sau Tiểu Nhạc sẽ ném mùi đau khổ” Sở Cảnh Mộc thật khó khăn mới có thể nín cười, thốt ra lời trêu ghẹo.

Nghe ra trong giọng nói của hắn có vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, Lục Phù lắc đầu, áp sát vào lồng ngực ấm áp của hắn, “Có người chủ từ như ngươi vậy sao?”

Sở Cảnh Mộc cười không nói, cúi đầu nhìn ánh mắt trong sáng của nàng, bỗng nhiên có một cảm giác thoải mái nảy sinh trong lòng hắn. Hắn ôm nàng, cảm thấy tất cả vạn vật trên thế gian này đều không thể sánh được với nàng, chỉ có hương thơm ấm áp trong lồng ngực này là thứ duy nhất trên đời hắn muốn quý trọng.

Trên đường đi tràn đầy ấm áp ngọt ngào, phút chốc xe ngựa đã dừng trước cửa sau của Hoa Mai lâu, gần đây vì tránh làm kinh động Lục Phù đều đi vào bằng cửa sau.

Sáng sớm không khí trong lành, chim hoàng oanh đua nhau hót chào đón ánh bình minh, phá tan sự yên tĩnh.

Trước cổng chính của Hoa Mai lâu người ra vào thật náo nhiệt, nhưng phía sau hậu viện cảnh vật lại rất yên tĩnh, Lục Phù thường ngày đều ở trong này xử lý công vụ của Tô gia và vận tải đường thủy Dao Quang. Ngoại trừ người của Tô gia, người phụ trách của các chi nhánh không giống nhau, nhiều năm qua mọi người đều phân biệt rõ đâu là chuyện của Tô gia đâu là chuyện của Dao Quang không trộn lẫn vào nhau.

Trong thư phòng, Lục Phù phát hiện nàng không thể phớt lờ dáng người tuần tú kia, ghé đệm của nàng thường dựa vào đã bị hắc chiếm lấy, Sở Cảnh Mộc đang ngồi nhàn nhã đọc sách, chỉ đơn giản muốn làm bạn với nàng. Ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào nội thất, chiếu lên người hắc nhìn giống như một thiên thần.

Lục Phù rất ít khi thấy hắc thanh thân như vậy, từ khi quen biết tới nay, trong mắt nàng Sở Cảnh Mộc đều mang theo vẻ mệt mỏi thâm trầm, vì gánh trên vai quá nhiều trách nhiệm.

Nàng dường như không nhìn sổ sách, trước kia đều toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, nhưng hôm nay vì trong phòng có thêm một người, cảm thấy không yên lòng.

Vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn hắc, nàng nở nụ cười.

Giống như có giác quan thứ sáu, Sở Cảnh Mộc cũng đồng thời ngược mắt lên chống lại ánh mắt chăm chú của Lục Phù, cười nhẹ, vẻ tươi cười dưới ánh mặt trời giống như ánh nắng ấm áp xóa đi mùa đông lạnh giá, ấm áp nhưng không chói mắt.

Bỏ quyển sách xuống, Sở Cảnh Mộc hạ ghé đệm, cười hỏi nàng “Đang nhìn gì vậy?”

Lục Phù buông bút, nhàn nhã dựa vào ghế, thốt lời trêu ghẹo “Gần đây Vương gia muốn tu tâm dưỡng tính sao?”

“Có người bên cạnh, mỗi ngày Bôn vương đều tu tâm dưỡng tính” Sở Cảnh Mộc cười nói ra một câu có hai nghĩa.

Lục Phù sững sốt, không quay đầu lại, nhưng cổ đã đỏ ửng rất mê người, ánh mắt nhìn xuống mở sổ sách. Một niềm vui sướng dâng lên tận đáy lòng, Sở Cảnh Mộc thấy mặt nàng ửng hồng, lại không tỏ thái độ gì, hắc cười cười vươn tay giật lấy sổ sách của nàng nhìn lướt qua, cau mày trở mình “Nhiều sổ sách như vậy, đều do một mình ngươi làm sao?” Người của Tô gia tại sao không giúp đỡ, mỗi ngày đều như vậy không mệt sao?”

“Vương gia, ngươi nhìn xem” Ánh mắt Lục Phù liếc qua mở sổ sách bên cạnh ý bảo hắc hãy nhìn chúng, khoảng chừng mười cuốn, có dày có mỏng, “Đó là nhiệm vụ của ta hôm nay”

“Mỗi ngày đều như vậy?” Hắc chớp chớp mi, cho tới hôm nay, hắc mới hiểu được sự vất vả của Lục Phù, một người phải xem sổ sách giống như một cái núi nhỏ, hắc nhìn còn thấy sợ.

“Ta quen rồi ! Thật ra nhiều công việc đã được phân phó, đây chỉ là tập hợp lại từ các chi nhánh đưa đến mà thôi, so với thời điểm mới tiếp nhận Tô gia, đã thoải mái hơn rất nhiều” Nàng cười nói.

“Mọi người ở Tô gia không giúp người sao? Người chỉ là một nữ tử, xử lý rất nhiều việc như vậy sẽ hao tổn tinh thần ? “ Sở Cảnh Mộc đau lòng nói, Tô gia là một hộ giàu có khắp một phương ở kinh thành, nhiều mối làm ăn đều đè nặng trên vai nàng, có thể thấy nàng vất vả như thế nào. Nghĩ đến trước kia Lục Phù vì báo thù, còn phải xử lý chuyện làm ăn của Tô gia và đối mặt với chuyện phiền phức của Sở gia, hắc không thể không khâm phục nghị lực và năng lực của nàng. Thân hình nhỏ xinh nhưng không thua cho nam tử, vẻ kiên cường làm người ta đau lòng.

Nếu hắc biết nàng chính là Dao Quang, không biết là hình ảnh gì nữa?” Lục Phù buồn cười nghĩ thầm, ngược mắt lên nhìn hắc “ Vương gia, cũng giống như việc người phò trợ người đó, cho dù vất vả cũng không cảm thấy mệt, ta cũng giống vậy thôi, Tô gia dưỡng dục ta nhiều năm, làm như vậy cũng nên mà. Thời gian sau này, phụ thân của ta không thích thương trường nữa, lúc ở Giang Nam, nếu không có các vị mẫu thân, chỉ sợ Tô gia đã bị ông làm tan hết. Vì vậy khi ta tiếp nhận, ông rất vui. Các vị mẫu thân cũng đồng ý cho ta tiếp quản vì muốn ta bận rộn. Họ đều rất thương và lo lắng cho ta. Khi mới bắt đầu, ta tiếp xúc thương trường chỉ muốn rèn luyện mình, nhưng tới hôm nay công việc đã trở thành thói quen, ta cũng thích thói quen này.”

“Bởi vì muốn làm cho mình bận rộn, hay người cam tâm tình nguyện vì Tô gia?”

“Một nửa một nửa.” Lục phù cười đùa đáp lại .

“Thật sự không phiền sao?”

Lục phù lắc đầu, cười trong sáng ” Nếu cố gắng vì thứ ta quý trọng mà còn than mệt, ta sẽ khinh bản thân mình”

“Phù nhi người làm ta cảm thấy xấu hổ !” Sở Cảnh Mộc cảm thán một câu, ánh mắt hắc nhìn ngoài cửa sổ, từng cơn gió nhẹ thổi qua trong sáng, ấm áp.

“Vương gia, nếu về sau người nghèo khổ, không chừng ta có thể nuôi người rất tốt.”

Lục phù nghiêng đầu, thân nhiên trêu ghẹo, hai má trắng nõn hiện ra vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, ửng hồng rất mê người, nhìn thấy làm lòng Sở Cảnh Mộc rung động.

Nhẹ nhàng nựng nựng hai má của nàng, cảm giác thật êm tay, “Giống như Bôn vương đang ăn cơm tán nhuyển vậy!”

Cười đùa một lát, Sở Cảnh Mộc nhìn bên mặt nàng thật chăm chú, đột nhiên hỏi: “Phù nhi, giấc mộng của ngươi là gì?”

Thân thể Lục Phù hơi chấn động, nụ cười trên mặt đông cứng lại vài giây. Sau đó nàng vừa cười, một tay chống cằm, lông mi thật dài chớp chớp có chút hoang mang, da thịt thanh nhuận tròn bóng nhìn thấu cả những mạch máu bên trong, “Giấc mộng? trước đây ta hy vọng người nhà có thể vĩnh viễn sinh hoạt vui vẻ bên nhau, ba đứa nhỏ chúng ta làm bạn cùng nhau lớn lên. Sau đó vì báo thù...”

Giọng nói của Lục Phù chợt ngừng lại, nàng mím môi không thể nói tiếp, sau đó cố tình chuyển qua đề tài khác “Gần đây nghe tỷ tỷ kể lại những hiểu biết của nàng khi du ngoạn trong vài năm qua, ta thật hâm mộ cuộc sống nhàn nhã tự do tự tại như vậy” Nhưng đó chỉ là một giấc mộng xa vời, ban đêm trong lúc vô thức giấc mộng đó sẽ hiện lên trong đầu, khi mặt trời ló dạng sẽ biến mất không còn bóng dáng. Có rất nhiều việc, nàng không bỏ xuống được, hẳn cũng vậy.

Quyền lợi, dục vọng, giàu tài nhiều năm, nàng hiểu kết quả của loại ả nhân này là phải trả giá và sự thỏa mãn khi hưởng thụ thành quả. Làm sao có thể buông xuống được?

Hai người lặng yên không nói gì, một không khí trầm mặc bao phủ lấy cả hai, sự thanh thản trong chớp mắt đã không còn, Lục Phù và Sở Cảnh Mộc đều theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình.

Họ dường như cảm nhận được có một bóng ma lơ lửng chen vào sự ảm áp giữa hai người, nhưng không ai dám đề cập tới.

Chuyện của Tấn vương, của Văn Uyên Phù, có rất nhiều chuyện chôn sâu tận đáy lòng, không ai muốn chạm vào. Chỉ có thể dấu chúng vào góc tối của tâm hồn, không để chúng thấy ánh mặt trời.

Lục Phù có nhiều vấn đề muốn hỏi hẳn, nhưng lựa chọn không hỏi, không phải cố ý xem nhẹ nhưng không thể nào quên. Nàng thông minh một đời, không lẽ lần này lại hồ đồ?”

Sở Cảnh Mộc muốn nàng tin tưởng hẳn, nhưng việc tin tưởng người khác, từ trước đến nay vẫn luôn là nhược điểm của nàng.

“Ngươi làm xong việc chưa? Chúng ta đi ra ngoài một chút!”

Nhìn xuống mở sổ sách, ánh mắt Lục Phù sáng lấp lánh, nở nụ cười “Được”

Hai người bước đến gần cửa, thấy Băng Nguyệt Bôn Nguyệt đang luyện kiếm cách đó không xa, hai bóng hình xinh đẹp như những cánh bướm trong hoa bay tán loạn, hai thanh bảo kiếm phản chiếu ánh mặt trời lóe lên những tia sáng chói mắt, hai người ngang sức nhau, không phân thắng bại.

Sở Cảnh Mộc âm thầm tán thưởng.

“Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt!”

Lục Phù vừa cất tiếng gọi, lập tức đã thấy hai bóng người chạy tới, đồng tác của họ thật nhanh nhẹn.

“Sổ sách trên bàn hãy sửa lại một chút, sau đó phái người đưa đến các phân điểm.”

“Dạ!”

“Nhanh như vậy đã làm xong?” Nhìn bóng dáng của hai người biến mất sau cánh cửa, Bôn Nguyệt nghi hoặc ngược nhìn sắc trời, còn chưa tới giữa trưa.

Trong phòng, Băng Nguyệt không thể tin nhìn sổ sách trên bàn chưa phê xong, hai người nhìn nhau thật lâu.

“Không phải đâu?” Bôn Nguyệt bối rối lật từng quyển sổ, kêu rên, “Một quyển cũng chưa làm xong?”

“Nhận mệnh đi!” Khoé môi của Băng Nguyệt cong lên, giống như thật sự vui vẻ.

Cuối cùng nàng đã ngửi được hương vị của mùa xuân, một hương vị tên là hạnh phúc.

Vùng ngoại ô, gió thu mát mẻ, lá vàng bay bay, thật là một phong cảnh mùa thu xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Sở Cảnh Mộc mang Lục Phù đến Hoa quế lâm, những cánh hoa quế đang bay lượn đầy trời, trước mắt là một bức tranh tuyệt đẹp, hoa quế giống như những sợi ruybăng màu vàng nhạt chuyển động như đang múa. Từng trận mưa hoa mang theo một mùi hương nồng đậm tràn ngập cả rừng hoa quế.

“Đẹp quá!” Lục Phù lên tiếng tán thưởng, vươn tay ra đón lấy những cánh hoa quế đang bay bay, mùi hương ảm áp thơm ngát phả vào mũi. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, hoa bay tán loạn, có vài cánh hoa đậu trên lòng bàn tay của nàng.

“Thích không! Vùng ngoại ô này được gọi là Hoa quế lâm, khi vừa bước vào mùa thu, có rất nhiều người từ phương xa đến đây ngắm thưởng hoa quế, một số người vì thích rượu hoa quế sẽ nhặt những cánh hoa mang về ướp rượu. Nương của ta trước kia cũng thích nơi này, khi đó người thường chế rượu hoa quế để uống.” Sở Cảnh Mộc dường như nhớ lại giọng nói và nụ cười của mẫu thân, gương mặt thanh nhuận tràn đầy vẻ tưởng niệm, Lục Phù mỉm cười nhìn ra được hẳn rất yêu thương mẫu thân của mình.

“Bà bà nhất định là một nữ nhân dịu dàng!” Lục Phù cười nói, bỗng nhiên nhớ tới việc gì, “Đúng rồi, năm trước sau khi từ Hà Nam trở về phủ, Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt đã ở Tây Sương cất một vỏ rượu hoa quế, có lẽ năm nay uống được rồi.”

Một mùi hương thơm ngát tràn ngập Hoa quế lâm yên tĩnh, Lục Phù ngửa đầu, những cánh hoa quế nhẹ nhàng rơi trên mặt nàng. Nàng mỉm cười ngọt ngào làm Sở Cảnh Mộc đứng bên cạnh cũng cảm thấy vui vẻ, khoe môi cong lên một độ cong tuyệt đẹp.

Hắn kim lòng không được từ phía sau ôm lấy thắt lưng nàng thì thầm “Phù nhi, người thật đẹp!”

Lục Phù ngẩn ra, hiểu được càng cảm thấy ngọt ngào

Ấm áp ôm nhau không được bao lâu, bỗng nhiên cả người của Sở Cảnh Mộc trở nên cứng ngắc, hắn nhanh nhẹn kéo Lục Phù về phía sau, gương mặt thanh nhuận được che kín bởi một màn sương lạnh. Lục Phù sững sốt, cau mày nhìn về cảnh giác của hắn.

“Đã lâu không gặp, Sở Vương gia, Sở Vương phi!” Lời nói vừa dứt đã thấy một bóng người từ rừng hoa quế xanh um bước ra. Giọng nói lạnh lùng làm nhiệt độ không khí ở chung quanh như giảm xuống.

Mặt của Quang Vinh vương mang vẻ tươi cười châm chọc, lạnh lùng nhìn hai người họ, bên người hắn còn có một người mặc áo đen, vẻ mặt như điêu khắc, lạnh như băng không có chút ấm áp.

“Quang Vinh vương, đã lâu không gặp!” Sở Cảnh Mộc lạnh lùng lên tiếng.

Lục Phù nhìn hắn, hơi nhú mày, châm chọc nói: “Nhìn không ra, Vương gia còn có tâm tình ra ngoài giải sầu, chắc ở trong vương phủ buồn bức đã lâu nên phải cuồng cuồng chạy ra.”

“Miệng của Vương phi thật là lợi hại!” Hắn thân nhiên liếc nàng, âm thầm cười lạnh.

Dưới trận mưa hoa, dáng người của Sở Cảnh Mộc và Lục Phù nhìn rất hài hòa giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ, một đôi bích nhân tuyệt phối trong thiên hạ, chỉ cần nhìn ngoại hình của họ thật là xứng đôi. Một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, một nam nhân thanh nhuận tuấn tú, đều là rồng phượng trong loài người, hoàn mỹ khiến ánh mắt của Quang Vinh vương càng trở nên hung ác, nham hiểm. Hắn gần như hai bàn tay trắng, tại sao họ lại có thể hạnh phúc mỹ mãn như thế được?”

“Phù nhi, chúng ta về nhà!” Dắt tay nàng, Sở Cảnh Mộc nhìn quét qua Quang Vinh vương liếc mắt một cái, thân nhiên cười.

Họ vừa mới cất bước, Quang Vinh vương lạnh lùng nheo mắt lại, nhìn Lục Phù cười nói “Sườn phi của ta dùng tánh mạng của mình đổi lấy mạng của Sở vương phi, không lẽ Vương phi không nói một lời cảm ơn sao?”

Lục Phù quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn nụ cười ác ý của hắn, những tia hàn băng hiện ra trong mắt nàng, nàng hừ một tiếng còn chưa kịp nói gì, người bên cạnh đã lên tiếng trước “Quang Vinh vương, Quang Vinh vương phi từng phải người ám sát Vương phi của Bôn vương mấy lần, trong cung lại cùng Lưu Tự cấu kết, muốn lấy mạng của Phù nhi, cuối cùng xông lên cứu nàng cũng là ý nguyện của Uyển Phù. Cho tới thời điểm này Phù nhi không thiếu Quang Vinh vương phi điều gì, vì vậy không cần thiết phải nói với nàng lời cảm tạ, càng không cần phải. . . nói với người lời cảm tạ! Tự mình tạo nhân thì chính mình phải gánh lấy quả, cho dù là Uyển Phù hay Vương gia, tốt nhất nên quý trọng cuộc sống an nhàn của mình, nếu không đừng trách Bôn vương không nể tình.”

Sở Cảnh Mộc lạnh lùng nắm tay Lục Phù đang có chút kinh ngạc, xoay người nhảy lên con ngựa trắng, làm cho những cánh hoa tung bay mù mịt, để lại sau lưng một Quang Vinh vương đầy vẻ giận dữ.

“Vương gia, ta nghĩ không cần chờ phái người vào kinh, hiện tại ta sẽ giết họ!” Ánh mắt lạnh như băng của người mặc áo đen bên người Quang Vinh vương có điểm hung ác nham hiểm, lạnh lùng lên tiếng.

“Giết bọn họ?” Quang Vinh vương hừ một tiếng, hắn cười lạnh nói: “Không cần hành động thiếu suy nghĩ!”

Ánh mắt nhìn hoa quế bay lượn đầy trời, hắn tàn nhẫn nở nụ cười.

Con ngựa trắng chạy ra khỏi Hoa quế lâm, Sở Cảnh Mộc cho ngựa đi chậm lại, nhìn nét mặt của Lục Phù có chút dăm chiêu, trong lòng len lỏi thở dài, hắn phải làm sao mới khiến nàng quên Vân Uyển Phù?”

Hắn cảm thấy chưa xót, thờ dài.

“Vương gia, những lời vừa rồi là thật tình sao?” Lục Phù nhìn con đường quanh co phía trước, thân nhiên hỏi hắn.

“Phù nhi, thử tin tưởng ta, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 87: Động Tĩnh

Ngày âm uyên ương tề, phong cao tuyết vân phiêu.

Ai lo lắng ở mi tế nùng như trù, ai về u sầu ở ban đêm thu khó giải. (1)

Vương phù, ở trong tình cảnh bấp bênh, như con thuyền nhỏ trong sóng to gió lớn trôi nổi nơi vùng biển hung dữ rộng mênh mông, không biết những gì sẽ chờ đón họ ở phía trước?

Đông Đình -Lục Phù chưa từng tiếp xúc thân mật với ai, trước đây vì toàn tâm toàn ý muốn báo thù và tránh Sở Cảnh Mộc, tuy Đông Đình là nơi quân cơ trọng địa, nhưng nàng chưa từng tới đó.

Tiểu Nhạc nhìn nàng đi đến, ánh mắt hần mờ to hiện lên vẻ hoang mang không thể tin được. Sau đó biến thành vui vẻ hưng phấn không thể nói nên lời.

Động Đình và Tây Sương, khung cảnh không giống nhau.

Nơi này không có chòi nghỉ mát, chỉ thấy một nhà thủy tạ thật lớn, chiếm khoảng hai phần mười không gian của Đông Đình. Khác với ngọc trì ở Tây Sương, dao trì nơi đây hoàn toàn do thiên nhiên tạo ra, chung quanh được những tảng đá có hình dạng khác nhau bao bọc. Thoáng qua những tảng đá này không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện chúng thật tròn bóng, cùng những tảng đá ven đường khác nhau một trời một vực.

Dao trì cũng giống như Tây Sương, một mảnh lạnh lùng, vốn nên là cảnh đẹp của phù dung khai hoa nở nhụy, nhưng hiện giờ, trong ao vắng bóng phù dung, chỉ có lục bình trôi nổi dưới ánh mặt trời.

Bên cạnh dao trì có trồng hàng loạt cây phong, thẳng tắp rất đẹp, bóng của chúng phản chiếu trong dao trì, màu xanh biếc lần lượt thay đổi thật tạo thành một cảnh tượng rất thú vị. Bên phải của dao trì là một vùng đất trống trải rộng lớn, đủ loại binh khí như đao, kiếm, côn được dựng sát bờ tường. Có thể thấy đây là nơi luyện kiếm thường ngày của Sở Cảnh Mộc.

Đông Đình, vừa nhìn đã hiểu. Nhớ tới chuyện trước kia, Sở vương Cảnh Mộc, nổi tiếng là người trồng hoa nhưng chỉ yêu thích phù dung. Một niềm chua xót dâng lên trong lòng Lục Phù.

Nàng nhìn dao trì lạnh lùng, cảm thấy không thoải mái

“Vương phi, tại sao người đến Đông Đình ?” Tiểu Nhạc tiến lên từng bước, cung kính thi lễ.

“Vương gia đâu?”

“Vương gia đang ở bên trong ,để thuộc hạ vào thông báo!” Tiểu Nhạc mặt mày hớn hờ, xoay người, đây là lần đầu tiên Vương phi đến Đông Đình, hần nghĩ đến đây bỗng nhiên cảm thấy thật vui vẻ, vì Vương gia mà vui vẻ.

“Tiểu Nhạc!” Lục Phù gọi hần lại, dịu dàng cười như làn gió mát, “Ta có thể tự mình vào.”

“Dạ!” Như vậy cũng tốt, sẽ khiến Vương gia vui mừng kinh ngạc!” Tiểu Nhạc nghĩ thầm, lui ra một bên.

Lục Phù cười đi lướt qua hần, hướng về phía cửa phòng.

Căn phòng thật sạch sẽ, rất đơn giản, không có cách bày trí nhu hoà của Tây Sương, ánh mắt Lục Phù nhìn xung quanh một vòng, liền phát hiện có một người đang dựa vào bàn ngủ say. Nghi hoặc chớp mắt vài cái, Lục Phù nghiêng đầu nhìn ánh hoàng hôn ấm áp, cười cười đi đến bên hần.

Mặc dù đang ngủ nhưng dung nhan tuấn tú vẫn hiện lên vẻ thần nhiên lạnh lùng. Mày rậm nhắm lại, giống như có gì phiền não trong lòng, vì vậy dù đang ngủ vẫn cảm thấy không an ổn. Những sợi tóc được chấy ngay ngắn bị gió thổi bay lên nhẹ nhòa xoa trên mặt hần.

Một môi quá phải không? Lục Phù khẽ vuốt ve ấn đường hơi nhắm lại có nhiều điểm ưu sầu của Sở Cảnh Mộc, không khỏi đau lòng.

Tranh quyền hộ chủ, quốc vụ, quyền thế đều nắm trong tay không buông ra. Sau khi gặp nàng phiền toái và nguy hiểm thi nhau nổi lên. Nàng nghĩ sức người có hạn, không thể chu toàn mọi thứ nhưng hần đã làm được. Không những đạt mục đích của mình còn thành công bảo vệ vương phù.

Nhiều chuyện như vậy chất chồng lên nhau, nàng biết Sở Cảnh Mộc có bao nhiêu mệt mỏi, tuy rằng hần chưa bao giờ nói ra nhưng nàng biết.

Vì vậy nàng nguyện ý quên đi sự đau khổ của mình, nàng lựa chọn tha thứ.

Mệt mỏi nhiều như vậy, phiền não nhiều như vậy , đều do nàng gây ra cho hần, nhưng hần luôn mang đến cho nàng, ngoài trân trọng yêu thương vẫn là trân ái, nàng đành lòng lợi dụng hần sao? Lúc đó nàng không phải lợi dụng hần là gì?”

Nàng không có tư cách trách hấn, hiềm hoạ bên ngoài vương phủ nhiều không kể xiết, hấn còn phải bận tâm ứng phó ưu phiền từ bên trong, sự hận thù của nàng đối với Sở Vân, sự phản bội của Lâm Long, giống như một loại đau thương không thể giải thích luôn đè nặng trong lòng hấn?

Sở Cảnh Mộc, bờ vai ấm áp như vậy, phải trải qua ít nhiều vết thương và ấn hấn mới có thể kiên cường như thế?

Nàng biết hấn để ý. Câu nói của Tấn Vương trên nhai như vết thương khắc sâu trong lòng hấn. Hấn là một người luôn kêu ngoạ, có thể nào không ngại thê thử của mình bị người khác nhúng chàm? Nhưng hấn cái gì cũng không nói.

Nàng và hấn, cho tới bây giờ chính là những người thích dấu kín trong lòng, cái gì cũng không nói, chỉ dựa vào suy đoán, ngày đoán, đêm cũng đoán, nàng muốn hỏi hấn suy đoán như vậy có lẽ rất mệt rất đau, vài lần nàng muốn nói cho hấn biết câu nói trên vách đá không phải là sự thật nhưng không thể thốt thành lời.

Thật sự không thể nào nói được!

Nàng đau lòng Tấn Vương, là chuyện tình có thật. Từ hận tới đau lòng, ngăn ngại chỉ có nửa năm, thù hận và đau lòng ở khoảnh khắc trên nhai kia như tuôn trào không dứt. Nàng không biết mình thương hấn hay không, nhưng đau lòng là có thật, thù hận đã phai nhạt đi rất nhiều, tuy nhiên nàng không biết nên nói thế nào với Sở Cảnh Mộc.

Hấn rõ ràng muốn hỏi nàng có yêu Tấn Vương không?

Rõ ràng bị áp lực như vậy, lại làm bộ không thèm để ý, cũng không nói gì, bởi vì sợ làm nàng đau lòng sao? Còn hấn đau ai sẽ giúp hấn xoa dịu vết thương lòng đó?

Không thể buông tay, không thể...

Không thể, không thể yêu thương người khác! Không thể....

Những lời nói thanh thanh như còn quanh quẩn bên tai, những giọt lệ giống như khắc trên da thịt của nàng. Đêm dài yên tĩnh là thời điểm nàng thường đau long nhất, nàng muốn nói với hấn nàng không yêu thương người khác, nhưng không thể nói thành lời.

Vì vậy phải cố quên đi!

Trái tim lạnh như băng của nàng bởi vì hấn mà ấm lại, vì hấn, một lần nữa cảm thấy đau, như thế nào có thể thu hồi đây?

Yêu bằng cả tấm chân tình, nếu bị chia ly, sẽ tan nát cõi lòng, người cũng đã chết, nhưng đến nay nàng vẫn còn thấy đau, chính vì vậy lòng hấn cũng không yên

Lòng nàng đã tìm thấy nơi nương náu dưới một mái nhà thật ấm áp, từ nay về sau nàng luyến tiếc không rời, Sở Cảnh Mộc người có biết không?

Nàng nhẹ nhàng xoa bờ vai hấn, là sự ấm áp nàng quyến luyến.

Sở Cảnh Mộc khẽ thở dài, ngẩng đầu lên, hấn vốn là một người ngủ không say, như thế nào không nhận ra nàng đã đến, mùi thơm quen thuộc khiến hấn hưng phấn run rẩy thật lâu, chỉ hấn mới biết mình kích động như thế nào.

Đây là lần đầu tiên Lục Phù đến Đông Đình, hấn nhớ khi nàng mới đến, rõ ràng cảm nhận được nàng cố ý bước đi thật nhẹ, hấn không thể đè nén tâm tình rung động của mình, tự nói với mình phải cố giữ yên lặng nằm yên không nhúc nhích, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự bị thương của nàng.

Hấn không thể nhịn thêm nữa phải lên tiếng

“Phù nhi, ta khiến ngươi đau lòng sao?”

Nhẹ nhàng thốt ra một câu, giống như có kim đâm vào lòng Lục Phù, đau đến nỗi nàng phải nhú mày, nhìn sự bất đắc dĩ trong mắt hấn, khóe môi nàng gợi lên một độ cong duyên dáng, nở nụ cười, “Không đau lòng, ta thật vui vẻ!”

“Người đau lòng là hấn, không phải nàng”

“Yêu tình!” Hừ một tiếng, bàn tay to nữu kéo làm bên hông Lục Phù cảm thấy căng thẳng, sau đó nàng đã bị kéo vào lòng ngực ấm áp của Sở Cảnh Mộc, ngã ngối trên đùi hấn. Mới ngược mắt nhìn lên, chưa kịp hô lên kinh sợ miệng đã bị môi hấn phủ kín.

Nụ hôn cực nóng truyền đến sự bá đạo không ai sánh nổi của Sở Cảnh Mộc, tình trong lúc hai người dây dưa như lửa cháy lan nhanh trên đồng cỏ. Tay của Lục Phù vòng qua cổ hấn ôm thật chặt, mặc những lời lẽ chơi đùa khiêu khích của hấn, nàng nhẹ nhàng đáp trả, cảm giác tê dại và run rẩy chạy dọc theo sống lưng đến thẳng trái tim. Nàng đã động lòng không cần che giấu.

Tỷ tỷ nói đúng, nàng dám hận tại sao không dám yêu?

Tay của Sở Cảnh Mộc lùa vào tóc nàng, hương thơm còn vương vấn trên những ngón tay. Nụ hôn của hấn mãnh liệt giống như khi hấn dẫn dắt Sở gia quân, từng tắc từng tắc đoạt lấy thành trì, không chừa một con đường sống, mạnh mẽ nhưng không kém phần triền miên. Dù chỉ một nụ hôn, nhưng cũng đủ làm ý niệm tình dục trước nay chưa từng có sôi trào, sâu thẳm hơn, bàn tay bên hông không chịu sự khống chế nhẹ vỗ về thất lưng mềm mại của

nàng, môi hân càng thêm điên cuồng bá đạo đoạt lấy môi nàng.

Hô hấp ngày càng thêm dồn dập, cúi đầu thở dốc, cho đến khi không thể hít thở được nữa, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, ngược mắt lên nhìn thấy ánh mắt ửng đỏ của Sở Cảnh Mộc, ánh mắt đó hơi có chút dục niệm.

“Vương gia.”

“Không phải Vương gia!”

Lục Phù ngăn người, giọng nói giống như từ yết hầu của Sở Cảnh Mộc, đôi môi đỏ mọng bị tàn sát bừa bãi, hồng nhuận mê người, chúng trong mắt của Sở Cảnh Mộc là một sự hấp dẫn không thể nói nên lời. Làm lòng hân rung động, không thể kiềm chế lại hôn thêm vài cái nữa, dịu dàng vuốt ve, thì ra hân đặc biệt có tình.

Danh xưng Cảnh Mộc là Vân Uyển Phù gọi, Lục Phù cảm thấy không được tự nhiên, nàng nói không ra miệng. Sở Cảnh Mộc dường như hiểu được tâm tư của Lục Phù, ôm nàng vững vàng ngồi ở trong lòng, đầu nhẹ nhàng gối lên vai nàng, chỉ dám dựa vào nhẹ nhẹ, giống như sợ đôi vai gầy yếu của nàng không chịu nổi sức nặng đó.

“Phương Đông” ở trên cổ của nàng thốt ra một câu, hơi thở nóng bỏng khiến da thịt trắng nõn của Lục Phù trở nên đỏ ửng. “Tự của ta, kêu Phương Đông.”

“Phương Đông?” Lục Phù chớp mắt, tỏ vẻ như đang nghe hân nói, nhưng giống như không nghe thấy gì, nàng cảm thấy có điểm quen thuộc, không khỏi lục lọi trong trí nhớ của mình, nhưng trong trí óc lại hoàn toàn trống rỗng.

“Tự của ta rất dễ nghe, hãy gọi ta Phương Đông!” Sở Cảnh Mộc hôn nhẹ hai má ửng hồng của nàng, dịu dẽ.

Quay đầu lại liếc hân, Lục Phù buồn cười nói: “Ta thật hiếu kỳ về hai chữ kỳ quái này, kêu Vương gia đã trở thành thói quen rồi.”

Sở Cảnh Mộc làm bộ giận dữ, dùng đôi mắt sâu thẳm hung hăng trừng mắt nàng, “Không được kêu Vương gia nghe xa lạ lắm, về sau hãy học cho quen gọi ta Phương Đông, nhớ kỹ chưa?”

“Hai chữ này như thế nào cũng không giống một cái họ, ai đặt cho người vậy?”

“Nương của ta!” Sở Cảnh Mộc ôm nàng thật chặt, nét mặt hiện lên vẻ bi thương, nhưng trong nháy mắt biến mất thật nhanh, chỉ còn vẻ bình tĩnh. “Nguyên quán của Sở gia tại Phương Đông, vì vậy nương cho ta lấy tên này.”

“Kì lạ? Ta cảm thấy tên này hay lắm, mười mấy năm không ai gọi.”

Sự tưởng niệm tràn ngập trong không khí, loại tưởng niệm sâu tận xương tủy này, mặc dù nhiều năm đã trôi qua nhưng vẫn như cũ không hề phai nhạt, chứng tỏ hân thật sự thương nương của mình.

Lục Phù nghiêng đầu nhìn hân, sững sốt, Sở Cảnh Mộc vừa mới gối đầu trên cánh tay ngủ, trên mặt có dấu vết hân màu hồng nhạt, ánh hân thanh nhuận, có vẻ...

“Vương gia, dáng vẻ của người như vậy thật đáng yêu!” Tay nàng bụng hai má hân, cười khanh khách. Thù vị vuốt ve chúng, nghe Bồn Nguyệt nói, hân là người mặt lạnh, lạnh đến dọa người, nhưng hôm nay chạm vào lại ấm áp như vậy.

Đáng yêu? Gương mặt tuấn tú trở thành đen thui, trầm xuống, không còn hân giận trừng mắt nhìn Lục Phù, ánh mắt giống như muốn nuốt lấy nàng. Thấy nàng cười vui sướng, cũng không ngăn cản bàn tay đang sờ loạn, khi thể của đại tướng quân tỏa ra trong không khí chung quanh, hân hung hăng gọi “Phù nhi”

“Vâng! Anh tuấn tiêu sái, giống như Phan An, ngọc thụ lâm phong” Lục Phù không quan tâm đến sắc mặt trầm xuống của hân, cười càng vui vẻ, thản nhiên trên ghẹo, ngược lại nhìn ánh mắt của hân, chăm chú nói “Ta cảm thấy vẻ tuấn tú không lạnh lùng này thật thích hợp với người”

Giống như cây trúc, giống như cây tùng

Nhẹ nhàng nựng nựng gương mặt của nàng, Sở Cảnh Mộc tự hào cười nói “Người không phải nói dáng vẻ của ta coi như thuận mắt sao? Như thế nào, mê ta rồi?”

Lục Phù cười tựa vào ngực hân, có thể cảm nhận được nhịp tim của hân từ ngực truyền đến. Nàng cười càng kiều mỵ “Đúng vậy! Làm sao bây giờ? Giống như ta đã mê Vương gia”

Hừ hừ, lúc này Sở Cảnh Mộc mới nhớ lại một vấn đề hỏi “Tại sao hôm nay lại đến đây?”

“Ta không phải có ý tứ này” Lục Phù là người không có việc sẽ không gặp, vô duyên vô cớ nàng sẽ không đến Đông Đình”

“Vương gia suy nghĩ quá nhiều, ta có ý đi gặp người, dù sao ta đã vào phủ hơn một năm, ngay cả trưởng phu của mình ở nơi nào cũng không biết, như thế có chút không phải, phải không? Lục Phù cười, người bày mưu tính kế đã lâu, đều thường hay suy nghĩ sâu xa như vậy.

Từ khi hai người quen biết nhau cho tới giờ, đều bị cuốn trong âm mưu quyền thế, mỗi một sự quan tâm, đều âm thầm cân nhắc có ý gì khác không. Mỗi

câu nói đều suy nghĩ coi có thật lòng không? Cái gì là nói dối? Chỉ sơ bản thân mình cũng phân biệt được. Kể trong tình, tình trong kẻ, thực trong giả, giả trong thực, đầy quỷ kế âm mưu, cũng khó trách Sở Cảnh Mộc hỏi như vừa rồi.

Hai chữ trượng phu như tiếng sấm, làm lòng Sở Cảnh Mộc rung động, thanh thanh như tiếng chim hót trong rừng, lại như vọng về từ núi thẳm, thẳng đến lòng của hắn. Đây là lần đầu tiên, hắn nghe từ miệng nàng thốt ra hai chữ trượng phu, có nghĩa là nàng cuối cùng thừa nhận mình là thê tử của hắn.

Ngày đó trên vách núi đen, lời nói của Tần Vương là một cái gai trong lòng Sở Cảnh Mộc, ban ngày nắng ấm áp sẽ trốn đi, giữa ban đêm tình lặng lại làm tim hắn đau đớn. Sau khi nàng tỉnh lại, như có như không, dường như có ý nhỏ đi cây gai đó.

Hắn là nam nhân, bất luận như thế nào thuyết phục chính mình, cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu thật sự có thể tiêu sái như vậy, hắn không còn là Sở Cảnh Mộc.

Người cuồng đại luôn luôn muốn cái kết cuồng đại, một khi có khúc mắc thì sẽ khó mở ra.

Giống như hắn, giống như nàng.

Suy đoán tình cảm, vốn là một chuyện rất mệt mỏi.

“Phù nhi, nói cho ta biết, chuyện gì làm ngươi thay đổi lớn như vậy?” Dựa vào vai nàng, Sở Cảnh Mộc thân nhiên hỏi, sắc mặt thật bình tĩnh.

Lục Phù cười âm trầm, nắm tay hắn, thật âm áp, ấm đến nỗi làm nàng muốn khóc. Long mi thật dài hơi rũ xuống, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành ửng hồng “Tỷ tỷ nói với ta một câu, nàng nói nếu dám hận tại sao không dám yêu?”

Cả người Sở Cảnh Mộc chấn động, toàn thân căng thẳng, ánh mắt sâu thẳm lóe lên một tia hoang mang không thể tin được, như bảo thạch sáng chói. Phút chốc ánh mắt nhìn qua người nàng, ánh mắt như ánh đuốc, chống lại ánh mắt yếu ớt của nàng, gần từng tiếng hỏi “Phù nhi, ngươi vừa nói, ngươi yêu ta?”

(1) Thơ được giữ nguyên văn.

Thư mặc hương, quân tâm doanh. Tình hương nùng, thiếp tâm doanh (1)

Thư phòng thực yên tĩnh, chỉ có giọng nói trầm ấm của Sở Cảnh Mộc vọng lại, mang theo vẻ khẩn trương và kích động làm trái tim Lục Phù run rẩy, đôi mắt sâu như biển phản chiếu gương mặt tuyệt mỹ của nàng đang mỉm cười. Nàng chưa từng biết hắn có nhiều biểu tình như vậy, bao gồm cả vẻ dịu dàng thuần khiết trong lúc này.

“Không thể sao?” Nàng không đáp hỏi lại, long mi thật dài chớp chớp một cách nghịch ngợm, làm ra vẻ vô tội nhìn vào mắt hắn, lúc này nàng vừa giống một ngôi sao sáng rơi xuống nhân gian, vừa giống một tiên nữ đang đùa giỡn nước.

“Có thể, có thể, rất có thể!” Sở Cảnh Mộc ôm nàng thật chặt, giống như muốn đem nàng hòa vào thân thể mình, ôm chặt lấy.

Lục Phù nói yêu hắn?

Niềm vui sướng tràn ngập trong tim, giống như đang kêu gào phải được giải phóng vang tận trời xanh, lưu lại hương thơm ở ven đường, cả đất trời trở thành một mảnh hạnh phúc.

Trong giây phút này, Sở Cảnh Mộc chỉ nghe thấy giọng nói thanh thúy của nàng, chỉ cảm nhận thân hình nhỏ xinh thơm tho đang ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực, và rung động khi nghe nàng nói tiếng yêu hắn, đó là âm thanh kì diệu nhất trên thế gian. Sở Cảnh Mộc vốn tưởng mình đã mất đi, cả đời không thể nghe lại, tất cả niềm hưng phấn trên chiến trường cũng không thể so sánh được cảm giác vui mừng trong lúc này, hắn chợt cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp.

Sở Cảnh Mộc cảm thấy vui sướng như vỡ oà trong lồng ngực khi tình yêu mất đi đã trở lại, nụ cười trong sáng, sự ấm áp còn đây, Lục Phù vẫn đang nằm trong lồng ngực hắn.

Nếu phải dùng toàn bộ thế giới trao đổi mới có thể lưu lại chút tươi cười này, hắn cũng cam nguyện.

Thân thể run nhẹ tiết lộ sự kích động của Sở Cảnh Mộc, nằm trong ngực hắn Lục Phù có thể cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập một cách rõ ràng, ánh mắt nàng trở nên mong lung, hai người đã đi một quãng đường dài, nhưng hôm nay mới cảm thấy hai trái tim đang xích lại gần nhau, gần hơn bao giờ hết.

“Thực ấm!” than một tiếng, Lục Phù ôm chặt thắt lưng hắn, cô đền nén sự rung động trong lòng, “Vương gia, kiếp trước ngươi nhất định là cái ấm lò.”

“Đời này ta chỉ dành cho ngươi sưởi ấm, chịu không?” Hắn vuốt ve mái tóc của nàng, mê muội sờ rầm da thịt mềm mại, nhìn Lục Phù nằm ngoan ngoãn trong ngực mình, hắn càng thêm quý trọng bởi vì hạnh phúc thật mong manh. Hôm nay vui mừng tiếp nối, hạnh phúc tràn ngập trong lòng, hắn sung sướng nheo nheo mắt của nàng.

“Phù nhi có thể tựa vào ngực của ngươi cả đời sưởi ấm sao?” Lục Phù không đáp hỏi lại, một tay nhẹ nhàng vẽ nguyệt ngọc trước ngực hắn, từng nét từng nét ở trên lồng ngực rộng viết chữ.

Sở Cảnh Mộc cảm nhận được ngón tay ở trước ngực đang run rẩy, toàn tâm toàn ý cảm nhận chữ viết của nàng. Khi nhận ra chữ đó làm cả người hắn chấn động, đột nhiên cúi đầu xuống nhìn khoeo môi của Lục Phù vừa mới mỉm cười, hai má ửng đỏ mê người, như hoa mai nở rộ “Vương gia còn chưa trả lời ta?”

Sở Cảnh Mộc nâng nàng lên, ôm vào lồng ngực, hai má ôn nhuận áp sát vào một bên má mềm mại của nàng, ánh mắt đầy vẻ đau lòng “Phù nhi...”

Nàng nhẹ nhàng ừ một tiếng, mang theo hương vị ngọt ngào, hơi thở cả hai giao hòa cùng một chỗ, thân mật triền miên, vô cùng thân thiết, giống như lúc này mọi thứ trên đời đều không đáng kể, chỉ còn lại giây phút này khi hai người có thể cùng nhau mỉm cười hạnh phúc.

“Về sau khi cảm thấy mệt mỏi, đừng sợ, cũng đừng bị áp lực, hãy đến trong lồng ngực ta, cả đời Sở Cảnh Mộc nguyện ý làm âm hộ của ngươi”

Những giọt lệ của Lục Phù cuối cùng cũng rơi xuống, đọng lại trước ngực Sở Cảnh Mộc, thấm ướt vạt áo, nàng cười thật hạnh phúc.

Tỷ tỷ, cảm ơn!

Tận đáy lòng Lục phù âm thầm hướng Du Nhã nói lời cảm ơn!

Sở Cảnh Mộc cười ôn nhu, nếu trong lòng có chút lo lắng thì phải là Tấn Vương, nhưng hắn nguyện chôn dấu nó thật sâu. Bọn họ phải trải qua biết bao nhiêu vất vả mới có được ngày hôm nay, hắn không muốn làm tình hình trở nên phức tạp, đôi khi người thông minh sẽ sống rất đau khổ, có thể giả ngu ngơ một chút là một chuyện tốt. Ít nhất trong giờ phút này hắn cảm thấy thật hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi hắn không dám cử động mạnh, chỉ sợ phá vỡ niềm hạnh phúc và vẻ tươi cười ấm áp mỏng manh này.

Tấn Vương thì thế nào? Cho dù hắn chiếm một góc trong lòng Lục Phù thì sao, hắn chưa biết sống chết nơi nào.

Trong khi đó cuộc sống của hai người vẫn còn phía trước, bánh xe vận mệnh không bởi vì một người mà dừng lại.

Như Tấn Vương, như Vân Uyển Phù.

Trong lòng Lục Phù đề ý Vân Uyển Phù, cũng giống như trong lòng hắn đề ý Tấn Vương, đều giống nhau. Tuy nhiên, hai người họ lựa chọn đem những chuyện không nên xảy ra chôn sâu vào tận đáy lòng, nơi một góc nhỏ âm u, vĩnh viễn không để chúng thấy ánh mặt trời.

Hắn không ngại cũng không quan tâm nữa, ít nhất người cùng Phù nhi đi suốt quãng đời còn lại là hắn, người có thể khiến Phù nhi mở rộng cánh cửa lòng cũng là hắn, như vậy đủ rồi.

Dường như nhớ tới điều gì, sắc mặt của Sở Cảnh Mộc có chút không cam lòng và phiền não, không khỏi trừng mắt nhìn người trong lồng ngực, thấy nàng nhìn hắn với ánh mắt vô tội, những lời vừa muốn nói như nghẹn lại, trước kia thời cơ không thích hợp, lúc này đúng là thời điểm nên hỏi nàng.

“Phù nhi, nghe Du Nhã nói trước đây ngươi rất ít khi cùng Lưu bá bá ra khỏi phủ, đúng không?”

Lục Phù tỏ vẻ không hiểu nhìn hắn cảm thấy có chút hoang mang, không đoán được vì sao sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, không giống như đang nổi giận, ngược lại biểu tình như trẻ con không phục, và bất mãn khi bị phớt lờ.

“Lúc đó ta thường ở nhà rảnh rỗi, không đọc sách thì chơi cờ, nếu không có việc sẽ chơi đùa với ca ca. Ta và ca ca không thích yến hội, nên từ nhỏ phụ thân chỉ mang tỷ tỷ theo cùng.”

“Ngươi chưa từng đi ra ngoài sao?” Một tiếng hừ thoát ra từ mũi Sở Cảnh Mộc.

Lục Phù buồn bực nhìn hắn nghĩ thầm mặt của Bao Công cũng chỉ đen như vậy là cùng, “Ta đi ra ngoài một lần...” nàng ngừng lại một chút, nhú mày “Chỉ một lần thôi... không có lần khác...”

Nàng đi Vân Vương phủ, nghĩ đến đây tự nhiên lại nhớ tới Vân Uyển Phù, không khỏi ngược lên nhìn nét mặt vẫn không hờn giận của Sở Cảnh Mộc, như cũ không thay đổi, không buồn không vui.

“Ngươi đi Vân Vương phủ!”

“Sao ngươi biết?”

Mây đen nhất thời kéo tới dày đặc, Sở Cảnh Mộc gằn từng tiếng, “Bởi vì lần đó Bốn vương cũng đi!”

Lục Phù ngẩn người, kí ức như thủy triều tràn về trong trí nhớ, thiếu niên cùng nàng đánh cờ trong chòi nghỉ mát thuở ấu thơ và Sở Cảnh Mộc có nhiều điểm tương tự. Một tay nàng nắm chặt tay áo hắn, ngược nhìn lên không hề hoang mang. Nàng nhìn hắn bằng một ánh mắt trong trẻo, sáng lấp lánh như ánh sao “Ngươi chính là thiếu niên cùng ta chơi cờ trong chòi nghỉ mát?”

Sở Cảnh Mộc thở phào nhẹ nhõm có điểm vui sướng, nàng vẫn còn nhớ rõ hắn không phải sao?

“Có hoài nghi không?” Hắn hung hăng trừng mắt nhìn nàng, không cam lòng khi nghĩ đến chỉ một mình mình tương tư.

“Ngươi Thì ra là ngươi?” Lục Phù thờ nhẹ cầm lấy tay áo hắn thật chặt, hai má vì hưng phấn trở nên đỏ ửng như ráng chiều, nhuộm hồng da thịt trắng

nôn của nàng, càng có vẻ mềm mại đáng yêu.

Lòng Sở Cảnh Mộc không khỏi reo hò, nhìn phản ứng dường như rất kích động của Lục Phù khi nhận ra hắn, cho thấy nàng cũng để ý đến hắn, không phải sao? Nghĩ đến chuyện hơn mười năm rồi không chỉ mình tương tư, hắn thật vui mừng, không khỏi gật gật đầu “Đúng vậy, ta còn nhớ rõ ngươi, sao ngươi lại quên ta? Ngươi là yêu tinh không có lương tâm”

“Vấn đề này hãy đợi một chút nữa sẽ thảo luận, Vương gia, ta hỏi ngươi, có phải ngươi lấy ngọc trụ của ta?” Lục Phù nhìn hắn chờ đợi, vì gấp gáp, lực trên tay cũng tăng lên trong vô thức.

Sau khi từ yến hội trở về, nàng phát hiện ngọc trụ đã không cánh mà bay, liền cuống cuống tìm kiếm, ngọc trụ là do Lưu Đình tặng, ngay cả lúc tám rưỡi nàng cũng không tháo xuống. Khi tìm không thấy, mới biết mình kích động cỡ nào, buồn bực không vui thật lâu, vẻ tươi cười vốn có cũng biến mất.

Khi bình tĩnh nhớ lại mới phát hiện lúc thiếu niên trong chòi nghỉ mát chạm vào người nàng, trong nháy mắt trên cổ dường như có chút đau đớn, nhưng bởi vì không rõ lắm nên nàng xem nhẹ không chú ý. Không nghĩ ngọc trụ của nàng lại biến mất, nhưng đối với thiếu niên kia ngoài hai chữ Phụng Đông cái gì nàng cũng không biết. Khi lớn lên chuyện này cũng trở nên mờ nhạt, hơn nữa mấy năm nay bởi vì báo thù, nàng dường như không có thời gian tưởng niệm những chuyện đã qua.

Những chuyện xảy ra, trừ bỏ người nhà, nàng dường như quên hết.

Sở Cảnh Mộc giống như bị người tạt một gáo nước lạnh vào mặt, vẻ vui sướng khi phát hiện nàng cũng nhớ hắn trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng, mặt trở thành lúc đen lúc trắng, không thể tin nhìn nàng đang dựa vào ngực. Hắn nhướng đôi mày anh tuấn, nguy hiểm hỏi “Ngươi chỉ nhớ rõ ngọc trụ này?”

Giọng nói bức bách nhưng không hề giận dữ làm Lục Phù chợt nhớ tới điều gì, mỉm cười thật đẹp, những sợi tóc lòa xoà hai bên má, ánh mắt như nước hồ thu, tất cả tạo thành một phong thái tao nhã nói không nên lời.” Vương gia nói gì vậy? Ta nhớ rõ ngọc trụ, đương nhiên nhớ rõ Vương gia, bất quá Vương gia một chút cũng không giống với dáng vẻ trước đây, trách không được ta không nhận ra. Ngươi xem, đại ca của ta, gương mặt đáng người đến không thay đổi, nên dễ dàng nhận biết”

Rõ ràng là một lời nói dối, nàng hơi chột dạ nghĩ thầm đã lâu như vậy ai nhớ rõ mặt hắn tròn hay méo ?”

“Phải không?” Sở Cảnh Mộc rõ ràng không tin, có ý kéo dài hai hai tiếng.

“Đương nhiên đương nhiên! Vương gia còn chưa trả lời ta vấn đề kia, có phải ngươi lấy ngọc trụ? Một trận cười giả vờ vang lên, mặc dù đang cười như vẻ mặt lại cứng ngắt.

Sở Cảnh Mộc hừ nhẹ, không thể để nàng thất vọng, hắn lờ đi trong ngực ra Phù dung điều trụ tròn bóng, Lục Phù cười khế, nhẹ nhàng vuốt ve, trên mặt ngọc trụ còn mang theo hơi ấm của Sở Cảnh Mộc, ấm áp làm lòng người rung động, một sự cảm động tận đáy lòng chạm rai sinh sôi. Thiếu chút nữa làm nàng rơi lệ, nhìn động tác của hắn tự nhiên như vậy, trong giọng nói có điểm vui mừng, có chút chờ mong, một đại nam nhân mang theo ngọc phù dung bên người, không sợ khiến người cười nghiêng ngả? Vì sao vẫn mang theo bên mình?

Phảng phất nơi chớp mũi là mùi hương thơm ngát, như xâm nhập vào tận tâm hồn.

Hai gò má anh tuấn hiện lên một màu đỏ ửng, Sở Cảnh Mộc không được tự nhiên quay đầu đi, hắn vẫn mang ngọc trụ bên mình là một chuyện, nhưng phải thừa nhận trước mặt Lục Phù là một chuyện khác. Sở Cảnh Mộc không khỏi có chút xấu hổ, cũng có điểm không cam lòng, hắn tưởng nhớ nàng mười năm, ở trong quân doanh ngày đêm tưởng niệm, ngày nhớ đêm mong, mà nàng lại quên không còn một mảnh, khi nghĩ tới hắn cảm thấy không cam lòng.

“Vương gia.” Lục Phù kéo tay áo hắn, ngọt ngào thúc giục, bị Sở Cảnh Mộc trừng mắt, cảm thấy ủy khuất bấu môi, hai cánh môi hồng nhuận tròn bóng mẽ người, từng đợt hương thơm phả vào chớp mũi của Sở Cảnh Mộc làm lòng hắn rung động, đột nhiên cúi đầu dùng môi ngăn lại tiếng nói của nàng.

Từng trận tê dại truyền đến cơ thể của cả hai làm hai người không ngừng run rẩy, Sở Cảnh Mộc liên tục dùng đầu lưỡi ấm áp đảo qua trong miệng Lục Phù tìm kiếm, không đành buông tha vị ngọt của nàng. Nụ hôn ngày càng trở nên nóng bỏng, mạnh mẽ, sau đó biến thành dịu dàng triền miên. Tinh tế đùa giỡn, Lục Phù không thể trốn khỏi sự trêu đùa của hắn, đầu lưỡi mềm mại dịu dàng mút, răng cũng không ngừng đùa giỡn. Trong lúc hai người tình nồng ý đượm, dục niệm cũng dâng lên thật nhanh, nhanh đến nỗi một người thường nhận là tự chủ nhất trong thiên hạ như Sở Cảnh Mộc cũng trở tay không kịp. Trong giây phút hiểm hoi có thể khống chế hô hấp dồn dập của mình, Sở Cảnh Mộc nhắm đôi môi đỏ mọng, nhưng vẫn không tha chớp mũi và khoe môi hương thụ vẻ ngoan ngoãn hiếm có của nàng.

Dung nhan kiều diễm của Lục Phù đỏ bừng, gương mặt đỏ ửng như ánh chiều tà, càng có vẻ khuynh quốc khuynh thành, càng thêm phần quyến rũ.

“Phù nhi, đừng nhìn ta như vậy nếu không ta không nhịn được” Nhìn ánh mắt hắn bị bao phủ bởi dục niệm, sắc mặt Lục Phù ửng hồng lan tràn ra tới cổ, ngay cả chân cũng nóng lên.

Thở dài một hơi, đối với nàng hắn vô cùng quý trọng, không muốn miễn cưỡng dù chỉ một chút, nàng là bảo bối hắn trân trọng yêu quý đến cực điểm.

“Ta vẫn luôn mang theo người chưa bao giờ rời khỏi, không giống như ngươi, quên không còn một mảnh” Hắn bắt nạt nựng nựng hai má nàng, làm Lục Phù cười ha hả.

Sau khi cười xong, Lục Phù cầm tay hắn, nịnh nọt, đuôi lông mày cong lên không chút ý tốt “Vương gia, chúng ta thương lượng đi?”

Dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, tay Sở Cảnh Mộc lập tức thu ngọc trụ về bỏ vào trong ngực “Không thể thương lượng”

“Tiểu nhân!” Lục Phù nhìn ngọc trụ biến mất trong vạt áo, trừng mắt nhìn hắn “Đó là người lấy của ta, nên trả lại”

“Người ta thường nói, vật mang bên người lâu rồi sẽ nhận ra chủ nhân, cho dù lúc người sinh ra đã đeo nó, nhưng bắt quá chỉ tám năm thôi, Bồn vương mang theo bên người suốt mười năm liền, vì vậy nó nên thuộc về ta”

Lục Phù không thể tin nhìn ánh mắt vui sướng của hắn khi thấy người gặp họa, nàng cười châm chọc “Người chỉ giỏi đeo miệng lẩn át lẽ phải, hành vi không có phong độ của quân tử. Ta vốn chơi cờ thắng ngọc bội của người, người nên tâm phục khẩu phục, tại sao lấy ngọc bội của ta? Vương gia, người đường đường là Sở Vương, như thế nào nói không giữ lời?”

“Đôi khi làm vậy cũng không tệ lắm” Sở Cảnh Mộc cười cúi đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ của nàng, trong trẻo như nước, như hoa sen mới nở còn đọng những giọt sương sớm “Ngọc bội của ta đâu?”

Lục Phù giật mình chợt nhớ lại cuộc gặp gỡ với Vân quận chúa nơi Vân Vương phủ, khi đó ngọc bội đã không còn trong tay nàng, lòng cảm thấy bối rối, mỗi lần dù cố ý hay vô tình nhớ lại phút giây Vân Uyển Phù vì nàng mà chết và ánh mắt nàng ta hiện lên vẻ hy vọng thiết tha cùng bi thương, lòng nàng không thể nào yên được.

Cái chết của Uyển Phù khiến nàng cảm thấy mình thật tàn nhẫn, tuy nói Vân Uyển Phù dùng thủ đoạn gây bất lợi cho nàng, nhưng cuối cùng nàng vẫn bình yên, vẫn ở trong lòng Sở Cảnh Mộc, còn Uyển Phù thì đã xuống hoàng tuyền, làm bạn cùng miền đất lạnh băng giá.

Uyển Phù khiến nàng cảm thấy mình đã đập tan mối nhân duyên của người khác, giống như nàng đã chen vào cuộc tình duyên của hai người.

“Không phải ta kêu người bảo quản nó thật tốt sao?” Thế nào lại rơi vào tay của Uyển Phù hại ta nhận làm người suốt ba năm “Vì sao ngọc bội lại rơi vào tay nàng?”

Lục Phù kinh ngạc ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn gương mặt thanh nhuận của hắn cũng hơi có chút kinh ngạc, miệng mở to, nhưng không biết nói gì, liền hỏi đại một câu “Sao người biết?”

Tại sao hắn biết? Trong lòng Sở Cảnh Mộc thở dài, ánh mắt mờ mịt, nhìn nàng liền nhớ tới dung nhan yêu kiều kia, phức tạp nảy sinh trong lòng. Nếu Vân Uyển Phù không gặp hắn, có lẽ cũng không rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh, có lẽ cả đời nàng sẽ hạnh phúc. Nhưng cuối cùng nàng đã dùng tánh mạng để cứu Lục Phù, trước khi chết còn mang theo nỗi tuyệt vọng bi ai. Việc không muốn nghĩ tới càng thêm rõ ràng, Uyển Phù lợi dụng Lâm Long để đối phó Lục Phù, nhiều lần phả người ám sát, khiến cho nỗi áy náy của hắn với nàng cũng biến mất không còn, nhưng rồi khoảnh khắc nàng cứu Lục Phù làm tâm tình hắn trở nên phức tạp.

Bởi vì hoá phù dung trong lòng ngực này mới là hắn thiết tình muốn.

“Năm ấy khi ta chiến thắng trở về, một lần nữa đến Vân Vương phủ, nơi chơi nghỉ mát gặp một nữ nhân, một bên vuốt ve ngọc bội ngắm nhìn, một bên suy tư về ván cờ” Sở Cảnh Mộc chậm rãi đem chuyện năm đó lần đầu tiên gặp Vân Uyển Phù toàn bộ kể lại, lối ở chỗ hắn đã nhận làm người, sau đó trong lòng có hoài nghi, tất cả đều thành thật nói cho Lục Phù nghe.

Lục Phù cảm giác có một sự giải thoát, cũng nên là lúc giải thoát rồi, ngoại trừ duyên phận tất cả không nên giữ lại trong lòng, từ lúc hai người thành thân nên quay về quỹ đạo.

Phải buông ra tất cả, hắn mới có thể toàn tâm toàn ý quý trọng thể từ yêu kiều trong ngực mình, mới có thể từ trong vận mệnh bước ra.

Sở Cảnh Mộc muốn mang đến cho nàng sự che chở không hề giữ lại, khiến cho cả đời nàng được hạnh phúc.

“Người nói người cùng Vân Uyển Phù ở chung là vì khối ngọc bội kia?” Lục Phù kinh ngạc nhìn hắn, hai mắt mở to “Bởi vì người nghĩ nàng là ta?” Niềm vui sướng dâng lên trong lòng, giống như ánh trắng dịu dàng, như dòng suối mát chảy vào tim, lan tràn trong cơ thể.

“Nếu không thì sao? Ta ở quán doanh lúc nào cũng tâm niệm khi quay về kinh sẽ tìm người, ai biết được, mới vài ngày liền rơi vào cảnh âm kém dương sai” Sở Cảnh Mộc dù tức giận nhưng cũng có điểm khó hiểu “Khối ngọc bội tại sao rơi vào tay Uyển Phù? Không phải người nói sẽ bảo tồn nó thật tốt?”

“Ta.....” Lục Phù mềm yếu dựa vào lòng hắn, mắt nhìn xuống lòng ngực nhỏ giọng nói “Ta không cẩn thận đã đánh rơi”

“Không cẩn thận rớt mất?” Đôi mày anh tuấn nhướng lên, Sở Cảnh Mộc rõ ràng không tin lời giải thích của nàng, thâm trầm nhìn nàng lộ ra vẻ nghi ngờ.

“Nếu không cẩn thận làm rớt, vì sao khi ta hỏi Uyển Phù chi tiết hai chúng ta cùng nhau chơi cờ, nàng có thể nói được?”

Lục Phù nghẹn lời, nàng không muốn nói ra chân tướng chuyện cũ, dù sao Vân Uyển Phù đã chết, nếu nói ra giống như trách cứ nàng, mặt khác chết không có đối chứng. Thứ hai chuyện này cũng đã qua rồi, nói nữa cũng vô ích, nàng muốn giữ lại ấn tượng tốt đẹp của Uyển Phù trong lòng Sở Cảnh Mộc.

Mình điên rồi mới làm như vậy! Lục Phù nghĩ thầm

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng thật lâu, dường như muốn nhìn rõ chỗ sâu nhất trong tâm hồn nàng, ánh mắt sâu thẳm hiện lên vẻ khó tin. Nhưng cũng bất chợt nàng cười nhẹ.

Thấy nàng không hề ngẩng đầu, cũng biết chỉ có thể hỏi tới đây thôi, hắn không nhận được âm thầm thở dài.

“Năm đó ta nói ta là khách của Vương phủ, không có khả năng là quận chúa” Lục Phù nhớ lại tình cảnh gặp gỡ năm đó. Cau mày hỏi, không phải nàng không tin hắn mà chỉ muốn làm rõ điểm nghi vấn.

Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng thở dài, vẻ bất đắc dĩ lan tỏa trong không khí, nói ra một câu tối nghĩa “Có thể đi vào Vân Phủ, ít nhiều cũng là bạn thân của Vân vương, ta trở về nơi đó thử tìm kiếm vì ôm một tia hy vọng. Khi biết được ngọc bội trong tay Uyển Phù, ta từng hỏi qua nàng, nhưng nàng nói trước đây vì sợ người khác quấy rầy nên mới nói mình là khách nhân. Ta cũng sợ ý, nếu lấy ngọc trụ ra, sẽ không có cảnh âm kém đương sai đến tận bây giờ.

Lục Phù nhớ rõ khi ngọc bội rời tay, nàng bị phiền muộn và không cam lòng suốt một thời gian dài, vì khối ngọc bội này, cuộc đời nàng lần đầu tiên ném mũi đau khổ.

Hiện giờ nàng không hy vọng nhìn thấy ngọc bội, bởi vì Vân Uyển Phù đã đeo nó suốt mười mấy năm, nhìn nó chỉ nhắc nhở nàng chuyện cũ, khiến nàng nhớ tới Uyển Phù, mà như vậy bóng ma của Uyển Phù sẽ theo nàng cả đời như bóng với hình.

“Phù nhi biết khi nào vương phủ bắt đầu có hoa thơm ngào ngạt trong măn viên không?” Sở Cảnh Mộc dường như nhân ra suy nghĩ của nàng, than thầm, khối ngọc bội kia có lẽ cả đời cũng không xuất hiện trước mặt hai người họ. Hắn ôm nàng, cười ôn nhu, vẻ tươi cười kia, giống như làn gió xuân thổi qua làm mặt hồ gợn sóng, ấm áp thanh nhã. “Là từ khi ta gặp người năm đó đã bắt đầu có, Sở vương phủ chính là nơi phù dung tỏa hương thơm ngát”

Lục Phù chôn chân tại chỗ, nước mắt thấm đẫm đôi mi, chảy xuống hai má, bị Sở Cảnh Mộc nhẹ hôn.

Nàng vì muốn báo thù, cô độc mười năm, một thân một mình cô đơn mười năm.

Mà hôm nay, có nam nhân nói với nàng, hắn dùng phương thức khác để cùng nàng mười năm.

Thì ra nàng không cướp đi hạnh phúc của Vân Uyển Phù, sự ấm áp, vòng tay ôm ấp, dung nhan tuấn tú cười như gió xuân này là thuộc về nàng, ngay từ đầu đã thuộc về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 88: Trầm luân

Trầm luân

Mây trắng lướt nhẹ qua bầu trời trong xanh, màu xanh biếc bao phủ cả một vùng rộng lớn, ánh mặt trời ấm áp sáng lạn, hương hoa thoang thoang đâu đây.

Liên tiếp mấy ngày liền, Sở Cảnh Mộc đều cùng Lục Phù đến Hoa Mai lâu, nàng làm việc, hắn đọc sách, lâu lâu ngược mắt lên nhìn nàng, nụ cười tràn ra khóe môi, ấm áp một cách thâm lặng... Vào buổi chiều, mặc kệ Lục Phù đồng ý hay không, Sở Cảnh Mộc dùng mọi cách dụ dỗ, lôi kéo nàng ra đi ngoài, khi thì đến vùng ngoại ô ngắm cảnh, hoặc ra hồ chèo thuyền, từng ngày trôi qua thật vui vẻ êm đềm.

Hạnh phúc nồng đượm, nhưng lại rất đơn giản.

Sở Cảnh Mộc từ từ hòa nhập vào cuộc sống của nàng, yên lặng bên cạnh nàng, cho dù thời gian có trôi đi cũng cam tâm tình nguyện vì hạnh phúc. Những quyền lợi tranh chấp nơi chốn cung đình, đấu đá lẫn nhau sao có thể so với thời gian ở cạnh đóa hoa bên người này.

Hắn cảm thấy phiền khi nàng cau mày lúc xem sổ sách, cảm thấy vui vẻ khi nàng cười tươi, nhìn phong thái trang nhã động lòng người, nhìn nàng ở trong viện cười duyên rũ. Bỗng nhiên hắn hiểu được, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, người xưa nói rất đúng, một giai nhân như thế, ai không động lòng.

Sở vương cung yêu thế tử là chuyện thiên hạ đều biết.

Chỉ khổ cho Bôn Nguyệt và Băng Nguyệt, luôn phải giúp nàng tính toán sổ sách. Họ cam tâm tình nguyện, dù vất vả nhưng có thể đổi lấy vẻ tươi cười chân thành trên mặt Lục Phù, đối với họ là một điều đáng quý.

“Phù nhi, ngày mai chúng ta đi biệt viện ở vài ngày, chịu không?”

Cơm chiều vừa xong, sau khi trở lại Tây Sương, Lục Phù mới chải đầu rửa mặt, đã thấy Sở Cảnh Mộc bước vào phòng. Nàng ngồi trước bàn trang

điểm, một thân áo dài nguyệt sắc thanh nhã như tiên. Mái tóc dài chưa lau khô, vừa dày vừa đen như mực, mềm mại như tơ, vì mới tắm xong, càng thêm xinh đẹp mê hồn

Trên làn da mịn màng trắng nõn còn dính vài giọt nước trong suốt lấp lánh, lộ ra vẻ xinh đẹp và gợi cảm khác thường.

Sở Cảnh Mộc không nghĩ vừa tới đã nhìn thấy cảnh tượng làm người đồ mặt tím đập mạnh, trong nháy mắt con người sâu thẳm của hắn trầm xuống, dục niệm nhanh chóng hiện lên trong ánh mắt. Lục Phù nhìn vào gương thấy ánh mắt đó, hai má trắng nõn chợt ửng hồng đầy mê hoặc.

Dục niệm lan ra cả gian phòng, bao phủ hai trái tim đang rung động. Giống như có làn gió không tên thổi qua khiến dục niệm đó khi thì bay lên, khi thì yên lặng, càng tăng thêm vài phần nhu tình, lay động trong lòng.

Lục Phù thầm mắng Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt một tiếng, biết rõ nàng vừa mới tắm xong còn cố ý cho Sở Cảnh Mộc tiến vào, khiến nàng trở tay không kịp. Mặt nàng đỏ bừng, nhìn trong gương thoáng thấy hai mắt hắn nheo lại, càng lộ vẻ thâm trầm sâu như biển.

Bước chân Sở Cảnh Mộc có chút ngập ngừng, xoay người đi tới phía sau bình phong, cầm lấy khăn bước qua, nhẹ nhàng nâng tóc của nàng lên dùng khăn bao lại, yêu thương hỏi “Tại sao không lau tóc?”

Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng chà lau như sợ làm rối mái tóc đen mượt của nàng, động tác thật cẩn thận, dịu dàng. Lục Phù mắc cở đỏ mặt, nhìn trong gương thấy ánh mắt chuyên chú của hắn, giống như tóc của nàng là bảo vật hắn quý trọng yêu thương. Chợt có một cảm giác ấm áp khác thường nảy sinh trong lòng, Lục Phù cười nói “Lập tức sẽ khô, không có việc gì đâu!”

“Tóc ướt dễ bị cảm lạnh, lần sau cẩn thận một chút, nếu Phù nhi cần, có thể gọi Bôn vương một tiếng, Bôn vương rất vui lòng công hiến sức mình” Sở Cảnh Mộc vẫn chăm chú nhìn những sợi tóc đen như tơ, thần nhiên trêu ghẹo.

“Dạ, Vương gia!” Lục Phù cung kính trả lời, ngoan ngoãn vô cùng, đêm trở nên mê hoặc, nàng có thể cảm nhận nhịp tim của hắn một cách rõ ràng, dung nhan yêu kiều trở nên đỏ ửng. “Vương gia vừa mới nói gì vậy?”

“Ta nói chúng ta đi biệt viện ở vài ngày, người đem chuyện làm ăn giao cho Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt, hãy theo giúp vị Vương gia nhân rồi như ta đi thường ngoạn vài ngày được không?” Cuối cùng cũng lau xong, Sở Cảnh Mộc để khăn xuống cười nựng nựng hai má nàng “Người không phải nói muốn hưởng thụ những ngày tháng nhân nhã sao?”

“Bên ngoài vương phủ có biệt viện?” Lục Phù nắm lấy bàn tay không an phận của hắn.

“Biệt viện ở vùng ngoại ô, cách nơi này khoảng nửa ngày đường, đó là nơi trước đây nương của ta rất thích, trước nay để trống không dùng tới, trong lúc rảnh rỗi ta thường tới đó vài ngày, biệt viện này ở trên núi, khí hậu rất tốt, cảnh vật xinh đẹp, Phù nhi nhất định sẽ thích.”

“Tốt, gần đây Bôn Nguyệt có ý kiến rất nhiều, ta nghĩ nàng sẽ ở sau lưng cần nhân người”

“Tất cả đều do người dạy, có thị nữ nhà ai lại kêu ngoạ như thế” Sở Cảnh Mộc cầm lấy lược bằng ngọc trên bàn, giúp nàng chải tóc, có chút đắm chiều “Phù nhi, dân gian có câu, trượng phu giúp thê tử chải tóc, là đại biểu cho đầu bạc răng long, có ý nghĩa ân ái cả đời, về sau chúng ta sẽ là một đôi phu thê ân ái nha!

Hai gò má Lục Phù đỏ ửng, lan ra tới cổ, càng thêm vẻ quyến rũ mê người, Sở Cảnh Mộc kim lòng không được nhìn gương mặt trắng nõn của nàng nuột nuột nước miếng, cổ đề nên dục niệm đang nảy sinh trong đầu, kéo nàng lại gần, nhẹ nhàng choàng tay qua ôm lấy vòng eo mềm mại, cầm tựa vào cổ Lục Phù, hô hấp trở nên dồn dập trên chóc da thịt ửng đỏ “Làm thê tử chân chính của Sở Cảnh Mộc ta được không? Phù nhi!”

Gọn gàng dứt khoát một câu làm tim Lục Phù nảy lên dồn dập, đầu óc trở nên mơ hồ, rốt cuộc hắn đã hỏi!

Điều đó cho thấy hắn không ngại những lời nói của Tấn Vương nơi vách núi đen, vẫn tín nhiệm nàng? Hay hắn tình nguyện quên đi tất cả, làm như chưa có chuyện gì xảy ra?

Vào lúc này tâm trạng của Lục Phù thật phức tạp, có xấu hổ và khiếp sợ, cũng có vẻ mê mang chờ mong, bàn tay trắng nõn dừng lại trên bàn tay to của Sở Cảnh Mộc, cả người tựa vào ngực hắn, vẻ xấu hổ yêu kiều giống như đoá phù dung đang tỏa hương thơm ngát, gương mặt mềm mại đỏ ửng đầy mê hoặc.

Sở Cảnh Mộc ôm nàng ngủ không phải là chuyện hai ba ngày, sức nhẫn nại phi thường của hắn thật đáng nể, nàng biết hắn vì quý trọng nàng nên phải kiên nhẫn chịu đựng.

Thật chậm, Lục Phù quay đầu lại, ngượng ngừng gật đầu.

Lập tức có một bóng người ập đến, những nụ hôn nối tiếp nhau không ngừng rơi xuống, nóng bỏng thăm dò hương thơm trong miệng nàng, đầu lưỡi ấm áp cùng thâm tình làm Lục Phù quyến luyến, hơi thở thân mật giao nhau cùng một chỗ, càng thúc giục dục niệm sinh sôi.

Sở Cảnh Mộc ôm lấy Lục Phù nhẹ nhàng đặt trên chiếc giường êm ái, gió thổi làm màn cửa lay động, lòng lúc sáng lúc tối, tua cờ sáng rực chiếu rọi trên mặt người làm cho khung cảnh trở nên lung linh mờ ảo.

“Phù nhi, kiếp này đừng rời đi!” Là mệnh lệnh cũng là khẩn cầu, mang theo vẻ không chắc chắn và hoang mang, hắn có dự cảm hạnh phúc rất mong manh... Mặc dù Lục Phù cười ấm áp nhưng hắn vẫn cảm thấy sự ngọt ngào có thể tan biến bất cứ lúc nào, bản thân hắn cũng không hiểu vì sao mình có

cảm giác này, vì vậy hắn muốn nghe một lời hứa hẹn.

“Không ly khai, Phù nhi luyện tiếu!” Luyện tiếu sự ám áp của hắn, luyện tiếu đôi mắt sâu như biển thuộc về nàng, luyện tiếu hắn đau lòng vì nàng, ngay cả thù hận cũng đã buông xuống, có rất nhiều thứ để luyện tiếu, nàng làm sao có thể rời đi, như thế nào rời đi được?

Sở Cảnh Mộc cười nhẹ, như gió thổi qua nước trên mặt hồ, hắn khẽ vuốt ve hai má mịn màng của nàng, từng chút từng chút hôn nhẹ như tơ, những nụ hôn đầy quý trọng và thâm tình.

Nguyệt sắc trường bào bị những ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng cời xuống, để lộ ra da thịt trắng nõn, phơn phớt hồng thật mê người, dục niệm từ ngón chân chạy thẳng đến đỉnh đầu, khiến lý trí của Sở Cảnh Mộc thoát ly khỏi quỹ đạo, trong đôi mắt đỏ ửng lóe lên dục vọng, nóng bỏng thấm dò hương thơm mê người của Lục Phù, những nụ hôn nóng bỏng càng trở nên vội vã và cuồng nhiệt.

Ngoại bào bị cời ra rơi trên mặt đất, nửa thân người trần trụi của Lục Phù lộ ra, mềm mại quyến rũ, da thịt trắng nõn thơm ngát, bàn tay ngấm đen ám áp của Sở Cảnh Mộc chạy trên bụng nàng, cuồng nhiệt vỗ về khiến nàng mê muội.

“Phù nhi, giúp ta cời áo” Sở Cảnh Mộc mãi mê thăm dò, hắn thật sự luyện tiếu rời đi cảm xúc mềm mại này, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Cả người Lục Phù tê dại, giống như không còn chút sức lực nào, mặc hắn ở trên người nàng lần này tới lần khác đốt lên dục vọng xa lạ, một người thông minh như nàng cũng không có cách nào ngăn dục niệm xâm nhập, trong đầu còn lại một mảnh mơ hồ, chỉ cảm nhận được bàn tay ám áp của hắn đang di chuyển không ngừng trên người à những nụ hôn nóng bỏng rơi xuống như mưa. Bàn tay nhỏ bé vô lực đặt trên thất lưng Sở Cảnh Mộc, sau đó đai lưng màu lam nhạt của hắn rơi trên nguyệt sắc trường bào, để lộ ra vòm ngực trắng kiện.

Sở Cảnh Mộc đang hôn từ cổ xuống, đột nhiên dừng lại, ánh mắt say mê, ngậy ngấn cả người. Bàn tay đang đặt ở thất lưng vươn lên vuốt ve chăm chú trên tay nàng, một nỗi vui mừng vô hạn hiện lên trong tâm trí hắn mang theo vẻ kinh ngạc “Phù nhi, người...?”

Thủ cung sa vẫn còn? đồ hồng xinh đẹp và đầy mê hoặc.

Những lời nói của Tần Vương trên nhai không phải như hắn nghĩ, những lời nói đó từng khiến lòng hắn đau như dao cắt, ngày đêm ghen tị, lại sợ xúc phạm nàng, nên hắn lựa chọn quên đi không thêm quan tâm, thì ra không phải...

Một niềm thỏa mãn dâng lên trong lòng Sở Cảnh Mộc, không thể phủ nhận, sự kiêu ngạo của nam tử khiến hắn thật cao hứng khi phát hiện sự thật này.

Lục Phù nghiêng đầu, nhìn thủ cung sa trên cánh tay, đó là do thất lưng điểm lên, nàng chưa bao giờ nghĩ nó lại quan trọng trong cuộc sống của mình đến vậy.

“Vương gia thực vui vẻ?” Nàng tươi cười hỏi không có vẻ châm chọc, chỉ có tâm tình sáng khoái, nàng biết, sau khi nàng trở về trong lòng hắn để ý, nàng không giải thích vì muốn hắn tự mình phát hiện. Nếu không để hắn tự mình phát hiện, làm sao biết được tâm ý của Sở Cảnh Mộc. Lục Phù thừa nhận nàng muốn thử nghiệm lòng chân thành của hắn, việc may mắn chính là hắn không khiến nàng thất vọng.

“Là mừng như điên!” Sở Cảnh Mộc cũng không giấu diếm, cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng, vội vàng, cuồng nhiệt cắn mút chiếc lưỡi thơm mùi đinh hương của nàng, bàn tay ám áp vuốt ve da thịt mềm mại trắng nõn, như đang nâng niu một bảo vật trân quý hiếm có, vỗ về vuốt ve, sở nắn bộ ngực tròn trịa căng đầy của nàng. Hắn áp sát vào cắn cắn vành tai, như tuyên thệ, khàn khàn nói “Phù nhi, Bồn vương từng nói, phải đòi lại cả vốn lẫn lời!”

Từng làn hơi nóng bỏng ập đến, như có luồng khí nóng tê dại truyền khắp toàn thân, tình dục tràn ngập từng góc nhỏ trong cơ thể, Lục Phù hoảng hốt, có điểm chờ mong khoảnh khắc đau đớn tuyệt vời kia. Một tay giúp Sở Cảnh Mộc cời y phục, một tay xoa xoa tám lưng rộng đang hừng hực nóng, giống như từng đợt thủy triều, cắn răng đè nén khiến người đỏ mặt rên rỉ, sắc mặt ửng hồng bị sắc thái tình dục che kín.

Những nụ hôn nóng bỏng lan dần ra toàn thân nàng, không buông tha một tấc da thịt ngọt ngào thuộc về hắn, hương vị hoan ái tràn ngập cả gian phòng, kích thích giác quan của họ. Áp lực bị đè nén đã lâu làm dục niệm của Sở Cảnh Mộc tăng vọt nhanh chóng, động tác dịu dàng trở nên vội vã thậm chí có chút điên cuồng, để lại hàng loạt ấn ký trên thân mình trắng nõn của Lục Phù.

Những lọn tóc đen như tơ lụa xổ ra, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, một hình ảnh đầy mê hoặc, trong mắt Sở Cảnh Mộc có sức hấp dẫn khó nhìn.

Thân hình trắng kiện đề lên thân thể mềm mại của Lục Phù, môi đoạt lấy đôi môi đỏ tươi lạ thường, nóng bỏng thăm dò, tay cũng không nhàn rỗi, theo đường cong duyên dáng của nàng đi xuống dưới...

“A Đau quá...” một trận xé rách đau đớn khi Sở Cảnh Mộc tiến vào truyền đến, đau đến nỗi nàng phải hít vào thật sâu, vừa mới thoải mái đột nhiên đau nhói, tay nàng cào một vết thật dài khiến lưng Sở Cảnh Mộc rỉ máu, dường như không chịu được sự đau đớn như vậy. Đau đến nỗi khiến nàng bật dậy, cắn chặt bờ vai hắn, lưu lại những dấu răng nhỏ nhỏ.

“Phù nhi, thả lỏng một chút” Sở Cảnh Mộc cố chịu đựng cảm giác bị buộc chặt, toàn thân căng thẳng, bả vai đau đớn càng kích thích dục vọng của hắn, khó nhìn đến nỗi hắn phải cắn chặt răng lại. Cố trấn an Lục Phù trong ngực mình, không dám cử động, làm cho nàng thích ứng hắn.

Đến lúc Lục Phù cắn bờ vai của hắn hơi thả lỏng, Sở Cảnh Mộc hôn nhẹ trán nàng, trong đôi mắt tình dục trào dâng như ngọn lửa, mới chậm rãi lướt động, tuy nhiên thân thể không nổi không chế trở nên cuồng dã không ngừng ra vào.....

Lục Phù lần đầu tiên nếm mùi tình dục, trong lúc nhất thời không thể theo kịp hắn. Nàng rên rỉ, mang theo khổ sở khó đè nén, tiếng rên rỉ bật ra từ đôi môi đỏ mọng, hai tay không ngừng cào cấu thân mình đang cử động điên cuồng trên người mình, sau đó chỉ còn biết gất gao cầm lấy chân ở dưới thân

nắm thật chặt.

Tình dục mãnh liệt chệch đường quỹ đạo đã làm tan đi lý trí, chỉ còn lại sự cuồng nhiệt. Sở Cảnh Mộc biết mình nên dừng lại, thanh âm của nàng giống như đang chịu nhiều đau đớn, nhưng thân thể hần lần thứ nhất hưởng thụ hương vị của mật ngọt mình khát vọng đã lâu, sớm không chịu lý trí không chế, không thể dừng lại, chỉ có thể điên cuồng liên tục ra vào trong cơ thể nàng.

“Phù nhi, nhịn chút nữa, lập tức sẽ không đau.”

Lục Phù rên rỉ, sự đau đớn bị xé toạc đã chậm rãi biến mất, nàng từ từ phối hợp với nhịp điệu của hắn.

Lục Phù nhẹ nhàng kéo màn, tấm màn lập tức rũ xuống lay động giống như tâm tình của hai người đang rung động mãnh liệt. Che khuất cảnh xuân kiều diễm bên trong, một đêm động phòng hoa chúc đã muộn hơn một năm, càng ý loạn tình mê, càng thêm cuồng nhiệt, ẩm áp như nước, một đêm triền miên.

Đêm tình cảm mãnh liệt như thế, làm trắng sáng mấy ngày qua cũng thẹn thùng trốn vào tầng mây, ánh sáng lấp lánh như ngọc, làm cho cảnh vật đêm nay càng thêm rạng rỡ, hạnh phúc chậm rãi lan ra tràn ngập cả vương phủ.

Nghé trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ nhỏ cùng tiếng thờ dốc, Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt nhìn nhau cười.

Họ không nhịn được ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh trăng sáng như ngọc, cầu nguyện thật lâu, hy vọng cả đời nàng có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 89: Biệt viện

Ánh nắng xuyên qua bức màn chiếu vào phòng làm không khí trở nên ấm áp, trời đã sang thu, sáng sớm bắt đầu trở lạnh.

Mặt trời lên cao, những tia nắng rực rỡ như nhảy múa ngoài sân, nhưng người trong phòng vẫn chưa tỉnh giấc.

Đôi mi thật dài run nhẹ, hai mắt từ từ mở ra, trong sáng có thần, mùi đàn hương thơm ngát gần phai nhạt, chỉ còn lại hương khí nồng đậm. Lục Phù tham lam hít thật sâu, cơ thể đau nhức nhắc nhở nàng tối qua hai người cùng nhau triền miên mãnh liệt thế nào, cuối cùng nàng đã trở thành thê thử thật sự của Sở Cảnh Mộc. Lục Phù nghiêng đầu, hai má ửng hồng.

Thì ra sáng sớm thức dậy nhìn thấy người bên cạnh, là cảm giác ấm áp và sung sướng như vậy.

Nàng nhìn những dấu môi hôn nhàn nhạt khắp người, không nhịn được mỉm cười.

Hai người cuối cùng đã trở thành phu thê, một đôi phu thê đúng nghĩa!

Sở Cảnh Mộc ngủ giống như một hải tử, gương mặt thanh nhuận thả lỏng, không giống vẻ thâm trầm khi thức dậy, khóe môi cong lên tạo nhả, giống như đang mơ thấy chuyện gì rất vui. Một nam nhân trên chiến trường tung hoành giết địch, nhưng lại thanh nhả như thế, làn da không giống của một tướng quân bình thường, không ngăm đen như họ, trái lại da thịt trắng trẻo, nếu trên người không có những vết thương sâu cạn, nàng còn nghĩ hần chưa từng ra chiến trường.

Rất nhiều vết kiếm sâu cạn trên người Sở Cảnh Mộc, từng vết từng vết đều do hắn bị thương trong lúc giao tranh. Mọi người đều ca tụng hần anh dũng nơi sa trường rong ruổi giết địch như thế nào, nhưng có ai hiểu được hần phải trải qua bao nhiêu đau khổ, đổ bao nhiêu máu tươi và chịu bao nhiêu vết thương mới tôi luyện nên một Sở Cảnh Mộc thành tựu như ngày nay. Trong lúc máu chảy đầu rơi, ai là người giúp hần băng bó vết thương?

Mặc kệ bao nhiêu đau đớn, cũng không lộ cảm xúc ra ngoài, nàng và hần, đều là những người ẩn nhẫn, sẽ không để vết thương thấy ánh mặt trời, sẽ cố gắng dấu che bằng mọi cách.

“Đau không?” Lục Phù vuốt ve vết thương đáng sợ trước ngực hần, kéo dài từ xương quai xanh tới bụng, rất dữ tợn và khủng bố. Miệng vết thương đã lành, nhưng có thể nhìn ra bị thương có bao nhiêu nghiêm trọng, trong nháy mắt nàng muốn đem người khiến hần bị thương chém thành muôn đoạn.

Khi thân thể Sở Cảnh Mộc nhẹ chấn động, Lục Phù mới biết hần đã tỉnh giấc và nghe thấy lời nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt sâu như biển của Sở Cảnh Mộc, hần không nhịn được cúi đầu hôn nhẹ trán nàng nở nụ cười “Không đau!”

“Chỉ nhìn thôi ta còn thấy sợ, vết thương này tại sao có vậy?” Nhìn vết sẹo xấu xí cũng khiến nàng sợ hãi, nghĩ cũng biết tình trạng lúc đó nguy hiểm đến độ nào.

ht="8">

“Chuyện đã lâu, ta quên rồi” Ánh mắt Sở Cảnh Mộc tối lại, gượng cười, chuyện chiến trường hung hiểm, không thích hợp kể với nàng, chỉ khiến nàng thương tâm thêm.

Hắn biết chỉ có ôm nàng vào lòng mới làm vơi bớt nỗi thương tâm của nàng.

Phù nhi của hắn, từ đây về sau hắn sẽ không để nàng lộ ra chút biểu tình đau thương nào, cuộc sống của nàng đã trải qua quá nhiều đau khổ. Mặc dù hắn không thể xóa đi những vết thương trước kia, nhưng có thể bảo đảm từ đây về sau nhất định không để nàng chịu thêm đau khổ hay mang thêm vết thương nào nữa cả.

Sở Cảnh Mộc hy vọng cả đời nàng có thể giữ mãi vẻ tươi cười ấm áp, giống như tình cảm ấm áp hiện tại.

Lục Phù cũng cười, không tiếp tục hỏi nữa. Khi cảm nhận được sức nóng của ánh nắng chiếu trên bàn tay, nàng nhắc nhở hắn “Trời không còn sớm, Vương gia không phải nói hôm nay chúng ta đi biệt viện sao?”

“Hiện tại Bôn vương chỉ muốn ở trên giường. chắc chắc... ăn món ngon nhất thiên hạ thêm chút nữa...” Sở Cảnh Mộc vừa nói xong, bàn tay trên lưng Lục Phù đã nhẹ nhàng sờ nắn da thịt ấm áp mềm mại, đầu vùi vào cổ thơm ngát của nàng, tình tứ cắn mút.

Một trận tê dại lan ra toàn thân của Lục Phù, sáng sớm vừa mới hết đỏ mặt, xấu hổ lại sinh sôi, “Vương gia...”

Giọng nói ngọt ngào có chút bắt đầu, độ ẩm trong phòng tăng lên đột ngột, nắng đã lên cao, sau một phen nháo loạn cũng gần giữa trưa...

Vùng ngoại ô, ánh nắng ấm áp bao phủ cả một vùng rộng lớn, trong không khí thoang thoảng hương cỏ xanh, xa xa một con ngựa trắng như tuyết đang chậm rãi đi tới, trên lưng nó là một đôi tình nhân, làm cho không khí cũng trở nên ngọt ngào.

“Vương gia sao còn chưa hết xi?” Lục Phù cười khẽ, ngửa đầu nhắm mắt lại để cảm nhận hương cỏ xanh bay trong gió, đó là hương vị đã lâu nàng chưa được hưởng. Nghĩ đến dáng điệu của Bôn Nguyệt sau khi xem sổ sách, nàng cảm thấy buồn cười. Nhất định Bôn Nguyệt sau lưng trách Sở Cảnh Mộc sao chưa chịu trở về.

“Đừng lo lắng, Tiểu Nhạc sẽ giúp nàng” Sở Cảnh Mộc tỏ vẻ không lo lắng nhún nhún vai, ai có thể nghĩ, đường đường là Vương gia, Vương phi lại lên lút trốn thị nữ ra ngoài ch

“Phụ thân và các vị mẫu thân đều đi du ngoạn, hết năm mới trở về, đến lúc đó sẽ thoải mái một chút vì có sự giúp đỡ của họ”

“Các vị nhạc mẫu đều là thương nhân?” Sở Cảnh Mộc lấy làm kì lạ hỏi.

“Có vị là người trong giang hồ, có vị là thương nhân, đều là những nữ nhân có thể gánh vác một mình, phụ thân nên cảm thấy điểm phúc?” Nàng cau mày, cười ha ha, khi nghĩ đến người của Tô gia, đều có thể khiến nàng cười một cách vui vẻ.

“Phù nhi, ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Lục Phù gật đầu, Sở Cảnh Mộc do dự một chút, mím môi “Ta cảm nhận được Tô gia không đơn giản, lần trước khi người ở trong cung, vẻ mặt của Thất nhạc mẫu rất giống...” Hắn muốn nói nhưng không tìm được từ để hình dung Thất phu nhân.

Lục Phù nghiêng đầu, suy nghĩ, trong mắt có điểm bối rối, do dự thật lâu, cuối cùng nói “Thất nương là người xuất thân giang hồ, năm đó danh hiệu của bà là nữ la sát đệ nhất thiên hạ, bà có làm người sợ không?”

Chuyện của Dao Quang, không biết vì lí do gì, trong tiềm thức nàng không muốn nói cho hắn. Thân phận này gây ra nhiều tranh cãi, vì Tô gia, vì muốn dành một con đường lui, nàng muốn giữ lại cho riêng mình.

“Thì ra vậy” Sở Cảnh Mộc cũng không hoài nghi lí do thoái thác của nàng, ngược lại giống như chợt nghĩ ra điều gì, áp sát vào tai nàng “Một không? Ta sẽ cho ngựa đi nhanh hơn, nếu không trời sẽ tối mịt không thể đến kịp”

Lục Phù đỏ mặt, khủy tay thúc nhẹ vào bụng hắn, một tiếng cười sang sảng lập tức vang lên, vấn đề này mà hắn cũng dám hỏi? Tối hôm qua yêu cầu vô độ, hôm nay lại náo loạn hết một buổi sáng, không mệt mới lạ. Thân thể của nàng còn ần ần đau, mà người gây ra phía sau về mặt lại khoan khoái như đường làm rộng mở.

“Còn không phải tại người!”

“Đêm động phòng hoa chúc này người thiếu ta lâu vậy, ta sớm nói phải trả cả vốn lẫn lời cho bôn vương, ngày hôm qua ngay cả lãi còn chưa đủ” Hắn xấu xa nói xong, ở trên vành tai Lục Phù ăn chút đậu hũ, ôm lấy thắt lưng nàng, giục ngực chạy nhanh hơn, con ngựa cất vó làm cát vàng tung bay mù mịt. Sở Cảnh Mộc giục ngựa thật hăng hái.

Hoàng hôn vừa buông xuống, con ngựa đã dừng lại ở trước cổng một sơn trang.

Sơn trang nằm trên đỉnh núi, một mái ngói đỏ tươi giữa rừng cây xanh bao la bát ngát, cảnh vật hài hoà một cách tự nhiên. Ánh nắng chiều chiếu vào mặt, gió mát thổi man mác, gương mặt thanh nhuận của Sở Cảnh Mộc cảm thấy thật thanh thản. Vách núi xa xa được mây bay lãng đãng như sương khói bao phủ, tạo nên một vẻ mộng lung tuyệt đẹp. Những hòn đá có hình thù kỳ lạ trong cảnh mộng lung mờ ảo, càng có khí thế bức người.

Trên núi cảnh vật yên tĩnh khiến lòng người cũng trở nên thanh thản, đúng như lời Sở Cảnh Mộc, nàng thật thích hoàn cảnh nơi này.

Xa xa, một nam tử trung niên dẫn theo nữ tử trung niên cùng một thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân đứng chờ nơi cửa. Trên mặt đỏ ửng đầy vẻ hưng phấn, đang mong đợi họ.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Vương phi!” Sở Cảnh Mộc vừa mới đỡ Lục Phù xuống ngựa, ba người liền bước lên đón chào, quỳ xuống thỉnh an, giọng nói cao vút.

“Quý thúc, Quý thẩm, Tiểu Mi, mời đứng lên!” Sở Cảnh Mộc nâng nam tử trung niên dậy, cười rất chân thành, quay đầu lại vui vẻ bảo Lục Phù “Phù nhi, họ là thị nữ và hộ vệ bên người nương của ta, Tiểu Mi là nữ nhi của họ”

Lục Phù còn chưa kịp trả lời đã nghe lời khen ngợi, trong trẻo vang lên, “Thật đẹp, giống như iên nữ tỷ tỷ”

Nhìn lại là một thiếu nữ thanh tú động lòng người, khoảng mười ba mười bốn tuổi, thuần khiết như không khí trong lành sau núi, đang cười một cách chân thành, ngây thơ như tờ giấy trắng. Một hải tử lớn lên nơi núi rừng, không giống những đứa nhỏ khác, vừa nhìn đã thích, hơn nữa vì từ nhỏ nàng thiếu đi sự hồn nhiên của tuổi thơ, cho nên càng thêm hâm mộ. Lục Phù không nhịn được cười thật tươi.

“Tiểu Mi, không biết lớn nhỏ, không gọi tỷ tỷ gì đó mà phải gọi Vương phi!” Quý thẩm cau mày trách Tiểu Mi, tuy rằng bà cũng bị vẻ đẹp của nàng khiến cho ngây ngẩn nhưng chỉ dấu trong lòng, không hề ghen ghét với Tiểu Mi. Quý thúc cũng trừng mắt Tiểu Mi, ánh mắt có chút trách cứ.

Tiểu Mi ủy khuất chu môi, thật mà, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lục Phù đảo quanh “Thật sự rất đẹp!”

“Người...”

Quý thẩm vừa muốn nổi giận, Lục Phù đã nở nụ cười ấm áp như gió xuân “Không sao, Quý thẩm đừng quá câu nệ”

“Phải” bà nở nụ cười, những nếp nhăn trên mặt vì vui vẻ mà nhả lại thành một đường cong, ánh mắt mang theo vẻ tán thưởng “Vương gia, Vương phi, mau đi thôi, bữa tối đã chuẩn bị xong”

Sở Cảnh Mộc thật tự nhiên nắm tay nàng đi phía trước, Quý thẩm và Tiểu Mi theo cách đó không xa, Quý thúc dắt ngựa đi sau cùng. Từng đợt hương hoa đại bay vào mũi, giống như lan giống như cúc, một vài bụi hoa ở giữa đình viện nở ra những nụ hoa nhỏ không tên, vừa hồng vàng xen lẫn với màu tím, không phải loại hoa đại các, chỉ là hoa đại bình thường. Bên cạnh vườn hoa có một cái bồn bằng gỗ nhỏ nhỏ, nước trong suốt gợn sóng lăn tăn. Cách đó không xa có một cái giá, phía dưới là đu dây đang đong đưa theo gió. Nhìn cách bày trí của đình viện cũng có thể cảm nhận được một loại không khí trong lành thanh nhã.

“Thích không?” Sở Cảnh Mộc nàng, nghiêng đầu thấy ánh mắt nàng đang nhìn chăm chú vườn hoa, không nhịn được cười hỏi, đồng thời khoát tay biểu những người khác đi trước chuẩn bị bữa tối.

“Thích, nơi này tất cả do bà bày trí phải không?” Ánh mắt nàng vẫn không rời những cánh hoa nhỏ lay động theo gió, và đu dây đang lắc lư ở xa xa.

“Nơi này, mỗi cành cây ngọn cỏ đều do mẫu thân ta bày trí, lúc trước phụ thân muốn giúp nhưng bị bà từ chối. Khi ta còn nhỏ rất thích nơi đây, thường xuyên tới đây hoài niệm giọng nói và nụ cười của mẫu thân” Giọng nói của Sở Cảnh Mộc nhẹ như nước lại nồng như mực đầy vẻ tưởng niệm, Lục Phù không nhịn được nắm chặt tay hắn, không một tiếng động an ủi.

Nhìn không ra, mẫu thân của hắn là một nữ nhân dịu dàng và tao nhã như vậy, vườn hoa xinh xinh, thanh đăng xanh tươi, đu dây đong đưa theo gió, giấc mộng trong cuộc sống của bà dường như rất đơn giản, đó chính là sự yên tĩnh và thanh thản.

Không biết khi nào, hai người họ mới có được cuộc sống như vậy!

Lục Phù thật sự hâm mộ, hâm mộ vẻ trong sáng và thoải mái nơi này.

Bữa cơm chiều bao gồm thức ăn đơn giản, đầy bàn toàn bộ là đồ ăn sáng, không tinh xảo giống như vương phủ nhưng ngon miệng vô cùng, khiến Lục Phù khen không ngừng rằng tay nghề của Quý thẩm thật tốt.

Vì tâm trạng vui vẻ nàng luôn cười tùm tùm, khóe môi không ngừng cong lên.

Thức ăn đều do họ tự làm, thịt do Quý thúc săn được, cá bắt từ trong suối về, nước dùng để nấu cũng là nước suối trong veo, hương vị thơm ngon khiến Lục Phù cảm thấy thật ngon miệng. Nàng ăn hơn bình thường ba phần, Sở Cảnh Mộc nhìn thấy vui cười hơn hớn.

“Xem ra chúng ta nên thường tới đây vài ngày, để Quý thẩm dưỡng Phù nhi béo lên” Tránh cho khi ô luôn không hài lòng về trọng lượng của nàng, giống như gió thổi cũng bay, khiến người không biết tướng Sở vương nuôi không nổi một nữ tử”

“Cơm vừa xong, trời đã về chiều, Sở Cảnh Mộc kéo Lục Phù đến sau núi ngắm mặt trời lặn.

Trong cảnh đất trời mờ mịt, thiên địa cùng màu, một màu đỏ rực nhuộm đầy nhân thế, nàng cảm nhận được trên lưng bàn tay mình cũng nhiễm màu đỏ. Ở xa xa nhìn lại, mặt trời đỏ như máu chậm chậm lặn xuống sau núi, thật chậm như muốn lưu lại sắc thái cuối cùng của nó. Mặt trời ở giữa hai núi từ từ lặn xuống, cả núi rừng gió đêm nhẹ thổi qua, mùi cỏ xanh và hoa đại thoang thoảng đưa hương, một tia nắng hoàng hôn bi tráng đều không có, chỉ có vẻ xinh đẹp sáng lạn.

Hoàng hôn là một vẻ đẹp độc đáo, sắc thái riêng của nó không thể bỏ qua.

Sở Cảnh Mộc từ phía sau ôm thắt lưng nàng hỏi “Đẹp không?”

“Đẹp vô cùng!” Lục Phù mỉm cười, giờ phút này nàng hoàn toàn đắm chìm trong cảnh đẹp của hoàng hôn, chung quanh là những bông hoa nhỏ màu tím nhạt, mặc dù mặt trời đã lặn xuống, vẫn vờn mình đón gió, tất cả đều đẹp trong mắt nàng, tâm tình cũng trở nên vui sướng. Cuộc sống của nàng chưa từng có những phút giây thanh thản như thế này.

Gió đêm thổi nhẹ, mùi hương cỏ cây trong trẻo, như dòng suối ấm áp, giống như có thể rửa sạch tất cả tội ác của nàng luôn cả bàn tay dính đầy máu tươi. Lục Phù bỗng nhiên hiểu được vì sao Sở Cảnh Mộc mang nàng lên đến đây.

Vì hẳn muốn nàng có những khoảnh khắc yên tĩnh và ngày tháng không buồn lo.

“Cám ơn ngươi! Phương Đông!” Lần đầu tiên nàng gọi tự của hắn. Sở Cảnh Mộc kích động xoay người Lục Phù lại, đoạt lấy hai cánh môi đang tươi cười của nàng, mùi thơm toả ra trong không khí, thật thâm tình hôn lên môi nữ tử đã chiếm trọn trái tim và của hắn.

Hạnh phúc cũng theo đó chậm rãi lan ra trong không khí, mang theo sự ấm áp .

Nhà của nàng thật ấm áp !

Trên núi ngày trời qua thật êm ả , sáng sớm vào lúc mặt trời mọc có tiếng chim hót líu lo khiến tinh thần sáng khoái, không có lửa gát trong thương trường, không có tranh đấu nơi triều đình, hai người có thể thả lỏng tinh thần để hưởng thụ cảm giác thanh thản này. Đây là đoạn cuộc sống họ vất vả mới có được nên hai người rất quý trọng.

Du sơn ngoạn thủy trở thành tiết mục được cả hai yêu thích nhất, nước từ núi chảy xuống, như còn lưu lại giọng nói của họ, tạo thành một giai điệu thật hài hoà. Nước suối trong veo, tay chạm vào lạnh lẽo nhưng khi uống mát lạnh. Lục Phù thích vô cùng cảm giác tươi mát khi uống vào miệng này.

Có một lần, nàng theo Sở Cảnh Mộc vào rừng săn bắn, nhắm nháp thành quả của mình, Khi nhìn con mồi trong tay Sở Cảnh Mộc nhiều hơn, Lục Phù bĩu môi làm xấu “ Ngươi ăn gian”

Vì thế, mỗi lần săn thú, Sở Cảnh Mộc đều vụng trộm làm cho nàng ba phần, nhìn thấy nàng thoả mãn tươi cười, hắn cũng cười như gió xuân , tiếng cười nói trong không gian trống trải của núi rừng như vọng lại không tan.

Duy nhất chứng kiến hạnh phúc của họ là nơi núi rừng này.

Gần đây nhân một lần cao hứng, nàng lôi kéo Sở Cảnh Mộc ra ngoài luyện công, trêu ghẹo công phu của hắn như mèo quào, cùng hắn đùa giỡn, cho đến khi mồ hôi đầm đìa gần như kiệt sức.

Lúc rảnh rồi không đi ra ngoài, Lục Phù thường hay ngắm những bông hoa nhỏ trong đình viện, vờ về chơi đùa. Những nụ hoa mặc dù mỏng manh nhưng tràn đầy sức sống, còn dính những giọt sương long lanh, toả hương thơm ngát khiến người mê mẩn tâm thần.

Đôi khi nàng ngồi trên đu dây, được Sở Cảnh Mộc đung đưa từ phía sau, nghe hắn kể chuyện thời thơ ấu hay những hiểu biết nơi vùng quan ngoại, sau đó cả hai cười vui vẻ.

Quý thăm vừa làm một món điểm tâm thật ngon tên gọi Đoàn viên. Lục Phù rất thích vì vậy cả ngày quần lầy Quý thăm học cách làm để khi trở về phủ có thể ăn. Nàng dành một buổi sáng ở trong nhà bếp theo Quý thăm và Tiểu Mi học nghề. Sở Cảnh Mộc trêu ghẹo bảo nàng đừng đốt nhà bếp là được. Lục Phù cười hi hi, vui vẻ học cả buổi sáng. Sau khi làm xong nhìn Tiểu Mi tròn mắt, biểu tình có điểm quái dị. Nếu học không thành về sau không có mặt ăn, như có dự cảm Lục Phù ngược nhìn lên thoáng thấy hình dáng tuần tú đi bên ngoài, nàng cười rộ lên.

Sở Cảnh Mộc kinh hãi nhìn Lục Phù đang tươi cười hơn hờ cầm món điểm tâm đen thui quái dị, biểu tình buồn bã, rõ ràng món điểm tâm có màu vàng, sao của nàng là màu đen?

Lục Phù xấu hổ muốn chui xuống đất “ Phù nhi, ngươi xác định sẽ không độc chết ta, sau đó tìm trượng phu khác?”

“Nhỏ mọn” Tâm chín phần là bởi vì hắn mới dả kích nàng, dù vậy cũng không cần ngược đãi hắn? Sở Cảnh Mộc dờ khóc dờ cười nhìn ánh mắt chờ đợi của nàng, biết là giả vờ nhưng không muốn vạch trần.

“Quý thăm nói dù màu sắc có chút quái dị, nhưng hương vị không tệ lắm, Vương gia thử một miếng đi!” Lục Phù làm ra vẻ vô tội cười, nét mặt vô hại. Chính nàng cũng cảm thấy không thể ăn, nhưng nghĩ mình thông minh chẳng lẽ học nấu nướng cũng không xong.

Sở Cảnh Mộc trừng mắt nhìn Quý thăm và Tiểu Mi phía sau. Hai người cảm thấy hổ thẹn cúi đầu bởi vì họ không nói màu của điểm tâm thật sự có chút giống độc được.

Không thể từ cSở Cảnh Mộc phải đưa ra điều kiện trao đổi thành hắn theo Quý thăm học, nếu về sau nàng muốn ăn, hắn sẽ làm cho nàng. Biết thời thế mới anh hùng, vật đen đen kia chỉ nhìn thôi cũng biết không phải cho người ăn, hắn thật không dám ném thử. Mặc dù nói như thế, nhưng chuyện học là do hắn cam tâm tình nguyện.

Phòng bếp bị một đại nam nhân chiếm cứ, Lục Phù và Tiểu Mi từ bên ngoài nhìn vào cười khi thấy hắn chạy tới chạy lui cùng Quý thẩm học từng bước một. Nhìn biểu tình buồn bã của hắn, cầm trong tay đồ lẫn bột, gương mặt thanh nhuận ửng hồng, tròng mắt nhìn nữ nhân không lương tâm đang cười đến chảy nước mắt ngoài kia.

Một đại nam nhân vì thế từ tình nguyện học trù nghệ, đường đường Sở vương gia vì muốn thế từ vui vẻ cam tâm xuống bếp học nghề, nếu thuộc hạ biết được, hắn không còn hình tượng gì nữa.

“Tiên nữ tỷ tỷ, Vương gia đối với người thật tốt!”

Mặt mày Tiểu Mi hớn hở, khen một cách chân tình, giống như có làn gió thổi qua trái tim Lục Phù, nằng nghĩ, cho dù đầu thai một lần nữa, cũng không được tình cảm tốt đẹp trong sáng này.

Lục Phù cười vuốt vuốt tóc Tiểu Mi, vẻ mặt thương yêu “Tiểu Mi về sau tìm phu quân cũng phải tìm người như vậy”

Sở Cảnh Mộc cung chiều đã muốn vượt qua sự tưởng tượng của nàng, nàng đối với hắn lạnh lùng tính toán, trái lại hắn dùng tình cảm chân thật đến nhận thức nàng không một câu oán hận. Nàng cười nhìn vào trù phòng, Sở Cảnh Mộc mặc dù xấu hổ nghiêm mặt, nhưng vẫn chăm chú hỏi Quý thẩm cách làm, nét mặt lộ ra vẻ tươi cười thân nhiên và dung tút, hai má dính bột nhìn vô cùng đáng yêu. Nếu lúc mới gặp nhau, có người bảo nàng, một ngày Sở Cảnh Mộc sẽ xuống bếp, chú tâm học nấu nướng, đánh chết nàng cũng không tin.

Một Sở Cảnh Mộc như thế, sao nàng có thể nhẫn tâm thương tổn?

Một như thế, sao lại không thương cho được?

“Tiên nữ tỷ tỷ, cái gì là phu quân?” Tiểu Mi ngây thơ hỏi.

Lục Phù sững sốt, nghiêng đầu nhìn con người trong trêu như nước đầy vẻ hiếu kỳ của Tiểu Mi nghĩ thầm Tiểu Mi rất ít khi xuống núi, ngày ngày chỉ tiếp xúc với mẫu thân và phụ thân. Một nữ hài từ mười ba mười bốn tuổi, ngay cả phu quân là gì cũng không biết còn lấy làm lạ, có thể thấy Tiểu Mi được bảo hộ kỹ như thế nào. Lục Phù không nhịn được mỉm cười.

“Phu quân chính là người sẽ cùng người dắt tay cả đời, đến lúc đầu bạc răng long, hai người giống như tay phải và tay trái của Tiểu Mi vậy, không thể tách rời, nếu tách ra, máu sẽ chảy đầm đìa rất đau”

Tiểu Mi có chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu, nàng hoang mang chớp chớp mắt, buồn bực hỏi “Trợ thủ đắc lực là phải cùng một chỗ, có phải ngay cả lúc ăn cơm, ngủ, hay đi nhà vệ sinh cũng không phân ra?”

Lục Phù sợ run, thật lâu mới định thần lại, trong mắt lộ ra vẻ bất lực, vỗ vỗ vai nàng, mặt cứng ngắc, “Tiểu Mi, ta lớn như vậy rồi, người là người đầu tiên hỏi một cách chân thật đến nỗi ta không trả lời được”

“Vậy có phải Tiểu Mi rất lợi hại?” Hai mắt nàng sáng rực lên.

Lục Phù cười không nổi “Rất lợi hại”

Tiếp theo tiếng lợi hại của nàng, là tiếng thét vui sướng chói tai của Tiểu Mi. Lục Phù vừa cười vừa cảm thán, có thể hồn nhiên thật tốt, không sầu không lo.

Trong phòng bếp, trán Sở Cảnh Mộc đã lấm tấm mồ hôi, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú, thời gian dần trôi qua, mấy khối điểm tâm nóng hổi cuối cùng cũng ra lò. Gương mặt thanh nhuận của hắn cười nhẹ, khoe môi cong lên, có chút khăn trương đem tới trước mặt

Lục Phù nhìn mặt hắn dính đầy bột trắng và mồ hôi, rất cảm động, vừa muốn cười, nhưng cổ nhin khóe môi run run. Nàng cầm lấy miếng điểm tâm, trước ánh mắt chờ mong của Sở Cảnh Mộc, cắn một miếng. Mùi vị thơm tho tan ra trong miệng, ngon vô cùng. Có lẽ do tâm ý, món điểm tâm này mang theo sự thương yêu và quý trọng của Sở Cảnh Mộc, nàng cảm thấy còn ngon hơn của Quý thẩm làm.

“Ngon lắm!” Nhìn vẻ vui mừng trong mắt Sở Cảnh Mộc, lòng Lục Phù rung động, cầm nửa miếng bánh còn lại đút vào miệng hắn, Sở Cảnh Mộc nhanh chóng nuốt hết.

“Quả nhiên, Bồn vương so với người khéo tay hơn!” Sở Cảnh Mộc thần nhiên trêu ghẹo, cười vô cùng vui vẻ.

Lục Phù trừng mắt, giơ tay lau bột trắng và mồ hôi trên mặt hắn, mồ hôi dính vào tay, ấm áp xẹt qua lòng bàn tay, nam nhân này, thật sự dùng hành động để chứng minh tình cảm của mình.

Mấy miếng điểm tâm nhanh chóng rơi vào bụng Lục Phù, Sở Cảnh Mộc thật cao hứng tìm hiểu thêm những món điểm tâm nàng thích ăn, lôi kéo Quý thẩm vào bếp, muốn học nữa. Vì đã có kinh nghiệm, lần này hắn học thật nhanh, cũng làm rất nhanh.

Cả một buổi chiều, Sở Cảnh Mộc đều ở trong bếp cùng Quý thẩm học nghề, còn Lục Phù ngồi trên ghế đá bên ngoài, mỉm cười hạnh phúc, gió nhẹ thổi tóc bay bay, yên tĩnh mà an nhàn, đẹp như một bức tranh.

Buổi chiều, trăng đã lên cao, trời sắp vào thu về đêm có chút lạnh, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bận rộn cả ngày, Sở Cảnh Mộc than mệt, nhất định lôi kéo Lục Phù cùng hắn đi tắm ôn tuyền.

Bụng dạ khó lường!

Phía sau son trang có một suối nước nóng tự nhiên, nước chảy róc rách từ trên núi xuống, khói nhẹ bay lên trắng đục mờ mờ ảo ảo,朦胧 lung không rõ cảnh vật.

“Thật là một nơi thoải mái” Đùa giỡn nước trong ôn tuyền, Lục Phù thoải mái dựa vào Sở Cảnh Mộc, thân hình trắng nõn vì hơi nóng mà trở nên ửng hồng rất mê người.

Tóc dính vào má, hai má mịn màng không chút phấn son, nhưng lại đẹp như mơ, như một bức tranh, Sở Cảnh Mộc ôm nàng, nhìn không được khen ngợi “Phù nhi,.... người rất đẹp!”

Lục Phù sững sốt, hơi mỉm cười, mắt cũng lười mở ra, trong khói trắng giọng nói có vẻ mơ hồ “Ta giống nương của ta, năm đó bà là mỹ nữ nổi danh khắp kinh thành”

“Về sau nếu chúng ta có nữ nhi, gọi là Khuynh Thành, nhất định sẽ giống người, đẹp khuynh quốc khuynh thành!” Sở Cảnh Mộc cắn cắn vành tai mềm mại của Lục Phù, vô cùng thân thiết nỉ non, dường như thấy được một hài tử giống nàng như đúc, cười thật đáng yêu.

Hài tử...Hắn thật hy vọng nàng có thể mang thai, nhưng điều kiện trước tiên chính là phải dưỡng nàng mập lên một chút, nàng gầy như vậy, hắn ôm còn sợ đau, nói chỉ đến chuyện sinh nở.

“Vương gia....” khước môi Lục Phù cong lên thật tao nhã, giống như muốn cười, nhìn không được phản đối “Tên này thực tục!”

Một đôi phu thê thân thể dính sát nhau, tựa vào nhau cùng bàn luận về hài tử, thường thường chỉ có một kết quả....

Thân thể Sở Cảnh Mộc sớm đã có phản ứng, vật nóng bỏng để sau thắt lưng nàng từ lúc nào, hai tay quấy nhiễu vòng eo mềm mại, dịu dàng vỗ về chơi đùa thân dưới mềm mại của nàng, không cần chú ý, Lục Phù cũng có thể cảm nhận được áp lực gấp gáp ở phía sau.

Lục Phù xoay người, thân hình như bạch ngọc bày ra trước mắt Sở Cảnh Mộc, trên mặt đỏ ửng, mơn sức nước, ôm lấy cổ hắn, giọng nói kiêu, mê hoặc “Vương gia không phải nói một mối sao?” Nàng nói xong còn đùa dai mút lấy vành tai vì nàng mà trở nên ửng đỏ, rót vào thân thể hắn một luồng khí nóng, tê dại, khoái cảm vô cùng khiến sức kềm chế của hắn gần như tan rã.

“Phù nhi, ta có thể mệt chút nữa!” Như tuyên thệ đè lên thân thể nàng, hai thân thể trần trụi kề sát vào nhau không còn khe hở, những chiếc hôn không ngừng rơi xuống, trong miệng nàng tùy ý tìm hương thơm “Phù nhi, người nóng lên rồi, ta giúp người hạ nhiệt”

Một trận mưa hôn từ cổ rơi xuống, Lục Phù chỉ có thể ngửa đầu, mặc hắn trên người nàng hôn tạo ra từng đợt khí nóng. Nhẹ nhàng chạm vào nụ hoa hồng hồng trước ngực nàng, tinh tế cắn mút khiến Lục Phù run rẩy, rên rỉ không kềm chế, làm nước trong ôn tuyền càng thêm nóng bỏng, giống như đang sôi sùng sục.

Đôi mắt Sở Cảnh Mộc tràn đầy dục vọng, Lục Phù chủ động phối hợp khiến dục niệm trong đầu hắn tăng vọt không kềm chế nổi, động tác cũng trở nên vội vã, kéo hai chân nàng quăn lấy thắt lưng tráng kiện của hắn “Phù nhi, ôm ta!”

Một mệnh lệnh, làm nàng ôm chặt cổ hắn, một cái cắn răng, kiên quyết chìm vào trong cơ thể nàng, mạnh mẽ có sức luật động ra vào, tiếng rên rỉ và thờ dóc, cùng tiếng nước chảy, lại hài hòa một cách khác thường.

Ánh trăng xấu hổ trốn vào tầng mây, yên lặng chúc phúc cho đôi tình nhân hữu tình.

Triền miên qua đi, hai người vẫn ôm nhau trong ôn tuyền, lẳng lặng ôn lại tình cảm mãnh liệt vừa qua, Sở Cảnh Mộc ôm nàng, giống như cả đời cũng ôm không đủ, không muốn buông tay, thân thể mềm mại ngát hương trong lồng ngực cùng thân hình cường tráng của hắn tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

“Phù nhi, ánh trăng hiện ra kìa” Sở Cảnh Mộc nựng nựng hai má non mềm của nàng, ngược mắt nhìn về phía chân trời, trăng sáng giống như mặt của hài tử đang cười khúc khích.

Lục Phù ngược mắt, rồi nhắm lại, môi gọi lên một độ cong mê người “Trăng tròn quá, thật tr◈

“Người hạnh phúc không?” Sở Cảnh Mộc vuốt vuốt mái tóc dài ướt đầm của nàng, dịu dàng hỏi, lòng bất tri bất giác có chút khản trương, hắn toàn tâm toàn ý muốn nàng được hạnh phúc vui vẻ.

“Hạnh phúc! Hạnh phúc giống như đang nằm mơ vậy!” Bởi vì một môi, giọng nói của Lục Phù giống như từ phía chân trời vọng lại, xa xôi mờ ảo.

“Không phải nằm mơ, ta sẽ mang đến hạnh phúc cho người! Cả đời đều hạnh phúc như vậy!” Sở Cảnh Mộc càng ôm nàng thật chặt, nỉ non, như thể.

Có loại hạnh phúc —— giống như một miếng băng mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 90: Quyết không buông tay

Những tháng ngày hạnh phúc trôi qua thật mau, mùa thu mang theo tiếng cười của Sở Cảnh Mộc và Lục Phù từ từ đến gần, có vẻ ưu thương và thê lương.

Mùa thu làm cho núi rừng hoa cỏ kém tươi rất nhiều, lá cây trở nên vàng úa, một màu vàng âm đạm, từng cơn gió thổi qua khiến những chiếc lá vàng rơi rụng trên mặt đất bay tán loạn.

Nửa tháng trên núi là những ngày không sầu không lo, Sở Cảnh Mộc và Lục Phù cuối cùng rời đi trong ánh mắt lưu luyến của ba người nhà Quý gia.

Từng cơn gió thổi qua khiến lá vàng rơi nhẹ nhẹ. Các dòng suối nhỏ nơi vách đá vẫn trong lành như trước.

“Nếu thích, sau này ta sẽ cùng ngươi đến nữa, chịu không?” Sở Cảnh Mộc thân thiết hôn má nàng. Hắn nhìn ra sự quyến luyến trong mắt Lục Phù lên tiếng trấn an.

“Nếu có thể hưởng thụ những tháng ngày nhàn nhã thế này thật tốt” Đáng tiếc ! Họ là những người của thế tục, mang nhiều gánh nặng trên vai, không thể hưởng thụ cuộc sống yên bình như vậy. Những ngày tháng nhàn nhã có thể rửa sạch tội ác trong lòng, hay những hoảng hốt khi nhớ chuyện đã qua, khiến tâm hồn đạt tới loại bình thản hiếm có.

Con ngựa trắng chậm rãi đi dọc theo đường núi, cả hai thừa dịp ngắm cảnh núi rừng tuyệt đẹp, tiếng cười đùa lâu lâu lại vang lên.

“Hò.” có tiếng xé gió truyền đến, Sở Cảnh Mộc đang mỉm cười bỗng nhiên nghiêm lại, con ngựa trắng cũng nghiêng đầu như muốn che chở cho Lục Phù.

Một mũi tên sắc bén ghim thật sâu vào cây đại thụ phía sau, một bóng đen xuất hiện trước mặt họ, nét mặt lạnh lùng, trong mắt lóe lên những tia sắc bén lạnh lẽo.

Đó là người mặc áo đen bên người Quang Vinh vương? Dù chỉ gặp một lần nơi Hoa quế lâm, nhưng hắn đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng họ.

Cả người hắn tản ra sát khí lạnh như băng, Sở Cảnh Mộc tập trung tinh thần đề phòng bất trắc.

“Phù nhi, nếu tình hình không ổn, lập tức chạy đi, biết không?” với kinh nghiệm nơi sa trường điều khiển thiên binh vạn mã, với võ công của mình, Sở Cảnh Mộc không để người áo đen trong mắt. Nhưng lúc này có chút lo lắng, nếu chỉ một mình thì không sao, nhưng hắn còn mang theo một người so với mạng của bản thân còn quan trọng hơn, điểm ấy khiến hắn cẩn thận hơn rất nhiều.

Khí thế mạnh mẽ của người mặc áo đen nói cho Sở Cảnh Mộc biết đó là một mối nguy cơ. Thường thường những kẻ bên người các hoàng tử đều có thân thủ tuyệt đỉnh, giống như mũi tên. Cao thủ, nhìn khí thế đã biết, Sở Cảnh Mộc không lo lắng cho mình, chỉ lo cho bảo bối trong lòng ngực.

“Tốt!” Lục Phù cười nói” Ta sợ chết như vậy, nếu tình huống không tốt, đương nhiên sẽ chạy”

Giọng nói thoải mái hoá giải sự khẩn trương trong lòng Sở Cảnh Mộc, Lục Phù nheo mắt, hai người sắp tới giữa sườn núi, cả nhà ba người Quý gia chắc không bị nguy hiểm. Sau sự kiện kiêu hoa năm đó, nàng thấy qua võ công của Sở Cảnh Mộc, cùng Vô danh ngang tài ngang sức, hẳn một người nhất định có thể thoát thân.

Võ công nàng như mèo ba chân, chỉ khiến hắn vương bận thêm.

Người mặc áo đen lạnh lùng nhìn họ, cổ tay vừa chuyển động đã thấy trường kiếm sau lưng xuất ra một đường kiếm lóe lên trong rừng, sát khí lạnh lạnh, sáng lấp lánh.

Một tiếng cũng chưa nói đã thấy bảo kiếm của người áo đen đâm tới.

Sở Cảnh Mộc phóng qua, nghênh đón đường kiếm của hắn. . .

Giao đấu trên sườn núi, bọn họ đã chặn ngang còn đường duy nhất xuống núi. Lục Phù khẩn trương nhìn hai người. Sở Cảnh Mộc tay không tác sát, bị kiếm phong của người áo đen vây quanh. Khu rừng âm u yên tĩnh lâu lâu lại vang lên tiếng tay chạm nhau và âm thanh của kiếm, ngoài ra không có âm thanh gì khác.

Lòng như lửa đốt, ngay cả con ngựa trắng cũng cảm thấy nôn nóng bất an, móng trước không ngừng cào cào vào tảng đá bên nhón, cất tiếng hí vang.

“Gió xoáy, đừng vội, chủ nhân của ngươi không bị gì đâu!” Lục Phù thân nhiên cười, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ý bảo nó im lặng, làm ồn như thế chỉ khiến nàng lo thêm.

Lục Phù âm thầm căn môi, tình hình có vẻ bất lợi cho Sở Cảnh Mộc, tay không sao có thể đấu với đao kiếm sắc bén? Môi dưới bị nàng cắn đau nhói.

Hắn không nên bị gì. . . .

Ánh mặt trời xuyên qua rừng cây rậm rạp, ánh sáng le lói tàn mát trên mặt đất. Lục Phù nhú mảy, nghiêng đầu bỗng nhiên nhìn thấy mũi tên cắm trên thân cây, chợt nghĩ ra điều gì, giục ngựa chạy qua, thừa dịp hai người đang giao đấu quyết liệt, âm thầm vận lực rút mũi tên, thật bén, so với cành cây có lẽ tốt hơn.

“Vương gia. Tiếp lấy!” Lục phù hô lên một tiếng, bóng kiếm của người áo đen vừa bỏ xuống, Sở Cảnh Mộc đánh ra hư chiêu, phóng lên bắt lấy mũi tên Lục Phù vừa ném qua.

Võ công của người áo đen và Sở Cảnh Mộc trong lúc này ngang nhau, khó phân thắng bại, hai cái bóng như hai con rồng nổi trên mặt nước, bóng kiếm bao lấy thân ảnh của họ không phân biệt được ai là ai.

Bỗng nhiên người áo đen đánh ra hư chiêu, tránh Sở Cảnh Mộc, đường kiếm lạnh như băng hướng con ngựa trắng của Lục Phù đâm tới.

Lục Phù lập tức phóng xuống ngựa, nếu ở trên ngựa chỉ thêm vướng tay chân, thì ra mục tiêu của người áo đen là nàng.

Sở Cảnh Mộc nhìn thấy kiếm của người áo đen hướng về Lục Phù, cuống tay chân, lo lắng phóng qua. Gót chân Lục Phù vừa chạm đất, kiếm của người áo đen đã đâm tới. Nhưng đường kiếm đã bị nội lực của Sở Cảnh Mộc đánh bật ra, cánh tay cứng rắn ôm nàng vào lồng ngực.

“Ngươi điên rồi sao? Mau thả ta ra, như vậy ngươi không thể toàn lực đối phó hắn!” Lục phù lo lắng muốn gỡ tay Sở Cảnh Mộc đang vòng qua lưng nàng, nhưng không thể lay động chút nào. Cánh tay của Sở Cảnh Mộc giống như gọng kìm ôm chặt lấy nàng. Ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt nhìn thẳng về phía trước cùng người áo đen giằng co.

Hắn không thể buông Lục Phù, cũng nhìn ra được mục tiêu của người áo đen là nàng. Hắn tuyệt đối không yên tâm để nàng một mình, ít nhất ôm nàng vào lòng, hắn có thể bảo vệ nàng một cọng tóc cũng không bị tổn hại.

Không thể buông tay.

Người áo đen cười lạnh, đâm kiếm tới, nhanh nhẹn, chiêu thức vô cùng điêu luyện. Vì trong ngực có thêm Lục Phù, đầu pháp của Sở Cảnh Mộc từ công biến thành thủ. Hơn nữa liều mạng dùng tất cả sức lực để chống lại, hắn bỏ mặc sự an toàn của mình, chỉ cố bảo vệ sự an toàn của người trong lồng ngực.

Ánh sáng lóe lên, u quang xẹt qua, Lục Phù kinh hoàng từng trận, đã gặp qua nhiều cảnh giết chóc, nàng vốn không nên bị kích động như vậy. Chính vì nhìn thấy ánh mắt kiên cường của Sở Cảnh Mộc, nàng mới cảm thấy bồi rồi bất an.

Chỉ lo bảo vệ nàng, đem điểm yếu bày ra trước mặt người khác, như vậy người bị thương nhất định là hắn. Đúng như dự đoán, mặc dù nội lực và võ công của Sở Cảnh Mộc cùng người áo đen ngang nhau không phân thắng bại. Nhưng vì phải toàn lực bảo vệ Lục Phù, cánh tay hắn đã bị đâm một kiếm tận xương. Dù vậy tay hắn không hề buông lỏng, vẫn kiên quyết ôm chặt Lục Phù.

“Vương gia, mau buông ta xuống, tiếp tục như vậy ngươi sẽ bị thương nhiều hơn!” Tay nàng chạm vào đều là máu ướt đầm, bàn tay dính đầy máu tươi của hắn, một màu đỏ ghê người.

“Ngươi không có việc là tốt rồi!” Sở Cảnh Mộc cười nhìn nàng, ngược lại quyết liệt đối mặt người mặt áo đen.

Lạnh lùng giằng co, Sở Cảnh Mộc biết nếu buông Lục Phù ra, có lẽ hắn không bị thương nghiêm trọng, nhưng cao thủ giao đấu thường biến hóa khó lường, nếu nhất thời cứu không được, có chuyện ngoài ý muốn xảy ra cho nàng, đó là chuyện hắn hối tiếc không kịp.

Vì vậy hắn không thể buông tay. . .

“Chỉ cần ta còn một hơi thở, tuyệt đối không để ngươi bị tổn hại, một chút cũng không được. Trừ phi tay của ta bị đứt lìa, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không buông tay!” Chỉ cần nàng an toàn, hắn bị gì cũng không sao.

Chỉ cần thoát khỏi người áo đen.

“Vương gia.”

Người áo đen cười lạnh, tiếp tục tấn công, hơi thở trầm ổn từ ngực Sở Cảnh Mộc truyền đến tai Lục Phù, hơi thở từ trước đến nay trầm ổn giờ có chút hỗn loạn, vết thương nơi cánh tay khiến hắn mất nhiều máu, có lẽ không chịu nổi.

Người áo đen dường như nhắm ngay nhược điểm này của hắn, chiêu nào cũng hướng tới Lục Phù trong ngực hắn, còn Sở Cảnh Mộc chiêu nào cũng muốn che chở nàng.

Ánh kiếm chớp chùng ập về phía họ, giống như vô số thanh kiếm đồng thời chém tới. Sở Cảnh Mộc vốn có thể né tránh tất cả, nhưng Lục Phù có thể bị thương, vì vậy từng chiêu của hắn đều bảo vệ nàng, khiến chính mình lộ ra sơ hở. Rõ ràng biết hành vi này không khôn ngoan, lại cố tình làm vậy vì muốn bảo vệ nàng một cọng tóc cũng không bị thương tổn.

“Vương gia, dụ hắn tới bên kia, như vậy Gió Xoáy có thể xuống núi!” Lục phù nóng nảy, thấy Gió Xoáy cách đó không xa không ngừng hí vang, dường

như lo lắng cho tình cảnh của hai người, Lục Phù nói nhỏ.

Sở Cảnh Mộc gạt đầu, đánh ra hư chiêu, ôm Lục Phù phi thân hướng về phía núi bên cạnh.

Người áo đen không chú ý đến con ngựa trắng, một tiếng huýt sáo sắc bén vang lên, Gió Xoáy hiểu được ám hiệu của Sở Cảnh Mộc, hí vang, chạy nhanh về phía chân núi. Sở Cảnh Mộc cản người áo đen lại, khiến Gió Xoáy thuận lợi biến mất trước mắt họ.

Không xong rồi! Sở Cảnh Mộc thầm kêu một tiếng.

Phía trước là vách núi đen

Hai người liếc nhau, người áo đen sắp đuổi tới, ép họ vào sát vách đá, ba người từ từ giăng co, ai cũng hết sức chăm chú.

Lục Phù cau mày, dường như cảm nhận được dưới chân đang chuyển động, kinh hãi, phản ứng đầu tiên đẩy Sở Cảnh Mộc về phía sau. Dưới chân họ là khối đá rời rạc, không chịu nổi sức nặng của hai người, từ từ nứt ra.

Oanh một tiếng. trong nháy mắt Sở Cảnh Mộc bị đẩy ra, hòn đá dưới chân bị nứt, hấn thét lên kinh hãi, bụng quặn đau.

“Phù nhi.” Mặt không còn chút máu, Sở Cảnh Mộc phản ứng chậm một chút, không kịp nắm lấy tay Lục Phù, chỉ cảm thấy gió thổi qua lòng bàn tay. Một nỗi tuyệt vọng thoáng qua, hấn không chớp mắt lập tức nhảy xuống. . .

Biến hoá này không nằm trong dự đoán của người áo đen, ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt nhìn xuống dưới. . . Vực sâu không thấy đáy, dưới vách núi sương mù dày đặc, hấn dám nhảy xuống? Hơn nữa không chút do dự. . .

Sở Cảnh Mộc theo sát Lục Phù nhảy xuống, giữa không trung có thể miễn cưỡng bắt lấy nàng, tay phải lấy từ ngực ra một thanh chủy thủ, dùng sức cắm vào vách đá, muốn ổn định lại tình thế chỉ mình treo chuông, nhưng hai người quá nặng, chịu lại không được, chủy thủ trượt trên vách đá để lại nhiều vết dài, lòng hấn nóng như lửa đốt.

Đôi mày rậm của Sở Cảnh Mộc nhăn lại, che chở Lục Phù trong ngực, cắn răng, dứt khoát đưa lưng mình áp vào vách đá lõm lõm, lưng cùng vách đá ma xát, bụng cảm thấy quặn đau.

“Vương gia.” Lục Phù kinh hãi hô to, hai mắt đỏ ửng, tay muốn chạm vào lưng hấn. . .

“Không nên cử động!” Đôi môi tái nhợt của Sở Cảnh Mộc phun ra ba chữ, trầm mặc cố cắn răng chịu đựng, nàng dường như có thể nghe tiếng da thịt xẹt qua những hòn đá bén nhọn, mặc dù rất nhỏ. . .

Nếu cơ thể khiến sự quặn đau nơi bụng dưới chậm lại, hấn mới có cơ hội mượn lực.

Cuối cùng, chủy thủ cắm được vào vách đá lõm lõm, giữ họ lại, hai người treo lơ lửng nơi vách đá, dưới chân là vực sâu không thấy đáy. Sương mù bao phủ khiến lòng họ lo lắng bất an.

Lưng Sở Cảnh Mộc gần như mất cảm giác, máu tươi nhuộm đỏ, những hòn đá bén nhọn trên vách núi cắt vào lưng hấn, khi tay nàng chạm vào chỉ cảm thấy đụng vào chất lỏng ấm áp.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy máu của hấn nhuộm đỏ vách đá.

Ánh mắt nàng đau đớn Gương mặt ảm đạm của Sở Cảnh Mộc trước mặt từ từ trở nên mơ hồ.

Rất đau a.

“Phù nhi, đừng khóc, không đau!” Sở Cảnh Mộc cắn chặt răng, cố làm cho giọng mình như thường, nhưng vẫn không nhịn được có chút run rẩy. Hấn không phải thân, dù sao cũng là con người, có cảm giác, không sợ đau không có nghĩa là không đau.

Nghe hấn nói vậy, nước mắt Lục Phù rơi xuống nhiều hơn, môi dưới bị nàng cắn đau đớn, cố không khóc. Cảm giác trên tay nàng ngày càng dính nhiều chất lỏng ấm áp.

Hấn vì nàng bị thương tích đầy mình, còn nàng một cọng tóc cũng không bị thương tổn. Nàng trong lòng ngực hấn được bảo vệ thật tốt.

“Phù nhi, ráng lên! Gió Xoáy trở về vương phủ, Tiểu Nhạc sẽ nhanh chóng đến đây, chỉ cần duy trì tới khi họ đến.” Sở Cảnh Mộc thấy nàng rơi lệ, đau lòng vô cùng! Muốn giúp nàng lau nước mắt, nhưng có lòng mà không đủ sức.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bị mất máu quá nhiều khiến sắc mặt hấn bắt đầu tái nhợt, gương mặt thanh nhuận trở nên trắng bệch, nàng biết hấn sắp hết chịu nổi.

“Vương gia, buông tay!” Nếu tiếp tục như vậy, hai người đều mất mạng. .

“Bỏn vương còn chưa chết, không buông tay!” Tuy giọng nói của Sở Cảnh Mộc không ổn, nhưng vẫn lộ ra vẻ kiên định, không thể nào phản bác. Hấn biết sắp quá sức chịu đựng của mình, nhưng buông tay không phải tác phong của Sở Cảnh Mộc. Mặc dù tay đã quá mỏi, nhưng vẫn cố chấp ôm nàng

thật chặt, nghĩ đến mạng sống của Lục Phù bị nguy hiểm, lòng bàn tay hần đường như có nhiệt khí xẹt qua, sượt ầm năm ngón tay lạnh như băng.

“Vương gia, ta xin người, buông tay đi! Nếu không chúng ta đều chết!” Đang treo lơ lửng, cũng không ai giúp đỡ, chỉ cần buông tay không bị nàng liên lụy, hần một người nhất định có thể sống sót.

“Người dám!” Cảm giác được tay của Lục Phù đang gỡ tay hần, Sở Cảnh Mộc đe dọa “Người dám gỡ tay, Bôn vương lập tức buông ra, hai người chúng ta cùng nhau rớt xuống, cũng coi như chết cùng mồ”

Lục Phù không dám cử động, chỉ cần răng trềng mắt hần.

“Phù nhi. Bôn vương nói qua, kiếp này cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không buông tay nữa!” Sở Cảnh Mộc kiên định nhìn nàng, đôi cách khác, nói ra lời hứa hẹn cả đời quyết không rời.

Hai mắt Lục Phù đắm lệ mông lung nhìn hần, nàng nghĩ hần bạc mệnh sao?

Tình sâu nghĩa nặng như thế, hết lòng hết dạ đều thuộc về Lưu Phù Nhã, nhưng giữa hai người trong lúc đó có nhiều uẩn khúc, lòng của Lục Phù nhói lên từng cơn.

Hần muốn nàng sống, nàng sao không muốn hần sống

Lòng hai người đều giống nhau, luôn hướng về nhau!

Không khí ảm áp, gió dịu êm, nhưng trong lòng hai người lại đau nhói.

Hai mắt của Sở Cảnh Mộc đột nhiên mở to, chủy thủ đã bị gãy.

Cuối cùng vẫn Cùng nhau ngã xuống đáy cốc.

Lục Phù cảm thấy bên tai gió mạnh gào thét, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy đôi môi tái nhợt và ánh mắt chăm chú của Sở Cảnh Mộc, dường như muốn hấp dẫn linh hồn nàng, chăm chú nhìn nàng, tay không bị thương vụn ra. Lục Phù cảm thấy hoa mắt, chưa kịp chớp mắt, đã bị Sở Cảnh Mộc kéo vào bên người.

Sở Cảnh Mộc xoay người đưa lưng về phía dưới che chở cho nàng, hai người theo bản năng ôm chặt lấy nhau.

Không buông tay, quyết không buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 91: Buông tay

Dưới đáy cốc, chim hót líu lo, những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt tràn ngập khắp nơi, thân hình mỏng manh như nũng nịu lay động theo từng cơn gió nhẹ.

Nước từ trên núi không ngừng chảy xuống, tiếng suối róc rách đi vào lòng người, cách đó không xa có một dao tri sâu không thấy đáy, bên cạnh hoa cỏ mọc đầy, cả sơn cốc hoa thơm ngát đưa hương.

Rừng xanh nước biếc, hoa ngát hương, chim hót líu lo, giống như cảnh thần tiên.

Xa xa, có hai gian nhà trúc nằm cạnh nhau, đứng lặng yên dưới đáy cốc, trong phòng hương thảo được toả ra bốn phía.

Trên giường trúc xinh xắn, Lục Phù nằm yên, sắc mặt có chút tái nhợt. Ánh nắng chiều theo cửa sổ chiếu vào làm gian phòng bao phủ bởi một vẻ mông lung mờ ảo.

Thở một hơi dài. Lục Phù tỉnh lại, nằm yên nhớ lại chuyện xảy ra, đột nhiên mở mắt đứng bật dậy, vì động tác quá nhanh khiến gân cơ rút lại. Nàng kêu lên đau đớn, đôi mày thanh tú nhăn lại.

“Cô nương, cẩn thận một chút. Không cần cấp!” Lục Phù bỗng nhiên cảm thấy có mùi hương hoa mai xông vào mũi, sau đó một giọng nói trong trẻo lọt vào tai, nữ tử kia cuống quýt chạy lại, giúp nàng xoa xoa cái chân đang co rút.

Lục Phù nhìn nữ tử khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, không đẹp lắm nhưng thanh tú, mặt mày sáng sủa rất có cảm tình, hai lúm đồng tiền trên má khiến

mặt nàng rạng rỡ hơn rất nhiều.

Lục Phù nhìn quanh một vòng, nhà bằng trúc đơn giản xinh xắn, toả ra hương trúc nhẹ nhẹ.

“Còn người rớt xuống cùng ta đâu?” Lục Phù vội hỏi, mặc dù cố gắng nhưng không có sức, cầm lấy tay nàng, ánh mắt đầy vẻ chờ mong. Nàng nhớ khi rớt xuống núi, Sở Cảnh Mộc đã bị thương nghiêm trọng, còn bị từ trên cao té xuống... Lục Phù hoảng hốt, cầm lấy tay nữ tử xiết chặt.

“Cô nương yên tâm, hần không có việc gì đang nằm ở bên kia, chỉ bị hôn mê, không cần gấp gáp, trước hết hãy điều dưỡng thân mình” Nữ tử cười dịu dàng “May mắn chỗ các người rớt xuống là hồ nước thật sâu, nếu không sợ mạng sống khó giữ”

Đầu gối bị rút gân hơi bót đau, Lục Phù xóc chân bông, vội vàng hỏi “Hần ở đâu vậy?”

“Người gọi là Phù nhi đúng không?”

Lục Phù nhìn nàng tỏ vẻ khó hiểu, nữ tử hiểu ý cười nói: “Hần ở vách bên kia kêu tên người một ngày một đêm, không biết cũng khó!”

Lục Phù sững sốt, nhìn nàng ngượng ngùng cười, có một tia ấm áp xẹt qua trong lòng.

Hai người vừa bước ra khỏi gian nhà trúc, chợt nghe tiếng thét dài quen thuộc, sắc mặt Lục Phù vui mừng, ngẩng đầu lên nhìn thấy tuyết ung đang kêu ầm ĩ. Nàng đưa tay lên miệng huýt sáo ra hiệu, tuyết ung lao vút xuống, dừng lại bên cạnh nàng. Tuyết ung cao gần bằng Lục Phù, kêu lên vài tiếng, vỗ cùng thân thiết cọ cọ vào má nàng.

“Tuyết ung vùng quan ngoại này là của người sao?” Câu hỏi vừa dứt đã thấy một nam tử từ gian nhà trúc bên kia bước ra, tuấn dật tiêu sái, gương mặt hiền hòa mang theo ý cười ấm áp, một thân bạch y càng thêm tao nhã.

“Thì ra là của người” Ánh mắt hiền hòa của nam tử hiện lên vẻ kinh ngạc, đến gần hai người cười nói “ Từ ngày hôm qua nó không ngừng bay lượn quanh cốc, chúng ta còn lo lắng nó sẽ gây điều bất lợi cho người ”

Lục Phù cười, một tay vuốt ve bộ lông trắng nõn của tuyết ung “Cám ơn đã cứu chúng ta, xin hỏi hần có thể cử động được không?”

“Chỉ sợ không được, trên lưng hần bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa đang bị sốt cao còn chưa giảm, tốt nhất nên ở lại trong cốc một thời gian, đợi khỏe một chút mới có thể cử động, hiện tại cử động không tốt cho vết thương” Nam tử cười nói, vẻ tươi cười như muốn trấn an, ý khuyên Lục Phù nên yên tâm ở nơi này dưỡng thương không cần sợ.

Từ nhỏ Lục Phù luôn cảnh giác và đề phòng những người xa lạ, hơn nữa thân phận của họ rất nhạy cảm thêm vào đó Sở Cảnh Mộc còn đang trong tình trạng hôn mê, nàng không phải không đề cao cảnh giác. Nhưng hai người trước mặt, thanh sam như mây, áo trắng như tuyết, khiến nàng an tâm rất nhiều.

Lục Phù mỉm cười, lấy cây trâm trên đầu xuống, tiện tay hái ba đóa hoa nhỏ đưa cho tuyết ung vồ vồ đầu nó, nhẹ giọng nói “Đưa cho Di Nguyệt, tuyết ung ba ngày sau đến đây biết không?”

Tuyết ung gật gật đầu, cọ cọ vào má nàng, sau đó giương cánh lao vút lên tận mây xanh, bay ra khỏi cốc.

Lục Phù quay lại, cười ấm áp nói lời cảm tạ, “Ta gọi Phù nhi, cảm ơn hai người đã cứu phu thê chúng ta!”

“Không cần khách sáo, người không phải muốn nhìn hần sao? Bên này.” Nữ tử cười hiền hòa, lắc đầu, chỉ về hướng nam tử vừa mới đi ra nói Sở Cảnh Mộc đang ở bên trong.

Lục Phù gật đầu, đi vào căn nhà trúc.

“Đẹp quá, cô nương đó đẹp giống như một bức tranh !” Nữ tử mỉm cười tán thưởng, “Không nghĩ nàng là chủ của tuyết ung nơi quan ngoại, khiến người ta không tưởng tượng được . Phải không Bạch Bò?”

“Không liên quan đến chúng ta, nương tử, cùng vi phu đến bên kia tản bộ!”

Nam tử nắm tay nữ tử, nhàn nhả bước đi, trong cốc đầy hoa vàng, dưới ánh hoàng hôn, dáng hai người đẹp như một bức tranh, một đôi thần tiên quyền lữ.

Trong gian nhà trúc, Lục Phù từ từ đi đến bên giường trúc, Sở Cảnh Mộc vẫn còn mê mang nằm sấp trên giường, bởi vì vết thương trên lưng quá nặng, chỉ có thể nằm sấp mới không chạm vào chúng.

Lục Phù ngồi bên giường, môi run run, gờ tay sờ trán hần, nóng quá, hai má đỏ ửng không bình thường, đôi môi trắng bệch như tờ giấy.

“Vương gia.” Giọng nói khan khan đầy vẻ đau lòng, lần đầu tiên nàng thấy Sở Cảnh Mộc yếu ớt như vậy, trước kia hần luôn tạo cho nàng cảm giác, khiến nàng nghĩ không có gì đánh bại Sở Cảnh Mộc, làm cho kẻ thù run sợ đồng thời cũng khiến người thân an tâm. Nàng dường như quên mất, hần chỉ là một người bình thường, là một nam nhân khi bị thương cũng đau đớn như ai.

Yết hầu nghẹn nghẹn, lời gì cũng không thốt ra được, chỉ cảm thấy đau lòng, càng ngày càng đau.

Trên vách núi, Sở Cảnh Mộc cố chấp giống như cách hấn dẫn dắt binh mã của mình, không ngừng giao tranh, tình cảm đó như thấm vào tim nàng thật âm áp.

“Vương gia, nếu về sau phải lựa chọn, người buông tay này ra một lần nữa, nó vĩnh viễn không trở lại trong lòng bàn tay người.”

“Sẽ không Không bao giờ . . . nữa đâu.”

Lục Phù nắm lấy bàn tay to ngăm đen của hấn, vẫn âm áp như vậy, vuốt ve cảm nhận được hoa văn trong lòng bàn tay, hấn thật sự làm được .

Không buông tay!

Lúc đó nàng muốn hấn buông tay, nếu chỉ một người có thể sống, nàng hy vọng hấn sống sót, phải sống thật tốt.

“Phù nhi.” Nhẹ nhàng ní non, gọi tên nàng.

“Vương gia, ta ở đây, không cần lo lắng, ta rất tốt, một chút bị thương cũng không có!” Lục Phù nắm chặt tay Sở Cảnh Mộc, dịu dàng nói. Mím môi, lau mồ hôi trên trán hấn.

Nghe giọng nói của nàng, đôi môi trắng bệch của Sở Cảnh Mộc ngừng mấp má, an tâm chìm vào giấc ngủ.

Cả một buổi tối, lúc nóng lúc lạnh, bởi vì mồ hôi ướt đầm lưng Sở Cảnh Mộc tràn ra miệng vết thương, đau đến nỗi hấn phải rên nhẹ, chịu không nổi sự đau đớn và ngứa ngáy. Theo bản năng muốn phóng qua ma xát vào tường trúc nhưng bị Lục Phù cố sức giữ lại.

Cả đêm lẫn qua lẫn lại, nàng đều ở bên cạnh chăm sóc vết thương cho Sở Cảnh Mộc, đến khi trời gần sáng mới nặng nề ghé vào giường trúc ngủ mê mệt, vẫn nắm chặt tay hấn.

Trời dần sáng phía chân trời, những tia nắng sớm chiếu vào gian nhà trúc, Sở Cảnh Mộc mở mắt, đau đớn đó là cảm giác duy nhất của hấn trong lúc này. Hấn cảm thấy trên lưng giống như có lửa thiêu đốt, đau đến nhả mặt nhủi mảy. Sở Cảnh Mộc rên nhẹ, Lục Phù chợt tỉnh giấc, nàng vốn là người ngủ không say, một phần vì tối qua bị nhiều lần như vậy, đã trở thành máy móc. Nàng giơ tay muốn giữ người Sở Cảnh Mộc lại, mới phát hiện hấn không có ý định chạy qua vách bên kia. Hấn có vẻ tỉnh táo, đang cúi đầu.

“Tỉnh rồi?” Lục Phù vui mừng reo lên, hấn mê mang hai ngày cuối cùng đã tỉnh lại!

“Ta không sao, người có bị thương không?” Sở Cảnh Mộc vừa thấy nàng, luôn miệng hỏi, tay nắm chặt lấy tay nàng.

Lục Phù cảm động, quay lại nắm tay hấn, cười âm áp, “Yên tâm, ta không bị gì, một cọng tóc cũng không bị thương”

Người bị thương chỉ một mình hấn, tuy rằng dao tri rất sâu, ít gặp ghềnh cũng không có đá nhọn, nhưng vì từ trên cao rớt xuống, hấn đưa lưng xuống trước, che chở cho nàng, khiến vết thương trên lưng càng thêm thê thảm. Nghe nữ tử nói, trong lúc cứu hấn lên, có vài hòn đá nhỏ ghim vào lưng hấn”

“Người không có việc gì thì tốt rồi!” Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng thở ra, cả người bình tĩnh lại, dường như chợt nhớ ra điều gì, nhìn lướt qua cách bày trí trong phòng, tinh thần cảnh giác khiến hấn cau mày hỏi “Nơi này an toàn không? Người áo đen có xuống đây tìm chúng ta?”

“Người yên tâm, chỉ có một con đường vào cốc, hơn nữa cốc này được bày trí cơ quan thật nhiều, người thường không có cách nào vào được, cho dù vào được cũng sẽ kinh động hai người họ. Hãy nghỉ ngơi dưỡng thương, chờ vết thương trên lưng lành lại, chúng ta sẽ rời khỏi” Lục Phù cười, nắm chặt tay hấn an ủi.

Sở Cảnh Mộc vừa nghe nàng nói, cả người thả lỏng, liếc nàng bất mãn nhủi mảy. Hấn vỗ vỗ vị trí bên người ý bảo nàng lên ngủ. Lục Phù lắc đầu, nhìn sắc trời bên ngoài bảo hấn “Trời đã sáng”

“Đi lên này ngủ!” Sở Cảnh Mộc trầm giọng thốt ra mấy chữ ngắn gọn, âm thanh khàn khàn, một chút uy nghiêm không giảm. Mắt thâm quầng để lộ dấu vết đêm qua nàng không ngủ.

Lục Phù bĩu môi mếu máo, có chút khó xử, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của hấn, không nói gì leo lên giường nằm.

Nàng lẩm bẩm “Dữ quá đi!”

Sở Cảnh Mộc mỉm cười, không thèm nhắc lại yên tâm ngủ thẳng đến trưa.

Nam tử gọi Bạch Bò, nữ tử gọi Bạch Liễu, là một đôi phu thê. Tự nhiên có chút nghi ngờ, nhưng Lục Phù không tò mò sự riêng tư của người khác, chỉ cười hết lòng hết dạ chăm sóc Sở Cảnh Mộc.

Bạch Liễu là một nữ tử vô cùng tốt bụng, thường xuyên tới thăm họ, nhưng không đề cập tới chuyện hai người vì sao từ trên núi té xuống. Vì giúp Sở Cảnh Mộc tắm rửa, Bạch Bò vào rừng săn bắn, lấy xương cốt thú rừng ngao thang, hai phu thê đối xử với hai người xa lạ một cách không thể nào hơn được.

Bạch Liễu nói nhiều năm qua nàng không rời khỏi cốc, cuộc sống nhàn nhã chỉ có hai người, phải tự cấp tự túc, lương thực do Bạch Bò ra ngoài cốc

mua về. Lục Phù hỏi nàng vì sao không đi, nàng nói không thích gặp người lạ.

Nói không thích gặp người lạ, nhưng đối xử với Lục Phù và Sở Cảnh Mộc nhiệt tình vô cùng, rõ ràng trong lời nói của nàng có chút mâu thuẫn. Lục Phù không muốn vạch trần, ai cũng có bí mật của mình, không phải chuyện nàng nên quan tâm.

Lúc chạng vạng tối, Sở Cảnh Mộc vừa ăn cơm chiều xong cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, Lục Phù bưng bát cười bước ra khỏi gian nhà trúc. Hoàng hôn mờ lung rơi vào cốc, đẹp như giấc mộng. Hoa cỏ xanh tươi, núi rừng nước chảy róc rách, tất cả được bao phủ bởi một màu hồng tuyệt đẹp. Hai ngày nay bận rộn chăm sóc Sở Cảnh Mộc, nàng không có thời gian ngắm cảnh nơi đây.

Lục Phù để cái bát xuống khoát nước rửa sạch sau đó bước ra khỏi gian nhà trúc. Hoa mai như núp áo nàng, những dòng suối nhỏ chảy từ khe núi phun lên bọt nước. Lục Phù nhìn không được bước đến gần hồ, tay chạm vào nước lạnh buốt nhưng thoải mái vô cùng.

Chính hồ nước này đã cứu mạng họ khi bị rớt xuống cốc.

Lục Phù suy nghĩ miên man, nghĩ tới ngày đó cùng Tấn Vương rớt xuống vực sâu, cái vực kia hoàn toàn khác hẳn nơi đây, cỏ dại mọc thành rừng, tiếng gầm rú của thú hoang khiến người sợ hãi. Còn nơi đây, nàng phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy bốn bề vắng lặng.

Đáy cốc này đẹp giống như cảnh thần tiên.

“Thật trong trẻo nhưng cái gì cũng không thấy, phải không?” Ngón tay thon dài trắng nõn của Lục Phù nhẹ nhàng chạm vào mặt nước yên tĩnh thờ dài.

Nàng ngược mắt từ từ đứng dậy, gió đêm thổi nhẹ áo bay bay, dung nhan tuyệt sắc nhìn rất thu hút. Nhìn thác nước đang chảy xuống trước mặt, nàng nở nụ cười thuần khiết.

“Phù nhi. Ngươi đang nhìn gì vậy?” Bạch Liễu nhìn bóng lưng của nàng, cười đi tới, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn hơi mỉm cười, vì sống lâu năm trong cảnh thanh bình, nàng trẻ hơn so với những nữ nhân cùng tuổi rất nhiều. Lục Phù tưởng nữ nhân này chỉ mới hơn hai mươi nhưng thật ra nàng đã gần ba mươi rồi.

“Bạch tỷ tỷ!” Lục Phù gọi nàng Bạch phu nhân, nhưng Bạch Liễu bảo nàng gọi Bạch tỷ tỷ, như vậy mới thân thiết. Lục Phù cũng làm vui lòng nàng gọi Bạch tỷ tỷ.

Bạch Liễu vỗ nhẹ vai nàng cười nói “Trọng phu của ngươi đang ngủ?”

Lục Phù cười gật đầu “ Uống được xong, luôn cảm thấy mệt, vừa mới ngủ. Bạch tỷ tỷ, sao tìm được cốc này, thật tốt!”

“Chúng ta?” Bạch Liễu cười cười, ngửa đầu nhìn trời, “Thật ra chúng ta cũng giống như hai người, đều rớt từ trên xuống.”

Lục Phù sững sốt, không thể tưởng tượng được hóa ra là như vậy, nhìn Bạch Liễu không biết nói gì mới phải, từ trên rơi xuống, nhất định cũng đã trải qua chuyện gì.

“Cốc dưới chân núi này thật sự rất tốt, có thể rửa sạch tâm hồn của con người, chỉ có một con đường ra khỏi cốc, người ngoài muốn đi vào không phải chuyện dễ, trừ khi từ trên cao rơi xuống. Chúng ta sống ở đây mười năm, đây là lần thứ hai có người rơi xuống. Hơn nữa hoàn cảnh giống như chúng ta lúc trước.

“Có thể sống ở đây mười năm thật hạnh phúc, ta nghĩ cả đời cũng không có phúc như vậy!” Lục Phù nhìn nước trong dao trì gọn sóng, dưới ánh nắng chiều nhuộm một màu đỏ hồng, trong giọng nói của nàng có chút tiếc nuối.

Nàng và hắn, hai người họ không bỏ được phân tranh. . . .

Hạnh phúc ấm êm như vậy không thuộc về họ, chỉ có thể hưởng thụ trong phút giây ngắn ngủi, sự yên bình này như gió thoảng mây bay.

Giống như lúc này. Hạnh phúc nơi Biệt viện đã tan biến rất nhanh, có thể lần này cũng vậy

“Giống như người có nhiều tâm sự không bỏ xuống được!” Bạch Liễu nhìn nàng, áo trắng như tuyết, dung nhan kiều diễm như hoa, cả người toát ra vẻ thanh nhã, nhưng trong vẻ thanh nhã xen lẫn một sự giằng co gãy dựa không nói nên lời.

“Đúng vậy!” Lục Phù nhìn nàng cười nhẹ, đuôi lông mày lộ vẻ ưu sầu, nghiêng đầu nhìn ráng chiều phía chân trời, cười ảm áp “ Nhưng hiện tại, ta muốn buông xuống!”

Chỉ có như vậy, đối với mọi người mới công bằng.

“Chỉ có buông xuống tất cả mới thật sự cảm thấy hạnh phúc. Trọng phu của ngươi rất yêu ngươi, mặc kệ hắn làm ra chuyện gì thương tổn ngươi, nhưng hiện giờ hắn hết lòng hết dạ yêu ngươi, nên quý trọng!” Bạch Liễu tao nhã nói xong, không chớp mắt nhìn thật sâu vào mắt nàng.

“Sao Bạch tỷ tỷ biết được...?”

“Ta là người từng trải nên có thể nhìn ra được!” Nàng cười nhẹ.

Lục Phù thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, chợt nghe tiếng thét dài của tuyết ung, vang dội trên không trung sau đó từ từ đáp xuống cốc. Bạch Bò phụ Lục Phù đỡ Sở Cảnh Mộc lên lưng tuyết ung. Đối với người ẩn cư, một đôi thần tiên quyến lữ như họ, trả thù lao có vẻ phàm tục không thích hợp, vì vậy Lục Phù chỉ nói lời cảm tạ chân thành.

Tiểu Nhạc mang theo đôi thân vệ của vương phủ ở trên núi chờ đợi, nhanh chóng mang hai người về vương phủ.

Trần Đông Lương đã chờ ở Tây Sương từ sớm, nhìn thấy Sở Cảnh Mộc và Lục Phù trở về, liền vội vàng giúp hấn xử lý vết thương trên lưng một lần nữa. Dù sao ở đây cốc không có được liệu như trong vương phủ.

Thừa dịp lúc mọi người bận rộn, Lục Phù ngấm báo Tiểu Nhạc ra khỏi phòng, trong đình viện, gió lạnh thổi nhẹ nhàng, “Tiểu Nhạc, Vương gia gặp chuyện này, có báo cho tứ Hoàng Tử không?”

“Không có, trước kia Vương gia có nói qua, cho dù trong vương phủ có xảy ra chuyện lớn gì, đều phải chờ người xử lý. Hơn nữa còn phải phong tỏa tin tức, không được tiết lộ ra ngoài, vì vậy ta không báo cho tứ Hoàng Tử.” Tiểu Nhạc không giấu nài, nhìn nét mặt của Lục Phù ngây ra lấy làm khó hiểu hỏi: “Vương phi, Vương gia đang sợ điều gì sao?”

Lục Phù sững sốt thật lâu. Ngơ ngác đứng trong gió thu lạnh lạnh. . . .

Sợ nàng giết phụ thân hấn, nếu báo cho người biết hấn không có thời gian bảo toàn mạng của nàng, phải không? Nàng nhẹ cắn môi, đôi mắt ửng đỏ.

Tiểu Nhạc nhìn sắc mặt của nàng, không dám nói nữa.

Ban đêm cùng ngày, tay của Trùng nguyệt và Sở Nguyệt, Phù Dung các giết thêm một mạng người, đó là mạng của người áo đen bên người Quang Vinh vương.

Nếu không phải quân của hoàng thành quân còn chưa hoàn toàn bị Sở gia quân của Sở Cảnh Mộc thu phục, nàng muốn giết luôn Quang Vinh vương. Nhưng nếu giết hấn, chỉ sợ gây ra náo động không nhỏ nơi biên cảnh. Lúc trước trong lúc bạo loạn nổi lên ở Lạnh Thành, Sở Cảnh Mộc và Phụng Quân Uy không lập tức giết hấn mà chỉ tước hết binh quyền vì nỗi băn khoăn này. Đến lúc đó triều đình ứng phó không nổi, cuối cùng không phải Sở Cảnh Mộc phải ra quân sao...

Bởi vì sự suy tư này, nàng tha Quang Vinh vương một mạng.

Lúc ấy nàng không dự đoán hậu quả của nỗi băn khoăn này sẽ phá hủy hạnh phúc họ thật vất vả và mới giành được.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 92: Tiếng Đàn

Vương phủ. Tây Sương.

Sở Cảnh Mộc dường như vài ngày đã khỏe lại nhiều. Phần lớn do từ nhỏ gân cốt của hấn thật tốt, hơn nữa vương phủ có linh đơn diệu thuốc nên thân thể hồi phục rất nhanh.

Đêm vắng sao thưa, trời thu lạnh lạnh, ban đêm có chút mát mẻ, sa mỏng lay động mờ mờ ảo ảo, có tiếng thở dốc nhẹ nhàng, tiếng động kéo dài ngọt ngào triền miên từ trong nội thất truyền ra, khiến những ngôi sao trên trời cũng xấu hổ ẩn mình vào mây làm cho trời đêm thêm âm thầm vài phần.

Hương hoa lan nhẹ nhàng tỏa ra cả gian phòng, thân hình trắng muốt mềm mại trong mắt Sở Cảnh Mộc càng thêm quyến rũ, những dấu môi hôn âu yếm không ngừng rơi trên người nàng.

“Vương gia.” giọng nói ngọt ngào có chút bất đắc dĩ, Lục Phù ôm cổ hấn, ánh mắt mê ly, “Tha ta đi!”

“Mới một chút đã xin tha!” Sở Cảnh Mộc yêu thương nói, hơi mang theo dục niệm.

Phù dung trong trướng, tràn ngập cảnh xuân.

Thật lâu sau, tình cảm mãnh liệt qua đi, Sở Cảnh Mộc dịu dàng ôm nàng, tìm một tư thế thoải mái cho nàng dễ ngủ. Nàng muốn nằm trong lòng, nhưng hấn không muốn nàng nhìn thấy tám lưng đầy những vết thương dữ tợn.

“Phù nhi. Gần đây ăn ít, ăn uống không ngon sao?” Nhớ tới com chiều nàng chỉ ăn một chút, Sở Cảnh Mộc hỏi.

“Trời lạnh, ăn không vô!” Lục Phù trở mình, đối mặt nhìn hấn cười.

“Gần đây thời tiết lạnh hơn, bảo Tình Nhân nấu canh bổ uống nhiều một chút, thật vất vả mới dưỡng ra một chút thịt. Đừng để đến mùa đông, một chút thịt cũng không còn.”

“Ta sắp biến thành heo con rồi.” Lục Phù cười khê , hấn mỗi ngày đều nhìn chăm chăm xem nàng ăn nhiều hay ít. Nàng ăn càng nhiều, hấn càng vui vẻ giống như chuyện làm nàng ăn com mang lại cảm giác thành tựu cho hấn.

“Bốn vương chưa từng gặp qua heo con xinh đẹp như vậy!” Sở Cảnh Mộc trêu ghẹo, kéo chân bông, vuốt vuốt tóc của nàng, “Một mồi hãy ngủ đi!”

Bình yên dựa vào ấm lò tự nhiên bên người, Lục Phù buồn ngủ nhưng không ngủ được. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bỗng nghe tiếng đàn du dương, nhẹ nhàng trầm bổng, rất êm tai và cuốn hút, cảnh vật như lắng đọng lại.

Đêm lạnh lẽo, Lục Phù mặc dù cảm thấy mệt mỏi, nhưng con buồn ngủ đã biến mất. Nàng mở mắt, ánh mắt trong trẻo không hề có chút buồn ngủ, chớp chớp mi. Hơi thở đều đều bên cạnh truyền đến, Lục Phù cười đứng dậy cầm lấy y phục nơi đầu giường, khoác áo choàng bước ra khỏi nội thất.

Nàng vừa đẩy cửa, một cơn gió lạnh thổi vào mặt thấy hơi lạnh. Trên bậc thang, Tình Nhân và Bốn Nguyệt đang ngồi yên lặng, nhỏ giọng trò chuyện với nhau, nghe thấy cánh cửa mở ra, đều quay người lại, kinh ngạc khi nhìn thấy Lục Phù từ bên trong đi ra.

“Vương phi? Sao lại ra đây?” Hai người nhanh chóng đứng dậy, vì Sở Cảnh Mộc ở lại Tây Sương, Tình Nhân là thị nữ bên người hấn nên cũng ở Tây Sương hầu hạ .

“Băng Nguyệt đâu?” Lục Phù nhìn ánh trăng trong trẻo như nước, những ánh sao sáng lấp lánh trong trời đêm, một vẻ đẹp sáng lạn mê người. Không thấy Băng Nguyệt, Lục Phù bước xuống bậc thang thuận miệng hỏi.

“Băng Nguyệt Đi dạo một vòng, nói muốn nhìn xem ai cao hứng đánh đàn lúc nửa đêm thế này.”

“Nửa đêm , trong phủ có người đánh đàn sao? Tình Nhân, kể bên vương phủ ai ở vậy? Tiếng đàn du dương dường như không có vẻ dừng lại, sâu lắng lắng đọng theo gió truyền tới. Khi thì như ai oán, khi thì cao vút như tâm sự của một thiếu nữ đa tình.

“Khu vực này đều là nhà quyền quý, có lẽ ban đêm nhàm chán muốn giải buồn. Không có việc gì, đêm đã khuya, Vương phi nên vào trong nghỉ ngơi, trời thu gió lạnh . Thời gian người và Vương gia không ở vương phủ, buổi tối chúng ta thường nghe thấy tiếng đàn này, cũng quen rồi. Tình Nhân lo lắng nhìn sắc mặt nàng, thân hình mảnh mai gây yếu khiến người đau lòng, ở trong bóng đêm càng hiện ra vẻ yếu ớt.

Lục Phù cười âm áp nhìn nàng “Thì ra như vậy!”

Lục Phù ngược mắt nhìn sắc trời trong sáng như nước, không nhận được nở nụ cười, cổ tình trêu ghẹo , “Tiếng đàn này rất êm tai, có thể là của một nữ nhân.”

“Vương phi, người đàn cũng không thua nàng ấy.” Bốn Nguyệt nghiêng đầu lắng nghe, bầu môi “Ngày hai người trở về, còn không phải như vậy, gần đây khiến người ngủ không yên.”

“Nói không chừng, khuê nữ nhà ai đang nhớ người yêu.” Tình Nhân cười trêu ghẹo.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ, Băng Nguyệt đi vào đình viện, vừng vàng dừng trước mặt Lục Phù , trên trán đỏ mồ hôi lạnh, hai má hơi đỏ.

“Băng Nguyệt, người đánh nhau với ai vậy ?” Bốn Nguyệt nhìn mặt nàng đỏ ửng, cảm thấy kì lạ kêu lên, từ trước tới nay Băng Nguyệt không bao giờ đỏ mặt, nàng ít khi có vẻ mặt như vậy, thoát nhìn hồng hào rất đáng yêu.

“Nói nhảm!” Băng Nguyệt liếc nàng, đi đến bên người Lục Phù , “Vương phi, sao chưa nghỉ ngơi?”

“Ta ngủ không được nên mới đi ra ngoài dạo!” Lục Phù cười, thông thả cùng các nàng bước đi trong viện , tiếng đàn du dương, cũng có thú vị khác.

“Hôm nay lạnh hơn nhiều, Vương phi nên nghỉ ngơi?” Băng Nguyệt thấy y phục của Lục Phù mỏng manh lên tiếng giục nàng về phòng nghỉ.

“Ta không phải yếu lắm, yên tâm đi!” Lục Phù cười trấn an nàng, thuận miệng hỏi “Ai đang đánh đàn vậy?”

“Đó là một nữ nhân xinh đẹp!” Băng nguyệt nói.

“Ta cũng chỉ biết như vậy!” Bốn Nguyệt lẩm bẩm .

Lục Phù cười nhẹ nhìn các nàng, không lâu sau đến ngồi trong chòi nghỉ mát, bốn phía yên lặng, chỉ có âm thanh của bóng cây lay động vang lên nhẹ nhàng, và tiếng đàn êm tai trong không khí.

“Bốn Nguyệt, Băng Nguyệt, các người theo ta đã nhiều năm !” Lục Phù cười, liếc hai nàng, “Mệt hơn so với đi theo Thất nương không?”

Hai người đều lắc đầu, Bôn Nguyệt xua tay , “Không phiền lụy, đi theo Vương phi rất kích thích, sao mệt được?”

“Sao Vương phi hỏi vậy?” Bông Nguyệt mỉm cười.

“Hai người giúp ta luyện võ và cùng ta chung vai trên thương trường, bất tri bất giác đã nhiều năm trôi qua” Lục Phù cười nhớ lại năm đó khi Thất phu nhân mang hai nàng đến phủ.

Lúc đến phủ, hai người chỉ là những hài tử, vẫn còn tính trẻ con, nhưng họ là người luyện võ kỳ tài được Thất phu nhân chăm trù. Khi Thất phu nhân mang họ vào phủ, phải hai người làm thị nữ bên người Lục Phù.

“Đúng vậy, đã nhiều năm trôi qua !” Bông Nguyệt cũng cảm thán , “Lúc đó nếu không có Thất phu nhân, ta chỉ là một kẻ lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, có lẽ bị mất mạng từ lâu, sao có thể sống đến hôm nay.” Lúc nào ta cũng biết ơn Thất phu nhân”

“Các ngươi có tính toán gì?” Lục Phù cười hỏi, nghĩ lại các nàng tuổi cũng ngang với mình, không lẽ theo bên người nàng đến già.

“Vương phi, người sẽ không đuổi chúng ta đi chứ?” Bông Nguyệt tròn mắt, nhìn chăm chăm vẻ tươi cười trên mặt nàng, “Vương phi, không cần tuyệt tình như vậy, khi hạnh phúc thì không cần chúng ta nữa”

“Nói đi đâu vậy?” Lục Phù nhìn quét qua vẻ mặt ai oán của nàng, “Các ngươi theo ta nhiều năm, tiểu thư nhà các ngươi chỉ muốn tìm chỗ nương tựa tốt cho hai ngươi.”

“Ta không cần, ta đi theo Vương phi là được rồi .” Bông Nguyệt cười nhẹ , liếc Bôn Nguyệt, “Bôn Nguyệt, ngươi muốn thừa dịp này nói với Vương phi không?”

Mặt Bôn Nguyệt ửng đỏ một cách tự nhiên, trong bóng đêm càng thêm xinh đẹp động lòng người. Nàng cùng Bông Nguyệt, cũng là những mỹ nữ trong thiên hạ.

“Bông Nguyệt, ngươi im miệng cho ta!” Bôn Nguyệt đỏ mặt mắng! Có chút quần bách, ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng .

“Trước đây nghe Vương gia nói, cho Tiểu Nhạc thành thân, đối phương là một thiếu nữ thanh tú, không biết Tiểu Nhạc có vừa ý không? Khóe miệng của Lục Phù run run, buồn cười nhìn Bôn Nguyệt đang tức giận bất bình.

“Hắn dám! Ta thách hắn.” Nàng hung hăng nói.

Lục Phù và Bông Nguyệt cười rộ lên, lúc đầu Tinh Nhân không biết vì sao, nhưng liền hiểu ra, áp sát vào người nàng “ Bôn Nguyệt, ngươi cùng Tiểu tướng quân lúc nào cũng bốn mắt nhìn nhau? Như vậy còn muốn dấu?

“Đừng nói nữa. Tinh nhân, đừng hỏi nữa , ta không biết!” tay Bôn nguyệt vuốt vuốt mặt, ngượng ngùng hai má đỏ ửng.

“Tinh Nhân đừng hỏi nữa, mặt nàng có khắc chữ yêu rồi .” Lục Phù cười, “Xem ngày nào tốt, ta cùng Vương gia đứng chủ hôn cho hai ngươi, nhưng ngươi nên bảo Tiểu Nhạc nói với Vương gia”

“Đúng đó.”

“Vương phi.” Bôn Nguyệt mắc cỡ kêu lên, khiến các nàng cười nghiêng ngả.

“Nên làm vậy, nếu không người ta còn tưởng, Bôn Nguyệt của chúng ta muốn gả cho người chờ không kịp, nam nhân cần chủ động trong chuyện này. Vương phi, nên tổ chức một hôn lễ thật náo nhiệt cho họ để mọi người trong phủ cũng vui vẻ theo”

“Tinh Nhân nói đúng lắm, khi Bôn Nguyệt thành hôn, chỉ cần đi từ Tây Sương tới Bắc Uyển cũng gần”

“Ha ha.” Hai người không kiêng nể cười vang khiến mặt Bôn Nguyệt đỏ ửng, trừng mắt Tinh Nhân và Bông Nguyệt đang cười run cả người, mặt hồng lên rất xinh đẹp.

“Ta cảm thấy những ngày sau của Tiểu tướng quân không yên ổn đâu, cưới một tân nương như Bôn Nguyệt” Lập tức có một ánh mắt hung hăng nhìn quét qua, Tinh Nhân vội sửa miệng, “Một tân nương thật hoạt bát”

Lục Phù cười nhẹ, nhìn các nàng vui đùa, cảm thấy thỏa mãn. Bôn Nguyệt cùng Bông Nguyệt đối với nàng vừa là tri kỷ vừa là tỷ muội, hai nàng hạnh phúc, nàng cũng vui vẻ.

Đêm đã khuya . Lục Phù trở về phòng, cởi áo choàng, nhẹ nhàng trèo lên giường, không nghĩ vừa mới nằm xuống đã nhìn thấy ánh mắt Sở Cảnh Mộc cười như không cười, trên nàng “Xem ra, Vương phi còn chưa đủ mệt mỏi”

“Vương gia mệt nên nghỉ ngơi đi!” Lục Phù nháy nháy mắt, cười.

“Cùng hai nha đầu trò chuyện vui vẻ, nói cười Bôn Vương bên trong nội thất cũng nghe được.”

“Chúng ta đang nói chuyện Tiểu Nhạc và Bôn Nguyệt. Vương gia, tìm thời điểm thích hợp làm chủ hôn cho họ đi.” Lục Phù nắm tay hắn, cười nói.

“Có tâm tư suy nghĩ chuyện bọn họ, không bằng bỏ tâm tư cùng Bôn vương.” Sở Cảnh Mộc làm bộ hờn giận trừng mắt liếc nàng, tay bắt đầu không an phận .

Lục Phù kinh ngạc nhìn hấn, nam nhân này thật sự không biết kềm chế. Không phải vừa mới sao thật háo sắc!

“Ta muốn ngủ !” Lục Phù quay đầu chỗ khác, không để ý hấn.

“Không phải không phiền sao? Hay làm chuyện khác, đêm còn dài mà.” Sở Cảnh Mộc cười nhẹ, áp sát vào vành tai Lục Phù , ý đồ rõ ràng mưòi phần, bàn tay không an phận muốn cỡi đai lưng của nàng.

“Nửa đêm rồi, Vương gia không phải muốn đùa giỡn nữ nhân đang hoàng, dân nữ có thói quen ngủ sớm dậy sớm!”

“Hoạt động nhiều, như vậy mới tốt cho thân thể!”

Á. Đồ háo sắc!

Ánh trăng trên cao cũng xấu hổ, trốn vào tầng mây!

Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt trở về phòng, hai người nói chuyện cười đùa. Băng Nguyệt vừa sửa sang lại giường, vừa quay đầu lại cùng Bôn Nguyệt trò chuyện , đột nhiên thân thể cứng đờ.

Đôi mắt trong trẻo của nàng lóe lên một tia quý dị, lấp lánh ánh hồng quang tà mị.

“Băng Nguyệt?” Bôn Nguyệt thấy nàng khom người, cảm thấy kì lạ gọi một tiếng.

Băng Nguyệt vẫn nhìn đăm đăm một chỗ , trong mắt lóe lên tia hồng quang, ánh mắt vô thần giống như hồn vía đang bay tận nơi nào .

“Băng Nguyệt?” Bôn Nguyệt gọi một lần nữa, nghi hoặc đi đến bên nàng.

“Bôn Nguyệt?” Băng Nguyệt đứng lên, vẻ mặt quái dị, dường như nhớ ra điều gì, lắc đầu “Không có chuyện gì đừng lo, không có chuyện gì, đã quá muộn nên nghỉ ngơi!”

“Ừ!” Bôn Nguyệt cũng không để ý, sửa sang giường xong liền trèo lên ngủ .

Đêm khuya mộng lung. Đêm dài yên tĩnh.

Trên giường Băng Nguyệt bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt lóe lên một tia quý dị , ngồi bật dậy, mặt không chút thay đổi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Tiếng đàn.giai điệu du dương vang lên trong đêm thanh vắng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 93: Kinh hồn

Gió mát thổi nhẹ, hoa quế tung bay, xoay tròn trong không trung bay xuống mãn viên.

Hoa Mai Lâu, Lục Phù đang cùng Ly Nguyệt thảo luận chuyện làm ăn của Dao Quang trong những ngày gần đây.

“Mấy ngày qua phía nam có tin tức gì không?” Lục Phù khép sổ sách lại, cười hỏi.

“Có tin của Vô Danh gọi về, không lâu hấn sẽ quay về kinh. Phù Dung các đã phân phó người, toàn lực hỗ trợ tướng quân Mục Phong. Người phụ trách phía nam của chúng ta đã liên hệ với Vô danh”

“Ta biết rồi” Lục Phù ấn ấn vào màng tang, mắt có vẻ mệt mỏi “Vậy được rồi, là lúc Vô Danh nên trở về. Đúng rồi Ly Nguyệt, mùa đông sắp đến, năm nay hạ giá than đá xuống một chút”

” Mỗi năm vào mùa đông, giá than đá đều tăng không ngừng, lần này tại sao lại giảm giá như vậy, nếu giảm giá một phần, lợi nhuận của chúng ta cũng giảm đi một phần” Hi Nguyệt cảm thấy có chút khó hiểu.

Lục Phù cười, ngón tay thon dài chạy nhanh trên bàn toán, những âm thanh đều đều vang lên.

“Năm nay không giống mọi năm, than đá vẫn do Dao Quang cùng Lâm Thị cạnh tranh, nhưng năm nay ngành gốm sứ của Lâm Thị bị thất bại, thiếu tài chính. Vì vậy không có khả năng cạnh tranh với chúng ta, thừa dịp họ không thể quan tâm gốm sứ và than đá cùng một lúc, chúng ta có thể diệt trừ thị trường than đá của họ. Ngày sau, Dao Quang có thể độc chiếm và lũng đoạn việc cung cấp than đá trong kinh thành.” Lục Phù vừa cười vừa nói Lâm gia sắp lâm vào cảnh gió mây đổi sắc.

Nhân dịp này tích trữ nhiều tiền phòng ngừa chiến tranh xảy ra.

“Tốt, ta hiểu rồi, khi trở về sẽ cùng Di Nguyệt và Sở Nguyệt nghĩ ra phương án cụ thể”

Lục Phù gật đầu, cười, thở phào nhẹ nhõm. Ly Nguyệt nhìn sắc mặt nàng, nhếch môi.

“Một chút ta viết phương thuốc đưa cho Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt sắc cho người uống, buổi tối ngủ ngon hơn”

Ly Nguyệt cười, ôn nhuận như ngọc. Đôi mắt Lục Phù hiện ra tơ máu, thâm quầng, cho thấy nàng ngủ không ngon giấc, là đại phu, hẳn như thế nào không biết.

Lục Phù gật đầu, vì nàng mệt mỏi, Ly Nguyệt không ở lâu, sau khi viết một toa thuốc đưa cho Băng Nguyệt ở bên ngoài, liền đứng dậy trở về hiệu thuốc bắc.

Trời chạng vạng, khi Sở Cảnh Mộc đến đón, Lục Phù đang ghé vào bàn ngủ say. Ban ngày xử lý sổ sách, nàng thường chớp mắt một chút. Hắn không đành lòng đánh thức lập tức ôm nàng trở về phủ. Hắn biết, gần đây tinh thần nàng không được tốt, có chút áy náy.

Hoàng hôn rền vang, ánh tà dương đỏ như máu...

Khi Lục Phù tỉnh lại, nhìn mình đang nằm trên giường trong Tây Sương, ngẩn người ra sau đó nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn xuyên qua紗帳 thấy Sở Cảnh Mộc đang dựa vào ghế đệm đọc sách.

Ánh chiều tà rọi vào thật ấm áp.

“Vương gia!”

“Tỉnh rồi? Sao không ngủ thêm chút nữa? Sở Cảnh Mộc đặt quyển sách xuống, kéo nàng qua, đau lòng vuốt vuốt mí mắt nàng “Hoi xanh xao, không phải đang uống thuốc an thần à? Sau khi ăn cơm chiều xong, bảo họ sắc thuốc uống xong ngủ một giấc. Bôn vương hôm nay tuyệt đối không phá người”

“Tốt, tạm thời nghe vậy” Lục Phù cười, mấy ngày nay nghe những lời này nhiều rồi, thật hay giả phải chờ mới biết” Tiếng chim hót ngoài cửa sổ, từng cơn gió thổi vào mang theo mùi hương thơm ngát, thật thoải mái.

Sở Cảnh Mộc ôm Lục Phù, vô cùng thân thiết áp vào má nàng, vẽ đau lòng nồng đậm như tan trong không khí “Hôm nay Bôn vương nhất định không phá người, uống được xong lập tức đi ngủ, ngày mai nếu còn nhìn thấy đôi mắt quầng đen này nữa, ta sẽ dùng phấn trắng thoa lên”

Sự quyết liệt trong lời nói của hắn khiến Lục Phù cười khanh khách, tiếng cười như ngọc nát, trong trẻo rung động.

“Khi nào mới chịu ra ngoài ăn cơm? Từ ngày đó ta đều ở Tây Sương ăn cơm, cũng muốn đi gặp phụ thân! Không phải tha thứ sao? Đã lâu rồi không gặp, Du Nhã ở bên đó người cũng không đi thăm” Thấy tâm tình nàng vui vẻ, Sở Cảnh Mộc nhìn không được hỏi, Lục Phù cùng Sở Văn căng thẳng, hắn ở giữa thật khó xử. Nhưng hắn cũng không muốn bức nàng, nàng có thể buông tha, có thể tha thứ, đó là một kỷ tích.

“Ai nói ta muốn tha thứ?” Lục Phù nháy nháy mắt, không quan tâm cười “Giết phụ thân ta, sao có thể dễ dàng tha thứ, nói không chừng một ngày nào đó ta lấy mạng ông ta”

“Phù nhi!” Sở Cảnh Mộc thấy nàng nghiêm túc, trong lòng run rẩy, việc này vẫn là cái gai trong lòng nàng, hắn lớn tiếng “Không được nói vậy! Không lẽ người không tha thứ phụ thân sao?”

Lục Phù thấy hắn nghiêm mặt tỏ vẻ căng thẳng, biết hắn đang lo lắng. Vừa muốn giải thích, Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt đã bước vào.

“Vương gia, Vương phi, có gì cần dặn sao?”

“Đúng vậy, ta đói bụng, người không muốn bỏ ta chết đói chứ? Lục Phù làm ra vẻ tội nghiệp nhìn hắn làm nũng, có ý không muốn ra ngoài ăn cơm, tâm tình nàng không tốt lắm, không thích hợp gặp mặt Sở Văn. Mặc dù đã cố gắng bảo mình tha thứ, nhưng vẫn còn chút khúc mắc, không phải một hai ngày có thể tan biến.

Sở Cảnh Mộc trừng mắt nhìn nàng, ra lệnh cho các nàng. Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt và Tinh Nhân nhanh nhẹn đi chuẩn bị.

Chỉ một lúc sau, mùi đồ ăn truyền đến, cả gian phòng đều có thể ngửi thấy mùi thơm, khiến người chảy nước miếng.

“Ăn nhiều một chút, gần đây gầy quá” Sở Cảnh Mộc bất mãn nói, gấp mấy miếng tương qua bỏ vào bát của nàng, đầy bàn đều là những món nàng thích,

Lục Phù bắt đầu đi cười cười.

Xem ra nếu không nuôi nàng thành heo con, Sở Cảnh Mộc nhất định không bỏ qua.

Bữa cơm thật ấm áp, trong sự quan tâm và thúc giục của Sở Cảnh Mộc, Lục Phù có thể ăn nhiều hơn một chút.

Sắc trời dần dần tối, Băng Nguyệt bưng chén thuốc, là thuốc an thần buổi chiều Ly Nguyệt viết, hương vị tỏa ra khắp phòng “Mùi gì kì quá, còn đáng nữa!

Mùi này có vẻ kì lạ? Lục Phù đề sát vào mũi ngửi, cau mày “Băng Nguyệt, đây là thuốc gì? Ta nhớ rõ thuốc an thần không phải mùi này?”

“Vương phi, chuyện này người nên hỏi Ly Nguyệt!” Băng Nguyệt ở bên cạnh vừa cười nói vừa sắp xếp đồ đạc. Mặt đường cho dù ngọt cũng không làm tan đi vị đắng, khiến gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

“Thuốc đáng dã tật! Hơn nữa được đều có mùi vị như vậy!”

Sở Cảnh Mộc an ủi vỗ vỗ vai nàng, Tinh Nhân sửa sang giường xong, hắt dầu nàng vào nội thất, hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

Trời còn sớm, Sở Cảnh Mộc vội vàng đi Đông Đình, gần đây thân thể của Hoàng đế không tốt. Mặc dù không quan tâm chính sự, nhưng hấn cũng đề phòng.

Tiểu Nhạc đứng một bên đường như có điều muốn nói, nhưng nói không thành lời, gương mặt tuấn tú đỏ ửng, miệng há ra rồi khép lại.

Lặng im một lát, gương mặt trắng nõn của Tiểu Nhạc đỏ ửng, ngập ngừng, âm thầm nhìn nét mặt của Sở Cảnh Mộc. Dường như tâm tình của Vương gia không tệ, lúc này nếu nhắc tới chuyện hôn sự của hấn và Bôn Nguyệt, chắc sẽ đồng ý?

“Vương gia, ta.”

“Làm gì ấp a ấp úng, có chuyện gì nói đi.” Sở Cảnh Mộc không quay lại, thân nhiên nói, vẫn nhìn chăm chăm vào mớ công văn, đang nghĩ tới sự kiện khác.

Nên là lúc Quân Úy đăng cơ !

Quang Vinh Vương gần như không còn chỗ dựa, chỉ có hư danh Vương gia của mình. Sở Cảnh Mộc kinh ngạc vì sao hấn có thể bình tĩnh như vậy. Lúc trước tìm hấn hợp tác, rõ ràng nhìn thấy tham lam và dục vọng trong mắt hấn.

Vì sao khi mất hết tất cả, hấn không có hành động gì?

Chờ đợi dường như không còn ý nghĩa, hay hấn đã chấp nhận số phận của mình? Điểm này gần như không có khả năng, như vậy vì sao? Nhìn thấy Sở Cảnh Mộc giống như đang tự hỏi, Tiểu Nhạc nuốt những lời muốn nói vào, miệng há ra khép vào, nghĩ đến dao trì vắng lặng trong Tây Sương, vẫn lạnh lẽo như cũ, nhớ đến vẻ bất mãn của Bôn Nguyệt, nhìn không được nói” Vương gia muốn nhờ Phù dung trông lại trong Tây Sương không, Tây Sương có chút lạnh lùng, Đông Đình, Bắc Uyển và Nam Viên cũng vậy.

Sở Cảnh Mộc ngược mắt liếc hấn, gương mặt thanh nhuận trở nên nhu tình “Còn nhớ rõ trước kia Phù dung trong phủ như thế nào có không?”

Tiểu Nhạc ngăn người “Do tự tay Vương gia trồng, từng cây từng cây”

Chuyện ngày, người trong phủ đều nhớ rõ. Năm ấy vào mùa xuân, từng gốc từng gốc trong vương phủ đều là Phù dung, không cần người giúp, Tiểu Nhạc nhớ rõ khi đó trên mặt Sở Cảnh Mộc vẻ tươi cười so với ánh mặt trời còn sáng lạnh hơn, còn vẻ chờ mong trong ánh mắt thì sâu như biển cả.

“Năm nay muộn rồi, chờ xuân sau đi, chờ sang năm ta tự mình trồng” Sở Cảnh Mộc nhìn lục bình trôi nổi trong ao nở nụ cười. Dường như có thể thấy cảnh sang năm hoa nở đầy dao trì, Phù Dung khoe sắc mừng hạnh phúc của họ. Bóng đêm như trù, sắc trời mát mẻ, những đám mây đang nhẹ nhàng trôi, ngay cả ánh trăng cũng dấu mình dưới tầng mây, không thấy ánh sáng, chỉ có vài ngôi sao rải rác, tạo thành một cảnh đêm đẹp nhưng có vẻ thê lương.

Trời mùa thu, bóng đêm có vẻ tiêu điều

Đông Đình trở lại yên tĩnh. Tiểu Nhạc đã về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn một mình Sở Cảnh Mộc, ánh nến trong thư phòng mờ ảo, chiếu lên một bên mặt trầm tư của hấn. Mãn nguyệt mong nơi cửa sổ lay động, Sở Cảnh Mộc trầm ngâm, có một bóng đen đi vào Đông Đình, ánh mắt Sở Cảnh Mộc chợt lóe lên, hấn đã tiến vào, một thân áo xanh, đuôi lông mày lạnh lùng.

“Mị Ảnh, Quân Úy có chuyện gì?”

Mị Ảnh khom người thỉnh an, trong ánh mắt lạnh như băng không có cảm xúc “Hoàng tử nói, muốn Vương gia diệt trừ Lưu Tự!”

“Diệt trừ Lưu Tự? Sở Cảnh Mộc thắc mắc cau mày, hỏi “Mặc dù Lưu Tự là người của Quang Vinh Vương, nhưng hấn chỉ là cây cỏ đầu tường, giữ lại so với diệt trừ càng thêm hữu dụng”

“Phó thống lĩnh Vân Nhạn đã quy thuận tứ Hoàng Tử, năng lực hay trình độ đều mạnh hơn Lưu Tự, giết Lưu Tự là biện pháp ngắn gọn nhất”

Sở Cảnh Mộc trầm ngâm một lát, gật đầu “Ta biết rồi, chuyện này ta sẽ làm thoả đáng!”

“Thuộc hạ cáo lui!”

Đêm bắt đầu im lặng. Tây Sương, Lục Phù cảm thấy khó ngủ, lăn qua lăn lại không ngủ được. Một cơn gió lạnh thổi qua, trán cảm thấy mát mẻ, mới phát hiện toàn thân nàng vừa đổ mồ hôi lạnh.

Trong bóng đêm nặng nề, tiếng đàn bắt đầu vang lên, từ từ lớn dần, hơi có điểm cao vút khác thường. Trong thư phòng Sở Cảnh Mộc không chớp mắt nghiêng tai lắng nghe một chút, mặc dù không để ý lắm, mí mắt vẫn giật giật. Nửa tháng gần đây, mỗi ngày hắn nghe đã muốn trở thành thói quen, nhưng hôm nay có chút bất an.

Hắn lắc lắc đầu, không quan tâm nữa.

Sau khi nghe thấy tiếng đàn, Lục Phù vẫn không ngủ được, sắc mặt bắt đầu hiện ra một màu đỏ ửng không tự nhiên.

Mồ hôi lạnh ướt đầm cả người, thân mình trong chăn trở nên nóng rực, hai má đỏ ửng, đôi môi trắng bệch như tờ giấy.

Nàng bỗng nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt có vẻ quang mang kinh ngạc xẹt qua, những mũi nhọn lạnh lẽo khát máu theo tiếng đàn trầm bổng, từ từ ngưng tụ trong mắt.

Những mũi nhọn lạnh lẽo ngày càng ngưng tụ dày đặc trong mắt Lục Phù, vẻ tàn nhẫn và khát máu như đan vào nhau toát ra sát khí khiến người sợ hãi.

Đôi mắt đỏ giống như ma quỷ, khủng bố vô cùng. Vẻ trong trẻo đen láy không áp chế được hồng quang, nàng giống như một con búp bê, ở trên giường ngời bật dậy.

Giết Sở Vân!

Giết Sở Vân!

Những lời này như ma chú từng đột từng đột vang lên trong đầu nàng.

Lục Phù xốc chăn bông, ánh mắt trở lại trong veo, bước xuống giường, cứng đờ đi về phía cửa, cánh cửa chỉ nha một tiếng nhẹ nhàng mở ra. Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt quay đầu lại, tỏ vẻ kinh ngạc.

Ngước mắt nhìn sắc trời, Bôn Nguyệt khó hiểu hỏi, “Vương phi, đã trễ thế này, người còn muốn đi đâu?”

Lục Phù cười nhẹ, môi cong lên, gương mặt thanh tú không nhìn ra vẻ khác thường, ầm ầm tươi cười như thường “Vương gia còn chưa trở về phòng, ta đi Đông Đình xem, các người ngủ sớm đi”

Không đợi các nàng phản ứng, Lục Phù bước ra ngoài.

“Có lẽ Vương phi mới vừa tỉnh ngủ!” Băng Nguyệt cũng nhìn ra, có chút lo lắng thờ dài, ngồi xuống bậc thang, “Chờ hai người họ trở về, chúng ta mới nghỉ ngơi!”

Đám mây đen kịt bay bay ở cuối chân trời, chuyển động bất an, những ngôi sao cũng trốn vào mây, tỏa ra ánh sáng ảm đạm, bóng đêm như muốn che dấu tất cả tội ác và âm mưu.

Vài tiếng âm u lạnh lẽo xẹt qua ngọn cây, khiến chim chóc đang ngủ ngẫu nhiên kêu lên

Đêm tĩnh lặng không có sự sống, trong vẻ yên tĩnh lộ ra vẻ tĩnh mịch.

Đêm dài yên tĩnh, mọi người đang say trong giấc mộng, một dáng người mảnh mai chậm rãi đi vào đình viện nơi Sở Vân ở, từ từ, cười lạnh như băng, trong đôi mắt hồng quang khi thì hiện lên khi thì biến mất.

Trên bậc thang trước cửa, hai người thị nữ đang ngủ gà ngủ gật, khi bóng đen của Lục Phù bao phủ hai người, một người giật mình tỉnh giấc ngước mắt nhìn sợ hãi kêu lên “Vương . . .”

Chữ phi còn chưa thốt lên, Lục Phù cười lạnh, điểm huyệt ngủ của nàng, người thị nữ bên cạnh cũng ngã xuống bậc thang lạnh lẽo.

Lục Phù đẩy cửa bước vào, ánh nến trong phòng lóe lên mờ ảo. Có tiếng thở bên trong truyền ra, nàng cười, nhưng đó là vẻ tươi cười trống rỗng, vừa muốn bước vào, bỗng nhiên, hồng quang trong mắt tan biến, từng cơn đau đầu từ từ lan tràn, tư tưởng bị người không chế cùng phản kháng trong đầu không ngừng giằng co quyết liệt trong chỗ sâu nhất, từng cơn đau nhức dữ dội khiến đầu nàng như muốn nổ tung.

Giết! Giết!

Phù nhi. Tĩnh lại.

Sát ý tàn nhẫn cùng giọng nói lo lắng dịu dàng trong đầu cô sức giằng co, như có hai người đang giơ đao kiếm chém giết nhau, một đao một kiếm, đều khắc vào trên gáy của nàng . . .

“A. ĐỪNG.” Một tiếng thở nhẹ, Lục Phù ôm đầu thật chặt, thân mình chậm rãi ngồi xuống , đầu đầu khiến nàng cắn chặt môi, “ĐỪNG. Mau dừng lại.”

Sự đau đớn như đứt ruột đứt gan truyền đến, Lục Phù thống khổ đôi mắt ướt át, hai tay không ngừng vuốt vuốt gáy của mình, một cái vuốt so với một cái càng dùng sức mạnh hơn, lại vẫn như cũ không làm giảm bớt cơn đau đớn thống khổ kịch liệt trong đầu.

Giọng nói lạnh lẽo đầy ma lực và giọng nói dịu dàng của Sở Cảnh Mộc không ngừng đan vào nhau, không ngừng cấu xé thần kinh của nàng, đau đến nỗi hai chân nàng mềm nhũn, ngồi bịch xuống đất, ôm chặt lấy đầu mình, trầm thấp rên rỉ .

Sở Vân đang ngủ trong nội thất, bị âm thanh trầm thấp thống khổ làm bừng tỉnh, nhanh chóng đứng dậy, khoác vội trường bào chạy ra nội thất, liếc một cái liền thấy Lục Phù đang quỳ rạp xuống đất, đau khổ khiến toàn thân run rẩy, đổ mồ hôi lạnh từng cơn, hai bàn tay nhỏ bé không ngừng đánh vào gáy của mình.

Cố đè nén kinh ngạc , Sở Vân bước nhanh đến gần nàng, “Phù nhi, ngươi bị gì vậy?”

“Đầu đau quá!” đau đầu dữ dội làm cho tâm trí Lục Phù hơi thanh tỉnh, không ngừng vuốt vuốt đầu mình, dường như làm vậy có thể giảm bớt cơn đau.

“Phù nhi, đừng đánh mình , người tới a. Nhanh đi kêu Vương gia lại đây!” Sở Vân không kịp suy nghĩ, cầm lấy tay nàng, loại lực đạo này, cho dù không có việc gì cũng bị nàng đánh tan.

Giọng nói cao vút đầy vẻ lo lắng như kim châm đâm vào đầu Lục Phù, nhện không được đau đớn khiến thần trí nàng bắt đầu được tự do. Lục Phù ngược mắt lên, trong mắt là một mảnh huyết khí màu đỏ tươi.

Giết hắn!

Giết hắn!

Sở Vân chống lại ánh mắt nàng, kinh hãi, cuối cùng ý thức được nàng không bình thường. Lục Phù dùng hết sức giãy ra khỏi sự kiềm chế, một chương chụp lấy gáy ông, Sở Vân cuống quýt kinh ngạc nhìn nàng từ trên mặt đất đứng dậy.

Dung nhan tuyệt sắc tràn đầy sát ý, ánh mắt màu đỏ, khiến người sợ hãi. Sự lạnh lẽo toát ra từ người nàng lan tràn trong không khí.

“Phù nhi, ngươi bị gì vậy?”

Sát khí trên người Lục phù càng ngày càng đậm, càng ngày càng tăng, đôi mắt đỏ ngầu, khủng bố lạ thường.

“Phù nhi.” với kiến thức rộng rãi Sở Vân chỉ cần liếc sơ cũng biết nàng bị người khác khống chế, ông không ngừng gọi muốn làm nàng tỉnh lại.

Chương phong như bóng với hình đánh tới, từng chiêu tàn nhẫn trí mạng.

Sở Vân lắc mình, không dám cùng nàng đối mặt, gần đây nội lực của ông so với nàng cao hơn rất nhiều, sợ chọi thắng sẽ khiến nàng bị thương , chỉ có thể thủ chứ không tấn công

Lục Phù giống như điên cuồng, dùng toàn lực ra tay không chút tình cảm, chiêu thức hỗn loạn, chỉ dựa vào sự điên cuồng để duy trì động tác của mình, thật kì dị, thời gian trôi qua, từ đàn điên như có dòng nước âm rót vào, kích thích tất cả năng lực trong người, ra chiêu như bão táp, thật mạnh mẽ.

Sở Vân kinh hãi, không thể tin nhìn ánh mắt điên cuồng của nàng, thầm kêu không xong rồi.

Thật độc ác, đó là cổ độc!

Cổ độc có thể khiến nội lực của nàng trong thời gian ngắn gia tăng mãnh liệt, từng trận chương phong xẹt qua hai má ông. Ông có cảm giác buồn rầu, cảm thấy ngày càng mệt mỏi, nhưng chiêu thức của Lục Phù ngày càng thêm bức bách.

Tình huống đảo ngược rất nhanh.

Từ lúc đánh nhau, hai người từ bên trong lôi kéo ra bên ngoài, hai người thi nữ trên bậc thang không hề hay biết.

“Phù nhi. Tỉnh, tỉnh lại!” Ông không ngừng la lớn, lúc này ông không phải lo mạng của mình, mà chỉ quan tâm sau khi giết ông, hạnh phúc nàng và Sở Cảnh Mộc thật vất vả mới có được sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt, bất an lo lắng làm ông phân tâm. Trong lúc vô ý bị một chương của Lục Phù đánh trúng ngực, máu tươi tràn ra khoe môi, nhỏ xuống thấm ướt y phục.

Trong lúc bất đồng giọng nói của Sở Vân lọt vào tai, Lục Phù sửng sốt, chợt dừng tất cả động tác, đôi mắt đỏ ừng từ từ khôi phục lại vẻ trong trẻo, mờ mịt nhìn bốn phía.

Nhìn chăm chăm vào hai bàn tay mình rồi từ từ nhìn nét mặt tái nhợt của Sở Vân.

“Ta đang làm gì?”

Bước chân của Sở Vân có chút loạng choạng, khóe môi mỉm cười “Cuối cùng đã tỉnh lại”

“Gia Gia !” Thấy bước chân của ông hơi loạng choạng, Lục Phù kinh hãi, chạy tới đỡ , áy náy nhìn ông suy yếu vô lực “Thật xin lỗi”

Sở Vân khoát tay, cười yếu ớt, “Không liên quan đến ngươi, đừng nên tự trách!”

“Ta.” Lục Phù vừa muốn nói gì, tiếng đàn bỗng truyền đến, cao vút và bén nhọn, ma tính trong lòng của Lục Phù lại bộc phát, so với lần trước càng thêm điên cuồng và khát máu. Sở Vân vừa nghe tiếng đàn liền biết không xong, khoảng cách quá gần, ông không thể trốn thoát móng vuốt của Lục Phù đột nhiên vươn tới.

Tất cả đều dừng lại.

Tiếng đàn ngừng lại, tiếng đánh nhau ngừng lại, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Tay phải Lục phù xuyên qua ngực trái của Sở Vân, đó là phương pháp giết người cũ của nàng, móc trái tim.

Mắt của Sở Vân tròn trũng, bên môi ẩn chứa một chút lo lắng tự nhiên, thân thể từ từ lạnh như băng.

Màu đỏ trong mắt Lục Phù biến mất, không thể tin nhìn và cảm giác từ tay phải của mình. Ấm áp.

Máu thật ấm.

Ánh mắt của nàng từ trên mặt chậm rãi nhìn xuống ngực ông, nơi đó, máu không ngừng trào ra, nhuộm đỏ mặt đất. Tim Lục Phù như muốn vỡ ra, cảm thấy mờ mịt, gió lạnh thổi phát qua, lạnh như băng tiến vào cơ thể.

Bỗng nhiên nàng buông tay phải, máu tươi tuôn ra như suối thấm đẫm cả mặt đất.

Chân Lục Phù mềm nhũn, quỳ rạp xuống, kinh ngạc nhìn hai bàn tay mình, lạnh như băng, dử tợn, bàn tay này, vừa xuyên qua một thân thể, máu ấm áp trào ra... Thật hồng, chất lỏng ấm áp, vẫn còn dính trên tay nàng... tay nàng đều là máu! Tay nàng đều là máu.

Lục Phù đỡ đầu nhìn Sở Vân đã chết. Cả người nàng như bị nhấn chìm xuống hầm băng. . .

Cho đến khi nghe được một tiếng thét kinh hãi.

Nàng mới từ từ định thần lại, ánh mắt chậm rãi chống lại ánh mắt của thân ảnh thanh nhuận nơi cửa. . . .

Như cách một biển rộng mênh mông.

Khóe môi của nàng phát ra trận cười ha hả.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Nàng hiểu được, hạnh phúc của mình đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 94: Tuyệt vọng

Bóng đêm đen kịt, sự tuyệt vọng bao phủ lấy mọi người. Không ai dám thở mạnh, chỉ đứng yên sững sờ thật lâu. . .

Bước chân của Sở Cảnh Mộc từng bước từng bước thõng thả đến gần.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Sở Vân đang nằm trên mặt đất, không hề chớp mắt, làm như nhìn không thấy Lục Phù ở bên cạnh, bước chân của hắn rất nhẹ, từng bước dẫm nát trái tim nàng gây ra từng cơn đau mãnh liệt.

Nàng giết phụ thân hắn kính trọng nhất!

Tuyệt vọng như từng con thủy triều ập tới, từng trận bao phủ lấy nàng, cuối cùng họ vẫn đi trên con đường này.

Có ai so với nàng càng hiểu rõ hơn mối thù giết cha không đội trời chung, có ai so với nàng càng hiểu loại hận này, ngày đêm hành hạ thân thể và tinh thần, có ai so với nàng hiểu rõ tâm tình trong giây phút này của Sở Cảnh Mộc...

Đó là sự tuyệt vọng và tuyệt vọng!

Băng Nguyệt chạy nhanh hơn hần vọt tới trước mặt Lục Phù, khiếp sợ gần như biến mất, chỉ còn lại lo lắng. Bôn Nguyệt cũng chạy qua, kéo Tình Nhân cản dẫn, sau đó bước tới bên người Lục Phù. Chỉ có Tiểu Nhạc vẫn còn sững sờ đứng đó, không cử động nhìn vết máu trên mặt đất trong đình viện

“Vương phi, sao lại thế này?” Băng Nguyệt thấy nàng giống như si ngốc, không cử động ngồi dưới đất, nhanh chóng nâng nàng dậy, nhưng hai chân Lục Phù mềm nhũn như không xương, diu không đứng dậy được, không nói một lời chỉ lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt đăm đăm nhìn bước chân của Sở Cảnh Mộc đang đi đến gần Sở Vân.

Tại đây ngoài hơi thở trầm trọng còn có tuyệt vọng như lan tỏa trong không khí, phiền não tràn ngập khắp nơi.

Sở Cảnh Mộc phủ phục bên thi thể của Sở Vân, trên môi ông còn hiện ra vẻ lo lắng thật rõ ràng, hai mắt mở lớn giống như chết không nhắm mắt. Trước ngực có lỗ thủng đầy máu, như ma quỷ mở miệng máu rộng miệng muốn nuốt hết cả thể gian.

Tay Sở Cảnh Mộc nhẹ vuốt mắt ông, đôi mắt Sở Vân cuối cùng nhắm lại. Cũng mang trái tim Sở Cảnh Mộc nhốt vào hàm băng, không thấy ánh mặt trời, lạnh tận xương tủy, lạnh đến cứng đờ.

Như có một bóng ma bao phủ lòng mọi người, chỉ có tiếng gió thổi lá cây... âm thanh vang lên xào xạt...

“Phù nhi, ngươi đang làm gì? Vì sao phải làm như vậy?” Giọng của Sở Cảnh Mộc khàn khàn, cổ họng nén bi thương cùng phẫn nộ. Hơi trầm thấp, nhẹ nhàng, giống như hần không biết hận.

Giết phụ thân của ta, đâu dễ dàng tha thứ, nói không chừng có ngày ta sẽ lấy mạng ông ta.

Những lời nói ấy đã trở thành sự thật, những lời nói bình thường kia đã trở thành sự thật!

Nàng thật sự giết phụ thân hần!

“Không phải...” Lục Phù muốn giải thích nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Nói không phải nàng cũng không được vì sự thật rành rành, chính tay nàng giết người. Lục Phù cúi đầu, bàn tay dử tợn đập vào mắt, nàng muốn lau vết máu càng khiến cho cả bàn tay dính đầy máu tươi. Hai mắt nhắm lệ viên quanh khóe mắt, nàng cố ngăn không cho chúng rơi xuống.

Bàn tay phải giống như ma quỷ dử tợn, hủy diệt hạnh phúc của nàng, chính nàng cũng không hiểu, vì sao mình giết Sở Vân. Chuyện vừa mới xảy ra nàng hoàn toàn không nhớ được gì.

Chỉ nhớ rõ bàn tay này xuyên qua thân thể ông ta, và sự ấm áp của máu.

“Vì sao làm như vậy?...” Lục Phù thất thần lắm lắm. Dung nhan tái nhợt như tờ giấy trắng, như hàn mai trong mùa đông, diễm lệ mà yếu ớt.

Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc chậm rãi từ trên người Sở Vân nhìn lên, dừng lại nơi bàn tay đầy máu của nàng, mạnh mẽ đẩy Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt ra, nắm lấy vai nàng, điên cuồng lắc mạnh, trong mắt đỏ ừng “Vì sao? Phù nhi, nói cho ta biết tại sao làm như vậy? Vì cái gì...?”

“Vương gia, mau buông tay, người làm đau Vương phi!”

“Đau? Nàng có tim sao?” Sở Cảnh Mộc giận dữ nói, đôi mắt như phun ra lửa nhìn nàng. Hai tay mạnh mẽ không ngừng lắc bả vai nàng. Đối với Lục Phù, hần chưa từng có hành động thô bạo và hận như thế, “Phù nhi, ngươi gạt ta?” Ngay từ đầu đã gạt ta đúng không? Biết canh phòng trong vương phủ lời lòng, người thừa cơ giết phụ thân ta, người... Thật sự...?”

Phù dung huyết án, hần hỏi nàng sẽ xuất hiện nữa không, nàng nói không biết.

Hỏi nàng buông tha thù hận không, nàng nói không có.

Thì ra vẫn không tha thứ.

Trong giây phút này, một sự tuyệt vọng sâu sắc nảy sinh trong lòng Sở Cảnh Mộc, che dấu tất cả tình cảm chân thật của hần, trái tim lạnh như băng một lần nữa rơi xuống vực sâu, lạnh lẽo và tăm tối.

Sở Cảnh Mộc bỗng nhiên cảm thấy hần chưa từng hiểu nàng.

Hần nghĩ nàng đã mềm lòng, không hề tưởng tượng cục diện hôm nay.

Giờ phút này, tim hần như bị nàng xé thành từng mảnh vụn..

“Chân tướng gì?” Sắc mặt của Lục Phù trắng như sương, đôi mắt không hồn, mờ mịt, còn có tinh mạch khiến nổi huyệt của hắc biến thành phần nộ.

“Khi nào thì ngươi mới không mang theo sa che mặt để sống. Lữ Phù Nhã! Vì sao mỗi khi ta đến gần, ngươi hẳn tâm đầy ra, dẫn đến cục diện không thể cứu vãn như ngày hôm nay?”

“Không thể vãn hồi?” Nhỏ giọng than thở, Lục Phù cảm thấy nặng nề, trong lời nói của hắc, một lần lại một lần khiến nàng muốn khóc, muốn kêu oan, nhưng không khóc được, mà muốn ngăn cũng không được.

Nàng không tin, tình sâu như vậy đánh không lại một âm mưu hoàn mỹ.

“Thật hy vọng. Bôn vương chưa từng quen biết ngươi.”

Lòng Sở Cảnh Mộc đầy áp lực và thống khổ thốt ra một câu. Lục Phù ngược lên, không chút che dấu nhìn vào con ngươi màu nâu của hắc, không còn thương yêu, không có cung chiều, càng không có quý trọng. . . Chỉ có hận thù. . .

Nhẹ nhàng một câu. Giống như mũi tên xuyên qua tim nàng.

Lòng nàng đang rỉ máu, từng giọt từng giọt, trầm trọng mà bi ai cô tịch, giống như ánh hoàng hôn đỏ như máu.

Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt đắm đắm nhìn họ, âm thầm rơi lệ, cảm nhận được hạnh phúc thật vất vả có được một lần nữa phân ly.

Họ dường như có thể nhìn thấy hai trái tim đang rỉ máu từ một vết thương thật sâu. .

Không nói một lời, ánh mắt đau thương của Lục Phù càng khiến lòng của hắc biến thành biển lửa mê mông. Hắc nghĩ cho dù lừa gạt, cũng tình nguyện nghe nàng giải thích. Sở Cảnh Mộc đau khổ nghĩ. Hắc hy vọng nàng có thể giải thích, ít nhất điều đó cho hắc biết nàng có ý muốn cứu vãn hạnh phúc của họ.

Nhưng Lục Phù không nói gì, rằng hắc nghiêng chặt lại, chứng tỏ nàng đã nhận tất cả.

Hận, không thể khống chế được ngưng tụ, lan ra trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, càng kích thích sự hận thù của hắc, lý trí hoàn toàn biến mất, đôi mắt như biển hiện lên vẻ tàn nhẫn. .

Bỗng nhiên. . . tay hắc không thể khống chế bóp lấy cổ họng của nàng. . . dùng sức thật mạnh. . .

“A.” Lục Phù kêu lên đau đớn, lực đạo từ bàn tay hắc buộc đầu nàng ngược lên, không khí bốn bên như loãng ra. Mạch máu trên cổ nổi lên thật rõ ràng.

“Vương phi.” Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt kinh hãi đồng loạt xuất ra một chiêu, mang theo gió lạnh lao thẳng tới tay Sở Cảnh Mộc, đáng tiếc hắc chỉ cần một tay cũng có thể đối phó các nàng.

Tay trái bóp chặt yết hầu của Lục Phù, tay phải không ngừng cùng Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt đánh trả. Ánh mắt đau khổ, lạnh như băng vẫn không di chuyển nhìn hai má đỏ ửng của Lục Phù, dường như hắc muốn thăm dò điều gì trên mặt nàng.

Hắc thật sự muốn giết nàng.

Nếu có một ngày, ta giết phụ thân ngươi, ngươi sẽ hận ta sao?

Không biết, Phù nhi, đừng ép ta!

Thì ra.Nàng đã biết câu trả lời!

Là hận thấu xương.

Có thể thử tin ta một lần không?

Những lời này, nàng nuốt hết vào bụng, vừa định mở miệng, nhưng đôi môi đỏ mọng chỉ có thể mấp máy, lực đạo trên tay của Sở Cảnh Mộc lại tăng thêm vài phần, câu nói kia bị nuốt xuống, nói không nên lời.

“Đừng.” Nét mặt của Du Nhã trắng bệch nghiêm lại. Đọc theo đường đi nghe Tinh Nhân giải thích tình huống, nàng kinh hãi vội vàng chạy đến, mặt trắng bệch không vì gấp gáp mà trở nên đỏ ửng, trái lại trắng như sương.

Vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy khóe mắt của Lục Phù rơi lệ, trái tim nàng như bị người đâm một dao, sợ hãi chạy qua. Vì có nàng ở đây, Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt sợ làm nàng bị thương lập tức dừng tay. Sở Cảnh Mộc vẫn không nhúc nhích, lúc này gương mặt tuấn tú giống như Diêm vương, tay vẫn xiết chặt làm hơi thở của Lục Phù càng thêm dồn dập đau khổ, nhưng nàng vẫn không vùng vẫy, chỉ lặng lẽ nhìn hắc, lệ từ khóe mắt rơi xuống từng giọt từng giọt. . .

Về bị thương trong mắt ngày càng sâu. . . Ánh mắt càng thêm ngơ ngẩn. . . con ngươi gần mất đi tiêu điểm. . .

Không phải ý của ta, thật sự không phải ý của ta, ta không muốn giết ông ấy, Cảnh Mộc, ta không muốn giết người.

Ở trong cung, ta quyết định buông tha tất cả, không đành lòng làm người đau, cũng không dũa thương người có liên quan đến người.

Ta không độc ác ...như vậy !

Không có.

“Cảnh Mộc ca ca, mau buông tay, Phù nhi sắp không thể thở nổi” Du Nhã muốn gỡ tay hắn ra khỏi cổ Lục Phù, nhưng đáng tiếc có lòng không đủ sức. Nhìn Lục Phù đỏ mồ hôi lạnh đầm đìa, nàng gấp đến nỗi rơi nước mắt, “Cảnh mộc ca ca, mau buông tay. Van cầu người, mau buông tay được không? Phù nhi Phù nhi sẽ chết , Ta van cầu người.”

Gương mặt thanh lệ mất đi vẻ nhu hoà, mất đi vẻ xinh đẹp thanh nhã, lúc này nàng chỉ là một tỷ tỷ đang đau lòng muội muội.

“Vương gia, xin người hãy buông tay, đó là Vương phi người thương yêu nhất!” Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt tự biết đánh không lại hắn, lập tức quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu.

Những tiếng cầu xin tha thứ không lọt vào tai Sở Cảnh Mộc, trong mắt hắn chỉ có vẻ tàn nhẫn ngày càng sâu. Với Lục Phù, cho dù trước đây biết nàng lừa gạt, lợi dụng, cũng chưa từng có ánh mắt tàn nhẫn như lúc này. Trong đầu không ngừng quay cuồng hình ảnh tay Lục Phù xuyên qua ngực Sở Vân và ánh mắt trợn trừng của ông.

Tất cả sự việc chung quanh đều không lọt vào tai hắn, chỉ có gió lạnh không ngừng gào thét giận dữ.

“Sở Cảnh Mộc! Buông tay !” Du Nhã gấp đến nỗi hét lên khi nhìn thấy hơi thở mỏng manh của Lục Phù

“Vương gia. Mau buông tay Giết Vương phi, người sẽ hối hận cả đời !” Tiểu Nhạc cũng sợ ngây người, liếc mắt tinh ý nhìn thấy vẻ tàn nhẫn nhưng đầy nước mắt trong mắt Sở Cảnh Mộc.

Giết Lục Phù xong, hắn biết, hắn cũng bị hủy theo.

Sở Vân một người chết, ba chủ nhân của vương phủ bị hủy.

“Sở Cảnh Mộc!” mắt Du Nhã sưng đỏ lên, giống hoa anh đào, phần nộ trùng hắn, nhận thấy trong mắt hắn không còn lý trí, cảm thấy sợ hãi, linh cơ lóe lên.

Tay nàng vùng lên, cổ hết sức tát vào má hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 95: Hận cùng Yêu

Một tiếng bóp vang lên trong đêm, mạnh đến nỗi bàn tay mềm mại của Du Nhã trở nên đỏ ửng, ửng ửng đau, không chỉ bàn tay mà cánh tay cũng đau, có thể thấy nàng đã dùng bao nhiêu sức.

Hai má thanh nhận của Sở Cảnh Mộc đỏ ửng, tâm trí tỉnh táo hơn, nhìn hơi thở yếu ớt của Lục Phù rồi nhìn tay mình, đột nhiên buông tay ra, như chạm phải lửa, nhanh chóng rút tay về

“Phù nhi.” Hắn kinh hãi ngã ngồi trên đất, mặt Lục Phù tái nhợt, giống như có nước nóng chảy qua tim hắn, trong lòng chấn động. . .

Trời ơi! Hắn thật sự muốn giết Phù nhi.

Giết người hắn quý như mạng sống của mình

Thân thể nhanh hơn suy nghĩ muốn chạy qua nâng nàng dậy vì yêu thương đã thấm vào tận xương tủy đã trở thành một loại bản năng. Nhưng hai bàn tay dính đầy máu kia khiến hắn dừng lại, cảm nhận không khí lạnh lẽo..

Du Nhã nhanh chóng nâng Lục Phù dậy. Đau lòng rơi lệ, lau mồ hôi lạnh trên trán Lục Phù đang sắp rơi vào hôn mê.

Băng Nguyệt, Bôn Nguyệt nhìn thấy Sở Cảnh Mộc buông tay, lập tức đứng dậy đến bên người Lục Phù. Băng Nguyệt vươn tay truyền nội lực cuộn cuộn như rót vào cơ thể Lục Phù.

Có tiếng động, hai thị nữ trên bậc thang đang dần dần tỉnh lại. Bôn Nguyệt nhặt hai hòn đá trên mặt đất, thăm vắn nội lực, điểm huyệt ngũ của họ.

Vì đêm khuya, chỉ có vài người biết chuyện này, càng ít người biết càng tốt, ở đây đều là người có thể tin cậy, sẽ không nói bậy bạ, để cho Sở Cảnh Mộc có sự lựa chọn.

“Người thất thần làm gì? Đi ra cửa canh giữ , đừng cho người tới gần!” Bôn Nguyệt đẩy Tiểu Nhạc về phía cửa.

Tiểu Nhạc phản ứng lại , nhìn mặt Sở Cảnh Mộc không chút thay đổi, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Lục Phù ho một tiếng, tỉnh lại, nhìn ánh mắt lo lắng của Du Nhã ngẩn lệ, đang dịu dàng ôm lấy như muốn truyền hơi ấm cho nàng

Trên cổ hiện ra vết bầm dử tợn, nổi bật trên làn da trắng nõn , càng thêm ghê sợ.

Ma tính từ từ biến mất, trong bóng đêm thân mình yếu ớt của Lục Phù hiện ra vẻ bất lực và yếu ớt, một thân đầy máu nhấc nhờ Sở Cảnh Mộc mền tàn nhẫn vừa rồi.

Hắn nghĩ cả đời cũng không thể nào quên được một mền vừa rồi, chính tay thê tử móc lấy trái tim của phụ thân mình, còn có tia máu đỏ thẫm như hoa mai phun ra, thật thê lương.

Thật đau!

Hắn đau lòng! Đau lòng vì nữ nhân ♥♥a mới giết phụ thân hắn!

Còn vì chuyện mình thiếu chút nữa giết nàng mà cảm thấy áy náy tự trách.

Hận cùng yêu như đang giằng xé trong lòng hắn , cuối cùng cái nào sẽ thắng?

Hắn rốt cuộc có thể hiểu được sự hận thù và giãy dụa trong quá khứ của Lục Phù. Thù giết cha không đội trời chung, nhưng thù giết cha của hắn thì sao? Hắn tìm ai báo thù?

Tâm nguyện mười năm của nàng đã hoàn thành, cũng hủy diệt hạnh phúc họ vất vả mới tìm được.

Thì ra trong lòng hắn là yêu, còn trong lòng nàng là hận!

Hắn cố gắng như vậy, từng bước khiến nàng thả lỏng phòng thủ, vất vả giữ gìn hạnh phúc, nhưng chỉ trong một đêm tăm tối, tất cả đều bị hủy!

Hạnh phúc bị hủy, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại, hắn có thể cảm nhận sự lạnh lẽo và vùng vẫy trong thân thể mình

“Phù nhi, thấy đỡ chưa?” Du Nhã đau lòng xoa xoa vết bầm nơi cổ nàng, âm thầm trách Sở Cảnh Mộc nhẫn tâm, có lẽ rất đau!

Lục Phù thất thần, trong mắt sự tuyệt vọng như thủy triều bao phủ lấy nàng, nàng có cảm giác thân thể mình giống như bị đóng đinh, không thể cử động.

“Vương phi, nói chuyện đi! Đừng làm chúng ta sợ !” Bôn Nguyệt lắc lắc vai nàng, lo lắng kêu lên, nàng chưa từng gặp qua Lục Phù như vậy, không tức giận, trước kia cho dù đối mặt nguy hiểm gì nàng luôn cố sống sót, nhưng lúc này trong mắt Lục Phù chỉ còn sự tuyệt vọng.

Đôi mắt từ từ chống lại ánh mắt của Du Nhã, giống như ủy khuất, giống như muốn nói, giống như kêu oan, nhưng cái gì cũng không nói.

“Phù nhi đừng sợ! Không có việc gì ! Tỷ tỷ tin tưởng ngươi!” Du Nhã ôm nàng thật chặt, ánh mắt của Lục Phù như đâm vào tim nàng, đau từng cơn. Du Nhã âm thầm ra lệnh cho mình không được nhìn Sở Văn chết ở bên cạnh, nước mắt thấm đầm vạt áo của Lục Phù, nóng bỏng bị thương.

“Tỷ tỷ tin tưởng ngươi! Tỷ tỷ tin tưởng ngươi!” Giọng nói của nàng khàn khàn, nhưng rất kiên định.

Muội muội của nàng, chưa bao giờ làm người nàng yêu bị thương, chưa bao giờ

Cho dù nàng tuyệt tình như sài lang hổ báo, vĩnh viễn cũng không làm người thân đau khổ, đó là tính của muội muội nàng, Du Nhã hiểu rõ sự lương thiện mềm lòng của Lục Phù hơn ai hết.

Đêm chỉ còn lại vẻ tĩnh mịch.

Chỉ nghe giọng của Du Nhã khàn khàn kiên định, xen lẫn tiếng khóc nho nhỏ, vì Lục Phù và vì một vị trưởng bối yêu thương đã qua đời

Lục Phù cắn chặt răng, ráng chịu đựng, mũi sụt sùi, hai má đỏ ửng, không giống vẻ trắng nõn thường ngày. Nàng vùng ra khỏi ngực Du Nhã, đứng dậy, nhắm mắt lại, thu hết cảnh tượng trước mắt , tơ máu nổi lên, nhìn thẳng vào ánh mắt mờ mịt và phức tạp của Sở Cảnh Mộc, thấy được vẻ lạnh băng xa lạ trong mắt hắn..

Lòng chợt co lại, đau đến nỗi cả người run rẩy...

Nhưng nàng vẫn lựa chọn đối mặt.

Trốn cũng không trốn được

Chỉ lựa chọn đổi mặt, ít nhất nàng còn có một cái ôm ấm áp.

“Là người giết sao?”

“Đúng!” Nàng cố không rời ánh mắt Sở Cảnh Mộc, thấy bên trong lóe lên nhiều mũi nhọn lạnh lẽo, cả người trở nên run rẩy, Du Nhã ôm chặt vai, lặng yên đỡ nàng từ phía sau.

Thật yên lặng.

Hai ánh mắt giao nhau, giống như có lưỡi dao đâm vào tim Sở Cảnh Mộc máu chảy đầm đìa.

Hắn hi vọng nàng phủ nhận, cho dù giả cũng được !

“Vì sao không phủ nhận? Vì sao?” Sở Cảnh Mộc gào thét, âm thanh từ từ nhỏ dần, trong giọng nói ẩn chứa vẻ khẩn cầu và chờ đợi, mắt ngấn lệ, “Ta hi vọng người phủ nhận, Phủ nhi, chỉ cần người nói không phải, ta liền tin tưởng, được không?”

Mắt Lục Phủ ngân ngấn lệ, cuối cùng không nịn được tuôn ra như suối. Du Nhã, Băng Nguyệt, Bông Nguyệt bên cạnh cũng lặng yên rơi lệ, vì muốn Lục Phủ thoát tội, Sở Cảnh Mộc bảo Lục Phủ nói dối, hắn lấy tâm trạng gì để nói ra những lời đó?

Bị chết là người thân nhất của hắn, phụ thân của hắn!

“Chỉ cần người nói không phải, ta liền tin tưởng người được không? Phủ nhi, xin người, nói không phải đi!” Hắn dường như tuyệt vọng không ngừng van xin, tự lừa mình dối người.

“Van cầu người, không cần nói nữa, không cần như vậy, Sở Cảnh Mộc, không cần làm như vậy, là ta giết, cho dù nói bao lần không phải vẫn là ta giết, người có thể lừa gạt mình nói không phải sao? Ta không biết vì sao như vậy?” Lục Phủ dùng hết sức lắc đầu, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, khế cắn môi dứt khoát nói: “Là ta giết ông ấy!”

Lòng nàng đau đớn, cho dù đứt ruột đứt gan cũng không đau thế này, hắn rõ ràng nhìn thấy nàng giết Sở Vân, một người luôn hiếu kính với phụ thân hiện tại lại dạy nàng nói dối, lừa mình dối người, một nguyện vọng đơn giản như vậy.

Vì thoát tội.

Điên rồi. Mọi người điên rồi!

Một người điên cuồng chờ đợi, một người điên cuồng thừa nhận, phá hủy hai trái tim.

Nếu nàng nói không phải, có thể làm như không thấy sao?

Sở Cảnh Mộc, vì sao không tin ta?

Vì sao tình cảm của chúng ta mong manh dễ vỡ đến nỗi ngay cả một âm mưu cũng có thể hủy diệt, vì sao tỷ tỷ có thể tin tưởng ta, còn người thì không thể? Vì sao?

Muốn ta nói với người như thế nào đây, tất cả không phải ý của ta! Ta không biết, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, ta làm sao có thể nói với người?

“Phủ nhi, tỉnh lại.” Du Nhã an ủi, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Cảnh Mộc, thấy trong mắt hắn đầy vẻ đau lòng, phần hận, và bối rối.

Nàng nghĩ đến hạnh phúc của hai người họ, cũng hiểu được.

Hạnh phúc đó như mặt sông kết băng lúc đầu đông, chỉ một bước chân giẫm lên sẽ vỡ nát.

Như đi trên miếng băng mỏng!

Nếu còn tiếp tục như vậy, hai người sẽ bị điên mất!

Lục Phủ thu lại vẻ bi thương, cố nhớ buổi trò chuyện tối nay, nhưng trí nhớ của nàng chỉ dừng lại nơi những sự kiện trước khi ngủ và thời điểm khi tay nàng móc tim của Sở Vân, máu chảy đầm đìa. Còn những thứ khác không thể nhớ được. Lục Phủ cau mày, ánh mắt từ từ nhìn xuống, dừng lại trên bàn tay phải đầy máu của mình. . .

Nàng cảm thấy mờ mịt.

Khi giết người, nàng chưa từng dùng tay phải, lần đầu tiên nó nhuộm đầy máu tươi.Đỏ hồng rực rỡ, rất quý dị, như hoa hồng độc đầy gai.

Trong nháy mắt nàng có ý định chặt bỏ tay phải của mình. . . .

Ánh trăng tỏa ra một tầng mỏng lung mờ ảo, trong cảnh vật quý dị, lộ ra vẻ yên lặng mà tĩnh mịch.

Sở Cảnh Mộc đứng lên như bóng ma bao phủ hai tỷ muội khiến lòng của Du Nhĩ giống như chìm xuống đáy biển sâu. Lo lắng nhìn về mặt đầy nước mắt của Lục Phù, càng ôm nàng chặt hơn

Giết người, phải đền mạng !

Người chết lại là Sở Vân! Du Nhĩ không dám nhìn Sở Vân, không dám nhìn dáng vẻ ông chết như thế nào, đối với nàng, ông giống như phụ thân, còn Lục Phù là muội muội, cả hai đều khiến nàng đau đớn tận cùng

Sở Cảnh Mộc nhắm mắt lại, sự thù hận như có lưỡi dao đâm sâu vào tim, phần hận cũng theo đó trào dâng trong lòng , xen lẫn sự bi thương và tuyệt vọng.

Trái tim—— đã chết! Như khối thi thể từ từ trở nên lạnh lẽo.

Đêm lạnh như nước, đen như mực.

Giữa sườn núi, có hai bóng người đang đứng trong gió, gió thổi tóc của họ bay bay, ban đêm nhìn quý dị khác thường.

Từ đây nhìn xuống, những chuyện xảy ra trong Sở vương phủ đều lọt vào tầm mắt của họ.

Cười, trên môi họ hiện ra độ cong không hài hòa với vẻ tươi cười, trái lại có chút nhăn nhó dữ tợn.

“Vừa xảy ra trò hay!” Quang Vinh vương cười lạnh, dường như đối với những chuyện vừa xảy ra thật vừa lòng, cười nhẹ, nhẹ nhưng có vẻ điên cuồng muốn hủy diệt.

“Ta không rõ, người hận bọn hần như vậy, tại sao không trực tiếp giết họ?” hỏi một câu lạnh như băng, ánh mắt của nữ tử nhìn chằm chằm phía dưới đồi, sa đen quần đồ, quển rũ lắng lơ đầy vẻ tà mị.

“Giết bọn họ, để làm gì? Như vậy không phải cách tốt nhất, để bọn họ còn sống, khiến họ hành hạ tra tấn lẫn nhau còn tốt hơn! Sở Cảnh Mộc hủy đi tất cả của ta, ta cũng hủy trái tim của hần. Chết đâu có gì đáng sợ, nhìn thế tử giết phụ thân mình, đâu có gì so bằng tình cảnh này khiến hần sống không bằng chết. Phù dung huyết án, hừ! Trạng thái khi chết thâm như vậy, hần nên hận Tô Lục Phù, thật tốt! Khiến bọn họ hành hạ lẫn nhau, cái này gọi là sống không bằng chết! Quang vinh vương đây về hận thù nghiêng răng

“Thật là những kẻ điên khùng! Người Trung Nguyên các người tâm tư thật phức tạp, nếu không thích , giết là tốt rồi, làm cho nam giết nữ , có thể tra tấn hần, có gì không được?”

“Người biết gì?” Quang Vinh vương gắt lên, liếc nhìn nàng, lộ vẻ nghi ngờ, “Tác Lan Châu, sao người muốn Lục Phù chết?”

“Không vì sao cả, ta chỉ muốn nàng chết!” Lạnh lùng nói xong, dung nhan trong trí nhớ kia khiến con giận của nàng trở nên điên cuồng như thác đổ, không thấy ánh mặt trời.

“Không thể giết nàng được, nếu ta không chết , cũng không để nàng chết, để nàng sống, đối với Sở Cảnh Mộc, một Vân Uyển Phù, một Sở Vân. Một người vì nàng mà chết, một người bị nàng giết chết. Không gặp một lần tô Lục Phù, đều là một loại tra tấn tận xương. Ta biết hần sẽ không báo quan, sẽ không giam nàng vào ngục. Hần sẽ hành hạ nàng, Tô Lục Phù còn sống, chính là công cụ đá kích hần tốt nhất, vì sao không cần?”

“Biến thái!”

“Thế giới này người biến thái rất nhiều, cô độc của người càng biến thái hơn!”

Tác Lan Châu cười, xinh đẹp mà độc ác, “Bạch y thánh thủ Ly Nguyệt, cũng không nhận ra loại cô độc này, cô này do Tác gia nghiên cứu chế tạo , chỉ dùng qua hai lần, hần tuyệt đối không thể điều tra.”

“Còn tiểu nha đầu bên người nàng? Cũng bị như vậy sao?”

“Không giống nhau, nha đầu đó chỉ tạm thời mất trí, nếu không với sự cẩn thận của hần, thật khó xuống tay. Đây là do ta cẩn thận quan sát đã lâu mới nghĩ ra cách này. Nàng rất tin tưởng nha đầu đó, các nàng là đối tượng tốt nhất để xuống tay”

“Hừ! Tô Lục Phù, Sở Cảnh Mộc, cho dù không lâu sau ta có lâm vào nước cờ chết, cũng có hai người các người chôn cùng, mạng sống của Bôn vương cũng đáng giá!”

Tác Lan Châu liếc mắt, đối với sự độc ác của hần không có ý kiến, Tác gia thiếu ân tình của hần coi như đã trả hết nợ, nàng không cần giúp hần làm gì nữa!

“Đừng quên người đáp ứng chuyện của ta, giúp ta tìm người!”

“Ngàn dặm xa xôi từ Hung nô đến kinh thành tìm một người đã mất tích nhiều năm , người thật có lòng!” Quang Vinh vương lạnh lùng châm chọc .

“Phượng Quân Minh, không cần chọc ta, nếu không, ta cho người ném thử cái gì gọi là mùi vị đau tận tâm can, so với cổ độc càng ghê ghớm hơn!”

Đêm lạnh lùng, yên tĩnh vang lên giai điệu tịch mịch.

Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng.

Bóng đêm giống như chôn dấu một linh hồn cô độc, trong trời đêm hắc ám quanh quẩn không tan, giống như đang mở to đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống vùng đất rộng mênh mông. Giống như nhìn thấy sự kiện thảm thiết vừa xảy ra và luôn cả những tình cảm vừa mới biến mất.

Hoa trong gương, trăng trong nước Chương 96

Gió thu cuốn hết lá vàng, từng cơn thổi qua khiến chúng tung bay tán loạn trong Tây Sương.

Đập vào mắt là một màu vàng úa, lá hờn rơi rụng, cảnh vật thật thê lương.

Vương phủ tuyên bố ra ngoài, Sở Vân đột ngột cảm thấy không khỏe, chết vì trúng gió, ngày sau hoá táng, ánh lửa sáng rực rọi vào mắt Sở Cảnh Mộc, đó là một vẻ mặt lạnh lùng.

Người trong vương phủ, ngoại trừ Lục Phù, toàn bộ tham dự tang lễ.

Tiếng khóc sụt sùi, không thể nhập vào lòng hần, trên đời này đã không còn gì có thể xâm nhập vào lòng hần, đôi mắt kia trở nên lạnh lùng hơn. Không giống vẻ lạnh lùng của Sở Cảnh Mộc trong quá khứ.

Du Nhã một thân tang phục, ngẩng mặt lên, một giọt lệ cũng không rơi xuống, thật bình tĩnh nhìn thi thể của Sở Vân được hoá táng, không biết nên vui hay buồn. Chỉ vài người biết chuyện này, nàng có thể đoán được ý định của Sở Cảnh Mộc. Hoả táng có thể xóa đi tất cả bằng chứng, Lục Phù sẽ được an toàn.

Hần muốn che dấu sự thật.

Nàng không biết làm như vậy có nghĩa gì bởi vì mắt hần bị che kín bởi thù hận, rồi tự tay hủy đi chứng cứ.

Đối với chuyện Lục Phù bỗng nhiên giết Sở Vân, nàng cảm thấy có điểm không đúng, hỏi Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt nhưng hai nàng nói mọi chuyện đều bình thường. Nghi ngờ nảy sinh trong lòng, Du Nhã tin tưởng tuyệt đối đó không phải là ý của Lục Phù.

Nhưng không biết điều gì khiến chuyện không may này xảy ra, nghi vấn trong lòng nàng ngày càng lớn.

Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt đứng bên người nàng, lộ vẻ bất an, nhìn mắt Sở Cảnh Mộc lạnh lùng, lo lắng không thôi.

Lục Phù bị giữ ở Tây Sương, Sở Cảnh Mộc dường như không quan tâm. Từ sau ngày đó, chưa từng gặp nàng. Lục Phù và Tây Sương giống như không tồn tại trong lòng hần.

Sự đau khổ luôn ám ảnh hần. Mặc dù không để lộ vẻ bi thương ra ngoài, nhưng trong lúc đêm tối không ngủ được, cả người trở nên run rẩy chứng minh sự tuyệt vọng và đau khổ không ngừng đeo đẳng hần. Hần thường ở Đông Đình múa kiếm cả đêm, dường như muốn phát tiết sự giãy dụa và hận thù trong lòng mình.

Sở Cảnh Mộc không dám đến gần Tây Sương, chỉ sợ nhìn không được, một lần nữa tay hần lại bóp chặt cái cổ nhỏ nhỏ kia. . . .

Mỗi ngày vào giữa trưa, Ly Nguyệt và Di Nguyệt đều đến vương phủ, nói Bôn Nguyệt mời xem bệnh cho Vương phi. Tiểu Nhạc không dám tự tiện cho họ vào, trở về Đông Đình hỏi ý Sở Cảnh Mộc. Sở Cảnh Mộc đang ở Đông Đình suy nghĩ miên man, chỉ mới hai ngày đã tiêu tụy đi rất nhiều. Từ trước tới nay hần ưa sạch sẽ nhưng đã hai ngày lười thôi lệch thếch. Nếu không phải cả đêm ở Đông Đình múa kiếm, thì ở trong phòng mơ mơ màng màng. Mới vài ngày trôi qua, gương mặt thanh nhuận đã in đậm nét tang thương.

Sở Cảnh Mộc rầu rĩ, và bi thương vô cùng. . . sự đau khổ của hần chồng chất không có cách nào phát tiết được.

“Bạch y thánh thủ Ly Nguyệt?” Thân hình trên ghế đệm vẫn nằm yên không nhúc nhích, ánh mặt trời xuyên qua bức màn chiếu vào hai má hần, đầy vẻ mệt mỏi, đầu óc hỗn độn. Sở Cảnh Mộc bỗng nhiên mở mắt, có chút lo lắng, sau đó nhắm mắt lại, hỏi nhẹ như gió thoảng “Nàng bị bệnh sao?”

Tiểu Nhạc nhìn thấy sự thay đổi nhỏ trên mặt hần, lòng khẽ thả lỏng, xem ra vẫn có chuyển cơ “Vương phi. . .”

Bình, chén trà nhỏ trong tay hần ném tới, Tiểu Nhạc không dám tránh né, cổ nén đau khi chén trà chạm vào ngực mình, ầm ầm đau, nhưng không dám kêu la.

“Ai cho người gọi nàng Vương phi? Im miệng dùm Bôn vương!” Một tiếng Vương phi nghe thật châm chọc, như đâm vào tim hần đau nhói, đôi mày đẹp nhăn lại cùng một chốc.

“Bôn Nguyệt nói. Tình trạng có chút quý dị, nên mời Ly Nguyệt đến xem. Vương phi, có lẽ bị gì?” Tiểu Nhạc khẽ cắn môi, vẫn gọi Vương phi, cho tới bây giờ, hần vẫn coi Lục Phù là Vương phi của Sở vương phủ.

Ánh mắt Sở Cảnh Mộc sáng lấp lánh, muốn trừng mắt hấn nhưng bị một chuyện khác thu hút sự chú ý “Quý đi? bảo hấn xem nàng, còn nữa, sau khi xong nhớ mời hấn đến Đông Đình gặp Bôn vương”

“Vâng” Tiểu Nhạc nhẹ nhàng rời khỏi phòng

Mắt của Sở Cảnh Mộc nhắm lại, vẫn không nhúc nhích nằm trên ghế, lông mi bao phủ bởi một bóng ma

Nếu là thật, ta nên đối mặt như thế nào?

Sở Cảnh Mộc có điểm hận chính mình, rõ ràng hận Lục Phù. Vừa nghe Bôn Nguyệt mời đại phu, lại cảm thấy hoảng hốt. Hấn sợ thân hình mảnh mai không chịu nổi gió lạnh trong nhà lao nên dứt khoát đem thi thể Sở Văn hoá táng tránh cho nàng vướng vào vòng lao lý, rõ ràng là hận!

Hắn —— đã sâu tận xương tủy, trong quá khứ hấn yêu Lục Phù bao nhiêu, hiện tại lại hận nàng bấy nhiêu, thậm chí càng hận khi nàng nhẫn tâm hủy hại tất cả.

Bỗng nhiên hấn quay đầu, cảm thấy mình giống như người điên! Tự biên tự diễn một vở kịch tên gọi —— tự mình đa tình.

Nếu thật sự không phải ý của nàng, hấn sẽ đối xử với nàng như thế nào?

“Phù nhi, kiếp này đừng rời đi!”

“Không ly khai, Phù nhi luyện tiếu

“Phu quân chính là người cùng người dặt tay cả đời đến răng long đầu bạc. Hai người giống như tay phải và tay trái của Tiểu Mi, phân không ra , nếu bị phân ra, máu chảy đầm đìa rất đau.”

Bên tai còn vang vọng những lời nói nhẹ nhàng của nàng, lòng Sở Cảnh Mộc chua xót , nhói đau, làm cho thân hình kiên cường không nhận được co rút lại, như muốn đuổi đi sự chua xót xa lạ đó.

Phù nhi, là ta hiểu lầm ngươi sao?

Cho dù không phải ý của ngươi, người cũng do ngươi giết, không phải sao?

Phụ thân! Ta nên đối xử với nàng như thế nào?

Coi như không có việc gì sao? không thể được!

Không có yêu.

Cũng chỉ có thể hận , cũng chỉ cho phép hận!

Một giọt lệ theo khóe mắt rơi xuống gối, nam nhi cũng có lệ, lệ chưa rơi vì tình chưa nồng chưa sâu mà thôi, nước mắt của hấn đều vì Lục Phù mà rơi.

Trong Tây Suồng, Lục Phù nằm trên giường, chỉ mới hai ngày, thân mình trở nên gầy yếu khiến người đau lòng, cảm hơi nhon hơn, Du Nhã không dám chạm vào mặt nàng vì đụng tới đều là xương.

Dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn bây giờ là một vẻ đẹp đầy đau khổ, một vẻ đẹp không khỏe mạnh.

“Có chỗ nào khác thường không?” Ly Nguyệt bắt mạch xong, nhìn đôi mày xinh đẹp mang vẻ chờ đợi, nhưng dần dần sắc mặt của Ly Nguyệt thêm trầm trọng, từ từ biến mất, ra vẻ

Lục Phù không nhìn thấy biểu tình trên mặt Ly Nguyệt, chỉ lẳng lặng ngồi dậy, kéo tay áo, cười nói “Không có phát hiện gì bất thường đúng không?”

Nàng cười có điểm tự giễu và có chút bất đắc dĩ.

“Không thể nào, sao có thể như vậy được?” Bôn Nguyệt kêu lên sợ hãi .

“Ly Nguyệt, ngươi xác định không chẩn đoán sai lầm?”

“Ngày đó bước chân của Vương phi nhìn không ổn, ta còn nghĩ vì mới vừa tỉnh ngủ, nhưng ngẫm lại chắc có vấn đề.”

“Ly Nguyệt, ngươi hãy xem lại lần nữa, nếu ngay cả ngươi cũng nói không có vấn đề, đó không phải là nói Vương phi. . . .” Bôn Nguyệt không nói tiếp, bất an nhìn sắc mặt của Lục Phù, chỉ thấy một vẻ bình tĩnh.

Lục Phù lẳng lặng nghe các nàng trao đổi qua lại, cái gì cũng không nói, chỉ mỉm cười. Du Nhã nhìn thấy rất đau lòng, thật vất vả nàng mới có thể nhìn thấy vẻ tươi cười chân thành của Lục Phù, nhưng hôm nay, nụ cười đó trở nên hư vô mờ mịt .

“Các ngươi đi ra ngoài một chút, ta muốn cùng Vương phi nói mấy câu.”

Mấy người nhìn nhau một lát, nhìn Lục Phù đang cười, im lặng rồi khỏi nội thất.

“Phu nhân, ngày đó buổi tối chuyện, người quên rồi sao?” Ly Nguyệt lo lắng hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, như muốn tìm kiếm điều gì.

“Ngươi cảm thấy ta nói d

Lặng im không tiếng động.

Lục Phù cười khò, “Ly Nguyệt, thì ra ngươi cũng không tin ta?”

“Ta tin!” Ly Nguyệt kiên định nói, “Tất cả người của Phù Dung các đều tin, nhưng mà Vương gia không tin! Phu nhân, nếu bị người kê đơn mất trí có vẻ không hợp tình hợp lý bởi vì âm thực của Vương phi đều do Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt phụ trách, những người khác không thể đến gần. Nhưng ta nghĩ điểm bất đồng chính là Vương phi như thế nào bị kê đơn? Nếu thật sự bị hạ dược, trong vòng ba ngày nhất định có thể điều tra ra điểm khác thường, nhưng ta vừa kiểm tra thân thể của người một chút bất thường cũng không có, thật sự khó có thể thuyết phục mọi người.”

“Nói cách khác, ta chỉ có thể nuốt nỗi oan này vào bụng, đúng không?”

Ly Nguyệt trầm mặc

Lục Phù cũng trầm mặc

“Có lẽ một thời gian dài ta không thể ra phủ, chuyện làm ăn, bảo Di Nguyệt và Sở Nguyệt lo liệu!”

“Ta hiểu được!” Ly Nguyệt nhìn nàng, thật sâu thở dài, hẳn không rõ vì sao nàng lựa chọn trầm mặc và ỉn hẫn, điểm này hoàn toàn không giống nàng.

“Ly Nguyệt!” đôi mắt trong trẻo của Lục Phù từ từ ngước lên, nhìn hẳn, sắc mặt lạnh như băng, như lưỡi dao đâm vào lòng người, không khí chung quanh lập tức giống như trời đông giá rét, “Bảo Tuyết Nguyệt đi điều tra Quang Vinh vương phủ!”

“Ngươi hoài nghi Quang Vinh vương?”

“Ta biết rồi! Nếu thật là hẳn, người của Phù Dung các nhất định sẽ khiến hẳn sống không bằng chết!” Trên gương mặt tao nhã Ly Nguyệt xẹt qua một tia tàn nhẫn.

“Hãy chờ xem!”

Nếu là sự thật, nàng sẽ khiến hẳn ném trái cái gì gọi là sống không bằng chết! Hiện tại nàng chịu khổ như thế nào, nhất định sẽ trả lại cho hẳn gấp trăm ngàn lần.

Lục Phù dựa vào ghế, từ từ nhắm mắt lại, vẫn tươi cười. Ly Nguyệt nhìn thấy có chút bất đắc dĩ rồi khỏi nội thất.

“Thế nào? Vương phi thế nào?”

Bôn Nguyệt và Di Nguyệt đi lên đón, lo lắng nhìn Ly Nguyệt, sau đó nhìn vào nội thất, cảnh vật thật mờ mịt chỉ nhìn thấy Lục Phù dựa vào giường, một đầu tóc đen như mực.

“Chúng ta về trước! Bôn Nguyệt, Băng Nguyệt, chăm sóc Vương phi thật tốt, đừng làm chuyện sai lầm!”

“Ta biết!”

Ly Nguyệt gạt đầu, đi ra cửa.

Tiểu Nhạc ở bên ngoài Tây Strong lặng lẽ chờ đợi. Khi nhìn thấy Ly Nguyệt và Di Nguyệt đi ra, bước qua nghênh đón, “Ly Nguyệt đại phu, Vương gia của chúng ta có mời!”

Ly Nguyệt và Di Nguyệt liếc nhau gạt đầu, đang muốn bảo Tiểu Nhạc dẫn đường, lại phát hiện hẳn lộ vẻ phân vân nhìn mình, sừng sốt hỏi: “Tướng quân, có việc xin mời nói!”

Tiểu Nhạc hơi do dự vài giây, “Vương gia vì sao muốn gặp ngươi, có lẽ ngươi cũng rõ ràng, mặc kệ Vương phi có khác thường hay không, có thể nói với Vương gia, Vương phi vô tội được không?” tuần tú nhướng lên, Ly Nguyệt không nói gì nhưng Di Nguyệt cười nhẹ, “Không thể tưởng được ngươi bảo vệ Vương phi của các ngươi như vậy!”

Tiểu Nhạc không phản bác, chỉ yên lặng nhìn Ly Nguyệt khẩn cầu.

“Ngươi gọi Tiểu Nhạc phải không? Thịnh Tướng quân dẫn đường!” Ly Nguyệt không trả lời hẳn, chỉ lễ độ mời hẳn dẫn đường.

Hoa trong gương, trăng trong nước Chương 97

Sở Cảnh Mộc nằm trên ghế đệm, dáng vẻ giống như lưỡi biếng, nếu không có nét mặt mệt mỏi cùng cái cằm nhọn, Ly Nguyệt nghĩ nam tử đang nằm phơi nắng.

Ly Nguyệt lẳng lặng đứng một bên, tao nhã cười nhẹ, giống như muốn so với Sở Cảnh Mộc, không ai chủ động nói chuyện.

Ly Nguyệt nghĩ nam tử trên nhuyễn tháp đang ngủ . . .

“Thân thể nàng như thế nào?” Sở Cảnh Mộc hỏi, hai mắt vẫn nhắm nghiền, mặt không thay đổi, giọng nói lạnh như băng, hơi nắm chặt tay chứng tỏ quan tâm.

“Vương phi ngoại trừ ăn uống không tốt, những chuyện khác tốt lắm!” Ly Nguyệt cung kính trả lời.

“Đừng đùa giỡn Bôn vương, ngươi biết Bôn vương muốn hỏi điều gì.” Giọng nói vốn lạnh lùng không tình cảm, giờ thêm vẻ không kiên nhẫn chính hắn cũng không nhận ra mình đang mong chờ câu trả lời.

Đôi mày thanh tú của Ly Nguyệt nhăn lại cùng một chỗ, lãnh đạm mở miệng “Vương gia, nếu ta nói Vương phi bị trúng cổ độc, ngươi tin không?”

“Ngươi chỉ là một đại phu, đừng nhiều chuyện!” Sở Cảnh Mộc hừ lạnh, mở mắt ra ngồi dậy, lộ vẻ phẫn nộ cùng hoang mang “Ngươi nói nàng trúng cổ độc?”

“Ta chỉ đoán như vậy!”

“Ngươi tin Bôn vương có thể giết ngươi!” Cả người Sở Cảnh Mộc căng thẳng, giống như đang phẫn nộ khi bị người đùa giỡn, oán hận nhìn chằm chằm vào người giống thư sinh văn nhã, Ly Nguyệt trước mặt.

“Vương gia giết một người so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, tại hạ đương nhiên tin.” Mặt Ly Nguyệt không đổi sắc nói, vẫn tươi cười không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Sở Cảnh Mộc “Ta cảm thấy Vương phi là trong sạch, có người dờ dờ trên người nàng nên khiến nàng loạn trí.”

“Nàng thật sự bị trúng cổ độc?” Sở Cảnh Mộc neho mắt, vấn đề này hắn thật muốn biết câu trả lời.

Mặc dù suy đoán nàng có thể bị trúng cổ độc, nhưng nếu đó là sự thật, hắn càng khó đối mặt.

Lúc đó hận không thể hoàn toàn hận, yêu không thể hết lòng yêu, giằng co ở giữa, lòng hắn đau như cắt, nhưng vẫn muốn biết câu trả lời, ít nhất có thể chứng minh, nàng không cố tình hủy đi hạnh phúc của họ.

Ly Nguyệt hơi do dự, nhìn sâu vào mắt hắn, “Vương gia có thể đồng ý với ta một chuyện trước không?..”

“Làm càn! Ngươi dám đặt điều kiện với Bôn vương?” Sở Cảnh Mộc giận tái mặt, trừng mắt, trong ngực trào dâng lửa giận nói không nên lời. Mỗi nam tử bên người Lục Phù, đều hết lòng hết dạ che chở nàng. Điểm này khiến hắn tức giận và ghen tị không thôi.

Ly Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng, làm như không thấy vẻ giận dữ của hắn, cười cười, im lặng chờ đợi.

Hai nam nhân đang trầm mặc như sắp nổ, gân xanh nổi đầy trán Sở Cảnh Mộc. Hắn nén giận nặn ra nụ cười, không cam lòng mở miệng “Ngươi hỏi đi”

“Nếu trong lúc trúng cổ độc Vương phi giết lão Vương gia, hay trong lúc tỉnh táo giết, đối Vương gia có gì khác nhau?”

“Ngươi không biết mình nhiều chuyện lắm sao?” Những lời này được nói ra từ kẻ rằng Sở Cảnh Mộc.

“Có lẽ Vương gia cảm thấy tại hạ mạo muội, nhưng là một đại phu, ta muốn lựa chọn phương pháp điều trị tốt nhất cho bệnh nhân của mình.”

“Đó là những lời nói dối?” Sở Cảnh Mộc hừ lạnh.

Ly Nguyệt cười, “Vương gia có thể lựa chọn tin tưởng lời nói của ta, đương nhiên, cũng có thể lựa chọn không tin.”

Sở Cảnh Mộc nhìn quét qua hắn. Thủ hạ của Dao Quang là Bạch y thánh thủ, phong độ có thừa, trên mặt lúc nào cũng tươi cười khiến người thoải mái, nhưng trái lại hắn thấy chói mắt vô cùng.

“Không có gì khác nhau! Đều là giết người, phải đền mạng!” Lạnh lùng nói xong, ánh mắt nhìn Ly Nguyệt dò xét. Sở Cảnh Mộc muốn từ trên mặt hắn nhìn ra điều gì, nhưng không ngờ chỉ thấy một vẻ tươi cười.

“Nếu không có gì khác nhau, ta có thể nói Vương gia biết, với kiến thức của Ly Nguyệt, đoán không ra trong cơ thể của Vương phi có gì khác thường, nhưng cũng không chứng minh nàng không trúng cổ độc! Ly Nguyệt cười, nói ra sự thật vì hắn biết lừa gạt Sở Cảnh Mộc là một sự sỉ nhục đối với Lục Phù. Lời nói dối có thể xoa dịu vết thương nhất thời, nhưng có thể tạo ra ngăn cách ngàn năm. Hắn không thể kết luận cơ thể của Lục Phù trúng cổ độc, nhưng khẳng định nàng trúng cổ độc...Chỉ là...không có bằng chứng.

Muốn rửa sạch tội phải có chứng cớ! Không có bằng chứng rõ ràng, hắn lựa chọn nói ra sự thật, như vậy đối với Lục Phù là phương pháp tốt nhất.

Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc hung ác cười lạnh, “Bạch y thánh thủ nói nàng không trúng cổ độc, nói cách khác ngày đó nàng tỉnh táo?”

“Chỉ có thể nói Ly Nguyệt học chưa giỏi, nhưng ta có thể khẳng định, giết người không phải là ý của Vương phi.” Ly Nguyệt quả quyết nói.

“Chúng có đâu?”

Ly Nguyệt thờ dãi, bắt đầu dĩ nói: “Không có! Nhưng trời cao có mắt, quan ngoại có rất nhiều loại cổ độc, độc ác tra không ra. Nếu Vương gia muốn chứng có, xin cho ta thời gian, ta sẽ có cách ăn nói với Vương gia.”

Sở Cảnh Mộc lạnh lùng nhìn hấn thật lâu, “Vì sao không giúp nàng nói dối?”

Với thái độ bảo vệ Lục Phù như vậy, Ly Nguyệt nói ra lời thật, khiến hấn kinh ngạc, nhưng cũng khiến hấn nhìn Ly Nguyệt với cái nhìn khác xưa.

Ly Nguyệt cười, “Ta muốn nói dối, nhưng sự kiêu ngạo của Vương phi không cho phép, trừ khi ta có chứng cứ!”

“Ngươi thật hiểu nàng!”

Ly Nguyệt sững sốt, nhìn hấn thật sâu, cảm thấy buồn cười. Sở Cảnh Mộc nhất định không biết lời nói của hấn giống một trượng phu đang ghen tị, trong đó có mùi dấm chua Ly Nguyệt đều nghe được. Xem ra chuyện này còn có chuyện cơ, Ly Nguyệt nghĩ thầm.

“Dao Quang cùng Lục Phù có quan hệ gì?” Hai mắt Sở Cảnh Mộc nheo lại, nguy hiểm hỏi. Kẻ dưới tay Dao Quang như Ly Nguyệt lại bảo vệ “Đối thủ một mất một còn”, khiến hấn h

Sắc mặt Ly Nguyệt tỏ vẻ khó xử, cười âm trầm có chút lạnh lẽo “Chuyện này cùng chuyện Vương phi giết người không liên quan! Vương gia, ta nói hết rồi xin cáo lui!”

Ly Nguyệt lễ phép khom người, khi đến cửa, không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói “Vương gia, thử tin tưởng Vương phi, nếu cảm tình của các người bị hủy vì một âm mưu hoàn mỹ, như vậy chúng ta sẽ không để nàng ở cạnh người nữa”

Nói dứt lời nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Chúng ta?

Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc trở nên hung ác, bàn tay to gạt một cái, ấm trà trên bàn rơi xuống đất bể nát.

Muốn từ bên người hấn mang nàng đi?

Nằm mơ! Dưa đầu vào giường, ánh mắt Lục Phù nhìn bức họa treo trên tường, hình ảnh xinh đẹp khiến lòng người chưa xót, trời chiều rơi vào càng thêm chói mắt, ôm nhau ấm áp như vậy, đáng tiếc đã gần như trở thành lạnh lẽo. Mới nhìn thấy bức họa, nàng có cảm giác đó là hạnh phúc xa vời, không nghĩ tới giờ đây đã trở thành sự thật, thật sự quá xa vời.

Vội vè mặt hạnh phúc của nam tử khi ôm nữ tử vào lòng như vậy, nàng nghĩ có thể là vĩnh viễn, nhưng vĩnh viễn cuối cùng cũng không xa lắm. Nàng chưa từng biết, có thể là ngày mai, có thể là ngày một, cũng có thể là trong nháy mắt.

Thực xin lỗi, Lục Phù chưa bao giờ nói tiếng xin lỗi, bởi vì nói xin lỗi đại biểu cho việc mình đã phạm sai lầm, nhưng khi phạm sai lầm rồi sau đó nói lời xin lỗi dường như có vẻ miễn cưỡng, vì vậy nàng chưa bao giờ nói.

Nhưng ba chữ này, thường xuyên bồi hồi trong miệng, nàng muốn nói lại thô

Lòng co thắt lại, mắt nhắm nghiền, giống như đang nghỉ ngơi. Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, nàng hơi mở mắt nở nụ cười gọi, “Tỷ tỷ!”

Du Nhã ngồi vào bên giường, nắm cổ tay gầy gầy của nàng, mới hai ngày, đã ốm hơn đi nhiều, nàng hoài nghi gió thu có thể thổi Lục Phù bay đi.

“Muốn ăn gì không, tỷ tỷ làm cho!” Mắt Du Nhã ngấn lệ, tay vuốt ve tóc nàng, không dám chạm vào mặt, đôi mắt kia vì thịt không có giống như càng lớn hơn.

“Đoàn viên!” (1) Nàng trả lời, nhưng lại nở nụ cười, lắc đầu, “Ta thật sự không đói.”

Du Nhã cau mày, mùi đàn hương phảng phất nơi chớp mũi có vẻ lạnh lùng. Nàng nhìn Lục Phù, dường như có gì muốn nói nhưng không nói gì.

“Tỷ tỷ muốn hỏi gì?” Lục Phù hiểu ý hỏi, nở nụ cười như có như không.

“Không cần cười với ta như vậy!” Du Nhã trách móc hơi lớn tiếng khiến cả nàng và Lục Phù đều giật mình. Đây là lần đầu tiên trong đời, Du Nhã nói chuyện với Lục Phù lớn tiếng hơn bình thường.

Mắt Lục Phù ửng đỏ, nước mắt viền quanh mi, không thể nói được gì, vô cùng ủy khuất, vì cổ đề nén mũi có chút đỏ ửng, nhìn thấy khiến Du Nhã hỏi hận không thôi. Nàng bước nhanh tới ôm lấy Lục Phù “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . Phù nhi, tỷ tỷ không phải cố ý, không nên đau lòng. . .”

Du Nhã vỗ về mái tóc đen mềm mại của nàng, cảm thấy có chút chua xót, “Phù nhi, tỷ tỷ không phải người ngoài, không cần cười với tỷ tỷ như vậy vì nó khiến tỷ tỷ cảm thấy mình như người xa lạ.”

“Phù nhi, không muốn cười thì đừng nên cười, không cần miễn cưỡng mình, nhìn muội cười, tỷ tỷ càng đau lòng! Ngoan, không khóc, biết không? Tỷ tỷ vĩnh viễn đều tin tưởng Phù nhi ! Cho dù toàn bộ thế giới không tin, tỷ tỷ cũng sẽ tin tưởng!” Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, Du Nhã dịu dàng nói chỉ sợ không cẩn thận lại chạm vào vết thương lòng của Lục Phù. Nàng biết muội muội không thể chịu thêm sự thương tổn nào khác.

Khi nghe tiếng khóc đầy áp lực từ vai truyền đến, Du Nhã hơi chấn động, càng ôm Lục Phù thật chặt, mắt nàng cũng đỏ ửng. Trong ấn tượng của nàng, muội muội từ trước đến nay chưa từng khóc.

“Không quay về được! . . . Tỷ tỷ, không quay về được! . . .” Lục Phù khóc nức nở, nước mắt chảy ra như suối, thấm ướt vạt áo của Du Nhã.

Trở về không được. . . .

Tất cả không thể trở lại như lúc ban đầu. . .

Sự ngăn cách này, có thể là cả đời, nàng cùng Sở Cảnh Mộc, hạnh phúc gần như tan biến.

Không thể quay về tình cảm cũ!

Cho dù hẳn biết nàng bị hãm hại mới giết Sở Vân cũng không quay về được. . .

“Có phải tại muội tạo nghiệt giết người nhiều quá, nên ông trời trừng phạt, khiến muội mất đi hạnh phúc? Dù là một giấc mộng, cũng tỉnh lại quá nhanh.”

“Phù nhi không cần nói lung tung. Tại những người đó đáng chết, không phải ngươi sai! Phù nhi, không nên suy nghĩ bậy bạ, thật sự không phải ngươi làm sai, hãy ngủ một giấc, tất cả sẽ tốt hơn. Cảnh Mộc ca ca sẽ không nhẫn tâm bỏ mặc ngươi. Phù nhi, đừng khóc , muội khóc khiến trái tim của tỷ đau lắm” Du Nhã trấn an , mắt nàng cũng nhắm lại, nhưng cố gắng không khóc thành tiếng, hai tỷ muội, một người bị hủy cũng còn một người

“Ta từng nghĩ muốn giết ông ấy, nhưng từ hoàng cung trở về, ta không muốn giết người, buổi tối hôm đó, ta chỉ nói giỡn muốn giết ông ta, không nghĩ nó sẽ trở thành sự thật. Tỷ tỷ, ta không phải cố ý . . . Không phải cố ý”

“” Du Nhã chấn động, tay đang vỗ vai nàng dừng lại, sau đó làm như không có việc gì tiếp tục trấn an , “Ta tin tưởng ngươi! Phù nhi còn có tỷ tỷ và ca ca, chúng ta sẽ cùng ngươi, sẽ không bỏ lại ngươi, trừ bỏ Sở gia, ngươi còn có chúng ta là người thân.”

Sở bá bá giết ai nên khiến cho Phù nhi nổi sát tâm. . . . ?

Nghi ngờ nảy sinh trong lòng Du Nhã, nhưng nàng không dám hỏi Lục Phù vì sợ nghe câu trả lời khiến mình đau khổ.

Bên tai còn vang tiếng khóc của Lục Phù . . .đang thì thào trở về không được!

Chú thích

(1) Đoàn viên là tên loại bánh Sở Cảnh Mộc làm khi ở biệt viện- ý nói thời gian hai người hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 96

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 97

Sở Cảnh Mộc nằm trên ghế đệm, dáng vẻ giống như lưỡi biếng, nếu không có nét mặt mệt mỏi cùng cái cảm nhon, Ly Nguyệt nghĩ nam tử đang nằm

phoi nắng.

Ly Nguyệt lẳng lặng đứng một bên, tao nhã cười nhẹ, giống như muốn so với Sở Cảnh Mộc, không ai chủ động nói chuyện.

Ly Nguyệt nghĩ nam tử trên nhuyễn tháp đang ngủ . . .

“Thân thể nàng như thế nào?” Sở Cảnh Mộc hỏi, hai mắt vẫn nhắm nghiền, mặt không thay đổi, giọng nói lạnh như băng, hơi nắm chặt tay chứng tỏ hân quan tâm.

“Vương phi ngoại trừ ăn uống không tốt, những chuyện khác tốt lắm!” Ly Nguyệt cung kính trả lời.

“Đừng đùa giỡn Bôn vương, ngươi biết Bôn vương muốn hỏi điều gì.” Giọng nói vốn lạnh lùng không tình cảm, giờ thêm vẻ không kiên nhẫn chính hân cũng không nhận ra mình đang mong chờ câu trả lời.

Đôi mày thanh tú của Ly Nguyệt nhăn lại cùng một chỗ, lãnh đạm mở miệng “Vương gia, nếu ta nói Vương phi bị trúng cổ độc, ngươi tin không?”

“Ngươi chỉ là một đại phu, đừng nhiều chuyện!” Sở Cảnh Mộc hừ lạnh, mở mắt ra ngồi dậy, lộ vẻ phẫn nộ cùng hoang mang “Ngươi nói nàng trúng cổ độc?”

“Ta chỉ đoán như vậy!”

“Ngươi tin Bôn vương có thể giết ngươi!” Cả người Sở Cảnh Mộc căng thẳng, giống như đang phẫn nộ khi bị người đùa giỡn, oán hận nhìn chằm chằm vào người giống thư sinh văn nhã, Ly Nguyệt trước mặt.

“Vương gia giết một người so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, tại hạ đương nhiên tin.” Mặt Ly Nguyệt không đổi sắc nói, vẫn tươi cười không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Sở Cảnh Mộc “Ta cảm thấy Vương phi là trong sạch, có người dờ dờ trên người nàng nên khiến nàng loạn trí.”

“Nàng thật sự bị trúng cổ độc?” Sở Cảnh Mộc nheo mắt, vấn đề này hân thật muốn biết câu trả lời.

Mặc dù suy đoán nàng có thể bị trúng cổ độc, nhưng nếu đó là sự thật, hân càng khó đối mặt.

Lúc đó hận không thể hoàn toàn hận, yêu không thể hết lòng yêu, giằng co ở giữa, lòng hân đau như cắt, nhưng vẫn muốn biết câu trả lời, ít nhất có thể chứng minh, nàng không cố tình hủy đi hạnh phúc của họ.

Ly Nguyệt hơi do dự, nhìn sâu vào mắt hân, “Vương gia có thể đồng ý với ta một chuyện trước không?..”

“Làm cần! Ngươi dám đặt điều kiện với Bôn vương?” Sở Cảnh Mộc giận tái mặt, tròng mắt, trong ngực trào dâng lửa giận nói không nên lời. Mỗi nam tử bên người Lục Phù, đều hết lòng hết dạ che chở nàng. ĐIỂM này khiến hân tức giận và ghen tị không thôi.

Ly Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng, làm như không thấy vẻ giận dữ của hân, cười cười, im lặng chờ đợi.

Hai nam nhân đang trầm mặc như sắp bùng nổ, gân xanh nổi đầy trán Sở Cảnh Mộc. Hân nén giận nặn ra nụ cười, không cam lòng mở miệng “Ngươi hỏi đi”

“Nếu trong lúc trúng cổ độc Vương phi giết lão Vương gia, hay trong lúc tỉnh táo giết, đối Vương gia có gì khác nhau?”

“Ngươi không biết mình nhiều chuyện lắm sao?” Những lời này được nói ra từ kẻ rằng Sở Cảnh Mộc.

“Có lẽ Vương gia cảm thấy tại hạ mạo muội, nhưng là một đại phu, ta muốn lựa chọn phương pháp điều trị tốt nhất cho bệnh nhân của mình.”

“Đó là những lời nói dối?” Sở Cảnh Mộc hừ lạnh.

Ly Nguyệt cười, “Vương gia có thể lựa chọn tin tưởng lời nói của ta, đương nhiên, cũng có thể lựa chọn không tin.”

Sở Cảnh Mộc nhìn quét qua hân. Thủ hạ của Dao Quang là Bạch y thánh thủ, phong độ có thừa, trên mặt lúc nào cũng tươi cười khiến người thoải mái, nhưng trái lại hân thấy chói mắt vô cùng.

“Không có gì khác nhau! Đều là giết người, phải đền mạng!” Lạnh lùng nói xong, ánh mắt nhìn Ly Nguyệt dò xét. Sở Cảnh Mộc muốn từ trên mặt hân nhìn ra điều gì, nhưng không ngờ chỉ thấy một vẻ tươi cười.

“Nếu không có gì khác nhau, ta có thể nói Vương gia biết, với kiến thức của Ly Nguyệt, đoán không ra trong cơ thể của Vương phi có gì khác thường, nhưng cũng không chứng minh nàng không trúng cổ độc! Ly Nguyệt cười, nói ra sự thật vì hân biết lừa gạt Sở Cảnh Mộc là một sự si nhục đối với Lục Phù. Lời nói dối có thể xoa dịu vết thương nhất thời, nhưng có thể tạo ra ngăn cách ngàn năm. Hân không thể kết luận cơ thể của Lục Phù trúng cổ độc, nhưng khẳng định nàng trúng cổ độc...Chỉ là...không có bằng chứng.

Muốn rửa sạch tội phải có chứng cớ! Không có bằng chứng rõ ràng, hân lựa chọn nói ra sự thật, như vậy đối với Lục Phù là phương pháp tốt nhất.

Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc hung ác cười lạnh, “Bạch y thánh thủ nói nàng không trúng cổ độc, nói cách khác ngày đó nàng tỉnh táo?”

“Chỉ có thể nói Ly Nguyệt học chưa giỏi, nhưng ta có thể khẳng định, giết người không phải là ý của Vương phi.” Ly Nguyệt quả quyết nói.

“Chúng có đâu?”

Ly Nguyệt thờ dãi, bắt đầu dĩ nói: “Không có! Nhưng trời cao có mắt, quan ngoại có rất nhiều loại cỏ độc, độc ác tra không ra. Nếu Vương gia muốn chứng có, xin cho ta thời gian, ta sẽ có cách ăn nói với Vương gia.”

Sở Cảnh Mộc lạnh lùng nhìn hần thật lâu, “Vì sao không giúp nàng nói dối?”

Với thái độ bảo vệ Lục Phù như vậy, Ly Nguyệt nói ra lời thật, khiến hần kinh ngạc, nhưng cũng khiến hần nhìn Ly Nguyệt với cái nhìn khác xưa.

Ly Nguyệt cười, “Ta muốn nói dối, nhưng sự kiêu ngạo của Vương phi không cho phép, trừ khi ta có chứng có!”

“Ngươi thật hiểu nàng!”

Ly Nguyệt sững sốt, nhìn hần thật sâu, cảm thấy buồn cười. Sở Cảnh Mộc nhất định không biết lời nói của hần giống một trượng phu đang ghen tị, trong đó có mùi dấm chua Ly Nguyệt đều nghe được. Xem ra chuyện này còn có chuyển cơ, Ly Nguyệt nghĩ thầm.

“Dao Quang cùng Lục Phù có quan hệ gì?” Hai mắt Sở Cảnh Mộc nheo lại, nguy hiểm hỏi. Kẻ dưới tay Dao Quang như Ly Nguyệt lại bảo vệ “Đối thủ một mắt một còn”, khiến hần hoài nghi.

Sắc mặt Ly Nguyệt tỏ vẻ khó xử, cười âm trầm có chút lạnh lẽo “Chuyện này cùng chuyện Vương phi giết người không liên quan! Vương gia, ta nói hết rồi xin cáo lui!”

Ly Nguyệt lễ phép khom người, khi đến cửa, không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói “Vương gia, thử tin tưởng Vương phi, nếu cảm tình của các người bị hủy vì một âm mưu hoàn mỹ, như vậy chúng ta sẽ không để nàng ở cạnh người nữa”

Nói dứt lời nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Chúng ta?

Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc trở nên hung ác, bàn tay to gạt một cái, ấm trà trên bàn rơi xuống đất bể nát.

Muốn từ bên người hần mang nàng đi?

Nằm mơ! Dựa đầu vào giường, ánh mắt Lục Phù nhìn bức họa treo trên tường, hình ảnh xinh đẹp khiến lòng người chưa xót, trời chiều rơi vào càng thêm chói mắt, ôm nhau ấm áp như vậy, đáng tiếc đã gần như trở thành lạnh lẽo. Mới nhìn thấy bức họa, nàng có cảm giác đó là hạnh phúc xa vời, không nghĩ tới giờ đây đã trở thành sự thật, thật sự quá xa vời.

Vội vè mặt hạnh phúc của nam từ khi ôm nữ từ vào lòng như vậy, nàng nghĩ có thể là vĩnh viễn, nhưng vĩnh viễn cuối cùng cũng không xa lắm. Nàng chưa từng biết, có thể là ngày mai, có thể là ngày mốt, cũng có thể là trong nháy mắt.

Thực xin lỗi, Lục Phù chưa bao giờ nói tiếng xin lỗi, bởi vì nói xin lỗi đại biểu cho việc mình đã phạm sai lầm, nhưng khi phạm sai lầm rồi sau đó nói lời xin lỗi dường như có vẻ miễn cưỡng, vì vậy nàng chưa bao giờ nói.

Nhưng ba chữ này, thường xuyên bồi hồi trong miệng, nàng muốn nói lại thôi.

Lòng co thắt lại, mắt nhắm nghiền, giống như đang nghi ngại. Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, nàng hơi mở mắt nở nụ cười gọi, “Tỷ tỷ!”

Du Nhã ngồi vào bên giường, nắm cổ tay gầy gầy của nàng, mới hai ngày, đã ốm hơn đi nhiều, nàng hoài nghi gió thu có thể thổi Lục Phù bay đi.

“Muốn ăn gì không, tỷ tỷ làm cho!” Mắt Du Nhã ngấn lệ, tay vuốt ve tóc nàng, không dám chạm vào mặt, đôi mắt kia vì thịt không có giống như càng lớn hơn.

“Đoàn viên!” (1) Nàng trả lời, nhưng lại nở nụ cười, lắc đầu, “Ta thật sự không đói.”

Du Nhã cau mày, mùi đàn hương phảng phất nơi chóp mũi có vẻ lạnh lùng. Nàng nhìn Lục Phù, dường như có gì muốn nói nhưng không nói gì.

“Tỷ tỷ muốn hỏi gì?” Lục Phù hiểu ý hỏi, nở nụ cười như có như không.

“Không cần cười với ta như vậy!” Du Nhã trách móc hơi lớn tiếng khiến cả nàng và Lục Phù đều giật mình. Đây là lần đầu tiên trong đời, Du Nhã nói chuyện với Lục Phù lớn tiếng hơn bình thường.

Mắt Lục Phù ửng đỏ, nước mắt viền quanh mi, không thể nói được gì, vô cùng ủy khuất, vì cổ đề nén mũi có chút đỏ ửng, nhìn thấy khiến Du Nhã hỏi hận không thôi. Nàng bước nhanh tới ôm lấy Lục Phù “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . Phù nhi, tỷ tỷ không phải cố ý, không nên đau lòng. . .”

Du Nhã vỗ về mái tóc đen mềm mại của nàng, cảm thấy có chút chua xót, “Phù nhi, tỷ tỷ không phải người ngoài, không cần cười với tỷ tỷ như vậy vì nó

“khiến tỷ tỷ cảm thấy mình như người xa lạ.”

“Phù nhi, không muốn cười thì đừng nên cười, không cần miễn cưỡng mình, nhìn muội cười, tỷ tỷ càng đau lòng! Ngoan, không khóc, biết không? Tỷ tỷ vĩnh viễn đều tin tưởng Phù nhi ! Cho dù toàn bộ thế giới không tin, tỷ tỷ cũng sẽ tin tưởng!” Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, Du Nhã dịu dàng nói chỉ sợ không cẩn thận lại chạm vào vết thương lòng của Lục Phù. Nàng biết muội muội không thể chịu thêm sự thương tổn nào khác.

Khi nghe tiếng khóc đầy áp lực từ vai truyền đến, Du Nhã hơi chấn động, càng ôm Lục Phù thật chặt, mắt nàng cũng đỏ ửng. Trong ấn tượng của nàng, muội muội từ trước đến nay chưa từng khóc.

“Không quay về được! . . . Tỷ tỷ, không quay về được! . . .” Lục Phù khóc nức nở, nước mắt chảy ra như suối, thấm ướt vạt áo của Du Nhã.

Trở về không được. . . .

Tất cả không thể trở lại như lúc ban đầu. . . .

Sự ngăn cách này, có thể là cả đời, nàng cùng Sở Cảnh Mộc, hạnh phúc gần như tan biến.

Không thể quay về tình cảm cũ!

Cho dù hẳn biết nàng bị hãm hại mới giết Sở Vân cũng không quay về được. . . .

“Có phải tại muội tạo nghiệt giết người nhiều quá, nên ông trời trừng phạt, khiến muội mất đi hạnh phúc? Dù là một giấc mộng, cũng tỉnh lại quá nhanh.”

“Phù nhi không cần nói lung tung. Tại những người đó đáng chết, không phải ngươi sai! Phù nhi, không nên suy nghĩ bậy bạ, thật sự không phải ngươi làm sai, hãy ngủ một giấc, tất cả sẽ tốt hơn. Cảnh Mộc ca ca sẽ không nhẫn tâm bỏ mặc ngươi. Phù nhi, đừng khóc , muội khóc khiến trái tim của tỷ đau lắm.” Du Nhã trấn an , mắt nàng cũng nhắm lại, nhưng cố cắn răng không khóc thành tiếng, hai tỷ muội, một người bị hủy cũng còn một người chống đỡ.

“Ta từng nghĩ muốn giết ông ấy, nhưng từ hoàng cung trở về, ta không muốn giết người, buổi tối hôm đó, ta chỉ nói giỡn muốn giết ông ta, không nghĩ nó sẽ trở thành sự thật. Tỷ tỷ, ta không phải cố ý . . . Không phải cố ý”

“” Du Nhã chấn động, tay đang vỗ vai nàng dừng lại, sau đó làm như không có việc gì tiếp tục trấn an , “Ta tin tưởng ngươi! Phù nhi còn có tỷ tỷ và ca ca, chúng ta sẽ cùng ngươi, sẽ không bỏ lại ngươi, trừ bỏ Sở gia, ngươi còn có chúng ta là người thân.”

Sở bá bá giết ai nên khiến cho Phù nhi nổi sát tâm. . . . ?

Nghi ngờ nảy sinh trong lòng Du Nhã, nhưng nàng không dám hỏi Lục Phù vì sợ nghe câu trả lời khiến mình đau khổ.

Bên tai còn vang tiếng khóc của Lục Phù . . .đang thì thào trở về không được!

Chú thích

(1) Đoàn viên là tên loại bánh Sở Cảnh Mộc làm khi ở biệt viện- ý nói thời gian hai người hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 98

Cuối thu tiết trời mát mẻ, gió thổi nhẹ, chim nhạn xếp thành từng đàn bay về phía Nam.

Màu xanh da trời giống như một khối ngọc hoàn mỹ không tỷ vết.

“Ngươi là ai?” Trước Sở vương phủ , thị vệ gác cửa ngăn cản hai nam tử đang muốn bước vào. Hai người thị vệ kinh ngạc nhìn nam tử đi đầu một cách chăm chú. Nếu nhìn xa xa, có cảm giác như Vương gia quay về phủ. Nhưng khi nhìn gần họ phát hiện có điểm khác nhau, nam tử này có đôi mắt khác với đôi mắt thâm trầm trong sáng của Sở Cảnh Mộc.

Phượng Quân Úy cười như không cười tà mị nghạo ngỗ nhìn họ, vẻ tươi cười như vô hại. Mị Ảnh ở phía sau lấy thẻ bài nơi thắt lưng giơ lên, bốn tên thị vệ giữ cửa kinh hãi, đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, “Tham kiến tứ Hoàng Tử!”

“Đứng lên đi! Ta có thể tự mình đi vào.” Phụng Quân Úy mang theo Mị Ảnh bước vào vương phủ.

“Mị Ảnh, ta không đi nhằm chỗ chứ?” hấn nhìn không khí trầm trọng im lìm bốn phía, chợt cau mày. Sở vương phủ gây cho hấn cảm giác tĩnh mịch. Những thị nữ đang quét dọn không hề nói một câu.

“Ngài không đi làm, nơi này thật sự là Sở vương phủ!” Mị Ảnh không chút cảm xúc trả lời

Trong mắt Phụng Quân Úy có chút lo lắng, nhìn xa xa thấy thân ảnh tuần tũ của Tiểu Nhạc, bảo Mị Ảnh gọi hấn. Tiểu Nhạc quay đầu lại tỏ vẻ kinh ngạc, vội vàng chạy tới khom người hành lễ, “Tham kiến tứ Hoàng Tử!”

“Vương gia của các người đâu?”

Tiểu Nhạc cúi đầu đáp ứng, “Vương gia người. . . Người.”

“Hãy dẫn ta đi gặp hấn!” Giọng của Phụng Quân Úy lạnh lùng, lạnh khiến Tiểu Nhạc sợ hãi, dẫn hai người họ vào Đông Đình

Vừa mới bước vào Đông Đình, đã nghe tiếng binh binh vang lên không ngừng, âm thanh giống như từ dưới đất truyền lên. Phụng Quân Úy nhướng mày. Tiểu Nhạc thấy vậy vội nói “Vương gia đang ở dưới hầm rượu”

Sâu trong nội đình, từng đợt âm thanh ngày càng rõ ràng, công vào cửa hầm rượu đã hiện ra trước mắt. Phụng Quân Úy ngầm ý bảo Tiểu Nhạc và Mị Ảnh dừng lại, tự mình bước xuống bậc thang ngầm

Trên vách của hầm rượu có một cửa sổ nhỏ, ánh sáng từ phía trên rọi xuống, có thể thấy cảnh vật bên trong mờ mờ. Phụng Quân Úy không chớp mắt, từ bậc thang bước xuống liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc như xông vào mũi.

Kia. . . Đó là Sở Cảnh Mộc sao? Toàn thân bần thui, mặt mũi lấm lem, ít nhất ba ngày không tắm, nam tử trông thật lòi thoi lếch thếch này là hấn sao? Ánh mắt bởi vì thiếu ngủ trở nên đỏ ngầu, râu hơn mười ngày cũng chưa đụng tới. Thân mình lắc lư loạng choạng, ánh mắt đột nhiên bị ánh sáng chiếu vào nheo lại, kinh khủng nhất chính là đầy mặt đất đều là bình rượu trống rỗng, ít nhất có mấy chục bình, hấn như thể nào uống hết được? Hấn không biết uống như vậy có thể chết người sao?

“Ai cho người vào, cắt ngay cho Bồn vương!” Vì cửa bên trên mở ra, trong thời gian ngắn Sở Cảnh Mộc chưa thể thích ứng với ánh sáng, theo phản xạ giờ tay lên che mắt. Hành động đó cho thấy hấn đã ở trong này ngây ngốc nhiều ngày rồi.

“Một nam nhân vì một nữ nhân sống mơ mơ màng màng, Cảnh Mộc, thật không giống người!” Phụng Quân Úy nhìn một vòng trên mặt đất hỗn độn, lạnh lùng châm chọc, trách không được vừa rồi hấn nghe thấy những tiếng binh binh vọng lên. Những bình rượu không còn nguyên vẹn nằm lộn lệt trên mặt đất khoảng mười mấy bình, không kể đến những bình rượu đã bị hấn quăng bẻ nát thành từng mảnh.

Hấn uống bao nhiêu rượu rồi?

“Quân Úy?” Sở Cảnh Mộc nằm nghiêng trên vách ẩm ướt, thật vất vả mới thích ứng ánh sáng chiếu vào, đôi mắt thâm quầng, có lẽ vài ngày không ngủ.

“Người tới làm gì? Cút đi, hiện tại ta không muốn gặp ai!” Sở Cảnh Mộc giống như người điên, tiện tay cầm bình rượu lên, ném về phía Phụng Quân Úy.

Phụng Quân Úy cười như không cười châm biếm đáng về lòi thoi của hấn. Với dáng vẻ này đi trên đường lớn, nhất định bị người ta nghĩ đó là một tên ăn xin. Đường đường là một Vương gia lại giống như người điên chìm đắm dưới hầm rượu, còn ra thể thống gì?

Sở Vân đột ngột bị chết còn Sở Cảnh Mộc cả ngày không thấy bóng dáng. Hấn phái Mị Ảnh đi thăm dò, bất ngờ điều tra ra được một huyết án rung trời lở đất- đó là sự kiện thê tử giết gia gia, trách không được. . .

“Nếu đã tuyên bố ra ngoài dương bị trúng gió mà chết, chứng minh người muốn bảo vệ nàng, cần gì phải đau khổ như vậy?”

“Cút đi!” Sở Cảnh Mộc không muốn nghe thêm, cầm bình rượu đổ vào miệng, mùi rượu nồng nặc tỏa ra trong không khí. Con người trong sáng của Phụng Quân Úy như hiện lên ánh lửa, cầm lấy mảnh vỡ dưới chân ném về phía bình rượu trong tay hấn. Phan, bình rượu vỡ nát, văng tung tóe ướt cả mặt và vạt áo của Sở Cảnh mộc, toàn bộ ướt hết, làm cho hấn nhìn càng lòi thoi không chịu nổi.

Mắt Sở Cảnh Mộc nheo lại, không thèm quan tâm, cầm bình rượu khác đổ vào miệng, bình rượu lại bị đánh vỡ, rượu thấm ướt áo.

“Quân Úy! Trở về hoàng cung của người đi, không cần lo cho ta!” Sở Cảnh Mộc cuối cùng tức giận gào lên, giọng nói khàn khàn, không có vẻ uy nghiêm ngày thường, trái lại giống như một con thú hoang đang rên rỉ.

“Mặc kệ người! Mặc kệ người để người uống rượu đến chết sao?” Phụng Quân Úy tiến lên từng bước, hung hăng cầm lấy vạt áo hấn, tay phải âm thầm vận lực, do dự một giây, con người trong treo lóc lên về giận dữ, hung hăng đánh vào mặt hấn!

Từng nắm đấm, tất cả đều là nắm tay cứng rắn, dùng hết mười phần lực đạo, dường như muốn đánh cho hấn tỉnh lại. Cả người Sở Cảnh Mộc giống như không còn sức lực để vùng vẫy, hai tay đan chéo vào nhau như muốn ngăn cản những cú đấm của Phụng Quân Úy.

Phụng Quân Úy giống như bị điên, từng nắm đấm không ngừng nện vào hấn.

Một lúc sau, trên mặt Sở Cảnh Mộc đã hiện ra nhiều vết bầm tím, khoe môi cũng bị rách có nhiều vết máu rỉ ra. ...Hắn lùi về phía sau hừ lạnh, cố né tránh những cú đâm của Phụng Quân Úy, không rên một tiếng. Năm tay cứng rắn đánh đến nỗi hấn văng đầu hoa mắt, nhưng chỉ biết ôm chặt thân mình.

Không kêu rên cũng không phản kháng, Phụng Quân Úy đánh đến nỗi tay cũng cảm thấy đau và bầm tím cả lên. Trong đình viện Tiểu Nhạc nghe bên trong truyền ra tiếng kêu đau đớn cùng tiếng đánh nhau, gấp đến nỗi đầy người toát mồ hôi, nhưng mặt không hề thay đổi.

Cuối cùng Phụng Quân Úy cảm thấy đủ mới dừng tay lại, cả bàn tay đều là máu của Sở Cảnh Mộc...

Mặt Sở Cảnh Mộc bị thương, vết bầm và máu như hoà lẫn vào nhau, nhìn rất kinh khủng và chật vật, lúc này có lẽ là thời điểm chật vật nhất trong đời Sở Cảnh Mộc.

“Tĩnh lại chưa?” Phụng Quân Úy đá vào mình Sở Cảnh Mộc nhưng không thấy hắn cử động gì, một chút tâm tình cũng không có, giận dữ mắng “Thật không có tương lai mà!”

Sở Cảnh Mộc đang nằm trên mặt đất cười ha hả, tiếng cười đầy đau khổ bị thương. Sau đó hai tay ôm đầu cười, cười đến nỗi mặt của Phụng Quân Úy xanh lại.

“Ta muốn vẽ lại dáng vẻ của ngươi hiện tại, Cảnh Mộc, vì một nữ nhân mà trở thành như vậy đáng sao? Nếu nàng làm ngươi đau khổ như vậy, tin hay không bây giờ ta bảo Mị Ảnh đi giết nàng! Không muốn nhìn thấy hấn sa đoạ buông xuôi, Phụng Quân Úy lạnh lùng thốt ra lời uy hiếp.

Sở Cảnh Mộc đang nằm trên mặt đất bị chấn động, nghiêng đầu, vì bị đánh đôi mắt thâm quầng, hung hăng trừng mắt hấn, từ kẽ răng thốt ra hai chữ “Ngươi dám!”

“Ta có gì không dám?” Phụng Quân Úy cười lạnh, chăm chọc nhìn hấn, “Đau lòng như vậy, còn muốn sống không bằng chết để làm gì, là nam nhân phải hiểu rõ, một là giết nàng, nếu không thì ra ngoài cho ta.”

“Ta hận nàng! Hận nàng nhẫn tâm giết phụ thân, càng hận nàng nhẫn tâm muốn phá vỡ hạnh phúc chúng ta thật vất vả mới có được! Ta hận nàng. . .” Sở Cảnh Mộc luôn miệng nói hận, nước mắt tràn ra khoe mi, hoà lẫn với máu, nằm yên trên mặt đất không cử động.

“Vây đi giết nàng!” Cả người Phụng Quân Úy chấn động, lạnh lùng nói. Hấn thật sự có một loại kích động muốn giết người đã khiến Sở Cảnh Mộc trở thành dáng vẻ như vậy”

Hấn đi đến bên người Sở Cảnh Mộc, không để ý sự phản kháng của hấn, diu hấn rời khỏi đông hỗn độn, bước loạng choạng tới một chỗ sạch sẽ nhất trong hầm rượu ngồi xuống, Phụng Quân Úy cũng ngồi xuống.”Còn làm ra vẻ gì nữa, ngay cả bước chân cũng lảo đảo như vậy?”

Ánh sáng mờ mờ rọi xuống, Sở Cảnh Mộc mệt mỏi dựa vào vách, nhắm mắt lại, trên mặt đầy vết thương và vết bầm nhìn không rõ diện mạo, chỉ thấy vẻ chật vật và tang thương.

Phụng Quân Úy nghiêng đầu, có chút đăm chiêu nhìn hấn, không nhận được cảm thấy hiếu kỳ. Không biết dạng nữ tử như thế nào có thể khiến hấn yêu sâu đậm như vậy, cũng hận sâu như thế. Trong hoàng cung, hấn nhìn thấy từ xa, khi nàng ở Di trử cung của mẫu phi hấn, bị hai vị Vương gia tranh đoạt. Tấn vương vì nàng cùng Hàn Quý phi căng thẳng, còn Sở Cảnh Mộc vì nàng, ngay cả giết Sở Vân cũng không nhẫn tâm mang nàng giao cho quan phủ, còn cố ém tin tức, nàng thật tốt vậy sao?

Trong tiềm thức của hấn, ngoại trừ Trữ phi, tất cả nữ nhân trên đời này đều độc ác, dơ bẩn.

“Thật là một kẻ gây tai họa!” Hừ một tiếng lạnh như băng, Phụng Quân Úy khinh thường nói: “Cảnh Mộc, nếu ngươi tiếp tục sa đoạ như thế, dù có chết chỗ này cũng không ai biết!”

Sở Cảnh Mộc nhếch môi cười, tuy rằng khoe môi bị thương, lúc cười tạo nên vết rách rất đau, nhưng hấn vẫn cười khổ”Nếu có thể chết. . .thì tốt rồi! Chết sẽ xong hết mọi chuyện, hiện tại dáng vẻ của ta có thể nói là sống không bằng chết!”

“Chết thì xong hết chuyện à?” Trong mắt của Phụng Quân Úy có ánh lửa lấp lánh, giận dữ trừng hấn, nắm tay bắt đầu ngửa ngái, “Đường đường là đệ nhất Vương gia đâu phải người yếu hèn, ngươi thật sự là chuyện đáng chê cười nhất của Phụng Thiên hoàng triều. Nếu hận nàng, phải hành hạ nàng không phải sao? Nàng khiến ngươi bị thương như thế, ngươi không nhẫn tâm làm nàng bị thương sao?

“Hành hạ nàng?” Sở Cảnh Mộc cười càng thêm bị thương, “Cả người Phù nhi đều là vết thương, làm nàng bị thương nữa, ta sẽ đau tận tâm can!” Mặc dù hận, nhưng không thể làm nàng bị thương tổn, chỉ lựa chọn phớt lờ không thêm quan tâm, lựa chọn vĩnh viễn không gặp mặt, uống cho đến khi nửa tỉnh nửa say. Hấn từng có lòng muốn giết Phù nhi, giết nàng xong, sau đó xuống dưới suối vàng cùng nàng làm bạn, miễn cho phải sống trên đời chịu khổ, nhưng không thể nhẫn tâm ra tay được.

Trái tim có lẽ từ từ trở nên lạnh giá, nhưng có vài thứ, gần như đã trở thành một loại bản năng.

Phù nhi, vì sao ngươi có thể làm ta bị thương, mà ta làm ngươi bị thương lại cảm thấy đau tận tâm can.

Rốt cuộc lòng của chúng ta phải mang nhiều vết thương, mới có thể lành lại, trừ khi ta mất trí, nếu không ta như thế nào đối mặt với ngươi, như thế nào đi đối mặt oan hồn của phụ thân ta!

“Ta thật sự sắp điên rồi! Quân Úy, ta thật sự điên rồi!” Sở Cảnh Mộc bỗng nhiên ôm đầu, đau khổ nhỏ giọng lầm bầm.

Nắm tay của Phụng Quân Úy dùng sức, trong thế giới này, người thân duy nhất của hắn chính là người huynh đệ này. Nhưng đối với sự đau khổ của Sở Cảnh Mộc, Phụng Quân Úy gần như bất lực không có biện pháp, chỉ còn cách an ủi để truyền thêm sức mạnh cho hắn.

“Luu Phù Nhã thật sự tốt đến nỗi ngươi trở thành như thế này sao? Cảnh Mộc, vì một nữ nhân, từ nay về sau ngươi bỏ hết tất cả mộng tưởng của mình sao? Không lẽ ngoại trừ tình yêu, cái gì ngươi cũng không muốn? Ngay cả ta cũng không cần sao?” Phụng Quân Úy giận dữ nói, vì hắn buông xuôi mà giận, vì bị nàng làm cho thống khổ mà giận, vì hắn không thể giúp được mà giận.

“Hiện tại, ta cái gì cũng không quan tâm, ngươi tự xử lý là được rồi. Quân Úy, thật ra, ngươi không có ta, cũng có thể tạo nên nghiệp lớn.” Sở Cảnh Mộc hơi mở mắt ra, liếc hắn sau đó nhắm mắt lại.

Phụng Quân Úy hừ lạnh, lạnh giọng nói “Không phải ngươi nói không tin ta sao? Không phải sợ ta hủy Phụng Thiên hoàng triều sao? Vì sao không phản chấn một chút, quan tâm đề ta không hủy đi triều đình này?”

“Muốn hủy thì hủy đi. . . Cái gì bị hủy cũng tốt! Đỡ phải nóng ruột quan tâm nó, nhớ thương. . . Bị hủy cũng tốt!” Sở Cảnh Mộc than thở, gần như không còn sáng suốt. Loại phản ứng và tâm tình của hắn vào lúc này giống như là tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả.

Tuyệt vọng! Một người luôn luôn đội trời đạp đất, cứng rắn như núi như Sở Cảnh Mộc, trong mắt lại tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

“Ta thật sự muốn giết nữ nhân kia!” Phụng Quân Úy lạnh lùng nói.

Sở Cảnh Mộc trợn mắt “Nếu ngươi làm vậy ta sẽ giết ngươi!”

Phụng Quân Úy chấn động, thật sâu nhìn vào mắt hắn, giọng nói nhẹ nhàng kia như gió xuân thổi vào mặt, nhu hoà gần như vô hại, nhưng hắn biết, điều Sở Cảnh Mộc nói chính là sự thật.

Nếu hắn giết Luu Phù Nhã, Sở Cảnh Mộc sẽ giết hắn!

Yêu như thế đối lại đau khổ như vậy, cuối cùng hắn có tâm tình gì nói ra những lời này. Sở Cảnh Mộc thật sự nói muốn giết hắn?

Phụng Quân Úy cười lạnh “Không tha cho ta? Không phải ngươi hận nàng sao?”

“Hận là một chuyện, giết nàng là chuyện khác, nếu Phù nhi chết, cũng chỉ có thể chết trong tay ta. Ai muốn mạng của nàng, ta sẽ diệt cửu tộc của người đó. Ngươi cũng không ngoại lệ!” Âm độc nói ra, trên môi của Sở Cảnh Mộc hiện ra một vẻ tàn nhẫn.

Cho dù chết, cũng chỉ có thể chết trên tay hắn. Có lẽ một ngày nào đó hắn không chịu nổi nữa sẽ giết nàng. Chết đi, cùng nàng xuống suối vàng. Ở nơi tăm tối đó, họ không còn lo lắng về những oan hồn đeo đuổi họ mãi không tan.

Mạng của nàng, chỉ có thể do hắn chấm dứt! Ngay cả nàng cũng không có tư cách!

“Cảnh Mộc, nhớ kỹ! Nếu ngươi tiếp tục sống mơ mơ màng màng như vậy, ta thật sự sẽ giết nàng, ngươi tốt nhất tin những lời này!” Phụng Quân Úy cười lạnh, đôi mắt trong trẻo không lộ ra cảm xúc gì, lạnh lẽo cùng ánh mắt hung dữ của Sở Cảnh Mộc giằng co, ai cũng không chịu thua!

Hai ánh mắt ở trong không trung đan vào nhau, ai cũng biết hai người họ là loại người nói được làm được.

Sở Cảnh Mộc từ từ nhắm mắt lại, “Quân Úy, một ngày nào đó, ngươi sẽ gặp một nữ nhân như vậy, sẽ làm ngươi yêu hận giằng co, cho dù hận bao nhiêu, vẫn không nhẫn tâm thương tổn! Chỉ có lòng chưa xót không thể làm gì hơn được.”

“Kiếp sau đi!” trong đầu Phụng Quân Úy lóe lên dung nhan xinh đẹp dịu dàng kia, nhưng biến mất rất nhanh, khinh thường nói: “Kiếp sau ta không nên sinh ra trong hoàng gia, không cần thấy dục vọng và thù đoạn của những nữ nhân dơ bẩn đó, có lẽ ta còn có thể tin tưởng các nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 99

Ánh nắng tươi sáng như thổi một luồng khí nóng vào khiến mùa xuân trở nên ấm áp, tiết trời thật đẹp.

Phụng Quân Úy từng bước từ dưới thang của hầm rượu đi lên, ánh nắng chiếu vào cảm thấy chói mắt mặc dù chỉ mới ở đó một thời gian ngắn. . . .

Chỗ có nắng luôn ấm áp hơn, quay đầu lạnh lùng liếc dưới hầm rượu, Phụng Quân Úy cười như không cười ngao ngễ nhìn Tiểu Nhạc nói: “Cẩn thận trông chừng Vương gia của các ngươi, bình rượu đều bị ta đập nát, cũng đừng đưa thêm rượu xuống dưới !”

“Dạ!” Tiểu Nhạc kinh hãi trả lời, đối với vị Hoàng tử ôn hoà như gió này, không hiểu sao hắn luôn cảm giác như có áp lực đè nặng trong lồng ngực.

“Mị Ảnh, chúng ta đi, đi gặp vị Sở vương phi làm cho Sở vương phủ hoang tàn sa đoạ như thế này!” Phụng Quân Úy cười bí hiểm bước đi.

“Từ Hoàng Tử!” Tiểu Nhạc vội vàng gọi, mặc dù đang đứng dưới ánh mặt trời chói chang nhưng trên trán hắn lại đổ mồ hôi lạnh. Người đi gặp Vương phi? Trong lòng hắn cảm thấy bối rối bất an.

“Có vấn đề sao? Tiểu tướng quân.” Phụng Quân Úy nhàn nhã hỏi, đôi môi đẹp cong lên.

Tiểu Nhạc thất kinh, nhưng lại ấp úng không biết trả lời thế nào, chỉ cảm giác được trên lưng đổ mồ hôi lạnh!

“Còn nữa, không cần bẩm báo Vương gia các ngươi ta muốn gặp Sở Vương phi, hiểu không?” Hắn cười lạnh, nhấn mạnh ba chữ Sở Vương phi.

“. Vâng, mặt tướng tuân lệnh!” Nhìn ánh mắt nhàn nhã của hắn, Tiểu Nhạc cúi đầu vâng dạ.

Nhìn thân ảnh hai người càng ngày càng xa, dần dần ra khỏi Đông Đình, Tiểu Nhạc đứng ở cửa hầm rượu do dự không ngừng, nhìn nhìn cửa vào Đông Đình, lại nhìn cửa vào hầm rượu, sau đó thông thả bước đi.

Phụng Quân Úy mỉm cười, gió nhẹ nhẹ nhàng trên mặt thật mát mẻ. Dọc theo đường đi vài thị nữ nhìn thấy hắn đỏ mặt, vì ít khi thấy được một mỹ nam tử phong độ như vậy, thoát nhìn vô hại không giống như Sở Cảnh Mộc.

Cửa vào của viện nhỏ trong Tây Sương vắng lặng không một bóng người. Sở Cảnh Mộc hạ lệnh, không ai được tùy tiện ra vào Tây Sương, trừ Du Nhã. Vì vậy bình thường không ai dám tới gần, e sợ không cẩn thận bị Sở Cảnh Mộc tính tình thất thường chém thành hai nửa. Họ không biết nguyên nhân vì sao các vị chủ tử biến thành như vậy, ai cũng muốn hỏi nhưng không dám.

Nhìn một khoảng sân trong trẻo nhưng lạnh lùng, và sự cảnh cáo của Tiểu Nhạc, không ai dám đề cập đến vấn đề này.

Vừa bước vào cửa viện, lá hòe rơi rụng, lục bình trôi nổi trong dao trì, những cội mai xơ xác, bởi vì chưa tới mùa hoa nở nên chỉ trơ cành khô. Tây Sương so với Đông Đình càng có vẻ thê lương, Phụng Quân Úy không nhìn thấy bất kì một đóa hoa nào trong vương phủ.

Hắn hơi nheo mắt lại, cảnh vật trong viện yên tĩnh một cách đáng sợ khiến hắn liên tưởng tới lãnh cung, cũng giống như thế yên tĩnh mà lạnh lùng.

Bỗng nhiên có một mùi hương thơm ngát thanh nhã phát qua, Phụng Quân Úy như có mây nghiêng đầu nhìn, dưới ánh nắng chiều, có một bóng dáng mảnh mai, tóc đen như mực vấn y phục bằng tơ lụa màu lam, kiểu tóc rất đơn giản, trên tóc giắt một cây trâm bằng ngọc xanh biếc. Một thân áo lam như nước đang bay bay theo gió, mùi hương thoang thoảng trong gió từ người nàng tỏa ra.

Đó là Lưu Phù Nhã sao? Phụng Quân Úy nhìn không rõ dung nhan của nàng, chỉ nhìn thấy bóng lưng đang đứng bên chòi nghỉ mát. Nàng đang ngắm nhìn lục bình trong dao trì ngập ngừng cả người.

Ý bảo Mị Ảnh đứng xa xa, Phụng Quân Úy chậm rãi đi đến gần thân ảnh màu thủy lam nhàn nhạt kia, hương thơm càng lúc càng rõ ràng xông vào mũi khiến trong đầu nảy sinh cảm giác quái lạ. Hắn cảm thấy khoan khoái trong lòng, cười lạnh. Ngày đó ở trong cung nhìn không rõ hôm nay nhất định có cơ hội rồi.

Hắn thật muốn nhìn nữ tử có thể khiến hai vị Vương gia mê đắm là dạng gì, có chỗ nào hơn người?

Nữ tử dường như nghe được tiếng bước chân từ phía sau, giật mình quay đầu nhìn lại gọi, “Băng Nguyệt.”

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng hoảng sợ. Đôi mắt Du Nhã mở to, môi đỏ mọng hé mở, không thể tin nhìn nam nhân trước mặt.

Còn Phụng Quân Úy, trong ánh mắt trong sáng ẩn chứa một tia vui sướng xen lẫn phần nộ, và hung ác nham hiểm. Đôi mắt thường không có cảm xúc gì trong nháy mắt hiện lên nhiều biểu tình khác nhau, nhanh đến nỗi Du Nhã không nhìn ra được.

“Tại sao ngươi ở chỗ này?”

“Còn ngươi vì sao cũng ở chỗ này?”

Hai người lên tiếng cùng một lúc, một người bởi vì kinh ngạc, người kia thì hung ác nham hiểm.

“Liên Y? Tên của ngươi là giả, thân phận cũng là giả?” Phụng Quân Úy tức giận trừng mắt nhìn nàng, toàn thân như bắn ra một luồng khí lạnh lẽo, “Ngươi là Sở Vương phi?”

Dựa theo lời đồn, Phù Dung vương phi, sắc đẹp không ai sánh bằng, hoa nhường nguyệt thẹn, so với Điều Thuyền còn hơn ba phần. Nữ tử trước mặt dịu dàng tao nhã, quả thật là đệ nhất nữ tử trong vòng ngàn dặm.

“Long Tử, sao ngươi lại ở đây?” Du Nhã nhìn lướt qua cách ăn mặc của hắn, còn có Mị Ảnh đứng sau lưng mặt không đổi sắc chỉ hừ lạnh “Ngươi cũng dùng tên giả không phải sao?”

Dường như Du Nhã đối với hắn có ý thù địch, dung nhan thanh lệ hơi giận dữ, mắt hạnh hung hăng trừng hắn, vừa có chút mâu thuẫn vừa có vẻ tức giận, cũng ẩn chứa chút thả lỏng.

“Ngươi là Sở Vương phi?” Phụng Quân Úy nhìn chăm chăm vào mắt nàng, không rõ mình vì sao quan tâm thân phận này như thế, vừa quan tâm vừa có chút không vui. Đôi mắt trong sáng như có lửa lấp lánh, nhìn không ra hờn giận.

“Chuyện đó không liên quan đến ngươi!” Du Nhã lạnh lùng châm chọc “Cánh Mộc ca ca không cho phép người không phận sự vào Tây Sương, ngươi là khách của vương phủ đúng không? Xin quay về đi, cửa đằng kia kia.”

Du Nhã giờ tay lạnh lùng chỉ về hướng cánh cửa, nhìn hắn với ánh mắt băng lãnh.

“Cánh Mộc ca ca?” Không nói lời dư thừa, Phụng Quân Úy hung hăng nhìn về mặt xinh đẹp thanh lịch của nàng, neho mắt lại “Gọi cũng thật thân thiết”

Du Nhã sững sốt, nghi hoặc nhìn hắn, cảm giác giống như vừa ngủ thấy mùi...dấm chua. Nàng không chớp mắt sau đó âm thầm cười mình ngu ngốc. Nàng đợi hắn suốt bảy ngày, kết quả ngay cả bóng dáng cũng không thấy, hiện tại còn ở đây cùng nàng đùa giỡn?

“Chuyện đó không liên quan đến ngươi! Còn nữa, nơi này không hoan nghênh ngươi, đi cho khuất mắt ta! Giống như vừa tỉnh lại sau giấc ngủ say, hiện tại nàng không thể nào tha thứ cho hắn.

Sắc mặt của Phụng Quân Úy nghiêm lại, làm ra vẻ như không hề nghe thấy. Du Nhã lạnh lùng liếc hắn, dường như không muốn cùng hắn nói thêm lời nào nữa, đi lướt qua muốn rời khỏi, nhưng bị hắn thô bạo kéo lại, cánh tay như sắt thép ôm nàng vào trong ngực.

Hơi thở nam tính phả vào mũi, Du Nhã cổ vùng vẫy, kết quả càng bị Phụng Quân Úy ôm chặt hơn, một tay hắn ôm chặt thẳng lưng nàng, mạnh mẽ nói “Nói cho ta biết, ngươi không phải là Sở vương phi?”

Mị Ảnh từ xa khó hiểu nhìn hành động của hắn, sắc mặt lạnh băng hiện lên vẻ kinh ngạc, hành động khác thường của Quân Úy khiến hắn nhìn si ngốc.

“Buông tay ra! Ngươi là tên khốn!” Du Nhã trừng mắt Phụng Quân Úy, càng vùng vẫy càng bị ôm chặt hơn. Nàng nhìn nét mặt hắn cũng ngày càng lạnh bỗng nhiên rùng mình. Vẻ mặt của người này có thể lừa gạt người khác, nàng biết về mặt thật sự của hắn sau lớp mặt nạ rất khủng bố.

“Chỉ mình ngươi dám nói ta là tên khốn!” Phụng Quân Úy cười nhẹ, đôi mắt vẫn hung ác nham hiểm như cũ, hai thân thể dán sát vào nhau không còn kẽ hở. Hắn hỏi một lần nữa tỏ vẻ rất quan tâm câu trả lời của nàng, “Ngươi rốt cuộc có phải Sở Vương phi không?”

“Ta là ai không liên quan tới ngươi, Long Tử, chúng ta không quen thân? Mau buông ta ta!” Du Nhã thật sự muốn giờ tay lên xoa sạch vẻ cuồng vọng và hung ác nham hiểm trên mặt hắn.

“Ta cảm thấy chúng ta rất xứng đôi.” Phụng Quân Úy nhìn nàng, trêu chọc .”Bỏ hoàng tử còn phải cảm ơn cứu mạng của ngươi.”

“Ta thực hối hận cứu phải một con sói lang!”

“Đúng không Long Tử?” Du Nhã dùng giấy dựa, không hề cử động đứng yên trong ngực hắn, giống như bị choáng váng, thật lâu sau, ngược gương mặt xinh đẹp lên, nhìn đắm đắm ánh mắt của hắn, “Ngươi là Phụng Quân Úy?”

Phụng Quân Úy không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn nàng tỏ vẻ xác nhận. Nét mặt Du Nhã trắng bệch không còn chút máu, hồn bay tận nơi nào.

Phụng Quân Úy cũng sững sốt, cánh tay đang vòng quanh người nàng buông lỏng một chút, kêu lên, “Liên Y?”

Bốp. Một cái tát vang lên, trên gương mặt tuấn tú của Phụng Quân Úy hiện ra dấu của năm ngón tay, sắc mặt hắn trong nháy mắt trầm xuống, ánh mắt lạnh băng trở nên hung ác, từ từ buông thân hình mềm mại thorn ngát trong ngực ra, mắt neho lại, nhìn nàng chăm chú một cách nguy hiểm.

“Vừa nhìn thấy ngươi ta đã nghĩ như vậy, Long. à không, Phụng Quân Úy, chúng ta đã giải quyết xong, không còn nợ gì nhau nữa.”

Hai ánh mắt lạnh lùng giằng co, vừa lúc Băng Nguyệt đi tới, kinh ngạc khi nhìn thấy có người lạ trong Tây Sương, là hai nam tử, nhìn kỹ mới nhớ lại hắn là Tử hoàng tử. Nàng cảm thấy khó hiểu nhìn vẻ căng thẳng của hắn và Du Nhã.

“Tiểu thư.”

Băng Nguyệt bước đến, hướng về phía tử Hoàng Tử hành lễ sau đó bước tới đứng phía sau Du Nhã ngằm bảo vệ nàng.

“Tiểu thư?” thật kì lạ vẻ hung ác nham hiểm trong mắt Phụng Quân Úy lập tức biến mất, khôi phục lại vẻ ôn hoà thường ngày, khóe môi cười như không cười cong lên, coi như không có cái tát vừa rồi. Hắn nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp trước mặt trêu tức “Không phải thì tốt!”

Hắn dần dần có thể đoán ra thân phận của nàng “Lưu gia nhị tiểu thư, Lưu Du Nhã”

“Không có chuyện gì, xin quay về đi! Nơi này không phải chỗ Tử hoàng tử nên đến!” Du Nhã lạnh lùng nói xong, quay đầu đi chỗ khác, không muốn

nhìn về đũa cột trên mặt hần.

“Cũng mấy tháng rồi không gặp, làm sao bây giờ? Bỏn hoàng tử cảm thấy có hứng thú với ngươi” Phụng Quân Úy cười như không cười ngạo nghễ nói, nụ cười vô cùng đen tối.

Du Nhã cười lạnh, “Ta là người, từ trước đến nay không có hứng thú với súc vật.”

“Không sao, ta là thân rồng chính là súc sinh, nói không chừng về sau ngươi cũng biến thành súc sinh, rất xứng đôi!”

“Thì ra người Cảnh Mộc nói là ngươi, thực không tồi, thực thích hợp với chốn hoàng cung đầy chém giết kia.” Nam tử cười, không quan tâm những lời châm chọc của nàng. Về sắc lạnh trên mặt hần hiện tại giống như khối băng bị tan rã, cười càng thêm vui sướng.

“Ngươi đừng dẹt mộng giữa ban ngày, muốn ta gả cho ngươi à, nằm mơ!” Du Nhã cảm thấy phiền não. Tuy rằng Sở Cảnh Mộc không nói rõ, nhưng từng hỏi qua nàng về sau có dự định gì. Không thể đoán được tâm tư của hần là như vậy, nhưng... Nam nhân này gài bẫy nàng vài lần, nàng ngu sao sập bẫy của hần. Huống chi...

Hần là thế tử tương lai không còn nghi ngờ gì nữa, tương là người đứng đầu Phụng thiên hoàng triều, hậu cung ba ngàn giai lệ, không phải là nam nhân chỉ thuộc về nàng.

“Ban ngày nằm mơ tuy rằng hơi sớm, nhưng mộng sẽ dễ dàng trở thành sự thật. Lư Du Nhã, ngươi muốn đánh cuộc với ta không? Hần nheo mắt cười cười hỏi nàng.

Ánh nắng soi rọi khắp nơi, chiếu vào gương mặt hơi có vẻ tái nhợt của Du Nhã.

Đúng vậy, mọi người đều nói khi không thể chiếm ưu thế thì phải đánh cuộc, nàng phó mặc cho số mệnh. Hơn nữa, trong tay hần còn có Lục Phù, Lư Phong và danh dự của Lư gia... Nàng cân nhắc không có lợi thế để đặt điều kiện với hần.

Hơi có chút bối rối và sốt ruột, nghe trong lời nói của hần muốn nàng tiến cung. Nhưng chí hướng của nàng là rong ruổi nơi đồng cỏ rộng bao la bát ngát, tha hồ hưởng thụ bầu không khí tự do tự tại, không muốn bị giam lỏng trong lồng son gác tía nơi hoàng cung.

Làm một phi tử hàng đêm chờ hần lâm hạnh, có lẽ nhiều năm sau, nàng sẽ trở thành ý chí sắc đá, không còn biết chính mình lúc đầu như thế nào, nàng không muốn sống những ngày như vậy.

Du Nhã không chớp mắt nhìn hần, trong mắt đầy vẻ hận thù, nhìn thấy nét tươi cười của Phụng Quân Úy, cảm giác khác thường chợt nảy sinh trong lòng, về không đành lòng loé lên rồi biến mất.

“Một mình ta trong cái nhà giam đó, dĩ nhiên muốn có người làm bạn, không được sao?”

“Về sau ngươi có rất nhiều nữ nhân bên cạnh, thiếu ta cũng không sao.”

“Bỏn hoàng tử chỉ muốn ngươi!” Phụng Quân Úy cười tà, nâng cằm nàng lên, nhìn về thù hận và bối rối của nàng nói “Không đồng ý, án oan của Lư gia vĩnh viễn không được giải, Lư Đình sẽ bị tiếng xấu muôn đời, còn nữa, mạng của Lư Phong cũng nằm trong tay ta. Muội của ngươi giết dưỡng của ta, mỗi một sự kiện đều có thể hủy các ngươi. Du Nhã, ngươi hiểu không?”

“Ngươi là kẻ dễ tiện vô liêm sỉ nhất mà ta gặp”

“Quá khen! Nếu không dễ tiện vô sỉ, ta sớm chết từ lâu, sao có thể còn sống tới hôm nay?” Phụng Quân Úy lạnh lùng lên tiếng trong giọng nói có vẻ cô đơn. Nhìn thấy vẻ mặt đỏ của hần, lòng Du Nhã như thắt lại không nói một lời nào.

“Thế nào, giao dịch này ngươi sẽ không bị thiệt thòi đâu!” Phụng Quân Úy thổi nhẹ nhè trên da thịt mịn màng của nàng, cười như gió xuân, dường như chắc chắn dung nhan yêu kiều trước mặt không thể thoát khỏi phải lòng bàn tay hần buộc phải tiến cung.

“Sau khi ngươi đăng cơ, tính ban cho ta thân phận gì?” Du Nhã nhỏ giọng hỏi, giao dịch với ác ma, nàng biết không thể nào thắng được, chỉ còn cách phải tự bảo vệ mình.

“Người muốn địa vị nào cũng được!”

Du Nhã lạnh lùng nhìn hần, khiêu khích nói: “Ta muốn làm hoàng hậu!”

Nếu tiến cung là kết cục không thể tránh khỏi, dĩ nhiên nàng phải lựa chọn vị trí có quyền thế nhất, nếu không mình bị chết như thế nào cũng không biết. Trong những cuộc tranh giành hậu cung, địa vị càng thấp chết càng nhanh hơn.

“Có thể!” Phụng Quân Úy sáng khoái đáp ứng, cười ôn nhuận như gió. Bên môi ẩn chứa vẻ đắc ý và châm chọc. Nếu nhất định phải lập hoàng hậu, hần muốn người cùng một chỗ với mình chính là nàng.

“Còn một điều nữa.” Du Nhã lạnh lùng nói “Nếu về sau ngươi hối hận, lập hoàng hậu khác, xin để cho ta ra cung. Ta ở bên cạnh ngươi ngây ngốc vài năm, sau đó mỗi người một ngã nếu không thể sống chung” Trước kia Du Nhã có thể biến thành Liên Y, nếu về sau hoàng hậu cũng có thể biến thành một người không còn quan trọng, nàng muốn sống cuộc sống như mong ước của mình.

Xin giới thiệu một cặp đôi mới, tình cảm rất ngọt ngào.

Edit Han Han (cám ơn nàng nhiều)

Beta Phu Dung

Ánh mắt trong sáng của Phụng Quân Úy phút chốc trở nên hung ác nham hiểm, trầm xuống, phun ra hai chữ lạnh như băng, “Năm mo!”

Trong lúc hai người còn đang giằng co, Sở Cảnh Mộc loạng choạng xông vào Tây Suồng, về mặt lo lắng nhìn khắp trong viện, Tiểu Nhạc bám sát phía sau.

Thân hình Sở Cảnh Mộc nhìn rất lồi thối, mặt mày bầm tím, cảm hơi nhô ra, thật chật vật.

Du Nhã nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy ngây người, còn Phụng Quân Úy thì nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 100

Du Nhã nhìn chăm chú thân hình loạng choạng của Sở Cảnh Mộc đang đi vào Tây Suồng, mắt hạnh mở lớn.

“Người đánh hắn?” Dám ra tay với Sở Cảnh Mộc, còn đánh đến thâm như vậy, ngoại trừ nam nhân tàn nhẫn bên cạnh này, còn ai vào đây nữa. Du Nhã trừng mắt nhìn hắn, nếu Phù Nhi nhìn thấy dáng vẻ Sở Cảnh Mộc như thế này, nhất định sẽ đau lòng. Nghĩ đến đây nàng không nhịn được trừng mắt nhìn hắn.

Phụng Quân Úy bình thần nhìn Sở Cảnh Mộc, làm như không thấy vẻ giận dữ của nàng, còn nói một câu khiến Du Nhã ngửa tay “Trước đây đều là Sở Cảnh Mộc đánh ta, ta đánh chưa đủ đâu, cảm giác cũng không tệ”

A...Biến thái! Du Nhã liếc hắn, âm thầm mắng.

Sở Cảnh Mộc lắc lư vọt tới, một tay nắm áo Phụng Quân Úy, hung hăng cảnh cáo “Cút khỏi đây cho ta!”

Vừa nghe Tiểu Nhạc nói Phụng Quân Úy đến Tây Suồng, hắn sợ đến nỗi mắt hồn mất vía, tỉnh rượu hơn phân nửa, vội vàng chạy tới, chỉ sợ đến muộn. Phụng Quân Úy là người như thế nào hắn rõ ràng hơn ai hết.

Phụng Quân Úy không chút sợ hãi trước lời đe dọa của hắn, chỉ cười hỏi “Tỉnh rượu rồi sao?”

“Cút ! Sở Cảnh Mộc phun ra một chữ.

“Bảo bối như vậy? Ta còn chưa thấy mặt, nhưng tại đây nhìn thấy một sự vui mừng kinh ngạc không tưởng tượng được” Phụng Quân Úy ngạo nghễ liếc Du Nhã, cố ý lớn tiếng nhưng chỉ đổi lại vẻ phớt lờ của nàng.

“Cảnh Mộc ca ca, nơi này là vương phủ, loại sói lang súc sinh nên mang bỏ vào rừng để nó tự sinh tự diệt tốt hơn, nếu không sẽ cắn người” Du Nhã cười nhẹ, khiêu khích nhìn hắn, nếu nhất định phải dây dưa cùng nhau, nàng muốn tìm thú vui cho mình. Nàng không ngu đến nỗi nghĩ rằng nam nhân này sẽ có lòng tốt tha cho nàng.

Tiểu Nhạc và Sở Cảnh Mộc đều ngây người, tay của Sở Cảnh Mộc đang cầm áo Phụng Quân Úy cũng thả lỏng, hoài nghi nhìn nàng cảm thấy lạ, đó là lời của Du Nhã sao?

Những lời này phải do Lục Phù nói mới đúng. Từ trước tới nay, chưa bao giờ Du Nhã nóng nảy như vậy, hôm nay lại thốt ra lời châm chọc.

Phụng Quân Úy không giận chỉ cười, ánh mắt trong trẻo hiện lên vẻ thú vị. Đó là sự hưng phấn của thú hoang khi nhìn thấy con mồi, tiếp tục trêu nàng “Đứng, sói hoang chăm trứng cừu non”

“Nói không chừng là lão hổ. Người chưa ra quân đã thất bại, còn bị ăn không còn xương cốt.” Du Nhã cười nói, trên mặt cố không lộ ra biểu tình gì.

Hắn nhìn những ngón tay trắng nõn của nàng, trêu tức, “Muốn làm cạp mẹ? Bàn tay mềm mại yếu ớt như vậy, làm được sao?”

“Tứ Hoàng Tử không biết lão hổ còn được gọi là mèo lớn sao? Lục chưa hành động đương nhiên là mèo.” Du Nhã cười nói.

“Hai người quen nhau?” Sở Cảnh Mộc nghi hoặc hỏi, đôi mày anh tuấn nhăn lại.

“Không biết!”

“Quen biết!”

Hai người đồng loạt trả lời càng khiến Sở Cảnh Mộc nghi ngờ, thản nhiên nhìn quét qua hai người họ, nghiêng đầu hung hăng nói “Mau cút khỏi nơi này cho ta”

Sở Cảnh Mộc nói xong giống như chạy trốn rời khỏi Tây Suồng, bước chân vẫn loạng choạng như cũ. Du Nhã muốn mở miệng gọi hắn, bị Phụng Quân Úy kéo tay áo lại, trêu chọc “Người không biết hắn phải về tắm rửa sao? Chắc do mũi người không tốt, không ngửi được mùi chua trên người hắn?”

Du Nhã trừng mắt nhìn hắn, hai mắt mở to như có ánh lửa bên trong, nam nhân này dường như muốn chọc nằng nổi giận, sau đó nhàn nhả ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Tâm tình của Phụng Quân Úy thật vui vẻ, phát tay, cử chỉ vô cùng tao nhã “Hối hận rồi sao, Hoàng hậu tương lai của ta!”

Mị Ảnh vốn đang đứng bất động như núi bỗng nhiên biến mất nơi cửa Tây Suồng, bỏ lại Du Nhã đang tức giận và Băng Nguyệt đầy kinh ngạc.

Trong phòng, yên tĩnh như ban đêm. Ánh nắng xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng, chiếu trên người Lục Phù. Nàng nhàn nhả nằm trên ghế mỉm cười.

Nàng chăm chú đọc sách, phớt lờ tiếng ồn ào tranh cãi bên ngoài, tóc dùng một sợi dây màu bạc cột lại, không có trang sức nào khác. Một vài sợi tóc lòa xòa hai bên má, cả người thoát nhìn rất thoải mái. Bông Nguyệt kinh hãi đứng bên cạnh.

Ngoại trừ hai ngày kia xảy ra chuyện không may, Lục Phù giống như một con búp bê, cả người toát ra vẻ bi thương và cô độc. Sau khi nàng bình phục lại thường có dáng vẻ như vậy. Băng Nguyệt có một ảo giác giống như đang nhìn thấy một Lục Phù không màng thế sự trước kia, cười trong trẻo, như gió như mây.

Lại đánh mất trái tim, nhưng Băng Nguyệt biết, so với trước kia, Lục Phù càng yếu ớt hơn.

Ngoài phòng nghe được tiếng tranh cãi ồn ào, nhưng Lục Phù vẫn làm ngơ, rõ ràng nghe giọng nói của Sở Cảnh Mộc, nàng cũng không có phản ứng gì. Bông Nguyệt lo lắng đến rơi lệ, nhìn Lục Phù như vậy, nàng đau lòng vô cùng. Nhưng không có biện pháp, chỉ có thể sốt ruột đứng nhìn.

Nhìn thấy Du Nhã tiến vào, Băng Nguyệt bước qua nghênh đón, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia đi rồi phải không?”

Du Nhã gật đầu, cười ngồi vào bên người Lục Phù, “Đang xem sách gì say mê vậy?”

“Muội đang đọc thơ, đã lâu rồi không đọc, khó lắm mới có thời gian rảnh!” Lục Phù ngẩng đầu lên, bỏ tập thơ xuống, cười nhẹ hỏi: “Tỷ tỷ, làm sao vậy, muội giống như nghe được giọng nói tức giận của tỷ tỷ.”

Du Nhã tươi cười trả lời “Đúng vậy” Nàng nghĩ thầm, không biết nên nói chuyện nàng và Quân Úy với Lục Phù như thế nào. Nàng cảm thấy khó xử mím môi, ngược lại lắc đầu, “Không có chuyện gì, đến lúc đó rồi nói sau!”

Lục Phù bị tổn thương nhiều rồi, không cần vì chuyện của nàng mà lo lắng, chuyện này cho dù Lục Phù biết cũng không giúp được gì.

Lục Phù cười nhẹ, cảm thấy khó hiểu. Thật sự không có chuyện lớn à? Sao có thể khiến một người luôn lịch sự tao nhã như tỷ tỷ giận được?

“Phù nhi, muốn đi ra ngoài đình viện một chút không, ở trong này hoài không tốt!” Du Nhã vuốt ve những sợi tóc lòa xòa bên má nàng, dịu dàng nói.

“Đọc thơ cũng tốt, ta nhớ rõ trước đây cũng làm bạn với sách vở, sau đó vì bận rộn chưa có cơ hội đọc lại. Tỷ tỷ đi Giang Nam chưa?” Lục Phù đột ngột chuyển đề tài, đôi mắt sáng lấp lánh, cười hỏi nàng.

“Tỷ đi qua rồi, mấy năm nay đi nhiều chỗ lắm. Giang Nam rất đẹp, giống như một bức tranh!” Nhưng vẫn không có sự gắn gũi của kinh thành bởi vì kinh thành là nơi nàng sinh ra, có người thân nàng quyến luyến.

“Trong thơ tả cảnh Giang Nam đẹp quá” Lục Phù cười, khát vọng lóe lên trong mắt nhưng biến mất thật nhanh, tiện tay lật một trang sách.

Lục Phù dường như lại chìm đắm trong sách vở, hai tai không quan tâm đến chuyện tình bên ngoài.

“Đúng rồi, Phù nhi, dù sao tỷ tỷ cũng buồn, chúng ta đến chơi nghỉ mát chơi cờ được không? nhiều năm rồi tỷ tỷ không cùng Phù nhi chơi cờ.” Du Nhã đau lòng nhìn nụ cười của nàng, bỗng nhiên đưa ra đề nghị, không hy vọng nhiều lắm, nhưng thật bất ngờ, Lục Phù ngược mắt nhìn, cười nói, “Tốt, lâu rồi muội cũng không chơi cờ.”

Hai người ra khỏi phòng, đi đến chơi nghỉ mát. Băng Nguyệt cùng Bông Nguyệt nhanh chóng bày trí ván cờ.

Du Nhã bảo Băng Nguyệt, Bông Nguyệt đi chuẩn bị vài món điểm tâm Lục Phù thích ăn.

“Trước kia muội say mê đánh cờ, bởi vì khi đánh cờ muội muốn theo đuổi một thứ gì đó, ví dụ như theo đuổi lạc thú, tìm cảm giác về sự ưu việt, còn có bố cục kì diệu, không biết hiện giờ những thứ này còn có thể thu hút muội nữa không? Lục Phù cười, đặt một con cờ trắng xuống.

“Tỷ tỷ cũng thích, kỹ thuật chơi cờ của mẫu thân có thể nói thiên hạ không ai sánh bằng. Tỷ nhớ rõ hai chúng ta hợp sức lại cũng thua cho bà, chỉ mình phụ thân mới có thể thắng được.” Du Nhã cũng cười, để con cờ đen xuống.

“Phụ thân cùng nương, thật là xứng đôi!”

“Thật ra đôi khi người chơi cờ và quân cờ đều có cùng cảm giác như vậy. Muội đem mọi người bỏ trên ván cờ, mới phát hiện bản thân mình bất tri bất giác mất đi quyền chủ động không chế ván cờ. Muội trở thành quân cờ trong tay người khác mà không biết” Lục Phù cười tự giễu, đặt con cờ xuống thờ dài “Điều đó cho thấy muội không học được chỗ hay của mẫu thân, một ván cờ khi vào tay nương, nương đều có thể không chế ván cờ cho đến kết cục”

“Phù nhi, quân cờ và người chơi cờ đôi khi không khác nhau mấy, chỗ khác duy nhất chính là người chơi cờ có thể nhìn thấy kết quả trước một bước, còn quân cờ dựa vào biến hoá của ván cờ, cũng có thể từ từ nhìn ra kết quả. Bị người bỏ lên ván cờ, cũng không phải tận cùng thế giới, với cục diện này không thể tránh khỏi” Du Nhã cười, nàng biết Lục Phù đang từ từ nói ra những lời trong lòng.

“Nhưng quân cờ không nên yêu người chơi cờ, người chơi càng không nên yêu quân cờ của mình, nếu không đó nhất định là một ván cờ thất bại, cho dù thắng, cũng trở thành tình thế cả hai cùng bị thương! Giống tình trạng của nàng và Sở Cảnh Mộc lúc này.

Yên lặng thật lâu, Lục Phù mới chậm rãi mở miệng, “Thời gian nửa năm ở hoàng cung. Muội cùng Tấn Vương chơi cờ, muội luôn tấn công hấn chỉ phòng thủ, nhưng hấn có thể dễ dàng tha thứ những điều muội làm. Muội vẫn cảm thấy kì lạ, tình yêu là gì có thể khiến một người tàn bạo như hấn để lộ ra ánh mắt trong sáng thuần khiết như một hải tử. . .

Du Nhã không góp lời, chỉ lắng lắng nghe. Đây là lần đầu tiên nàng nghe được điều bí mật từ miệng Lục Phù.

“Trong nửa năm đó, hấn đối xử với muội rất chân thành, có lẽ động cơ hấn bắt muội không chỉ đơn giản vì muốn uy hiếp Sở Cảnh Mộc. Khoảng thời gian đó hấn đối xử với muội thật tốt, tốt đến nỗi không có tạp niệm gì khác. Còn muội, bởi vì thù hận, luôn luôn tránh né và phản kháng. Muội từng nghĩ, nếu không gặp Sở Cảnh Mộc trước, có lẽ. . .Như vậy mọi chuyện sẽ không trở thành cục diện hôm nay, nhưng đó cũng chỉ là nếu. . .Chúng ta gặp nhau không đúng lúc. . .Sau khi nhìn hấn say rượu, hấn rơi lệ, thật kì lạ, muội cảm thấy rất đau lòng. . .

Du Nhã ngược mắt lên nhìn nàng. Cờ của Lục Phù đang rơi vào con đường chết, nhưng nàng chỉ cười một cách thần nhiên, giống như nàng đang kể chuyện về người khác không liên quan đến mình “Khi đó hấn giống một hải tử. . .Muội cảm thấy thật mâu thuẫn, không hiểu vì sao lòng của một nữ nhân có thể vì hai nam nhân mà đau. . .Sau đó bị Tấn Vương bắt ra khỏi cung, khi quyết định rải phấn phát sáng, muội suy nghĩ giằng co nhiều lắm

Du Nhã im lặng thật lâu, lòng nàng có điểm bất an khi nghe tự bạch của Lục Phù. Nàng có cảm giác như Lục Phù đang phơi bày vết thương đầy máu trước mặt nàng.

“Phù nhi, nếu. Không muốn kể thì đừng miễn cưỡng”

Lục Phù cười ảm đạm, “Muội đang suy nghĩ không biết nước kế tiếp phải đi như thế nào, kĩ nghệ của tỷ tỷ đã tiến bộ rất nhiều.”

“Đều do nương dạy dỗ, ta cũng không dám quá kém.” Du Nhã cũng cười, nhẹ nhàng thờ ra.

Lục Phù chột thờ dài, trí nhớ của nàng quay về đêm mưa bão kia.

Sấm chớp thê lương, loé lên những tia sáng dữ tợn trong trời đêm. Lục Phù có cảm giác giống như cả người mình đang chìm trong hầm băng. Trong trận mưa to gió lớn đó, không thể phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt, chỉ cảm thấy nước rơi xuống không ngừng.

Cả người đau đớn, trong thời điểm tuyệt ung bay lượn xoay tròn trên đầu hai người họ, nàng chỉ cần dùng sức đẩy Tấn Vương ra liền có thể thoát khỏi hấn, sau đó tuyệt ung đón được nàng, nàng sẽ không bị gì, nên đã quyết định làm như vậy.

Nhưng mà.

Hai tay nàng lạnh như băng, không còn chút sức lực nào. Trong cơn mưa gió bão bùng, đêm đen như mực, nàng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt luôn tàn khóc đang chăm chú nhìn nàng, nhìn thật sâu. . .

Trong ánh mắt đó có vẻ tuyệt vọng. Có yêu say đắm. nhưng không có hận!

Ánh mắt đó dường như khắc sâu trong tim nàng, đau đến nỗi lòng nàng như thất lại, theo phản xạ trốn tránh ánh mắt hấn, lại bị hấn ôm vào ngực thật chặt.

“Nếu có thể cùng chết, Bồn vương. cũng cam nguyện!” Dù hấn biết đó là điều không thể xảy ra, bởi vì tuyệt ung luôn bên cạnh họ.

Lục Phù không đẩy hấn ra, cho đến khi tuyệt ung đón được hai người bay lên khỏi vực sâu.

Nàng mới biết, tuyệt ung cắn lưng hấn máu chảy đầm đìa, hấn vẫn như cũ không rên một tiếng, tình nguyện ôm chặt lấy nàng.

“Vi sao đối xử với ta tàn nhẫn như vậy, Phù nhi” Ánh mắt hần đầy tuyệt vọng nhìn nàng, trong đêm mưa gió câu hỏi càng thêm trầm trọng khiến nàng không thở nổi.

“Cùng là kẻ thù của ngươi, Sở Cảnh Mộc có thể dứt bỏ ngươi nửa năm, ngươi lại lựa chọn khoan dung, lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy, cùng là kẻ thù, vì sao hần có thể còn ta không thể?” Câu cuối cùng kia hần dường như găm lên đầy tuyệt vọng và đau khổ, trong đêm đen càng thêm bi thảm vang lên bên tai nàng như vọng lại.

“Bởi vì, ta không có trái tim thứ hai!” Một lúc lâu, nàng mới nhìn ánh mắt tuyệt vọng của hần, cười ngơ ngẩn.

Nàng chỉ có một trái tim, một tấm lòng, không có cách nào dâng tặng hai nam nhân. Nàng chỉ có thể cho đi một nửa trái tim, còn một nửa để lại cho mình. Trái tim nhỏ bé, không thể chứa bóng hình của người thứ hai.

Về tươi cười của nàng như muốn bứt phá tất cả.

Không tha, đau lòng, tan nát cõi lòng, nàng nhìn thấy tất cả sự đau khổ và vùng vẫy của hần. Tâm trạng cô độc và tịch mịch của nàng trong thời gian nửa năm như cắm rễ thật sâu trong lòng Tấn Vương, mỗi giấc mộng của hần đều hy vọng nàng có thể nở nụ cười một cách chân thành.

Hần nhìn vào mắt nàng thật sâu, giống như muốn nhìn thấu chỗ sâu nhất trong tâm hồn nàng, gương mặt kiên nghị bị vẻ đau khổ và kiên quyết bao phủ, vết thương trên lưng như kích thích thần kinh đang căng thẳng của hần. Tấn Vương đột nhiên ôm lấy thắt lưng kéo nàng sát vào người, mạnh mẽ hôn lên môi nàng một cách tuyệt vọng, hôn thật sâu như cuồng phong bão táp. Phục Phù ngăn người vài giây, không vùng vẫy chống cự nhưng cũng không đáp trả, để mặc hần tìm kiếm sự ấm áp trong miệng nàng, một sự ấm áp đầy chua xót..

Hần hôn nàng thật lâu.

Vực thăm tối đen, chỉ nghe tiếng gầm rú, mặc dù trong bóng đêm, vẫn có thể cảm nhận được đó là tiếng gầm của những con thú hoang

Đau khổ và ẩn chứa một loại tuyệt vọng, mắt hần như ngẩn lệ, “Nếu đó là nhà của ngươi, khi ngươi trở về nhà hãy sống cho thật tốt. Trên thế gian này, không có gì quan trọng hơn người mình yêu thương”.

“Ngươi”

Trong ánh mắt Tấn Vương không thể che dấu được vẻ thâm tình, tình cảm mãnh liệt của hần như mưa bão khiến nàng khiếp sợ...

Ý của hần là

“Ngươi về nhà đi, nếu cả thiên hạ này chỉ mình Sở Cảnh Mộc có thể khiến ngươi cười một cách chân thành, như vậy ta sẽ thả ngươi về nhà, tuy nhiên, một ngày nào đó, ta sẽ trở về đoạt lại tất cả những thứ thuộc về ta...”

Hần chỉ nói một câu ngắn ngủi nhưng khiến lòng Lục Phù như thất lại. Nàng đang muốn nóiđột nhiên kinh hãi...

Một tiếng gào thét đột ngột vang lên khiến hai thân thể đồng thời cứng đờ. Tiếng gầm thực rõ ràng , trời sinh cảnh giác làm cho họ ý thức được có thú dữ đang tới gần , tuyệt ung bên cạnh không ngừng cọ xát vào cánh tay Lục Phù, giống như muốn thúc giục nàng.

Bỗng nhiên. Tấn vương ôm nàng thật chặt, trong mưa to gió lớn, một giọt lệ hoà với nước mưa rơi xuống gáy Lục Phù lạnh như băng. Hần giống như đang nhớ lại thời gian nửa năm trong hoàng cung, cất giọng thật hồn nhiên, “Phù nhi, có thể gọi tên của ta không?”

“.” Lục Phù rất muốn gọi, lại nói không thành lời, giống như bị nghẹn trong yết hầu, đau đớn ngay cả ruột gan cũng co thắt lại.

Một tiếng thở dài vang lên, hần vốn nghĩ chỉ thở dài trong lòng, không ngờ lại thoát ra thành tiếng mặc dù rất nhỏ.

“Bỏn vương là thật lòng.” Bên tai nàng vừa nghe thấy những lời này, đột nhiên trước mắt tối sầm Hần đỡ nàng lên lưng tuyệt ung.

Chỉ một mình hần ở dưới vực thăm nguy hiểm kia. Du Nhã nhẹ chấn động, không thể tin nhìn nét mặt bình thản của Lục Phù, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Mọi người đều nói, Tấn Vương bản tánh tàn bạo, hơn nữa câu nói trên vách núi đen kia khiến họ đều nghĩ hần muốn làm nhục Lục Phù, không tưởng tượng được sự thật là như vậy. Chân tướng thật sự khiến người trở tay không kịp.

“Muội. Đối với hần, ngoài hận, vẫn là hận, nửa năm qua không ngừng kích thích, không ngừng kháng cự. Nhưng cuối cùng, hần tha muội về Khi đó muội cảm thấy giống như lòng mình đã chết, vì vậy tha ngủ say cũng không muốn tỉnh lại. Trong tiềm thức muội không muốn kết quả như ngày hôm nay, không muốn đối mặt với Sở Cảnh Mộc...”

“Đôi khi nhớ lại mới phát hiện ra muội đối xử với Tấn Vương thật sự quá tàn nhẫn!” Muội thậm chí chưa hề cười với hần thật tình dù chỉ một lần. Mặc dù đã nhiều năm không biết một nụ cười chân thật là như thế nào, nhưng đối với tỷ tỷ, đối với Sở Cảnh Mộc, muội có thể cười thật tình, mà đối với hần lại làm không được” Vì mối thù ngăn cách, muội không thể thuyết phục mình cười với hần.

“Muội yêu Tấn Vương không?” Du Nhã hơi cau mày, kinh hãi nhìn nụ cười mềm nhẹ của nàng.

Lục Phù lắc đầu, trong vẻ tươi cười có chút mê mang, “Loại cảm giác này muội cũng không biết có thể coi là yêu không. Muội thực đau lòng vì hần, chỉ đơn giản là đau lòng, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ tươi cười trong sáng của hần, và những giọt lệ đêm đó, còn có lời nói nơi vách núi đen muốn muội trở về

nhà, biểu tình trên mặt hấn khiến muội đau lòng vô cùng. Muội không rõ tình cảm đó là gì, có lẽ bởi vì hai chúng ta đều cùng một loại người, tâm hồn rất cô độc, vì vậy có thể dễ dàng đồng cảm với nhau”

“Bây giờ muội còn nghĩ đến hấn không?”

Lục Phù lắc đầu, “Hấn và thời gian nửa năm trong hoàng cung được muội chôn dấu sâu vào tận đáy lòng.”

Đó là một nơi không ai có thể chạm đến được.

Vậy còn Sở Cảnh Mộc!

Du Nhã giờ mới biết thật may mắn nàng không nói cho Lục Phù biết, khi Lư Phong ở trong cung gặp qua một người thái giám già nua, là người của Hàn Quý phi nhưng từng chịu ơn của Lư Đình, vì vậy biết được một chuyện bí mật. Ông cố ý phạm sai lầm để bị đuổi ra khỏi cung, sau đó nói cho Lư Phong biết, huyết án của Lư gia là do một tay Hàn Quý phi gây nên, không phải chủ ý của Tấn Vương. Vừa nghe xong, phản ứng đầu tiên của Lư Phong vào lúc ấy là không nên nói cho Lục Phù biết.

Thật may mắn. Họ chưa nói gì với nàng.

“Về nhà. Thực vui, Sở Cảnh Mộc nói hấn nhận làm Uyển Phù tướng nàng là muội trong thời gian ba năm kia. Lời nói của hấn khiến nổi áy náy của muội đối với Vân Uyển Phù giảm đi rất nhiều. Muội đối xử với Vân Uyển Phù cũng thật tàn nhẫn. Sự thật đã chứng minh, nếu có kiếp này và kiếp sau, có lẽ Quý Hôn đã đến đòi nợ, nếu không vì sao muội cùng Sở Cảnh Mộc lại trở thành tình trạng như ngày hôm nay?”

“Không được nói như vậy, muội không có lỗi với bất kì ai trong Vân gia cả!”

“Muội muốn quý trọng tình yêu của Sở Cảnh Mộc. Hấn nói tượng phu chấy đầu cho thể tử tượng trung cho ân ái. Muội cũng muốn cùng hấn làm một đôi phu thể ân ái bình thường như bao người khác”

Lục Phù đặt con cò xuống, cười nói: “Nhà. Một từ thật ấm áp, trong nhà có phụ thân, có nương, có ca ca, có tỷ tỷ. Còn có hoa mai và phù dung trong hậu viện, nhà của muội, chưa từng có vẻ lạnh lẽo, nhà của muội bị hủy đi, chính muội thiếu một chút cũng bị hủy theo. . .

“Vì vậy muội đặc biệt quý trọng ngôi nhà hiện tại này, muội đã một lần vì sự ấm áp của nó mà không bỏ đi được, còn tưởng sự ấm áp này là mãi mãi, nhưng mà. . .”

Nước mắt của Lục Phù cuối cùng cũng rơi xuống, nước mắt ướt đầm lưng bàn tay, nhưng lại cười ấm áp “Tỷ tỷ, muội đã về nhà, nhưng vì sao nhà lại biến thành băng giá, nhà không phải thường ấm áp sao?”

“Phù nhi.” Du Nhã lo lắng nhìn nàng, lòng như bị kim đâm như co thắt lại.

Lục Phù ngừng khóc, thân nhiên cười, giống như những giọt nước mắt vừa rồi là ảo giác của Du Nhã, “Muội tự cho mình thông minh, nhưng hiện tại mới phát hiện mình thật ngốc, ngốc đến nỗi hy vọng cho dù có xảy ra chuyện gì hấn đều có thể tin tưởng muội, vì muội đã hết lòng tin tưởng hấn. Nhưng mà. Vẫn không được! Thì ra, tình cảm của chúng ta thật mỏng manh không thể chống lại một âm mưu hoàn mỹ.”

“Phù nhi, hãy cho Cảnh Mộc chút thời gian, tâm tình tốt hơn một chút, chỉ cần tìm ra chứng cứ không phải ổn hết sao?”

“Chứng cứ? thật ra tìm được hay không đều giống nhau, không ai hiểu Sở Cảnh Mộc hơn muội, muội vì trúng cổ độc giết phụ thân hấn, hay lúc tỉnh táo giết, đối với hấn không có gì khác biệt. Điểm khác nhau duy nhất chính là muội trúng cổ độc giết phụ thân hấn, sẽ khiến hấn càng đau khổ tuyệt vọng, càng hành hạ bản thân mình. Mục đích của Quang Vinh vương chính là muốn dùng muội tra tấn hấn, bởi vì tất cả của Quang Vinh vương đều bị Cảnh Mộc hủy đi. Trong lúc đó chúng ta xem như.” Lục Phù cười, không nói gì nữa.

“Không còn cứu vãn được sao?”

“Tỷ tỷ, tỷ tin không, hấn sẽ giết muội, đến lúc hấn thật sự không chịu nổi sự hành hạ này, sẽ giết muội, sau đó. . .chôn cùng! Lục Phù cười, mắt loé lên khiến Du Nhã kinh hãi.

“Không thể được!” Du Nhã cuống quýt la lên. . . .

Lục Phù chỉ cười, thân nhiên nói, “Muội là người hiểu hấn nhất!”

“Phù nhi.”

Trong mắt Lục Phù loé lên vẻ âm độc, như hàn băng bức người, khí lạnh tỏa ra bao phủ toàn thân, khoe môi cong lên một cách nguy hiểm “Quang Vinh vương, muội sẽ khiến hấn sống không bằng chết!”

Du Nhã nhìn nàng, cảm thấy lạnh xương sống. Lúc này Lục Phù nhìn giống như khi nàng vừa mới gặp lại, âm độc, tuyệt tình. Nhưng nàng không sợ hãi, chỉ cảm thấy đau lòng.

“Phù nhi.” Du Nhã chớp chớp mắt.

Vừa lúc Bốn Nguyệt cùng Băng Nguyệt đang cầm hai đĩa hoa quả và điếm tâm đi vào chòi nghỉ mát, đặt xuống bên cạnh, Lục Phù cười nói “Băng Nguyệt, Bốn Nguyệt, muốn bỏ đôi chúng ta sao?”

“Vương phi thật vất vả mới có thể đi ra ngoài dạo, ăn nhiều chút nha, để phòng bếp còn có chuyện làm!” Bốn Nguyệt cười, lắc lắc đầu, tự bốc một miếng bỏ vào miệng.

“Người không biết lễ phép gì cả!” Băng Nguyệt trừng mắt nàng, lắc đầu, nhìn ván cờ trên bàn đá cười hỏi: “Vương phi, Du Nhã tiểu thư, chơi có vui không?”

Lục Phù cười âm thầm, đặt con cờ xuống, ánh mắt nhìn quét qua ván cờ một vòng, cười cười “Xem ra, chơi cờ phải biết đối thủ của mình.”

Du Nhã cúi đầu nhìn ván cờ, cũng cười, bỏ con cờ xuống, kết cục của ván cờ này gần như đã định.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 101

Vào lúc hương hoa quế đầu mùa còn đang nồng đậm, Hoàng đế băng hà !

Một canh giờ sau, di chiếu được tuyên đọc trên điện Kim Loan phong Tứ hoàng tử là quân chủ mới của Phương Thiên hoàng triều. Lễ đăng cơ ba ngày sau cử hành, khiến cả nước kinh ngạc.

Nhưng không ai dám nói gì, Phương Quân Úy từ một hoàng tử nơi lãnh cung không có tiếng tăm đến lúc bộc lộ tài năng trở thành hoàng tử được sủng ái gần gũi chỉ trong vòng mấy tháng. Sự lạnh lùng và tác phong quyết đoán của hắn khiến những vị đại thần trong triều sợ hãi. Hơn nữa hắn còn có sự ủng hộ của Sở Cảnh Mộc và những cựu thần, không ai dám chống đối làm ra chuyện đại nghịch bất đạo chỉ âm thầm bàn tán với nhau.

“Tứ hoàng tử này cũng hơi nóng nảy, tiên hoàng vừa mới mất, đã lập tức đăng cơ, làm vậy sẽ khiến thiên hạ chê cười” Trong Tây Sương của vương phủ, Băng Nguyệt và Bốn Nguyệt thì thầm với nhau. Những ngày gần đây, chuyện truyền miệng lớn nhất trong kinh thành chính là sự kiện hoàng đế đăng cơ. Mặc dù dân chúng ai nói sao nghe vậy nhưng vẫn không nhìn được bàn tán xôn xao.

Băng Nguyệt lo lắng không giống vẻ lạnh nhạt thường ngày của nàng. Những lời nói của Tứ hoàng tử ngày đó vẫn còn in sâu trong trí nhớ, hiện tại hoàng đế đã đăng cơ, sau đó sẽ sắc phong hoàng hậu.

“Trải qua nhiều năm biến động, cục diện biến đổi khó lường, chuyện gì sẽ xảy ra không ai đoán trước được, dân chúng không chịu nổi thêm biến loạn nào nữa. Nhưng khi hắn đăng cơ... Du Nhã tiểu thư phải...” Băng Nguyệt vô cùng lo lắng, sắc mặt lãnh đạm hôm nay còn thêm vẻ bất an... Nếu Lục Phù nghe được chuyện này, không biết sẽ có phản ứng gì nữa.

“Chuyện hắn đăng cơ và tiểu thư Du Nhã có liên quan gì nhau?” Bốn Nguyệt tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Không có chuyện gì, ta chỉ thuận miệng nói thôi.” Băng Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời xanh thẳm, khó có được thời tiết tốt như hôm nay, “Vương gia cùng Vương phi, không biết quan hệ bao giờ mới được cải thiện đây?”

Bốn nguyệt cẩn thận áp sát vào tai nàng, thấp giọng nói: “Vương gia có phải đã quyết định vĩnh viễn không gặp Vương phi?”

Sở vương phủ, mọi người đều sống trong lo lắng, áp lực không chịu nổi, giống như đeo một tảng đá trong lòng, cảm thấy buồn bã kém vui.

“Ta không biết, Vương phi trúng cổ độc mới giết người, nhưng dù sao nàng cũng tự tay giết lão Vương gia. Cho dù Vương gia yêu nàng bao nhiêu, cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Vì vậy, mới bỏ bê Vương phi, chỉ tội Vương phi...” Băng Nguyệt trầm tư, ánh mắt hiện ra những tia lạnh băng “Trùng Nguyệt đã mời Quang Vinh vương đến Phù Dung các làm khách, ta nghĩ hẳn nhất định sống không bằng chết. Hãy chờ xem ai có thể chịu nổi sự tra tấn của Trùng Nguyệt.”

“Không chỉ Trùng Nguyệt, ngay cả người luôn hiền hoà như Tuyết Nguyệt và Sở Nguyệt cũng bắt đầu tham gia. Nhưng dù hắn bị tra tấn chết đi sống lại, vẫn không chịu khai ra Vương phi trúng loại cổ độc gì. Nếu Vương phi không ra lệnh giữ mạng hắn, ta thật sự muốn đâm hắn một kiếm” Bốn Nguyệt hung hăng nói, nhớ đến Quang Vinh vương trong địa lao của Phù Dung các, lửa giận lập tức nổi lên.

“Hiện tại hắn là một Vương gia lâm vào con đường chết. Dù thả hắn ra ngoài, nếu không bị hoàng đế lưu đày, cũng khiến hắn chịu...” Băng Nguyệt nghẹn lời vì hai nàng đều hận Quang Vinh vương thấu xương. Một Vương gia hết thời, ngay cả việc bị mất tích nhiều ngày, cũng không mấy người quan tâm hay điều tra.

“Hiện tại điều ta lo lắng nhất chính là... Vương phi. Gần đây thân thể của Vương phi ngày càng gầy, ăn không ngon...”

Hai người cùng thở dài. Khi họ trở lại, cảm thấy kinh hãi khi nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Lục Phù “Vương phi.”

“Băng Nguyệt. Ngươi vừa nói chuyện hoàng đế đăng cơ, có quan hệ gì với tỷ tỷ của ta ?” Lục Phù vừa nghe qua, tất cả sự chú ý đều tập trung trên người Du Nhã.

“Ta.” Băng Nguyệt cúi đầu, âm thầm trách mình không cẩn thận. Lục Phù đến phía sau mà nàng cũng không phát hiện. Du Nhã căn dặn nhiều lần đừng cho nàng biết, tránh cho nàng lo lắng, nào ngờ. . .

Ánh nắng chiếu vào mặt Lục Phù, sắc mặt trầm xuống. Nàng neho mắt lại, nguy hiểm nhìn Băng Nguyệt “Đừng áp a áp ứng, Bôn Nguyệt, nói cho tỷ tỷ biết ta có việc muốn gặp nàng”

“Vâng” Bôn Nguyệt nhìn sắc mặt âm trầm của nàng, bước nhanh ra khỏi Tây Sương. Trong lòng rất lo lắng, ít khi nàng nhìn thấy nét mặt Lục Phù kém như vậy.

Băng Nguyệt cũng có cùng suy nghĩ. Nàng quyết định nói ra, ngẩng đầu lên nhìn Lục Phù biết không nói không được. Vì vậy nàng kể lại một cách ngắn gọn tất cả sự tình, càng nghe sắc mặt Lục Phù càng kém, đôi mắt tối sầm như có ánh lửa. Tay áo che lại nhưng Băng Nguyệt có thể khẳng định gân xanh đang nổi lên trên tay nàng.

“Vương phi. Du Nhã tiểu thư cùng Hoàng Thượng hình như quen nhau!” Băng Nguyệt do dự, cuối cùng nói ra không hề dấu điểm, gạt lo lắng qua một bên. Mấy ngày nay Lục Phù đều ở trong phòng nhân nhã đọc sách, nhìn giống như không quan tâm chuyện gì, nhưng Băng Nguyệt biết trong lòng Lục Phù rất đau khổ, vì vậy nàng không dám dấu điểm.

Lục Phù vẫn giữ vẻ bình tĩnh, phát tay áo trở về phòng. Thân hình mảnh mai trong gió khiến người cảm giác như chỉ một cơn gió thổi cũng bay. Nhưng nàng vẫn kiên cường giống cây tùng. Băng Nguyệt không hiểu vì sao cho dù nghe được tin gì, Lục Phù đều có thể bình tĩnh, không hề bị dao động.

“Pha một bình trà nóng đem vào đây” Một mệnh lệnh từ trong phòng truyền ra.

“Dạ!” Băng Nguyệt cúi đầu vâng dạ, vừa đi đến cửa Tây Sương đã nhìn thấy Du Nhã và Bôn Nguyệt, “Sắc mặt Vương phi không tốt lắm!”

“Ta biết rồi!” Du Nhã cười, “Các người đi xuống hết đi, ta có thể tự mình vào .”

Trong phòng, Lục Phù châm thêm đàn hương, mặt không đổi sắc nhìn khói trắng đang lượn lờ bay lên, làm ấm cả gian phòng.

Khi Du Nhã bước vào, Lục Phù đã ngồi vào ghế đệm nhìn thấy Du Nhã hướng về phía nàng tươi cười “Tỷ tỷ!”

Du Nhã cười ngồi vào phía bên kia, nhìn nụ cười của Lục Phù có chút miễn cưỡng. Nàng nựng nựng hai má Lục Phù, cười nói: “Giận sao, tỷ tỷ không phải cố ý gạt muội, chuyện này vốn cũng định nói cho muội biết”

“Tân đế đăng cơ, không lâu sẽ tuyển tú nữ vào cung, ngày đã đến gần muội còn muốn phá” Lục Phù cau mày, ánh mắt tỏ vẻ bất mãn “Tỷ tỷ. . .”

“Việc này gần thành kết cục đã định, sớm nói cho muội hay tới nay nói cho muội, kết quả đều giống nhau!” Nàng cuối cùng cũng phải vào cung, nói sớm chỉ khiến Lục Phù thêm lo lắng. Trước nay nàng đều lo cho Lục Phù, làm sao nhẫn tâm khiến Lục Phù đau buồn?

“Chuyện thành kết cục đã định?” Lục Phù cười châm chọc. Dù nàng chưa gặp Phượng Quân Úy, nhưng chỉ việc hán có thể ở lãnh cung ắt hẳn mười mấy năm cho thấy hán không phải loại người dễ đổi phò. Nàng không thích triều đình, nơi đó là một chỗ thị phi, nàng không muốn Du Nhã bước chân vào.

Có lẽ tới lúc cuối cùng, vì hoàn cảnh bắt buộc, ngay cả bản thân Du Nhã cũng không nhận ra mình thay đổi như thế nào. Lúc vừa tiến cung, nữ tử nào cũng xinh đẹp ngây thơ, không hề có tính toán gì. Nhưng đến cuối cùng, có mấy ai giữ được vẻ thuần khiết như lúc ban đầu?

Cả đời Du Nhã đều thích du ngoạn, kiến thức rộng rãi, tầm nhìn rộng lớn, lại có thể bị giam giữ trong bốn bức tường đó sao?

“Phù nhi, muội nghĩ lại xem, tỷ vào cung cũng không phải không có lợi, ít nhất có thể khôi phục danh dự cho phụ thân, ca ca cũng không bị nguy hiểm. . .”

Du Nhã còn chưa nói xong, Lục Phù trở nên giận dữ “Hán dùng những điều này uy hiếp tỷ?”

“Không phải uy hiếp, đó là sự thật. Muội và ca ca, một người vì báo thù làm cho thân thể đầy vết thương, cô độc mười mấy năm, một người vì báo thù, ở trên chiến trường liều mạng chém giết để giành lấy quân quyền ở phía nam. Đối với chúng ta vì muốn báo thù và thảo lại sự công bằng cho Lưu gia, vì phụ thân rửa sạch oan tình, tránh bị hãm hại để tiếng xấu muôn đời. Các người đều cố gắng như vậy, còn tỷ tỷ thì sao, tỷ tỷ chưa làm gì cả, chỉ biết du ngoạn khắp nơi, tự do tự tại, tỷ cũng nên là vì Lưu gia làm một điều gì đó, không phải sao?” Du Nhã nói xong. Những lời này là lời trong lòng nàng. Muội và ca ca của nàng đều cố gắng vì danh dự của phụ thân, cho dù phải hy sinh hạnh phúc cả đời nàng cũng không tiếc, nàng tại sao làm không được?

“Tỷ tỷ, dù xảy ra chuyện gì, muội không muốn tỷ tiến cung. Hoàng cung là một nơi rất phức tạp không thích hợp với tỷ” Lục Phù âm độc nói, gương mặt tái nhợt hiện lên nét tàn nhẫn.

“Phù nhi, hợp sức hai tỷ muội chúng ta cũng không đấu lại hán !” Du Nhã cười có điểm chua xót, nàng biết mạng lưới tình báo của Lục Phù ngay cả Sở

Cảnh Mộc cũng không bằng. Nhưng thiên hạ này đều là hoàng thổ, họ có thể đi đâu? Hơn nữa nàng không muốn vì nàng, khiến mọi người vĩnh viễn sống cuộc sống không thấy ánh mặt trời.

“” Lục Phù khẽ cắn môi, nhìn nàng “Thành thật nói cho muội biết, có phải Sở Cảnh Mộc đề nghị, sau đó.”

“Không phải!” Du Nhã nhanh chóng bác bỏ lời nàng, tuy rằng Sở Cảnh Mộc từng có ý đó, nhưng chưa hề nói ra, hơn phân nữa là vì Lục Phù. Vết thương của hai người họ đã quá sâu đến nỗi không thể lành lại, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Du Nhã trầm tư vì muốn Lục Phù yên tâm, không nghi ngờ nữa, nàng cố tỏ vẻ vui sướng, cười nói “ Muội biết không? Tỷ quen Phượng Quân Úy trước khi hắn đến vương phủ” Du Nhã nói xong nở nụ cười, vừa lúc Băng Nguyệt Bôn Nguyệt mang bình trà đi vào, nhẹ nhàng đặt trên bàn, nhìn sắc mặt của Lục Phù hơi kém bước ra khỏi phòng.

Trà Bích Loa Xuân ngon nhất, mùi thơm ngát, giống như gió mát thổi vào lòng khiến cả người cảm thấy thoải mái. Du Nhã rót hai chén, không nhanh không chậm, động tác tao nhã.

“Phù nhi. Tỷ tỷ. Muốn gả cho hắn!”

Nhẹ nhàng nói ra một câu, nét mặt của Du Nhã dường như ẩn chứa điều gì nhưng chỉ tươi cười. Du Nhã nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Lục Phù hơi dịu lại, giống như không tin, nàng lặp lại một cách kiên định “Tỷ muốn gả cho Phượng Quân Úy!”

“Tỷ điên rồi!” Lục Phù la lớn, “Tỷ biết rõ hắn là hoàng đế, gả cho hắn, làm một phi tử nơi thâm cung? Tỷ cũng hiểu, biết bao nữ nhân phải lãng phí tuổi xuân, không ít oan hồn xoay quanh trên hoàng thành, nơi đó căn bản là một lao tù lạnh như băng, tỷ nghĩ sao lại muốn bước vào?”

Việc này nhất định không phải ý của tỷ tỷ. Du Nhã thích tự do, sao có thể cam tâm vĩnh viễn ở một chỗ. Nàng nhất định đã nghe lầm hay tỷ tỷ muốn đùa với nàng thôi! Lục phù âm thầm nghĩ, nếu Du Nhã thật sự muốn gả cho hắn, nàng nên ngăn cản bằng cách nào?

“Khi quen tỷ không biết thân phận của hắn, Phù nhi, cảm tình không phải lý trí có thể khống chế được, giống như muội và Cảnh Mộc ca ca, biết rõ không thể yêu, không thể hận, nhưng vẫn yêu, vẫn hận đó sao. Vì vậy mới tạo thành cục diện hôm nay. Phù nhi. . . . Con đường tiến cung tuy rằng khó đi, nhưng tỷ vẫn muốn bước đi, ít nhất, chờ đến khi mình hết hy vọng, nhưng ít ra cũng biết được mình đã thử qua một lần khát vọng”

“Tỷ tỷ, trừ làm chi đầu hàn mai độc hương (không hiểu lắm), không biết bao nhiêu phi tử ngâm cười nơi chốn thâm cung!”

Lục Phù nhìn nàng, nửa tin nửa ngờ, nhẹ nhàng phun ra một câu, nàng từng thương hại những phi tử giam mình trong thâm cung. Lúc đó không nghĩ đến sẽ có một ngày, tỷ tỷ của nàng là một phần tử trong đó.

Hàn Quý phi cùng tiên đế, tình nghĩa phu thê nhẹ như nước, Hàn Quý phi cùng Tấn vương, tình mẫu tử nhẹ tựa lông hồng, Tấn vương cùng Quang Vinh vương, tình thủ túc bạc như tờ giấy. Nơi đó, ngay cả thân tình quý nhất thế gian cũng bị chà đạp. Nàng dựa vào đâu tin tưởng số phận của tỷ tỷ sẽ khác hơn? Hay kết quả chính là hoa trong gương, trăng trong nước?

“Phù nhi, không phải lúc đó ngươi mang thương tích đầy mình, vẫn muốn tin tưởng Cảnh Mộc ca ca? Nếu không vì sao không nói cho hắn biết trong lòng ngươi nghĩ gì. Ta muốn tin Phượng Quân Úy! Du Nhã dịu dàng nói xong, mặc dù ánh mắt thâm tình, nhưng lòng cảm thấy chua xót.

Nàng đã nói dối —— nàng không thể không nói dối.

Về sau tất cả mọi chuyện nàng phải tự gánh vác, không muốn tạo thêm gánh nặng cho Lục Phù.

Lòng Lục Phù như bị kim châm, một câu khiến nàng trầm mặc không nói, mím môi “Vì sao trở thành như vậy, nếu lúc trước biết báo thù sẽ có kết quả như ngày hôm nay, muội sẽ không. . .”

“Phù nhi.” Du Nhã ngăn lại, cầm lấy tay nàng. Lục Phù vì quá bất ngờ không kịp đề phòng, kêu lên đau đớn. Du Nhã cau mày kinh ngạc hỏi “Tay muội bị gì vậy?”

“Không có gì? Hôm nay trong lúc rửa mặt, không cẩn thận bị vật bén cắt.” Ánh mắt Lục Phù kè lên, làm ra vẻ như không có chuyện gì, dẫu tay vào áo, máu rỉ ra khiến tay áo nhiễm một vệt đỏ hồng, là dấu vết của máu.

“Đưa ta xem!” Du Nhã nghiêm mặt nhìn nàng, không tin những gì nàng vừa nói.

“Thật không có chuyện gì mà!” Lục Phù cười, chuyển đề tài, “Có lẽ không quá vài ngày, ca ca ở phía nam khi nghe chuyện này nhất định sẽ vào kinh.”

Du Nhã thờ dãi, “Ta muốn tự tay gọi thư cho ca ca, kể lại rõ ràng mọi chuyện!”

Nhìn Lục Phù mỉm cười, nàng có chút đăm chiêu, “Phù nhi, tìm thời gian cùng Cảnh Mộc ca ca nói chuyện, đừng để tỷ tỷ tiến cung phải vì chuyện của hai người lo lắng được không?”

“Hắn còn muốn gặp muội sao?” Lục Phù cười khỏ, cúi đầu, ánh mắt nhìn vết máu trên tay áo ngày càng lan rộng với một thái độ thật bình thản.

Sở Cảnh Mộc, có lẽ quyết tâm cả đời không muốn gặp nàng!

Q.1 - Chương 102

Ngày thứ ba sau khi hoàng đế mới đăng cơ, xét lại án oan của Lưu gia, nhiều năm bị hàm oan cuối cùng được trả trong sạch, truy phong Lưu Đình là Hộ quốc công, ra lệnh cả nước phúng điệu ba ngày. Lưu gia có thể thừa kế phong hào, Mục Phong tướng quân chính thức đổi thành Hộ quốc tướng quân Lưu Phong.

Lục Phù và Du Nhã nghe xong mỉm cười, không để lộ nhiều cảm xúc ra ngoài, có lẽ bởi vì không lâu nữa Du Nhã phải tiến cung khiến Lục Phù buồn bã, giống như không cam lòng, giống như buồn bực.

Đúng như dự đoán, ba ngày sau, thánh chỉ tới Sở vương phủ, triệu nhị tiểu thư của Hộ quốc công Lưu Du Nhã tiến cung, hai ngày sau đại hôn sẽ diễn ra.

Lục Phù và Du Nhã đều kinh ngạc.

Đại hôn của hoàng đế, lẽ ra phải cần một tháng để chuẩn bị, tại sao gấp rút như vậy?

Ngay cả một người không quan tâm đến những chuyện chung quanh như Sở Cảnh Mộc cũng cau mày. Hẳn phải người vào cung dò la, kết quả bắt được tin tức từ ngày đó gặp Du Nhã, Phụng Quân Úy đã bắt đầu bí mật chuẩn bị. Hắn vẫn như cũ cười như không cười, ánh mắt tà mị ngăm có tia chờ mong.

Quốc khó trống rỗng, hôn lễ của hoàng đế mới cũng chỉ có thể tổ chức một cách đơn giản. Đây là Sở Cảnh Mộc, Phụng Quân Úy chỉ cười nói hân cũng không muốn phô trương.

Nói thì nói vậy, nhưng khí thế của ngày đại hôn, mặc dù không xa hoa lãng phí, nhưng cũng không đơn giản quá mức. So với ngày hai đoá Phù dung kinh thành xuất giá còn có vẻ long trọng hơn.

Lưu gia vừa mới rửa sạch tội oan, Lưu Phong không ở kinh thành. Vì vậy, Sở Cảnh Mộc xếp đặt Du Nhã ở Sở gia xuất giá, chuyện thành hôn đều giao cho Tiểu Nhạc an bày.

Lục Phù cũng bảo Bôn Nguyệt chuẩn bị, nàng có một ý tưởng khác. Vì vậy, trong ngày xuất giá đã xảy ra một hiện tượng kì lạ. Hoàng đế thành hôn, thường thường nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu cùng với Hoàng cung chuẩn bị, khí thế không thể vượt quá hoàng gia. Nhưng Lục Phù cố ý dùng thế lực Tô gia và tiền của Dao Quang tổ chức một hôn lễ khí thế long trọng gấp ba lần hoàng gia.

Nắm giữ vận tài đường thủy của cả nước, Dao Quang ngừng hoạt động một ngày, tất cả người làm đều thết đãi yến tiệc mừng hoàng đế đại hôn.

Hoa Mai lâu mở tiệc bảy ngày bảy đêm, yến tiệc không dứt.

Điều đó khiến cho ý của Sở Cảnh Mộc muốn tổ chức một hôn lễ đơn giản không xa hoa.....trở thành một hôn lễ trăm năm khó gặp

Du Nhã chỉ cười, Lục Phù không ngại để lộ quan hệ giữa Dao Quang và Tô gia, dù không đến nỗi khiến người nghĩ Dao Quang là nàng, nhưng thiên hạ cũng biết chuyện Dao Quang phu nhân và Lục Phù là đối thủ thật ra chỉ là một màn kịch.

Trong ngày xuất giá, Lục Phù tự tay trang điểm cho Du Nhã, giống như trước đây Du Nhã thường chải tóc cho nàng. Lúc Lục Phù xuất giá, không có người thân bên cạnh, hôm nay Du Nhã xuất giá, may mắn có nàng là muội muội ở bên.

“Thật đẹp quá” Lục Phù nhìn Du Nhã trong gương, tươi cười khen ngợi. Du Nhã là một mỹ nhân hiếm có, bình thường mặt không trang điểm đã đẹp khiến người kinh ngạc. Hôm nay tô son điểm phấn, thêm vào đồ trang sức càng khiến muôn hoa xấu hổ.

Băng thanh ngọc khiết, xinh đẹp tuyệt trần, lịch thiệp tao nhã, áo cưới đỏ thắm càng tôn lên vẻ xinh đẹp cao quý, khiến cho Lục Phù có ảo giác Du Nhã giống như Phụng Hoàng vừa mới sinh ra. nt>

“Phù nhi, muội thật khéo tay!” Du Nhã nhìn mình trong gương. Nàng, chưa từng ăn mặc và trang điểm như vậy, cảm giác đó không phải mình.

“Không phải do muội, ai có hai tay đều có thể làm như vậy!” Lục Phù cười, trong phòng chỉ có hai tỷ muội, hai người đều cố không để lộ đau thương ra ngoài. Vì Du Nhã xuất giá, không khí trong phòng cũng vui hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ, muội sắp xếp hai người cùng tỷ tiến cung, về sau nếu có chuyện xảy ra cứ việc nói với họ, muội sẽ giúp tỷ giải quyết” Lục Phù ngồi bên cạnh, kéo tay Du Nhã, cười nói “Muội sợ tỷ không quen những người khác, vì vậy bảo Băng Nguyệt cùng tỷ tiến cung. Băng Nguyệt đã theo muội nhiều năm, tính tình bình tĩnh thông minh là một người tuyệt đối có thể tin tưởng. Còn người kia là Tuyết Nguyệt, nàng là cao thủ của mạng lưới tình báo trong Phù Dung các. Tỷ mang theo hai nàng, một là có thể khiến muội yên tâm, thứ hai nếu có chuyện gì cần giúp đỡ cứ nói một tiếng, hai người sẽ tận tình giải quyết một cách thỏa đáng.”

“Băng Nguyệt ở lại cạnh muội đi? Tỷ tỷ.....”

“Không được phản đối!” Lục Phù nghiêng đầu, khẽ cười nói, “Vô công của Băng Nguyệt cao nhất trong Phù Dung các. Nàng đi theo tỷ, muội cũng yên tâm về sự an toàn của tỷ. Còn Tuyết Nguyệt sẽ giúp tỷ đối phó với những người khác. Tỷ không cần lo cho muội, muội có Bôn Nguyệt được rồi!”

“Muội có ý bảo Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt cùng tỷ tiến cung, nhưng muội không muốn chia rẽ nàng cùng Tiểu Nhạc vì vậy mới giữ lại vương phủ” Lục Phù cầm khăn đội đầu màu hồng bên cạnh, trên đó có thêu một con Phượng hoàng, hoa lệ cao quý đang giương cánh bay lên, vuốt ve những đường chỉ thêu khéo léo, trong mắt Lục Phù có chút thương cảm.

Du Nhã vỗ vỗ vai nàng, “Không cần đau lòng, tỷ tỷ thành hôn không phải đi chết, vui lên.”

“Thành hôn và đi chịu chết cũng không khác mấy!” Lục Phù thì thầm, nhìn thấy ánh mắt ngẩn ra của Du Nhã mới ý thức mình vừa nói gì, miễn cưỡng cười “Muội sai rồi, lại nói gở.”

Du Nhã thờ dài, nhìn nàng, “Tỷ tỷ không phải bảo muội đi nói chuyện với Cảnh Mộc ca ca sao? Có chuyện gì, cứ nói ra, nếu cứ cất dấu, trong lòng sao có thể hiểu nhau được?”

“Tỷ tỷ, giờ lành sắp đến rồi!” Lục Phù cười, Du Nhã chỉ thấy trước mặt một màu hồng lóe lên, sau đó khăn voan đã phủ lên đầu nàng.

“Băng Nguyệt, Tuyết Nguyệt vào đi!” Lục Phù bước ra bên ngoài gọi họ. Du Nhã cảm thấy bất lực, vì sự cố chấp của Lục Phù, vì ánh mắt tuyệt vọng của Sở Cảnh Mộc. Hai người đều là những người thông minh thanh tú, lại gánh chịu một vết thương không ai dám chạm vào. Nàng nghĩ đến việc mình sắp vào cung rồi, số phận của hai người họ sẽ đi về đâu, cảm thấy lo lắng vô cùng.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ ra, Băng Nguyệt và Tuyết Nguyệt đến bên người nàng, gặt đầu, mỗi người một bên dìu Du Nhã.

“Đừng nên phạm sai lầm, biết không?” Lục Phù lo lắng dặn dò, liếc nhìn hai nàng.

“Vương phi yên tâm, ta và Tuyết Nguyệt tuyệt đối không làm vương phi thất vọng!” Băng Nguyệt nói, trong ánh mắt có chút ghen tị khi nghĩ đến mình phải rời khỏi Lục Phù, không cam lòng.

“Nha đầu ngốc!” Lục Phù cười, vỗ vỗ tay họ, “Giờ lành sắp đến rồi, nhanh đi ra ngoài chuẩn bị, quá giờ lành không tốt đâu!”

Hai người gặt đầu, Du Nhã quay người lại. Lục Phù không nhìn thấy vẻ mặt của nàng vì bị khăn voan che khuất, nhưng có thể nghe ra trong giọng nói có chút khàn khàn “Phù nhi, không đưa tiễn tỷ tỷ sao?”

Sở Cảnh Mộc chắc chắn sẽ ở ngoài cửa. Nếu nàng đi ra ngoài, nhất định gặp hắn. Nàng biết mình rất muốn nhìn thấy hắn. Từ chuyện không may xảy ra đến nay, hai người chưa từng gặp nhau, thậm chí giọng nói cũng chưa từng nghe.

“Muội bị giam lỏng ở đây, không phải sao?” Lục Phù không quan tâm cười một tiếng.

“Hôm nay hắn sẽ không có ý kiến gì đâu.” Du Nhã nóng ruột.

Tuyết Nguyệt, Băng Nguyệt đều nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ chờ mong, hi vọng nàng có thể ra ngoài. Cho dù tản bộ cũng tốt.

Lục Phù chỉ lắc đầu, tiếng chiêng trống ồn ào náo nhiệt vang lên bên ngoài. Nghe thấy những âm thanh này, nàng không khỏi nhớ lại hôn lễ của mình, đó là một hôn lễ tràn ngập âm mưu, lòng cảm thấy chua xót và ghen tị, như vừa cắn phải vỏ quýt đắng.

Du Nhã không nói gì nữa, Băng Nguyệt, Tuyết Nguyệt dìu nàng ra khỏi phòng.

Thân ảnh màu hồng vừa rời khỏi, hai chân Lục Phù chột mềm nhũn, vịn vào ghế từ từ ngồi xuống.....Biệt ly, con đường vào cung sâu như biển, ngày sau muốn gặp lại tỷ tỷ càng thêm gian nan.

Trái tim bỗng nhiên đau nhói.

Bôn Nguyệt bước vào, nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy, chạy đến cầm lấy tay nàng vội vàng gọi “Vương phi, bị gì vậy? Có chỗ nào không khỏe?”

Lục Phù mở mắt ra, nhìn thấy hai má xinh đẹp của Bôn Nguyệt đỏ hồng, mắt cũng đỏ ửng, giống như vừa mới khóc, có thể nhận ra nàng không muốn rời xa Băng Nguyệt.

“Không có gì! Bôn Nguyệt cũng không muốn xa Băng Nguyệt, đúng không?” Hai nàng rất ít khi phân ra. Ngay cả ngủ cũng ngủ chung một phòng, cảm tình thân như hai tỷ phân hai nàng ra thật có chút tàn nhẫn.

“Không có.....” Bôn Nguyệt lắc đầu lia lịa, bĩu môi, chững chạc nói, “Nếu ta muốn gặp Băng Nguyệt, Tuyết Nguyệt chỉ cần tiến cung, tường thành kia không ngăn được ta đâu. Nhưng Băng Nguyệt đi rồi, ta phải một mình hầu hạ vương phi một chết đi được! Trước kia đều do Băng Nguyệt lo hết!”

Bôn Nguyệt làm ra vẻ ai oán khiến Lục Phù cười thành tiếng, hòa tan với vẻ u sầu của bầu không khí ly biệt. Lục Phù nghiêm mặt, đi đến cửa nhìn ra bên ngoài, tai dù nghe thấy tiếng chiêng trống vang trời, nhưng trước mắt chỉ là một cảnh lạnh lùng.

“Bên ngoài náo nhiệt quá!”

Nàng thốt ra một câu rất tự nhiên, Bôn Nguyệt nhìn theo ánh mắt của nàng, ngăn người xém chút nữa khóc lên.

“Vương phi! Coi như Bôn Nguyệt xin người, hãy đi ra ngoài đưa tiễn Du Nhã tiểu thư. Dù sao nàng cũng là người thân nhất của vương phi. Hoàng đế kia, nhìn sơ qua cũng.....”

Trước cửa viện của Tây sương, Sở Cảnh Mộc vừa nhìn thấy một thân ảnh đỏ thắm xuất hiện. Chỉ có Băng Nguyệt và nữ tử lạ mặt đi nàng, mặc dù vẻ mặt không chút thay đổi nhưng lòng cảm thấy thất vọng.

Gặp nhau thì sao?

Gặp nhau rồi sau đó trốn tránh, như vậy không gặp sẽ tốt hơn.

Hai người họ không lẽ đã đến lúc không còn gì để nói với nhau !

Băng Nguyệt và Tuyết Nguyệt hành lễ khiến Du Nhã thu nước mắt lại. Tiếng chiêng trống bên tai nhưng không đi vào lòng, nàng muốn vì Lục Phù nói với hân một điều gì đó, nhưng không biết nói gì.

“Thần tiễn Hoàng hậu nương nương một đoạn đường!◆thần nhiên hành lễ, bước đến gần nàng.

“Ta còn chưa phải là hoàng hậu!” Du Nhã nói một cách thật tự nhiên có ý châm chọc. Đây là ý tưởng ban đầu của hân, khi đó nàng nói không muốn, kết quả cũng phải lên kiệu! Đâu! Nàng căn bản không phải là đối thủ của họ, vì nàng không có lợi thế.

Họ còn khiến nàng phải nói với Lục Phù, nàng muốn gả cho Phượng Quân Úy.

“Đi thôi!” Hân không nói gì, dẫn đầu đi phía trước, bị Du Nhã ngăn lại.

“Cảnh Mộc ca ca, định cả đời không gặp Phù nhi sao?” Nàng chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu khiến đôi vai Sở Cảnh Mộc run rẩy, chân cũng dừng lại.

“Sở vương gia, phu..... vương phi giết lão Vương gia thuần túy là do Quang Vinh vương giờ trò, không phải ý của nàng. Đừng đợi đến khi mất rồi mới biết quý trọng!” Tuyết Nguyệt lạnh lùng nói, bản tính nghịch ngợm khiến nàng không thể làm ra vẻ mặt nghiêm túc khi nói ra những lời này.

Thật ra thử đặt mình vào tình cảnh của hân, nàng cũng biết hân đau khổ như thế nào. Các nàng đều thể sống chết phải bảo vệ Lục Phù cho nên phải nói vậy, vì người thương tôn Lục Phù chính là kẻ thù của Phù Dung các.

Mặt Sở Cảnh Mộc không chút thay đổi chỉ liếc nàng “Nương nương, giờ lành tới rồi!”

Du Nhã cảm thấy bất lực..... Nỗi thất vọng như tràn ra khăn voan đỏ thắm, nàng không lo số phận mình phải tiến cung, nhưng lại lo lắng cho tình cảnh của Lục Phù về sau sẽ trở nên như thế nào?

Về mặt mờ hiện lên trong đôi mắt sâu như biển không thấy đáy của Sở Cảnh Mộc. Chỉ có hân tự biết lúc nửa đêm mình phải đau khổ giằng xé như thế nào.

Băng Nguyệt, Tuyết Nguyệt đều bắt mắt hân, Tiểu Nhạc ở phía sau cũng cau mày. Tuy hân hiểu chuyện Lục Phù ương gia thật quái lạ, cũng nghĩ trong đó có oan tình gì. Nhưng khi thấy họ lộ vẻ bất mãn với Sở Cảnh Mộc, Tiểu Nhạc cảm thấy phiền não nhìn các nàng.

Có rất nhiều chuyện, không phải nói tha thứ là có thể tha thứ được ngay, nói không quan tâm sẽ không quan tâm sao, tất cả đều cần có thời gian.

Chiêng trống vang trời từ bên ngoài cửa vương phủ truyền vào trong căn phòng yên tĩnh giống như bị cánh cửa ngăn lại, như cách hai không gian, dường như về náo nhiệt bên ngoài cùng người bên trong không quan hệ.

“Vương phi?” Tiểu Nhạc nhìn cửa Tây Sương gọi lớn, sắc mặt của Sở Cảnh Mộc là một vẻ âm trầm. Du Nhã vui mừng, thiếu chút nữa gỡ khăn voan xuống.

Dưới ánh nắng ấm áp, Sở Cảnh Mộc nhìn thân hình mảnh mai như lá vàng rơi rụng trong gió, tim tự nhiên đau nhói, lại có chút tức giận. Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt làm sao chăm sóc nàng thành như vậy? Thân hình vốn gầy yếu càng thêm yếu đuối, trước đó mới dường ra chút thịt, hiện giờ cảm hơi nhô khiến hân đau lòng.

Mĩ - vẻ đẹp vẫn như trước khiến người xiêu hồn lạc phách, nhưng đó là một vẻ đẹp không khỏe mạnh, mặt tái nhợt không còn chút máu, những sợi tóc bay bay. Sở Cảnh Mộc lo lắng cảm nhận sức gió mạnh hay yếu, dường như sợ một cơn gió mạnh cũng thổi nàng bay đi.

Nếu người nhìn thấy, nhất định sẽ nói Sở vương phủ không nuôi nổi vương phi, tên ăn xin ngoài đường còn mập hơn nàng, nhìn giống như mười ngày chưa ăn cơm.

Bốn mắt nhìn nhau, lặng im không nói, một người thì phiền não một người thì bình tĩnh. Lục Phù thông thả bước đến gần Du Nhã, thay thế Tuyết Nguyệt đi nàng, thần nhiên cười

“Tỷ tỷ, muội đưa tỷ ra ngoài!”

Du Nhã nở nụ cười, tiếp tục đi.....

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng, không nói gì, xoay người đi ra bên ngoài.....

Không nên nhìn.....Không nên nhìn, càng nhìn càng thêm đau lòng, càng muốn xin lỗi phụ thân đã chết..... Có một oan hồn luôn quấy nhiễu hân.

Đừng chỉ nói miệng, phải có chứng cứ chứng minh nàng bị oan. Nhưng cho dù có chứng cứ, hân cũng không có cách thuyết phục mình coi giống như không có chuyện gì xảy ra cùng nàng ở chung.

Không gặp cũng đau, gặp rồi cũng đau.

Rốt cuộc phải tra tấn họ tới khi nào? Cho tới lúc không còn chịu nổi nữa?

Hân cùng yêu, như thanh kiếm hai lưỡi, từng nhát từng nhát, cứa vào trái tim, máu rơi từng giọt, nhưng không có cách nào khác.

Hành hạ bản thân cũng hành hạ nàng.

Sở Cảnh Mộc có thể cảm nhận rõ ràng một ánh mắt sâu thẳm, kiên nghị đang nhìn mình, lưng chợt cứng đờ.

Phù nhi.....

Lục Phù cố nuốt vào sự chua xót trong lòng, dìu Du Nhã theo hân từ trong vương phủ ra cửa chính.

Bên ngoài vương phủ, Ngự lâm quân dàn thành hàng ngang không cho đám người xem nào nhiệt xông vào, họ chỉ có thể đứng nhìn từ xa, dù sao đây cũng là hoàng đế đón dâu, không phải dân chúng bình thường có thể xem.

Đập vào mắt chính là Phụng Quân Úy một thân đồ thắm, tuần dật phi phàm, trên môi nở nụ cười đầy ma lực, tư thế hiên ngang oai hùng nhìn thân ảnh màu hồng đang từ từ ra khỏi vương phủ.

Chỉ cần liếc mắt, hân đã biết rõ nữ tử bên cạnh chính là người nổi danh vang dội, Sở vương phi. Dáng vẻ xinh đẹp tuyệt vời quả thật trên đời hiếm có, đáng tiếc đó là một vẻ đẹp không khỏe mạnh.

Sở Cảnh Mộc đi phía trước, nét mặt âm trầm không chút biểu tình. Mối Phụng Quân Úy nhếch lên mỉm cười thú vị, thật sự hiếu kỳ cuối cùng hai người họ sẽ trở thành như thế nào, nhưng hiện tại điều hân quan tâm nhất chính là tấn nương của mình.

Lục Phù cũng lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Quân Úy, hơi nheo mắt, vừa nhìn thấy có thể cảm nhận về uy hiếp toát ra từ người hân, nàng không nhịn được cười lạnh.

Long là loài chim bay, phụng là loài thú, sinh ra đều là cầm thú!

Tấn vương, Quang Vinh vương hay hoàng đế trước mắt đều như vậy.

Sở Cảnh Mộc bước đến gần hân, không biết họ nói gì, tiếng chiêng trống náo nhiệt lẫn áp tiếng nói thì thầm của họ. Lục Phù chỉ nhìn hai người. Và cùng nữ cung kính tiến lên hành lễ dìu Du Nhã, kiệu hoa hạ thấp xuống cho Du Nhã dễ dàng bước lên.

Du Nhã quyến luyến cầm bàn tay nhỏ bé của Lục Phù, không thể nói được gì, trên tay nắm chặt Lục Phù có thể cảm nhận được vẻ lo lắng của nàng.

“Không cần lo lắng” Lục Phù nhẹ giọng nói “Muội sẽ sống tốt”

Cho đến khi Du Nhã lên kiệu, màn che buông xuống, Lục Phù mới thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt lạnh như băng vô tình bắt gặp ánh mắt đang mỉm cười của Phụng Quân Úy, đó là ánh mắt lạnh không có độ ấm, nàng một chút cũng không quan tâm hân là hoàng đế. Lục Phù dù không nói nhưng trong ánh mắt hiện ra vẻ cảnh

Hôm nay là hôn lễ trăm năm khó gặp, nhưng nàng không nói gì còn cảnh cáo hân.

Phụng Quân Úy chỉ cười tà, thật sâu nhìn nàng và Sở Cảnh Mộc liếc một cái, lớn tiếng ra lệnh khởi hành, đội ngũ đón dâu vô cùng náo nhiệt bắt đầu hướng về phía hoàng cung.

Đội ngũ đón dâu vừa rời khỏi, cửa vương phủ cũng trở lại vẻ lạnh lùng, chỉ còn một vài người đang hiếu kỳ nhìn họ. Nghe tiếng chiêng trống xa dần, mặt Sở Cảnh Mộc không chút thay đổi.

Hân không quay đầu lại, không thèm liếc Lục Phù dù chỉ một lần, xoay người bước vào phủ.

Tiểu Nhạc cuồng lên, nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Bôn Nguyệt và vẻ tươi cười trên mặt Lục Phù, hân có cảm giác hai bên người hân không phải

người.

“Vương phi..... Vương gia hân.....”

“Đi vào cho ta!” Bôn nguyệt hung hăng nhìn hân, dường như muốn cho hân một đám. “Ta hiện tại thấy chủ tớ của hai người liền ngứa cả tay chân.”

Chuyện này có liên quan gì đến hân đây, chuyện của Vương gia là chuyện của Vương gia, chuyện của hân là chuyện của hân, không có lý lẽ đổ hết trên người hân là sao? Bôn Nguyệt đã gần nửa tháng không đối xử dịu dàng với hân rồi.

“Được rồi, Bôn Nguyệt, không được lộn xộn!” Lục Phù cười nhìn đôi oan gia, có điểm hâm mộ, nhìn thân ảnh tuấn tú biến mất, cười nói: “Chúng ta cũng đi vào, không lẽ ở ngoài này đứng ngơ ngẩn hoài!”

Thần nhiên một câu, khiến mây của Tiểu Nhạc biến thành thẳng tắp.

Trốn tránh.....

Vương gia lẫn vương phi, đều đang trốn tránh.....

Trên thế giới này, có một loại yêu, yêu hết lòng hết dạ.

Trên thế giới này, có một loại hận, hận tận tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 103

Đại hôn của Hoàng đế, hai người với thân phận là Sở vương và Vương phi nên tham dự yến hội trong cung cùng những đại thần chúc mừng, nhưng Sở Cảnh Mộc nói Vương phi không khỏe liền miễn hết.

Mặt trời vừa lặn xuống, Sở Cảnh Mộc đứng trong Đông Đình, vẻ mông lung mờ mịt bao trùm dáng người thanh nhuận. Ánh mắt sâu như biển nhìn lục bình trôi nổi trong dao tri dưới ánh nắng chiều.

Sau hơn một tháng hân mới thoảng nhìn thấy Lục Phù, cảm giác đau đớn giống như kim đâm vào tim, dáng người gầy yếu của nàng làm hân xót xa.

Hân luôn hiên ngang đứng thẳng, như vách núi như cây tùng, nhưng tất cả đã vỡ nát, vết thương vẫn còn đang rỉ máu...

Âm mưu, thù hận.....

Tình thân, tình yêu.....

Cuối cùng sẽ đi về đâu?

Yêu trở thành hận, trái tim họ đến cuối cùng có bao nhiêu sắc đá để chịu đựng sự tra tấn hành hạ ngày đêm này. Hân sắp không chịu nổi, huống chi một người yếu đuối như nàng.

Trên chiến trường Sở Cảnh Mộc chưa từng gặp đối thủ khó đối phó như vậy, khiến hân cảm thấy bất lực, chỉ đành để thù hận dày vò hành hạ ngày đêm.

Hoa xuân, trăng thu, hạ trùng, đông tuyết... Tất cả cảnh đẹp trên thế gian dường như mất đi sức hấp dẫn, thế giới biến thành một màu tăm tối lạnh lùng, nhìn không thấy ánh mặt trời, không còn vẻ ấm áp.

Đôi mắt khép lại, chìm đắm trong đau khổ, bàn tay nắm chặt thành quyền giận dữ!

Sở Cảnh Mộc ơi Sở Cảnh Mộc, cả đời ngươi tung hoành trên sa trường oai phong một bờ cõi. Trong triều đình, ngươi thận trọng bày mưu, vì sao không thể chống lại một Lưu Phù Nhã, tại sao trở thành yếu đuối và bất đắc dĩ như thế này.

Phượng Quân Úy nói đúng, hân sắp biến thành một người yếu đuối nhu nhược.

Trên vách núi đen, hân nguyện ý dùng toàn bộ triều đình để đổi lấy sự bình an cho nàng, hân nhất định sắp trở thành một kẻ nhu nhược.

Cả đời hân lo chuyện quốc gia đại sự, nhưng không thể cưỡng lại một nụ cười của mỹ nhân, một ánh mắt tin tưởng của nàng.

Quân nhân cả đời vì nhà của người thiên hạ mà phấn đấu, có nước mới có nhà.

Vì vậy, dù hấn không nở lòng, cũng đành để nàng lại hoàng cung.

Ánh mắt tin tưởng và kiên định kia khiến hấn buông vũ khí đầu hàng, tình nguyện có một gia đình nhỏ ấm áp, tình nguyện làm bến đậu cho đời nàng.

Thế nhưng hôm nay.....

Mộng đã vỡ tan, chuyện cũ hoá thành tro. Hấn thật vất vả xóa tan thù hận, giành được hạnh phúc, nhưng một lần nữa hạnh phúc đó bị thù hận hủy đi! Trước kia là do nàng, hiện tại là do hấn!

Giống như hai đường chân trời, mãi mãi song song không thể gặp nhau.

Sở Cảnh Mộc cảm thấy lòng đau như cắt. Tiểu Nhạc kinh hãi khi nhìn thấy vẻ mặt đó. Tiểu Nhạc đã đi theo nhiều năm biết rõ tính tình của hấn, lúc càng bình tĩnh là lúc nguy hiểm nhất. Tiểu Nhạc thà nhìn hấn giống như trước đây sống mơ màng, ít nhất khi ở trong mộng hấn sẽ không chất chứa nhiều oán thù như vậy.

Sự khúc mắc trong lòng Sở Cảnh Mộc gần như không còn cách nào cởi bỏ.

“Tiểu Nhạc, ta phải giết nàng sao?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng nhưng được nói ra với ánh mắt hung ác khiến Tiểu Nhạc không dám nhìn, chỉ biết cúi đầu không nói, mồ hôi đầy trán chứng minh sự khẩn trương trong lòng hấn và cảm giác mát lạnh khi gió thổi qua.

Cuối cùng...chịu không nổi?

“Tiểu Nhạc, gia đang hỏi ngươi, nói mau!” Đôi mắt lạnh như băng đảo qua lại trên mặt Tiểu Nhạc, hung dữ hỏi giống như không nhận được câu trả lời sẽ không bỏ qua.

Sự độc ác trong lời nói xen lẫn tuyệt vọng khiến trán Tiểu Nhạc đổ mồ hôi lạnh, gió đêm cũng không thể làm khô được, rơi xuống không ngừng, lòng bàn tay cũng lạnh giá.

“Vương gia, thuộc hạ..... Thuộc hạ không dám đoán tâm tư của Vương gia!” Hấn lo sợ trả lời, tự biết có những huyền cơ trong đó hấn không hiểu rõ.

“Bôn vương cho phép ngươi nói, ngươi hãy thành thật trình bày ý mình!”

Mệnh lệnh như tiếng sét khiến Tiểu Nhạc giật mình, rung mình lạnh xương sống, có chút do dự “Vương gia trước nay đều quyết đoán, cần gì phải hành hạ Vương phi và bản thân mình?”

Vết thương là cả hai cùng bị thương !

Tiểu Nhạc hoài niệm thời gian khi vương phủ tràn ngập hạnh phúc, Vương gia thương yêu chiều chuộng Vương phi, Vương phi tươi cười. Hiện tại nhìn lại chỉ là một cảnh lạnh lùng, nụ cười của Lục Phù cũng gượng gạo.

“Ta đang hành hạ nàng sao? Một người không có trái tim, ta làm sao có thể hành hạ nàng được? Sở Cảnh Mộc âm độc cười, nhưng trong lòng cảm thấy chua xót. Hôm nay nhìn thân hình gầy yếu của nàng tim hấn giống như đang bị ai bóp chặt.

“Vương gia, Bôn nguyệt nói, Vương phi ăn không ngon miệng, mỗi bữa ăn rất ít, buổi tối lên giường ngủ sớm và ngày hôm sau trễ lắm mới thức dậy, có nhiều điểm khác với lúc trước” Tiểu Nhạc thoáng do dự nhưng vẫn báo cáo.

Tiểu Nhạc biết, Sở Cảnh Mộc thật ra vẫn muốn biết tình hình của Tây Sương. Đông Đình và Tây Sương không xa lắm, đợi chờ mòn mỏi nhưng không thể gặp. Hấn rõ ràng muốn biết, nhưng cố đè nén...

“Ăn không ngon miệng...” Sở Cảnh Mộc thở dài nhẹ nhàng, ánh mắt chợt lóe lên quay lại căn dặn. “Đi bảo nhà bếp chuẩn bị rau trộn tương qua, thịt kho tàu, đồ tráng miệng...”

Hấn nói liên tiếp hơn mười món, Tiểu Nhạc nhớ kỹ mỗi món đều là những món ăn ngày thường Lục Phù thích nhất. Sở Cảnh Mộc nói dứt lời, dường như do dự thật lâu mặt cũng trầm xuống, trong ánh mắt hiện lên vẻ giằng co rất rõ ràng. Hấn chợt nhắm mắt lại “Chuẩn bị xong, đưa tới Tây Sương!”

“Dạ vâng” Tiểu Nhạc tuân lệnh! Xoay người vừa muốn bước đi bị Sở Cảnh Mộc gọi giật lại.

Tiểu Nhạc quay lại thấy ánh mắt của Sở Cảnh Mộc ửng đỏ, trầm thấp mở miệng “Mang một vò rượu đến đây, càng mạnh càng tốt”

Tiểu Nhạc do dự cảm thấy có chút quái dị nhưng không dám hỏi, nổi bất an chậm rãi tích lũy trong lòng ngày càng nhiều...Lẳng lặng nhìn dáng người thanh nhuận của Sở Cảnh Mộc thật lâu mới cúi đầu nhận lệnh.

Sở Cảnh Mộc thông thả bước đi trong Đông Đình, bước chân có chút loạng choạng, nhưng lưng vẫn giữ thẳng.

Hấn trở vào ngồi trong phòng một mình, tay để trên bàn co lại rất nhanh thành một nắm tay, chợt cau mày, ánh nắng chiều chiếu vào nội thất, ấm da thịt

nhưng không ảm lòng.

Thức ăn nhà bếp đã chuẩn bị xong, Tiểu Nhạc tự mình mang đến Tây Suong, đồng thời ra lệnh người đưa một vò rượu đến Đông Đình.

Hắn đứng cạnh Sở Cảnh Mộc, hơi thở đầy áp lực giống như có thiên quân vạn mã đè nặng trong lòng, nhịp tim cũng trở nên dồn dập.

“Nàng có phản ứng gì?” Sở Cảnh Mộc hỏi, bàn tay to cầm vò rượu, chỉ nghe tiếng rượu chảy ào ào vào bát khiến hắn kinh hãi.

“Ta nói thức ăn do Vương gia sai người mang tới, Vương phi vừa nghe xong sững sốt thật lâu!” Tiểu Nhạc thành thật trả lời, hắn không hiểu Vương gia ra lệnh hắn mang thức ăn tới Tây Suong không phải chứng minh Vương gia còn quan tâm nàng sao? Thế tại sao nàng chỉ ngồi yên lặng giống như pho tượng nhìn bàn đầy đồ ăn.

Lúc đó, hắn nhớ rõ sắc mặt tái nhợt của nàng biến thành trắng bệch.

Tâm tư của Vương gia và Vương phi rất khó dò, vì thế hắn không đoán được nàng suy nghĩ gì, Bôn Nguyệt cũng nghi hoặc nhìn về yên lặng của nàng.

Cuối cùng.... chuyện gì sẽ xảy ra?

Sở Cảnh Mộc cười lớn, không ngừng đổ rượu vào miệng.... Một bát tiếp theo một bát, uống ừng ực hết vào bụng. Hắn dường như cố ý uống thật say, nhưng không như mong muốn, càng uống càng tỉnh táo, gương mặt tuấn dật ửng đỏ, hai mắt đỏ ừng càng thêm thanh tỉnh.

Nhìn bóng đêm từng chút ngưng tụ, đèn lồng bên ngoài đã được thắp lên, cảnh vậy trong Đông Đình thật yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh hắn rót rượu.

Bỗng nhiên ầm một tiếng, Sở Cảnh Mộc vỗ bàn thật mạnh. Tiểu Nhạc kinh hãi nghe hắn hét lớn “Đáng giận Lư Phù Nhã, đáng giận Tô Lục Phù!... Tiểu Nhạc lấy cho Bôn vương một vò rượu nữa mang đến đây!

“Vương gia.....”

Sở Cảnh Mộc quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Nhạc, hai mắt đỏ ngầu, vẻ hung ác nham hiểm lần ất về lo lắng “Còn đứng đó làm gì? Đi mau!

“Dạ!” Tiểu Nhạc bất an rời khỏi phòng.

Sở Cảnh Mộc ngồi xuống, ánh mắt rung rung, “Phù nhi, sao ngươi hành hạ ta thế thảm như vậy!”

Quốc gia là thứ hắn muốn bảo vệ nhất, nhưng không biết từ lúc nào, tình đã trở thành trọng tâm trong cuộc sống của hắn.

Chỉ trong một lúc sóng gió nổi lên phá tan về yên lặng.

Yêu hận giằng co!

“Hong nhan là kẻ gây tai họa, giai nhân hại nước hại dân.....” Sở Cảnh Mộc cười ha hả, lệ nóng từ khóe mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt...

“Vì sao phải vương vấn tình nhi nữ?... Chữ tình chỉ khiến anh hùng nhụt chí..” Không biết hắn đang nói chuyện với ai, thì thầm như tự nói với mình, vẫn nhớ rõ...

Nữ nhân tình dài!

Anh hùng nhụt chí!

Hắn nhớ rõ lần đầu gặp nhau trong chòi nghỉ mát, nàng là một thiếu nữ thông minh thanh tú. Mười năm sau trở thành Bò Tát trong lòng dân chạy nạn lam lũ, nghịch ngợm tươi cười, nụ cười ảm áp, vẻ tươi cười trống rỗng... Tiếng cười như vẫn còn xoay quanh trên không trung của vương phủ...

Thật vất vả hắn mới hấp dẫn nàng yêu hắn, quyến luyến sự ảm áp của hắn, nhưng vẫn không đánh lại thù hận....

“Vì sao trở thành như vậy?.....” Sở Cảnh Mộc đau khổ gục trên bàn, thì thào tự nói, không biết là đang hỏi bản thân mình hay Lục Phù.

Sợ rằng không thể gánh thêm chút đau khổ nào nữa.

Mùi rượu tràn ngập gian phòng, uống hết cả một vò rượu nhưng đầu óc hắn vẫn tỉnh táo.

Tất cả rượu dưới hầm đều bị Phụng Quân Úy đập bể, Tiểu Nhạc phải quay về Bắc Uyển lấy, nơi đó có dẫu vài hũ rượu ngon vài năm trước hắn cùng Lâm Long uống.

Vừa bước ra khỏi Bắc Uyển Tiểu Nhạc nhìn thấy Bôn Nguyệt vội vàng chạy tới, sốt ruột mở miệng “Vương gia đang làm gì vậy?”

Tiểu Nhạc nghe có gì không ổn “Sao vậy, có phải Vương phi...”

“Không biết Vương phi nghĩ gì! Nhìn thấy Vương gia sai người mang một bàn đầy thức ăn tới, bảo ta chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Ta còn tưởng nàng

muốn tắm xong rồi mới ăn, nhưng Vương phi không đụng đũa, mà bắt đầu trang điểm thay áo quần...Làm ta sợ hãi, cuối cùng không biết Vương phi muốn gì?” Bôn Nguyệt nóng ruột dậm chân.

Tiểu Nhạc quay lại nhìn nàng, nghĩ thầm Vương phi không vội mà thị nữ vội.

Người ta thường nói người thông minh quá cũng không tốt, tâm tư khó dò. Một người ở Tây Sương, một người ở Đông Đình, một người trang điểm thay áo quần, một người sống mơ màng, cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra?

Bôn Nguyệt nhìn vào rượu trong tay hắn, trợn mắt “Vương gia uống rượu nữa?”

“Đã uống hết một vò, Bôn Nguyệt, ngươi về trước, ta sẽ bẩm báo với Vương gia chuyện này! Tiểu Nhạc bình tĩnh nhìn nàng, chuyện của hai người thật sự làm khó hắn.

Bôn Nguyệt gật đầu, quay về Tây Sương. Tiểu Nhạc cũng trở lại Đông Đình.

Lúc vào Đông Đình hắn càng lo lắng khi thấy Sở Cảnh Mộc ngồi thẳng lưng trước bàn, thoáng nhìn vào rượu trong tay hắn vội giật lấy uống liền...

Hắn uống ừng ực, rượu tràn ra khoe môi thấm ướt vạt áo trước ngực.

Tiểu Nhạc nhìn Sở Cảnh Mộc, vừa đau lòng vừa cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hắn đã cùng Vương gia rong ruổi trên sa trường nhiều năm, chưa từng gặp qua vẻ không bình tĩnh như thế. Khi gặp Vương phi, tâm tình của Vương gia trở nên bất định, tình cảm biến hoá khó dò.

Tình cảm quá nhiều khiến người trở nên khó xử!

Anh hùng cuối cùng vẫn không qua nổi ái mỹ nhân.

Cũng khó trách, sự dịu dàng và hương thơm của mỹ nhân luôn là mồi chôn anh hùng.

Hắn hiểu rõ hơn ai khác, nhưng còn hồ đồ hơn họ, sự đau khổ điên cuồng này là do đâu?

“Vương gia, Bôn Nguyệt nói...” Tiểu Nhạc do dự, nhìn sắc mặt Sở Cảnh Mộc không được tốt, vò rượu mới cũng uống hơn phân nửa, nhưng hắn dường như càng tỉnh táo, ngoại trừ sắc mặt có chút ửng hồng nhưng không có vẻ gì là say rượu. Sở Cảnh Mộc không nói, dường như đang chờ hắn tiếp tục. Tiểu Nhạc thờ phào nhẹ nhõm “Bôn Nguyệt nói Vương phi nhìn bàn đồ ăn sừng sốt thật lâu, sau đó bắt đầu tắm rửa thay quần áo, trang điểm...”

Tiểu Nhạc không hiểu, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bàn tay Sở Cảnh Mộc đang cầm chén rượu chợt run run, rượu bên trong sóng sánh, cuối cùng tay run quá mạnh khiến rượu văng ra ngoài ướt đầm bàn tay. Sắc mặt hắn càng thêm u tối, cầm luôn chén rượu đi ra ngoài, hung hăng ném cái chén vào tường, chỉ nghe âm thanh vang lên, cái chén vỡ thành từng mảnh.

Sở Cảnh Mộc cười lớn, cầm lấy vò rượu, đổ ừng ực vào miệng...

Tiểu Nhạc kinh hãi, bước nhanh tới muốn ngăn cản phương thức uống rượu như không còn muốn sống này, kết quả nhìn thấy nước mắt tràn ra khoe mi của Sở Cảnh Mộc. Tiểu Nhạc dừng chân lại.

Âm thanh uống rượu ừng ực vang lên cô độc và thê lương trong gian phòng yên tĩnh, áo quần của Sở Cảnh Mộc bị rượu thấm ướt đầm, toàn thân đều là mùi rượu.

Uống đến chết cũng tốt, nhưng càng uống càng tỉnh táo, rượu vào sầu càng sầu. Tiểu Nhạc kinh hãi nhìn hắn, lòng cảm thấy nặng nề và buồn bã...Áp lực khiến hắn dường như không thể thở nổi.

Rượu cứ như vậy bị hắn uống hết, vò rượu rơi xuống đất vỡ tan tành. Nhìn những mảnh nhỏ vỡ vụn, Tiểu Nhạc đột nhiên hiểu ra điều gì, cảm thấy sợ hãi...

“Vương gia... Gia...” Tiểu Nhạc chợt lạnh xương sống, cả người run rẩy...Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Sở Cảnh Mộc, một nỗi sợ hãi từ lòng bàn chân dâng lên làm hắn gần như quy xuống, ý của Vương gia là...

“Vương gia, xin suy nghĩ lại! Vương phi là người vô tội!” Tiểu Nhạc cuối cùng quỳ xuống, vai thẳng tắp, dùng thân phận của một thuộc hạ và bằng hữu khuyên hắn.

Đôi mắt Sở Cảnh Mộc đỏ hồng, hai má hồng nhuận, cả người toàn mùi rượu, làm như không nghe hắn nói gì, ngẩng đầu nhìn thanh kiếm trên tường, đó là bảo kiếm theo hắn ra trận nhiều năm, giết địch vô số...

Hai tay Sở Cảnh Mộc đập bàn cái rầm, đột nhiên đứng dậy, gân xanh nổi lên trên lưng bàn tay, đầu cúi xuống giống như chịu nhiều áp lực, lại giống như thúc giục...Hai cảm xúc không ngừng giằng co...vùng vẫy trong lòng...

“Ta không muốn hành hạ nàng, cũng không muốn tra tấn bản thân mình nữa...” Sở Cảnh Mộc cắn răng, đau khổ nói: “Ta sẽ giải thoát cho nàng cũng như giải thoát cho mình...”

Sở Cảnh Mộc từng bước từng bước lấy kiếm xuống.

“Vương gia. đừng làm vậy, Bôn Nguyệt nói Vương phi bị trúng cổ độc nên mới giết lão Vương gia, không liên quan đến nàng. Vương gia, van cầu người, không cần.” Tiểu Nhạc lớn tiếng can ngăn. Giết một người, một cuộc tình bị hủy, hai người cũng sẽ bị hủy theo.

Vương gia oai hùng trước kia đã không còn, chỉ còn lại một cái xác không hồn. ...

“Không có gì khác biệt. Không có gì khác biệt.”

Bước chân Sở Cảnh Mộc lao đảo dựa vào tường, áp lực nói “Hành hạ lẫn nhau, sống không bằng chết, chỉ bằng mau chóng kết thúc tất cả. ...”

Hắn chịu loại hành hạ dày vò này đủ rồi. ...

Hai người họ đi đến tình trạng hôm nay giống như từng dao từng dao không ngừng cứa vào tim, đau đến nỗi sống không bằng chết. Hắn và nàng đều đau khổ. Dù đó không phải là ý của nàng, không phải.Người vẫn do nàng giết, mỗi đêm hình ảnh nàng giết phụ thân không ngừng xoay quanh trong đầu, lòng hắn giống như ở trong chảo dầu. ...Đau không nói nên lời. ...

Hắn luôn là người quyết đoán trầm tĩnh, vì vậy nên kết liễu chấm dứt hết tất cả ... Trên đường xuống suối vàng, lúc không còn nhìn thấy ánh mặt trời, hắn sẽ cùng nàng tạ tội. ...

Sở Cảnh Mộc lấy bảo kiếm xuống, trong lòng bàn tay nặng trĩu, cảm giác quen thuộc mà xa lạ, bảo kiếm dính máu vô số người, chưa từng nghĩ đến một ngày sẽ nhuộm máu thê tử của hắn.

Cảm giác lạnh lẽo, đường nét quen thuộc trên thân kiếm khiến lòng Sở Cảnh Mộc trầm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve từng nét hoa văn trên mặt. Hắn cảm qua thanh kiếm này không dưới ngàn lần, nhưng chưa bao giờ cảm thấy trầm trọng như thế này. Có thể vùng kiếm nơi sa trường đầy khoái ý đường như là chuyện của kiếp trước, hiện tại vì nàng ngay cả kiếm cũng không thể gọi lên hứng thú trong lòng hắn.

Không thể tìm về lý tưởng và cảm xúc hào hùng thuở trước, về những khoái ý đùa giỡn quyền mưu trong triều đình, hay dịu dàng nồng đậm thâm tình của trước kia, chỉ còn lại trên tay nỗi thê lương và tra tấn ...

Cứ như vậy chấm dứt hết tất cả sự đau khổ.

“Cút ngay!” Sở Cảnh Mộc một chân đá Tiểu Nhạc văng ra, vẻ mặt thật bình tĩnh. Tiểu Nhạc dĩ nhiên không thể ngăn được hắn. ...

Gió thu lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua, thổi vào gương mặt đỏ ửng của Sở Cảnh Mộc khiến hắn run lên từng cơn. Ánh trăng sáng tỏ lung linh, nhẹ nhàng dịu dịu khiến Sở Cảnh Mộc ghen tị.

Tay cầm kiếm không còn cảm giác, lòng đau như cắt, chỉ còn lại đôi chân giống như có ý thức của riêng mình lao đảo bước về hướng Tây Suông.

Trong đầu Sở Cảnh Mộc không ngừng hiện lên nụ cười ảm áp, gương mặt tươi cười, từng nụ cười giống như cứa vào tim hắn một lần rồi lại một lần. ...

Dọc theo đường đi, thị nữ nhìn thấy Sở Cảnh Mộc liền tránh xa không dám tới gần, tránh né từ xa, kinh hãi nhìn hắn cầm kiếm trong tay, bước loạng choạng về hướng Tây Suông. ...

Bôn Nguyệt bị Lục Phù buộc ở trong phòng. ... Mặc dù cảm thấy thắc mắc và không cam lòng, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Lục Phù, nàng không dám trái lời. Bôn Nguyệt nhìn xuyên qua cửa sổ, lo lắng khi thấy Sở Cảnh Mộc bước vào cửa chính, một giọt lệ lén lút rơi. ...

Sau khi hắn nổi giận đá văng cánh cửa, lập tức ngất người. ...

Làn váy màu tím nhạt của Lục Phù đang bay bay như ngọn sóng thật đẹp, giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ yên tĩnh ngọn sóng lăn tăn. Một mùi hương thơm ngát thoảng bay trong gió. ...

Tóc búi cao giắt một cây trâm bằng ngọc vô cùng đơn giản, ngọc bích trong suốt, dưới ánh đèn mờ lung toả ra những ánh sáng lấp lánh. Vài sợi tóc lòa xòa hai bên má, khi thì bay bay, khi thì mềm mại e ấp càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ đầy ma lực. Tóc búi cao lộ ra cái gáy trắng nõn duyên dáng mê người.

Đôi mi thật dài, giống như cánh liễu, ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh, lưu chuyển linh hoạt. Lục Phù có một đôi mắt tuyệt đẹp khiến vạn vật không còn nhan sắc, như hút tất cả chìm đắm vào trong đó, con ngươi màu nâu như vân sơn lưu thủy. Hai má ửng hồng như son, trong veo tái nhợt có chút ửng hồng một cách tự nhiên, hai cánh môi đỏ tươi như hoa hồng.

Một vẻ xinh đẹp động lòng người, câu hồn đoạt phách. Sở Cảnh Mộc nhìn nàng chăm chú, dù hận nàng bao nhiêu, đau khổ vùng vẫy bao nhiêu, mỗi khi nhìn thấy Lục Phù đều vì nàng mà đau lòng, trái tim vì nàng mà không còn đập theo nhịp đập của riêng nó. Với trang phục màu tím nàng đã xinh đẹp quyến rũ không gì sánh được, thêm vào đó còn có ý trang điểm nên càng làm cho đất trời mất đi nhan sắc. Ngoại trừ lúc xuất giá và dự yến tiệc trong cung, hắn chưa từng thấy qua nàng điểm phấn tô son, luôn giữ vẻ tự nhiên trong sang và cách ăn mặc đơn giản. Hắn có cảm giác hôm nay giống như đang trở về ngày tân hôn năm đó.

Màu tím là màu hắn yêu nhất.

“Vương gia cuối cùng cũng đến đây!” Lục Phù cười một cách bình thản, dù có chuyện gì xảy ra nàng đều có thể cười như vậy, nhìn hắn rất dịu dàng.

Sở Cảnh Mộc chợt cảm thấy toàn thân rã rời, tay sắp không cầm nổi thanh kiếm. ...Hắn nhìn nàng như tìm kiếm quá khứ quen thuộc.

Họ chưa từng thân thiết như vậy nhìn nhau trong một thời gian dài.

Nhìn nàng dường như mãi mãi đều không đủ, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không hiểu, người trước mắt rõ ràng là quan trọng nhất trong tim mình, nhưng cũng là người làm mình bị tổn thương sâu sắc nhất. Giống như có một lớp sương mù bao phủ quanh nàng, không cho ai nhìn rõ dù người đó là ai dường như đều không thể nhìn thấu góc khuất tâm hồn nàng khiến hắn lúc nào cũng lo sợ mất đi...

Mùi rượu thoang thoang trong gió, Lục Phù cười cười đi tới, ngoan ngoan đứng trước mặt hắn, thân nhiên liếc thanh kiếm trong tay hắn, vươn tay chạm vào...

Tay Sở Cảnh Mộc mềm nhũn thả lỏng làm thanh kiếm rơi xuống đất. ...Tiếng loảng xoảng vang lên.

Nàng ngửi trên người hắn ngoài mùi rượu chính là mùi hương quen thuộc, Lục Phù cười khẽ, “Có lẽ Vương gia chưa ăn cơm tối? Thức ăn đầy bàn, có thể cùng Phù nhi ăn, được không?”

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng, để Lục Phù đi tới ghé ngồi xuống, nhìn nàng đang sắp xếp chén đĩa một cách chăm chú. ...Thức ăn đã nguội lạnh nhưng mùi vẫn thơm ngon.

“Vương gia sai người mang thức ăn tối thật sự rất thơm!” Lục Phù gấp cho hắn một miếng thịt kho tàu, cười nói: “Tại sao không ăn?”

Nàng tại sao có thể bình tĩnh như vậy? Sao có thể? Nàng biết rõ hắn muốn lấy mạng mình nhưng vẫn trầm tĩnh, đó là vì cái gì? Bên môi vẫn là nụ cười âm áp quen thuộc, và một vẻ thân nhiên đến không ngờ. Dường như tất cả mọi chuyện chung quanh đều không phải chuyện của nàng, cho dù đó là mạng sống của nàng cũng vậy.

Sở Cảnh Mộc nhớ rõ nàng từng nói qua, sự tồn tại của nàng là vì huyết án diệt môn mười năm trước. Hiện tại thù đã trả xong, hận cũng không còn, có phải nàng không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì nữa, cái gì cũng không lo, thật sự có thể dừng dừng đến như vậy.

Lục Phù cười, không ngừng nhai cơm, từng miếng từng miếng nuốt vào, giống như đó là thức ăn ngon nhất trên đời, ăn với vẻ mặt hạnh phúc, khiến hắn nhìn ngây ngẩn quên mục đích tìm nàng làm gì.

Ngon miệng sao?

Nhìn cảm nàng hơi nhô ra, gầy đi không ít, đó là do hắn hành hạ nàng sao?

Tội tình gì phải như vậy? Phù nhi...

Mặt hắn ửng đỏ vì say rượu, gió thổi không thể làm tan đi sự đau khổ, màu đỏ không giảm ngược lại ngày càng tăng, đỏ hồng giống như máu, hồng một cách rực rỡ.

Chỉ còn lại vẻ yên lặng.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, có gì đau khổ hơn gần trong gang tấc mà không còn lời gì để nói với nhau, hai người chỉ lặng lẽ hành hạ lẫn nhau?

Một người cúi đầu chậm rãi ăn cơm, một người im lặng, bối rối đứng nhìn.

Sở Cảnh Mộc hiểu nàng ăn nhất định không có mùi vị gì... Vì sao nàng phải vui vẻ chịu đựng miễn cưỡng bản thân mình phải ăn.

Lục Phù ngẩng đầu, nở nụ cười âm áp nhìn vào mặt hắn, một cảm giác đau lòng và hối hận dâng trào, bàn tay to của Sở Cảnh Mộc vươn ra, thoáng một cái lưng nàng đã dán vào lồng ngực của hắn.

Đầu của hắn từ từ gối lên vai nàng, mùi rượu thơm nồng, quanh quẩn ở chóp mũi không tan, sự chua xót cuốn lấy nàng.

Bất đắc dĩ.....

Bất đắc dĩ.....

Những chữ thật trầm trọng vang lên, khiến hai hàng lệ Lục Phù tuôn rơi, khóc vì nàng... vì hắn...

Bóng đêm yên tĩnh, gió thu lạnh lạnh. Tua cờ rực rỡ, màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhẹ lay động.

Xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng, hai thân người đang sưởi ấm cho nhau, trong ánh nến mờ lung, có vẻ cô tịch, ưu sầu ôm nhau không rời, không ai muốn buông tay.

Lặng..... Từng giọt từng giọt rơi rơi, dừng lại trên lưng bàn tay to, thấm vào vạt áo màu tím, ấm áp da thịt.

“Vương gia, giết ta đi, chấm dứt sự đau khổ của hai chúng ta, sẽ giải quyết hết mọi chuyện, không phải tốt sao.” Lục Phù thì thào tự nói, nói cho hân nghe cũng nói cho mình nghe, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi không còn sức, từ từ lan tỏa trong không khí sự nồng hừng thơm.

Sở Cảnh Mộc không nói gì, bàn tay đang ôm thắt lưng Lục Phù càng xiết chặt, chặt đến nỗi nàng cảm thấy đau.Đầu hân vùi vào cổ nàng vẫn không nhúc nhích, hơi thở ấm áp phả vào da thịt nóng bỏng. Nhưng tất cả đều kém về đau lòng.

Cuối cùng chịu không nổi.

Nàng cười khẽ, đừng nói hân chịu không nổi, ngay cả nàng cũng chịu không nổi.

“Không giết, Bôn vương không giết người!” Sở Cảnh Mộc ôm nàng thật chặt, chỉ lặng lẽ ôm nhau, giống như muốn ôm đến biển cạn đá mòn, buồn bã nói, “Không giết.”

Bé thật lâu, chân Lục Phù chột mềm nhũn, bị hân ôm lấy hướng vào trong nội thất. Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, nhìn chăm chú dung nhan yêu kiều dưới ánh mắt lóe lên nhiều cảm xúc phức tạp, có hận, có yêu.

“Bôn vương không giết người, tra tấn thì tra tấn. Chúng ta liền tra tấn cả đời đi!” Vừa dứt lời, đôi môi cũng hạ xuống, nuốt lấy hai bờ môi đỏ mọng như muốn nói điều gì, nụ hôn nóng bỏng và tuyệt vọng truyền đến lục phủ ngũ tạng của Lục Phù.

Nàng phát tay, căn phòng chìm vào bóng tối. Mọi thứ chung quanh đều trở nên mơ hồ nhìn không rõ. Lục Phù cười dịu dàng, động tác của nam nhân trên người thô bạo hơn lúc trước, đau khiến nàng nhắm mắt, nhưng vẫn tươi cười, cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay và đôi môi của hân.

Cuối cùng nàng vẫn không nhận được roi lệ.

Tra tấn nhau cả đời. Một câu nói thật trầm trọng làm sao!

Đau đến nỗi nàng sắp không thở nổi.

Chỉ có mạnh mẽ chiếm đoạt.

Trong bóng đêm, Sở Cảnh Mộc không nhìn thấy vết thương trên cổ tay Lục Phù, Lục Phù cũng không nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và phiền não trên mặt Sở Cảnh Mộc.

Lặng lẽ, không ai nói gì, chỉ cúi đầu, những âm thanh rên rỉ yêu kiều và tiếng thở dốc như đan vào nhau.

Lục phù một đêm không ngủ, trời mờ sáng Sở Cảnh Mộc đã rời khỏi Tây Sương, nàng mới từ từ mở mắt thật to.

Liên tiếp vài ngày buổi tối hân đều đến Tây Sương, mỗi ngày đều giống nhau. Lục Phù phát tay thổi tắt ánh nến, ở trong bóng tối sưởi ấm lẫn nhau, không ai thấy ai. Sở Cảnh Mộc dường như đối với hành động của nàng có điểm hoài nghi, nhưng cũng không hỏi, vẫn mạnh mẽ chiếm đoạt, trời hừng sáng lại rời khỏi. Hân không biết Lục Phù mỗi đêm đều không ngủ, đôi mắt ngày càng thâm quầng khiến Bôn Nguyệt đau lòng nhưng không biết làm sao.

Dùng tình yêu hoá giải thù hận là sự ngu ngốc nhất trên đời, cũng là phương pháp Sở Cảnh Mộc sử dụng, nếu không thành công chỉ khiến mình mang thêm nhiều vết thương. Sở Cảnh Mộc thành công, còn nàng thì sao? Có thể hay không?

Nàng thông minh một đời, hồ đồ nhất thời lại có ngại gì?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 104

Đại hôn của Hoàng đế, hai người với thân phận là Sở vương và Vương phi nên tham dự yến hội trong cung cùng những đại thần chúc mừng, nhưng Sở Cảnh Mộc nói Vương phi không khỏe liền miễn hết.

Mặt trời vừa lặn xuống, Sở Cảnh Mộc đứng trong Đông Đình, vẻ mông lung mờ mịt bao trùm đáng người thanh nhuận. Ánh mắt sâu như biển nhìn lục bình trôi nổi trong dao tri dưới ánh nắng chiều.

Sau hơn một tháng hân mới thoáng nhìn thấy Lục Phù, cảm giác đau đớn giống như kim đâm vào tim, đáng người gầy yếu của nàng làm hân xót xa.

Hân luôn hiện ngang đứng thẳng, như vách núi như cây tùng, nhưng tất cả đã vỡ nát, vết thương vẫn còn đang rỉ máu. ...

Âm mưu, thù hận.....

Tình thân, tình yêu.....

Cuối cùng sẽ đi về đâu ?

Yêu trở thành hận, trái tim họ đến cuối cùng có bao nhiêu sắc đá để chịu đựng sự tra tấn hành hạ ngày đêm này. Hắn sắp không chịu nổi, huống chi một người yếu đuối như nàng.

Trên chiến trường Sở Cảnh Mộc chưa từng gặp đối thủ khó đối phó như vậy, khiến hắn cảm thấy bất lực, chỉ đành để thù hận dày vò hành hạ ngày đêm.

Hoa xuân, trăng thu, hạ trùng, đông tuyết... Tất cả cảnh đẹp trên thế gian dường như mất đi sức hấp dẫn, thế giới biến thành một màu xám tối lạnh lùng, nhìn không thấy ánh mặt trời, không còn vẻ ấm áp.

Đôi mắt khép lại, chìm đắm trong đau khổ, bàn tay nắm chặt thành quyền giận dữ!

Sở Cảnh Mộc ơi Sở Cảnh Mộc, cả đời ngươi tung hoành trên sa trường oai phong một bờ cõi. Trong triều đình, ngươi thận trọng bày mưu, vì sao không thể chống lại một Lưu Phù Nhã, tại sao trở thành yếu đuối và bất đắc dĩ như thế này.

Phượng Quân Úy nói đúng, hắn sắp biến thành một người yếu đuối nhu nhược.

Trên vách núi đen, hắn nguyện ý dùng toàn bộ triều đình để đổi lấy sự bình an cho nàng, hắn nhất định sắp trở thành một kẻ nhu nhược.

Cả đời hắn lo chuyện quốc gia đại sự, nhưng không thể cưỡng lại một nụ cười của mỹ nhân, một ánh mắt tin tưởng của nàng.

Quân nhân cả đời vì nhà của người thiên hạ mà phấn đấu, có nước mới có nhà.

Vì vậy, dù hắn không nở lòng, cũng đành để nàng lại hoàng cung.

Ánh mắt tin tưởng và kiên định kia khiến hắn buông vũ khí đầu hàng, tình nguyện có một gia đình nhỏ ấm áp, tình nguyện làm bên đậu cho đời nàng.

Thế nhưng hôm nay.....

Mộng đã vỡ t chuyện cũ hoá thành tro. Hắn thật vất vả xóa tan thù hận, giành được hạnh phúc, nhưng một lần nữa hạnh phúc đó bị thù hận hủy đi! Trước kia là do nàng, hiện tại là do hắn!

Giống như hai đường chân trời, mãi mãi song song không thể gặp nhau.

Sở Cảnh Mộc cảm thấy lòng đau như cắt. Tiểu Nhạc kinh hãi khi nhìn thấy vẻ mặt đó. Tiểu Nhạc đã đi theo nhiều năm biết rõ tính tình của hắn, lúc càng bình tĩnh là lúc nguy hiểm nhất. Tiểu Nhạc thà nhìn hắn giống như trước đây sống mơ màng, ít nhất khi ở trong mộng hắn sẽ không chất chứa nhiều oán thù như vậy.

Sự khúc mắc trong lòng Sở Cảnh Mộc gần như không còn cách nào cởi bỏ.

“Tiểu Nhạc, ta phải giết nàng sao?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng nhưng được nói ra với ánh mắt hung ác khiến Tiểu Nhạc không dám nhìn, chỉ biết cúi đầu không nói, mồ hôi đầy trán chứng minh sự khẩn trương trong lòng hắn và cảm giác mát lạnh khi gió thổi qua.

Cuối cùng...chịu không nổi?

“Tiểu Nhạc, gia đang hỏi ngươi, nói mau!” Đôi mắt lạnh như băng đảo qua lại trên mặt Tiểu Nhạc, hung dữ hỏi giống như không nhận được câu trả lời sẽ không bỏ qua.

Sự độc ác trong lời nói xen lẫn tuyệt vọng khiến trán Tiểu Nhạc đổ mồ hôi lạnh, gió đêm cũng không thể làm khô được, roi xuống không ngừng, lòng bàn tay cũng lạnh giá.

“Vương gia, thuộc hạ..... Thuộc hạ không dám đoán tâm tư của Vương gia!” Hắn lo sợ trả lời, tự biết có những huyền cơ trong đó hắn không hiểu rõ.

“Bỏn vương cho phép ngươi nói, ngươi hãy thành thật trình bày ý mình!”

Mệnh lệnh như tiếng sét Tiểu Nhạc giật mình, rùng mình lạnh xương sống, có chút do dự “Vương gia trước nay đều quyết đoán, cần gì phải hành hạ Vương phi và bản thân mình?

Vết thương là cả hai cùng bị thương !

Tiểu Nhạc hoài niệm thời gian khi vương phủ tràn ngập hạnh phúc, Vương gia thương yêu chiều chuộng Vương phi, Vương phi tươi cười. Hiện tại nhìn lại

chỉ là một cảnh lạnh lùng, nụ cười của Lục Phù cũng gương gao.

“Ta đang hành hạ nàng sao? Một người không có trái tim, ta làm sao có thể hành hạ nàng được? Sở Cảnh Mộc âm độc cười, nhưng trong lòng cảm thấy chua xót. Hôm nay nhìn thân hình gầy yếu của nàng tim hắn giống như đang bị ai bóp chặt.

“Vương gia, Bôn Nguyệt nói, Vương phi ăn không ngon miệng, mỗi bữa ăn rất ít, buổi tối lên giường ngủ sớm và ngày hôm sau trễ lắm mới thức dậy, có nhiều điểm khác với lúc trước” Tiểu Nhạc thoáng do dự nhưng vẫn báo cáo.

Tiểu Nhạc biết, Sở Cảnh Mộc thật ra vẫn muốn biết tình hình của Tây Sương. Đông Đình và Tây Sương không xa lắm, đợi chờ mòn mỏi nhưng không thể gặp. Hắn rõ ràng muốn biết, nhưng cố đè nén...

“Ăn không ngon miệng...” Sở Cảnh Mộc thở dài nhẹ, ánh mắt chợt lóe lên quay lại căn dặn. “Đi bảo nhà bếp chuẩn bị rau trộn tương qua, thịt kho tàu, đồ tráng miệng...”

Hắn nói liên tiếp hơn mười món, Tiểu Nhạc nhớ kỹ mỗi món đều là những món ăn ngày thường Lục Phù thích nhất. Sở Cảnh Mộc nói dứt lời, dường như do dự thật lâu mặt cũng trầm xuống, trong ánh mắt hiện lên vẻ giằng co rất rõ ràng. Hắn chợt nhắm mắt lại “Chuẩn bị xong, đưa tới Tây Sương!”

“Dạ vâng” Tiểu Nhạc tuân lệnh! Xoay người vừa muốn bước đi bị Sở Cảnh Mộc gọi giật lại.

Tiểu Nhạc quay lại thấy ánh mắt của Sở Cảnh Mộc ửng đỏ, trầm thấp mở miệng “Mang một vò rượu đến đây, càng mạnh càng tốt

Tiểu Nhạc do dự cảm thấy có chút quái dị nhưng không dám hỏi, nổi bất an chậm rãi tích lũy trong lòng ngày càng nhiều... Lặng lặng nhìn dáng người thanh nhuận của Sở Cảnh Mộc thật lâu mới cúi đầu nhận lệnh.

Sở Cảnh Mộc thông thả bước đi trong Đông Đình, bước chân có chút loạng choạng, nhưng lưng vẫn giữ thẳng.

Hắn trở vào ngồi trong phòng một mình, tay để trên bàn co lại rất nhanh thành một nắm tay, chợt cau mày, ánh nắng chiều chiếu vào nội thất, ấm da thịt nhưng không ấm lòng.

Thức ăn nhà bếp đã chuẩn bị xong, Tiểu Nhạc tự mình mang đến Tây Sương, đồng thời ra lệnh người đưa một vò rượu đến Đông Đình.

Hắn đứng cạnh Sở Cảnh Mộc, hơi thở đầy áp lực giống như có thiên quân vạn mã đè nặng trong lòng, nhịp tim cũng trở nên dồn dập.

“Nàng có phản ứng gì?” Sở Cảnh Mộc hỏi, bàn tay to cầm vò rượu, chỉ nghe tiếng rượu chảy ào ào vào bát khiến hắn kinh hãi.

“Ta nói thức ăn do Vương gia sai người mang tới, Vương phi vừa nghe xong sững sốt thật lâu!” Tiểu Nhạc thành thật trả lời, hắn không hiểu Vương gia ra lệnh hắn mang thức ăn tới Tây Sương không phải chứng minh Vương gia còn quan tâm nàng sao? Thế tại sao nàng chỉ ngồi yên lặng giống như pho tượng nhìn bàn đầy đồ ăn.

Lúc đó, hắn nhớ rõ sắc mặt tái nhợt của nàng biến thành trắng bệch.

Tâm tư của Vương gia và Vương phi rất khó dò, vì thế hắn không đoán được nàng suy nghĩ gì, Bôn Nguyệt cũng nghi hoặc nhìn về yên lặng của nàng.

Cuối cùng... chuyện gì sẽ xảy ra?

Sở Cảnh Mộc cười lớn, không ngừng đổ rượu vào miệng... Một bát tiếp theo một bát, uống ừng ực hết vào bụng. Hắn dường như cố ý uống thật say, nhưng không như mong muốn, càng uống càng tỉnh táo, gương mặt tuấn đạt ửng đỏ, hai mắt đỏ ừng càng thêm thanh tỉnh.

Nhìn bóng đêm từng chút ngưng tụ, đèn lồng bên ngoài đã được thắp lên, cảnh vật trong Đông Đình thật yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh hắn rót rượu.

Bỗng nhiên ầm một tiếng, Sở Cảnh Mộc vỗ bàn thật mạnh. Tiểu Nhạc kinh hãi nghe hắn hét lớn “Đáng giận Lưu Phù Nhã, đáng giận Tô Lục Phù!... Tiểu Nhạc lấy cho Bôn vương một vò rượu nữa mang đến đây!

“Vương gia.....”

Sở Cảnh Mộc quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Nhạc, hai mắt đỏ ngầu, vẻ hung ác nham hiểm lần ắt và lo lắng “Còn đứng đó làm gì? Đi mau!

“Dạ!” Tiểu Nhạc bất an rời khỏi phòng.

Sở Cảnh Mộc ngồi xuống, ánh mắt rung rung, “Phù nhi, sao ngươi hành hạ ta thế thảm như vậy!”

Quốc gia là thứ hắn muốn bảo vệ nhất, nhưng không biết từ lúc nào, tình đã trở thành trọng tâm trong cuộc sống của hắn.

Chỉ trong một lúc sóng gió nổi lên phá tan vẻ yên lặng.

Yêu hận giằng co!

“Hong nhan là kẻ gây tai họa, giai nhân hại nước hại dân.....” Sở Cảnh Mộc cười ha hả, lệ nóng từ khóe mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt...

“Vi sao phải vương vấn tình nhi nữ?...Chữ tình chỉ khiến anh hùng nhụt chí.” Không biết hắn đang nói chuyện với ai, thì thầm như tự nói với mình, vẫn nhớ rõ...

Nữ nhân tình dài!

Anh hùng nhụt chí!

Hắn nhớ rõ lần đầu gặp nhau trong chòi nghỉ mát, nàng là một thiếu nữ thông minh thanh tú. Mười năm sau trở thành Bồ Tát trong lòng dân chạy nạn lam lũ, nghẹn ngào tươi cười, nụ cười âm áp, vẻ tươi cười trống rỗng... Tiếng cười như vẫn còn xoay quanh trên không trung của vương phủ...

Thật vất vả hắn mới hấp dẫn nàng yêu hắn, quyến luyến sự âm áp của hắn, nhưng vẫn không đánh lại thù hận...

“Vi sao trở thành như vậy?.....” Sở Cảnh Mộc đau khổ gục trên bàn, thì thầm tự nói, không biết là đang hỏi bản thân mình hay Lục Phủ.

Sợ rằng không thể gánh thêm chút đau khổ nào nữa.

Mùi rượu tràn ngập gian phòng, uống hết cả một vò rượu nhưng đầu óc hắn vẫn tỉnh táo.

Tất cả rượu dưới hảm đều bị Phụng Quân Úy đập bể, Tiểu Nhạc phải quay về Bắc Uyển lấy, nơi đó có dẫu vài hũ rượu ngon vài năm trước hắn cùng Lâm Long uống.

Vừa bước ra khỏi Bắc Uyển Tiểu Nhạc nhìn thấy Bôn Nguyệt vội vàng chạy tới, sốt ruột mở miệng “Vương gia đang làm gì vậy?”

Tiểu Nhạc nghe có gì không ổn “Sao vậy, có phải Vương phi...”

“Không biết Vương phi nghĩ gì! Nhìn thấy Vương gia sai người mang một bàn đầy thức ăn tới, bảo ta chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Ta còn tưởng nàng muốn tắm xong rồi mới ăn, nhưng Vương phi không đụng đũa, mà bắt đầu trang điểm thay áo quần...Làm ta sợ hãi, cuối cùng không biết Vương phi muốn gì?” Bôn Nguyệt nóng ruột dậm chân.

Tiểu Nhạc quay lại nhìn nàng, nghĩ thầm Vương phi không vội mà thị nữ v

Người ta thường nói người thông minh quá cũng không tốt, tâm tư khó dò. Một người ở Tây Sương, một người ở Đông Đình, một người trang điểm thay áo quần, một người sống mơ màng, cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra?

Bôn Nguyệt nhìn vò rượu trong tay hắn, trợn mắt “Vương gia uống rượu nữa?”

“Đã uống hết một vò, Bôn Nguyệt, người về trước, ta sẽ bẩm báo với Vương gia chuyện này! Tiểu Nhạc bình tĩnh nhìn nàng, chuyện của hai người thật sự làm khổ hắn.

Bôn Nguyệt gật đầu, quay về Tây Sương, Tiểu Nhạc cũng trở lại Đông Đình.

Lúc vào Đông Đình hắn càng lo lắng khi thấy Sở Cảnh Mộc ngồi thẳng lưng trước bàn, thoáng nhìn vò rượu trong tay hắn vội giật lấy uống liền...

Hắn uống ừng ực, rượu tràn ra khóe môi thấm ướt vạt áo trước ngực.

Tiểu Nhạc nhìn Sở Cảnh Mộc, vừa đau lòng vừa cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hắn đã cùng Vương gia rong ruổi trên sa trường nhiều năm, chưa từng gặp qua vẻ không bình tĩnh như thế. Khi gặp Vương phi, tâm tình của Vương gia trở nên bất định, tình cảm biến hoá khó dò.

Tình cảm quá nhiều khiến người trở nên khó xử!

Anh hùng cuối cùng vẫn không qua nổi ái mỹ nhân.

Cũng khó trách, sự dịu dàng và hương thơm của mỹ nhân luôn là mồi chôn anh hùng.

Hắn hiểu rõ hơn ai khác, nhưng còn hồ đồ hơn họ, sự đau khổ điên cuồng này là do đâu?

“Vương gia, Bôn Nguyệt nói...” Tiểu Nhạc do dự, không được tốt, vò rượu mới cũng uống hơn phân nửa, nhưng hắn dường như càng tỉnh táo, ngoại trừ sắc mặt có chút ửng hồng nhưng không có vẻ gì là say rượu. Sở Cảnh Mộc không nói, dường như đang chờ hắn tiếp tục. Tiểu Nhạc thở phào nhẹ nhõm “Bôn Nguyệt nói Vương phi nhìn bàn đồ ăn sùng sốt thật lâu, sau đó bắt đầu tắm rửa thay quần áo, trang điểm...”

Tiểu Nhạc không hiểu, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bàn tay Sở Cảnh Mộc đang cầm chén rượu chợt run run, rượu bên trong sóng sánh, cuối cùng tay run quá mạnh khiến rượu văng ra ngoài ướt đầm bàn tay. Sắc mặt hắn càng thêm u tối, cầm luôn chén rượu đi ra ngoài, hung hăng ném cái chén vào tường, chỉ nghe âm thanh vang lên, cái chén vỡ thành từng mảnh.

Sở Cảnh Mộc cười lớn, cầm lấy vò rượu, đổ ừng ực vào miệng...

Tiểu Nhạc kinh hãi, bước nhanh tới muốn ngăn cản phương thức uống rượu như không còn muốn sống này, kết quả nhìn thấy nước mắt tràn ra khóe mi của Sở Cảnh Mộc. Tiểu Nhạc dừng chân lại.

Âm thanh uống rượu ừng ực vang lên cô độc và thê lương trong gian phòng yên tĩnh, áo quần của Sở Cảnh Mộc bị rượu thấm ướt đẫm, toàn thân đều là mùi rượu.

Uống đến chết cũng tốt, nhưng càng uống càng tỉnh táo, rượu vào sâu càng sâu. Tiểu Nhạc kinh hãi nhìn hần, lòng cảm thấy nặng nề và buồn bã... Áp lực khiến hần dường như không thể thở nổi.

Rượu cứ như vậy bị hần uống hết, vô rượu rơi xuống đất vỡ tan tành. Nhìn những mảnh nhỏ vỡ vụn, Tiểu Nhạc đột nhiên hiểu ra điều gì, cảm thấy sợ hãi...

“Vương..... Gia.....” Tiểu Nhạc chợt lạnh xương sống, cả người run rẩy....Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Sở Cảnh Mộc, một nỗi sợ hãi từ lòng bàn chân dâng lên làm hần gần như quy xuống, ý của Vương gia là....

“Vương gia, xin suy nghĩ lại! Vương phi là người vô tội!” Tiểu Nhạc cuối cùng quỳ xuống, vấp, dùng thân phận của một thuộc hạ và bằng hữu khuyên hần.

Đôi mắt Sở Cảnh Mộc đỏ hồng, hai má hồng nhuận, cả người toát mùi rượu, làm như không nghe hần nói gì, ngẩng đầu nhìn thanh kiếm trên tường, đó là bảo kiếm theo hần ra trận nhiều năm, giết địch vô số...

Hai tay Sở Cảnh Mộc đập bàn cái rầm, đột nhiên đứng dậy, gân xanh nổi lên trên lưng bàn tay, đầu cúi xuống giống như chịu nhiều áp lực, lại giống như thức giấc.....Hai cảm xúc không ngừng giằng co...vùng vẫy trong lòng...

“Ta không muốn hành hạ nàng, cũng không muốn tra tấn bản thân mình nữa.....” Sở Cảnh Mộc cắn răng, đau khổ nói: “Ta sẽ giải thoát cho nàng cũng như giải thoát cho mình.....”

Sở Cảnh Mộc từng bước từng bước lấy kiếm xuống.....

“Vương gia..... đừng làm vậy, Bôn Nguyệt nói Vương phi bị trúng cổ độc nên mới giết lão Vương gia, không liên quan đến nàng. Vương gia, van cầu người, không cần.....” Tiểu Nhạc lớn tiếng can ngăn. Giết một người, một cuộc tình bị hủy, hai người cũng sẽ bị hủy theo.

Vương gia oai hùng trước kia đã không còn, chỉ còn lại một cái xác không hồn...

“Không có gì khác biệt.... Không có gì khác biệt.....”

Bước chân Sở Cảnh Mộc lao đảo dựa vào tường, áp lực nói “Hành hạ lẫn nhau, sống không bằng chết, chỉ bằng mau chóng kết thúc tất cả...”

Hần chịu loại hành hạ dày vò này đủ rồi...

Hai người họ đi đến tình trạng hôm nay giống như từng dao từng dao không ngừng cứa vào tim, đau đến nỗi sống không bằng chết. Hần và nàng đều đau khổ. Dù đó không phải là ý của nàng, không phải.....Người vẫn do nàng giết, mỗi đêm hình ảnh nàng giết phụ thân không ngừng xoay quanh trong đầu, lòng hần giống như ở trong chảo dầu...Đau không nói nên lời...

Hần luôn là người quyết đoán trầm tĩnh, vì vậy nên kết liễu chấm dứt hết tất cả...Trên đường xuống suối vàng, lúc không còn nhìn thấy ánh mặt trời, hần sẽ cùng nàng tạ tội.

Sở Cảnh Mộc lấy bảo kiếm xuống, trong lòng bàn tay nặng trĩu, cảm giác quen thuộc mà xa lạ, bảo kiếm dính máu vô số người, chưa từng nghĩ đến một ngày sẽ nhuộm máu thể tử của hần.

Cảm giác lạnh lẽo, đường nét quen thuộc trên thân kiếm khiến lòng Sở Cảnh Mộc trầm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve từng nét hoa văn trên mặt. Hần cầm qua thanh kiếm này không dưới ngàn lần, nhưng chưa bao giờ cảm thấy trầm trọng như thế này. Có thể vung kiếm nơi sa trường đầy khoái ý dường như là chuyện của kiếp trước, hiện tại vì nàng ngay cả kiếm cũng không thể gọi lên hứng thú trong lòng hần.

Không thể tìm về lý tưởng và cảm xúc hào hùng thuở trước, về những khoái ý đùa giỡn quyền mưu trong triều đình, hay dịu dàng nồng đậm thâm tình của trước kia, chỉ còn lại trên tay nỗi thê lương và tra tấn...

Cứ như vậy chấm dứt hết tất cả sự đau khổ.....

“Cút ngay!” Sở Cảnh Mộc một chân đá Tiểu Nhạc văng ra, vẻ mặt thật bình tĩnh. Tiểu Nhạc dĩ nhiên không thể ngăn được hần...

Gió thu lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua, thổi vào gương mặt đỏ ửng của Sở Cảnh Mộc khiến hần run lên từng cơn. Ánh trăng sáng tỏ lung linh, nhẹ nhàng dịu dàng khiến Sở Cảnh Mộc ghen tị.

Tay cầm kiếm không còn cảm giác, lòng đau như cắt, chỉ còn lại đôi chân giống như có ý thức của riêng mình lao đảo bước về hướng Tây Suông.

Trong đầu Sở Cảnh Mộc không ngừng hiện lên nụ cười ảm áp, gương mặt tươi cười, từng nụ cười giống như cứa vào tim hần một lần rồi lại

Dọc theo đường đi, thị nữ nhìn thấy Sở Cảnh Mộc liền tránh xa không dám tới gần, tránh né từ xa, kinh hãi nhìn hẩn cầm kiếm trong tay, bước loạn choạng về hướng Tây Suong...

Bôn Nguyệt bị Lục Phù buộc ở trong phòng... Mặc dù cảm thấy thắc mắc và không cam lòng, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Lục Phù, nàng không dám trái lời. Bôn Nguyệt nhìn xuyên qua cửa sổ, lo lắng khi thấy Sở Cảnh Mộc bước vào cửa chính, một giọt lệ lén lút rơi...

Sau khi hẩn nổi giận đá văng cánh cửa, lập tức ngất người...

Làn váy màu tím nhạt của Lục Phù đang bay bay như gợn sóng thật đẹp, giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ yên tĩnh gợn sóng lăn tăn. Một mùi hương thơm ngát thoảng bay trong gió...

Tóc búi cao giắt một cây trâm bằng ngọc vô cùng đơn giản, ngọc bích trong suốt, dưới ánh đèn mờ lung toả ra những ánh sáng lấp lánh. Vài sợi tóc lòa xòa hai bên má, khi thì bay bay, khi thì mềm mại e ấp càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ đầy ma lực. Tóc búi cao lộ ra cái gáy trắng nõn duyên dáng mê người.

Đôi mi thật dài, giống như cánh liễu, ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh, lưu chuyển linh hoạt. Lục Phù có một đôi mắt tuyệt đẹp khiến vạn vật không còn nhan sắc, như hút tất cả chìm đắm vào trong đó, con ngươi màu nâu như vân sơn lưu thủy. Hai má ửng hồng như son, trong veo tái nhợt có chút ửng hồng một cách tự nhiên, hai cánh môi đỏ tươi như hoa hồng.

Một vẻ xinh đẹp động lòng người, câu hồn đoạt phách. Sở Cảnh Mộc nhìn nàng chăm chú, dù hận nàng bao nhiêu, đau khổ vùng vẫy bao nhiêu, mỗi khi nhìn thấy Lục Phù đều vì nàng mà đau lòng, trái tim vì nàng mà không còn đập theo nhịp đập của riêng nó. Với trang phục màu tím nàng đã xinh đẹp quyến rũ không gì sánh được, thêm vào đó còn có ý trang điểm nên càng làm cho đất trời mất đi nhan sắc. Ngoại trừ lúc xuất giá và dự yến tiệc trong cung, hẩn chưa từng thấy qua nàng điểm phấn tô son, luôn giữ vẻ tự nhiên trong sang và cách ăn mặc đơn giản. Hẩn có cảm giác hôm nay giống như đang trở về ngày tân hôn.

Màu tím là màu hẩn yêu nhất.....

“Vương gia cuối cùng cũng đến đây!” Lục Phù cười một cách bình thản, dù có chuyện gì xảy ra nàng đều có thể cười như vậy, nhìn hẩn rất dịu dàng.

Sở Cảnh Mộc chợt cảm thấy toàn thân rã rời, tay sắp không cầm nổi thanh kiếm... Hẩn nhìn nàng như tìm kiếm quá khứ quen thuộc.

Họ chưa từng thân thiết như vậy nhìn nhau trong một thời gian dài.

Nhìn nàng dường như mãi mãi đều không đủ, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không hiểu, người trước mắt rõ ràng là quan trọng nhất trong tim mình, nhưng cũng là người làm mình bị tổn thương sâu sắc nhất. Giống như có một lớp sương mù bao phủ quanh nàng, không cho ai nhìn rõ dù người đó là ai dường như đều không thể nhìn thấu góc khuất tâm hồn nàng khiến hẩn lúc nào cũng lo sợ mất đi...

Mùi rượu thoảng thoảng trong gió, Lục Phù cười cười đi tới, ngoan ngoan đứng trước mặt hẩn, thân nhiên liếc thanh kiếm trong tay hẩn, vươn tay chạm vào...

Tay Sở Cảnh Mộc mềm nhũn thả lỏng làm thanh kiếm rơi xuống đất... Tiếng loảng xoảng vang lên..

Nàng ngồi trên người hẩn ngoài mùi rượu chính là mùi hương quen thuộc, Lục Phù cười khẽ, “Có lẽ Vương gia chưa ăn cơm tối? Thức ăn đầy bàn, có thể cùng Phù nhi ăn, được không?”

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng, để Lục Phù điu tới ghé ngồi xuống, nhìn nàng đang sắp xếp chén đĩa một cách chăm chú... Thức ăn đã nguội lạnh nhưng mùi vẫn thơm ngon.

“Vương gia sai người mang thức ăn tối thật sự rất thơm!” Lục Phù gấp cho hẩn một miếng thịt kho tàu, cười nói: “Tại sao không ăn?”

Nàng có thể bình tĩnh như vậy? Sao có thể? Nàng biết rõ hẩn muốn lấy mạng mình nhưng vẫn trầm tĩnh, đó là vì cái gì? Bên môi vẫn là nụ cười ấm áp quen thuộc, và một vẻ thân nhiên đến không ngờ. Dường như tất cả mọi chuyện chung quanh đều không phải chuyện của nàng, cho dù đó là mạng sống của nàng cũng vậy.

Sở Cảnh Mộc nhớ rõ nàng từng nói qua, sự tồn tại của nàng là vì huyết án diệt môn mười năm trước. Hiện tại thù đã trả xong, hận cũng không còn, có phải nàng không quan tâm đến bất kì chuyện gì nữa, cái gì cũng không lo, thật sự có thể dừng dừng đến như vậy.

Lục Phù cười, không ngừng nhai cơm, từng miếng từng miếng nuốt vào, giống như đó là thức ăn ngon nhất trên đời, ăn với vẻ mặt hạnh phúc, khiến hẩn nhìn ngây ngẩn quên mục đích tìm nàng làm gì.

Ngon miệng sao?

Nhìn cảm nàng hơi nhô ra, gầy đi không ít, đó là do hẩn hành hạ nàng sao?

Tội tình gì phải như vậy? Phù nhi...

Mặt hẩn ửng đỏ vì say rượu, gió thổi không thể làm tan đi sự đau khổ, màu đỏ không giảm ngược lại ngày càng tăng, đỏ hồng giống như máu, hồng một

cách rục rờ.

Chỉ còn lại vẻ yên lặng.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, có gì đau khổ hơn gần trong gang tấc mà không còn lời gì để nói với nhau, hai người chỉ lặng lẽ hành hạ lẫn nhau?

Một người cúi đầu chậm rãi ăn cơm, một người im lặng, bối rối đứng nhìn.

Sở Cảnh Mộc hiểu nàng ăn nhất định không có mùi vị gì... Vì sao nàng phải vui vẻ chịu đựng miễn cưỡng bản thân mình phải ăn.

Lục Phù ngẩng đầu, nở nụ cười ấm áp nhìn vào mắt hắn, cảm giác đau lòng và hối hận dâng trào, bàn tay to của Sở Cảnh Mộc vươn ra, thoáng một cái lưng nàng đã dán vào lồng ngực của hắn.

Đầu của hắn từ từ gối lên vai nàng, mùi rượu thơm nồng, quanh quẩn ở chóp mũi không tan, sự chua xót cuộn lấy nàng.

Bất đắc dĩ.....

Bất đắc dĩ.....

Những chữ thật trầm trọng vang lên, khiến hai hàng lệ Lục Phù tuôn rơi, khóc vì nàng... vì hắn...

Bóng đêm yên tĩnh, gió thu lành lạnh. Tua cờ rục rờ, màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhẹ lay động.

Xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng, hai thân người đang sưởi ấm cho nhau, trong ánh nến mờ lung, có vẻ cô tịch, ưu sầu ôm nhau không rời, không ai muốn buông tay.

Lệ..... Từng giọt từng giọt rơi rơi, dừng lại trên lưng bàn tay to, thấm vào vạt áo màu tím, ấm áp da thịt.

“Vương gia, giết ta đi, chấm dứt sự đau khổ của hai chúng ta, sẽ giải quyết hết mọi chuyện, không phải tốt sao.” Lục Phù thì thào tự nói, nói cho hắn nghe cũng nói cho mình nghe, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi không còn sức, từ từ lan tỏa trong không khí sự nồng nàn hương thơm.

Sở Cảnh Mộc không nói gì, bàn tay đang ôm thắt lưng Lục Phù càng xiết chặt, chặt đến nỗi nàng cảm thấy đau.... Đầu hắn vùi vào cổ nàng vẫn không nhúc nhích, hơi thở ấm áp phả vào da thịt nóng bỏng. Nhưng tất cả đều kém về đau lòng....

Cuối cùng chịu không nổi.....

Nàng cười khẽ, đừng nói hắn chịu không nổi, ngay cả nàng cũng chịu không nổi. “Không giết, Bôn vương không giết người!” Sở Cảnh Mộc ôm nàng thật chặt, chỉ lặng lẽ ôm nhau, giống như muốn ôm đến tận biển cạn đá mòn, buồn bã nói, “Không giết.....”

Bé thật lâu, chân Lục Phù chột mềm nhũn, bị hắn ôm lấy hướng vào trong nội thất. Sở Cảnh Mộc nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, nhìn chăm chú dung nhan yêu kiều dưới ánh mắt lóe lên nhiều cảm xúc phức tạp, có hận, có yêu.

“Bôn vương không giết người, tra tấn thì tra tấn..... Chúng ta liền tra tấn cả đời đi!” Vừa dứt lời, đôi môi cũng hạ xuống, nuốt lấy hai bờ môi đỏ mọng như muốn nói điều gì, nụ hôn nóng bỏng và tuyệt vọng truyền đến lục phủ ngũ tạng của Lục Phù.....

Nàng phát tay, căn phòng chìm vào bóng tối..... Mọi thứ chung quanh đều trở nên mơ hồ nhìn không rõ. Lục Phù cười dịu dàng, động tác của nam nhân trên người thô bạo hơn lúc trước, đau khiến nàng nhắm mắt, nhưng vẫn tươi cười, cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay và đôi môi của hắn.

Cuối cùng nàng vẫn không nhận được roi lệ.....

Tra tấn nhau cả đời..... Một câu nói thật trầm trọng làm sao!

Đau đến nỗi nàng sắp không thở nổi.....

Chỉ có mạnh mẽ chiếm đoạt.....

Trong bóng đêm, Sở Cảnh Mộc không nhìn thấy vết thương trên cổ tay Lục Phù, Lục Phù cũng không nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và phiền não trên mặt Sở Cảnh Mộc.

Lặng lẽ, không ai nói gì, chỉ cúi đầu, những âm thanh rên rỉ yêu kiều và tiếng thở dốc như đan vào nhau.

Lục Phù một đêm không ngủ, trời mờ sáng Sở Cảnh Mộc đã rời khỏi Tây Sương, nàng mới từ từ mở mắt thật to.

Liên tiếp vài ngày buổi tối hắn đều đến Tây Sương, mỗi ngày đều giống nhau. Lục Phù phát tay thôi tắt ánh nến, ở trong bóng tối sưởi ấm lẫn nhau, không ai thấy ai. Sở Cảnh Mộc dường như đối với hành động của nàng có điểm hoài nghi, nhưng cũng không hỏi, vẫn mạnh mẽ chiếm đoạt, trời hừng sáng lại rời khỏi. Hắn không biết Lục Phù mỗi đêm đều không ngủ, đôi mắt ngày càng thâm quầng khiến Bôn Nguyệt đau lòng nhưng không biết làm sao.

Dùng tình yêu hoá giải thù hận là sự ngu ngốc nhất trên đời, cũng là phương pháp Sở Cảnh Mộc sử dụng, nếu không thành công chỉ khiến mình mang

thêm nhiều vết thương. Sở Cảnh Mộc thành công, còn nàng thì sao? Có thể hay không?

Nàng thông minh một đời, hồ đồ nhất thời lại có ngại gì?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 105

Mặt trời lặn về hướng Tây, ánh chiều tà đỏ rực như máu.

Trong Đông Đình, một trận gió kiếm như mưa thét gào nổi lên, tiếng gió ào ào, bóng kiếm bắn ra bốn phía, giống như một con rồng bạc đang bay lên, thanh kiếm trong tay thật oai phong, những mũi nhọn lạnh lẽo sáng, như chặt đứt không gian, biến về mờ ảo của trời chiều thành một cảnh trong sáng. Những đường kiếm đầy khí thế như thiên quân vạn mã, trời rung đất chuyển, như chim đại bàng giương cánh ngạo nghễ bay liệng, những chiêu kiếm tùy ý xuất ra, trong vẻ còn có điểm như muốn phát tiết tất cả những áp lực trong lòng.

Tiểu Nhạc mở mắt thật to nhìn cho rõ, nét mặt lộ vẻ kinh hãi, khiếp đảm chứng kiến Vương gia múa kiếm suốt một ngày. Thóang nhìn thấy Vô Danh đang tiến vào sân liền vội vàng chạy về hướng đó “Người trở về khi nào vậy?”

Cả ngày nay hần đều ở Đông Đình nhìn Sở Cảnh Mộc múa kiếm nên không biết Vô Danh về lúc nào!

“Ta trở về hôm qua.” Vô Danh thân nhiên trả lời, quay đầu thóang nhìn thấy bóng dáng của Sở Cảnh Mộc đang múa kiếm trong đình, mở miệng yêu cầu “Tiểu Nhạc, có thể để ta cùng Vương gia nói chuyện một lúc được không?”

Tiểu Nhạc lo lắng nhìn hần, sau đó gật đầu bước ra khỏi đình viện, không hiểu sao trên người hần toát ra hơi thở khiến người cảm thấy yên tâm.

Vô Danh đang nhìn theo Tiểu Nhạc đi ra khỏi đình viện, bỗng nhiên có một trận gió kiếm ập tới, vèo vèo mà đến giống như long trời lở đất, gió kiếm ào ào, khi quay đầu nhìn lại đã thấy bóng người chột lóe lên và một đường kiếm đang đâm tới xẹt qua tai của hần.

Sở Cảnh Mộc một thân nguyệt sắc trường bào, trong ánh nắng chiều toát ra vẻ phiêu dật trang nhã, ngoài ánh mắt có vẻ mệt mỏi, hần vẫn là Sở Cảnh Mộc như trước, chỉ thêm chút lạnh đạm. Cổ tay chuyển động, trường kiếm giơ lên tạo thành một đường cong trong không trung, ném vô kiếm cách đó không xa rơi xuống đất gây ra tiếng động nho nhỏ.

“Có chuyện gì?” Hần đi đến bên giá, cầm lấy cái khăn mặt trắng tinh chậm rãi lau mồ hôi, sau đó sửa sang lại quần áo, lạnh nhạt hỏi.

“Ta muốn nói về Vương phi.”

Mũi kiếm lạnh lẽo lóe lên khiến những chiếc lá rơi rụng trên mặt đất bay tán loạn như những cánh bướm, mang theo vẻ lạnh lùng quyết liệt lan tỏa trong không khí.

Về mặt của Vô Danh thật bình tĩnh, thân nhiên đón nhận ánh mắt lạnh lùng của hần, thân hình bất động như núi “Tại sao Vương gia không thử cho hai người một cơ hội?”

“Vô Danh, chuyện của hai phu thê chúng ta, còn không tới phiên người ngoài như ngươi xen vào.” Hần cắn răng, nặng nề nhấn mạnh hai chữ ‘người ngoài’.

Những cơn gió thu thổi tới có chút ồ ạt, nét lạnh lùng trên mặt Vô Danh như lan tràn khắp trên mặt, cảm thấy có chút buồn cười, khóe môi nhếch lên, nhìn sắc mặt đỏ ửng của Sở Cảnh Mộc đang quay sang hướng khác có vẻ không cam lòng mở miệng “Nói đi, có chuyện gì?”

Hần đi đến bên ghế đá ngồi xuống, hừ lạnh “Tốt nhất hãy đưa ra một lý do hợp lý!”

Vô Danh bước đến gần hần trong lòng cười thầm. Sở Cảnh Mộc vẫn quan tâm, muốn nghe chuyện của Vương phi, chỉ là trong lúc nhất thời không thể bỏ xuống được. Vô Danh lặng lẽ đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chú đám lục bình trong dao trì lạnh lẽo, mở miệng “Mặc kệ Vương gia tin hay không tin, Vương phi không thể không chế bản thân mà giết người, đó tuyệt đối không phải là ý của nàng”

“Bạch y thánh thủ Ly Nguyệt nói hần cũng không có biện pháp tìm ra những điều khác thường trong cơ thể Vương phi, ngươi cho rằng ngươi là Hoa Đà tái thế sao?” Sở Cảnh Mộc lạnh lùng chăm chọc, thật sự không thể nói ra những lời hoà nhã hơn được.

“Không phải vì ta là Hoa Đà tái thế mà do cổ độc đó có tên Tế điện, là do một nữ tử vì ta nghiên cứu chế thành, trước đây từng dùng trên người ta, cho nên ta quen thuộc vô cùng.” Sắc mặt Vô Danh không chút thay đổi, vẫn lạnh đạm, nếu khơi lại vết thương đã lành của hần có thể khiến hai người sống hạnh phúc hơn, tại sao không làm?

Trong lòng Sở Cảnh Mộc cảm thấy kinh ngạc nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ bình thản lắng nghe. Nếu do người khác nói có lẽ hần sẽ không tin

nhưng lời nói của nam tử này thì hần tin! Hần hơi cau mày, chờ Vô Danh nói tiếp.

Trong lúc đó, hai người im lặng thật lâu, ánh chiều tà bao trùm cả không gian tạo ra một vẻ trắng lợ mà bi ai, gió thu nhẹ nhàng thổi bên tai, khẽ mơn man hai má.

Vô Danh trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm “Ta là người Hung Nô.”

Sở Cảnh Mộc nhoẻn mặt, cảm thấy chấn động, nghiêng đầu trừng mắt nhìn hần đắm đắm “Người là người Hung Nô?”

Nếu bất kì người Hung Nô nào xuất hiện nơi Phượng Thiên hoàng triều thì phần lớn mục đích của họ là làm gian tế, hơn nữa trong cục diện hỗn loạn của Phượng Thiên vào lúc này càng khiến người cảm thấy nghi ngờ. Nhưng nghĩ lại Vô Danh đã ở bên cạnh Lục Phù một thời gian dài, những mũi nhọn lạnh lẽo trong mắt hần cũng chậm rãi biến mất, coi như không có việc gì bảo “Nói tiếp đi!”

“Mẹ của ta là người Trung Nguyên nhưng cha ta là người Hung Nô, ta cũng coi như một nửa là người Trung nguyên, nửa người Hung Nô. Bốn năm trước, bởi vì Tác Lan Châu muốn có được trái tim của ta nên đã hạ cớ Tế điện trên người ta, khiến ta giết chết người mình yêu nhất, nhưng lúc đó vì tâm trí mê muội nên đã giết hết cả nhàgiết chết rất nhiều người, trong đó có mẹ và hai muội muội của ta.....Mục đích của nàng là muốn ta giết người ta yêu nhất, nhưng không nghĩ tới ngày đó đúng lúc mẫu thân và hai muội muội của ta đang ở trong đình viện ngắm trăng, nghe thấy tiếng la liên lập tức chạy đến, ai ngờ.....” giọng điệu của Vô Danh rất đau khổ, giọng nói cũng đầy vẻ bất lực và thống khổ .

“Đừng nói nữa!” Sở Cảnh Mộc đột nhiên ngắt lời hần, cảm giác đau khổ này hần hiểu rõ, không muốn vì hần khiến người khác khơi lại vết thương lòng của mình lần nữa “Tại sao nàng hạ độc Phù nhi?”

“Trước đây Tác Lan Châu là khách quý của Quang Vinh vương!”

Mí mắt của Sở Cảnh Mộc giật giật ”Quang Vinh vương!”

Một con tức giận chậm rãi dâng lên trong lòng ngực hần, gào thét muốn thoát ra ngoài cơ thể , khi hiểu được mọi việc hần cảm thấy con tức giận đang từ từ cháy bùng lên.

Quang Vinh vương lại chuyển mục tiêu nhắm vào Lục Phù, muốn dùng nàng để hủy hoại hần?

Bởi vì mình hại hần mất hết tất cả vì vậy hần dựa vào các chết của phụ thân để hủy hoại ba chủ nhân của Sở gia.

Thật là một quỷ kế thâm độc!

Nghe Ngự sử nói, Quang Vinh vương bỗng nhiên mất tích, hần còn tưởng còn có tay chân nào khác, gần đây mới điều tra được thì ra Quang Vinh vương bị Lục Phù ‘mời’ đến làm khách.

Sở Cảnh Mộc cười lạnh. Thủ đoạn tra tấn của nàng, hần hiểu rất rõ, không cần tưởng tượng cũng biết Quang Vinh vương nhất định không có kết quả tốt.

Gió nhẹ thổi những sợi tóc đen như mực của Vô Danh bay bay, hần thần nhiên mở miệng “Vương gia, sự đáng sợ nhất của loại cổ độc này không phải là lúc giết người, mà là tra tấn lòng người, mỗi ngày đến lúc nửa đêm, trong đầu sẽ hiện ra hình ảnh khi mình giết người. Nếu người bị giết không phải là người mình muốn giết hay là người thân thì đó là loại tra tấn ngày đêm. Vương gia, sự việc đã xảy ra hai tháng, có lẽ người ít quan tâm Vương phi, nhưng người có thể tưởng tượng trong thời gian qua những điều Vương phi phải chịu đựng không chỉ một hai ngày. Lúc trước, ta ngày đêm đều mơ, nhìn thấy hình ảnh mình giết người thân, người yêu, trong lòng có cảm giác sống không bằng chết. Nhưng Vương phi mỗi ngày đều thần nhiên tươi cười, nhàn nhã ở trong phòng đọc sách, người không biết là đối với nàng đó cũng là một hình thức tra tấn sao?”

Sở Cảnh Mộc nghe xong cả người chấn động, sắc mặt lần lượt thay đổi từ trắng sang đen, có ý xem nhẹ sự đau lòng khác thường trong lòng mình, nét mặt âm trầm khiến người ta sợ hãi. Hần mỗi ngày chỉ biết chiếm đoạt, nàng đều phát tay thổi tắt nến, không lẽ. . Hần ngược mắt mở miệng châm chọc: “Nàng vốn nghĩ muốn giết phụ thân ta, nói không chừng nằm mộng thấy giết ông ấy, nàng còn cười ra tiếng.”

“Nếu Vương gia nói như vậy thì ta cũng không còn gì để nói.” trong giọng nói có chút lãnh đạm, vẻ mặt của hần và Sở Cảnh Mộc đều nghiêm lại “Ta hy vọng Vương gia sẽ không hối hận! Rất nhiều người khi bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội để quay về, Vương phi không nói ra những điều đó là muốn cho thời gian để người tin tưởng nàng. Nếu không được, nàng sẽ không tiếp tục chờ nữa. Đó mới chính là nàng, nàng sẽ không vì một người không tin tưởng mình mà ở lại.”

Sở Cảnh Mộc nhoẻn mặt “Chuyện gì nàng cũng không nói sao có thể khiến ta hết lòng hết dạ tin tưởng? Người chết là phụ thân ta chứ không phải ai khác! Vô Danh, ai cho người lớn gan như thế, dám uy hiếp ta ?”

“Không phải uy hiếp, Vương gia, Vô Danh chỉ là đưa ra một lời đề nghị đúng với trọng tâm!” Vô Danh thần nhiên nói tiếp “Cả đời Vương phi đã chịu nhiều vết thương lòng, nếu Vương gia vì vậy mà bỏ bê không đem hạnh phúc và sự ấm áp đến cho nàng thì chúng ta sẽ không tiếc dùng mọi cách mang nàng rời khỏi đây.” Vô Danh nói xong liền bình thân xoay người bỏ đi, trong ánh tà dương để lại một bóng hình trải dài trên mặt đất.

Sắc mặt Sở Cảnh Mộc vô cùng tăm tối, đây là lần thứ hai hần nghe từ miệng một nam nhân khác muốn mang nàng rời khỏi hần, ánh mắt lạnh lùng nhoẻn lại, nắm tay Sở Cảnh Mộc bỗng nhiên siết chặt, trên lưng bàn tay nổi đầy gân xanh.

Mặt trời lặn phía sau núi, ánh trăng dần dần lộ dạng.

Sau khi rửa mặt chải đầu, Lục Phù nhẹ nhàng lau khô mái tóc dài ướt đầm của mình, một thân áo quần nguyệt sắc rộng thùng thình càng nhìn có vẻ yếu đuối, cánh tay mảnh khảnh ốm như cây trúc. Bôn Nguyệt bắt nắn thúc giục, nhưng nàng ăn uống càng ngày càng ít, gần đây cái gì cũng ăn không vào.

Thật vất vả lau khô tóc, sửa sang lại giường thật tốt, từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng thấp đèn lồng làm bằng sa mỏng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Bôn Nguyệt cũng đốt đèn hương do Ly Nguyệt cố ý dùng dược liệu chế tạo ra, rất có công hiệu khiến cho tinh thần sáng khoái.

“Vương phi, sao gần đây người đều ngủ sớm vậy?” Bôn Nguyệt khó hiểu nhìn Lục Phù, đáng tiếc chỉ nhìn thấy vẻ tươi cười của nàng. Ngủ sớm sao đôi mắt vẫn có quang thâm, có lẽ khuya Vương gia mới đến đây, sao sớm như vậy đã đuổi hết người?

“Đọc sách buổi tối sẽ có hại cho mắt, lại không có việc gì làm, đương nhiên phải ngủ sớm dậy sớm, lui xuống đi!”

Nàng ‘A’ một tiếng sau đó nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì liền quay trở lại: “Tiểu Nhạc nói hôm nay Vương gia đi Lễ bộ, có thể rất khuya mới trở về vì vậy hôm nay người sẽ không đến Tây Sương, Vương phi hãy nghỉ ngơi sớm đi.”

Lục Phù ‘ừ’ một tiếng, tỏ vẻ nàng đã biết, lúc này Bôn Nguyệt mới trở về phòng.

Lục Phù mỉm cười, nhìn mình trong gương đồng, vuốt vuốt hai má, thì thầm tự nói: “Gầy đi rất nhiều, Lưu Phù Nhã, người thật sự là một kẻ ngu ngốc.”

Khê thờ phào nhẹ nhõm, nàng lên giường nghỉ ngơi, nhưng không ngủ được, mở mắt thật to nhìn tấm màn lay động dưới ánh trăng. Nàng không dám ngủ, nhưng lại không tránh được cơn buồn ngủ, rất nhiều ngày qua nàng không thể chợp mắt nghỉ ngơi. Trong đêm tối, nàng từ từ nhắm mắt lại, đã trải qua nhiều đau khổ, nàng còn có thể chịu đựng được.

Đình viện vào lúc nửa đêm, có một dáng người cao lớn từ từ hiện ra, ánh trăng phản chiếu bóng dáng của người đó trên mặt đất, gương mặt thanh nhuận khuất trong màn đêm mờ mịt không rõ.

Ánh mắt khó hiểu nhìn vào trong phòng, lá cây đại thụ bay là tả trong gió đêm giống như mang theo một hơi thở thê lương, như lan tỏa trong không khí âm ảm của mùa thu tạo thành một cảnh tượng đầy phức tạp.

Bóng dáng cô đơn bước trên mặt đất cũng về thê lương. Chắp tay sau lưng, dường như thoáng ngửi được mùi vị của đau thương.

Phù nhi, ta nên làm thế nào đây?

Cuối cùng chúng ta nên làm gì? Mặc kệ là có ý giết phụ thân ta không, chúng ta cũng không thể bỏ qua chuyện này, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trở lại như trước kia?

Ta muốn tình nguyện tin nàng thật sự có lòng muốn giết phụ thân, ít ra như vậy ta có thể hết lòng hết dạ hận nàng, chứ không phải như bây giờ, hận cũng không phải mà yêu cũng không phải!

Trong vũ trụ có oan hồn của phụ thân đang lang thang khắp nơi, trong lòng ta phải làm thế nào mới có thể quên?

Nếu không thể yêu hết lòng hết dạ, tại sao ngay cả toàn tâm toàn ý hận cũng không thể?

Đau đớn không thể thoát nên lời, ánh mắt Sở Cảnh Mộc mông lung mờ mịt, dưới ánh trăng càng có vẻ tang thương.

Nhớ lại những lời nói của Vô Danh, lại nghĩ tới buổi tối, sau khi ngọn đèn được thắp lên, đôi mắt nàng quầng đen, không lẽ buổi tối nàng đều không chợp mắt được?

Suốt hai tháng qua, hẳn biết hẳn đối xử với nàng không tốt, chỉ biết dùng sức mạnh chiếm đoạt, ngay cả một chút ảm áp cũng không dành cho nàng, tại sao nàng nhẫn nhịn như vậy?

Đừng nghĩ tới nữa.

Càng nghĩ càng thêm đau khổ.

“Ừ...” trong lúc hẳn muốn xoay người rời khỏi, một âm thanh yếu ớt giống như đang chịu nhiều áp lực và đau khổ từ trong phòng truyền ra. Sở Cảnh Mộc dừng bước, hơi cau mày, sau đó không còn nghe gì nữa. Hẳn lúc đầu tự trách mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng lại nghe có tiếng rên rỉ từ trong phòng truyền ra, tiếng rên tuy không lớn lắm nhưng rất rõ ràng. Hẳn chăm chú lắng nghe, tiếng rên một lần nữa lọt vào tai hẳn.

Nét mặt của Sở Cảnh Mộc nghiêm lại, không chớp mắt nhìn quét một vòng. Bôn Nguyệt không có ở đây và âm thanh của Lục Phù dường như rất đau khổ khiến lòng hẳn đau nhói. Hẳn nghĩ muốn bỏ mặc nàng, nhưng đôi chân dường như không còn nghe lời hẳn, vẫn đứng yên một chỗ bất động. ...

Hẳn tự nhủ thầm không được mềm lòng, không được.

Sở Cảnh Mộc hết lần này đến lần khác tự cảnh cáo mình, nhưng lại nghe một tiếng rên lớn hơn truyền ra, cuối cùng không nhịn được, cắn răng bước vào phòng.

Vén rèm lên, Sở Cảnh Mộc đi nhanh về phía trước, không khỏi chấn động khi nhìn thấy thân mình của Lục Phù co gập lại, hai tay ôm đầu, đưa lưng về

phía hần rên rí một cách đau khổ, chấn bông bị nằng gạt sang một bên, lộ ra thân hình gầy yếu.

“Ừ...”

Một âm thanh mơ hồ vang lên khiến ngực của Sở Cảnh Mộc co thắt, bước từ từ đến gần nằng, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ bi thương và giãy dụa. Nhìn thân hình nằng gập lại, hần cắn chặt răng bước nhanh đến ngồi vào bên giường, dù hận nằng bao nhiêu thì hần cũng không có cách nào trơ mắt nhìn nằng chịu khổ.

“Phù nhi...” Hần bỗng nhiên tròn mắt, khi kéo người nằng qua chột nhìn thấy tay phải của nằng bị cột vào giường, còn sắc mặt thì tái nhợt không còn chút máu, răng cắn chặt cái gối, mắt nhắm nghiền đang cố mở ra, nhưng giống như vẫn đang tiếp tục chìm đắm trong cơn ác mộng, không thể tỉnh lại.

“Phù nhi...” Sở Cảnh Mộc ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé của nằng, sắc mặt trầm xuống, âm thầm lo sợ gọi nằng không ngừng, “Phù nhi, tỉnh lại... tỉnh lại...”

Sở Cảnh Mộc vỗ vỗ gương mặt của nằng, kéo cái gối trong miệng ra, một tiếng rên rí lớn lập tức thoát ra từ miệng nằng giống như không thể chịu nổi sự đau khổ hành hạ của loại cô độc này. Dù tay bị cột chặt vẫn cố vùng vẫy khiến cái giường run lên từng đợt...

“Phương Đông... Không cần...” Bởi vì không còn cắn gối nữa, Lục Phù bắt đầu la lớn với những âm thanh đứt quãng, không rõ ý, không ngừng lắc đầu qua lại một cách đau khổ, hai mắt nhắm nghiền, những giọt mồ hôi đọng lại trên mặt trong suốt như thủy tinh.

“Phù nhi, tỉnh lại!” Sở Cảnh Mộc đau lòng nhìn nằng, luôn miệng gọi nằng tỉnh lại, thấy nằng muốn cắn chặt môi hần nhanh tay nắm chặt cằm ngăn không cho nằng làm mình bị thương, nhưng càng khiến Lục Phù vùng vẫy nhiều hơn. Dây thừng trên cổ tay xiết chặt gây ra vết thương, vết máu đã khô hơi đen lại, xem ra dây không phải là ngày đầu tiên nằng khiến mình bị thương.

“A....” Một tiếng rên lớn vang lên, Lục Phù càng giãy dụa nhiều hơn. Sở Cảnh Mộc cố giữ chặt nằng lại, nhanh chóng kê cánh tay vào sát miệng nằng...

Mặc dù cánh tay bị nằng cắn máu chảy đầm đìa nhưng hần không hề nhăn mày. Sự đau đớn đó không thấm gì so với nỗi đau của người đang nằm trên giường kia. Hần đau lòng nhìn về mặt tràn ngập nước mắt của nằng, vì vừa cắn hần nên trong miệng dính đầy máu tươi.

Lúc này Bôn Nguyệt đã nghe được tiếng thét chói tai vang lên trong phòng, hoảng hốt không kịp sửa sang quần áo lập tức chạy ra khỏi phòng, nhưng nằng vừa chạy vào trong viện liền bị Vô Danh ngăn lại. Hần thân nhiên lắc đầu “Không cần vào trong!”

“Nhưng mà...” Bôn Nguyệt nóng nảy hỏi.....

“Không việc gì, chuyện này sẽ có chuyển biến tốt.”

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Bôn Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hần nhìn không được hết lên. Trong phòng truyền ra tiếng nước nổ nho nhỏ cho thấy Lục Phù đang cố áp chế sự đau khổ của mình. Nghe được âm thanh này khiến lòng nằng như bị kim châm đau nhói.

“Không có việc gì, ta đi Phù Dung các, bất cứ giá nào cũng phải bắt Tác Lan Châu giao ra thuốc giải!” Vô Danh cau mày nói.

Bôn Nguyệt liếc hần “Không phải người từng nói không muốn gặp nữ nhân kia sao?”

“Ta đi!” Vô Danh thấp giọng quả quyết, tuy trong lòng giằng co nhưng hần vẫn lựa chọn đi, đôi mày giãn ra thành một đường thẳng.

Bên trong phòng, Lục Phù vật vả mới có thể thở nhẹ nhàng, hơi thở cũng dần dần trở nên đều hoà, thân hình co lại cũng dần dần thả lỏng, không còn run rẩy, không kêu rên. Sở Cảnh Mộc từ từ buông nằng ra, trên cánh tay đã nhuộm đầy máu tươi. Mặc dù nằng vùng vẫy rất mạnh nhưng dây thừng vẫn không đứt, trên cổ tay lại xuất hiện những vết máu, vì giãy dụa nên bị dây thừng xiết chặt đỏ máu.

Tất cả từ từ trở nên yên tĩnh.....

Sở Cảnh Mộc nhìn nằng, tim giống như bị người bóp chặt, đau đến không thể hít thở được, bỏ mặc cánh tay bị thương, hần nhẹ nhàng cởi dây thừng trên cổ tay nằng ra, quay đầu lại mới phát hiện Lục Phù đang ngậy người nhìn hần. Đôi mắt nằng như có sương mù bao phủ, che khuất sự trong trẻo vốn có. Hần cảm giác tâm hồn của mình đắm chìm vào trong đó, sớm biết nằng có một đôi mắt đầy ma lực, vạn vật tươi đẹp như nở rộ trong đôi mắt đó, một đôi mắt mê hoặc tâm trí con người.

Hần nhìn nằng thật lâu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, khi thấy bóng dáng của hần biến mất sau bức màn, Lục Phù cười khề, cảm giác trong miệng mình đều là máu khiến nằng sửng sốt, bên môi còn lưu lại chất lỏng ấm áp, đưa tay lên quẹt một cái, trên tay đều là máu tươi.

Nằng hơi kinh ngạc, lòng chột nóng lên, dường như vừa nhìn thấy máu tươi chảy từng giọt từng giọt trên cánh tay hần.

Chuyện nằng không ngờ nhất là — hôm nay lẽ ra hần không trở về phủ?

Nhưng dù hần đã đến đây thì sao, nhìn thấy nằng tỉnh lại cũng không hề tỏ ra dịu dàng, không hỏi thăm một tiếng đã quay đầu bỏ đi.....

Nằng cười khổ, đang muốn đứng dậy rửa mặt chải đầu mới phát hiện cả người đều là mồ hôi, trên môi đầy máu, trên cái áo ngủ trắng tinh cũng nhuộm đầy máu tươi, vừa mới đứng dậy một chuyện ngạc nhiên khác đã xảy ra, bức rèm bị xốc lên, Sở Cảnh Mộc bung một chậu nước ấm đi vào, mang ghế

dài đặt bên cạnh giường.

Hắn nhẹ nhàng đặt thau nước trên ghế, trên thau giặt một cái khăn trắng. Sở Cảnh Mộc nhìn nàng không chớp mắt, khiến lòng Lục Phù cảm thấy ấm áp dào dạt.

Khỏe mới bắt tri bát giác cong lên duyên dáng.

Trong miệng đều là máu tươi, Lục Phù không cần nhìn gương cũng biết rằng của mình dính đầy máu, ánh mắt dừng lại trên cánh tay phải của hắn, quả nhiên vừa rồi nàng không nhìn lầm. ...Hiện tại tay hắn vẫn còn đang chảy máu, có thể thấy nàng can đảm như thế nào. Lục Phù ngược mắt lên thấy hắn đang cầm cái khăn trong tay.

Hắn nhẹ nhàng lau vết máu nơi cằm của nàng, lau rất nhẹ giống như sợ làm vỡ một vật gì rất quý giá.

Lục Phù nhìn nét mặt âm trầm của hắn, hơi cau mày lo lắng, nhưng trong mắt không có bất kỳ cảm xúc gì khác. Hắn làm như không thấy ánh mắt đỏ của nàng.

Sau khi lau xong, Sở Cảnh Mộc nâng tay trái của nàng lên, trong bụng thở dài khi nhìn thấy những vết bầm tím, rõ ràng là vết thương cũ, cuối cùng hắn hoàn toàn tin tưởng nàng vì trúng cô độc nên giết người, và buổi tối gặp ác mộng, cần phải cột mình lại mới có thể áp chế sát khí trong lòng! Nhưng trong thời gian qua hắn không biết gì cả, nàng dĩ nhiên không dám ngủ, có lẽ nàng sợ hắn biết, nhưng vì sao không muốn cho hắn biết?

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng vậy thì sao?

Gió đêm mang theo hơi lạnh khiến Lục Phù rụt vai lại, không phải nàng có ý muốn tránh né, nhưng vì nàng đối với sự ấm áp của thân thể hắn quá miễn cảm khiến cả người tự nhiên nổi da gà. Sở Cảnh Mộc cũng không nhìn nàng, dùng tay, kéo chăn bông đắp lên người nàng.

Sau đó hắn đứng dậy đi đến tủ quần áo bên ngoài lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ, bước vào xốc chăn bông lên, cởi thắt lưng và quần áo của nàng ra. Lục Phù muốn ngăn lại nhưng Sở Cảnh Mộc đã ngược mắt lên hăm dọa “Cái tay kia an phận một chút cho Bồn vương!”

Lục Phù không động dậy nữa mở miệng nói “Ta tự mình làm được.”

Đây là câu nói duy nhất trong nhiều ngày qua giữa hai người họ, khi nói ra Sở Cảnh Mộc mới biết trong giọng nói của mình ẩn chứa bao nhiêu nhớ nhung. Những lúc hắn cố ý ngồi dưới tàng cây trong hậu viện của Tây Suong uống rượu vì muốn nghe tiếng nói của nàng, để làm giảm bớt sự đau khổ tận xương tủy trong lòng hắn.

Yêu hận giằng co!

Sở Cảnh Mộc không để ý trừng mắt nhìn nàng, thoáng nhìn gương mặt đỏ ửng, chỉ cúi đầu giúp nàng thay áo ngoài dính đầy máu.

Gió thu nhẹ thổi qua không làm giảm bớt vẻ đỏ ửng trên gương mặt như đoá phù dung của Lục Phù.

Sở Cảnh Mộc giúp nàng đắp chăn và lau khô vết máu trên tay nàng. Lúc này hắn mới biết vết thương nghiêm trọng bao nhiêu. Nhất định nàng cố ý dấu diếm, nếu không Bồn Nguyệt tại sao không phát hiện vết thương rõ ràng như thế này, ánh lửa chợt lóe lên trong mắt hắn.

Sau khi chuẩn bị tốt, rửa sạch vết máu nơi khóe miệng, sau đó đem băng gạc và thuốc mỡ tói. Lục Phù vừa nhìn thấy cau mày “Trước hết nên chăm sóc vết thương trên tay người, nếu không sẽ chảy máu nhiều hơn”

Vết thương kia so với cổ tay nàng nghiêm trọng hơn nhiều, thật ngu ngốc mà!

Lúc nàng giết người cũng không chớp mắt, nhưng khi nhìn vết thương của hắn lại cảm thấy đau lòng dù người bị thương là hắn. Nhưng hắn dường như không quan tâm, chỉ lo chăm sóc cho nàng càng khiến nàng đau lòng.

Sở Cảnh Mộc thân nhiên liếc nàng, sau khi bôi thuốc mỡ xong mới đi ra ngoài xử lý vết thương của mình. Sau tắm bình phong, ánh mắt hắn hiện lên vẻ khó xử, chợt sáng chợt tối.

Sở Cảnh Mộc! Người thật không có tương lai mà!

Chỉ như vậy đã khiến người đau lòng....

Phụ thân!

Hài nhi cuối cùng nên làm thế nào đối mặt Phù nhi?

Sở Cảnh Mộc cố chịu đựng nỗi đau không nói nên lời, chậm rãi xử lý vết thương của mình sau đó băng lại. Lúc hắn trở lại bên giường, Lục Phù đã tự mình băng bó xong, thất thành một cái nơ bướm bướm xinh đẹp.

Nàng cười ảm đạm nhìn hắn, sau đó chậm chậm nằm xuống, trong lúc nhất thời hai người không biết nói gì, không khí trầm mặc bao trùm cả hai người.

Gần trong gang tấc mà xa tận chân trời là khoảng cách đáng sợ nhất của hai kẻ yêu nhau.

Sở Cảnh Mộc đứng cạnh giường, nhìn nàng thật sâu rồi xoay người muốn bỏ đi.....

“Vương gia...” Cuối cùng một giọng nói dịu dàng vang lên khiến hắn dừng bước. Nếu nói hắn yên tâm để nàng ở lại là một chuyện không thể tin được!

Lục Phù cười nói: “Vương gia không ở lại giúp ta sao?”

Sở Cảnh Mộc quay đầu lại nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt không hề ngượng ngừng hay ửng đỏ, chỉ thần nhiên yêu cầu hắn ở lại.

Đôi mắt đen sâu như biển lóe lên những tia sáng lấp lánh. Sự dịu dàng của nàng khiến trái tim hắn đau nhói, đôi mày đen nhăn lại. Sở Cảnh Mộc cúi áo khoác, cuối cùng vẫn lựa chọn ở lại.

Lục Phù mỉm cười, nằm xích qua một bên nhường chỗ cho hắn. Sở Cảnh Mộc nằm xuống giống như trước đây. Sau khi triều miên kích tỉnh qua đi hắn sẽ quay lưng về phía nàng, sẽ không hề dịu dàng với nàng.

Lục Phù mỉm cười, nhìn bóng lưng cao lớn vững chắc của hắn, đưa tay chạm vào vai hắn. Sở Cảnh Mộc cứng người một chút, sau đó cảm giác có một bàn tay đang bò trên lưng, tiếp theo một thân thể ấm áp dán sát vào lưng hắn.

Hắn không thể cho nàng ấm áp thì nàng tự mình tìm kiếm, không phải sao?

Trước kia nàng không dám là bởi vì sợ làm như thế sẽ khiến hắn bỏ đi. Trong Tây Sương có hắn khiến tâm hồn cô độc của nàng khỏi phải lạnh lùng. Nàng không muốn vừa ấm lại vừa lạnh.

Sắc mặt Sở Cảnh Mộc cứng đờ, gờ tay nàng ra. Lục Phù có cảm giác giống như vừa bị đâm một dao thật mạnh, thật sâu.

Nàng nghĩ hắn đang tức giận, không nói gì xích ra xa. Sở Cảnh Mộc xoay người lại, duỗi tay kéo nàng vào ngực mình ôm thật chặt. Tiếng thở dài của hắn vang lên trong nội thất yên tĩnh, gương mặt đang tươi cười mang theo vẻ chờ mong kia như quán lấy tâm trí của hắn. Ít ra hôm nay hắn muốn nhanh chóng ôm lấy giúp nàng ngủ một giấc thật ngon.

Một niềm vui sướng dâng lên trong lòng Lục Phù. Nàng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn một cách chăm chú khiến mặt Sở Cảnh Mộc nóng lên, hung hăng trừng mắt nhìn nàng giống như thẹn quá thành giận. Hắn gầm nhẹ: “Nhìn gì vậy? Mau nhắm mắt lại ngủ cho Bồn vương!”

Lục Phù cười ngọt ngào, cười khiến trái tim hắn run lên, cười đến nỗi vẻ cứng rắn được nguy trang trên mặt hắn sắp hỏng rồi

“Được.”

Nàng nhắm mắt lại, yên tâm nằm trong lồng ngực ấm áp của hắn....

Sở Cảnh Mộc vỗ nhẹ vai nàng, cúi đầu, nghe tiếng thở đều biết nàng đã ngủ. Nhanh như vậy, mới nhắm mắt chưa bao lâu đã ngủ say như thế, mỗi còn nở nụ cười ngọt ngào, là đang trong mộng đẹp sao?

Bàn tay to hoi do dự dừng giữa không trung, cuối cùng vẫn không thể cưỡng lại tình cảm của mình, dịu dàng vuốt ve những sợi tóc loà xoà trên mặt nàng, da thịt mềm mại ửng hồng, hồng khiến mặt nàng càng thêm đáng yêu, mê hoặc vô cùng.

Trong lòng Sở Cảnh Mộc phiền muộn không thôi.

Như đi trong sương mù mờ mịt, không nhìn thấy phương hướng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 106

Địa lao. Phù Dung các

Không khí lạnh lẽo của địa lao trong Phù Dung các so với kinh thành chỉ hơn chứ không kém, mặc dù đang là mùa hè nhưng cũng khiến người lạnh thấu xương chứ đừng nói những ngày đông giá rét.

Khung cửa sổ nhỏ được cố ý để mở, từng trận gió lạnh gào thét thổi vào địa lao, khiến người lạnh run.

Trùng Nguyệt theo cửa sổ đi xuống, nhìn lướt qua khung cảnh xung quanh, khẽ nhếch môi có ý khinh thường, vẫn giữ dáng vẻ trêu đùa như trước “Ai da, vị Hoàng tử này thật có mạng cầm thú nha, tra tấn như vậy mà còn sống.”

Vài người đi trong tuyết rơi, có người anh tuấn, có người xinh đẹp, nhưng nét mặt mỗi người đều lộ vẻ châm biếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nam tử toàn thân đầy vết thương, bị tra tấn chỉ còn da bọc xương dưới địa lao, ánh mắt không một chút xót thương.

“Nếu không phải cảm thù thì sao có thể đề tiện như vậy?” Di Nguyệt cười lạnh “May mắn hán không cầu xin tha thứ, nếu mở miệng bỏn tiểu thư sẽ đem hán bỏ vào chảo dầu.”

“Ngươi đừng nói vậy, phu nhân bảo không nên giết hán, nhưng ta thấy so với chết cũng không khác nhiều lắm!”

“Đúng là không có gì khác biệt, nhưng lúc này không phải thời điểm thích hợp để hán chết, quên rồi sao? Phu nhân còn rất nhiều trò hay, để ta nghĩ xem...” Trùng Nguyệt vừa nhìn hán vừa đề ra ý kiến “Hay là cắt gân chân gân tay của hán? Người như thế dù thả ra cũng chỉ là một tên phế nhân!”

Khỏe môi Di Nguyệt nhếch lên, mỉm cười ác độc “Ý kiến hay! Làm vậy cũng không phải giết hán?”

Họ cười hắc hắc giống như nụ cười của ác ma, đáng tiếc nam tử dưới địa lao đã rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, toàn thân không chỗ nào lạnh lặn, nhưng điều tuyệt nhất chính là có hai người đứng trên địa lao nhìn xuống, không cho hán ngất xỉu, mỗi khi hán sắp ngất đi, họ sẽ lập tức tạt nước vào cho hán tỉnh lại — Nhưng đó không phải nước thường mà là nước muối!

Đường đường Quang Vinh vương không thể tưởng tượng một ngày có kết cục thảm như vậy. Nếu có trách chỉ có thể trách hán, không nên đụng đến Lục Phù. Không nên lợi dụng Lục Phù làm tổn thương Sở Cảnh Mộc, biến không khí trong vương phủ trở nên trầm lắng, còn khiến hai người họ không thể vượt qua vòng lần quần.

“Sao Vô Danh còn chưa đến?” Linh Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời chiều, chợt nghĩ tới một người, bĩu môi: “Nhất định phải nghĩ ra biện pháp khiến cho nữ tử phiên bang kia giao ra thuốc giải, đã hai tháng rồi, phu nhân nhất định bị hành hạ không ít, đáng tiếc chỉ Vô Danh mới có thể khiến nàng ta...”

“Nàng là người độc ác, sức chịu đựng rất tốt không thua cho nam tử...” Nàng cười cười nhìn Sở Nguyệt “Ta cảm thấy chúng ta đối với Tác Lan Châu còn quá nhân từ.....”

Vừa dứt lời bỗng nhiên có một trận cười điên cuồng từ dưới địa lao truyền lên, tiếng cười như tiếng ma quỷ khóc than, mang theo sự đau khổ và áp lực không thể chịu đựng nổi, từng đợt từng đợt gào thét....

Âm thanh thật thê lương.....

Trùng Nguyệt cười khổ “Thế này mà nhân từ sao? Ngươi thử một lần đi..... Ta chỉ có thể nói một câu, nữ tử này không phải là người, thôi thì hãy....Chờ Vô Danh đến đây!”

“Nếu giết chết nữ tử phiên bang dã man này mà phu nhân không xảy ra chuyện gì, ta đã từ từ lột thịt của nàng ta làm cá viên cho mèo ăn, còn xương cốt thì quăng cho chó gặm!” Di Nguyệt ác độc nói, khuôn mặt kiêu diễm trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Độc nhất đúng là lòng dạ của nữ nhân!” Trùng Nguyệt nhìn nàng, cười cười.

Một không khí im lặng kéo dài.....

“Sở Nguyệt, Di Nguyệt.....” Bỗng nhiên có một giọng nói kiên định vang lên khiến họ quay đầu nhìn lại. Họ thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vô Danh, vừa đẹp tuyệt mà đến, trên đầu vẫn còn dính đầy bông tuyết, dường như không muốn đến đây vì vậy nét mặt rất lạnh lùng.

“Tới rồi sao?” Sở Nguyệt tiến lên đón hán, cười cười lắc đầu nói “Chúng ta thật sự không có cách, dường như chỉ gặp ngươi, nàng mới chịu mở miệng nói chuyện!”

“Kẻ dờ hơi này thật lãng phí nhiều thời gian của ta!” Trùng Nguyệt bĩu môi “Ngươi tự mình vào đi!”

Trước khi Vô Danh tới đây, không ai được phép đến gần địa lao của Phù Dung các. Di Nguyệt cùng Sở Nguyệt bởi vì tin tưởng hán nên không nghe lên cuộc nói chuyện của họ. Khi hán tiến lại gần thì đám người của Di Nguyệt chủ động lui ra một khoảng cách khá xa.

Vô Danh trầm ngâm gật đầu, đứng trước cánh cửa sắt lạnh như băng của phòng giam thật lâu, cuối cùng đẩy cửa bước vào. Dưới ánh sáng mờ nhạt, lộ ra một gương mặt trẻ trung nhuộm đầy máu nhìn rất đáng sợ.....

Mái tóc dài rối tung, hỗn độn nhìn rất thê thảm, đang cười điên cuồng, từng đợt âm thanh chói tai như đâm vào màng nhĩ, có thể nghe ra trong giọng cười đó có bao nhiêu oán hận..... Thấy Vô Danh bước vào, một nam tử cung kính gật đầu, Vô Danh lạnh lùng quét mắt liếc nhìn nàng, ý bảo nam tử cho nàng thuốc giải.

Lúc này Tác Lan Châu không còn đáng vẻ lạnh lùng, ngạo mạn ngày trước, hiện tại chỉ là một nữ nhân đang chịu tra tấn hành hạ mà thôi.

Vô Danh ngừng ý bảo nam tử ra ngoài, lạnh lùng nhìn Tác Lan Châu bị khóa chặt.

Thật lâu sau hán mới mở miệng: “Tác Lan Châu, đã lâu không gặp.”

Thật vất vả nàng mới nén tiếng cười sắc bén và cao vút, đôi mắt đỏ ngầu nhìn người mới tới. Thấy Vô Danh, nàng cố vùng vẫy khiến cho khóa sắt chạm vào mặt đất kêu loảng xoảng.

“Ngươi...” Tác Lan Châu không cam lòng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt đỏ ngầu, oán hận nói “Ngươi dám đối xử với ta như vậy sao? Lăng Cách Tề, ngươi sẽ hối hận!”

“Trước kia ta đã muốn làm như vậy, Tác Lan Châu, muốn trách thì chỉ trách ngươi có mắt không trông, chọc tới người không nên chọc, không phải mọi người đều có thể khi dễ như Lam nhi đâu!” Vô Danh vô tình nói.

“Nàng có năng lực bắt được ta thì sao? Ta chết thì nàng cũng không sống được, đừng quên nếu cơ thể mẹ chết thì ký thể cũng chết. Nàng bắt được ta thì sao? Ngươi có năng lực bắt ta thì như thế nào? Ta chết thì nàng cũng chết!” Tác Lan Châu hung hăng nói xong, cười một cách điên cuồng, không phải bởi vì tiếng cười có vẻ độc ác, mà là tiếng cười điên cuồng phát ra từ tận đáy lòng, ít nhiều ẩn chứa vẻ không cam lòng và đắc ý.

Vô Danh lạnh lùng nhìn nàng, cười lạnh: “Chúng ta không thể giết ngươi thì sao? Tác Lan Châu, không phải mọi người đều có thể chịu được những đòn tra tấn của Phù Dung các, ngươi có thể chịu đựng lâu như vậy xem ra cũng có can đảm, những tra tấn tiếp theo sẽ ngày càng tàn khốc hơn. Rơi vào tay Trùng Nguyệt và Di Nguyệt, muốn chết không phải là một chuyện dễ dàng!”

Không phải uy hiếp, không phải đe dọa, Vô Danh chỉ cười lạnh, đem sự thật nói ra, chủ tử như thế nào thì thuộc hạ như thế ấy. Không ai dám hoài nghi cách tra tấn của Hình Nhân đường trong Phù Dung các.

“Phụ thân của ta sẽ không bỏ qua cho bọn người Trung thổ các ngươi đâu, Đại vương tử!” Nàng lạnh lùng nhìn hắn.

“Theo ta biết, mấy năm nay ngươi du sơn ngoạn thủy bên ngoài, ít gửi thư về Vương đình, ta nghĩ nếu như ngươi biến mất thêm hai năm nữa cũng không ai hoài nghi. Tác Lan Châu, hai năm tới ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong, để ta xem xương cốt của ngươi cứng rắn tới độ nào?” Giọng nói của Vô Danh rõ ràng mang theo hận thù, bước đến gần nàng “Lúc mà Lam nhi, mẫu phi và muội muội của ta chết, ta đã muốn làm như vậy. Trong Vương đình ngươi có bùa hộ mệnh vì vậy ta không thể chạm vào ngươi, Tác Lan Châu, ở trong này chính là địa ngục trần gian!”

“Ngươi.....” Tác Lan Châu trừng mắt nhìn hắn, máu chảy đầm đìa, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt vào nhau, nhưng vì bị khóa sắt xiết chặt không thể cử động, không cam lòng bị xiềng xích kéo giật về phía sau... gào thét như thú hoang bị thương.

Vô Danh nhìn tình trạng thảm hại của nàng không hề dao động, khi còn nhỏ hắn từng coi nàng là bằng hữu thân nhất. Lúc mọi người khinh thường hắn, chỉ có nàng nói lời an ủi, nghĩ mọi cách làm cho hắn cười, khoảng thời gian ấy theo năm tháng trưởng thành, biến thành một ký ức đẹp đẽ. Từ khi quen biết Nguyệt Lam, hai người càng có vẻ giống như đã thân nhau từ kiếp trước.

Hai người đã trải qua những năm tháng thấu hiểu nhau, nhưng những năm tháng ấy đã bị lòng đố kỵ của nàng hủy đi không còn dấu vết, giống như bọt biển vỡ tan dưới ánh mặt trời.

Hắn từng nghĩ tìm được một người tri kỷ, hoàn toàn không ngờ người này lại khiến hắn thân bại danh liệt, rời xa quê hương.

Nguyệt Lam cũng nghĩ tìm được một người bạn tri âm thật tốt, nhưng có ngờ đâu cũng chính vì người này mà bị mất mạng.

Một tay nàng phá hủy hạnh phúc cả đời, buộc hắn phải rời xa quê hương lưu lạc đến Trung thổ, bắt đầu cuộc sống buông thả.. Nếu không gặp Lục Phù, nhìn sự giống nhau giữa nàng và Nguyệt Lam dấy lên ý chí muốn sinh tồn, có lẽ hôm nay hắn đã trở thành một tên ăn mày nơi đầu đường xó chợ.

Hiện tại nàng muốn hủy diệt cả Lục Phù!

Nữ tử trước mắt này là sự bắt đầu của cơn ác mộng trong đời hắn, nàng là nữ nhân mà hắn hận đến chết nhưng cũng là người hắn không thể xuống tay.

Trước kia vì có gia tộc che chở, hắn không thể chạm vào nàng. Hiện tại nàng không chế tính mạng của Lục Phù, nên hắn cũng không thể để nàng chết!

Cùng lắm chỉ có thể khiến nàng sống không bằng chết!

“Tại sao có thể yêu thương Nguyệt Lam mà không thể yêu ta. Nguyệt Lam là thánh nữ, rõ ràng biết không có kết quả nhưng ngươi vẫn tạ lỗi với thần để yêu nàng, bảo hộ nàng. Vì sao ngươi không thể quay đầu lại nhìn ta dù chỉ một chút?” Tác Lan Châu hét lớn, giọng nói mang theo vẻ tuyệt vọng và bị thương vì không thể chịu đựng sự đau khổ dày vò này thêm nữa.

Khuôn mặt nghiêm nghị và lạnh lùng của Vô Danh hiện lên chút oán hận, đôi mắt nheo lại hơi ửng đỏ “Ngươi đừng so sánh mình với Nguyệt Lam, bởi vì một cọng tóc của nàng ngươi cũng kém xa.”

Hắn không muốn đối mặt với nàng vì không muốn nhớ lại khoảng thời gian đau khổ đã qua, không muốn trái tim mình một lần nữa bị giầy xéo khiến hắn đau không chịu nổi!

Năm đó hắn và Nguyệt Lam yêu nhau, là một điều cấm kỵ đối với người Hung Nô vì Nguyệt Lam là thánh nữ của viện hiến tế. Nếu là thánh nữ nhất định cả đời không được thành hôn, phải sống trong viện hiến tế suốt quãng đời còn lại.

Tác Lan Châu thâm hận trong lòng, năm đó Hung Nô xảy ra nội loạn, hai Vương tranh quyền đoạt vị, triều đình hỗn loạn, vì Vô Danh chỉ mang nửa dòng máu Hung Nô nên ở trong Vương đình luôn bị người kỳ thị. Hắn vốn không có tư cách xưng Vương, Khả Hãn chỉ có hai người con, nhưng trong tình hình hỗn loạn đó, nhị Vương tử bị giết. Sau khi bình định nội loạn, hắn trở thành người kế vị không thể nghi ngờ.

Nhưng hắn hoàn toàn không có lòng dạ kế vị, chỉ một lòng muốn dẫn Nguyệt Lam rời khỏi Hung Nô, nhưng ngày họ mong đợi đã không xảy ra.....

Lúc đó Tác Lan Châu vẫn còn trẻ tuổi, trời sinh tính tình cao ngạo, hung tàn. Lòng yêu mến Vô Danh nhiều năm phút chốc tan thành mây khói nên ôm hận gây ra tai họa. Nàng biết không thể lay chuyển được trưởng lão của viện hiền tế vì vậy hạ cổ độc trên người hắn. Nàng muốn hắn tự tay giết Nguyệt Lam, khiến Vô Danh chết tâm hết lòng hết dạ lãnh đạo Hung Nô. Nhưng không ngờ lại liên lụy đến những người thân yêu nhất của Vô Danh là Vương phi và hai vị Công chúa, khiến họ đều mất mạng trong tay hắn.

Không ai quên được tối hôm đó, Vương đình của Hung Nô chìm trong biển máu.Lửa đỏ bốc cao giữa không trung, dù mấy năm trôi qua nhưng những người sống sót không ai dám đề cập đến vị Vương tử giết người giống như Diêm La kia. Chuyện này cũng khiến Vô Danh mất hết tiếng tăm, trở thành kẻ nghèo khó tha hương nơi miền quan ngoại.

Tác Lan Châu tìm được Vô Danh, ép hắn giải độc. Thật ra nàng cũng không dự đoán được ngày đó sẽ xảy ra tình huống như vậy. Khi nàng nghe tin tức của Vô Danh thì bỗng dưng hắn dường như biến mất khỏi Vương đình. Nàng mất hết nửa tháng dò la nơi miền quan ngoại, mới tìm được hắn. Nhưng Vô Danh dường như điên cuồng không còn cảm xúc, vẫn đuổi giết khiến nàng phải quay về Vương đình dựa vào sự che chở của Tác gia.

Vô Danh cũng bắt đầu cuộc sống lưu lạc màn trời chiếu đất, cho đến khi gặp Lục Phù mới có cuộc sống bình thường.

“Ngươi điên rồi!” Một tràng cười điên cuồng vang lên, Tác Lan Châu cười ác độc “Ngươi có khả năng tra tấn ta thì sao? Nếu ta chịu không nổi tra tấn chết đi, như vậy trong lòng ngươi không phải thấy Nguyệt Lam chết thêm lần nữa “Cổ độc của Tác Lan Châu có hai thể bao gồm cơ thể mẹ và kí thể. Cho dù giết chết nàng cũng không giải được cổ độc trên người Lục Phù. Bởi vì kí thể và cơ thể mẹ sống dựa vào nhau, nếu cơ thể mẹ chết đi càng khiến Lục Phù thêm đau khổ.

Cầm Vô Danh bạnh ra. Nàng vừa nói hắn đã biết chuyện gì xảy ra. Hắn trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh “Ta đã nói lọt vào tay Trùng Nguyệt và Di Nguyệt, muốn chết sẽ không dễ dàng như vậy. Họ sẽ tra tấn ngươi sống không bằng chết. Nếu ngươi có can đảm thì hãy cùng các nàng chơi đùa xem ai cứng hơn ai?”

Liếc qua thân hình đầy vết thương và vẻ thê thảm của nàng, Vô Danh nói “Nếu ngươi là người thông minh, hãy đưa thuốc giải ra, vì không muốn hai nước có chiến tranh, Vương phi tuyệt đối không giết ngươi, ta cũng vậy”

“Ha ha.” một trận cười chói tai vang lên, Tác Lan Châu cười như điên, ngạo nghễ nhìn hắn “Ta cố tình không giao ra thuốc giải, tra tấn ta cũng là tra tấn nàng, có nữ thần của ngươi cùng chịu khổ, ta còn sợ gì nữa?”

Tác Lan Châu quyết tâm không giao ra thuốc giải, Vô Danh nhìn gương mặt không còn rõ hình dạng của nàng, lạnh lùng nói “Như vậy nơi này chính là nơi ác mộng của ngươi bắt đầu.”

Vô Danh nói xong lạnh lùng bước ra khỏi địa lao, không hề quan tâm đến tiếng gào thét phía sau.

Tiếng cửa sắt đóng lại lạnh như băng vang lên thật trầm trọng, cách đó không xa, Sở Nguyệt, Di Nguyệt và Trùng Nguyệt nhìn thấy hắn bước ra tiến lên nghênh đón. Nhìn ánh mắt chờ đợi của họ, Vô Danh chỉ im lặng lắc đầu.

“Nữ nhân này thật biến thái?” Di Nguyệt phiền não gầm nhẹ. ...Bước đi hai bước lại hét lên “Biến thái.”

Nàng liên tục nói biến thái khiến Trùng Nguyệt vỗ vỗ vai nàng trấn an, lo lắng hỏi “Thân thể phu nhân như thế nào?”

“Yếu ớt một chút, có Vương gia bên cạnh buổi tối cũng đỡ hơn”

“Không thể giết nàng, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Sở Nguyệt có chút lo lắng, nghĩ nghĩ một chút nói “Hay là báo tin cho Thất phu nhân? Bà là người từng trải, kiến thức rộng rãi, có lẽ có biện pháp, không thể để cho kẻ biến thái kia tiếp tục hại phu nhân.”

“Nhưng phu nhân có nói qua không thể để Tô gia biết chuyện này, hơn nữa người của Tô gia sang năm mới trở về, hiện tại họ đang ở đâu chúng ta cũng không biết”,

.....

Họ đứng trong tuyết, người này nhìn người kia thật lâu.

“Ta lập tức viết thư báo cho Thất phu nhân! Tuyệt ung có lẽ sẽ tìm được họ rất nhanh.” Di Nguyệt nói xong, trong lòng mọi người đều hiểu không nói gì nữa.

Chỉ có những bông tuyết lạnh lẽo bay đầy trời, gió mạnh thét gào và ánh lửa giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 107: Khác thường

Năm nay tuyết đầu mùa tới rất nhanh, chỉ trong một đêm, tuyết rơi phủ trắng mặt đất, tuyết bay xa ngàn dặm.

Đất trời mênh mông, trên đất tuyết phủ một mảnh trắng xóa mềm mại, khí lạnh bức người, đất trời cùng màu.

Hôm qua vẫn còn không khí ám áp làm bạn, nhưng hôm nay bông tuyết đã bay bay. Sáng sớm Lục Phù đã tỉnh dậy, những ngày gần đây nàng ngủ không yên giấc, nửa đêm thường gặp ác mộng. Những lúc đó, Sở Cảnh Mộc sẽ điem huyệt ngủ của nàng, hay nghĩ biện pháp gì đó giúp nàng giảm bớt đau khổ, vì nàng không thể dùng cách cột mình lại để không chế được nữa.

"Tuyết rơi!" Lục Phù đứng trước cửa sổ, khoe môi hơi nhếch lên, mê man nhìn cảnh vật bên ngoài hoa tuyết rơi đầy sân. Nàng thích ngắm tuyết rơi, tuy rằng thời tiết rất lạnh, thân thể không chịu được khí lạnh như vậy nhưng nàng vẫn thích tuyết rơi.

Tuyết rơi có thể nhớ lại những vật mình yêu quý, có thể hoài niệm những điều tốt đẹp đã mất đi.

Nàng trở vào trong, nhẹ nhàng bước vào nội thất. Những ngày gần đây vì chăm sóc cho nàng, Sở Cảnh Mộc ngủ cũng không yên ổn, hiện tại nàng thức dậy cũng không biết. Lục Phù khoác áo choàng da điều lên người nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Lập tức có một luồng khí lạnh thổi vào mặt, nàng không nhìn được rụt cổ lại, do dự một lúc, nhưng vẫn quyết định bước ra khỏi cửa, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Lục Phù nhẹ bước xuống bậc thang, đứng trong đình viện, vươn đôi tay dường như còn hơi ấm của Sở Cảnh Mộc để cảm nhận sự giá lạnh của thời tiết, bông tuyết đậu trên bàn tay, vừa tiếp xúc với sự ấm áp của đôi tay lập tức biến thành nước. Nàng cảm giác được sự lạnh lẽo thấm vào từng chút, không bao lâu, bàn tay gần như hòa với cái lạnh của đất trời.

Lục Phù cười khẽ, nàng không có thời gian ngắm cảnh tuyết rơi năm trước, vì bận yêu thương và báo thù, cùng Sở Cảnh Mộc giằng co, đã bỏ lỡ cảnh tuyết rơi tuyệt đẹp.

Mùa đông là mùa khi còn nhỏ nàng yêu thích nhất.

Một cơn gió mạnh thổi qua, thổi rất nhiều bông tuyết phấp phới bay, trong nháy mắt cảnh vật biến thành một mảnh miên man, không khí sục nức mùi hoa mai thơm ngát, mang theo bông tuyết bay tán loạn, đó là một trận mưa hoa rất đẹp. Mùa đông ở Tây Suồng, mùi hoa mai thơm ngát và màu hồng phấn có thể xua đi vẻ cô đơn tịch mịch, tạo ra một phong cảnh ngọt ngào, nên thơ.

Lục Phù nhẹ nhàng bước tới, hoa mai muôn màu muôn sắc, trắng, hồng phấn, và đỏ...như đan vào nhau tạo thành một cảnh sắc hoa mỹ. Bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve thân cây, bên ngoài thô ráp ma sát lòng bàn tay của nàng tạo ra một cảm giác xôn xao khác thường. Năm ngón tay trắng nõn nhỏ bé chậm rãi thu về, chỉ dùng ngón trỏ chạm vào thân cây, đây là những cây mai nhỏ từ nơi khác về trồng, hai năm qua. không biết chúng có coi nơi này là nhà của mình?

Những gốc mai e lệ trong gió lạnh lộ ra thân mình mảnh dẻ, tỏa mùi hương thơm ngát, trong mưa tuyết giống như đang cười. Ai nói hàn mai kiêu ngạo, nhưng trong mắt nàng chúng là những sinh vật mềm mại đáng yêu.

Hương thơm trong veo sục nức, khiến lòng người thanh thản. Lục Phù ngửa đầu, mắt nhắm lại, bàn tay mở ra.

Nàng dường như muốn ôm mùa đông vào lòng, khoe môi cong lên đẹp đẽ, cảm giác trên mặt rất lạnh và có cái gì nghịch ngợm thổi qua hai má nàng làm cho độ cong trên môi càng thêm hoàn mỹ.

Trên mí mắt, bên khoe môi, có vài cánh hoa đậu lại. dịu dàng như muốn hôn lên da thịt của nàng. Sau đó những cánh hoa biến mất trong gió, nhưng lập tức có những cánh hoa khác theo gió thổi tới.

Nàng nhẹ thổi một hơi, khói trắng lượn lờ, đóa hoa hồng nhạt theo khí nóng tung bay trong không trung..

Lục Phù cười khanh khách. bỗng nhiên nhớ lại khi còn nhỏ thường cùng Du Nhã và Lưu Phong ở phía sau viện đắp người tuyết. Nàng không nhìn được nở nụ cười, cao hứng bắt tay vào làm người tuyết.

Tuyết đầu mùa hơi lạnh rất nặng, nhưng nàng dường như không cảm thấy lạnh lắm. từ từ gom một đống tuyết ngày càng lớn. Lục Phù mang tới dưới tán cây mai, có vẻ rất cố gắng. Nàng quay đầu nhặt một nhánh cây hòe, bắt đầu đắp người tuyết.

Sau khi xong việc, ngắm nhìn bên trái rồi bên phải, đôi mi thanh tú đáng yêu nhăn lại. lắc đầu. bắt đầu dùng sức, chạy tới chạy lui, tổng cộng chỉnh sửa bốn lần...

Nàng vừa mới ngược lên, hoảng s khi nhìn thấy Sở Cảnh Mộc đang đứng phía sau, hai mắt lóe lên ánh lửa, giận dữ trừng mắt nhìn nàng. Dĩ nhiên hẳn vô cùng bất mãn với chuyện sáng sớm nàng đã ra ngoài, nhất là trong lúc tuyết rơi lạnh lẽo như thế này.

Lục Phù giả vờ như không biết, cao hứng ngẩng đầu vươn bàn tay nhỏ bé kéo hẳn qua. chỉ chỉ vào người tuyết, cất giọng nói thật đáng yêu "Vương gia,... người xem rất giống người!"

Nam từ âm trầm, sắc mặt trở thành đen như Bao Công, liếc nhìn người tuyết. Hắn cố gắng vô cùng mới không ra tay hủy diệt thành quả thật vất vả của nàng, cảm giác bàn tay nhỏ bé lạnh như băng càng khiến hắn thêm tức giận, Sở Cảnh Mộc lập tức ôm Lục Phù vào lòng, không biết có phải vì ra ngoài lạnh một thời gian lâu, nàng cảm thấy váng đầu hoa mắt, trong ngực có cảm giác nhộn nhạo, thiếu chút nữa muốn nôn mửa....

"Không thoải mái sao?" Sở Cảnh Mộc nghiêm mặt, cau mày, cố gắng miễn cưỡng bản thân không nên quan tâm nàng, nhưng vẻ lo lắng vẫn hiện lên trong mắt một cách thần nhiên.

Lục Phù lắc đầu, mỉm cười, "Động tác của Vương gia quá mạnh!"

Sở Cảnh Mộc nghiêm mặt, không nói gì hướng về phòng mà đi.

Lục Phù ở trong lòng ngực hắn, nhìn về mặt Bao Công, cảm thấy rất vui môi nở nụ cười.

"Vương phi, bốn vương thật dữ vậy sao?" Thanh linh, Sở Cảnh Mộc cười như không cười hỏi, cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt mê mang của nàng, hung hăng nói thêm "Nên bốn vương đáng sợ như vậy, vì sao người giống như mười ngày không ăn cơm? Hay là Bôn Nguyệt chăm sóc không tốt?"

Lục Phù không trả lời, để mặc hắn ôm vào phòng, đặt trên giường, sau đó cởi áo choàng dính đầy bông tuyết ra, phúi phúi bông tuyết trên tóc nàng, cuối cùng đem chăn bọc lại.

Trời còn chưa sáng tỏ, bởi vì tuyết rơi nhiều biến đất trời thành một mảng mênh mông, Sở Cảnh Mộc ngồi ở đầu giường, nàng thật lâu, trầm giọng hỏi "Ăn uống không cảm thấy ngon sao?"

Nhìn hắn trừng mắt, giống như không nghe được câu trả lời thế không bỏ qua, Lục Phù khẽ thờ dài, gật đầu "Gần đây không muốn ăn cơm!" "Trời còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi!" Sở Cảnh Mộc không hỏi gì nữa.

Lục Phù gật đầu. Hắn ngồi một chút rồi bỏ đi. bảo phải trở về Đông Đình xử lý quân vụ.

Lục Phù cảm thấy hơi buồn ngủ liền ngủ một giấc đến giữa trưa. Bôn Nguyệt vui mừng hơn hồ cười cười, bụng thau đồng bước vào, hầu hạ nàng rửa mặt lau tay, còn ở một bên cười nói luôn miệng về cảnh tuyết rơi tuyết đẹp bên ngoài.

Cơm trưa đã chuẩn bị xong, Lục Phù ngồi vào bàn, nhìn lướt qua, cảm thấy rất vui vẻ mắt mở thật to giống như không thể tin chỉ vào món điểm tâm "Ai làm vậy?"

"Món này à..." Bôn Nguyệt nhìn nhìn nói "Lúc sáng, Vương gia hỏi vương phi muốn ăn gì, ta nhớ rõ có một lần người nói với Du Nhã tiểu thư về món Đoàn viên, nên nói với Vương gia, không ngờ sắc mặt Vương gia lập tức biến đổi, ta nghĩ hắn tức giận. Nhưng đến giữa trưa, Vương gia bảo Tiểu Nhạc mang điểm tâm này tới, nói Quý đại nương ở biệt viện mong nhớ nên làm cho Vương phi."

"Phải không?" Lục Phù mỉm cười, có chút đăm chiêu "Quý đại nương thật có lòng, còn biết trước ta muốn ăn món điểm tâm này."

Cảm giác thật ấm áp. từ Biệt viện đến vương phủ mất nửa ngày đường có lẽ lạnh rồi.

Nàng vươn tay cầm lấy một miếng bỏ vào miệng,... giống như tan ra, mềm mà không bở, thanh mà không nhạt, hương vị vừa đúng. Nhiều ngày qua, nàng chỉ thấy món điểm tâm này là ngon nhất.

Bôn Nguyệt nhìn nàng ăn được, vui vẻ múc một chén canh cá, đứng một bên lăm lăm "Vương gia nói, cần quan tâm cách ăn uống của mình, ít nhiều gì cũng ăn một chút cơm, bữa đồ ăn hôm nay là do Vương gia căn dặn, vì Vương gia, vương phi nên ăn nhiều một chút. Hi!"

Bôn Nguyệt lú rú nói xong, sau khi múc canh, bụng đến trước mặt Lục Phù. nhìn thấy Lục Phù có vẻ thèm ăn trong lòng rất vui vẻ, cũng không chú ý sắc mặt hơi tái của nàng.

"vương phi. Người bị gì vậy?" Rốt cục phát hiện có điểm không thích hợp, Bôn Nguyệt kêu lên hai tiếng, thấy Lục Phù không trả lời, vươn tay lắc bả vai nàng.

Lục Phù nhanh chóng bỏ nửa miếng điểm tâm xuống, bụm miệng, vội vàng chạy đến bên cạnh bồn.

"Oe oe " Vừa mới ăn một chút này nọ đều ói ra hết, ghé vào bồn nôn mửa càng nhiều, cảm giác giống như trời đất quay cuồng, từng đợt ghê tởm dâng lên trong lòng.

Bôn Nguyệt nhanh chóng bỏ bát xuống, vỗ vỗ lưng nàng, lo lắng hỏi "Vương phi bị gì vậy?"

Lục Phù không thể trả lời, bởi vì dạ dày trống rỗng, cho nên ói ra toàn là nước, có cảm giác như cả người không còn chút sức lực nào.

"Bôn Nguyệt... Đem... đem canh cá đó.... đi ra ngoài!" Thật vất vả mới thở được, Lục Phù quay đầu lại căn dặn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Vâng, ta lập tức mang đi!" Bôn Nguyệt rất nhanh đem canh cá ra ngoài. Lục Phù lại nôn khan vài lần, thật khó khăn mới dừng lại, đứng dậy cảm thấy choáng váng giống như người say.

Bôn Nguyệt bụng thau nước tiến vào, hầu hạ Lục Phù rửa sạch sẽ, lo lắng nhìn nàng hỏi, "Vương phi, có phải không thoải mái?"

Lục Phù dựa vào bồn nước, trong nước phản chiếu gương mặt tái nhợt, vẻ vui mừng và kinh ngạc từ từ hiện lên trong mắt

"Bôn Nguyệt, Vương gia ra phủ rồi phải không?" Lục Phù nhìn mình trong nước có chút đăm chiêu. .

"Đúng vậy! Ta vừa thấy vương gia mang theo Tiểu Nhạc ra phủ. Tiểu Nhạc nói đi hộ bộ. điều tra về vấn đề quốc khố." Bôn Nguyệt mặc dù không hiểu vì sao nàng hỏi vậy. nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Đi! Gọi Ly Nguyệt tới đây cho ta!"

"Đi liền sao?"

"Đúng! Còn nữa, không cần đi cửa chính mà cứ len lén thâm nhập là được!"

Bôn Nguyệt nhìn sắc mặt của nàng, gật đầu, xoay người bước ra ngoài.

Lục Phù cảm điểm tâm trở về nội thất, ngồi trên giường, cuộn mình lại. ăn từng miếng từng miếng, cũng không cảm thấy có cho nào không khỏe, mắt không hề chớp dường như đang nhớ ra điều gì-

Bỗng nhiên, đôi mắt mở to, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.....

Một bàn tay có chút đăm chiêu sờ sờ bụng mình, chậm rãi vuốt ve, dường như cảm giác được điều gì, nhưng trừ bỏ sự phẳng lì, cái gì cũng không cảm nhận được.

Ngàn vạn lần không phải là sự thật!

Ta chưa từng tin tưởng thần linh, nhưng hiện tại ta van cầu các người, xin đó đừng là thật!

Lục Phù, từ khi chào đời tới bây giờ, chưa từng hoang mang như thế....

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 108: Rời đi

Trong Tây Suong của vương phủ, Lục Phù chậm rãi ngồi cạnh đầu giường. Bôn Nguyệt lo lắng nhìn bên ngoài. Sau khi Ly Nguyệt đến đây, hai người ở trong nội thất không biết nói gì với nhau. Sau đó chỉ thấy Lục Phù vẫn ngồi cạnh chân giường, ngây người như mất hồn.

Cơm chiều, đây một bàn đồ ăn đã sớm nguội lạnh tự bao giờ. Bôn Nguyệt khuyên nàng nhiều lần ra ngoài ăn cơm, nhưng dường như nàng không nghe thấy gì, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Thật lâu sau nàng mới giật mình.

"Bôn Nguyệt " Một tiếng gọi khàn khàn vang lên, Bôn Nguyệt chạy nhanh vào, bước chân vội vàng.

"Vương phi, muốn ăn cơm phải không? Ta lập tức hâm nóng lại."

Lục Phù nhìn ánh mắt chờ đợi của nàng, không chớp mắt cũng không cười, nét mặt kín như bưng "Người và Băng Nguyệt có chôn một vò rượu hoa quế ở sau viện phải không?"

Bôn Nguyệt cảm thấy choáng váng vì vấn đề này quá bất ngờ, nhưng rất nhanh phản ứng lại gật đầu.

"Hãy đào lên đi, ta muốn uống!"

Bôn Nguyệt ngăn người vì Lục Phù rất ít khi uống rượu..... Chuyện này là sao vậy? Gần đây Bôn Nguyệt vì sự thay đổi của nàng đứng ngồi không yên. Bất giác ánh mắt của Bôn Nguyệt nhìn mình, nhưng nàng vẫn không chớp mắt. Trong lòng Bôn Nguyệt cảm thấy lo lắng bất an, theo quán tính

Bông tuyết vẫn rơi rơi, mặc dù ngồi trên giường không thể nhìn thấy bông tuyết bay ngoài cửa sổ, nhưng nàng có thể nghe được từng cơn gió mạnh thét gào khiến trong lòng cảm thấy lạnh từng cơn.

Hành lang rất dài, nàng đứng thẳng lưng một cách yên lặng. Ở phía sau Vô Danh chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Lúc ban đầu hẳn nghĩ nàng là Nguyệt Lam, nhưng đi theo nàng càng lâu, hẳn có thể cảm nhận được hai người hoàn toàn khác nhau.

Giống như lúc này hân không rõ vì sao lưng nàng vẫn có thể đứng thẳng, giống như dù có xảy ra chuyện gì lưng nàng cũng không hạ thấp xuống.

Tầm lưng gầy yếu một cách đáng thương nhưng vẫn kiên cường, ở trong trời tuyết càng có vẻ mờ mịt cùng đất trời, chỉ nhìn thấy một bóng dáng hiên ngang không khuất phục.

Thân hình nhỏ xinh nhưng ẩn chứa một ý chí kiên cường và sức chịu đựng phi thường. Một nghị lực rất đáng nể.

Không khí giá lạnh quanh người khiến tay hân cứng đờ. Vô Danh muốn nhắc nhở nàng nên vào trong suối ấm, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng khiến tâm thần hân chấn động, chỉ yên lặng đứng nhìn.

Cả đất trời phủ đầy tuyết khiến nàng nổi bật một cách rõ ràng.

Khỏe môi Lục Phù hơi cong lên gọi "Vô Danh..."

"Có thuộc hạ!" tâm trí hân chợt bừng tỉnh, tiến lên từng bước.

"Người đã đi theo ta gần hai năm rồi phải không?" Nàng không quay đầu lại, khói trắng tỏa ra từ miệng gấp không khí lạnh ngưng tụ thành một tầng băng mỏng, giống như chạm vào sẽ vỡ tan.

"Vâng!" Gần hai năm rồi. Hân là một vương tử Hung Nô đi theo nàng làm hộ vệ gần hai năm, lúc đầu bởi vì mặt nàng rất giống Nguyệt Lam, nhưng lúc sau thì do cam tâm tình nguyện.

"Thời gian trôi qua thật nhanh!" Lục Phù thờ dãi, nhìn tuyết rơi, vрон bàn tay lạnh như băng đón lấy những bông tuyết đậu trên lòng bàn tay. Bông tuyết trắng nổi trong suốt, thấm vào da thịt lạnh thấu xương. Thời gian trôi qua, những bông tuyết tan chảy xuống kẽ tay, như con ngựa trắng kích động không để lại dấu vết.

"Vương phi, ngoài này lạnh lắm, hay là chúng ta vào trong đi?" Vô Danh lên tiếng khuyên bảo, thể chất của nàng không cho phép ở bên ngoài lâu.

"Bỗng nhiên ta muốn đánh đàn, Vô Danh hãy mang đàn cổ mộc đến chòi nghỉ mát!" Lục Phù quay đầu lại nhìn hân cười, khiến lòng hân rung động. Vô Danh thờ dãi, gật đầu làm theo sự căn dặn của nàng, mang đàn cổ đến chòi nghỉ mát.

Bồn Nguyệt cũng đào vò rượu lên mang đến chòi nghỉ mát.

Sở Cảnh Mộc vừa bước vào phủ chợt nghe tiếng đàn từng đợt du dương trong không khí truyền tới, uyển chuyển sâu sắc, lúc thì giống như mỹ nữ ngấm thướt hoa mai, lúc thì giống như nữ hiệp đang múa kiếm.

Tiếng đàn trong trẻo xuyên qua không khí, thông thả truyền đến bên tai Sở Cảnh Mộc. Hân nhắm mắt thưởng thức tiếng đàn thanh thoát.

Nhưng bỗng nhiên, tiếng đàn trở nên dồn dập, giống như quân chủ đứng đầu thiên hạ, uy phong凛冽, trí tuệ cao siêu, tung hoành bốn biển. Tiếng đàn như tiếng nước chảy vang lên không ngừng.

Chỉ một thoáng sau, bông tuyết tiếp tục rơi.

Âm điệu lại chuyển sang cô đơn than thở, xuyên qua màn cửa mỏng có thể thấy một dáng người, dưới ánh trăng mê hoặc càng có vẻ tịch mịch. Đường như đang oán than điều gì, như khóc lóc thở than khiến người lo lắng.

Nháy mắt lại trở nên nhẹ nhàng, trong mơ hồ có thể ngửi được mùi hương hoa quế thơm ngát hợp lòng người.

(Chú thích: Tiếng đàn gọi lên những hình ảnh sau)

Vài thiếu phụ trẻ tuổi đứng dưới tàng cây, hoa quế bay xuống, thỉnh thoảng ghé tai thầm thì với nhau, đôi lúc lại cười vui sướng. Hạnh phúc như nở nụ cười trong không khí sực nức mùi hương khiến lòng người rung động.

Sau khi thiếu phụ tươi cười vui vẻ rời khỏi, có một đôi tình nhân mới đến, tay trong tay, thân mật ngọt ngào đứng dưới tàng cây hoa quế thề nguyện hẹn ước, nói cho nhau nghe hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Không bao lâu, đôi tình nhân cùng rời đi, bông tuyết lại rơi, nhưng không giống vẻ cô đơn tịch mịch lần trước. Bông tuyết rơi rơi xuống khắp nhân gian, tiếng đàn vang lên trong không khí lạnh lẽo của mùa đông càng khiến người cảm thấy lạnh lùng, như gió mạnh gào thét, tràn ngập vẻ bất đắc dĩ và đau thương.

Tuyết ngừng rơi, gió cũng ngừng thổi.

Một vùng đất rộng lớn như được phủ một chiếc áo màu bạc, khắp nơi là một mảnh tuyết trắng, có vài người đang ở trong tuyết vội vàng chạy đi. Đi một lúc rồi dừng lại, sau đó tiếp tục gian nan đi về phía trước không dừng bước.

Bỗng nhiên một âm thanh cao vút vang lên chấm dứt khúc nhạc, chỉ còn lại dư âm lẳng lặng trong Tây Suông.

Sở Cảnh Mộc mở mắt ra, có một vẻ tán thưởng xẹt qua trong mắt. Hân sớm biết thê tử của nhà họ Tô rất đa tài, ngoài trừ biết nàng có tài kinh doanh

bên ngoài, cũng chưa từng nghe qua những tài nghệ khác của nàng. Hiện tại một khúc đàn này có thể nói trong thiên hạ khó ai sánh bằng.

Là hoàn cảnh nào có thể dưỡng ra một người cảm kỳ thi họa chỉ cần động tới là sẽ thông th^h

Sở Cảnh Mộc vừa bước vào Tây Sương, có một con gió mạnh thổi qua, mắt nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc đang ngồi đánh đàn, không khỏi biến sắc vì hấn nghĩ lẽ ra nàng phải ở trong phòng.

Tiếng đàn mang theo chút giận dữ lọt vào tai hắn không phải là một âm thanh tự nhiên, hôm nay bảo tuyệt nhiều khiến cả người hắn lạnh run, huống chi là nàng?

Lục Phù sớm nhìn thấy nét mặt nghiêm nghị của hắn, cười cười, nhưng tay không dừng lại, trái lại còn gảy một âm thanh cao vút hơi chói tai. Tiếng đàn từ từ dừng lại nhưng bị bàn tay to của Sở Cảnh Mộc đè lên khiến nó dừng hẳn.

Hắn hung hăng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bao trong tay, nghiêm mặt trừng mắt nhìn nàng, "Đang làm gì vậy?"

Ngoài cảm giác lạnh lẽo, dường như hắn có thể cảm nhận được ngón tay nàng cứng đờ, bàn tay nhỏ bé thon dài trắng nõn xinh xắn đã trở nên cứng ngắt lạnh như băng.

"Tiếng đàn của ta dễ nghe không?" Lục Phù cười sáng lạn, làm như không nhìn thấy sắc mặt tối tăm của hắn. Bàn tay lạnh như băng được bao trong bàn tay to ấm áp của hắn bắt đầu có cảm giác, hơi giật giật. Hắn dường như có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hoa văn trong lòng bàn tay nàng.

"Chúng ta hãy trở về phòng!" mặt Sở Cảnh Mộc âm trầm, ôm nàng muốn bước đi. Lục Phù thần nhiên xô vai của hắn, kiên quyết lắc đầu. Đôi mắt Sở Cảnh Mộc nheo lại, nguy hiểm trừng mắt nhìn nhưng Lục Phù chỉ cười nhìn hắn không hề có vẻ sợ hãi.

Hai ánh mắt trong không khí lạnh như băng đan xen vào nhau, có giằng co, có giằng giụa, chống lại ánh mắt nhu tình như nước của Lục Phù, Sở Cảnh Mộc cuối cùng vẫn bị đánh bại, không cam lòng trừng mắt nhìn nàng, "Nếu muốn đánh đàn, trong phòng cũng có thể đàn, tại sao phải ra chòi nghỉ mát? Trời hôm nay rất lạnh!"

Lục Phù ngẩng đầu nhìn sắc trời hơi trầm xuống, cười "Hôm nay là một ngày đặc biệt!"

Hắn cau mày, cảm thấy khó hiểu nhìn nàng, chớp chớp mi, "Tại sao đặc biệt?"

Lục Phù không trả lời, mắt nhìn chăm chăm đàn cổ, cười hỏi "Vương gia còn chưa nghe ta đánh đàn, muốn nghe không, ta sẽ đàn một khúc cho Vương gia nghe?"

"Không cần đâu, đã ăn cơm chiều chưa?" Sở Cảnh Mộc nhìn nàng cười, cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nàng lắc đầu làm ra vẻ vô tội "Giữa trưa ta có ăn điểm tâm ngon lắm, buổi tối không còn miếng nào, vì vậy không muốn ăn!"

Sắc mặt của người nào đó chợt trầm xuống, nheo mắt lại, "Lục Phù Nhã, ngươi không nên được voi đòi tiên!"

Sao nàng không biết, điểm tâm lúc trưa là do hắn làm, hiện tại được một tác lại muốn tiến một thước nghĩ cách bắt hắn đi làm, đường đường là một vị Vương gia, mỗi ngày xuống bếp làm điểm tâm cho thê tử, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ta không cười rụng răng mới lạ!

Phi cười một tiếng, trong khung cảnh tuyết rơi lạnh giá dường như có một luồng hơi ấm áp len vào lòng người. Lục Phù cười vô tội, nghiêng đầu nhìn một bên mặt của hắn, mỉm cười một cách thủ vị.

Đêm nay sẽ giải quyết tất cả.

"Năm trước Bạng Nguyệt và Bôn Nguyệt có ủ một vò rượu, Vương gia, muốn uống một chút không?" Lục Phù ngầm ý bảo hắn nhìn vò rượu bên cạnh, cười nói "Ta thật vất vả mới khiến Bôn Nguyệt chịu dâng lên đó."

"Người rất ít khi uống rượu, sao hôm nay đột nhiên muốn uống?" Sở Cảnh Mộc nheo mắt, cân nhắc về tuổi cười trên mặt nàng. Đáng tiếc hắn không nhìn ra được gì. Nụ cười của Lục Phù dường như nhắc hắn nhớ lại về tuổi cười không thật tình ngày trước, tuy cười nhưng trên mặt kín như bưng.

Hắn không thích vẻ cười đó, thật sự không thích về tuổi cười trên mặt Lục Phù vào lúc này.

"Người thích uống rượu hoa quế với đậu phụ rang không? Không hại cho sức khỏe đâu! Vương gia, người hãy uống với ta một chút, nhé?"

Mặt Sở Cảnh Mộc trở nên âm trầm, không nói gì. Hai người nhìn nhau thật lâu, hắn mới gạt đầu, đặt đàn cổ qua một bên, cầm vò rượu lên rót rượu ra chén.

Mùi đàn hương tỏa ra dịu dịu cùng với mùi hương hoa quế nồng đậm bay lên, hương thơm sực nức thoang thoảng nơi mũi miệng của họ.

Lục Phù cười khẽ, nhìn hắn nhanh chóng rót rượu ra, hương rượu càng thêm nồng đậm.

Lúc mùi hương bay tới chớp mũi cảm thấy hơi nồng.

"Uống ít thôi! Biết không?" Sở Cảnh Mộc bắt đầu đi đặt cái chén trước mặt nàng, nghiêm mặt dặn dò. Ở trong chòi nghỉ mát lúc trời đông giá rét, hán không vừa ý rồi.

"Thấy lạnh không? Ta vào lấy áo choàng cho ngươi?" Sở Cảnh Mộc biết tuy rằng nàng mặc rất dày và khoác áo choàng da điều, nhưng hán vẫn cảm thấy nàng có vẻ giống như đang rất lạnh. Từ khi biết nàng sợ lạnh, vừa đến mùa đông, hán sẽ không để cho nàng ra khỏi cửa.

"Làm như vậy sẽ biến ta thành con heo nhỏ!" Nàng tỏ vẻ thần nhiên mỉm cười để đề nén sự chua xót trong lòng "Vương gia, uống rượu sẽ khiến thân thể trở nên ấm áp, trước kia mùa đông các vị mẫu thân đều cho ta uống một chút cho ấm người."

"Rượu hoa quế có tác dụng chậm nhưng rất mạnh!" Sở Cảnh Mộc bưng rượu đưa lên mũi ngửi ngửi cười nói "Mùi của nó rất thơm, Băng Nguyệt và Bôn Nguyệt có lẽ ừ lâu rồi?"

Hán ngửa đầu một hơi uống cạn.

Lục Phù nở nụ cười, "Vương gia sợ ta hạ độc phải không?"

Mặt Sở Cảnh Mộc trở nên âm trầm, không nói một lời.

"Xem ra, chúng ta vẫn không tin tưởng nhau!" Lục Phù cười cười cũng uống một chút, những lời nói của nàng khiến Sở Cảnh Mộc cau mày, nhìn nàng thật sâu.

Hương hoa quế trộn lẫn với mùi hoa mai, lạnh lùng lan tỏa trong không khí, Lục Phù cũng cười không nói, chỉ lặng lẽ uống rượu, tuyết bay đầy trời, ánh trăng vừa ló dạng, ấm áp mê người.

Lục Phù đứng dậy, đi ra khỏi chòi nghỉ mát.

Gió đêm lạnh lẽo, bông tuyết bay bay, nhưng thổi không tan những phiền muộn và lo lắng trong lòng nàng. Lục Phù cười gượng, có một đoá hoa mềm mại từ dưới đất bay lên, xoay tròn trong gió. Nàng vươn những ngón tay trắng nõn bắt lấy đoá hoa đang nhảy múa kia, nhẹ nhàng tung lên, hoa mai nương theo gió bay bay giống như đang nhảy múa. Khóe môi nàng nở nụ cười trong sáng nhưng hơi gượng gạo, hoa rơi xuống chạm vào giấy thêu nhìn rất đẹp.

Lòng Sở Cảnh Mộc rung động nhìn theo bóng lưng đang đứng yên lặng của nàng, có một sự bất an chậm rãi nảy sinh từ tận đáy lòng. Hán cảm giác dường như có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn dáng người gầy yếu của nàng về tức giận và thương tiếc áp chế nỗi bất an kia.

Hán đột nhiên đứng dậy, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi chòi nghỉ mát, ôm lấy nàng quay về. Trong đất trời tuyết bay mù mịt, không khí rất lạnh, nàng không thể chịu nổi, đứng trong một thế giới đầy tuyết trắng khiến hán nghĩ tới những viên ngọc đang rơi.

Sợ nàng sẽ như ngọc vỡ nát, nhìn thấy khiến tận đáy lòng của hán phiền não không

Mùa đông là mùa hán không thích nhất, bởi vì mùa đông nàng sẽ bị thương.

"Vương gia..." Lục Phù thấy hán uống hết một chén lớn, cười nói: "Ta không muốn tiếp tục như thế này nữa, ngươi nói phải hành hạ nhau cả đời, như vậy rất trầm trọng!"

Sắc mặt Sở Cảnh Mộc có biến đổi lớn, đôi mắt nheo lại, nhìn mặt nàng một cách chăm chú "Lục Phù Nhã, ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Từ khi chúng ta quen biết nhau cho đến hiện tại, đã chịu nhiều vết thương thể xác, ngươi và ta, hầu như toàn thân đều bị thương. Thủ phụ thân của ta, thủ phụ thân của ngươi. Ngươi và Vân Uyên Phù, ta và Tần vương, trong lúc chúng ta tính toán với nhau đã mang nhiều vết thương. Nếu không phải chúng ta là những người mạnh mẽ, có lẽ đã sớm bị điên rồi! Ngươi nói ta yếu đuối cũng được, trốn tránh cũng tốt, ta muốn rời đi. Ngươi nói chúng ta hành hạ nhau cả đời, nhưng mỗi ngày nhìn vương gia mẫu thuẫn gây gổ như vậy, đối với ta đó cũng là một loại tổn thương sâu sắc. Ngươi vẫn không quên được một màn khi ta giết phụ thân ngươi, chúng ta cần thời gian" Lục Phù thở dài, nở nụ cười với hán, trong vẻ tươi cười có pha lẫn bi thương và khổ chịu "Chúng ta ngày ngày hành hạ lẫn nhau, chỉ bằng rồi xa nhau!"

Nhiều chuyện đã xảy ra giữa hai người, cần có thời gian để xoa dịu vết thương, không phải trong lúc nhất thời có thể lành lại.

Mỗi ngày gặp nhau, hành hạ lẫn nhau, chỉ bằng một lần rời xa, thời gian sẽ chữa lành vết thương, thời gian cũng sẽ khiến chuyện cũ lắng đọng lại.

"Ngươi còn muốn chạy? Muốn đi đến nơi nào? Ngoại trừ vương phủ ngươi còn muốn đi đâu? Về Tô gia sao? Chỉ nằm mộng!" Sở Cảnh Mộc hung hăng cắn chặt răng, dẫn cái chén xuống bàn, khiến nó vỡ thành hai mảnh! Những đoá hoa thay nhau nổi lên trong rượu hoa quế tràn ra đầy bàn.

Tra tấn thì sao? Hán tình nguyện chịu sự tra tấn này, cũng không muốn nàng rời đi, ít nhất nàng còn ở bên cạnh lúc nào hán cũng có thể chạm vào. Cho dù yêu hận giằng co, mỗi ngày hán vẫn có thể nhìn thấy nàng, mỗi ngày cảm nhận được hơi thở của nàng.

Cái gì là yêu? Cái gì là hận? thật ra đối với hán đã sớm trở thành mơ hồ không rõ.

Nói hận, nhưng sự quan tâm không đành lòng trong lòng bộc lộ ra một cách tự nhiên, không phải do trái tim sao...nhưng mà.....Có nhiều việc cũng cần thời gian.

Ánh mắt của Sở Cảnh Mộc trở nên lạnh như băng đầy cố chấp, nhìn nàng thật sâu, dường như muốn nhìn thấu linh hồn của nàng, muốn khám phá tất cả bí mật trong lòng nàng.

Lục Phù cười nói: "Ta sẽ không quay về Tô gia! Vương gia, chúng ta mỗi ngày gặp mặt nhau, ngươi không biết như vậy càng thêm khó chịu sao?" Lục Phù nói một cách đơn giản, thản nhiên cười trong trẻo như nước, "Mỗi lần nhìn thấy ta, ngươi sẽ nhớ đến chuyện ta giết phụ thân ngươi, trong yêu có hận sẽ khiến Vương gia càng thêm đau khổ. Đến khi đó chúng ta sẽ không chịu nổi những sóng gió này."

"Như vậy thì sao?" mặt Sở Cảnh Mộc âm trầm nhìn nàng đang mỉm cười. Lửa giận lóe lên trong mắt, nghe ra được trong giọng nói của nàng có vẻ muốn buông tay. Bỗng nhiên hắn có một cảm giác tức giận và sợ hãi nảy sinh trong lòng, chỉ tự hắn biết tay mình đang run rẩy ra sao.

Sợ hãi bởi vì hắn vĩnh viễn không đoán ra suy nghĩ của nàng.

"Cho nên ngươi nghĩ như thế nào là chuyện của ngươi... Ta sẽ không để mình đắm chìm trong quá khứ đau khổ đó, chúng ta cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, tất cả sự đau khổ và mâu thuẫn sẽ bùng nổ. Lúc đó ngươi sẽ không thể chịu nổi hậu quả này và ta cũng vậy. Vì vậy... Ngươi hãy quên ta, ta cũng sẽ quên ngươi, đó là phương pháp tốt nhất, thời gian sẽ là liều thuốc hay để chữa lành vết thương." Lục Phù cười khẽ, nói ra những lời này khiến lòng nàng đau nhói, nhưng vẫn quyết định nói ra.

Ngươi..... Sở Cảnh Mộc vừa muốn nổi giận, bỗng nhiên cảm thấy tay chân mềm nhũn, trong đầu giống như có thiên quân vạn mã đang đánh nhau, ánh mắt trở nên hoảng hốt, sự kinh hãi sắp mất đi Lục Phù sợ, nhưng không thể chống lại từng trận mơ hồ không rõ.

Hạ độc! Nàng bỏ độc trong rượu!

"Lục Phù Nhã.... Ngươi...." Sở Cảnh Mộc không tin được nổi giận, ánh mắt lạnh thấu xương như binh khí bắn thẳng tới gương mặt đang mỉm cười của Lục Phù.

Lục Phù nhìn ánh mắt mê ly đờ đẫn, lộ vẻ giận dữ và không cam lòng của Sở Cảnh Mộc. Nhìn thấy hân gục trên mặt bàn lạnh như băng nàng nở nụ cười, đôi mắt đỏ hồng "Vương gia, ngươi không nên tin tưởng Phù nhi".

Trước đó trong rượu có bỏ nước lan anh, cộng với mùi đàn hương trong không khí! Hai thứ này bản thân không có độc, nhưng khi kết hợp lại sẽ trở thành một loại mê dược rất mạnh. Trời sinh Sở Cảnh Mộc tính tình cẩn thận, chỉ dùng cách này nàng mới có thể hạ độc trong rượu.

"Vương gia, hãy ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại hãy quên Phù nhi này đi! Hãy quên ta, quên tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa hai chúng ta, trở lại hạnh phúc ban đầu, trở về đáng vẻ ngày xưa!" Lục Phù cười khổ, nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi.

"Không cần đi... Phù nhi... Đừng đi....". Nhẹ nhàng ní non, Sở Cảnh Mộc mềm nhũn gục trên mặt bàn lạnh như băng, giọng của hắn giống như chạm vào lửa nóng, nhưng vẫn mở miệng cầu xin. Một màn đen dần dần bao phủ lấy tâm trí, nhưng hắn vẫn cố chấp không muốn ngủ say quên đi quá khứ. Hắn biết khi tỉnh lại sau giấc ngủ này sẽ không nhìn thấy nàng nữa.

Nàng khiến hắn bị thương thì như thế nào, cho dù là giết phụ thân, hắn cũng không muốn nàng chịu khổ vướng vào vòng lao lý, tình nguyện dẫu nhem cũng không đưa nàng cho quan phủ xử lý. Hắn còn tình nguyện hoá táng phụ thân để hủy đi chứng cứ...

Chỉ vì muốn giữ nàng lại..... Cho dù không gặp mặt, cũng biết nàng ở bên cạnh hắn, tại Tây Sương, trong vương phủ còn có hơi thở của nàng. Hắn biết nàng ở nơi hắn có thể cảm nhận được

Đừng rời xa ta....Đừng đối xử với ta tàn nhẫn như vậy.....

Phù nhi, van cầu ngươi.....

Không cần đi.....Đi rồi, ta làm sao bây giờ?

"Không cần đi.....Không cần rời khỏi ta....."

Không cần đối xử với hắn tàn nhẫn như vậy.....

Đây là lí trí cuối cùng trong đầu Sở Cảnh Mộc, tay chống xuống bàn, người hơi nâng lên, muốn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lục Phù, nhưng bất lực buông thõng.....

Lục Phù đỡ lấy bàn tay hắn dùng sức nắm thật chặt. Sở Cảnh Mộc dùng hết sức lực còn lại nắm tay nàng.

Cuối cùng Lục Phù cũng bật khóc...Nàng ngồi xuống bên người hắn, rồi đi không phải vì không thương....Mà bởi vì quá yêu.....

Thời gian sẽ từ từ chữa lành vết thương trong lòng hai người.....

Nàng gượng cười, mắt đầm lệ, trước mắt Sở Cảnh Mộc từ từ trở nên mơ hồ, trong đôi mắt đỏ ửng đều là nước mắt, hơi nhìn xuống... Có một vẻ bi thương và không cam lòng thoáng qua....

Lục Phù nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt của hắn, khóc càng nhiều hơn.....

"Đừng khóc... tất cả sẽ trở nên tốt đẹp, đợi khi vết thương của chúng ta lành lại, khi đó hai ta đứng trước mặt nhau, nhìn nhau, nghĩ đến nhau, đều chỉ có đôi phương và chúng ta có thể trở về những ngày tháng trước kia. Hiện tại chúng ta ở cùng một chỗ chỉ hành hạ lẫn nhau, tra tấn người mà thôi!" Nàng nhẹ nhàng kéo hắn qua ôm vào ngực, trong thời tiết lạnh như băng, chỉ có lệ của nàng và hắn nóng bỏng hòa vào nhau.

Sở Cảnh Mộc gần như không nghe nàng nói gì nữa... Hồn loạn chìm vào bóng đêm... Nhưng

nước mắt nơi khóe mi vẫn đang chảy ra.

"Vương gia, mùa thu sang năm, người sẽ trở thành phụ thân, tuy rằng Phù Nhi thực tàn nhẫn tước đi cơ hội người và đứa nhỏ ở chung, nhưng không nên hận ta!" Lục Phù ôm hắn, khóc lớn, "Trong lúc hai chúng ta hành hạ lẫn nhau sẽ làm tổn thương đến hai tử, về sau, ta sẽ nói cho hắn biết, hắn có một phụ thân rất yêu thương hắn. Phụ thân của hắn là một nam tử hán đội trời đạp đất, trong người chảy dòng máu mạnh mẽ nhất, cũng là phụ thân hiền hòa nhất trong thiên hạ... Vương gia... Ta sẽ nói cho hắn như thế.

Người vẫn là Sở Vương khiến người người trong thiên hạ an tâm, vẫn là Sở Cảnh Mộc mặt không đổi sắc trong bất kì hoàn cảnh nào....

Ta... Vĩnh viễn... là Phù nhi của người..."

Lục Phù từ từ buông hắn ra, cần môi đè nén sự đau khổ, để hắn tựa vào mặt bàn lạnh như băng, nhấn tâm gờ bàn tay hắn đang nắm chặt tay nàng ra....

Gờ từng ngón từng ngón....

Chậm rãi bước ra khỏi chòi nghỉ mát, cách đó không xa, có một nam tử cao lớn luôn đứng tại đó, nhìn hai người trong chòi nghỉ mát

"Bôn Nguyệt ngủ rồi sao?" Lục Phù nén khóc, lòng đau đến nỗi hít thở không được... nhìn Vô Danh hỏi.

"Đúng vậy, Vương phi, tại sao không mang Bôn Nguyệt theo?" Vô Danh cảm thấy khó hiểu hỏi nàng. Bôn Nguyệt và Băng Nguyệt đi theo nàng nhiều năm như vậy, trước tiên là Băng Nguyệt tiền cung, hiện tại để Bôn Nguyệt ở lại vương phủ, hắn nhìn ra được nàng không đành lòng

"Không cần đâu... Không nên vì chuyện của ta và Vương gia mà chia rẽ nàng cùng Tiểu Nhạc..."

Nhìn thoáng qua Tây sương, Lục Phù chậm rãi nhớ lại, nơi đây từng có sự ấm áp và ngọt ngào. Nàng nở nụ cười, nhớ lại những ngày đó.....

Đủ rồi, đừng nghĩ thêm nữa!

Cho dù luyến tiếc, cũng phải rời đi, rời khỏi nơi từng khiến nàng thất vọng này, từng khiến nàng cười vui, dạy nàng tình yêu nam nữ. Để mình bị vây hãm trong đó không thể rút chân ra được hay muốn rời khỏi...

Vương gia, ta nói rồi, nếu người buông hai tay này ra lần nữa, chúng sẽ không bao giờ... trở lại lòng bàn tay của người, ta nói sẽ không, không bao giờ... nữa đâu.

Nhưng mà.....

Khi đó chúng ta đều không nghĩ tới, người buông ra lần này....

Lại chính là ta!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 109: U Thành

Bông tuyết bay đầy trời làm cho cảnh vật nơi phương Bắc trở nên u ám lạnh lùng, nhưng khí hậu Giang Nam trái lại rất ấm áp, gió thổi lá cây lay, từng đôi uyên ương làm bạn đang cùng nhau nghịch nước.

Năm nay khí hậu của u Thành rất ấm áp, khắp nơi là một cảnh ấm áp hương hoa.

Nhìn cửa thành từ xa, hai chữ u Thành lộ ra dưới ánh mặt trời có vẻ bi thương và tang tóc. Trải qua bao gió táp mưa sa, cửa thành trở nên cũ kỹ, tường thành rêu phong bao phủ. Binh lính giữ cửa thành lười biếng đứng trên tường thành đi qua đi lại, có vẻ không tập trung. Lá cờ xanh thẫm phản phất bay trong gió, mơ hồ dường như có điểm vô lực.

Nơi đây là một thành nhỏ xa xôi cách Lạnh Thành của Giang Nam khoảng nửa ngày đường, binh thường không ai thèm quan tâm đến một thành nhỏ hẻo lánh như thế này, không có nhiều người, trừ những lúc chiến tranh xảy ra.

Bỗng nhiên có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy vào cửa u Thành, xe ngựa đi vào u Thành buồn tẻ gây ra những tiếng lộc cộc rất sinh động. Người đánh xe là một nam tử tướng mạo đường hoàng, khôi ngô mạnh mẽ, dáng người cao lớn dễ dàng tạo cho người khác cảm giác áp lực.

Ánh mắt lạnh lẽo của hán ngược lên nhìn lá cờ màu xanh thẫm, sau đó bước xuống xe ngựa, những tên binh lính đang buồn chán canh trên tường thành đều đi xuống xem. Dù sao một ngày cũng không có nhiều người qua lại, nếu có cũng chỉ là những dân thường áo quần lam lũ, không có xe ngựa sang trọng như thế này.

Xe ngựa tuy rằng giản dị, nhìn giống bình thường, nhưng người phu xe toát ra một khí thế không thể che giấu, thoát nhìn không phải là người đánh xe bình thường.

Dưới cửa thành có sáu tên binh lính đang trực tại trạm kiểm soát, vốn đang cảm thấy buồn chán, có hai người ngủ gục ngủ gật, thấy xe ngựa chạy tới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

"Dừng lại! Người nào đó?" Một binh lính tiếng lớn giọng hỏi.

Mặt của nam tử không chút thay đổi lạnh lùng nhìn lướt qua họ. Mặc dù thời tiết đang ẩm áp nhưng tên binh lính không tự chủ thoáng mình. Thái độ cũng bớt hung hăng, trái lại có cảm giác bất an.

"Quan gia, chúng ta vào thành thăm người thân! Hy vọng có thể đi vào." Nam tử bình thản trả lời, ý tứ thật khiêm tốn, nhưng thái độ lạnh lẽo cứng rắn vô cùng, không có vẻ nhượng bộ.

Tên binh lính nheo mắt lại, nhìn quét qua xe ngựa hỏi: "Người trên xe là ai?"

"Là phu nhân của nhà ta!" Nam tử trả lời, tay áo buông lỏng, một nén bạc nhỏ lập tức hiện ra trên bàn tay, khẽ mỉm cười dúi vào tay tên binh sĩ kia.

Tên binh sĩ cười một tràng, quay đầu lại phát tay "Cho họ đi qua!"

Hàng rào ngăn tại cửa thành được mở ra, nam tử điều khiển xe ngựa chạy về phía trước, tên binh lính phía sau nâng nâng khối bạc trong tay, đưa lên miệng cắn một cái, sắc mặt vui mừng. Hán chợt nhớ ra điều gì, biến sắc, luống cuống hoảng hốt la lớn "Ngăn họ lại!"

Một loạt binh lính nhất thời cầm trường mâu ngăn xe ngựa lại, ánh mắt của nam tử mị lên một cách nguy hiểm, nhìn chăm chăm tên lính nhận bạc kia. Gã binh lính chợt dạ cúi đầu đi tới, nói: "Sở vương ra lệnh truy lùng, nói sở vương phi bị người bắt đi, muốn cả nước phải truy nã tội phạm, vì vậy..."

Hán bất an nhìn nhìn sắc mặt lạnh lùng của nam tử, trên trán đổ mồ hôi lạnh, nhưng dù sao cũng phải tìm người... Hán nhìn xe ngựa liếc một cái nói "Chúng ta phải kiểm tra xe ngựa!"

Ánh mắt lạnh như băng của nam tử quét về phía hán, đang muốn nổi giận, bỗng nhiên có tiếng cười giòn giã ẩm áp từ trong xe ngựa truyền ra, tiếp theo hai bàn tay thon dài từ từ vén màn xe lên. Một gương mặt thiếu phụ mềm mại như nước hiện ra trước mặt họ.

Nét mặt của thiếu phụ rất mộc mạc, tự nhiên, nhỏ nhắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể cho là dễ nhìn. Lộ ra một vẻ thanh tú dịu dàng của nữ tử miền Giang Nam, ý cười ẩm áp như gió xuân, dường như cả đất trời đều bị nụ cười xinh đẹp tuyệt trần của nàng cuốn hút. Thật ngạc nhiên khi một người có nét mặt rất bình thường nhưng nụ cười lại rạng rỡ một cách khác thường như vậy.

Thiếu phụ bước xuống xe ngựa, mỉm cười nhìn thoáng qua họ, cười nói: "Nếu muốn kiểm tra, chúng ta sẽ không làm khó quan gia!"

Binh lính kia ngượng ngừng cười cười, chợt nghe giọng lộc cộc của một gã nam tử khác la lên, "Không phải nàng, người ta là sở vương phi xinh đẹp giọng như một bức tranh..."

Ý nghĩa trong lời nói của hán không cần đoán cũng hiểu, hán càng không biết xấu hổ, nhìn ánh mắt không hề giận của nam tử khiến cả người run rẩy...

"Không có việc gì, các người đi đi!" Hán phát tay bảo những tên binh lính kia cho người đi qua, nữ tử cười bước lên xe ngựa, xe bắt đầu chuyển bánh, những tiếng lộc cộc vang lên, để lại dấu vết thật dài phía sau.

Trong thành là một cảnh hoang vắng

Nơi ngã tư, thỉnh thoảng có vài người qua lại, nét mặt hơi bất đắc dĩ và bàng hoàng, tất cả cảnh vật trên đường lớn giống như nơi biên cảnh trong thời chiến tranh, thật hoang đại điều tàn, người vắng bóng.

U thành—thành cũng như tên, trong khung cảnh âm u xen lẫn vẻ tĩnh mịch.

Bàn tay trắng nõn của nữ tử vén màn xe lên, đôi môi hơi tái nhợt mím chặt. Nàng đã quen cảnh kinh thành xa hoa nhộn nhịp, vì vậy có cảm giác u Thành giống như một tòa thành chết.

Đôi mắt đen như mực lóe lên vẻ bất đắc dĩ, chợt thờ dài, từ từ trở nên mờ lung.

Nhìn thấy cảnh triều đình thối nát khiến dân chúng của Phượng Thiên hoàng triều bị lâm vào cảnh lầm than, nhất là nơi thành trấn nhỏ như thế này

Nữ tử vỗ nhẹ bụng mình, cười dịu dàng, thờ phào nhẹ nhõm, trong vẻ tươi cười xen lẫn ý chí kiên định.

“Đưa nhỏ....trước khi ngươi biết nói chuyện, nương nhất định sẽ biến u Thành thành một nơi phồn hoa náo nhiệt. Cho ngươi lớn lên không sầu không lo, không cần phải chịu khổ cả đời giống nương, cũng không cần lo lắng sẽ nhìn thấy những mưu mô lọc lừa và tội ác đen tối, nương sẽ mang đến cho ngươi những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.” Lục Phù vỗ về bụng mình cười dịu dàng kiên định nói ra những lời này.

Năm nay bão tuyết xảy ra nơi phương Bắc, hoàng đế mới lên ngôi sau khi bàn luận với các quan trong triều, áp dụng nhiều phương pháp cải cách, công văn của triều đình có thể chuyển đến các thành trấn rất nhanh, cho dù là thành trấn phồn hoa hay là nơi thành nhỏ hẻo lánh đều bắt đầu cải cách từ từ.

Trong thương trường, vận tải đường thủy của Dao Quang trong kinh thành và Lạnh Thành vào năm trước đã đem trọng tâm từ chuyển về kinh thành, nhưng năm này lại chậm rãi quay về Lạnh Thành.

Trong Phù Dung các, Trùng Nguyệt và Di Nguyệt mang theo một nhóm người trở về Lạnh Thành, Sở Nguyệt và Ly Nguyệt ở lại kinh thành.

U Thành, thành Nam, có một son trang vừa được xây trên ngọn núi tên là Minh Nguyệt son trang. Dân chúng trong thành chỉ biết chủ nhân của son trang là một quả phụ có vẻ mặt rất bình thường. Bởi vì không biết xưng hô như thế nào, nên nhiều người gọi là Minh Nguyệt phu nhân.

Hàng năm u Thành ít liên lạc với thế giới bên ngoài, tin tức truyền đi rất khó khăn, dân cư trong thành phần đông tự cấp tự túc, nữ làm việc nhà còn nam thì lo canh tác. Đa số dân trong thành có cuộc sống và trình độ đồng đều nhau, một cuộc sống trời sinh trời nuôi, tất cả hầu như phải dựa vào ơn trời.

Năm trước, nạn ôn dịch hoành hành, đói khát lan tràn, hơn nửa suu cao thuế nặng. Cuộc sống của dân chúng gần như bị hủy trong phút chốc, cho dù một năm đã qua trôi qua nhưng nhiều nơi trong u Thành vẫn còn có thể thấy hậu quả dề dặt lại.

Đất của u Thành không rộng lắm, dân trong thành cũng không nhiều, một tòa thành nhỏ như vậy bình thường triều đình sẽ không coi trọng, những tin tức trong thành ít khi truyền ra ngoài, lâu dần nó đã trở thành một thành nhỏ phong kín không tên tuổi.

Minh Nguyệt son trang được xây lên, tạo ra cơ hội làm ăn tốt cho dân cư ở nơi này.

Tất cả nguyên liệu đều được cung cấp từ bên trong, lao động đều được chọn từ những thanh niên trai tráng trong thành.

Mùa đông dần dần trôi qua, gió xuân mon man trên mặt, Minh Nguyệt son trang nằm cạnh một rừng hoa hạnh nhỏ trong thành Nam, những bông hoa hạnh bay trong gió tuyết giống như tiên tử đang đón gió.

Đó là một cảnh tượng rất đẹp.

Sau khi son trang được xây xong, trong thành có những thay đổi nhỏ, một thành nhỏ vốn buồn tẻ bỗng nhiên trở nên náo nhiệt. Tại đây nhiều người cả đời chưa hề bước chân ra khỏi u Thành cho nên hiếm khi nhìn thấy một son trang đẹp thế như thế. Điều đó khiến cho mọi người cảm thấy hiếu kỳ. Ngày son trang chính thức hoàn thành, người đến xem đường như chiếm hơn phân nửa.

Từ đó về sau, Minh Nguyệt phu nhân ở trong thành chọn lựa mấy chục gia đình và hơn mười thị nữ. Lúc này bụng của nàng đã nhô lên rõ ràng có thể nhận ra được.

Con điều hâu bay lượn vòng quanh trên khoảng không của son trang, một lúc sau mới đáp xuống đậu trong đình viện. Nữ tử xinh đẹp tháo tờ giấy dưới chân nó ra, đi về phía phòng sưởi.

Gió xuân mon man thổi vào người đang ngủ trong buồng sưởi, người đó đang nằm nghiêng trên ghế trúc, khoác một áo choàng mỏng manh, ngủ rất say, hai má ửng hồng một cách tự nhiên, lông mi thật dài ộp trên mí mắt nhìn rất xinh đẹp quyến rũ. Không khí trong buồng sưởi yên tĩnh nhưng rất ấm áp, có thể nghe được hơi thở đều đều của nàng

Nữ tử nhẹ nhàng đi vào bên trong, có chút ngại không muốn đánh thức Lục Phù, gần đây nàng rất hay ngủ, thoáng nhìn chén trà bên cạnh còn đang bốc khói, bất đắc dĩ mỉm cười. Lục Phù vừa tỉnh dậy nói muốn uống trà, kết quả hơi nóng của trà vẫn còn chưa tan hết mà người đã ngủ say.

"Phu nhân.Tỉnh dậy đi " Tuy rằng không muốn đánh thức người đang ngủ kia, nhưng nữ tử vẫn phải lắc lắc vai nàng, cười nói "Di Nguyệt có gởi thư tới!"

Lục Phù mở mắt nhấp nhem có vẻ vẫn còn buồn ngủ, lẩm bẩm giống như không muốn tỉnh lại, nữ tử không buông tha nắm mũi nàng, nhất định phải đánh thức nàng dậy

"Hải nguyệt, cái mũi của ta bị ngươi捏 hồng rồi." Lục phù chụp tay nàng, hơi hơi mở mắt ra, con ngươi đen như mực mù sương, hỏi: "Ngươi vừa nói gì vậy?"

"Có một tin tốt, một tin xấu, phu nhân muốn nghe tin nào trước?" Nữ tử nghịch ngợm nháy nháy mắt, gương mặt trẻ trung có vẻ treu ghẹo.

"Lúc trước ta nên cho ngươi thay thế Tuyết Nguyệt tiến cung!" Lục Phù liếc nàng, cười cười, "Nói tin xấu trước đi!"

"Phu nhân sẽ không nở lòng như vậy đâu, và lại năng lực của ta cũng không giỏi như Tuyết Nguyệt, nếu không cẩn thận bị người hãm hại sẽ làm phu nhân đau lòng chết đi được!" Nàng nháy nháy mắt với Lục Phù.

"Hải Nguyệt, không bảo ngươi đi là bởi vì khi đó ngươi không ở kinh thành, luôn luôn ở tại Lạnh Thành." Lục Phù ngoài cười nhưng trong không cười

phá vỡ mộng đẹp của nàng, thấy nàng bĩu môi liền trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Được rồi, được rồi, đừng giỡn nữa, nói tin xấu trước đi!"

"Di Nguyệt nói, phụ thân của đứa nhỏ trong của phu nhân gần đây hơi điên cuồng, người của hần vẫn bám sát vận tải đường thủy của Dao Quang. Ví dụ như Di Nguyệt muốn chiếu theo kế hoạch ban đầu đem vận tải đường thủy ở Lạnh Thành và bốn thành lân cận đã thông, kết quả là...triều đình không cho phép, không cần nghĩ cũng biết ai đã giở trò quỷ! Còn nữa, Bôn Nguyệt cũng bắt đầu xuất hiện ở Lạnh Thành, hơn nữa gần đây Vương gia cũng thường lui tới những vùng phụ cận của Lạnh Thành. Dường như Vương gia nghĩ rằng vương phi có thể tránh né Vương gia là do Dao Quang ở sau lưng giúp đỡ." Truyền tin đều dùng điều hâu để không gây chú ý..."

Lục Phù cười cười, trở về nằm trên ghế trúc, kéo chân đắp lên ngực, hơi hơi nheo mắt lại. Hải Nguyệt cũng biết ý ngồi xuống bên cạnh, mặt dù nàng hay đùa giỡn nhưng cũng hiểu chuyện biết phân nặng nhẹ.

"Người nên quấy rối tầm nhìn của hần, nếu không làm được thì tiến cung đi, để cho Tuyết Nguyệt ra cung!" Mắt Lục Phù dù không mở ra nhưng sau khi nói xong về mặt lộ ra ý cười.

"Phu nhân, không cần ác như vậy nha?" Hải nguyệt chớp chớp mắt, nói: "Hần sẽ không điều tra ra nơi này, điều đó ta có thể chắc chắn. Nhưng chuyện kênh đào, phải làm phiền phu nhân lo, nói cách khác, u Thành và Lạnh Thành không có cách nào đã thông được, dựa vào điều hâu đưa tin cũng không phải là kế sách lâu dài."

Hải Nguyệt có điểm ai oán nhìn nàng "Ta nhớ Tuyết ưng, tối ngày phải tiếp xúc với những con điều hâu đen thui này buồn muốn chết được."

Hải Nguyệt và Tuyết Nguyệt là người cầm đầu của mạng lưới tành báo, bình thường đều nhờ vào tuyết ưng của Phù Dung các để truyền tin qua lại vì đây là phương pháp nhanh nhất.

"Còn tin tốt là gì?" Lục Phù thân nhiên cười hỏi.

Hải Nguyệt cười duyên, "Di Nguyệt và Trùng Nguyệt muốn thành hôn, hơn nữa còn dùng danh nghĩa của Dao Quang đãi tiệc rượu trong Lạnh Thành, cũng nói ngày đó Dao Quang sẽ xuất hiện!"

Tiếng cười tràn ra đôi môi đỏ mọng của Lục Phù, nàng mở mắt nhìn v mặt đang tươi cười kiêu diễm của Hải Nguyệt, lắc đầu nói "Di Nguyệt càng ngày càng thông minh!"

Lục Phù đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh bên ngoài bóng cây đang lay động, sơn trang vừa mới xây xong có đao tri bao quanh và liễu rủ soi bóng trên mặt nước.

Hần đang ở Lạnh Thành sao?

Gần như thế, cuối cùng vẫn hoài nghi Dao Quang phải không?

Tay vỗ nhẹ nhẹ bụng hơi nhô lên

Hải tử của ta, phụ thân của người đang ở gần chúng ta như vậy, thật đáng tiếc, nương lai muốn bức hần đi xa.

Nếu có một ngày khúc mắt trong lòng chúng ta có thể hoàn toàn mở ra, khi đó nương sẽ nói xin lỗi với người.

Nàng quay đầu, không chớp mắt.

Lục Phù xoay người, kiên quyết nắm tóc lên, gỡ ngọc sai trên đầu xuống, tóc đen như thác nước buông xõa. Nàng cầm tóc lên..

Phu nhân, người đang làm gì vậy?" Hải Nguyệt cuống quýt kéo tay nàng, nghiêm túc nheo mắt nhìn nàng chăm chăm, không còn dáng vẻ đùa giỡn vừa rồi.

Lục Phù nhìn chăm chăm tay Hải Nguyệt một lát, ngẩng đầu lên nhìn nàng, phun ra hai chữ rất rõ ràng, "Buông tay!"

Hải Nguyệt kinh hãi, chậm rãi buông tay ra

Nữ tử ngày xưa có hai vật được coi là quý giá nhất, một là trinh tiết, vật còn lại là mái tóc.

Lục Phù cắn răng, nhấn tâm cátóc của mình xuống, không phải chỉ một nhúm nhỏ mà là một bó thật to. . .

Trong nháy mắt, mái tóc dài tới thắt lưng giờ chỉ còn ngắn ngang vai. Nàng dùng dây buộc tóc buộc lại, quyn luyến vuốt ve thật lâu...

"Mang mặt nạ vốn đã không đẹp, một dao cắt đi mái tóc, càng nhìn xấu hơn!" Hải Nguyệt thân nhiên lăm lăm, trong giọng ả chứa vẻ đau lòng.

Đó là tóc đen.

Chỉ cần là nữ tử sẽ hết lòng giữ gìn mái tóc của mình nhưng giờ nàng không còn nữa.

Lục Phù đưa cho Hải Nguyệt cười nói “Mang nó giao cho Di Nguyệt, bảo nàng nói với vương gia một câu. Nếu hần còn dám phá rối chuyện làm ăn của vận tải đường thủy Dao Quang, lần sau mang tới chính là đầu người của Tô Lục Phù.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 110: Kéo ra màn che.

Tháng tư gió mát đông đưa nhành liễu, chim hoàng oanh cất tiếng hót đón mùa xuân.

Cơm trưa xong, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào khiến cả người sáng khoái, Lục Phù ngồi trong chòi nghỉ mát cất tiếng gọi Vô Danh.

Nhìn xa xa lập tức thấy dáng người trầm ổn của hần, Lục Phù cười dường như đã quen nhìn bóng dáng ấy rồi, giống như dáng người của chính mình. Mà bản thân mình rất ít khi chú ý đến hình dáng của mình, đó đã trở thành thói quen.

Mấy phần điểm âm được mang đến chòi nghỉ mát, còn có trà Bích Loa Xuân thơm vào bậc nhất.

“Phu nhân, người tìm ta?” Vô Danh bước vào chòi nghỉ mát, vững vàng hỏi han.

“Ngồi xuống đi, ta có việc muốn hỏi ngươi!” Đợi cho hần ngồi vào chỗ, Lục Phù nhìn hần thật sâu “Ngươi từ kinh thành theo ta đến Lạnh Thành, như vậy hiểu rõ mỗi ngày vào giờ Tý ta sẽ gặp ác mộng, đều mơ thấy chuyện tình tồi hôm đó. Ta muốn hỏi ngươi, nếu có một ngày không nằm mơ nữa, điều đó có phải tượng trưng cho việc cổ độc đã được giải?”

Vô Danh cảm thấy khó hiểu vì sao nàng hỏi như vậy, ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng. Lục Phù không chớp mắt nói “Đêm qua, ta không gặp ác mộng.”

“Không gặp ác mộng?” Hần nghi hoặc cau mày, “Theo lý thuyết cổ độc sẽ không được giải, trước kia sau khi uống thuốc giải xong ta mới không nằm mơ nữa, không có ngày nào ngừng lại.”

“Vệ tình huống này giải thích như thế nào?”

Chỉ có vẻ yên lặng, lúc này Vô Danh không biết nên giải thích tình huống đó như thế nào, chỉ im lặng không nói gì.

“Tác Lan Châu còn bị nhốt trong địa lao ở kinh thành phải không?” Lục Phù thân nhiên hỏi. Nàng hiểu biết độc được vì vậy Lục Phù đã ra lệnh nhốt lại hai ba năm để cho Sở Nguyệt từ từ tra tấn.

“Đúng, nàng vẫn không khai, chỉ sợ khiến nàng mở miệng nói ra không phải là chuyện dễ” Hần hiểu rõ tính tình của Tác Lan Châu hơn ai khác, nữ tử như vậy sẽ không chịu khuất phục cho dù bị hạnh hạ bởi vì nàng biết cổ độc trên người Lục Phù rất khó giải, họ sẽ không dám giết nàng vì vậy cam lòng chịu đựng sự tra tấn.

“Quả thật người có mưu mô thì sức chịu đựng cũng hơn người thường rất nhiều!”

Lục Phù lạnh lùng hừ một tiếng, tay rót chén trà, uống một hớp, “Tri phủ mới của U Thành khi nào đến đây?”

“Tháng sau mới có thể đến!”

“Chuyện khai thông tuyến đường giao cho ngươi và Hải Nguyệt đi làm, dù sao U Thành cũng không phải là địa bàn của chúng ta, nên giữ mối quan hệ tốt với quan phủ về sau có chỗ cần dùng” Nàng thông thả ăn điểm tâm, sau khi mang thai ngoài chuyện thèm ngủ nàng còn ăn rất nhiều. Trước kia có những thứ không thích ăn nhưng hiện tại cảm thấy ăn rất ngon miệng.

Vô Danh gật đầu, “Mấy ngày hôm trước ta có đi dạo một vòng trong U Thành, nơi đây phong kín, kinh doanh quán rượu hay nhà trọ có vẻ không lợi nhuận mấy, chỉ bằng kinh doanh mở hiệu thuốc bắc! Nơi đây chỉ có một y quán, người đến xem bệnh thì nối đuôi nhau, có người phải xếp hàng mấy ngày liền.”

“Tô gia chủ nếu kinh doanh quán rượu và hiệu thuốc bắc, ở trong này cũng không ngoại lệ.” Lục Phù cười nói: “Nơi này việc kinh doanh quán rượu không khá khẩm, chủ yếu là vì dân sinh sống trong U Thành rất nghèo khổ, bản thân không đủ ăn nên không đến quán rượu, Nhưng nếu làm cho vùng này trở nên giàu có thì sao? Ngươi biết vì sao ta chọn U Thành mà không phải những thành nhỏ khác?”

“Nơi này cách kinh thành rất gần, có thể thuận tiện điều hành vận tải đường thủy của Dao Quang.”

“Đó chính là lý do thứ nhất” Lục Phù cười i cười, ngón tay thon dài vẽ vài vị trí trên bàn đá, mặc khác tay còn lại bỏ miếng điểm tâm vào miệng, giọng nói có chút mơ hồ “Ngươi nhìn xem nơi này... Nếu đem bốn con sông chung quanh U Thành thông thương với Lạnh Thành, Đồng Quan.... Còn có những kinh đào chủ yếu nơi vùng phụ cận. Đến lúc đó, U Thành sẽ không còn tình cảnh hiện tại. Việc buôn bán của chúng ta, lúc bắt đầu đã nổi tiếng về sau U Thành cũng không phải chỉ có quán rượu của chúng ta là duy nhất, giống như Mai Hoa lâu vậy, muốn nói cho người khác nghe được, cũng là

một nghệ thuật, một chiêu bài. Quán rượu và hiệu thuốc bắc có thể tiến hành cùng lúc, chậm hơn người khác cũng không sao.”

Vô Danh gật đầu, đi theo nàng hai năm hần cũng ít nhiều hiểu được chuyện trên thương trường, nhìn thái độ tự tin của nàng, trong mắt hần ẩn chứa ý cười.

Lục Phù cúi đầu, đang nghiên cứu món điểm tâm trước mặt, mùi vị của điểm tâm ở Giang Nam và kinh thành khác nhau rất nhiều. Nàng không để ý ánh mắt luôn lạnh lùng vô tình của Vô Danh xuất hiện một vẻ dịu dàng gì đó.

Hai tháng sau, tại U Thành xuất hiện một y quán thứ hai gọi là y quán Thanh Gia.

Điều thú vị chính là, hai y quán lại nằm đối diện nhau, tạo thành một cuộc cạnh tranh quyết liệt. Chuyện này vốn không phải là dự tính ban đầu của Lục Phù, nàng chỉ muốn tìm một địa điểm tốt mà thôi, đành phải mở y quán đối diện với y quán Lưu Nguyên.

Y quán Lưu Nguyên dù sao cũng là cửa hiệu lâu đời, còn y quán Thanh Gia bởi vì bỗng nhiên xuất hiện có nhiều người dân trong thành không thật sự tin tưởng họ cho nên chọn lựa y quán Lưu Nguyên đối diện dù phải xếp hàng thật dài, thậm chí vài ngày cũng không chịu đến chữa trị ở y quán Thanh Gia.

Vài vị đại phu từ Lạnh Thành kéo tới đây, nhưng chuyện làm ăn của y quán vẫn như cũ. Trước cửa và trong sân vẫn lạnh tanh.

Lục Phù nhìn thấy tất cả nhưng không hề sốt ruột vì hiểu được đó là hiện tượng tự nhiên. Lúc Dao Quang khai trương cũng giống như vậy. Khi đó nàng mới mười lăm tuổi mà còn không cảm thấy ngạc nhiên, nói gì đến hôm nay đã trải qua nhiều năm lăn lộn trong thương trường.

Nàng và Hải Nguyệt chậm rãi bước đi trong thành, phía sau có hai người thị nữ theo cùng, từ từ làm quen với hoàn cảnh trong U Thành.

Mang thai năm tháng, chỉ đi thời gian khoảng một chén trà nhỏ mồ hôi đã tuôn đầm đìa, Lục Phù bắt đầu dĩ phải ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi một lát.

Lúc này nét mặt của Lục Phù nhìn rất bình thường, đó là một nữ tử dịu dàng như nước, không có dung mạo kinh diễm hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng đối với U Thành là người có thân phận cao quý

Minh Nguyệt phu nhân.

“Phu nhân, mệt mỏi như vậy, sao còn muốn đi ra ngoài?” Hải Nguyệt bắt đầu lau mồ hôi trên trán nàng. “Chuyện này để Vô Danh nghĩ ra biện pháp là được rồi cần gì phải vất vả như vậy?”

“Người nghĩ rằng ta và người đi ra ngoài chính là nghĩ biện pháp làm cho chuyện làm ăn của y quán thuận lợi hơn sao?” Lục Phù cười nhìn gương mặt không hề giận của nàng, tâm trạng rất thoải mái hỏi.

“Biết, vì muốn để cho dân chúng trong thành nhìn thấy vẻ mặt của phu nhân, ai……. Phiền muốn chết, sớm biết lúc trước gả cho hần làm chi……. Bất quá, kiếm được một cái bảo bối.” Một khắc trước đó còn không vui cau mày, một khắc sau liền vui vẻ vuốt ve bụng của Lục Phù, cười hi hi nói: “Phu nhân, đợi sau khi sinh xong, mặc kệ là nam hay nữ, chúng ta cũng náo nhiệt hơn, nhất định dạy dỗ hần thành người giỏi nhất trong thiên hạ.”

Nghe giọng điệu phấn khởi của nàng, Lục Phù bắt đầu dĩ cười cười, nghe được tin tức của Sở Cảnh Mộc cảm thấy có chút khó chịu, nhưng mà Hải Nguyệt luôn cố ý làm như vô tình nhắc tới hần, nàng không muốn nghe cũng không được.

Bởi vì Hải Nguyệt biết, cho dù đau lòng, nàng cũng muốn biết tin tức của hần.

Giống như nói nàng biết hần không còn tìm Dao Quang gây phiền toái, Di Nguyệt và Trùng Nguyệt cũng bắt đầu mở những con đường ở vùng phụ cận của Lạnh Thành.

Nàng biết hần đang tìm nàng, vận dụng tất những việc có liên quan đến nàng.

Nàng biết hần đang ở gần Lạnh Thành.

Nàng biết hần thực sự rất đáng thương, tuy rằng nàng không thể tưởng tượng ra Sở Cảnh Mộc lúc tội nghiệp sẽ có dáng vẻ

Nàng biết, hần rất đau khổ…….

Nhưng nếu không xa nhau, hần sẽ càng đau khổ hơn.

Nàng giết phụ thân của hần, điều đó với hần mà nói, là cả đời khó quên, đừng nói đến chuyện hần còn tận mắt nhìn thấy.

Nhớ tới những điều này có một sự chua xót và khổ sở không nói nên lời dâng lên trong lòng nàng. Nói vậy cả đời này loại đau khổ chua xót đó sẽ theo nàng như bóng với hình.

Sở Cảnh Mộc……. Hãy quên ta đi!

Hãy quên người đã khiến người yêu đến tận cùng, cũng hận đến tận cùng!

Hãy quên ta, mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp hơn, chúng ta đã không thể quay về tình cảm lúc ban đầu, cũng không thể quay về những hạnh phúc ngày cũ.

Thời gian.....

Chỉ có thể dùng thời gian để chữa lành vết thương.....

Hắn là vị tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, còn nàng là một đào binh.

“Nhưng mà phu nhân, U Thành có động tĩnh lớn như vậy, người không sợ khiến cấp trên kinh động sao!” Ngón tay Hải Nguyệt hướng lên trên chỉ chỉ cau mày.

“Tin tức của U Thành bị phong bế không dễ dàng truyền ra ngoài, Hải Nguyệt, chuyện thương trường Bôn Nguyệt có thể giải quyết nhanh chóng hơn người” Lục Phù nhìn nàng, lòng tràn đầy chua xót cười nói “Hiện tại người có thể dự đoán tương lai của U Thành sẽ xảy ra biến hóa, nhưng người lại xem nhẹ biến hóa của những thành trì chung quanh Lạnh Thành. Hoàng đế mới lên ngôi, thay đổi Thừa tướng, ban hành một loạt cải cách cẩn thận nghiên cứu qua, có rất nhiều điều lệnh trong thương trường rất phóng khoáng, Tương lai vài năm nữa thương trường sẽ có nhiều thay đổi lớn không chỉ riêng U Thành. Đến lúc đó, những biến hóa như vậy sẽ không được xem là những biến đổi lớn, cũng sẽ không làm người khác để ý.”

Lục Phù thản nhiên cười, ý bảo hai thị nữ tránh xa một chút, mới cười nói: “Hải Nguyệt, người còn phải học thêm nhiều.”

“Ta không phải Bôn Nguyệt, Bổng Nguyệt, từ nhỏ ở bên cạnh hầu hạ người, bốn tiểu thư chỉ cảm thấy hứng thú với đạo chích thôi ha ha.....” Nàng cười sang sảng vài tiếng, “Loại chuyện chính trị này ta không có hứng thú.”

“Ánh mắt của Vương gia không tệ, Phụng Quân Úy thật sự là một hoàng đế tốt! Ít nhất hắn hiểu được cách phòng bị chu đáo, hiểu được khuyết điểm của hắn là gì, cũng biết rõ làm sao mang lại an no cho dân chúng. Hải Nguyệt, người biết trong những lệnh được triều đình ban ra, có lợi bao nhiêu cho giới thương nhân không?”

Hải Nguyệt lắc đầu, Lục Phù cười nói: “Mùa hè năm trước, bệnh đậu mùa hoành hành nơi quan ngoại, nạn đói lan tràn. Người Hung Nô vốn binh hùng tướng mạnh bởi vì vụ thiên tai này không chỉ bị tổn thất lương thực, hơn nữa sức chiến đấu của quân đội cũng giảm rất nhiều, lương thảo cung cấp không đồng đều vì vậy triều đình mới thoát khỏi một cuộc chiến loạn. Nếu không có thiên tai này, lúc Lạnh Thành bị náo động, người Hung Nô thừa dịp xua quân tiến vào, Phụng Thiên hoàng triều sẽ không được yên ổn.”

Thiên tai năm ấy giúp triều đình thoát khỏi cảnh binh đao, nhưng không phải mỗi lần đều được may mắn như vậy. Cho nên Phụng Quân Úy mới nóng lòng mở rộng quốc khố để phòng bị thật tốt. Dùng được vài năm, đề phòng khi Hung Nô lớn mạnh trở lại sẽ có nạn binh đao.

Phụng Thiên là nước lớn, nếu bị thương ở gân cốt, muốn khôi phục cũng không nhanh bằng Hung Nô, vì vậy Phụng Quân Úy mới có thể nhanh chóng lựa chọn một con đường.

Làm một hoàng đế. Không biết hắn có thể mang hạnh phúc đến cho tỷ tỷ, nghe nói tháng trước rất nhiều tú nữ đã vào

“Thì ra là vậy!” Hải Nguyệt tỏ vẻ hiểu biết gật đầu, “Thật sự rất phức tạp!”

“Đúng vậy!” Thực phức tạp.....

Có một số người đôi khi thật sự không thể đề cập tư tình và ân oán.

Chỉ có thể nghĩ làm sao thống trị quốc gia thật tốt.

Mà Sở Cảnh Mộc hiện tại thì sao?

Hết lòng hết dạ vì nước, bị nàng tra tấn thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Hắn dường như thờ ơ đối với chính sự xảy ra trong triều, đều toàn tâm toàn ý đi tìm nàng, đó là hận sao?

Lục Phù cười khò, vuốt ve cái bụng nhô cao, dịu dàng nhắm mắt lại, lộ ra một vẻ quyến rũ tuyệt đẹp, khiến gương mặt nhỏ nhắn càng thêm thanh tú dưới ánh mặt trời, làm cho Hải Nguyệt có cảm giác mình đang nhìn thấy một phu nhân khuynh quốc khuynh thành.

Ngã tư đường yên tĩnh chỉ có gió xuân thổi qua mang theo hương cỏ hoa thơm mát. Bỗng nhiên có những bước chân vội vã vang lên, nàng ngẩng đầu nhìn về lo lắng hiện ra trong mắt.

Nhìn thấy hai mẹ con đang đi tới, bước chân hoang mang rối loạn, người mẹ tóc tai rối bời, chỉ dùng một mảnh vải tùy tiện buộc lại, váy màu xám bằng vải bố, mặt trên có rất nhiều mảnh vá, chỗ này một miếng chỗ kia một miếng. Cô gái cũng giống như vậy, sắc mặt vàng vọt, gầy trơ xương, vội vàng đi về phía y quán bên kia.

Giống như một con gió thổi qua, rất nhanh biến mất trước mắt họ, Lục Phù hơi cau mày. U Thành mở y quán, nói thật ra lợi nhuận không cao, tuy rằng người bệnh rất nhiều, nhưng người có tiền xem bệnh cũng rất ít, theo nàng biết y quán Lưu Nguyên lệ phí cũng đắt.

“Hải Nguyệt, ta nghĩ ra biện pháp có thể thay đổi chuyện làm ăn của y quán.”

Bắt đầu từ hôm đó, y quán Thanh Gia liên tiếp ba ngày, toàn bộ chữa bệnh từ thiện, bổ sung thêm quy định, trong một tháng có ba ngày chữa bệnh từ

thiện.

Y quán Lưu Nguyên, hơn ở điểm nó là một cửa hiệu lâu đời, dân trong thành với tư tưởng bảo thủ phần lớn cả đời đến đó khám bệnh, cho nên sự tin tưởng được bồi dưỡng lâu ngày nhất thời khó có thể phá vỡ.

Nhưng, Bọn họ cũng thua một chỗ.

Đó là tiền bạc.

Lục Phù có thể miễn phí chuẩn bệnh cho dân trong thành cả năm, mà họ không thể làm được, muốn so tiền bạc với Dao Quang, không ai có thể sánh bằng.

Chỉ cần có thể chữa bệnh từ thiện, rất nhiều nhóm dân trong thành bởi vì không có tiền, không mua nổi dược liệu đắt giá, sẽ chọn lựa ý quán Thanh gia, lệ phí xem bệnh của y quán cũng rẻ hơn rất nhiều.

Hơn nữa, thủ hạ của Lục Phù có nhiều đại phu, không giống y quán đối diện chỉ có hai người, những lúc cần gấp họ có thể tự mình vào thành đến tận nơi chuẩn bệnh

Không tới một tháng, chuyện làm ăn của y quán cũng bắt đầu khởi sắc.

Tiếp theo, Thanh Gia y quán liên tiếp mở thêm vài cái nữa.

Vô Danh cũng bắt đầu bắt tay vào mở quán rượu và nhà trọ, mang lại sức sống mới mẻ cho U Thành, từ cục diện đáng buồn bắt đầu gọn sóng.

Trong bầu không khí ấm áp của mùa hạ, U Thành bắt đầu trở nên phồn hoa náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 111: Lướt qua nhau

Ngày hè chậm chậm tới gần, từng giọt từng giọt hơi nóng chậm rãi ngưng tụ trên khoảng không của U Thành.

Trong phòng ngược lại rất mát mẻ, bởi vì có khối băng giải nhiệt nên bầu không khí bên trong rất dễ chịu so với ngoài thành.

Lục Phù đứng trước cửa sổ, bụng bảy tháng mà đã lớn kinh người. Hải Nguyệt đùa giỡn nói có thể sinh ba đứa nhỏ. Nàng mỉm cười, đột nhiên cau mày, cảm thấy bụng bị đá một cái. Mặc dù đau nhưng cảm thấy hạnh phúc, vẻ mặt rất sung sướng. Nàng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đáng yêu của đứa nhỏ, cử động mạnh như vậy nhất định là một đứa nhỏ mập mạp.

Gần đây khi nhớ Sở Cảnh Mộc, gần như không còn đau nhói tâm can. Có lẽ còn đứa nhỏ, nàng cảm thấy cuộc sống của mình có ý nghĩa hơn.

Chỉ cần bảo bối này bên người, đời này nàng đã cảm thấy thoả mãn.

Đứa nhỏ, về sau trưởng thành không cần bị cuốn vào thù hận, cũng không phải mang nhiều trách nhiệm và khát vọng trên lưng. Chỉ cần vui vẻ hạnh phúc cả đời là được.

Không cần giống nương, cũng không nên giống phụ thân.

Gần đây nàng dường như có chút lo lắng, không thể nói rõ là lo về điều gì.

Độc trong cơ thể thường xuyên khiến nàng mê hoặc, vốn nghĩ sau khi trải qua một buổi tối không gặp ác mộng, có lẽ sẽ không có chuyện gì, nhưng không tới vài ngày ác mộng bắt đầu trở lại. Từ khi mang thai cho tới nay, vì sợ bất tri bất giác gây hại đến đứa nhỏ, buổi tối khi đi ngủ Lục Phù đều bảo Hải Nguyệt ngủ chung với mình.

Khi đứa nhỏ ngày càng lớn, buổi tối nàng gặp ác mộng ngày càng ít, gần nhất đã nửa tháng không gặp ác mộng.

Nàng cảm giác bất an, sợ cổ độc trên người mình chuyển qua đứa nhỏ. Cổ độc chính là một loại kí thể có thể truyền đi được, vì vậy nàng cảm thấy sợ hãi.

Vì sự bất an này, nàng bảo Vô Danh nhắn tin cho Sở Nguyệt không được làm Tác Lan Châu bị thương, cũng không tra tấn nàng nữa, mọi chuyện chờ đứa nhỏ sinh ra rồi tính. Nàng sợ nếu Tác Lan Châu chết, đứa nhỏ mất theo sẽ khiến nàng không sống nổi.

Lục Phù rất sợ.

Nàng không lo cho mình, nhưng rất lo cho đứa nhỏ. Hiện tại bảo bối trong bụng là tất cả của nàng, không thể sơ suất được.

Vương gia, nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện không may, ta sẽ không sống nổi.

Nàng khát vọng lúc này bên người mình có đôi tay ấm áp kia, chậm rãi vuốt ve đứa nhỏ đang dần dần lớn lên, dịu dàng nói với nàng:

Phù nhi, đừng sợ! Không có việc gì!

Nhưng nàng đã tự tay dứt bỏ tất cả, tự mình khiến bản thân lo lắng không yên.

Lục Phù kiên nghị đứng thẳng, dòng máu kiên ngạo và kiên cường không cho phép nàng để sơ xuất xảy ra cho bảo bối, mặc kệ phải trả bằng bất cứ giá nào, nàng nhất định phải bảo vệ đứa nhỏ.

Tuyệt đối không thể có việc gì Nguyệt đang trên đường đến U Thành, vì phải tránh mạng lưới tình báo ngầm của Sở Cảnh Mộc nên việc đến U Thành gặp chút khó khăn, vì vậy dù lên đường từ tháng tư mãi đến tháng bảy vẫn chưa thấy bóng dáng của Ly Nguyệt.

Có lẽ hần cũng sắp đến.

Lục Phù quay đầu lại, nở nụ cười sâu kín, chậm rãi vịn cửa sổ bước trở về, bởi vì bụng quá lớn khiến động tác của nàng hơi chậm chạp.

Chậm rãi ngồi trên ghế đệm, để hai cái đệm dưới lưng. Nàng thoải mái dựa vào vì hiện tại không thể cử động mạnh.

Hải Nguyệt và Vô Danh bước vào, gần đây hai người đều bận rộn về chuyện khai trương quán rượu và y quán.

"Phu nhân, quan phủ tìm đến gây phiền phức!" Hải Nguyệt không hồn giận, hơi nheo mắt cùng Vô Danh đứng yên một bên, "Phu nhân, Phương Kim Dân là tên khốn nào, tại sao không cho phép chúng ta mở quán rượu và nhà trọ ở U Thành."

Lục Phù nhướng mày, "Vì lý do gì?"

"Hần không nói lý do gì cả, hôm nay quan binh trực tiếp dán giấy niêm phong, không cho phép chúng ta khởi công."

"Muốn đối phó với hắn giống như chúng ta đối phó với tri phủ ở Lạnh Thành hay không?" Hải

Nguyệt cười hắc hắc, mắt lóe lên những tia lạnh lẽo.

Lục Phù liếc nàng cười nói: "Hải Nguyệt, chúng ta không phải thổ phỉ!"

Thủ hạ của nàng dường như rất bạo lực....

Năm đó là Di Nguyệt và T hiện tại là Hải Nguyệt, hơn nữa tất cả đều là nữ.....

"Chết một người thì mọc ra một người khác, năm đó tri phủ của Lạnh Thành bị chết, đó là bởi hắn đáng chết, nhưng tri phủ mới này theo tài liệu người đưa cho ta không có lý do gì phải chết cả. Vô Danh, người đi phủ nha một chuyến, dâng lên thiếp xin diện kiến, ta muốn gặp hắn!"

"Nhưng mà...." Vô Danh liếc bụng nàng, mày đen hơi nhăn lại có vẻ lo lắng, tự hỏi một chút, "Hay chúng ta bảo hắn đến son trang?"

Thân thể của nàng bất tiện, không nên tự mình đi tới phủ nha.

Lục Phù bật cười lắc đầu, "Ở U Thành chúng ta không quyền không thế, chỉ là người làm ăn, sao có bản lĩnh khiến Tri phủ đại nhân tự mình đến son trang được. Đi thôi, ngày mai giữa trưa ta muốn gặp hắn."

Hải Nguyệt và Vô Danh đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng gật đầu.

Nhưng mà....

Vô Danh đưa thiếp xin gặp, bị từ chối, tri phủ phái người nói do công vụ bận rộn, không rảnh gặp bảo họ chờ.

Hải Nguyệt nổi giận xém chút nữa đi san bằng tri phủ. ...

Ngày hôm sau, Lục Phù ra lệnh cho Vô Danh đưa thiếp xin gặp lần nữa, Tri phủ cũng giống như lần trước từ chối không gặp vì công vụ bận rộn.

Một U Thành vừa mới khởi sắc, làm sao có công vụ gì khiến hắn bận rộn như thế.

Lục Phù cười lạnh.

Đêm đó toàn bộ binh lính trên tường thành hôn mê, Tri phủ bị bắt lên tường thành, đứng ngoài trời một đêm.

Giữa trưa Lục Phù lại ra lệnh Vô Danh đưa thiệp tiếp.

Lần này tri phủ nói có rảnh gặp khách.

Sáng ngày thứ tư, có một cỗ kiệu dừng lại ở trước cửa tri phủ, đi theo là mười mấy thị nữ và gia đình. Cỗ kiệu hạ thấp xuống, với sự giúp đỡ của Hải Nguyệt và Tiểu Lan, Lục Phù bước xuống nhìn cửa nha môn cũ kỹ, ánh nắng rực rỡ bảo phủ khiến cả người cảm thấy ấm áp và thoải mái. Nàng cười khẽ.

Vô Danh bám sát phía sau nàng, tất cả người của Minh Nguyệt son trang ở lại bên ngoài chờ. Hải Nguyệt và Hạ Lam đi vào, Vô Danh cũng theo sát phía sau cùng với nhiều quan sai.

Muốn biết một tòa thành như thế nào, chỉ cần quan sát chỗ ngồi trong phủ nha sẽ biết, những lời này thật không sai.

Phủ nha rất cũ kỹ, vách tường có nhiều chỗ sụp xuống, nhưng không được tu sửa. Phủ đệ trong kinh, dù là một chức quan nhỏ, cũng đã lớn lắm rồi, còn có hoa thơm khắp nơi. Nhưng tòa tri phủ này thật sự quá cũ, cũ đến nỗi nàng không cảm thấy nó có một sức sống nào.

Một chỗ có vẻ còn mới, thoáng nhìn qua chỉ biết dấu vết vừa mới được tân trang. Lục Phù hiểu rõ cười cười, một tòa Minh Nguyệt son trang có thể xây mười phủ nha như thế này.

"Dân nữ Minh Nguyệt tham kiến Tri phủ đại nhân!" Lục Phù vì bụng lớn chỉ ý tứ gật đầu coi như hành lễ.

Nếu dân trong thành nhiệt tình đặt cho nàng tên này, nàng cứ việc dùng. Dao Quang và Tô Lục Phù, người nào tiếng tăm cũng vang dội, sợ nói ra sẽ khiến người ta hoảng sợ.

Nàng tỉnh táo đánh giá tri phủ mới trước mắt, hần khoảng chừng trên dưới bốn mươi, vẻ mặt đang hoàng, hai mắt sáng ngời có thần, thoát nhìn có vẻ là người chính trực. Một thân áo quan nhất phẩm, trên áoầm tú màu xanh nhạt có thêu một con điều hầu đang giương cánh muốn bay.

Hải Nguyệt hơi bất mãn hần, khóe môi luôn cong lên châm chọc, còn Vô Danh vẫn giống như trước không có biểu tình gì.

Tri phủ mới nhìn nữ nhân trước mắt thật sâu, thái độ của nàng rất bình thản, nhưng có một đôi mắt đen huyền uyển chuyển như biết nói, linh hoạt như dòng suối mát mùa hạ trong khe núi. Thấu triệt mà thanh tú, dường như có thể nhìn thấu lòng người, nữ tử có ánh mắt như vậy thường thường có một tấm lòng rộng rãi phóng khoáng.

Lúc mắt hần đảo qua Vô Danh, dường như hơi sợ hãi cho nên ánh mắt tối lại một chút. Tri phủ ho nhẹ một tiếng, "Phu nhân khách sáo rồi, mời ngồi!"

Hải Nguyệt đỡ Lục Phù ngồi vào trên ghế bên cạnh, trong chốc lát có một thị nữ mặc quần áo sậm màu dâng trà.

Đại sảnh cổ xưa rất đơn giản, không có vật trang trí dư thừa, có lẽ vì hần chỉ là một quan nhỏ nhất phẩm nên không có nhiều bổng lộc. Không thể vơ vét cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân ở nơi U Thành nghèo khổ này, dĩ nhiên sẽ không có nhiều vật trang trí xa hoa.

"Tri phủ đại nhân có công việc bận rộn, dân nữ còn nhiều lần xin gặp mặt, thật cảm tạ đại nhân có thể bớt thời gian gặp dân nữ." Ý Lục Phù bảo Hải Nguyệt đem cái hộp dâng lên, mỉm cười, "Chỉ một chút lòng thành, đây là lễ vật cảm tạ đại nhân dù bận rộn vẫn dành chút thời gian gặp mặt."

Tri phủ mới hơi do dự sau đó mở hộp ra, vẻ vui mừng xẹt qua đáy mắt nhưng nhanh chóng biến mất. Lục Phù cười lạnh, tính con người quả thật tham lam.

Trong hộp là một đôi ngọc bội kỳ lân, đối với nàng không đáng kể, nhưng với một quan nhỏ tép riu như hần chính là một vật quý hiếm có.

"Không biết phu nhân tìm bản quan có gì chuyện quan trọng?" Điều chỉnh tâm tình thật tốt, tri phủ mới nghiêm trang hỏi, cố gắng che dấu không để lộ tham lam trong mắt lộ ra ngoài, cố gắng làm cho mình thoát nhìn có vẻ chính trực nghiêm nghị.

Lục Phù nghe được tiếng hừ nhẹ của Hải Nguyệt ở bên cạnh.

"Dân nữ là người làm ăn đứng đắn, không biết Tri phủ đại nhân vì sao không cho phép Minh Nguyệt son trang xây dựng quán rượu?" Lục Phù nở nụ cười, nét mặt bình thường làm ra vẻ vô tội, cất tiếng hỏi thật ảm áp.

"Xây dựng quán rượu trong U Thành vốn là một việc làm rất hoang phí, phu nhân vì sao quyết ý phải thành lập quán rượu vậy?" Tri phủ mới nghiêm mặt hỏi.

"Tốn tiền của ai? Tốn công sức của ai? Dường như điều đó không liên quan đến đại nhân đúng không?" Lục Phù cười hỏi lại, tươi cười trong sáng, ánh mắt ngụ ý bảo Vô Danh tiến lên đưa cho hần một quyển sổ nhỏ.

Tri phủ mới dường như đối với Vô Danh cảm thấy e ngại, vai chợt rụt lại, giọng nói cũng trở nên run rẩy: "Người muốn làm gì?"

Một màn kinh hãi đêm qua còn lưu lại trong đầu, hần không thể điều động binh lính bởi vì người nào đó còn nắm mạng sống của người nhà hần trong lòng bàn tay.

"Đại nhân không cần hoảng sợ, dân nữ chỉ muốn đưa đại nhân xem một món đồ." Lục Phù cười, sau khi chờ hần nhận lấy, mới chậm rãi mở miệng nói "Y

quán Lưu Nguyên ghen ghét chuyện y quán Thanh Gia đoạt mối làm ăn của họ, cho nên mới cạnh tranh bằng cách hối lộ đại nhân bảo người ngăn cản công trình xây dựng của Minh Nguyệt sơn trang, ta nói đúng không?"

"Cái này....." Hần kinh ngạc nhìn vật gì đó trên tay, tất cả chuyện tình của họ nàng đã điều tra một cách rõ ràng, thậm chí hẳn nhận số ngân lượng bao nhiêu cũng không sai một chút. Trong lòng Tri phủ cảm thấy lạnh run, lưng đổ mồ hôi lạnh!

Mắt hẳn ngược lên, nhìn về tươi cười tự nhiên trên mặt Lục Phù, dường như có một sự áp bức thật sâu đánh tới khiến hẳn. Nàng rõ ràng chỉ là một nữ tử có thai trôi gã không chặt nhưng lại khiến hẳn hoảng sợ.

Dường như mỗi hành động của hẳn đều rõ ràng trong mắt người khác.

Mặc dù là mùa hè, nhưng hẳn có cảm giác nhiệt độ chung quanh đột nhiên giảm xuống giống như đang trời đông giá rét.

"Cho dù như vậy thì sao? Người có thể làm gì được ta?" Sau khi ổn định tinh thần, hẳn nổi giận.

"Đại nhân, người có biết quan nhất phẩm và thất phẩm khác nhau chỗ nào không?" Lục Phù nhìn sắc mặt không tốt của hẳn. Mặc dù vẫn cười như cũ, nhưng giờ phút này nàng có sự khôn khéo của người làm ăn và sự âm hiểm của người làm quan.

Chiến tranh tâm lý, luôn luôn là sở trường của nàng!

Nàng là một người giỏi về âm mưu và đàm phán.

"Phu nhân muốn nói gì?" Tri phủ tức giận hỏi, nghe được trong giọng nói của nàng có ý châm chọc, nơi này là phủ đệ của hẳn, là địa bàn của hẳn, nhưng dường như nàng không hề để vào mắt. Người của hẳn ở bên ngoài tràn ngập đình viện, mà hẳn ở trong này giống như một người bị cứng họng, mà nàng chỉ là một dân nữ làm sao không khiến hẳn giận dữ cho được.

"Quan nhất phẩm và quan thất phẩm, có đôi khi quan nhất phẩm cũng trở thành quan thất phẩm. Nhưng mà những người ngồi lên địa vị cao, thường thường họ đều có tầm nhìn xa. Phương đại nhân người làm quan mười mấy năm cũng chỉ là một quan thất phẩm bị đày ải đến U Thành xa xôi hẻo lánh này, chưa từng nghĩ qua nguyên nhân sao? Không lẽ người không nghĩ lúc còn sống có thể bước lên cao hơn một bước?" Lục Phù cười trong trẻo, ánh mắt theo dõi nét mặt của hẳn.

Lúc đàm phán, nhất định phải biết tùy từng đối tượng vật gì là quan trọng nhất với họ.

"Cuối cùng phu nhân muốn nói gì?" Tri phủ mới có điểm then quá thành giận, bị nàng một chân đá trúng huyết chết, sắc mặt đỏ ửng.

Hắn cảm giác giống như mình đang bị nàng nắm trong lòng bàn tay, tùy ý muốn vo tròn vo méo như thế nào cũng được.

"Phương đại nhân, vận tải đường thủy của Dao Quang ở Lạnh Thành muốn đả thông những kênh đào chung quanh Lạnh Thành, tương lai U Thành nhất định sẽ trở thành con đường quan trọng nối liền Lạnh Thành và Đồng Quan. Viễn cảnh không thể lường được, đại nhân, công văn của triều đình sắp đến tay người. Hoàng đế mới lên ngôi, cực lực muốn phát triển buôn bán. Người tại sao chấp nhất một món lợi nhỏ nhất thời mà không thấy món lợi lớn trong tương lai? U Thành luôn bị phong bế, vị trí xa xôi, giao thông không tiện lợi, thành trì hoang vắng. Nếu ở nhiệm kỳ của người, nơi này biến thành một tòa thành danh tiếng giống như Lạnh Thành, có thể khiến U Thành phồn hoa hơn, người nói công lao này lúc đó chẳng phải của người sao? Đến lúc đó người đã có thể không phải chỉ là một quan thất phẩm đơn giản như vậy, không phải sao?" Lục Phù chậm rãi phân tích tình thế với hẳn, người làm quan ngoài chuyện nghĩ đến hối lộ, không hiểu rõ tình thế, đặc biệt là những người làm quan mười mấy năm trong một triều đình lụi bại. Cho dù người đó chính trực mấy thì cũng từ từ trở nên hám danh hám lợi mà thôi.

"Người....." Tri phủ bán tín bán nghi nhìn về mặt bình tĩnh đang tươi cười của nàng, lòng hơi dao động.

"Đại nhân, nếu muốn U Thành phát triển nhanh chóng, còn ai có năng lực hơn Minh Nguyệt sơn trang, đúng không?"

"Người vừa nói chính là sự thực? Sau này U Thành thật sẽ trở nên phồn vinh hơn sao?" Tri phủ dường như rất quan tâm vấn đề này, giọng nói mang theo vẻ chờ mong.

Hoàng đế mới lên ngôi, khắp nơi tràn ngập không khí mới, nếu có thể làm nên chiến công nhanh chóng, đó thật sự là cơ hội thăng quan tốt nên hẳn không thể bỏ qua.

"Dĩ nhiên!" Lục Phù gật đầu cách khẳng định.

"Phu nhân nói, người có thể khiến U Thành trở nên phồn hoa sao?"

"Việc này còn tùy vào sự hợp tác của Tri phủ đại nhân." Lục Phù chắc chắn lưỡi, mỉm cười.

Bên ngoài phủ, ánh mặt trời sáng lạn tuy hơi chói mắt nhưng ấm áp. Hải Nguyệt và Tiểu Lan chậm rãi đi Lục Phù đi ra, vài thị nữ nhìn thấy họ bước tới đón, cổ kiệu cũng được hạ thấp xuống.

Lục Phù nghĩ nghĩ sau đó quay đầu lại nói "Vô Danh, hiện tại người nên đi nhìn quán rượu bên kia một chút, có Hải Nguyệt trở về với ta là được rồi."

Vô Danh liếc Hải Nguyệt gật đầu, lo lắng nhìn thân thể của nàng, mặc dù học không được thái độ dịu dàng nhưng cũng không dẫu được về quan tâm

trong ánh mắt, gần giữa trưa có lẽ nàng cũng mệt mỏi.

"Hải Nguyệt, cẩn thận một chút!" Hân dặn dò một tiếng rồi nhảy lên ngựa chạy như bay.

"Phu nhân, Vô Danh giống như....."

Nàng còn chưa nói xong đã thấy Lục Phù liếc mắt cảnh cáo vì vậy buộc phải nuốt câu kể tiếp vào bụng, lòng Hải Nguyệt cảm thấy lạnh lạnh, ngoan ngoãn không nhắc nữa.

Lục Phù lên kiệu, thở phào nhẹ nhõm.

Sao nàng không biết tâm sự của Vô Danh, nhưng đã thành thói quen giả vờ như không biết. Nếu trong lòng biết không thể nào thì không nên cho hân hi vọng.

Tình ngang trái nàng đã đeo trên lưng quá nặng nề khiến thân hình nhỏ xinh gần như không chịu nổi những món nợ ân tình đó.

Từ xưa tình cũng giống như vô tình, có đôi khi vô tình tuy rằng có vẻ tàn nhẫn, nhưng đó cũng là phương pháp bảo vệ mình tốt nhất. Nàng đã vô tình nhiều năm cần gì phải sợ thêm lần nữa?

Mặt trời đã khuất, cỗ kiệu chậm rãi đi về hướng Minh Nguyệt sơn trang. Bởi vì Lục Phù đang mang thai, Hải Nguyệt căn dặn người khiêng kiệu đi chậm một chút, còn nàng bám sát bên trái.

"Đứng lại!" Bỗng nhiên có một tiếng kêu vang lên, có một nữ tử tay cầm trường tiên nổi giận dưng dưng chặn ngang kiệu của Lục Phù.

Mặt trời đã khuất, nữ tử một thân tơ lụa màu đỏ rực như lửa, là vài lụa hiếm thấy ở U Thành, từ đó có thể nhìn ra nàng ta là một tiểu thư của gia đình giàu có, danh giá trong thành. Dáng vẻ kiều diễm như hoa, trên gương mặt trẻ trung là một sự đanh đá chua ngoa vì được nuông chiều, mất hạnh như lửa nhìn chăm chăm cỗ kiệu của Lục Phù.

Tại ngã tư đường nhỏ, cỗ kiệu bị chặn lại không thể đi tiếp tục, vì để bảo đảm an toàn, Hải Nguyệt bảo nhóm người khiêng kiệu đặt kiệu xuống. Gương mặt không hề giận cười lạnh "Lưu đại tiểu thư người đang làm gì vậy?"

Đại tiểu thư nóng nảy này đã đến y quán gây phiền phức vài lần, nàng cũng nhận nhiều lần rồi.

Đại tiểu thư của y quán Lưu Nguyên, có tiếng được nuông chiều, ý vào nhà nàng là hộ giàu có trong thành, từ nhỏ tính tình ngang ngược. Bởi vì y quán Thanh Gia khai trương chỉ ngắn ngủi vài tháng, chuyện làm ăn của Lưu Gia từ từ trở nên ế ẩm. Vì vậy vị đại tiểu thư này thường xuyên đến y quán cố tình gây sự. Hải Nguyệt và Vô Danh không nói lại chuyện này vì tránh làm Lục Phù phiền lòng, không nghĩ tới lần này nàng ta dám cả gan chặn kiệu của Lục Phù.

"Làm gì à? Ta muốn nhìn xem dáng vẻ của Minh Nguyệt phu nhân trong lời đồn là như thế nào? Hừ." Nàng quyết liệt nói xong, hừ lớn một tiếng, trường tiên trong tay quơ một vòng trong không trung, những tua nhỏ rít lên trong không khí.

"Lưu Thanh, tại U Thành không phải ai người cũng có thể ăn hiếp, nếu không sợ những lời nói dọa người, ta khuyên ngươi sớm trở về nhà đi, tính tình của bốn tiểu thư đây không được tốt lắm!"

Hải Nguyệt nheo mắt lại, nàng ghét nhất bị người ta cố tình gây sự. Hơn nữa nàng và Tuyết Nguyệt phụ trách mạng lưới tình báo, nói theo nàng chính là chờ lúc đêm tối đi ăn trộm, không giống Di Nguyệt và Sở Nguyệt lăn lộn trong thương trường nhiều năm có thể nói chuyện một cách khéo léo đưa đẩy. Những người nàng không ưa sẽ không bao giờ nề tình đâu.

Lưu Thanh là một thiên kim tiểu thư, sao chịu được những lời lẽ sắc bén như vậy, đặc biệt là khóe môi châm chọc mỉa mai của Hải Nguyệt, nhất thời lửa giận dâng lên trong lòng, trường tiên da hổ thật dài trong tay vụt đánh tới. Nàng là người có võ công, hơn nữa nhà lại giàu có, rất ít người trong thành dám trêu chọc nàng. Nhưng lần này, nàng nhìn lầm rồi.

Hải Nguyệt của Phù Dung Các tuy rằng võ công kém nhất, nhưng để đối phó với một cô gái chanh chua võ công mèo quào này thì là một cao thủ không thể nghi ngờ. Trường tiên vụt tới khiến vài người khiêng kiệu né sang một bên tránh xa cỗ kiệu. Khi roi đang lơ lửng giữa không trung, ba con dao nhỏ từ tay áo của Hải Nguyệt bay ra...

Ba tiếng bụp vang lên

Roi bị cắt mảnh ba khúc.

Đại tiểu thư hung dữ hét to một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất, nhặt ba khúc roi da lên, tuy rằng đó là vật hiếm có, nhưng Hải Nguyệt đã sớm nhìn ra, mỗi khi nhìn thấy nàng ta luôn giơ roi ra, không thể nói là nàng cố ý được. Nghe Lưu Thanh hét chói tai, mặt nhăn nhó, nàng nở nụ cười xấu xa.

"Ngươi....." mắt Lưu Thanh đỏ ửng, từ nhỏ tới lớn chưa từng chịu thất bại và nhục nhã như vậy, một lần nữa hét chói tai chạy vụt tới.

Lúc này, rèm cửa cỗ kiệu hơi lay động, bốn thị nữ chạy nhanh tới cẩn thận giúp Lục Phù, Hải Nguyệt cũng đến gần bên, không còn cười ác ý nữa.

chính là Minh Nguyệt phu nhân?" Lưu Thanh oán hận nhìn Lục Phù chăm chú, thấy vẻ mặt bình thường của nàng, mỉa mai cười lạnh. Lưu Thanh còn

tưởng rằng đó là người ba đầu sáu tay gì đó? Chỉ bất quá như vậy, trên đường tùy tiện quơ tay một cái cũng được một đám nữ nhân như thế.

Nhưng nữ nhân này giành nhiều mối làm ăn của y quán Lư Nguyên, nàng tức giận nhìn Lục Phù chăm chăm.

Lục Phù cười nhẹ, bốn người thị nữ đứng phía sau nàng, còn Hải Nguyệt đứng bên cạnh, năm người đều là nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, càng khiến vẻ mặt bình thường của nàng mềm mại như nước. Nhưng không hề kém cỏi, nàng đặc biệt toát ra vẻ lịch sự tao nhã và quyền rũ, như bông hoa nhỏ nơi đầu tường sau con mưa. Không dựa vào vẻ bên ngoài, mà nội lực toát ra từ bên trong, khiến tất cả nhan sắc xung quanh đều thất sắc.

Giống như những vì sao vây quanh mặt trăng tỏa ánh sáng tao nhã mê người, mà nét phong tình như vậy lại tỏa ra từ trên người của một nữ tử không thể gọi là xinh đẹp, không khỏi làm cho người khác có chút kinh ngạc ngoài ý muốn.

"Đúng, ta chính là Minh Nguyệt! Không biết Lư tiểu thư gần đây có chuyện gì không?" Lục Phù cười dịu dàng, đôi mắt trong trẻo tràn ngập ý xuân.

Lư Thanh trừng mắt nhìn Lục Phù, nàng có chuyện gì chứ, vì từ nhỏ lòng hành ngang ngược đã quen, nay nhìn thấy có người giành chuyện làm ăn của y quán cảm thấy không phục muốn dạy dỗ một phen, nhưng kết quả ngược lại bị Hải Nguyệt hủy đi cây roi yêu thích của mình, đúng là tiền mất tật mang. Lư Thanh oán hận nhìn các nàng chăm chăm, tuy rằng nàng được nuông chiều nhưng cũng biết xem tình hình, nhìn võ công của Hải Nguyệt nàng sao dám tự tìm phiền phức?

"Lư tiểu thư, hi vọng ngươi trở về nói với lệnh tôn, không cần giờ thủ đoạn sau lưng, nếu không ta sẽ khiến cho Lư gia của các ngươi gặp thảm cảnh tại U Thành!" Lục Phù cười âm áp, thân nhiên nói ra lời cảnh cáo. Nàng chỉ dùng gây ông đập lưng ông, có thể đùa giỡn bày mưu đồ với người khác, có thể đùa giỡn dùng thủ đoạn nhỏ. Nhưng nếu một khi có người sử dụng đòn ám muội, nàng sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

"Người?"

Bỗng nhiên sắc mặt của Lục Phù có biến đổi lớn... .Đôi mắt đen láy mờ to không thể tin được... Xoay người thật nhanh... nhưng vì xoay lại quá nhanh... .cả thân người lao đảo, những thị nữ bên cạnh không kịp đỡ, vì vậy mềm nhũn ngã xuống, may mắn Hải Nguyệt tay mắt lanh lẹ đỡ nàng kịp thời.

"Phu nhân, sao vậy?" Rất ít khi thấy nàng như thế khiến Hải Nguyệt luống cuống tay chân. ...

Lư Thanh cũng không hiểu nhìn nàng, tiếp theo có một tiếng rên đau đớn.

"Phu nhân!" Hải Nguyệt kinh hãi, hướng về phía một thị nữ hô to "Nhanh lên! Đến y quán gọi đại phu! Nói phu nhân sắp sinh!"

Thị nữ hoảng mang rối loạn vội vã chạy về hướng y quán.

"A..." Rõ ràng là đau đến nổi đỏ mồ hôi lạnh, mặt của Lục Phù trở nên tái nhợt cắn chặt môi dưới, nói không ra tiếng, cho đến khi nhin không được rên rĩ...

"Hải Nguyệt...Nhanh lên...Trở về...Không cần...". Còn chưa nói xong... cảm thấy đau muốn ngắt đi, gương mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh...Đám thị nữ bao quanh, ngay cả Lư Thanh cũng chạy tới, dù nàng là một nữ tử hay sinh sự, nhưng bản tính cũng không phải xấu lắm.

Cách đó không xa, có một dáng người cao lớn dưới ánh nắng ấm áp, một thân trường bào màu xám, tóc tung bay, bóng dáng tuấn lãng toát ra một vẻ phóng khoáng không kiềm chế...

Mặt của hắn lạnh lẽo vô tình, trên môi nở nụ cười tàn nhẫn.. .Dường như đang đợi người, đứng đó nhìn Hải Nguyệt đang hỗn loạn bên kia làm như không thấy. Hơn nữa đám thị nữ bao quanh Lục Phù, hắn cũng không thấy gì, giống như nhìn thấy một chuyện lộn xộn bình thường, cười lạnh. ...

Máu của Lục Phù nhuộm đỏ mặt đất... Hắn nhìn không thấy

Hắn dường như theo phản xạ tránh né, nàng không phải là đoá Phù Dung nghiêng nước nghiêng thành, mà là một đoá hoa nhỏ bình thân như nước, cho dù nhìn thấy, cũng không nhất định nhận ra được.

"Nhanh lên đưa nàng trở về, gọi bà mẹ, bằng không mẫu tử không giữ được!" Lư Thanh thấy máu nàng chảy trên mặt đất, cũng luống cuống, nhưng dù sao xuất thân là một đại phu, chạy nhanh tới can ngăn Hải Nguyệt.

Hải Nguyệt thoát ra khỏi sự kinh hãi phản ứng lại, vài người ba chân bốn cẳng nâng Lục Phù lên kiệu. Người khiêng kiệu nâng kiệu chạy như bay về hướng sơn trang. Lư Thanh cũng vội vàng bám sát phía sau, gương mặt nhỏ nhắn được nuông chiều muốn khóc, đây là lần đầu tiên nàng hối hận vì sự tùy hứng của mình.

"Nếu phu nhân nhà ta có gì không hay xảy ra, ta chém người cho chó ăn!" mắt Hải Nguyệt đỏ ửng, nhìn dấu máu chảy ra từ cổ kiệu hung hăng nắm vạt áo Lư Thanh hét lớn..

"Ta...."

Cổ kiệu vội vàng lướt qua người nam tử...Hắn chỉ cau mày nhìn máu tươi chảy ra không ngừng mặt không chút đổi sắc.

Bỗng nhiên...

Mắt hấn co rút lại.Có một mùi hương từ cổ kiệu thổi qua mũi hấn, mảy rậm nhướn lên thật sâu, cẩn thận lắng nghe, kết quả chỉ ngửi được từng đợt máu tươi nồng nặc.

Trên mặt đất chỗ cổ kiệu đi qua để lại vết máu thật dài.Uốn lượn.

Khỏe môi tàn nhẫn có chút phiền não... Trong chốc lát có hai nam tử cao lớn cười ngửa từ bên kia chạy tới...

Nam tử lạnh lùng nhìn quét qua liếc họ một cái, hừ một tiếng thật lớn, xoay người nhảy lên ng❖a, rời khỏi U Thành.

Hấn nhất định không biết, hấn từng ở gần nàng như thế, nhất định không biết, hấn coi thường vết máu kia, là máu của nữ nhân hấn yêu thương nhất. Là người hấn từng nâng trong lòng bàn tay, đặt vào tim, lại không thêm nhìn máu của bảo bối mình.

Rất nhiều năm sau, biết được chuyện này, hấn chưa từng hối hận về sự tàn nhẫn của mình nhiều như thế, nếu quan tâm nhiều một chút và cẩn thận nhiều một chút thì mọi chuyện đã khác đi.

Có lẽ, hấn và nàng trong lúc đó.Tất cả đều trở nên không giống như bây giờ.

Nhưng trên thế giới này vĩnh viễn không có chữ nếu.

Số mạng thường rất kỳ lạ, khi mọi người mong chờ nó thì chỉ cần một cái xoay người. ... Vận

mệnh gặp thoáng qua. Vẫn là sai lầm khiến cho hai người ngày càng xa nhau hơn.

Vết máu kia, giống như là một khóa tình, nam nhân và nữ nhân.Vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi chiếc khóa tình đó. ...

Vì vậy.

Cũng chỉ là cần một cái xoay người, nhưng là đã bỏ lỡ.

Có rất nhiều thời điểm, những chuyện tiếc nuối đều do một tay chúng ta mà nên.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 112: Sinh nở

Lục Phù sinh non, Hải Nguyệt lo lắng vội vàng gọi Vô Danh trở về gấp.

Tất cả thầy thuốc của y quán và bốn bà mụ chạy đến, sắc mặt mọi người đều kích động và nóng lòng vô cùng!

Ngoài phòng, những tiếng rên rỉ thê lương từ bên trong truyền ra, nghe thấy khiến mắt Hải Nguyệt đỏ ửng, nghe được tiếng nước mắt rơi và lòng bàn tay Vô Danh đỏ mồ hôi lạnh đầm đìa, trong mắt không còn vẻ lạnh lùng vô cảm, trái lại hấn đang lo lắng gần như hoảng loạn.

Trời đang vào mùa thu, nóng bức khiến người mất kiên nhẫn, như sắt thép đè nặng trong lòng họ, có cảm giác hít thở không được.

Mắt Hải Nguyệt đỏ ửng, nôn nóng không ngừng đi đi lại lại trong đình viện, tới tới lui lui, ngực như đông cứng, trong lòng không yên. Lưu Thanh ngồi bên cạnh, chỉ yên lặng khóc.

"Hải Nguyệt cô nương." Một thầy thuốc trung niên vội vàng đi ra, trán đỏ mồ hôi lạnh, vì sợ hãi nên bước chân hơi loạn choạng.

Nhìn thấy cảnh đó khiến Vô Danh có cảm giác bất an.

"Phu nhân sinh khó."

"Cái gì?" Hải Nguyệt thét chói tai, vô cùng hoảng hốt:

"Vì sao lại như vậy?"

Sinh non không kể, còn sinh khó? Trong lòng họ cuống lên, nghe bên trong truyền ra những tiếng thét chói tai, Hải Nguyệt càng cuống quýt, không tự chủ nắm chặt tay Vô Danh.

"Làm sao bây giờ?...Đều tại ta..." Hải Nguyệt khóc nức nở, siết tay dường như muốn tìm sức mạnh từ lòng bàn tay hần.

Vô Danh hơi cau mày, không gỡ tay nàng ra, bởi vì hần cũng cần lực từ bàn tay người khác để xoa tan nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Không thể có chuyện gì...Tuyệt đối không thể có chuyện. Hần không muốn đối mặt với nỗi đau mất đi Nguyệt Lam một lần nữa.

"Hải Nguyệt cô nương...Có lẽ chỉ có thể giữ lại một người...." Thầy thuốc khó xử nói, trong mắt hơi ửng đỏ, "Nhưng mà, phu nhân luôn miệng bảo phải giữ lại đứa nhỏ...Chính là tình trạng của nàng rất nguy cấp, nếu thật sự bảo vệ đứa nhỏ, chỉ sợ phu nhân....."

Hần không thể nói tiếp, những lời nói nghẹn nơi cổ họng....

Hải Nguyệt và Vô Danh cùng cầm tay hần, bầu không khí trở nên lạnh như băng giống như trời đông giá rét. Hải Nguyệt gào khóc, gương mặt nhỏ nhắn gần như ngây dại, hồi tưởng lại....

Lục Phù đứng trước cửa sổ, dịu dàng vuốt ve đứa nhỏ trong bụng, dưới ánh nến từng mũi kim may áo cho con, bởi vì có đứa nhỏ này, nàng mới có thể kiêu ngạo mà tiếp tục sống.....

Nếu không có.....

Nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng...

"Giữ mạng phu nhân!"

"Giữ mạng đứa nhỏ!"

Hải Nguyệt và Vô Danh gần như đồng thời nói ra miệng khiến thầy thuốc ngẩn người, do dự không biết nên làm gì mới phải, tiếng rên của Lục Phù từng đợt từng đợt từ bên trong truyền ra.

"Ngẩn người Nhanh lên! Nghe theo ta, dốc hết sức bảo vệ đứa nhỏ!" Vô Danh giống như đang gào thét. Thầy thuốc nhìn nhìn Hải Nguyệt, lo lắng chạy vào trong.

"Vô Danh người...." Hần không phải thích Lục Phù sao? Vì sao bảo vệ đứa nhỏ mà không giữ Lục Phù, nói như vậy, Lục Phù có thể sẽ chết....

"Thầy thuốc so với đứa nhỏ cần phải có ý chí kiên cường! Nếu không có đứa nhỏ, người nghĩ rằng phu nhân còn có thể là phu nhân sao?" Vô Danh nhìn Hải Nguyệt một cách kiên định, cầm tay nàng thật chặt, nếu không phải đang lo lắng Hải Nguyệt sẽ phát hiện bàn tay luôn run rẩy không phải tay mình mà là tay Vô Danh.

Mặt trời đã khuất, sự bất an phủ lấy mọi người, bóng cây bên cạnh lay động giống như không còn sự sống, trong đình viện chỉ nghe tiếng khóc nức nở, và tiếng thét chói tai của Lục Phù từ bên trong truyền ra.

Trong phòng khung cảnh rất hỗn loạn.

"Phu nhân...Dừng sức một chút!" Hai bà mẹ có kinh nghiệm phong phú mặt đầy mồ hôi....Thầy thuốc bên cạnh giúp ổn định nhịp tim và duy trì tâm trí của nàng.

Mặt Lục Phù trắng bệch khiến người sợ hãi. Những cơn đau bụng truyền đến, giống như xé rách, khóe mắt nàng hơi ngấn lệ.

"Bảo vệ con của ta!" Trong cơn đau bụng, nàng biết tình trạng của mình rất nguy hiểm, nhưng chỉ biết phải bảo vệ đứa nhỏ, nàng tình nguyện dùng tính mạng của mình để đánh đổi.

"Vương gia...."

Trong cơn mơ màng trong đầu hiện ra gương mặt anh tuấn sáng lạn.... Hần có một ánh mắt

kiên định, một đôi tay mạnh mẽ nhất trên đời, có thể mang những ngày hạnh phúc đến cho mọi người. Có thể nắm chặt tay nàng, ấm áp như nước...

Dường như có một đôi mắt ấm áp đang nhìn nàng chăm chú giống như muốn hút lấy linh hồn nàng...

Trong lòng hoảng hốt, nàng nghĩ tới mùa thu năm ấy ở Tây Sương đùa giỡn nước, mặt hần đen lại nghiêm mặt quát lớn.

Khi biết được thân phận của nàng, phần nộ và hứa hẹn....

Ở trong Tây Sương của Vương phủ làm bạn. Nuông chiều dung túng.

Ở Biệt viện, mặt dính bột mì, dáng người cao lớn trong phòng bếp chật hẹp vì nàng bắt đầu đi làm bánh Đoàn viên.

Trên vách núi đen hần vẫn không buông tay cố chấp và quyết liệt dùng thân thể bảo vệ cho nàng.

Cho đến khi lâm vào tình cảnh yêu hận giằng co.....

Vĩnh viễn đều là ánh mắt thuộc về nàng, yêu và hận đều ản ản như vậy!

Nàng hi vọng, trong giờ phút này, hẳn có thể nắm chặt tay nàng, bảo vệ nàng, bảo vệ bảo bối của hai người, an ủi nàng bảo bối sẽ không có chuyện gì.

"Vương gia....Đau quá...." Lục Phù thì thào tự nói, gân xanh nổi lên trên lưng bàn tay gầy gò "Phù Nhi....Đau quá...."

Phía Bắc của U Thành, không khí thật ẩm áp, Sở Cảnh Mộc gần như kiệt sức mệt lả dựa vào thân cây nghỉ ngơi, đột nhiên bùng tỉnh, đôi mắt sâu thẳm mở ra. Sờ sờ trán, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Hắn và Tiểu Nhạc lén lút bám sát theo Ly Nguyệt đến U Thành, tới Thành Bắc thì không thấy bóng dáng của Ly Nguyệt đâu nữa. Thủ hạ của Dao Quang là Di Nguyệt, Sở Nguyệt, Nguyệt... Có lẽ vì Ly Nguyệt từng uy hiếp hắn, vì vậy hắn cố ý muốn đích thân theo dõi. Hắn biết, trong số họ khẳng định sẽ có người liên hệ với Lục Phù.

Tiểu Nhạc thấy hắn thật mệt mỏi, bảo nên nghỉ ngơi một lát, còn mình đi trước tìm hiểu.

Mờ mịt nhìn lướt qua vẻ hoang vắng của U Thành, sự bất an chậm rãi dâng lên.

"Phù nhi...." Sở Cảnh Mộc có cảm giác như nghe được tiếng gọi đau đớn của Phù Nhi.....

Nhất định Phù Nhi đã xảy ra chuyện, nếu không hắn sẽ không cảm thấy bất an như vậy... Từng

con kinh hoàng bùng nổ tận đáy lòng như nham thạch nóng chảy, phun ra chung quanh, nhưng hắn không thể ngại ngần.

Đau lòng, không có một giây phút nào ngừng tra tấn hắn.

Nhớ lại khi nàng ở Tây Sương của vương phủ nói cười vui vẻ, nhớ khi nàng tại Biệt viện thâm tình dịu dàng, nhớ trên vách núi đen ôm chặt lấy hắn cam nguyện cùng nhau xuống suối vàng.

Mỗi câu nàng nói qua đều khiến Sở Cảnh Mộc đau lòng, mỗi ánh mắt của nàng đều làm cho Sở Cảnh Mộc tan nát cõi lòng. Nụ cười ẩm áp, sự bình tĩnh khi nói chuyện, Lục Phù nghịch ngợm, Lục Phù dịu dàng, hay Lục Phù hoạt bát giảo hoạt, hắn dường như còn chưa khám phá ra nhiều đáng vẻ của Lục Phù, nàng đã không còn ở bên người hắn.

Hắn chưa từng biết, tưởng nhớ cũng có thể khiến con người trở nên điên cuồng.

Mọi vật trên thế gian, đều kém một nụ cười tươi của nàng. Ở trong lòng Sở Cảnh Mộc, loại đau khổ này so với xuyên tim khắc cốt càng khó chịu hơn nhiều.

Từ lúc chào đời cho tới nay ở trên chiến trường chịu không vết thương, cũng không bằng nỗi đau khi Lục Phù rời khỏi khiến Sở Cảnh Mộc cảm thấy rất đau khổ và tuyệt vọng. Hắn không quên được nàng giết cha mình, cũng giống như vậy, càng không thể chịu nổi sự tuyệt vọng và đau khổ khi Lục Phù không còn bên người, không ở nơi hắn có thể chạm đến.

Sự kinh hãi từ đâu ập tới, ở trong đầu gào thét khiến trái tim hắn đau đớn có cảm giác giống như mất đi khả năng hô hấp.

Trong lòng có một tảng đá ngàn cân đè nặng, khiến vết thương càng thêm sâu máu chảy càng nhiều.

Trái tim đau chết lặng, thân hình giống như hóa đá.

Nỗi bất an chậm rãi lan rộng, như ác ma dưới đáy lòng rít gào, hắn biết nhất định Phù Nhi của hắn đã xảy ra chuyện.

"Phù nhi...Rốt cuộc là như thế nào vậy?"

Trái tim bị áp lực bắt đầu kích thích trí nhớ của hắn, từ chỗ sâu nhất thét gào đòi được giải phóng.

Hắn hiểu rõ năng lực của Lục Phù, tuyệt đối sẽ không để tánh mạng của mình gặp nguy hiểm, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Có thể khiến hắn bất an như thế.

Lấy tóc đen trong ngực ra, do Dao Quang phụ nhân đưa tới, lạnh lùng bỏ lại một câu, nếu hắn còn dám phá đám chuyện làm ăn của vận tải đường thủy Dao Quang, lần sau đưa tới chính là đầu người của Tô Lục Phù.

Sở Cảnh Mộc thật sự sợ hãi! Bởi vì hắn nhận được, đó là tóc của Lục Phù. Hắn không chỉ một lần quyến luyến mái tóc đen mềm mại như tơ đó. Lục Phù đặc biệt yêu quý mái tóc của mình. Hắn có thể tưởng tượng khi tóc đen bị cắt đứt lòng nàng đau khổ cỡ nào.

Dù cho hắn dùng tất cả thủ đoạn, vẫn không điều tra ra, nàng đang ở chỗ nào, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian này

"Không rời khỏi, Phù Nhi sẽ không rời khỏi!"

Lời thề còn quanh quẩn đầu đây, không mất một chữ.

Nếu luyến tiếc, vì sao phải rời khỏi? Phù Nhi, ta tình nguyện tra tấn bản thân mình, cũng muốn giữ người bên người, ít ra lúc nào ta cũng có thể nhìn thấy người.

Nghe không được giọng nói của người, nhìn không thấy vẻ tươi cười của người, đối với Sở Cảnh Mộc ta là một sự tra tấn ghi lòng tạc dạ!

Hắn nhất định phải làm một điều gì đó, nếu không cảm thấy ngực mình bồn chồn không yên, lo lắng giống như có một ngọn lửa cháy bùng trong lồng ngực.

May mắn Tiểu Nhạc đã trở lại.

"Gia. Ta vừa mới tìm hiểu qua, hình như hắn đi về hướng Đồng Quan." Tiểu Nhạc cung kính bẩm báo.

"Đi!"

Sở Cảnh Mộc quát lên một tiếng, xoay người lên ngựa, Tiểu Nhạc cũng lên ngựa, nhú mào, do dự một lát, nói: "Vương gia, Vô Danh là người Hung Nô, có thể hắn mang theo vương phi đến Hung Nô, tạm thời tránh né sự chú ý của người khác, nếu không vì sao chúng ta tìm người lâu như vậy một chút tin tức cũng không có!"

Tay của Sở Cảnh Mộc đang cầm dây cương hơi run rẩy vài giây.

Bằng sự khôn khéo của Sở Cảnh Mộc, theo lý hắn nên nhanh chóng phủ nhận, điều kiện tiên quyết là lòng hắn phải thật sự bình tĩnh, nhưng trong giờ phút này, lòng của hắn đã gần như rối loạn.

Sự lo lắng bất an chợt nảy sinh khiến trong lòng hắn hỗn loạn như toà.

Sở Cảnh Mộc khôn ngoan cả đời lại làm ra một phán đoán sai lầm, vì vậy đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất tìm được Lục Phù.

Hắn không biết, Lục Phù đang ở tại Thành Nam của U Thành

Sinh khó.

Trong phòng Lục Phù đau một ngày một đêm, ngất xỉu vô số lần, nhưng đứa nhỏ vẫn còn chưa ra đời.

Từ giữa trưa hôm qua cho tới giữa trưa hôm nay, mọi người không hề chớp mắt, ngay cả Lưu Thanh cũng không dám về nhà ngủ, ngơ ngác ngồi bên ngoài chờ tin tức.

Tiếng rên đau đớn khiến các nàng đang đợi ngoài cửa cảm thấy lo lắng, cuối cùng âm thanh bên trong trở nên khàn khàn truyền ra nghe không rõ lắm.

Đôi mắt Hải Nguyệt sưng đỏ như hai quả đào, nếu không có Vô Danh ngăn cản, nàng đã sớm xé Lưu Thanh ra thành từng mảnh.

Vào lúc giữa trưa Ly Nguyệt từ Đồng Quan trên đường tới U Thành, thật vất vả mới thoát khỏi Sở Cảnh Mộc và Tiểu Nhạc. Lúc hắn tới, thầy thuốc chuẩn bị đi ra nói với Hải Nguyệt, phải mổ bụng Lục Phù để giữ lấy đứa nhỏ, còn mạng sống của người lớn không thể bảo đảm.

Nghe những lời này, bóng dáng kiên nghị của Vô Danh giống như lá thu trong cơn gió mạnh, rơi rụng xuống đất. Còn chân của Hải Nguyệt chợt mềm nhũn ngã ngồi trên bậc thang.

"Ngu ngốc!" Từ trước đến nay luôn tao nhã, Ly Nguyệt vội vàng đi vào đình viện liên quát lớn một tiếng, vội vàng đẩy cửa bước vào.

Trên giường Lục Phù gần như hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt nhìn rất đáng sợ, trên chân đầy những vết máu loang lổ...

Ly Nguyệt bảo họ tránh ra, căn dặn bà mụ chuẩn bị sẵn sàng...

Từ trong tay áo lấy ra một cái hộp, vội vàng mở ra, mùi nhon của kim châm lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

"Hai người lại đây, đề tay phụ nhân lại không cho nàng vùng vẫy. Còn các người, nhanh đi chuẩn bị nước ấm!" Ly Nguyệt phân phó hai thầy thuốc gần hắn nhất, chờ họ đề tay Lục Phù xong, mới lấy ngân châm từ trong hộp gỗ châm vào vài huyệt lớn trên cánh tay và mu bàn tay của Lục Phù

Ở trên ngực nàng chậm rãi ấn nhẹ để gia tăng hiệu lực của kim châm, một lúc sau, Lục Phù tỉnh lại...

Hai cánh môi trắng như tuyết, tóc tai rối loạn, đây là lần đầu hắn gặp Lục Phù thâm trầm như vậy, cũng là một Lục Phù kiên cường nhất.

"Ly Nguyệt...Đứa nhỏ...Giúp ta bảo vệ đứa nhỏ....", ánh mắt Lục Phù hơi ửng đỏ, nhìn thấy

Ly Nguyệt, trong lòng bỗng căng thẳng, giọng nói mang theo vẻ khẩn cầu.

Nở nụ cười ấm áp với nàng, Ly Nguyệt chỉ đơn giản lấy thân phận của một thầy thuốc, nắm chặt tay âm thầm truyền sức mạnh cho nàng.

"Phu nhân.Đừng sợ. Có Ly Nguyệt ở đây, đứa nhỏ và người sẽ không có chuyện gì!" Thân nhiên tươi cười làm cho Lục Phù gạt đầu thật mạnh. Lời bảo đảm của người trong Phù Dung các nói ra đều đáng tin cậy, nàng tin tưởng chỉ cần đứa nhỏ của nàng không có chuyện gì là tốt rồi!

Một con đan đón ập tới, Lục Phù cắn răng, sắc mặt của hai bà mẹ chột vui vẻ.Tuy rằng một ngày không ngủ, thực mỗi một nhưng tinh thần rất vui sướng.

"Phu nhân.Dừng sức! Thấy cái đứa nhỏ rồi." Một bà mẹ nhìn về đầu đón của

nàng, khôn ngoan an ủi.

Lục Phù nặng nhọc gạt đầu, từng cơn đau buốt từ dưới bụng truyền đến, nhện đau không kêu ra tiếng.

Cho đến nửa đêm.

Cuối cùng,Đứa nhỏ gây sức ép mẫu thân của mình đủ rồi, một tiếng khóc nỉ non vang lên trong đêm... .Tuyên bố một sinh mạng mới đã ra đời.

"Chúc mừng phu nhân. Là một bé trai mập mạp." Bà mẹ đang bồng đứa nhỏ tươi cười

hớn hờ quay về phía Lục Phù chúc mừng.

Ly Nguyệt thở dài nhẹ nhõm, người bên ngoài cũng thở phào nhẹ nhõm, còn Lục Phù, suy yếu nở nụ cười, đột nhiên, vẻ tươi cười cứng lại

"Phu nhân.Bị gì vậy?" Ly Nguyệt chú ý hỏi.

Đôi mày thanh tú nhăn lại thật sâu, "Ly Nguyệt....giống như còn có một....A."

Bà mẹ nghe nói như thế, lại một trận rối loạn. Đứa nhỏ thứ hai so với đứa nhỏ thứ nhất ngoan ngoãn hơn nhiều, không muốn gây sức ép cho mẫu thân, rất hiểu biết, mới nửa giờ đã được sinh ra.

Là một tiểu thiên kim.

Đầu đón một ngày hai đêm, Lục Phù bình an sinh ra một đôi long phượng thai.

Con trai đặt tên là Trữ Duệ, con gái tên là Khuynh Thành."

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 113: Duệ Duệ Khuynh Thành

Thời gian trôi mau, giống như con ngựa trắng hưng hăng, bất tri bất giác đã qua hết bốn năm trời.

Hồng hạnh náo nhiệt tràn ngập ý xuân, cảnh dương liễu xanh tươi đong đưa trong gió, U Thành của ba năm sau so với U Thành ba năm trước khác nhau một trời một vực, nơi này sắp trở thành một thành trấn phồn hoa phụ cận của Lạnh Thành. Mặc dù là thành nhỏ nhưng sức sống quả thật không bé.

Vùng kinh tế của Giang Nam trải qua ba năm từ từ được vực dậy, trong đó U Thành phát triển nhanh nhất.

Ngã tư đường bốn hướng lưu thông, phòng ốc cũ kỹ đã thay da đổi thịt trở nên rực rỡ hẳn lên.

Quán rượu, nhà trọ trải rộng khắp trong thành, bởi vì U Thành là vùng giao thông đường thủy chủ yếu, người làm ăn lui tới rất nhiều. Vì vậy, quán rượu và nhà trọ trong thành chiếm đa số. Nổi danh nhất chính là quán rượu Minh Nguyệt và nhà trọ Minh Nguyệt.

Chuyện làm ăn của Minh Nguyệt son trang, ngoại trừ y quán, đều lấy Minh Nguyệt làm bảng hiệu.

Tại Minh Nguyệt son trang, từng đợt tiếng nói cười từ sau viện truyền đến, mang theo vài tiếng nũng nịu, giọng nói non nớt lọt vào tai khiến nữ tử đang đến gần mỉm cười. Nét mặt bình thường như cũ nhưng giờ đây hiện ra một vẻ hạnh phúc tự nhiên, chân không tự chủ bước nhanh hơn.

"Duệ Duệ. Khuynh Thành." Lục Phù vừa vào hậu viện, ý cười trong trẻo cất tiếng gọi hai đứa con của nàng, mỉm cười nhìn con gái sôi nổi chạy khoa trương mở cánh tay nhỏ bé mũm mĩm ra, cười duyên nhào vào vòng tay ôm ấp của nàng.

"Nương." khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm cọ xát hai má của Lục Phù, khiến Lục Phù không nhịn được hôn mạnh một cái, giọng nói nhỏ nhẹ nũng nịu

“Duệ Duệ khi dễ con.”

Đôi mắt trong trẻo thuần khiết không nhiễm một hạt bụi, có vẻ nghịch ngợm, làm nũng cáo trạng.

“Khuyên Thành, là người khi dễ ca ca mới đúng?” Lục Phù ôm lấy nàng, vui vẻ nhìn về phía đứa con trai đang đi đến gần.

“Không phải vậy, cháu gái của Lâm bà bà là Tiểu Tinh tới đây chơi với bọn con, kết quả nàng chỉ chơi với Duệ Duệ, không chơi với con. Còn nữa mút quả nàng chỉ cho Duệ Duệ ăn cũng không cho con ăn đó!” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng cong lên, khinh thường lắm bằm.

Lục Phù bật cười, buồn cười nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang tức giận của con gái, đáng yêu vô cùng.

Hải Nguyệt cười rất khoa trương, xoa bóp cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: “Tiểu thư biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì ca ca là nam, người là nữ!” Hải Nguyệt đùa với nàng.

“Tại sao vậy? Vì sao ca ca là nam nàng cùng chơi với ca ca.....” Tiểu nữ kia bất mãn kháng nghị, “Nương, con đây cũng muốn là nam.....”

Hải Nguyệt cười ha ha.....

“Tiểu thư, về sau người tìm nam hài chơi, nhất định sẽ có một đám, đứa con của Lý đại nương kia không phải thường xuyên chơi với người sao?” Hải Nguyệt nhin không được nể cười, tiếp tục

“Không cần!” Mũi của đứa nhỏ hừ một tiếng, tỏ vẻ xem thường, “Hắn dơ lắm!”

“Vậy tìm ca ca chơi cùng!” Lục Phù cười vuốt vuốt những sợi tóc mềm mại của con, thấy đứa con trai ngồi trong chòi nghỉ mát, có chút không kiên nhẫn cau mày. Bởi vì bên cạnh có một cô nương nhỏ, luôn luôn riu rít cầm xôi mút quả cho hắn ăn. Nhưng gương mặt nhỏ nhắn của hắn không chút thay đổi.

“Chơi với Duệ Duệ không vui!” Bé con hừ một tiếng.

Con trai của nàng từ nhỏ đặc biệt có sở đào hoa, sức hấp dẫn tán ra khắp sơn trang, luôn khiến con gái nàng không phục, rõ ràng trừ bỏ ánh mắt, hai đứa giống nhau như đúc, vì sao nàng (Khuyên Thành) không có đãi ngộ như vậy.

Di Hải Nguyệt nói với nàng, sơn trang đa số là nữ vì vậy ca ca mới nổi tiếng.

“Nương!” Thấy Lục Phù ôm muội muội đi vào, Duệ Duệ thở phào nhẹ nhõm, bận rộn lo lắng đứng lên, đi đến bên người Lục Phù, dường như ước gì thoát khỏi đóa hoa si nhỏ nhỏ kia.

Tiểu Tinh cầm mút quả, nhưng không dám đến gần Lục Phù, chỉ đứng đó, ầm ừ nhìn chăm chú.

“Tiểu Tinh, nương của người đang tìm người bên kia.....” Hải Nguyệt hướng về phía Tiểu Tinh nở nụ cười, tiểu tử kia dạ một tiếng muốn chạy ra khỏi chòi nghỉ mát, nhưng nhìn mút quả, chột dứng lại.

Khiếp sợ rón rén đi đến bên cạnh Duệ Duệ, đáng thương hề hề đưa mút quả ra, “Thiếu gia.....”

“Ta không ăn đồ ngọt!” Gương mặt nhỏ nhỏ, không có biểu cảm gì, lạnh lùng cự tuyệt. Hải Nguyệt và Lục Phù chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Tiểu Tinh dường như muốn khóc, nhìn Lục Phù rồi nhìn Duệ Duệ, đem toàn bộ mút quả nhét vào trong tay hắn, thân hình nhỏ nhỏ xoay người bỏ chạy.

Giây phút tiếp theo, mút quả trong tay Duệ Duệ lập tức được chuyển qua tay của Khuyên Thành, mặt của hắn vẫn như trước không có biểu tình gì.

“Người không muốn ăn, ta cũng không thèm ăn!” Khuyên Thành ghét bỏ nhìn mút quả, như là nhìn vật gì đáng ghét lắm, đem đặt trên bàn đá.

Duệ Duệ hơi ngao nghể liếc nàng một cái, nghiêm mặt “Vừa rồi người không phải muốn ăn sao?”

“Hiện tại ta không muốn ăn nữa, không được sao?” đôi mắt của Khuyên Thành trừng thành hạt hạnh đào, “Nương..... Hắn nhất định không phải mẫu thân sinh ra..... Tại sao không có chút nào giống nữ nhi hết?”

A.....

“Rất giống mà! Nhìn xem, hai gương mặt giống nhau như đúc!” Lục Phù cười ha hả, kéo đứa con qua, hai người con lớn lên giống nàng, ngoại trừ đôi mắt đứa con trai rất giống Sở Cảnh Mộc!

Hải Nguyệt nói, khuôn mặt của Duệ Duệ về sau nhất định là yêu nghiệt.

“Tại sao hắn không cười?” Vật nhỏ không chút khách sáo chỉ vào vật nhỏ trước mặt giống nàng như đúc.

“Duệ Duệ, cười với muội muội một cái đi!”

Tiểu tử kia rất có cá tính, một chút buông lỏng cũng không có.

Nhưng khiến Hải Nguyệt đứng bên cạnh cười nắc nẻ.

Người ta thường nói con trai giống mẹ, con gái giống cha, nàng cảm thấy hai đứa con của nàng ai cũng không giống. Nhưng thật ra theo ý nguyện ai cũng không giống là tốt nhất.

“Tháng sau nương muốn đi Lạnh Thành.”

“Nữ nhi cũng muốn đi!” Còn chưa nói xong, bé con trong lòng ngực bắt đầu lăn lộn, kéo tay áo của nàng, bàn tay nho nhỏ nắm chặt. Đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh, giống một viên bảo thạch, “Nương. Nữ nhi muốn đi.”

“Hài nhi cũng muốn đi!” Đứa con trai đang nắm tay cũng nhìn nàng chăm chú, thật vất vả bọn họ mới có chung tiếng nói, “Còn nữa, Khuynh Thành, người đừng lộn xộn, còn không mau xuống, chẳng lẽ người không phát hiện nương ôm người phải cố hết sức sao?”

Bé con trong lòng ngực của Lục Phù không động đậy nữa, chỉ trừng mắt tức giận nhìn hấn, mắt to chống lại mắt nhỏ.

Lục Phù nghĩ thăm đứa nhỏ này tuy rằng lạnh lùng, nhưng cũng rất cẩn thận và chịu uất ức.

“Ồ U Thành cảm thấy buồn chán phải không?” Nàng cười hỏi nó. Khuynh Thành thì tốt, cả ngày chạy ra ngoài cùng với Vô Danh và Hải Nguyệt, nghịch ngợm hiếu động, nhưng U Thành nhỏ như vậy, những chỗ có thể đi chỉ được vài nơi cảm thấy nhàm chán cũng là chuyện bình thường. Nhưng Duệ Duệ hoàn toàn tương phản. Nó dường như không ra khỏi cửa lớn của sơn trang, không ngờ hôm nay nó cũng muốn đi. Nàng còn tưởng nó thích ở lại sơn trang.

Khuynh Thành gật đầu thật mạnh, nịnh nọt hôn thật kêu lên mặt nàng, ấn một dấu môi ướt át, hắc hắc cười gian: “Nương. Mang hài nhi đi với, hài nhi cam đoan sẽ ngoan ngoãn.”

Ngược lại Khuynh Thành hướng về phía Duệ Duệ nói: “Người không phải cả ngày ở trong nhà sao? Đi ra ngoài làm gì?”

“Ai cần người lo!” đứa nhỏ bên cạnh hừ lạnh, kéo tay Lục Phù, mặc dù lạnh lùng nghiêm trang, nhưng giọng điệu mềm nhẹ hơn rất nhiều, “Nương, mang hài nhi đi được không? ♦

Bởi vì buổi sáng đi Hải Nguyệt lên nói với nó, phụ thân của nó đang ở Lạnh Thành. . Nó nhất định phải quần quít lấy nương khiến nàng dẫn đi.

Lục Phù có chút khó xử, nhìn đứa nhỏ trong lòng ngực, lại nhìn đứa nhỏ đang nắm tay mình, một đám đều mở to mắt nhìn nàng. Đứa nhỏ trong lòng ngực rất nghe lời dễ dạy, còn đứa nhỏ đang cầm tay kia sẽ khó đuổi đi hơn.

Dù sao con trai nàng rất ít khi yêu cầu điều gì, hơn nữa còn lại dùng thái độ đề cập tới nhất định phải đạt được. Đôi mắt tương tự Sở Cảnh Mộc không chớp mắt nhìn nàng, thường xuyên khiến nàng sinh ra ảo giác, tưởng Sở Cảnh Mộc đang nhìn nàng.

“Này. Nương phải bàn chuyện làm ăn.” Câu kế tiếp còn chưa kịp nói ra, nhìn con gái lại nhìn con trai. Một ánh mắt giống cây hạnh đào trừng nàng, giống như xoáy hai cái lỗ trên mặt, nhưng dáng vẻ giống như đang bị uất ức. Đứa con lại chỉ nghiêm mặt lạnh lùng, cái gì cũng không nói, thực bình tĩnh nhìn nàng, cũng không nhúc nhích, hiển nhiên lời của nàng có ảnh hưởng rất lớn đến chúng.

Khó xử.

Nhưng người của Tô gia cũng tới, không mang chúng đi, dường như cũng có chút không quan tâm đến thân tình. Những lời có chuyện gì.

“Duệ Duệ. Khuynh Thành.”

“Nương.” Những đứa trẻ sinh đôi cũng có chỗ tốt, tâm linh tương thông, đồng thời lên tiếng nói xong, bốn con mắt dán trên người nàng.

Hải Nguyệt cười ha ha, thấy nàng khó xử, sáng khoái cười hai tiếng “Phu nhân, cứ dẫn chúng theo, dù sao cũng còn có ta mà phải không? Hơn nữa, ta có thể tượng trưng Tịnh Nguyệt và Trùng Nguyệt muốn gặp chúng nhiều đến chừng nào.”

“Này.”

“Nương.” Thấy nàng hơi do dự, hai giọng nói mềm mại vang lên, Khuynh Thành vừa mới lúc này vẫn còn ai oán, hiện tại khuôn mặt nhỏ nhắn đã cười ngọt ngào giống như mặt. Rõ ràng là về gian thần và nịnh nọt.

Hơi có chút do dự, đối với hai ánh mắt chờ mong, Lục Phù cuối cùng gật đầu, Khuynh Thành mừng rỡ ở trong lòng ngực của nàng nhảy cẫng lên, tay chân quơ loạn xạ hết chói tai.

“Khuynh Thành.” Nhìn thấy Lục Phù hơi cau mày, Duệ Duệ nhanh tay nhưng vẫn không bắt được nàng, buộc phải lên tiếng gọi. .

Bé con lập tức ý thức được điều gì, a một tiếng, ngoan ngoãn không cử động, không bao lâu thật sự ngồi không yên, từ trong lòng ngực Lục Phù trượt

xuống, tâm trạng vui vẻ, dù sao đây là lần đầu tiên nàng được ra khỏi U Thành.

“Nương, không được đòi ý nha! Duệ Duệ, chúng ta đi chơi.” Tuy rằng mặt của Duệ Duệ luôn nghiêm trang lạnh lùng, Khuynh Thành nói chơi với hắn không vui, nhưng trong son trang, những đứa bé cùng tuổi không nhiều lắm, nàng thường xuyên không tìm ra bạn để chơi, theo lời của mẫu thân chính là phải ráng kè cận Duệ Duệ.

Cầm lấy tay Duệ Duệ có vẻ không cam lòng và không muốn, Khuynh Thành với tâm trạng vui vẻ chạy đi.

Lục Phù cười nhìn hai đứa con chạy xa, môi cong lên hạnh phúc, đột nhiên cảm thấy chuyện này tuyệt đối là đúng!

Bỗng nhiên dường như nghĩ đến điều gì, Lục Phù không còn tươi cười, sầu lo nổi lên, nghiêng đầu hỏi: “Thật sự không có tin tức của Vương gia sao?”

Hải Nguyệt đang tươi cười chợt ngừng ra, lắc đầu nói: “Từ bốn năm trước, Phù Dung các cũng không điều tra ra được tin tức của Vương gia, trong vương phủ vẫn do Tiểu Nhạc và Bôn Nguyệt làm chủ, Vương gia giống như biến mất trên thế gian!” Người mà Phù Dung các điều tra không ra, chỉ có thể là người chết.... Những lời nói này bị nàng lên lút nuốt xuống vì không muốn kích Lục Phù.

Hải Nguyệt vừa nói vừa nhìn Lục Phù bên cạnh, Lục Phù chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, không nói cũng không có biểu tình gì.

Lục Phù nhớ tới ngày đó trên đường nhìn thấy nam tử kia, trong lòng đã trở nên thực bình tĩnh và yên lặng, có lẽ do có Duệ Duệ và Khuynh Thành, rất nhiều chuyện nàng có thể bình buồng xuống một cách bình thản.

Cuối cùng đầu hắn có thực sự mất mạng nơi thiên nhai, đối nàng mà nói quả là tin xấu, nhưng cũng không tính là trời sắp xuống được .

Có điều.....

Sở Cảnh Mộc.....

Hắn đang ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 114: Khuynh Thành đáng yêu

Trời cao ít mây, những ngôi sao tỏa ánh sáng lấp lánh xa vạn dặm.

Tại vùng ngoại ô, hoa xuân rực rỡ, bướm bay dập dềnh, ánh nắng tươi sáng, Lục Phù mang theo Hải Nguyệt và một thương đội ra khỏi U Thành.

Lần đầu tiên ra U Thành, ngồi trong xe ngựa hoa lệ, giọng nói dịu dàng của tiểu Khuynh Thành thỉnh thoảng biến thành vui sướng hét chói tai, một bên rèm của xe ngựa được vén lên để Lục Phù có thể tận tình hưởng thụ gió xuân thơm mát trên mặt rất thoải mái, cho đứa nhỏ có thể nhìn ra thế giới.

Ngay cả Duệ Duệ mặt luôn nghiêm trang, ánh mắt cũng hướng ra ngoài, vẻ mặt lạnh lùng hơi ửng đỏ.

Nhìn họ, Lục Phù cảm thấy rõ ràng quyết định của mình không sai!

Tâm tình của nàng trở nên sáng khoái vô cùng.

“Nương! Nữ nhi đi cưỡi ngựa cùng dì Hải Nguyệt được không?” Khuynh Thành nhìn Lục Phù, quay đầu lại năn nỉ. Khuynh Thành thường theo Hải Nguyệt và Vô Danh đi cưỡi ngựa chung quanh, chỉ ngồi trên xe ngựa hai canh giờ đã cảm thấy không thể ngồi yên được.

"Muốn cưỡi ngựa sao?"

Nhìn cái đầu nhỏ gật thật mạnh, Lục Phù nhẹ nhàng phát tay ý bảo người đánh xe dừng lại để bé bước ra ngoài.

"Nương....." Duệ Duệ ngồi xuống bên cạnh ôm cánh tay nàng, trên mặt có ý cười, “Cuối cùng yên tĩnh một chút."

Mặc dù tuổi nhỏ nhưng ngoài Lục Phù hắn không thân cận với ai, gương mặt luôn lạnh lùng, dù vẻ đẹp không ai có thể phủ nhận. Ngoại trừ đôi mắt sâu thẳm, đứa con trai dường như chính là Lục Phù thu nhỏ lại. Hải Nguyệt nói không sai, với dáng vẻ này về sau thật sự sẽ trở thành yêu nghiệt.

Đáng tiếc tính tình của con trai nàng không thân thiện lắm, rất lạnh nhạt.

"Duệ Duệ, con không đi hóng gió sao?" Lục Phù buồn cười nhìn con, thản nhiên hỏi, tay nhéo nhéo hai má mềm mại của đứa con.

Thật khó khăn mới có thể ra ngoài một chuyến, tại sao hẳn không giống Khuynh Thành vui mừng như vậy, hai đứa con luôn tạo cho nàng một ảo giác, dường như tính tình của họ đã đổi ch◀

"Hải nhi ở trong này trò chuyện với nương là được rồi! Nương, người chưa bao giờ ra khỏi thành, vì sao lúc này muốn đi Lạnh Thành? Có chuyện gì xảy ra sao?" Duệ Duệ cảm thấy khó hiểu hỏi. Tuy rằng bé tuổi còn nhỏ, nhưng rất hiểu chuyện.

"Không có chuyện gì quan trọng, mà kỳ thực Khuynh Thành đòi xuất thành còn có thể hiểu được, vì sao con cũng muốn đi, chẳng phải con vẫn thích ở nhà à?" Lục Phù sờ sờ đầu bé hỏi.

"Nương....." Duệ Duệ nghiêm mặt, do dự một

chút, sau đó nói một cách nghiêm túc "Con đã cam đoan với di Hải Nguyệt, không thể nói cho nương." Làm người phải giữ uy tín, nương dạy như vậy.

"Có thể lên nói cho mẫu thân biết mà!" Lục Phù dỗ con. Nàng rất hiếu kỳ, có thể khiến đứa con bảo bối rời khỏi nhà, nhất định là một chuyện có ý nghĩa.

Tiểu tử cứng đầu này giống nàng và Sở Cảnh

Mộc, sẽ không làm chuyện phí sức. Hại nàng dụ dỗ mọi miệng, đứa con thường đối với nàng ngoan ngoãn nghe lời nhìn không chớp mắt nhưng vẫn không chịu nói. Nhưng khi vừa nghe được tiếng hét chói tai của tiểu Khuynh Thành, lập tức mở miệng đòi cười ngửa theo cùng.

Qua giữa trưa, xe ngựa chậm rãi đi vào Lạnh Thành. So với U Thành, Lạnh Thành dĩ nhiên là một thành lớn, cảnh vật muôn màu muôn vẻ rất nhanh thu hút ánh mắt của tiểu Khuynh Thành, giống như nhìn hoài không chán.

Lục Phù không lay chuyển được Khuynh Thành, bảo Hải Nguyệt theo bé dạo chơi trên đường, nàng và Duệ Duệ đi Lư Vân sơn trang trước.>font

Gió xuân nhẹ nhàng thổi qua vùng đất rộng lớn, giống như mở ra một cái vòng hiền hòa, thổi qua từng ngõ ngách của Lạnh Thành, có chút nghịch ngợm có chút chơi đùa toát ra hơi thở của hi vọng. Những chồi non xấu hổ nhú ra, trong gió xuân ấm áp vui mừng lay động, hướng thế nhân bày ra sức quyến rũ và tinh thần phấn chấn của mình. Nơi này vừa nhìn vào tràn đầy sức sống.

Người đến người đi phố xá sầm uất, tiếng cười nói ồn ào.

Một tiểu cô nương khoảng bốn năm tuổi, vui vẻ tươi cười đi trên đường tò mò hết nhìn đông sang tây, giống như lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, vẻ vui thích sáng rực trong ánh mắt của bé. Khuôn mặt xinh đẹp non nớt bởi vì vui vẻ và chạy một hiện ra sắc thái ửng hồng, đôi môi anh đào nho nhỏ hồng tươi r rỡ, đáng yêu khiến người ta hận không thể hung hăng cắn một miếng. Một tiểu cô nương trắng trẻo....Đôi mắt nghịch ngợm và linh động.

Tiểu Khuynh Thành dĩ nhiên đang ở ngã tư đường nhìn cảnh vật của Lạnh Thành, vẻ tươi cười trên gương mặt nhỏ dường như có thể cuốn hút tâm trí của người khác, có thể đuổi lo lắng trong lòng họ đi. Nét mặt xinh xắn điểm lệ như hoa, dung mạo khuynh thành lộ ra, Hải Nguyệt chỉ mỉm cười, bám sát theo sau.

"Tiểu thư, lại đây nhìn vòng ngọc rất đẹp nè....."

Một người trung niên thấy vẻ thích thú trên mặt bé, nịnh nọt cười mời chào.....

Khuynh Thành kích động chạy qua, ánh mắt nhìn quét qua vòng ngọc trên tay hẳn một lần, trang sức toàn làm bằng ngọc là chính, có vòng ngọc, ngọc bội, ngọc ban chỉ.....Bàn tay nhỏ bé sờ sờ đụng đụng, mặc dù vẫn cười ngọt ngào, nhưng trong mắt không dấu được vẻ thất vọng... Hải Nguyệt đứng phía sau nhìn vẻ thất vọng trong mắt bé, không tiếng động lắc đầu.

Khuynh Thành từ nhỏ được nuông chiều, có hàng ngàn hàng vạn đồ yêu thích, trong U Thành nhà bé cũng buôn bán ngọc, dạng đồ cổ châu báu gì mà chưa từng thấy qua, một viên dạ minh châu quý giá trong lúc nhàm chán còn lấy ra chơi giống như viên sỏi, sao lại để ý loại châu báu rẻ tiền bán ở quán hàng rong này.....

Nhưng ngoài dự đoán, Khuynh Thành vui tươi hơn hờ cảm lấy một khối ngọc thạch hình con dấu, đen như mực dưới mặt trời tròn bóng lóe sáng, trong ngọc thạch có vân màu đỏ nhè nhẹ, nổi bật giữa đồng trang sức.....

"Cái này bán bao nhiêu?" Tiểu cô nương cười hỏi.

Trên mặt người trung niên lóe lên một nụ cười âm hiểm, nhìn cách ăn mặc của bé nếu không giàu thì cũng thuộc nhà quyền quý, tất nhiên cho rằng gặp được con dê béo, không khỏi cười vuốt tặc "Tiểu thư có mắt nhìn hàng, ngọc này được gọi là Mực Huyết, là cực phẩm trong tất cả các loại ngọc, giá dĩ nhiên mắc hơn so với bình thường..." Hắn giơ ba ngón tay, cười đắc ý "Xem như tiểu thư chọn đúng hàng rồi, thuận tiện bán cho tiểu thư rẻ một chút, lấy ba mươi hai thôi..."

Mày Hải Nguyệt hơi nhăn lại, có chút tức giận, nhưng không nói gì, ba mươi hai? Hắn cũng thật tham ăn giống như sư tử rồi, hơn mười lượng bạc nhà bình thường có thể ăn trong vòng một năm.....

"A..... Ba mươi hai?" Đứa nhỏ cười ngọt ngào hơn, giống như mình mua được giá hời, giọng nói nũng nịu nhẹ nhàng vang lên "Đại thúc bán ngọc so với bản thân còn quý hơn, bán thúc cũng chưa có giá này."

Giọng nói không lớn không nhỏ, âm thanh non nớt khiến người chung quanh phì cười, người trung niên đỏ mặt, có chút thẹn quá thành giận nhìn xuống tiểu nha đầu xinh xắn lạnh lợi. Tiểu Khuynh Thành làm như không phát hiện ánh mắt hung ác của hắn, vẫn cười tủm tỉm như trước "Là khối ngọc tốt, nhưng chỉ đáng giá mười hai thỏi, bán hay không?"

Nương của bé là bá chủ trong giới thương nhân, nghĩ muốn lừa tiền của bé, cũng nên hỏi thăm cho rõ ràng.

Mặc dù không cam lòng, người trung niên vẫn tiếp nhận giá này, không cam lòng không muốn nhưng có điểm khâm phục nhìn bóng dáng nhỏ xinh của bé càng lúc càng xa.

"Tiểu thư, thứ này trong nhà có một đồng, mười hai còn rất lợi cho hắn, vì sao muốn mua?"

"Đề ở kia, đề khỏi bán." ♦ a nhỏ cười, lần nữa bị kích động chạy quanh nhìn hết thứ này tới thứ khác, lúc này bé nhìn vừa đáng yêu như yêu tinh vừa giống như thiên sứ.

Quả thực, mẹ nào con nấy, tâm tư thật không thể đoán được.

"Dì, con muốn ăn mút quả!" Khuynh Thành bĩu môi, cười tủm tỉm quay về phía Hải Nguyệt làm nũng, đáng yêu nháy nháy mắt.

"Ngoan ngoan đứng ở đây, đừng nhúc nhích, nơi này không phải U Thành, chờ ta trở lại!" Tiểu công chúa của U Thành ở Lạnh Thành vẫn là một đứa nhỏ không có tiếng tăm gì, nên cẩn thận một chút thì hơn.

Vừa vận thấy cách đó không xa có người bán cũng trong tầm mắt của mình, Hải Nguyệt dặn dò xong liền đi về hướng đó.

Tiểu Khuynh Thành vốn không phải là người chịu đứng yên một chỗ, cách đó không xa, tiếng chiến trống rền vang, mặt bé rất hứng thú khi thấy ở đó giống như có xiếc và ảo thuật.....

Vốn muốn đi qua bên đó xem xiếc và ảo thuật, nhưng chỉ mới chạy được vài bước chợt nghe một tiếng động như có vật gì rơi xuống, không khỏi quay đầu nhìn, chạy trở về nhặt ngọc bội Lục Phù cho bé vừa rớt xuống. Đúng lúc này có một chiếc xe ngựa chạy vội đến, giống như đang vội, hai con ngựa đen tuyền nhìn qua cũng biết là ngựa tốt chạy rất nhanh, tiếng roi ngựa vun vút vang lên rõ ràng trong không khí, hợp với tiếng hí thê lương của con ngựa đang chạy với tốc độ điên cuồng.

Trong phố xá sầm uất chạy thật nhanh, mang theo vẻ vui sướng, phá tan sự náo nhiệt vốn có

của khu chợ....Còn có một đám người chạy theo xe ngựa chứng tỏ chủ nhân có gia thế hiển hách.

"A....." Người đi đường đều tránh sang một bên, một trận hỗn loạn âm ỹ cùng tiếng thét chói tai đan vào nhau, mọi người đều nổi giận nhưng không thể làm gì

"A..... Khuynh Thành cẩn thận nha....." Hải Nguyệt vừa mới nhận xâu mút quả xoay người, nhìn thấy xe ngựa điên cuồng nhằm phía tiểu Khuynh Thành chạy tới, nhất thời sợ tới mức tay chân như nhũn ra, xâu mút quả rơi xuống đất, đôi môi trong nháy mắt trở nên tái nhợt như tờ giấy, hơi run run, kinh hãi nhìn một màn nguy hiểm đó.....

Dù sao tiểu Khuynh Thành vẫn còn nhỏ, dường như sợ ngây người, cũng có lẽ là do tốc độ của xe ngựa quá nhanh, căn bản không kịp trốn tránh, chỉ biết trừng mắt thật to, như pho tượng sừng sờ đứng đó..... Người đánh xe cũng thấy rõ tiểu cô nương phía trước, hít vào một hơi thật sâu, vội vàng xiết dây cương, con ngựa nhân đột nhiên bị kiềm chế, hí lên thê lương, gior cao chân trước, mắt thấy sắp đâm trên người tiểu cô nương.....

Mọi người đều hoảng sợ nhìn, không ít người lập tức nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn bị kịch xảy ra.....

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, có một bóng người nhanh như sấm sét lao tới, trước giây phút vó ngựa sắp giẫm lên người bé lập tức ôm thân hình nhỏ xinh...vững vàng đáp xuống bên cạnh...

Những tiếng tán thưởng xung quanh vang lên.....

Nam tử khoảng ba mươi mốt, ba mươi hai tuổi, một thân trường bào màu xanh, nét mặt chính trực, cả người toát ra một vẻ uy nghiêm, đôi mắt sâu thẳm lóe lên tức giận.

Cúi đầu muốn an ủi người trong lòng ngực là tiểu Khuynh Thành bị dọa hoảng sợ chợt phát hiện bé đang nhìn mình chăm chú, đôi mắt đen láy mở thật to....

Nam tử nhìn thấy nét mặt của bé cả người chấn động.... Bỗng nhiên đôi mắt sâu như hồ nước mở thật to, giống như bị người đâm mạnh một dao, trí nhớ như thủy triều tràn về, như mạng nhện quấn quanh trong lòng, tất cả trong mắt đều là hối hận và đau thương. Tay chợt mềm nhũn khiến tiểu Khuynh Thành trong ngực ngã trên mặt đất.

"A....." Tiểu Khuynh Thành bị đau la lên, đôi môi hồng hồng bĩu bĩu, chân mày xinh đẹp nhăn cùng một chỗ, xoa xoa cái mông nhỏ, ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn ân nhân vừa cứu mình.

Hải Nguyệt vội vã chạy tới, lo lắng nâng bé đang thờ phỉ phò đứng dậy, "Tiểu thư, người không sao chứ?"

"Đi thử xem thì sẽ biết có chuyện không." Khuynh Thành không vui nói xong, tay xoa xoa cái mông vẫn còn đau, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử kia. Hải Nguyệt nhìn bé, cười lắc đầu, trái tim bị hù dọa lệch khỏi vị trí của bé có lẽ cuối cùng đã trở về đúng chỗ.

Thật không dám nghĩ nếu chuyện gì xảy ra, đối với Lục Phù là chuyện trời long đất lở gì nữa.

Giọng nói dễ nghe cắt ngang trí nhớ vừa đau thương vừa ngọt ngào của Sở Cảnh Mộc, hắn định thần lại ngẩng ngẩn nhìn nét mặt quen thuộc..... Trong ánh mắt là vẻ không thể tin và rất nhiều tình tự phức tạp, bi thương, ngọt ngào, tàn nhẫn, ảm áp, tuyệt vọng..... Còn có rất nhiều tình tự người đời không thể lý giải được.

Còn đứa nhỏ, dùng hết sức trừng mắt hắn.....

Không khí có chút quỷ dị và tĩnh mịch.

Đúng lúc đó có một gã thiếu niên giận dữ vọt lại, tuổi không lớn lắm, khoảng mười lăm mười sáu tuổi và một đám gia đình đi theo phía sau, giận dữ nhìn hai người họ chằm chằm, "Chết tiết các người, quấy nhiễu xe ngựa của bốn thiếu gia, các người không muốn sống chăng?"

Xe ngựa bị kinh sợ khiến hắn từ xe ngựa té lăn xuống đất, làm trò cười trong mắt thiên hạ nhìn rất thê thảm, dĩ nhiên sẽ đem tội lỗi đổ trên người tiểu Khuynh Thành.

"Người nói gì?" Hai người gần như lên tiếng cùng một lúc, giọng nói của tiểu Khuynh Thành và nam tử có tàn suất lạnh lùng và nguy hiểm, đều toát ra khí thế bức người. Trong đôi mắt sâu như biển của nam tử tràn đầy tức giận khi nghĩ đến tiểu cô nương trong lòng mình xem chút nữa bị chết dưới vó ngựa, không khỏi giận dữ lửa giận bùng lên.

"Các người...." thiếu niên đang nổi giận dùng dùng bị khí thế đó làm cho hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, ngược lại hung dữ trừng mắt nhìn họ, "Các người thật to gan, biết bản công tử là ai chẳng? Dám làm càn như thế!"

"Người là ai? Bốn tiểu thư không muốn biết đâu" báo thù cũng cần phải chọn đối tượng... Thiếu chút nữa bị đi đòi nhà ma, trong lòng bé cũng tích lũy giận dữ..... Ý cười trong sáng hỏi ngược lại hắn.

"Ta là con trai của tri phủ." Tuổi trẻ chính là hăng máu, còn có thân thể hiển hách, vì vậy không kiêng nể gì khoe khoang trước mặt người khác, làm chuyện sai lầm cũng có hậu phương vững chắc chống đỡ. Ở Lạnh Thành, hắn chính là thái tử.

Thiếu niên hiển nhiên là loại người dựa vào quyền thế của phụ thân để làm chuyện bậy. Nhưng hôm nay hắn đã gặp đối thủ rồi.

Hung hăng hừ bằng giọng mũi một tiếng, tiểu Khuynh Thành còn chưa kịp đáp lời, nam tử liền lạnh lùng theo dõi về mặt vênh vào tự đắc của hắn, "Người là con của Li Mật phải không? Được lắm!"

Biểu tình ôn tồn, giọng nói trầm thấp, vẻ tàn nhẫn như ẩn như hiện.

"Người...." Thiếu niên giận đỏ mặt, dĩ nhiên rất ít người dám coi thường hắn như thế, huống chi còn nói với giọng điệu khinh thường như vậy, "Người đâu.... Lên cho ta!"

Một tiếng hét lớn cuồng vọng, cả đám người từ phía sau xoa tay bước lên.....

Nét cười trên mặt Hải Nguyệt chợt tắt, âm thanh hừ lạnh của nam tử như tảng băng mùa đông vang lên, "Li Ân, cha người Li Mật chắc hẳn không hi vọng đặc tội phải không?"

Nam tử cười châm chọc, nhìn vẻ âm độc trên mặt hắn, đám thuộc hạ trở nên do dự, vừa nghe tên của Dao Quang đều lui về sau vài bước. Nhìn nhau không ai dám bước lên nữa, ở Lạnh Thành tri phủ cũng phải nể mặt Dao Quang, không cần phải nói đến một đứa con nhỏ nhỏ của tri phủ.

"Người là người của vận tải đường thủy Dao Quang?"

Lời này vừa nói ra, Hải Nguyệt hơi nheo mắt lại, ánh mắt quét qua bên hông của nam tử, nòng quả thực nhìn thấy một miếng lệnh bài. Người có cấp bậc thấp bình thường sẽ không nói ra tên của Dao Quang, có thể nói ra nhất định là một nhân vật quan trọng trong đó. Miếng lệnh bài kia chính là chứng minh tốt nhất, hẳn quả thực là người một nhà.

"Cút đi!" Lạnh lùng thốt lên một tiếng không hề giận, ánh mắt sâu thẳm hiện lên vẻ hung ác nham hiểm hiểm có. Ánh mắt lóe lên một tia sát khí vì tiểu Khuynh Thành xem chút nữa chết đi mà trở nên giận dữ.

Tuy rằng Li Ân không cam lòng vô cùng, nhưng cũng không dám trêu chọc người của Dao Quang đặc biệt hắn cũng nhìn ra được lệnh bài bên hông của nam tử. Điều đó chứng minh nam tử là một nhân vật quan trọng dưới tay Dao Quang.

Tại Lạnh Thành, cho dù tri phủ là lão Đại, cũng phải nể mặt và nghe lời Dao Quang

"Người hãy chờ ta! Chúng ta đi!" Li Ân quét mắt nhìn đám đông đang vây quanh, hung hăng thốt ra lời uy hiếp. Thật ra hắn cũng không phải thực sự có năng lực muốn tìm phiền phức. Chỉ là không cam lòng mà thôi, từ trước đến nay hắn là người tùy hứng làm bậy, tình trạng dọa người như vừa rồi, hẳn dĩ nhiên cũng biết phải tùy theo hoàn cảnh mà tỏ thái độ ngang ngược.

Nam tử áo xanh chỉ lạnh lùng nhìn hấn mang theo một đám người hoảng sợ bỏ đi.

"Ngươi là người của vận tải đường thủy Dao Quang?" Mặc dù đã gần như khăng định, Hải Nguyệt vẫn lên tiếng hỏi, nhưng mà...

Nhìn đám người vừa mới bỏ đi, ánh mắt của nam tử lập tức dán trên gương mặt nhỏ nhỏ mũm mĩm trên mặt đất, dường như đang tìm những đường nét quen thuộc.

Đứa nhỏ bị ánh mắt lạnh lùng mãnh liệt của hấn đảo qua, không hề sợ hãi, dù sao bé cũng vừa hung hăng dùng ánh mắt hung ác tiếp đãi hấn. Thấy ánh mắt lạnh lùng của hấn quét qua, đứa nhỏ cũng vừa nghe danh của Dao Quang, không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn trả lại, hai mắt trừng lớn thành quả hạnh đào.

Mông của bé vẫn còn rất đau.....

Ánh mắt lạnh lùng mãnh liệt của nam tử từ từ dịu lại, như núi tuyết chậm rãi tan chảy thành suối nước trong chảy róc rách. Vùng đất rộng lớn trong nhất thời trở nên ấm áp, gió mát mơn man trên mặt. Hấn chậm rãi ngồi xuống.

"Con tên gì?" giọng nói của hấn không thể dấu được hơi run rẩy.....

Chân tướng! Quá giống..... Giống đến nỗi hấn có ảo giác như đứa nhỏ này là con gái của hấn và nàng, mặt mày mắt mũi không có chỗ nào hấn không quen thuộc.

"Vì sao ta phải nói cho ông tên của ta?" Đứa nhỏ nhìn ra trong mắt hấn không còn vẻ lạnh lùng, nhưng vẫn hừ như trước..... Thấy trong mắt hấn hiện lên vẻ đau khổ, cả người như bao phủ bởi vẻ bi thương và tưởng niệm, môi của đứa nhỏ giật giật, ánh mắt hồn nhiên vô cùng. Bé nhìn ra được vẻ cô độc và đau khổ trong mắt hấn, hơi do dự một chút.....

"Ta tên là Khuynh Thành!" Bình thường tính tình của bé hơi cố chấp, nhưng lần này ngoài ý muốn chịu nhượng bộ, nhẹ giọng báo tên của mình.

"Khuynh Thành?" sắc mặt của nam tử trở nên tái nhợt, bỗng nhiên mở mắt thật lớn, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ

"Về sau, nếu chúng ta có con gái, gọi là Khuynh Thành tốt lắm, nhất định cũng giống ngươi, đẹp khuynh quốc khuynh thành!"

"Vương gia.... Tên này thực tục!"

Tại ôn tuyền trong Biệt viện, theo thời gian lắng đọng, lời của nàng còn vang lên rõ ràng.....

Khuynh Thành.....

Mắt của nam tử hơi ửng đỏ.....Nghĩ muốn hung hăng ôm chặt đứa nhỏ trước mặt.....

Là mơ tưởng cũng được!

Nhưng nếu không phải giấc mộng thì tốt hơn.

Hải Nguyệt cúi đầu nhìn một lớn một nhỏ, vẻ kinh ngạc chột lóc lên, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, khóe môi cong lên cười quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 115: Lòng nghi ngờ

Lạnh Thành, Lưu Vân son trang.

Di Nguyệt, Trùng Nguyệt và Lục Phù ở trong phòng đọc sách nghị sự, lần này Lục Phù đến Lạnh Thành, trên danh nghĩa chủ yếu là lấy thân phận của Minh Nguyệt phu nhân mà đến, cùng Dao Quang bàn về chuyện vận chuyển lá trà trong U

Chuyện này căn bản không cần Lục Phù có ý đi Lạnh Thành một chuyến, vì đó đều là chuyện làm ăn của nàng, tùy tiện giải quyết như thế nào cũng được. Nhưng Trùng Nguyệt và Di Nguyệt nói, người của Tô gia sắp tới Lạnh Thành vì vậy nàng luôn tiện đến gặp họ. Nhiều năm trôi qua như vậy, ngoài Ly Nguyệt, nàng chưa từng phái người của Phù Dung các và Tô gia đi U Thành. Họ đã nói rõ với nàng không có tin tức của Sở Cảnh Mộc, nhưng nàng vẫn không muốn họ tới thăm.

Hiện giờ Duệ Duệ và Khuynh Thành đã bốn tuổi, người của Tô gia dĩ nhiên rất nhớ họ, Lục Phù vốn dự tính chỉ đến một mình, nhưng... cuối cùng vẫn dẫn hai đứa con đi theo.

Di Nguyệt vừa trở thành mẫu thân, khí chất lạnh lùng phai nhạt rất nhiều, vẻ thân nhiên trên mặt đã thêm nét dịu dàng. Trùng Nguyệt vẫn giữ nguyên dáng vẻ lang bạt, tuy nhiên ánh mắt trở nên trầm ổn hơn.

“Nương và phụ thân của ta khi nào đến đây?” Đây là nguyên nhân chủ yếu của nàng khi quyết định đi Lạnh Thành, vì nàng muốn gặp các vị mẫu thân.

“Họ đang trên đường đi, Thất phu nhân nói nhất định phải chờ họ đến người mới có thể đi” Di Nguyệt cười cười.

“Có lẽ phải nói như thế này, các vị phụ nhân nói, người có thể trở về, nhưng phải để lại hai đứa nhỏ...” Trùng Nguyệt trêu ghẹo, khuôn mặt tuấn tú lóe lên vẻ hiền hòa không giống của một sát thủ. Có thể vì hấn đã làm phụ thân, có hứng thú với trẻ con, đáng tiếc con của hấn còn mang tã nếu không sẽ có cơ hội chơi đùa với con nàng rồi.

Lục Phù bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn không dấu được ý cười, buồn cười liếc về phía họ “Nếu đã đến đây, để nương và phụ thân gặp chúng một lần đi. Quả thật có lỗi với phụ mẫu, không biết thân thể của hai người tốt không!”

“Yên tâm đi, họ tốt lắm, nếu Đại phu nhân nhìn thấy tiểu tử kia, tật xấu gì cũng đều hết sạch! Đứng rồi phu nhân, muốn chúng ta huấn luyện Duệ Duệ không, để Phù Dung các có người kế thừa, vừa vặn có thiếu gia và tiểu thư, vì vậy...” Di Nguyệt và Trùng Nguyệt liếc nhau hỏi thử.

“Duệ Duệ thích yên tĩnh!” Lục Phù cười nói, đứa nhỏ của mình nàng hiểu hơn ai hết, đưa mắt liếc họ một cái “Thật ra Phù Dung các, ngươì và Sở Nguyệt, Trùng Nguyệt, Ly Nguyệt, mặc kệ là do đứa nhỏ của ai kế thừa cũng tốt cả thôi.”

Phù Dung các, trước kia khi Thất phu nhân giao cho nàng, bởi vì muốn báo thù nên nàng mới khiến nó lớn mạnh trở thành cục diện như ngày nay, không phải người có năng lực căn bản không thể nắm giữ được. Nếu để cho đứa nhỏ của nàng kế thừa, dĩ nhiên phải đối mặt với nhiều chuyện ghê tởm, đấu tranh và âm mưu... Trên thương trường, nếu không nguy trang, làm sao có thể ứng phó được? Nàng đang đi trên con đường đó, không muốn đứa nhỏ của mình cùng đi chung con đường ấy.

Nàng muốn chúng không sầu không lo, vui vẻ lớn lên...

“Như vậy không được!” Di Nguyệt nhanh chóng ngắt lời nàng, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp trở nên kiên quyết “Chúng ta đã thương lượng qua với Sở Nguyệt, Ly Nguyệt, mọi người đều nhất trí cho rằng để thiếu gia kế thừa thích hợp hơn, về sau con của chúng ta cũng là phần tử của Phù Dung các, đều sẽ giúp đỡ thiếu gia.”

“Di Nguyệt.....”

“Phu nhân, người không cần phải nói thêm, cứ quyết định như vậy là được rồi!” Trùng Nguyệt cũng cười nói, giọng điệu không để cho ai phản đối. Bọn họ dành lấy giang sơn, tự nhiên cũng phải do họ đề cử người kế thừa, ngoài đứa nhỏ của Lục Phù, ai kế thừa họ cũng sẽ không đồng ý.

“Cứ để xuôi theo tự nhiên, không sao cả” nàng thân nhiên cười nói như cũ.

“Chờ xem những lời này...” Di Nguyệt nhếch môi, môi hơi cong lên cười nói “Người cũng nói có thể xuôi theo tự nhiên, xem ánh mắt của tiểu thiếu gia, cũng biết không phải là người bình thường, về sau thành tựu nhất định không tầm thường, Phù Dung các giao cho thiếu gia, tuyệt đối có thể đảm nhiệm!”

Thành tựu không tầm thường.....

Trong lòng Lục phù hơi có chút sầu khổ..... Ê ăm, nghiền nghiền.....

Thành tựu không tầm thường thì như thế nào?

Nàng và Sở Cảnh Mộc cũng có thành tựu không tầm thường, nhưng họ vui vẻ sao? Có ai chịu nhiều đau khổ trong lòng hơn họ, vì một câu thành tựu không tầm thường...tương tượng phải trả giá như thế nào.

Nếu không vui vẻ, thành tựu chẳng qua chỉ là một sự chiêm chọc hoa lệ phụ trợ cho vẻ cô độc trong lòng. Vì vậy....

“Chuyện này, phải chờ xem ý nguyện của Duệ Duệ!” Hai đứa nhỏ của nàng, muốn chọn cuộc sống như thế nào, đều nằm trong tay chúng, nàng sẽ không can thiệp.

Di Nguyệt và Trùng Nguyệt nhìn nhau liếc một cái, khóe môi hơi cong lên, cười nói: “Phu nhân, hai ngày sau, muốn đi kiểm tra cửa hàng không? Ta bảo họ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuyện này mấy năm nay không phải đều do ngươì và Trùng Nguyệt quản lý sao?” Lục Phù hơi nghi ngờ, từ khi ủy quyền, Di Nguyệt phụ trách ở Giang Nam và Sở Nguyệt ở Kinh Thành, hai người dù không có nàng cũng xử lý thật tốt.

Gương mặt xinh đẹp của Di Nguyệt mỉm cười uống một hớp trà, cười nói “Từ năm trước đến nay, ta vì mang thai mệt mỏi, tính tình của Trùng Nguyệt cũng không thích hợp lẫn lộn trên thương trường, ta sợ vì hai ba câu bất hoà hấn sẽ lấy đầu người ta, vì vậy đều để cho Phương Đông Tinh tiếp quản.”

“Phương Đông Tinh?” đôi mắt đen láy của Lục Phù nheo lại, quét mắt về phía hai vợ chồng họ, nhìn họ thật sâu, theo thói quen, bàn tay gõ nhẹ trên mặt bàn tròn bóng, bình thân mở miệng hỏi “ Vì sao không phải là người của Phù Dung các?◆

Giọng nói bình tĩnh nhưng khiến không khí thanh thản chung quanh hơi trở nên căng thẳng. Phương Đông Tinh, nàng không hề biết hấn, kết quả hấn đã chiếm một vị trí không nhỏ trong vận tải đường thủy Dao Quang, tình huống này cho tới bây giờ chưa từng xảy ra.

Vận tải đường thủy Dao Quang không giống chuyện làm ăn của hiệu thuốc bắc hay quán rượu, vận tải đường thủy nắm trong tay từ Lạnh Thành đến Kinh Thành, hiện tại có thể là toàn bộ mạch máu trong tuyến đường thủy ở Giang Nam. Vì muốn kiềm chế Phương Quân Úy và triều đình nên từ cấp bậc quân sự trở lên trong vận tải đường thủy đều do người của Phù Dung các đảm nhiệm.

Nhưng Phương Đông Tinh này chẳng những không phải là người của Phù Dung các, hơn nữa cũng không phải là người lúc ban đầu của vận tải đường thủy. Nàng không biết một chút gì về hấn. Vì sao Di Nguyệt phải dùng hấn?

“Biết cách dùng người.” Di Nguyệt cười nói, “Trong lúc ta mạng thai phải xử lý toàn bộ vận tải đường thủy và quán rượu, không phải một người có thể đảm nhiệm hết được. Phương Đông Tinh, nói thật ra rất có năng lực, trước khi nhận việc tháng đầu tiên giải quyết sổ sách, ta nhìn xem quả thật khiến ta hoảng sợ. Phu nhân không biết đâu, kênh đào của Đồng Quan và Lạnh Thành người còn chưa ra lệnh khai thông, hấn đã đề cập qua với ta. Hơn nữa, đường hàng không kia, đều là do hấn một tay tạo nên. Hiện tại mặc dù lợi nhuận của nó kém Lạnh Thành và Kinh Thành nhưng cũng không thể xem thường...”

Sắc mặt Lục Phù biến đổi vài lần, tâm trạng bình tĩnh giống như mặt hồ bị người ném một hòn đá nhỏ, tạo thành những gợn sóng lăn tăn từng đợt từng đợt, đó là khiếp sợ...Đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, những tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

“Có điều tra lai lịch của hấn không?” Lục Phù lạnh giọng hỏi.

Tuy rằng sự vụ của Phù Dung các hơn phân nửa đều giao cho Di Nguyệt và Sở Nguyệt giải quyết, đó là những người nàng tin tưởng, năng lực và sự quyết đoán của các nàng cũng có thể lèo lái được, mỗi chuyện không cần phải hỏi nàng, nhưng chuyện này thuộc loại tình huống đặc biệt. Người cầm quyền của vận tải đường thủy Dao Quang hơn phân nửa là người của Phù Dung các, nếu không cũng do Lục Phù tự mình thẩm định người vào Dao Quang.

Nhưng lúc này đây, Phương Đông Tinh, trước đó một chút tin tức về hấn nàng cũng không nhận được. Di Nguyệt chưa từng đề cập qua người này, hoài nghi tự nhiên nảy sinh trong lòng nàng!

Đồng Quan là trạm kiểm soát của Phương Thiên hoàng thành, không thể không đề phòng. Ba năm trước, nàng đã biết người Hung Nô sắp hồi phục thực lực bên trong. Trong đó bao gồm việc tăng cường binh lực và mở rộng quân lực, dự trữ lương thảo. Nhưng họ có ba mục đích lớn chủ yếu, nghĩ thừa dịp Phương Thiên còn đang dưỡng sức để lấy lại sức đánh một trận trở tay không kịp.

Đã gần năm năm, nhưng triều đình vừa mới gượng trở lại, đối với chuyện triều đình đánh mất lòng tin của dân chúng, thật vất vả mới lấy lại sự tin tưởng của người dân, không thể để chiến loạn xảy ra. Nàng không muốn đưa nhò của mình sống những ngày sợ hãi lo âu vì chiến loạn, thấy mặt tàn nhẫn vô tình của thế gian.

Vì vậy.....

Nàng mới mở kênh đào từ Đồng Quan đến Lạnh Thành, biên cảnh và Gianh Nam có thể dùng kênh đào này để thông thương. Nàng vốn tính toán dùng nó vào công việc quân sự, không biết hấn là người phương nào có thể hiểu biết tình thế giống như nàng?

Trong triều có người trà trộn vào Dao Quang, muốn mượn tài lực của Dao Quang để dùng..... Nàng không thể không nghĩ như vậy.....

Di Nguyệt có điểm ngoài ý muốn nhìn sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi, có chút trở tay không kịp..... Trùng Nguyệt cũng thật là, họ là người làm ăn, mục đích chính là kiếm lợi. Chưa bao giờ quan tâm chính trị, cũng không hiểu sự phức tạp tranh đấu của nó. Nàng không khỏi có chút kinh ngạc nhìn sắc mặt thay đổi của Lục Phù. Trước mặt người của Phù Dung các, Lục Phù rất ít khi trở nên nghiêm túc như thế....đó là nét mặt lạnh như băng.

“Phu nhân, đó là người có thể tin nhiệm được!” Di Nguyệt nói một cách kiên định. Mặc dù nói như vậy, nàng không khỏi, nếu về sau Lục Phù biết.....

Xong rồi! Di Nguyệt than một tiếng, hướng trên người Trùng Nguyệt nhéo một cái, kết quả là nhằm chỗ da thịt cứng rắn, coi như tính sổ với hấn sau, đó là ý kiến của người và Hải Nguyệt, không liên quan tới ta!

Thật là một người đàn ông không lương tâm!

Thầm mắng vài tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đang suy nghĩ sâu xa của Lục Phù, qua đã lâu...Nàng mới định thần lại, liếc Di Nguyệt một cái “Sắp xếp thời gian, ta muốn gặp hấn!”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 116: Phương Đông Tình

Lạnh Thành là vùng trung tâm thương nghiệp của Giang Nam, về phồn hoa không thua kém kinh thành. Dựa vào giao thông vận tải đường thủy vài năm qua được khơi thông bốn phía, nơi đây đã trở thành địa phương phát triển nhanh nhất. Có rất nhiều thương hiệu buôn bán giao dịch đều chọn Lạnh Thành, vững vàng cùng cố nó trở thành địa vị là vùng trung tâm buôn bán giao dịch.

Dao Quang nhiều năm trước đến nay, vẫn nắm vững vận tải đường thủy trong tay, mặc kệ là ai, điều hiểu ngầm không thể phá vỡ được vương quốc này của nàng, ngay cả triều đình cũng không thể. Bứt dây động rừng, nếu vận tải đường thủy Dao Quang bị hủy, chẳng khác nào mất đi hơn phân nửa kinh tế của Phụng thiên hoàng triều. Vì vậy triều đình nhất định phải người đến nắm vùng bên trong Dao Quang.

Phụng Quân Úy là một hoàng đế đề phòng chu đáo, hẳn cực lực cố gắng muốn nắm Dao Quang trong tay mà không muốn kinh động, phải người trà trộn vào chính là biện pháp tốt nhất.

Đêm lạnh như nước, đen có thể mài ra mực, Lục Phù một mình ở trong đình viện nhìn cảnh đêm gió thổi nhẹ nhàng. Gió đêm chậm rãi thổi vào váy dài màu xanh nước biển của nàng bay bay theo gió. Giương mặt nhỏ nhắn như nước hơi suy nghĩ sâu xa, tự hỏi về người tên Phương Đông Tình này.

Nàng đã xem qua nhiều tài liệu Hải Nguyệt điều tra, không hề phát hiện sơ hở nào. Xét thành tích của hắn vài năm qua ở cửa hàng, cũng không hề có sơ hở, dường như hắn hết lòng hết dạ thay Dao Quang bán mạng.

Sự kiện chính là hắn đặc biệt chú ý vận tải đường thủy từ Lạnh Thành đến Đồng Quan, ở những nơi này bỏ ra rất nhiều tâm huyết, không thể không khiến nàng hoài nghi mục đích của hắn. Một người không quen biết, càng chưa nói đến tín nhiệm, người như vậy bất tri bất giác thâm nhập vào bên trong chuyện làm ăn của nàng, không làm nàng nghi ngờ đó là chuyện không có khả năng.

Ngày mai nàng sẽ chờ hắn.

“Nương.” Khuynh Thành đứa nhỏ này, đêm đã khuya, cũng chưa đi vào giấc ngủ, gặp Lục Phù vẫn đứng trong đình viện không nhúc nhích, bé sôi nổi chạy đến.

Lục Phù đảo qua khung cảnh vừa mới yên lặng, cười quay đầu lại, nhìn con gái đang cười liên tục chạy ra.

“Đêm đã khuya, tại sao còn chưa ngủ?” Lục Phù sờ sờ tóc của bé, ngồi vào phiến đá bên cạnh, ôm lấy Khuynh Thành.

Vừa tới Lạnh Thành, đứa nhỏ này hoạt bát vô cùng, chỉ mới vài ngày, mỗi ngày đi tới chợ du ngoạn, mang theo Hải Nguyệt, dường như đã tham quan hết phân nửa của Lạnh Thành. Có đôi khi nàng hoài nghi, tại sao con gái của mình có sức lực dư thừa như thế.

“Không cần ngủ, nương à, Lạnh Thành thật sự chơi rất vui nha, so với U Thành vui hơn nhiều.” Đứa nhỏ cười ngọt ngào như mật, kéo tay áo nàng, nũng nịu làm nũng “Nương, có thể ở lại lâu hơn được không?”

“Con thích nơi này sao?”

Đứa nhỏ nhìn nàng, cổ hết sức gât đầu, làm giống như dáng vẻ của con cún đáng thương “Nương, ở lại một thời gian thôi, được không?”

“Tại sao con không học Duệ Duệ? Nhìn ca ca ngoan hơn nhiều!” Lục Phù cười nói, bóp cái mũi nhỏ của con gái.

Tiểu tử mặt lạnh kia trừ bỏ cùng Hải Nguyệt đi dò xét cửa hàng một chuyến, dường như không đi ra ngoài, đều ở lại sơn trang. Nhưng cả ngày nay không thấy bóng dáng giống như một người thần bí.

“Nương. . .” tiểu Khuynh Thành đột nhiên thu vẻ tươi cười, thật nghiêm túc nhìn nàng. Lục Phù thiếu chút nữa nghĩ con gái trong ngực mình biến thành con trai Duệ Duệ, sau đó, tiểu Khuynh Thành nói một cách nghiêm trang “Duệ Duệ. . . Thật là do nương sinh ra sao?”

Khóe môi của Lục Phù bắt đầu run rẩy, nhin không được ý cười, ôm con gái nở nụ cười tuyệt đẹp, thiếu chút nữa nghẹn lời, nàng còn tưởng biểu tình nghiêm túc của con gái là hỏi vấn đề gì, không nghĩ đến bé hỏi một vấn đề ngây ngô như vậy.

Chính xác, hai đứa khác biệt quá lớn.

Đột nhiên như nghĩ đến điều gì, Lục Phù nhìn chăm chăm Khuynh Thành trong lồng ngực rất cổ quái, ánh mắt cao thấp quét qua một vòng, tiểu Khuynh Thành nghi hoặc nhìn nàng, giắt giắt hai má có điểm ❖❖ ề phòng hỏi “Nương.đang làm gì vậy?”

Bởi vì ánh mắt của nương khiến bé cảm thấy giống như mình chính là một tên cà chua của đường phố, tùy thời sẽ bị bán đi. Đứa nhỏ này, từ nhỏ đi theo Lục Phù, cùng Hải Nguyệt và Vô Danh dạo chơi chung quanh, tự nhiên biết được.Cái gì kêu là hồ ly, cũng tự nhiên biết nương của mình là một con hồ ly ranh ma.

Lục Phù thật sự giống một kẻ bán cà chua, đợi cho vẻ căng thẳng đã đủ, nhướn mặthạt sâu vào đôi mắt đen láy như mắt của mình, trong đôi mắt kia, có vẻ thông minh, có giao hoạt, lại trong suốt như núi rừng sâu thẳm, nàng cười hàm ý sâu xa.

Có lẽ đứa con này so với Duệ Duệ thích hợp hơn.

“Nương.” Khuynh Thành kêu lên một tiếng thật dài, âm thanh nũng nịu có thể khiến người không cưỡng nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp nở nụ cười tươi đẹp đáng yêu, nịnh bợ nói “Nương sẽ không thật sự phải bán con chứ? Không cần đâu, con gái của nương đáng yêu mê người như vậy, ngoan ngoãn thướt tha, nương nhìn tâm sao? Còn nữa... nếu nương nhất định bán con cũng phải bán theo thứ tự trước sau đúng không? Để con tính xem, trước hết bán ca ca đi? Rồi mới đến con?”

Thật thông thả đem Duệ Duệ ra, thường đều là Duệ Duệ kêu này nọ, lúc này trở thành con đế. Lục Phù cười, công lực nương theo chiều gió này của con gái mạnh hơn nàng trước đây nhiều lắm.

“Khuynh Thành, con có sợ vất vả không?” Lục Phù buồn cười sờ sờ đầu của bé, có điểm đau lòng, xem ra, thật sự theo như lời của bé, muốn đem bé bán đi, bất quá nàng sẽ tôn trọng ý kiến của đứa nhỏ.

Khuynh Thành bị nâng vò đầu ngốc nghếch hỏi một chút, có điểm mờ mịt không biết làm sao, chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, cắn môi nhìn nàng, mắt to đảo qua đảo lại đây về nghĩ vẩn.

“Về sau nương để cho con kế thừa Phù Dung các được không?”

Lục Phù cũng không trông cậy đứa con trả lời nàng lập tức, chính là.

“Tốt!” Tiểu Khuynh Thành thiếu chút nữa thét chói tai, ngay cả một chút do dự đều không có, cao hứng thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, hoa chân múa tay vui sướng, nét mặt hưng phấn, đột nhiên ôm lấy cổ Lục Phù, không tin hỏi một chút, “Nương nói có thật không thế?”

Nhưng kỳ thực Lục Phù hơi sững sốt, không dự đoán được cô bé sẽ sáng khoái đồng ý như vậy, có chút buồn cười khoe môi giật giật vỗ vỗ hai má mềm mại của con cười nói “Con biết Phù Dung các làm gì sao?”

Như trong dự đoán, tiểu tư kia lắc đầu, nhưng vẫn hào hứng như trước.

“Khuynh Thành, con cũng không biết Phù Dung các đang làm gì, tại sao hứng thú như vậy?”

“Nương, con nói lời thật, nương không được mất hứng nha.” Bàn tay của Tiểu Khuynh Thành quơ quơ trước mặt nàng, nói rất đáng yêu.

Lục Phù gật đầu, bé mới nói: “Như vậy rất thích! Giống như nương, gọi mưa gọi gió thật là oai phong!”

Lục Phù hoàn toàn không nói gì, nàng bị lạc lối rồi. Ánh mắt nhìn bé giống như nhìn thấy quái vật, nhìn xem tiểu Khuynh Thành biến thành văng lòi, vai buông thõng, nhỏ giọng nói thầm, “Đừng giận nữ nhi nha!”

“Khuynh Thành, đợi vài năm nữa rồi nói sau!” Thật cẩn thận ôm con gái, trong lòng Lục Phù cảm thán hàng ngàn hàng vạn lần.

Gọi mưa gọi gió, sau khi gọi mưa gọi gió là sự tỉnh mạch và tang thương phải không? Lúc đó ai sẽ tới thu dọn đây, con gái của nàng còn chưa hiểu biết phương diện phức tạp và hiểm ác này, chờ vài năm nữa rồi tính! Nhưng không thể phủ nhận, Khuynh Thành so với Duệ Duệ thích hợp hơn.

Hai đứa con của nàng là tiểu quận chúa và tiểu thế tử!

Thân phận cao quý như vậy nên được sống đời không sầu không lo.

Nhìn con gái xinh đẹp động lòng người trong ngực mình, Lục Phù ôm bé đi vào nội thất, trên giường Duệ Duệ đang ngủ, nàng đặt Khuynh Thành xuống, cởi áo khoác và giày, ôm bé đặt lên giường, nhìn hai đứa con, một niềm hạnh phúc thật sâu nẩy lên trong lòng. Ngược lại nghĩ đến Sở Cảnh Mộc, không nhận được thờ dài

Hắn cuối cùng đã đi đâu?

Nói không tưởng nhớ là gạt người, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt của Duệ Duệ, trong lòng nàng đều trào ra một nỗi chua xót như có như không rất khó chịu. Năm đó quyết định buông ra là muốn cho đối phương thời gian để hiểu rõ, khiến hai người có thể chữa lành vết thương.

Vết thương của hắn lành rồi chưa?

Lúc buông tay là những giây phút đau khổ nhất trong cuộc đời của nàng, khiến cho mình giống như đã chết qua một lần sau đó sống lại mới hiểu ra.

Năm đó chống đỡ giúp nàng rời đi không phải lòng của nàng, bởi vì lòng của nàng đã vỡ nát. Dù lòng của nàng vỡ nát, cũng không oán trách, trong thân thể nàng còn có, tuy rằng chưa ra đời, cũng làhai trái tim.trong sáng và tràn ngập sức sống.

Nhìn chúng ngủ say, Lục Phù mỉm cười. Nếu năm đó nàng không rời khỏi, không biết bọn họ có thể không sầu không lo lớn lên như vậy không.

Đứa nhỏ thật sự là tri kỷ. Nàng nói với họ, phụ thân bận rộn nhiều việc, ở một nơi rất xa. Phụ thân thực sự rất thương họ, là một phụ thân hiền hòa nhất trên đời. Nàng đã làm được một cách sáng khoái như lời nàng hứa hẹn, đã làm được.

Có một lần, Khuynh Thành hỏi phụ thân của họ vì sao không đến gặp họ, Lục Phù hoảng sợ một chút, từ đó về sau, dù là Khuynh Thành hay Duệ Duệ đều không hỏi lại nữa.

Nhưng nàng biết, họ đều khát vọng có một phụ thân.

Có lẽ..... nên tùy duyên đi!

Trời vừa mờ mờ sáng, Lục Phù liền đứng dậy rửa mặt chải đầu, hôm nay cố ý phải lấy thân phận của Dao Quang đi cửa hàng gặp quản sự ương Đông Tinh, đúng giờ luôn luôn là thói quen của nàng.

Trên giường tiểu tử kia tỉnh dậy, mở mắt nhìn trong phòng có một bóng đen, giống như gặp quỷ, ngồi dậy, hơi dụi dụi đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ một chút.

Trong phòng sau lưng của bé có một bóng đen đang đứng cạnh bồn rửa mặt, sáng sớm gió thổi vào một thân áo quần màu đen lay động, quý dị và tà mị, nếu không có một đầu tóc đen như mực bay bay, nếu lá gan không lớn bé sẽ hét chói tai là gặp quỷ. Sau khi đưa nhỏ một lần nữa khẳng định, nghi hoặc hô lên “Nương?”

“Duệ Duệ, tỉnh sớm như vậy?” Lục Phù xoay người, mỉm cười nói: “Sắc trời còn sớm, ngủ tiếp một chút nữa đi!”

Sa đen, váy cũng màu đen, tóc dài bay bay, không có đồ trang sức dư thừa làm đẹp, sắc mặt bình thản như trước, là vẻ mặt bé quen thuộc, chỉ là không phải dáng vẻ bề từng quen thuộc, một thân giả dạng này.....

Giả dạng giống như một quả phụ.

Chưa từng thấy mẫu thân của bé sa đen, mặc váy đen, trên mặt không buồn không vui lộ ra một vẻ mạnh mẽ và quyết đoán, nương như vậy bé không quen, thực sự giống quả phụ, nếu có cái khăn che mặt nữa lập tức...

Duệ Duệ vừa nghĩ như vậy đã thấy trên tay Lục Phù có cái khăn che mặt khiến bé ngẩn người, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt như mỉm cười của nàng, trong cái đầu nhỏ nhỏ xuất hiện một bóng đen “Nương muốn đi đâu vậy?”

“Đi cửa hàng!”

Bé còn tưởng rằng nương của mình muốn đi trang trại ma quỷ dọa người.

Không biết có phải là ảo giác không, cảm thấy đứa con luôn lạnh lùng, nhưng ánh mắt hiện lên một vẻ chờ mong và.... quý dị, nhìn thấy khiến trong lòng nàng có chút

“Nương, vậy người nhanh lên đi ra khỏi cửa đi!” Duệ Duệ cười ha hả, phát tay, rất giống hành động chụp bắt ruồi bọ bình thường của Khuynh Thành, cũng tự nhiên vô cùng.

“Duệ Duệ, con đang cười?” Nàng nghĩ hoặc nhìn Duệ Duệ, luôn luôn đối với nàng cũng không cười, hiện tại đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa cười rất ngọt ngào, trừ bỏ sống lưng lạnh giá, nàng nghĩ không ra mình còn có phản ứng gì khác

Đột nhiên nghĩ đến một loại động vật —— đó là mèo.

Hai đứa con của nàng, một đứa giống hồ ly, một đứa giống mèo, dường như có chuyện gạt nàng.

“Nương, ánh sáng quá mờ, người xem lầm rồi, con ngủ nha!” Duệ Duệ nghiêm trang nói, quả thực ngoan ngoãn nằm xuống giường, có điểm ghét bỏ liếc tư thế ngủ của Khuynh Thành nhích vô trong, đối mặt với vách tường —— trên mặt là vẻ suy tư.

Trong chốc lát, xe ngựa hoa lệ rất nhanh đứng trước cửa vào cửa hàng. Trời đã sáng, trong ánh sáng mờ mờ, Lục Phù xuống ngựa. Trong nắng sớm sa đen che phủ hai má chỉ lộ ra một đôi mắt đen, ánh mắt lạnh ngăm có ý, đây là hình tượng Dao Quang cho người đời.

Trước cửa đã có một đội ngũ thật dài đứng song song chào đón nàng. Lục Phù hơi nhìn lướt qua, thông dong đi vào nội thất. Di Nguyệt và Hải Nguyệt theo sát phía sau cũng quét qua đám người liếc một cái, hơi kinh ngạc cau mày, cả hai gương đôi mắt xinh đẹp tỏ vẻ khó hiểu, nhìn nhìn bóng dáng Lục Phù, cũng đi theo vào.

“Phương Đông Tinh đâu? Gọi hắn tới gặp ta!” Vừa vào đại sảnh dành cho việc nghị sự, Lục Phù vén trường bào, tao nhã thông dong ngồi vào vị trí chủ tọa, đôi mắt đen nhìn có vẻ lạnh lùng và cơ trí, hơi hơi đảo qua một đám quản sự dưới tay.

Hàng đầu bên trái Di Nguyệt đang ngồi, còn bên phải trống không, không có một bóng người, đoán được ra, hẳn đã trễ hẹn. Lục Phù không hề giận, nhéo lại hai mắt, hơi hơi có điểm ấm mẫn, hội nghị của nàng, thủ hạ trước giờ chưa từng dám vượt mặt nàng đến muộn. Nếu không phải muốn chết, ai dám trước đôi Dao Quang tính tình cô quái, tác phong tàn bạo mà dự họp hội nghị muộn, khả năng là Phương Đông Tinh đã cố tình làm vậy.

Di Nguyệt liếc sắc mặt của Lục Phù, hơi cắn răng, âm thầm mắng Phương Đông Tinh vô số lần, rõ ràng đã nhắn mạnh hôm nay Dao Quang sẽ đến, thế nhưng còn đến muộn. Hải Nguyệt bên cạnh Lục Phù cũng có chút khó hiểu, theo lý thuyết, đây là chuyện không có khả năng!

Hơn nữa những quản sự, đều hơi hơi cúi đầu, rất ít người dám nhìn thẳng vào đôi mắt không hề giận của Lục Phù, trong đó là vẻ tàn khốc lạnh như băng, như là băng nhiều năm chưa từng hòa tan, lạnh làm cho độ ẩm buổi sớm của mùa xuân giống như mùa đông.

“Có thể có việc gì bận nên chậm trễ! Phu nhân, nếu không, chúng ta bắt đầu trước đi, hẳn có lẽ tối nay sẽ đến.” Di Nguyệt nói.

“Không! Ta chờ hán!”

Trừ bỏ ngày đó Di Nguyệt thành thân phái người giả trang Dao Quang đứng ra làm chủ hôn, vài năm nay, thân phận Dao Quang này chưa từng xuất hiện trước mặt người đời, có lẽ uy tín của nàng đã giảm không sai biệt lắm.

Lục Phù cười lạnh, bùng nước chè xanh trên bàn lên, chậm quá lắc chén bạch ngọc, nhẹ nhàng đụng vào chén, một tiếng động trong trẻo rung động vang lên, du dương như quanh quẩn trong đại sảnh, ai cũng không dám mở miệng. Trong lòng Di Nguyệt và Hải nguyệt âm thầm lo lắng, mà các quân sự khác cũng không dám thở mạnh.

Hương vị của trà phả vào mũi, khiến nàng cảm thấy thoải mái từng đợt, con ngươi lạnh lùng dưới tầng tầng vải đen chiếu vào chén trà trong suốt, càng có vẻ lạnh vô cùng, sa đen cùng chén bạch ngọc chén hình thành một sự tương phản rõ rệt.

Bên ngoài đại sảnh, có thể nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới đi lui, buổi sớm đã sắp bắt đầu, một ngày mới cũng bắt đầu nở rộ tràn đầy sức sống. Chỉ có trong đại sảnh là một mảnh tĩnh mịch.

Trong chốc lát, khóe môi Di Nguyệt cong lên, trong con ngươi lạnh lùng của Lục Phù cũng hiện lên một vẻ không thể nhận ra —— đó là chờ mong.

Một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa, cản ánh nắng ấm áp, thân ảnh cao lớn đứng ở cửa, đội trời đạp đất. Trong gió thổi qua một hương vị vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Lục Phù ngược mắt lên, bởi vì ngược sáng nhìn không rõ về mặt hán, chỉ nhìn thấy một dáng người cao lớn mạnh mẽ, gấp gáp không thể tin được mảy may nhướng lên, đôi mắt đen nhất thời có điểm giống Khuynh Thành từng thành trái hạnh đào. Bàn tay hơi run run, trắng nõn như ngọc không hề báo trước dùng trên chén ngọc....

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Dáng người cao lớn này đột nhiên lọt vào tầm mắt của nàng.

Lặng yên không một tiếng động.....

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 117: Chân tướng

Nỗi khiếp sợ đánh sâu vào lòng Lục Phù từng đợt, năm năm qua đây là lần đầu tiên nàng không thể khống chế khiến lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Tuy rằng ánh mắt của nàng vẫn bình tĩnh như trước, lạnh lùng như cũ, nhưng lưng đã đổ đầy mồ hôi lạnh. Tay đang cầm cái chén bị nước sánh ra ướt đầm. Lục Phù không tiếng động hít sâu một hơi, âm thầm đè nén sự khiếp sợ trong lòng mình.

“Quân sự Phương Đông, không tệ rồi, làm cho mọi người trong phòng này chờ một mình ngươi” Di Nguyệt quét mắt về phía hán, ánh mắt tỏ vẻ bất mãn.

“Thật ngại quá, trên đường có chút việc bị trì hoãn” Dáng người cao lớn hơi giật giật, đi đến ngồi vào vị trí của mình, thật bình tĩnh, tự nhiên, và hào phóng. Tuy lời nói có ý giải thích, nhưng trong giọng nói không có hương vị giải thích nào cả. Kiểu ngạo có điểm khiến người nghiêng rằng.

Âm sắc quen thuộc khiến lòng Lục Phù nổi lên những gợn sóng không nhỏ, dường như giây phút vừa rồi, nàng nghĩ mình vừa nhìn thấy Sở Cảnh Mộc, dáng người rất giống, giọng nói cũng giống... Nhưng nét mặt... lại không giống.

Lục Phù phân biệt không rõ đó là thất vọng hay thờ dài nhẹ nhõm, ẩn chứa trong lúc đó, lòng khiếp sợ đã chậm rãi bình tĩnh lại như mặt nước tĩnh lặng. Lục Phù nhìn lướt qua, vị trí thứ nhất bên phải được xếp đặt cho Phương Đông Tĩnh. Một đôi mắt sâu thẳm, làn da ngăm đen, gương mặt chính trực, toát ra một vẻ chính khí. Không có vẻ thanh nhuận anh tuấn của Sở Cảnh Mộc, nhưng hơn vẻ tang thương khó nhìn và cô đơn. Đôi mắt sâu thẳm giống vô cùng, nhìn thấy rõ dáng vẻ của hán khiến lòng Lục Phù sinh ra một trận kinh hoàng trở tay không kịp.

Phương Đông Tĩnh cũng không một dấu vết gì liếc nhìn nàng trên vị trí chủ tọa, hán đã ở cửa hàng của Lạnh Thành vài năm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Dao Quang phụ nhân trong truyền thuyết. Dưới tầng tầng mạng đen che mặt, chỉ nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng, trừ bỏ ánh mắt kia, hán không thể nhìn ra nét mặt của nàng.

Bình tĩnh là biểu tình duy nhất trên mặt hán.

Hừ mạnh một tiếng... Lục Phù quét mắt về phía Sở Cảnh Mộc, ánh mắt gắt gao theo dõi gương mặt cương trực của hán, giống như từ trên mặt hán tìm tòi nghiên cứu cái gì, “Quân sự Phương Đông, đúng giờ là một tổ chức cần thiết của một người làm ăn, ngươi không biết sao?”

Giọng nói lạnh như băng trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm sắc quen thuộc khiến con ngươi của Phương Đông Tĩnh loé lên những tia sáng, ánh mắt nhìn

thăng vào đôi mắt Lục Phù, hai người đồng thời kinh hãi. Lúc này trong lòng Lục Phù đã xác định một trăm phần trăm.

Hắn chính là Sở Cảnh Mộc, là Sở Cảnh Mộc thật sự.

Một cơn khiếp sợ như núi rung đất chuyển điên cuồng ập về phía Lục Phù, nàng căn bản không thể tưởng được, hắn ở ngay trước mắt vài năm mà nàng không hề hay biết. Lục Phù hung hăng nhìn lướt qua Di Nguyệt được xếp ngồi bên trái, còn có Hải Nguyệt ở bên cạnh, các nàng hai người, một người cúi đầu dụi mắt, một người ánh mắt lảng tránh, đều không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Đột nhiên Lục Phù nhớ tới vẻ quái dị sáng nay của Duệ Duệ, đột nhiên bừng tỉnh nghĩ ra một chuyện, con trai của nàng đã sớm biết phụ thân của hắn đang ở đây. Vì vậy mới đòi ra thành, mới khẩn trương muốn nàng gặp Sở Cảnh Mộc... Nói cách khác...

Nàng- đường đường là Dao Quang phu nhân, bị thủ hạ và đứa con của mình giấu giếm, dĩ nhiên cuối cùng biết Sở Cảnh Mộc chính là Phương Đông Tinh trong cửa hàng của Dao Quang. Trong lòng như có năm mũi vị bị đánh vỡ, hương vị nồng đậm toàn bộ tiến vào trong lòng, nhất thời đầu óc trống rỗng.

Hắn biết Dao Quang chính là nàng không? Vì sao hắn phải ẩn núp trong vận tải đường thủy Dao Quang suốt bốn năm. Vì sao thủ hạ của nàng phải gạt nàng, cho nàng một tin tức giả rằng họ không biết Sở Cảnh Mộc ở đâu, nàng thế mà đã bị người tin nhiệm nhất dối gạt. Mặt Lục Phù vẫn như trước không thay đổi nhìn hắn, thu lại những ý nghĩ hoang mang, hơi cau mày.

Tất cả quân sự đều bắt đầu chậm rãi nhận ra sự căng thẳng trong lúc này giữa nàng và Phương Đông Tinh. Mọi người ngửi được một tia cảnh giác, không dám hít thở mạnh, trong lòng bồn chồn khiến toàn bộ đại sảnh trở thành một cảnh yên tĩnh quý dị.

Lục Phù dù sao cũng là Lục Phù, việc này nàng sẽ cùng Di Nguyệt Hải Nguyệt tính sổ sau. Khiếp sợ qua đi nàng đã có thể áp chế sự vui sướng và nôn nao trong lòng khi nhìn thấy Sở Cảnh Mộc. Suy nghĩ của nàng bắt đầu thông suốt. Vừa rồi nàng nhìn thấy trong mắt Sở Cảnh Mộc có một vẻ khiếp sợ và nghi ngờ, theo lý thuyết hắn không biết thân thế của nàng. Cho dù muốn nháo loạn nữa, Di Nguyệt và Hải Nguyệt cũng sẽ không biết chừng mực như vậy.

width="48">"Sáng nay ở bên tà chuyện xảy ra, thủ hạ vội vàng tiến đến xử lý, cho nên đã tới trễ, xin phu nhân thứ lỗi!" Nói dứt lời, ánh mắt hắn nhìn mắt Lục Phù chăm chú, ý nghĩ làm cần muốn gỡ từng tầng mạng che trên mặt nàng ra, con ngươi hiện lên suy nghĩ sâu xa.

Lục Phù hừ lớn một tiếng, lạnh như băng liếc hắn sau đó nghiêng đầu hung hăng liếc Di Nguyệt lạnh lùng mở miệng, "Hợp!"

Trong lòng Di Nguyệt hiểu rõ, nàng cùng Hải Nguyệt thăm rồi, nhưng tinh thần cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nàng sẽ không hối hận quyết định đã giấu giếm Lục Phù nhiều năm trước.

Kế tiếp là một hội nghị thật dài, Lục Phù chủ trì qua vô số hội nghị trong vận tải đường thủy, chưa từng bị một lần kinh ngạc như thế, cũng chưa từng bị một lần khiếp sợ như thế. Từ trước đến nay đều do nàng một tay chủ trì toàn bộ hội nghị, bởi vì có rất nhiều chính sách giải quyết và phương án đều phải nghe ý của nàng. Chính là.....

Hội nghị này rõ ràng là do Phương Đông Tinh khống chế cục diện. Tất cả thế cục phân tích có đạo lý rõ ràng, kế hoạch tương lai cũng nói một cách gọn gàng ngắn gọn, rất nhiều ý kiến toan bộ ăn khớp với suy nghĩ của nàng. Cách giải quyết và chính sách của hắn, mặc kệ là nhìn từ góc độ chính trị hay là lợi nhuận đều có lợi cho Dao Quang.

Đột nhiên nàng cảm thấy nam nhân này nếu làm thương nhân, có lẽ trong thương giới sẽ không do nàng một người làm chủ. Trời sinh hắn có tố chất làm thương nhân, tại sao nàng chưa bao giờ biết hắn có khả năng này?

"về phần Lạnh Thành đến Đồng Quan....."

"Từ hôm nay trở đi, đường hành không quân sự Phương Đông có thể không cần quan tâm nữa. Tuyến đường này hãy giao cho Di Nguyệt, ta có tính toán khác!" Hắn còn chưa nói xong, Lục Phù liền lạnh lùng cắt ngang. Lục Phù cao ngạo nhìn Sở Cảnh Mộc, nàng còn tưởng ít nhất hắn sẽ tranh luận vài câu, nhưng giống như một kỷ tích, hắn không hề nói gì, chỉ ngước mắt lên nhìn nàng thật sâu liếc một cái.

"Dạ! Phu nhân"

Lục Phù đột nhiên có cảm giác tội lỗi.

Sở Cảnh Mộc kiêu ngạo như vậy, nhưng phải ở cửa hàng vài năm qua cúi đầu làm thủ hạ. Lúc trước Di Nguyệt nhất định sẽ không đối xử hoà nhã với hắn, nói vậy có lẽ hắn cũng nén giận đã lâu. Là điều gì giúp hắn chống đỡ, khiến hắn bỏ qua lòng kiêu ngạo của mình, tình nguyện làm một quân sự cho Dao Quang trong vài năm qua?

Nàng nghĩ đến ánh mắt chờ mong của Duệ Duệ, hắn có biết về hai đứa nhỏ không? Một trận kinh hoàng ập tới khiến nàng bắt đầu hơi chột dạ.

Cửa hàng Thiên Thỉnh.

Chỉ có ba nữ nhân, mặt Lục Phù vẫn được bao phủ bởi tầng tầng mạng đen như trước, ánh mắt sắc bén hung hăng nhìn Di Nguyệt và Hải Nguyệt, cười lạnh, ánh mắt lạnh như băng lộ ra một chút trêu đùa, không hề giận "Ta nghĩ các người tốt nhất cho ta một lời giải thích hợp lý, vì sao Sở Cảnh Mộc biến thành Phương Đông Tinh của cửa hàng."

Hải Nguyệt cười ngây ngô, cuống quýt xua tay, "Không liên quan đến chuyện của ta, đều là ý kiến của Di Nguyệt."

Nàng rất có nghĩa khí đem Di Nguyệt bán đứng, Di Nguyệt cũng hung ác trừng mắt nàng. Lục Phù đột nhiên hiểu được, những nữ nhân này của nàng đang nương theo chiều gió.

Di Nguyệt hơi ho khan, có chút xấu hổ cười cười, "Phu nhân, thật ra chuyện là như vậy, lúc trước chúng ta chỉ muốn giúp người trút giận mà thôi. Phu nhân một người mang thai sống chết, thiếu chút nữa mẫu tử ba người cũng không thể bảo toàn, chúng ta rất đau lòng, cho nên làm bộ như không biết để Sở Cảnh Mộc lấy danh nghĩa Phương Đông Tình vào cửa hàng, chỉ muốn thay người dạy dỗ hấn thôi!"

"Ta.....Hấn?" Lục Phù nặng nề cường điệu hai chữ này, uống một hớp trà chậm rãi nói "Không cần nói cho ta biết, tất cả người của Phù Dung các cũng tham dự, mà ta là người cuối cùng biết được

Người ngu ngốc đều có thể nghe ra trong giọng điệu của Lục Phù có chút không thích hợp, trong lòng Di Nguyệt và Hải Nguyệt cảm thay bồn chồn. Nếu Lục Phù biết họ càng quá đáng hơn nữa, không biết có thể sẽ chém các nàng không.... Hai người không khỏi liếc nhau, trong lòng lo lắng bất an. Hải Nguyệt có lắc đầu, kiểu ngạo làm như Lục Phù không tồn tại.

"Hải Nguyệt, ta nghĩ các người tốt nhất nói với ta lời thật, tâm trạng của phu nhân người nổi giận rồi." Lục Phù lạnh lùng cảnh cáo, xem ra thuộc hạ tốt của nàng tự cho là đúng, giấu giếm không ít chuyện. Lục Phù thậm chí có dự cảm mình sẽ không thích nghe những sự thật sắp được phơi bày.

"Giống như.... Đúng như vậy." Di Nguyệt thật cẩn thận cung khai.

Lục Phù gật đầu, hừ một tiếng, "Thật ra các người lại đoàn kết nhất trí như vậy, vớ vẩn! Cuối cùng đem những chuyện tình ta không biết nói hết một lần, một lần nói cho rõ ràng, miễn về sau tính sổ từng chuyện từng chuyện một."

Ánh mắt của Di Nguyệt bắt đầu cố nhìn ra ngoài cửa sổ, ý của Hải Nguyệt chính là điều nghiêm trọng nhất kia, nàng nói ra một chuyện quan trọng nhất. Quả thật là một kẻ tiêu nhân hiểm độc mà! Hải Nguyệt nhìn nét mặt không quá xuất sắc của Lục Phù, cười ngọt ngào, nói:

"Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, Vương gia chỉ muốn nhờ Dao Quang tìm được người thôi, hấn không biết phu nhân là Dao Quang dĩ nhiên sẽ lựa chọn phương pháp chờ thời cơ này, núp vào cửa hàng, nói thực ra phương pháp này tuy rằng mất thời gian nhưng cũng là một phương pháp tốt phải không? Vì vậy...."

Hơi hơi khựng một tiếng, Hải Nguyệt nói tiếp "Vì vậy Chúng ta cũng không muốn làm Vương gia thất vọng đúng không? Cho nên mỗi một khoảng thời gian chúng ta đều không quá cẩn thận để lộ ra một chút tin tức về Dao Quang, sau đó Vương gia sẽ uyển chuyển nắm bắt được. Sau đó.....Khoảng thời gian đó hấn đều theo cửa hàng tạm thời biến mất, sau đó thực khôn khéo thất vọng

Sự đau lòng tràn ngập trong tim một cách tự nhiên, Lục Phù nheo mắt, ngạo nghễ nhìn Hải Nguyệt nói một cách nguy hiểm, "Nói cách khác các người đem hấn đùa giỡn xoay vòng vòng, lừa hấn chạy khắp ngõ ngách của Phụng Thiên?"

Hải Nguyệt nuốt nuốt nước miếng, thăm kêu thảm, khóc thét có lẽ lần này chết chắc rồi. Lúc trước rốt cuộc là người nào đề nghị nha, nàng dần dần cảm nhận được cái gì kêu một lỗi lầm gây hận ngàn thu, sớm biết như vậy bọn họ sẽ không thông đồng làm vậy.

"Thật ra không chỉ.... Phụng Thiên....." Dừng một chút, Hải Nguyệt nhắm mắt lại, nói: "Có hai lần, Vương gia chạy thẳng đến Hung nô, một lần đi Tây Vực.... Thật ra hấn chắc hẳn cũng biết chúng ta lừa, nhưng vẫn tự mình chấp nhất không buông tha, tình nguyện tự mình đi chứng thực, cũng không nguyện ý sai thủ hạ đi mật thám tìm hiểu tin tức, sao có thể trách chúng ta....."

Hải Nguyệt thực kiêu ngạo đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Sở Cảnh Mộc!

Một sự thâm phần nộ và không tha lớn dần trong lòng Lục Phù, thủ hạ của nàng đùa giỡn khiến hấn chạy khắp thiên hạ chính vì muốn tạo ra cơ hội không có khả năng để giúp hấn tìm thể tử sao? Vất vả như vậy đáng giá sao?

Nàng hiểu được loại cảm giác chờ mong sau đó nếm trái đắng và thất vọng, đã nhiều năm như vậy có lẽ hấn đã phải trải qua vài lần thất vọng như thế? Mỗi một lần mang theo tâm trạng đầy hi vọng ra đi, rồi lấy tâm tình gì quay trở về? Tiếp tục ở nơi này chịu sự khó dễ và cố tình lừa gạt của Di Nguyệt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ làm hấn vất vả như thế, tra tấn hấn như thế.

Từng đợt từng đợt cảm giác không tha không ngừng ập tới, đau đớn khó nhịn, nàng thậm chí nghĩ đến bản thân sẽ hít thở không được, trong đầu không khỏi nhớ lại về đau thương của hấn vừa rồi. Lòng chua xót khó chịu, hấn thật sự không còn hận nàng nữa sao? Nhìn thấy mặt nàng thật sự có thể không còn đau khổ sao? Nếu không vì sao lại nhọc lòng tìm kiếm

Giống như một kẻ ngốc, rõ ràng biết đó có thể là một tin tức giả, vẫn không chùng bước ra đi như cũ. Ở thời điểm tất cả hi vọng đều trở thành tro tàn, là điều gì giúp hấn chống đỡ, đẩy lên hi vọng mới?

Có phải năm đó nàng rời đi thật sự quá mức tàn nhẫn rồi?

Đôi mắt Lục Phù hơi ửng đỏ, trước mắt dường như có thể nhìn thấy vẻ chờ đợi của hấn, cùng sự thất vọng sau đó, nàng hơi thở dài, thật trầm trọng như vậy sao.

"Di Nguyệt, Hải Nguyệt, các người vì sao không hỏi ý kiến của ta, làm như vậy chơi vui sao? Tại sao không tìm ta thương lượng một chút?" Đây là lần đầu tiên Lục Phù ở trước mặt hai nàng không thể khống chế được. Lục Phù cắn răng, hung hăng trừng mắt các nàng.

Một người cao ngạo như hấn lại cam tâm tình nguyện để các nàng đùa giỡn, bởi vì hấn biết chỉ có thông qua Dao Quang mới có thể nhanh chóng tìm

được nàng, chỉ vì như thế thôi không phải sao?

"Phu nhân người không cần tức giận, chúng ta hai năm trước có làm như vậy, nhưng sau đó vốn không có nha, đều làm theo hấn, để cho hấn chậm rãi ở trong cửa hàng, căn bản chính là muốn khiến hấn biết khó mà lui, ai ngờ sự tình biến thành thế này?" Hải Nguyệt cũng có chút hối hận, nhớ tới hai năm đầu dựa vào tin tức lừa hấn chạy vòng vòng. Lúc ban đầu vì muốn xem kịch vui đến về sau là cảm động, nhưng bởi vì áy náy vẫn không dám nói với Lục Phù.

"Phu nhân. "

"Các người thật là....."

"Phu nhân, chúng ta thật sự biết sai lầm rồi, cho nên lúc này đây mới lừa phu nhân đến Lạnh Thành. Người vẫn muốn lánh mặt không gặp Vương gia, nhưng không thể tránh cả đời nha. Người không biết, Vương gia mới đầu thật sự bị chúng ta chinh phục, nhưng hấn một câu oán hận cũng không có, vẫn như trước nếu có tin tức sẽ đi tìm, không ngại gì có đôi khi rõ ràng biết chỉ giả, cũng sẽ không buông tha. Chúng ta nhìn cũng không nhẫn tâm, cho nên sau đó đều không lừa hấn nữa. Cũng không làm khó dễ hấn, chỉ là do hấn chưa từ bỏ ý định vẫn chờ đợi như trước muốn tìm hiểu Dao Quang. Chúng ta vốn muốn đợi hấn hết hi vọng, ai biết hấn càng làm càng hăng say.

Phu nhân hãy cho Vương gia và phu nhân một cơ hội đi? Nói không chừng Vương gia thật sự không còn quan tâm chuyện trước kia, nhiều năm như vậy, quá khứ cũng nên trôi qua. Chúng ta đều nhìn ra được hấn thật sự quan tâm phu nhân nếu không cũng sẽ không làm như vậy." Di Nguyệt cũng phụ họa, trước đây nàng nhìn Sở Cảnh Mộc không vừa mắt nhưng bây giờ là bội phục, đã sớm bị hấn cảm động.

Hiện tại là như thế nào? Toàn thể làm phản rồi sao? Còn có con trai của nàng nữa?

Lúc trước nàng rời đi, ước nguyện ban đầu chính là không muốn hai người tra tấn lẫn nhau nữa, không muốn mỗi lần nhìn thấy nàng, hấn đều đau khổ và mâu thuẫn như vậy, không muốn đứa nhỏ của họ lớn lên trong sự hành hạ lẫn nhau của cha mẹ.

Chính là.....

Vài năm nay Sở Cảnh Mộc không phải vì họ bị tra tấn càng thêm thương tích đầy mình sao? Không chỉ là tra tấn về thân thể, mà còn bị tra tấn về tâm hồn, khó trách vừa mới đây nàng nhìn thấy vẻ tang thương trên mặt hấn khiến người chua xót.

Từ khi gả cho hấn, nàng cho hấn đều là tra tấn, quen biết nàng gương mặt thanh nhuận càng ngày càng... ưu sầu và tang thương, rốt cuộc tra tấn như vậy vì cái gì?

Phía trước vì nước, lúc sau vì nhà.

Nàng thật sự không phải rất nhẫn tâm sao?

"Còn đường hàng không từ Lạnh Thành tới Đồng Quan có chuyện gì, đã xảy ra? Vì sao hấn muốn dồn lực phát triển đường hàng không kia?" Lục Phù biết mình không nên nghi ngờ dụng tâm của hấn. Nhưng vì đường hàng không này quá mức nhạy cảm, hi vọng như nàng tưởng tượng rằng có lẽ ngoài việc đi tìm nàng hấn còn có dụng tâm khác.

Nghe Lục Phù vừa hỏi như vậy, Di Nguyệt có điểm chột dạ, ha hả cười hai tiếng, nói: "Phu nhân còn nhớ rõ Mộ Dung quân sự, lúc trước bởi vì hấn đề nghị, chúng ta mới có thể bắt đầu đường hàng không từ kinh thành đến Lạnh Thành này. Có một lần trong hội nghị thường lệ, mấy người quân sự đang thảo luận việc này, hơn nữa bởi vì việc này, phu nhân không phải đối với Mộ Dung công tử có cái nhìn khác sao. Vương gia muốn hấp dẫn sự chú ý của Dao Quang, với lớp lớp nhân tài trong cửa hàng của Dao Quang, Vương gia chỉ có cách cố gắng ở trong cửa hàng bộc lộ tài năng, có như vậy mới có thể nhìn thấy phu nhân nha."

Lòng Lục Phù giống như bị đâm một kim thật mạnh, chợt co rút lại, vì muốn gặp Dao Quang? Muốn nương theo Dao Quang tìm nàng, xem ra mấy năm nay vì tìm nàng hấn thật sự mất không ít tâm tư.

Hấn cũng biết, bọn họ từng cách nhau gần như thế, gần đến nỗi ở cạnh nhau cùng một chỗ dưới một mái hiên, lại không nhận ra nhau, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách ngăn. Nàng nên làm gì bây giờ?

Lục Phù chợt nghĩ tới vẻ tươi cười sáng nay của Duệ Duệ, còn chuyện mấy ngày hôm trước đứa con trai từng cùng Hải Nguyệt đến cửa hàng, không khỏi sùng sốt, nghiêng đầu, bắt gặp Hải Nguyệt sầm hối cúi đầu. Lục Phù cau mày, hỏi: "Hải Nguyệt, Duệ Duệ và Khuynh Thanh từ sớm đã biết, phải không?"

"Duệ Duệ là ta nói với hấn, không có nói với Khuynh Thành. Bất quá." Hải Nguyệt cúi đầu trầm ngâm, không biết có nên đem chuyện ngày đó gặp Sở Cảnh Mộc ở trên đường nói cho nàng nghe. Tuy rằng nàng cũng tham gia một tay dạy dỗ Sở Cảnh Mộc, nhưng thủy chung nàng chưa hề gặp qua hấn, ai biết trùng hợp như vậy, ngày đầu tiên đến Lạnh Thành đã khiến hai cha con gặp nhau nhưng không nhận ra nhau, bất quá nhìn sắc mặt Lục Phù, nàng cảm thấy chuyện này nên im luôn cho thỏa đáng.

"Ngày đó người dẫn bé đến cửa hàng "

"Phu nhân đừng hiểu lầm, ta chỉ đề thiếu gia nhìn thoáng qua từ xa mà thôi, thật sự Vương gia cái gì cũng không biết." Nguyệt cuống quýt xua tay, cười nói: "Ta còn không muốn chết sớm đâu, ha hả!"

Lục Phù hít một hơi, có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, Duệ Duệ

"Phu nhân, người đoán tiểu thiếu gia nhìn thấy mặt Vương gia nói gì không?" Hải Nguyệt ngay lập tức sửa lại biểu tình sắp khóc vừa rồi, khoái trá vô cùng hỏi.

Khóe môi Lục Phù hơi mím chặt, ngao nghe nhìn qua, "Nói gì?"

Hải Nguyệt cười ha ha, "Thiếu gia liền nói vu vơ một câu, ta cuối cùng biết mình giống ai rồi."

Lục Phù cười cười, ánh sáng tràn ngập trong mắt, giống như tràn ngập sắc màu vui vẻ, như gió thổi mây bay lượn lờ. Di Nguyệt nhìn thấy nàng nở nụ cười, xem ra tâm trạng Lục Phù không tệ, hỏi: "Phu nhân, người dự tính thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 118: Từ từ tới giải phẫu

Ngày xuân nắng ấm chiếu rọi, cảnh liễu bên bờ sông đâm chồi nảy lộc, bày ra dáng vẻ xinh đẹp vô cùng, cỏ non mới nhú xấu hổ đón gió như đang nhảy múa. Mùa xuân khắp nơi tràn ngập một bầu không khí mới, nơi nơi đầy sức sống, thật là một cảnh xuân tươi đẹp.

Trên con sông nhỏ đối diện có một đôi uyên ương đang đùa giỡn nước đuổi bắt nhau, cùng với hoa cỏ ven đường tạo thành một cảnh sắc kiều diễm. Khuôn mặt đau thương của nam tử toát ra một vẻ vui sướng tươi cười, tự nhiên và trong sáng không hợp với gương mặt chính trực của mình. Đôi mắt sâu thẳm vẫn sâu không thấy đáy như trước, nhưng ẩn chứa bên trong có thể thấy một dòng nước ấm vừa xuất hiện tên là —— h

Sở Cảnh Mộc từng hận qua, oán qua, hấn đường đường là một Vương gia, ở trong cảnh trời đất tuyết bay mịt mù, bị thê tử của mình nhẫn tâm vứt bỏ trong chòi nghỉ mát, loại oán hận này thâm nhập vào tận xương tủy. Hấn từng hận sự nhẫn tâm của nàng, hận sự độc ác của nàng, hận mỗi khi nhắc đến tên của nàng không nhịn được nổi giận hét lên điên cuồng.

Những ngày tháng đã qua kia, hấn sống không bằng chết, ngày đêm tưởng nhớ và tra tấn, nhưng những oán hận này có vẻ nhỏ bé không đáng kể, cái gì thù không đội trời chung có vẻ nhạt nhẽo như tờ giấy trắng, không bằng một nụ cười nhàn nhạt của nàng.

Trước mắt hấn chỉ biết đã tìm được Vương phi của mình.

Chỉ mình hấn biết trong lòng cảm động và run rẩy bao nhiêu, chỉ hấn biết trong nháy mắt kia hấn kích động đến nỗi muốn đến trước mặt nàng, quỳ xuống cảm tạ trời xanh đã thương xót.

Yêu đã quá sâu, cho dù hoá thành tro tàn, hấn đều có thể nhận ra được, huống chi là hình dáng quen thuộc, một đôi mắt có một không hai, đó là ánh mắt xinh đẹp nhất trong thiên hạ, hấn tuyệt đối không nhận lầm. Cho dù nhận lầm nét đặc trưng của khuôn mặt, hấn cũng sẽ không quên loại rung động này. Nhìn thấy sự rung động và xúc động của nàng, một lần nữa hấn kích động nói không thành lời. Nhưng vẫn ráng nhịn xuống, đè nén sự vui sướng, bởi vì....

Hấn sợ hãi vui sướng quá sẽ trở thành hư ảo, năm năm này hấn gần như không đếm được bao nhiêu lần chờ mong rồi bị thất bại, một lần rồi một lần thất vọng khiến tim hấn vỡ nát. Hấn không muốn một lần nữa trở mặt bất lực nhìn nàng rời đi, loại đau khổ và tuyệt vọng có tính hủy diệt này, trong đời chịu một lần là đủ rồi. Hấn không muốn nhắm nháp sự tuyệt vọng và đau khổ khi nàng rời đi năm đó nữa, tìm kiếm một thời gian dài như vậy đã khiến hấn hiểu được...

Mặc kệ nàng là ai, ác độc cũng tốt, lương thiện cũng tốt, ngu ngốc cũng tốt, thông minh cũng tốt, đều là thê tử có một không hai của hấn, đều là Phù nhi

Mặc kệ là lý do gì, hấn đều không buông nàng ra, năm đó nàng buông tay, trái tim của hấn cũng đóng băng dưới vực sâu không đáy, chỉ có tìm được nàng, một lần nữa nắm lấy tay nàng, trái tim của hấn mới bắt đầu có độ ấm trở lại.

Lúc này đây, hấn sẽ cố nhanh tay nắm lấy, sẽ không để cho số phận từ lòng bàn tay trốn đi. Mặc kệ là lý do gì, đều sẽ chết không buông tay, vĩnh viễn không chia lìa nữa.

Thê tử của hấn, không phải hấn chưa từng nghĩ qua Dao Quang chính là Lục Phù. Chỉ là chẳng may không có chứng cứ, vẫn không tìm được Dao Quang. Vì vậy vừa nghe thấy có tin tức của Dao Quang, rõ ràng biết có thể là giả, nhưng cũng không thể thuyết phục bản thân mình, phải thử dốc lòng đi tìm, có lẽ thật sự có một phần ngàn trong đó có thể là thật.

Sau khi trải qua nhiều thất vọng và tra tấn, hấn vẫn như trước chưa từ bỏ ý định.

Dường như Lục Phù quyết tâm không để hấn tìm được, giống như nàng đã biến mất trên thế gian, không tung tích, mặc kệ hấn điều động bao nhiêu nhân mã, cuối cùng đều thất vọng quay về, dần dần hấn hiểu được, thay vì tìm không manh mối như vậy chỉ bằng chủ động tìm đến Dao Quang.

Vì vậy mới có Phương Đông Tinh một mình đắm đuối một phía trong vận tải đường thủy Dao Quang.

Phù nhi. Nhận ra được ta đã đến đây sao?

Hắn xoa xoa má mình nhẹ nhẹ, đó là hành động thường thể hiện ra bên ngoài đã theo hắn nhiều năm gần như trở thành thói quen, diện mạo mà bốn năm không nhìn thấy ánh mặt trời.

Có lẽ ngay cả bản thân hắn đều sắp quên dáng vẻ ban đầu của mình là như thế nào.

Linotype">Sở Cảnh Mộc vì nước vì dân mà sống kia dường như là chuyện tình của đời trước.

Bàn tay nắm chặt khép rồi mở, mở rồi khép, hắn cười khẽ.

Nàng là Dao Quang đã không còn quan trọng nữa, hắn vốn cũng đoán được tám chín phần nàng là Dao Quang, nhưng tự mình xác nhận vẫn có điểm gì đó mình nhỏ.

Nhớ lại năm đó nàng ở Hoa Mai lâu nói cười, nói về sau nếu hắn bị nghèo khổ, nàng có thể nuôi dưỡng hắn, thật sự là có thể làm như vậy. Tên Dao Quang này vài năm qua gần như được lưu truyền khắp đại giang Nam Bắc, chuyện của nàng đã lan tới từng ngõ ngách của Phụng Thiên hoàng triều. Dân chúng trong thiên hạ đều biết và nói đến hai nữ nhân.

Phù Dung vương phi và Dao Quang phu nhân thì ra là cùng một người.

Thủ đoạn che giấu của nàng thật cao siêu xuất quỷ nhập thần, khó trách nhiều năm như vậy không ai thật sự gặp qua Dao Quang phu nhân, muốn điều tra nhưng không thể nào tra ra được.

Chính là những chuyện này đều không sao cả, hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, phải tìm về thể tử của mình, tìm về hạnh phúc tốt đẹp mình từng đánh mất.

Những tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến, mùi thơm ngát quen thuộc trong không khí khiến khóe môi của hắn nhếch lên, mùi hương đã lâu làm cho thân hình cứng rắn của hắn trong nháy mắt trở nên rung động, chậm rãi bình tĩnh lại.

Từ từ sẽ đến... khiến nàng tin tưởng hắn thật sự đã buông xuống tất cả. Hắn không dám hành động lỗ mãng, loại tưởng niệm và tuyệt vọng ghi lòng tạc dạ này, một lần là đủ rồi.

Hắn quay đầu, mắt nhìn xuống gọi “Phu nhân!”

Chỉ có một mình Lục Phù, dưới ánh mặt trời, mạng đen bay bay, khăn che mặt thật dày vẫn ngăn cản những ánh mắt tò mò như cũ. Chỉ để lộ ra một đôi mắt thanh tú

Gió mát thổi những sợi tóc của nàng bay bay, nhìn nam nhân trước mắt, nụ cười dưới lớp mạng che có điểm đau lòng, đau lòng vì mấy năm qua hắn bị nhóm người của Di Nguyệt chạm vào vết thương. Nhưng ánh mắt của nàng vẫn lạnh lùng như cũ, như băng tuyết trên núi Tuyết Sơn, ngàn năm không tan.

“Theo giúp ta đi tuần tra bến tàu” Lục Phù nhàn nhạt bỏ lại một câu dẫn đầu đi về phía trước, nàng có rất nhiều điều muốn hỏi hắn.

“Được!” Hắn vui vẻ vô cùng cười nói, bước theo sau.

Một trước một sau chỉ có hai người đi về hướng bến tàu, khoảng cách từ cửa hàng ra bến tàu rất gần. Dọc theo đường đi không ai nói gì chỉ yên lặng bước đi.

Một người bởi vì thật cẩn thận, một người với cõi lòng suy tư.

Phương Đông Tinh, cũng chính là Sở Cảnh Mộc lặng lẽ theo sát phía sau nàng, mạng đen vẫn bao phủ bóng hình nhỏ xinh gầy yếu. Hắn luyến tiếc không muốn nói chuyện sợ phá vỡ giây phút ấm áp này, không bao lâu sau, hắn tự nhủ với lòng chỉ cần nàng khỏe mạnh đứng trước mắt hắn, ở nơi hắn có thể chạm vào là tốt rồi. Nguyên vọng năm năm cuối cùng đã trở thành sự thật. Hắn thuyết phục mình phải tự kiềm chế rất nhiều mới không ôm nàng vào ngực để bù lại năm năm tương tư và cô đơn.

Chính vì sợ sẽ làm nàng kinh hãi, lại đau thương rồi đi, để lại hắn một người năm năm nữa, như vậy hắn sẽ hòng mất. Một lần nữa trở mắt nhìn nàng rồi đi, đó là sự tra tấn tàn nhẫn nhất trên thế gian, hắn không cần... Vì vậy chuyện hắn sợ nhất chính là nàng rời đi.

Đối với hắn chỉ cần không bỏ đi, chuyện gì đều có thể không kể.

Sở Cảnh Mộc cứ như vậy đi theo nàng, lòng đầy xúc động, hạnh phúc tràn ngập nội tâm, từng giọt từng giọt như muốn thoát ra khỏi lồng ngực tràn ra chung quanh

Lục Phù cũng không nói chuyện, nàng vốn nghĩ không có sự lơ lửng của mình, Sở Cảnh Mộc thế nào cũng sẽ không tìm được nàng. Cũng không nghĩ đến hai người họ lại gặp nhau bằng cách này, không biết hắn nhận ra nàng không?

Nàng nên trở lại trong lòng ngực hấn một lần nữa sao?

Nghi vấn bồi hồi dâng lên trong lòng một cách tự nhiên, họ đã đi gần tới bến tàu, kênh đào của Lạnh Thành rộng vô cùng, đưa mắt nhìn qua, nắng ấm lên cao, trên mặt sông sáng lấp lánh, sáng lạn thật chói mắt. Có những thương thuyền qua lại dừng ở bến tàu, trên mặt sông tới lui đều là thuyền bè.

Một nam tử trung niên đi lên đón, cung kính cúi đầu, “Phu nhân! Phương Đông quản sự!”

Lục Phù gạt đầu, dẫn theo Sở Cảnh Mộc lên lầu các, đó là một lầu nhỏ ba tầng bên bờ của kênh đào, hùng vĩ uy nghiêm, được thiết kế tinh xảo. Đứng ở lầu ba có thể nhìn ra mặt sông đối diện không bỏ sót thứ gì.

Lục Phù nhẹ đẩy cửa sổ ra, một con gió nhẹ khoan khoái khẽ vuốt hai má, đôi mắt đen láy lướt qua cảnh vật bên dưới, đó là vương quốc nàng một tay sáng lập nên, mười năm tâm huyết, khiến cho người trong thiên hạ vừa nhìn thấy con thuyền sẽ liên tưởng đến Dao Quang, vầng vàng nắm giữ mạch máu kinh tế của Phụng Thiên.

Dao Quang... một nhân vật truyền kỳ, được phủ kín dưới khăn che mặt thật dày, làm cho người trong thiên hạ không thể nhìn thấy vẻ mặt thật của nàng. Ai có thể biết sự chua xót dưới lớp khăn che mặt ấy.

Nơi bờ sông xa xa, những cánh buồm bằng vải bạt đón gió tung bay, trên mỗi chiếc thuyền đều có hai chữ lớn Dao Quang, trên mặt sông rộng lớn bay phấp phới. Lúc này là buổi sáng, có rất nhiều thuyền sắp khởi hành, nhìn hùng vĩ vô cùng.

“Phương Đông quản sự, người ở cửa hàng được bốn năm rồi đúng không?” Lục Phù không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi. Dưới lớp mạng đen, khóe môi chậm rãi nhể lên.

“Đúng vậy! Đã bốn năm rồi!”

Lục Phù xoay người lại, ánh mắt yên lặng nhìn đôi mắt sâu thẳm của hấn, “Vì sao phải làm như vậy?”

Không đầu không đuôi hỏi một câu ngớ ngẩn, nhưng Sở Cảnh Mộc hiểu được nàng muốn nói gì, gương mặt cương trực khẽ cười, mặc dù không phải vẻ thanh nhuận trước đây, nhưng ánh mắt lại trong như ngọc, ấm áp vô cùng.

Thù hận thì làm sao, đừng làm cho ta mất đi người lần nữa.

Đó là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất trong thiên hạ.

“Ta muốn gặp phu nhân.” kích động thật nhiều tràn ngập nội tâm, khi nàng hỏi những lời này, hấn biết nàng đã biết rõ thân phận của hấn.

“Năm năm trước không phải gặp qua rồi sao?”

“Người kia không phải người.” Nếu không hấn sẽ không thể không nhận ra được, mờ mịt trong biển người, chỉ cần một bóng dáng hấn có thể nhận ra được nữ nhân, sao ở trước mặt hấn mà hấn không nhận được chứ. Từ từ nghĩ tới bó tóc để trong ngực... Một con tức giận dâng lên, nữ nhân này vì tránh né hấn, thật đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thế nhưng hấn tâm cắt mái tóc đen của mình xuống.

Ánh mắt không tự chủ nhìn mái tóc đen như mực của nàng, hiện giờ sắp khôi phục lại nguyên trạng, tưởng tượng đến đây không khỏi có điểm đau lòng.

“Không phải ta sao?” Lục Phù mỉm cười, đôi mắt ngắn lẹ, rốt cuộc hấn cũng nhận ra được, “Gặp ta làm gì?”

“Ta muốn gặp thê tử của ta!” Sở Cảnh Mộc kiên định nói, thật sâu dừng ở ánh mắt của nàng, dường như muốn nhìn sự dao động

Lục Phù cười ha ha, có điểm châm chọc nói: “Phương Đông quản sự, người cũng thật thích nói đùa, người muốn tìm thê tử thế nhưng tìm đến nơi này của ta, một người sống lớn như vậy, ta dường như không thiếu người?”

“Ta muốn nói cho nàng, ta không hận nàng!” Sở Cảnh Mộc nhìn Lục Phù, cũng không để ý sự châm chọc của nàng, dừng lại nơi ánh mắt, yên lặng nói: “Nhiều năm tìm kiếm như vậy, ta chỉ biết một sự kiện, ta yêu nàng, thật sự yêu nàng, ta có thể buông tha tất cả, cho dù là thù hận!”

Trái tim của Lục Phù giống như bị người hung hăng đâm một kim, đau thắt lại, cuống quýt xoay người sang chỗ khác, nhờ gió mát thổi khô lệ trong mắt, mũi cũng hích hích rất khó chịu, nhưng làm cho nước mắt chỉ viền quanh trong mắt, không cho rơi xuống.

Cho dù năm đó trước khi xảy ra chuyện giết Sở Vân, yêu như thế, quyến luyến như thế, Sở Cảnh Mộc cũng không nói qua chữ yêu này, hiện tại lại có thể dễ dàng nói ra miệng. Lục Phù cắn răng thật mạnh, nếu không sẽ khóc thành tiếng, nàng gây cho hấn thương tổn sâu đến nỗi không có khả năng bù đắp, sâu đến nỗi nàng thật yếu đuối trốn tránh. Không có khả năng nhận lấy sự tra tấn lẫn nhau, nàng còn nhớ rõ năm đó khi rời đi, hấn đau khổ, lấy sự kiêu ngạo và tự tôn của Sở Cảnh Mộc, bị nữ nhân thẳng tay vứt bỏ, nàng nghĩ hấn sẽ hận nàng, hận nàng vứt bỏ, hận sự nhẫn tâm của nàng.

Đôi mắt Sở Cảnh Mộc không hề chớp nhìn chằm chằm tấm lưng kia, một màn chuyện cũ như núi rung đất chuyển vọt tới. Mạng đen khẽ lay động, bay bay, đôi mắt hấn cũng ngắn lẹ, chua xót trào dâng.

“Ta hận nàng, từng rất hận, hận đến nỗi ta đã nghĩ ta không bao giờ... đi tìm nàng, đi rồi cũng tốt, đi rồi không phải đối mặt với nàng, ta sẽ không bị đau khổ, không cần cảm thấy yêu hận giằng co, sẽ không cảm thấy thực xin lỗi cha ta dưới suối vàng. Chỉ là.... Hận của ta không đánh lại tình yêu của ta, đối với nàng ta chưa từng nói buông tay, cho dù chết cũng không thuyết phục được mình buông ra. Cha ta đã chết, ta biết nàng là vô tội, chỉ vì bị người

hạ độc không ý thức mới giết người. Chỉ là ở trước mắt ta, trơ mắt nhìn nàng giết cha, nếu nói hận nàng, không bằng ta nói hận ta không phát hiện đúng lúc, không bảo vệ tốt cho nàng, không bảo vệ tốt cho cha....Thê tử của ta không được cái lạnh trong dạ lao, vì vậy ta đem cha hoá tảng đá để huy tất cả chứng cứ, chỉ vì muốn bảo vệ nàng... Nhìn thấy nàng một màn thọc tay vào ngực của cha ta, những ngày đó ta buộc phải thu hồi tình yêu của mình, chỉ có thể buộc mình hận nàng, từng nghĩ qua chi bằng giết nàng sẽ kết thúc hết mọi chuyện, nhưng vẫn không có cách nào xuống tay được. Cho dù trong lúc mâu thuẫn yêu cùng hận, ta cũng không muốn nàng rời khỏi ta, chưa từng nghĩ muốn nàng rời khỏi ta, dù không thấy mặt nhưng ít nhất ta biết nàng ở nơi ta có thể chạm vào, biết hơi thở của nàng còn ở bên người. Nàng nói nàng luyến tiếc rời đi... Nhưng cuối cùng cũng bỏ đi mất... Nhiều năm tìm kiếm như vậy, đã làm ta hiểu được một chuyện, mặc kệ nàng là ai, mặc kệ nàng làm gì, ác độc cũng tốt, lương thiện cũng tốt, đều là thê tử lòng ta yêu, là nữ nhân ta muốn che chở cả đời. Thù hận không sợ, đáng sợ là bản thân không thể khóa lại con tim của mình, ta liều mạng đi tìm nàng, chỉ muốn nói cho nàng biết... Ta yêu nàng...

Đã sớm không hận, bởi vì tất cả đau thương và thù hận trên thế giới này cộng lại, đều không bằng sự tàn nhẫn khi nàng rời khỏi ta... Loại tuyệt vọng này, ta không muốn ném trái tim thứ hai....”

Lục Phù đã sớm rơi lệ đầy mặt, ướt đầm mạng đen trên mặt. Chưa xót động lại trong lòng, từng giọt từng giọt động lại, tim không thấy thông đạo nào có thể phát tiết, chỉ có thể khiến nước mắt rơi đầy mặt.

Đã muộn năm năm giải thích và thông báo.....

Lúc trước hẳn không muốn thảo luận, nàng cũng không muốn nói về mâu thuẫn, qua năm năm, vì muốn nàng trở lại bên người, hẳn đem trái tim mình phơi bày máu chảy đầm đìa, bày ra trần trụi để nàng nhìn.....

Thấy nàng không trả lời, Sở Cảnh Mộc hơi thở dài, tưởng niệm giống như nước đọng tại đầu viên ngói, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, năm năm qua đã muốn hòa nhập vào xương tủy, nhưng đối với nàng hẳn vẫn bàng hoàng như trước.

“Phu nhân, có thể mời người cùng thù hạ đi một chỗ được không?” Sở Cảnh Mộc thần nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 119: Cây đại thụ không hoa

Mùa xuân ở Lạnh Thành, cảnh liễu nhẹ đong đưa trên mặt sông, gió mát đưa hương thơm ngát, khắp nơi là một cảnh xuân đạt dào. Hắn dẫn nàng đến vùng ngoại ô, trước một gốc cây đại thụ. Vào mùa xuân tất cả những cành mới đều đâm chồi nảy lộc, khiến chúng trở nên xanh nhạt một màu, cây trước mắt nàng thẳng tắp cứng cáp, nhiều phân nhánh nhưng không có một chiếc lá nào cả. Tuy nhiên nó cũng rất xinh đẹp. Những mảnh vải màu vàng trên cành cây bay theo gió giống như đang khiêu vũ cùng với gió, trong gió xuân dịu dịu nhảy múa bày ra một phong thái tao nhã. Những miếng vải màu vàng cùng với màu xanh của đất trời khiến những cành khô trở nên bớt đơn điệu. Giống như hoa cúc, từng đóa nở ra, mềm mại và đẹp đẽ. Cả tàng cây được những miếng vải màu vàng ẩn đi vẻ xấu xí và tang thương lúc ban đầu, bày ra một cảnh xuân sắc mê người, thậm chí che lấp cả vẻ đẹp của những hoa đại chung quanh.

"Biết cây này tên là gì sao?" Sở Cảnh Mộc nghiêng đầu cười hỏi, đuôi lông mày hơi nheo lại, trong đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng đầy tình cảm gần như tràn ra khoe nết, quần quít ánh mắt của Lục Phù.

Nàng lắc đầu nhìn trước mắt là một màu vàng, hàn băng trong đôi mắt lạnh như băng chậm rãi tan chảy, mơ hồ biết được cây này nhất định ẩn giấu một câu chuyện xưa đẹp đẽ.

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng, cười cười, quay đầu lại, mắt nhìn những mảnh vải màu vàng bay bay trên cây đại thụ. Tâm tình bình tĩnh vô cùng, chậm rãi nói: "Chuyện xưa này cùng chuyện xưa nơi Hàn Thủy Nhai có điểm giống nhau, cây này gọi là cây không hoa, nghe nói thật lâu trước kia nó có nở hoa, nở ra những bông hoa nhỏ như hoa cúc. Chính là trong truyền thuyết, có một nam tử là cô nhi, từ nhỏ được sư phụ nuôi dưỡng lớn lên, một thân võ công đều học từ sư phụ. Cùng sư phụ của hắn tình như phụ tử, khi đó là thời đại tôn thờ võ công, sư phụ của hắn một thân võ công, không ngừng khiêu chiến với anh hùng trong thiên hạ, nghĩ ít muốn đoạt lấy danh hiệu thiên hạ đệ nhất

Nam tử này sau khi lập gia đình, thật sự yêu thê tử của mình, vì nàng buông tha tất cả, bao gồm thân phận địa vị và lý tưởng sư phụ đã giao phó. Phụ thân của thê tử cũng là một người si mê võ công, cũng một lòng muốn tranh đoạt ngôi đệ nhất, hai phu thê thực lo lắng có một ngày hai vị trưởng bối sẽ trở thành đối thủ của nhau.... Hai người đều là cao thủ trong võ lâm có lẽ không thể tránh khỏi.

Quả thật cuối cùng hai người họ thật sự khiêu chiến với nhau. Trước ngày đấu võ một ngày, phụ thân của thê tử đột nhiên cảm thấy thân thể không thoải mái, kết luận bước đầu là do có người hạ độc. Tuy rằng sau đó không có chuyện gì, chỉ khiến tinh thần của ông không đủ, căn bản không có sức lực để tham gia cuộc đấu võ ngày hôm sau. Ông thực tức giận, một mực khẳng định là do sư phụ của nam tử gây ra, thi đấu không thể bởi vì đơn phương thân thể không khỏe mà hủy bỏ được, đó là một cuộc đấu có kết quả mới thôi. Thê tử thật lo lắng, suy nghĩ biện pháp, quyết định bỏ thuốc mê trong thức ăn của sư phụ nam tử, muốn làm cho ông mê man bỏ lỡ thời gian đấu võ, không một tiếng động ngăn cản trận đấu này. Chỉ là... thê tử không dự đoán được, sau khi sư phụ của nam tử ăn cơm chiều xong đột nhiên bị chết bất đắc kỳ tử. Bởi vì sư phụ của hắn hàng năm bế quan tu luyện một loại võ công gọi là Thiên Sơn Tuyệt Mệnh chương, có một số đồ vật không thể ăn bậy, nếu không sẽ khiến cơ thể trở nên âm dương không điều hòa, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma... Trong thuốc mê vừa vận có thứ cấm kỵ, vì vậy khiến sư phụ của nam tử bị chết. Sau khi chuyện này bị phát hiện, thê tử cũng thừa nhận, chỉ là

nàng không lòng dạ nào ngờ chuyện này làm cho hai phu thê trở mặt thành thù, tan nát gia can. Nam tử nhất thời hận, dẫn theo thê tử đến dưới tàng cây không hoa, chỉ vào cây đại thụ nói, trừ khi cây không hoa có thể nở hoa, nếu không đời này hân cũng không tha thứ cho thê tử, sau đó xoay người, đầu cũng không quay lại rời khỏi nhà...."

Lục Phù chỉ lẳng lẳng lắng nghe, hơi cười khổ. Nàng dường như đã nghe một chuyện xưa như vậy rồi, mấy hôm trước Hải Nguyệt đã kể qua nhưng nàng quên mất "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..... thê tử đứng dưới tàng cây không hoa, ngây ngốc chờ mong, hi vọng có một ngày đại thụ sẽ nở hoa, trượng phu có thể tha thứ cho nàng. Chỉ là lúc nàng còn sống cây không hoa không nở hoa, trượng phu của nàng cũng không quay về." ật sự là một câu chuyện xưa đẹp, trời cao trên người!" Tuy rằng đã biết kết quả nhưng nghe hân kể lại có một tư vị khác.

Sở Cảnh Mộc nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói "Đây vốn là một truyền thuyết gạt người, thời điểm trượng phu của nàng nói, ý tứ đã rõ ràng sẽ không tha thứ cho nàng, cây không hoa làm sao có thể nở hoa?"

Một thân mạng che màu đen lay động trong gió, có vẻ thần bí và mỹ hoặc, Lục Phù nhẹ bước đi dưới cây không hoa trong truyền thuyết, vài vầng buộc kín, nhẹ nhàng bay bay, ngẩng đầu lên thật sự giống như cây đại thụ nở đầy hoa cúc. Sở Cảnh Mộc đi phía sau nàng, cũng ngẩng đầu như đang nhớ lại "Hai năm trước ta biết đến truyền thuyết này, những mảnh vải màu vàng cũng được buộc lại hai năm rồi."

Cả người Lục Phù chấn động, đôi mắt đen láy bỗng nhiên mở lớn, trong lòng hiện lên một cảm giác gì đó không thể bắt lấy chỉ để lại một nghi vấn "Người biết?"

Thật lâu sau, lâu đến nỗi nàng nghĩ Sở Cảnh Mộc sẽ không trả lời, hân thần nhiên gạt đầu. "Không biết vì sao, trong lòng ta rõ ràng, ta biết ta nhất định sẽ gặp thê tử của mình ở Lạnh Thành, ta hy vọng có một ngày gặp nàng. Có thể dẫn nàng đến nơi đây kể cho nàng nghe một chút câu chuyện xưa này, cho nàng biết ta đem vài vầng buộc trên cây không hoa. Tuy rằng nó không phải là hoa thật, nhưng mà trong lòng ta, ta hi vọng lúc ta cùng thê tử của ta đến, nó sẽ chính là hoa cúc của cây đại thụ."

Những mảnh vải vàng trong truyền thuyết của Phượng Thiên còn có một ý nghĩa, đó là đại biểu cho sự tưởng niệm. Sở Cảnh Mộc muốn cho nàng biết trong lòng hân chỉ có sự tưởng niệm tràn đầy, sẽ không chấp nhất thù hận hoặc là người sống vĩnh viễn so với người đã chết đều không quan trọng. Có thể khiến nàng hạnh phúc mới là chuyện đời này hân nên làm, mà không phải tự tay chặt đứt nhân duyên của họ. Chỉ muốn nói với nàng___ mỗi khi nghĩ đến nàng hân đã sớm tha thứ.

"Phượng Đông....." Vốn tưởng rằng chỉ là một tiếng thờ dài, lơ đãng tràn ra đôi môi đỏ mọng đưa đến tai Sở Cảnh Mộc. Đau khổ, hối hận, kinh ngạc, cảm kích, ngập trời yêu thương, bị lãng quên để trong lòng, trong nháy mắt bùng lên, dường như phá tan lồng ngực, làm cho một người luôn ảm đạm và cuối cùng không thể không chế được bản thân mình, thấp giọng gọi cái tên cho đến nay vẫn luôn dằn vặt hân "Phù nhi..."

Sở Cảnh Mộc kích động không thể nói nên lời, hân có thể nghe được giọng ní non kia, Phù nhi của hân đã nhận ra hân rồi không phải sao? Thật cẩn thận, e sợ làm kinh động Lục Phù, đôi tay run rẩy chậm rãi từ phía sau ôm lấy nàng, ôm thật sâu dường như muốn đem nàng nhập vào xương tủy, ôm thật chặt. Lục Phù có thể cảm nhận được cả người hân run rẩy và kích động, thông qua khuôn ngực nóng bỏng quen thuộc, thông qua tiếng tim đập rối loạn, hoàn toàn truyền đến người nàng. "Năm năm trước, người bỏ thuốc mê ta, trong lúc mơ màng, có một câu không kịp nói với người, chỉ có thể tro mắt nhìn người bỏ đi trước mắt ta. Ta muốn nói với người, ta tha thứ người. Chỉ vì thuốc mê bỏ quá nhiều, thấy người phải rời đi ta cảm thấy tuyệt vọng khiến ngực bị tắc nghẽn làm ta nói không được, chỉ biết là mình muốn nói điều gì, lại không biết muốn nói gì. Sau đó khi hận qua đi, oán qua đi, mới biết mình muốn nói chính là những lời này. Phù nhi, lúc ấy nếu ta có thể nói có lẽ chúng ta sẽ không bị phân ra năm năm, ta nghĩ ngay lúc đó người nhất định rất muốn nghe ta nói những lời này. Tuy rằng chậm năm năm ta vẫn muốn nói.....Phù nhi, ta tha thứ người!"

Nước mắt Lục Phù nhịn không được rơi xuống, gió mát thổi qua, cảm thấy từng trận mát mẻ, đúng vậy! Lúc ấy nàng thật sự muốn nghe những lời này..... Phù nhi, ta tha thứ người!

"Không hận, thật sự không hận, cho nên van cầu người, ngàn vạn lần không cần trốn tránh ta, được không?"

Trước mặt nàng, Sở Cảnh Mộc đã đếm không được bao nhiêu lần ăn nói khép nép, nhưng vẫn như cũ không oán không hối hận. "Bằng cách nào người nhận ra được?"

"Ánh mắt.....Phù nhi của ta có một đôi mắt đẹp nhất thiên hạ, mặc kệ là người phương nào đều không có ánh mắt đó, lúc ta vừa bước vào cửa lập tức nhận ra." Sở Cảnh Mộc xoay người nàng lại, trong đôi mắt đen láy mê người kia đã ửng đỏ. Thương tiếc hôn nhẹ như lông hồng, dừng trên mí mắt của nàng, nuốt những giọt lệ như trân châu đang rơi xuống.... Một tay đưa ra sau lưng, gỡ khăn che mặt của nàng.....Không phải gương mặt phù dung khuynh quốc khuynh thành kia, mà lộ ra vẻ mặt vô cùng bình thường, hân không hề kinh ngạc nhìn thật sâu vào mắt nàng

"Phượng Đông....." Những lời nói còn lại đều bị Sở Cảnh Mộc nuốt vào bụng, nụ hôn cực nóng dừng lại trên đôi môi tái nhợt, cái lưỡi ấm áp mở rộng của nàng ra, hai người chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng, nhiệt liệt thăm dò sự ngọt ngào đã lâu không được hưởng. Lục Phù nhẹ nhàng cảm lấy vạt áo của hân, đáp lại nồng nhiệt, nụ hôn chứa đầy sự tưởng niệm khiến hai người rung động. Có đôi khi cảm giác có thể dùng từ ngữ để miêu tả, cũng có thời điểm động tác có thể là cách trực tiếp nhất để thể hiện tình cảm. Nhiều năm tưởng niệm, nhiều năm áp lực toàn bộ bày tỏ trong nụ hôn này...

"Phù nhi, biết vì sao ta gọi là Phượng Đông Tinh không?" Nhẹ nhàng buông ra, hơi thở của Sở Cảnh Mộc có điểm dồn dập, một tay kéo nàng lại một tay vuốt ve đôi môi bị hân hôn sưng đỏ, thâm trầm hỏi. Lục Phù lắc đầu, hân cười nói: "Sở Cảnh Mộc, tự Phượng Đông, cả đời theo đuổi và trân trọng một đoạn tình!" Đáp lại hân là Lục Phù rơi lệ, dâng lên đôi môi đỏ mọng.....

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 120: Vui mừng kinh ngạc

Đêm lạnh như nước, trời đầy sao sáng lấp lánh, thật là một cảnh trời đêm sáng như ngọc.

Gió thổi nhẹ nhẹ, màn trăng lay động. Trong phòng ấm áp như nước, sau khi tắm rửa, Lục Phù mặc áo ngủ màu ánh trắng, mái tóc được chải gọn gàng, đỏ xuông như thác nước, dịu dàng rơi tung trên bờ vai. Mặt nàng ngước lên trời, đôi mắt đen lấy lóe sáng, phảng phất có chút khó xử.

Nàng thực chê cười bản thân mình, tại khoảnh khắc vui sướng và cảm động kia, nhưng không nói cho hần biết chuyện tình về Duệ Duệ và Khuynh Thành. Dùng đầu ngón chân cũng đoán được sau khi biết sắc mặt của hần nhất định sẽ không tốt lắm, vì vậy nàng thật vất vả làm con rùa rút đầu một hồi. Nếu hần biết sau khi nàng ng thai mới rời đi, nói không chừng tiếp theo đáng về thâm tình chân thành kia, tay sẽ đặt lên cổ của nàng.

Vì vậy làm người phải biết thức thời.

Đêm nay nàng thờ dài không dưới mười lần, người Tô gia cũng sắp tới rồi, đến lúc đó cũng không giấu được nữa. Âm thanh chơi đùa không dứt trên giường đột nhiên im bật, Lục Phù ngẩng đầu lên, nhìn thấy con gái đang hiếu kỳ nhìn ni mắt sâu khó của nàng.

"Nương..... nương đang phiền gì vậy?" Tiểu Khuynh Thành kẻ sát bên người, vô cùng thân thiết ôm cánh tay của nàng, cười duyên nói: "Nương, hôm nay số lần thờ dài của nương nhiều hơn mấy năm trước, tại sao vậy?"

Lục Phù cười cười, liếc liếc Duệ Duệ một cái, tiểu tử mặt lạnh kia rất có chí khí nhìn ánh mắt của nàng, ngược lại cọ cọ ngời vào một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi có điểm vui sướng ửng đỏ, "Nương..... Người kia thật là phụ thân sao?"

"Phụ thân....." một tiếng thét chói tai non nớt vang lên, tiểu Khuynh Thành bỗng nhiên nhích ra xa, khuôn mặt nhỏ nhắn giận trừng mắt Lục Phù, phút chốc đứng lên, nhìn Lục Phù hỏi, "Vì sao Duệ Duệ biết còn con không biết, nương thật bất công!"

Cúi đầu xuông giường, Lục Phù thật mạnh chụp hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn của con gái, nhảm chán trở mình, trợn mắt, "Con luôn cùng đi Hái Nguyệt về đường cho hươu chạy, đi Hái Nguyệt còn đem tin tức nói với Duệ Duệ mà không nói với con, nương càng bất công. Khuynh Thành, có rảnh con chính đi ấy đi, hôm nay thiếu chút nữa nương xử đi ấy rồi!"

"Nương, là thật sao?"

Nhìn ánh mắt chờ mong của đứa con, nàng gật đầu, "Duệ Duệ thích người đó sao?"

Tiểu tử kia gật đầu, thật lâu mới cẩn thận hỏi một câu, "Nương còn thích không?"

Nghe hỏi khiến lòng Lục Phù có điểm đau lòng, mặc kệ đứa nhỏ thành thực cỡ nào, tóm lại cũng hi vọng phụ mẫu đều ở cùng bên cạnh. Huống chi Duệ Duệ và Khuynh Thành từ nhỏ vốn không gặp qua phụ thân, đối với phụ thân chờ mong hơn những đứa nhỏ cùng tuổi bình thường, nhưng bé vẫn như cũ bản khoăn nghĩ đến cảm nhận của nàng, còn có thể hỏi nàng thích không.

Con trai của nàng nhìn giống như rất lạnh lùng, nhưng thực ra là một tri kỉ thực sự.

"Duệ Duệ hi vọng phụ thân và nương ở cùng một chỗ sao?" Lục Phù cười khẽ, con người đen như mực ẩn chứa một vẻ từ ái trong trẻo như nước.

Tiểu tử mặt lạnh cúi đầu, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, cân nhắc ý tứ trong lời nói của nương là vẫn còn thích hay không thích? Tiểu tử có điểm nghi hoặc, ngược mắt nhìn ý cười trong mắt Lục Phù, bé biết về tuổi cười trong mắt nương không thể nhìn ra ý nghĩa, vì vậy tiểu tử kia thật uyển chuyển nói "Nếu nương ở cùng phụ thân một chỗ là lời thật, con đương nhiên hi vọng hai người ở cùng một chỗ. Nhưng nếu nương không thích phụ thân, như vậy cũng không quan trọng, chỉ cần nương hạnh phúc là tốt rồi! Hơn nữa con cũng là nam nhi, cũng có thể bảo vệ mẹ yêu, không có phụ thân cũng không quan hệ!"

Lục Phù có điểm kinh ngạc nhìn gương mặt non nớt của tiểu tử mặt lạnh, hơi cảm động, môi nhếch lên, con trai của nàng nói phải bảo vệ nàng.

Tiểu Khuynh Thành hiển nhiên không hiểu ý nghĩa, nhìn ca ca và nương có ẩn tình, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi bất mãn, họ nói gì bé không hiểu, tiểu tử kia cố dùng sức khụ hai tiếng nhắc nhở sự tồn tại của mình, bất mãn hừ "Nương, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Vì sao Duệ Duệ nhắc tới phụ thân?"

"Phụ thân của các con đã ở Lạnh Thành!"

"Thật sự?" ánh mắt tiểu Khuynh Thành tỏa sáng, hỏi dồn dập "Là người nào vậy?"

iv height="8">

"ngày nữa rồi nói sau!" Lục Phù từ chối, tạm thời nàng còn không biết nên nói chuyện này với Sở Cảnh Mộc như thế nào.

"Vi cái gì nha?" Cô nhóc kia bắt mắt, cũng chỉ ở trước mặt Lục Phù, bé mới có biểu hiện trẻ con như thế, cố lắc lắc cánh tay nằng, "Ca ca đã biết phụ thân là ai, dựa vào cái gì con không biết nha? Là do nương nhận ra phụ thân, hay phụ thân nhận ra nương vậy?"

"Khuynh Thành....." "Duệ Duệ ở bên kia góp lời, giọng nói lạnh lẽo thổi qua bé, khiến Khuynh Thành trừng mắt, lấy chân đá qua, sau đó tiếp tục làm nũng với Lục Phù.

"Khuynh Thành, đừng quấy nữa, qua vài ngày, nương sẽ dẫn con đi gặp phụ thân! Đã khuya rồi, ngoan ngoãn ngủ đi....." Lục Phù trừng mắt, ý bảo bé ngủ.

"Vi sao ca ca có thể biết, còn con không thể biết?"

Lục Phù bắt đầu cười cười, bé để ý giống như không phải phụ thân của mình là ai, mà là vì sao Duệ Duệ biết tin tức trước mình một bước, còn bé cái gì cũng không biết. Đứa nhỏ chính là đứa nhỏ, Lục Phù lắc đầu, trấn an nói: "Duệ Duệ là do đi Hải Nguyệt nói cho hần, con có thể làm nũng với đi đi "

Phanh, một âm thanh vang lên khiến Lục Phù và hai đứa nhỏ giật mình.

Họ đều quay đầu lại.....

Lộ ra một khuôn mặt kích động vạm vỡ phần lọt vào ánh mắt màu nâu của ba mẹ con trên giường, Lục Phù theo bản năng mỉm cười, đây không phải là ý của nương, nhưng nương chỉ biết nở nụ cười như vậy, cười có điểm chột dạ.

Sở Cảnh Mộc một thân trường bào màu lam, trên làn da ngăm đen ánh lên vẻ ửng đỏ rõ ràng, nghiêm trọng là một vẻ ửng đỏ vì kích động.....Hần dường như kích động muốn rơi lệ.

Được hỏi ngược lại, hần rõ ràng biết chỗ ở mà phải nhịn xuống không tới tìm nương, tiêu hao sự tự kiềm chế thật lớn nhưng cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí, thừa dịp bóng đêm đi đến Lưu Vân sơn trang, không ngờ gặp được một sự vui mừng kinh ngạc lớn như vậy....

Ở cửa nghe được âm thanh trong trẻo nũng nịu, hần còn tưởng đi nhầm phòng, nhưng lại nghe được giọng nói quen thuộc, hần mới an tâm, chỉ là cảm thấy kỳ quái, chợt nghe âm thanh kia.....

Nương.....

Còn có lời nói của họ, trong lúc nhất thời khiến đầu óc hần trở nên trống rỗng, chỉ cảm thấy sự kích động ngập trời và vui sướng tràn ngập trong lồng ngực, giọng nói trong trẻo trầm trọng xâm nhập vào lòng hần. Sự vui sướng trong nháy mắt kia, không thua gì sự vui sướng hôm nay khi mới gặp lại Lục Phù, dường như Sở vương vì kích động thiếu chút nữa quỵ xuống.

Đứa nhỏ.....

Đứa nhỏ của hần và Lục Phù, nhưng lại là hai đứa giống nhau như đúc, lớn lên chín phần giống đứa nhỏ của nương, trong đó một đứa hần nhận biết, là tiểu cô nương đã gặp trên đường ngày đó. Con gái.....

Sở Cảnh Mộc phát hiện, những chiến công anh dũng giết địch trên chiến trường mang lại vinh quang và hưng phấn trong cuộc đời này cộng lại đều không thể so sánh với hạnh phúc trong giờ phút này. Thề từ của hần, con gái của hần.....Hai gương mặt giống dung nhan trong trí nhớ như đúc đang ngồi trên giường, lọt vào đôi mắt nâu của hần....

Tốt đẹp như vậy, tốt đẹp giống như không giống sự thật, tốt đẹp khiến dường như Sở vương muốn rơi lệ, nhịn không được sự vui sướng và kích động.

Làn da ngăm đen vì kích động trở nên đỏ ửng, sự kích động dâng lên menh mông trong ngực, đủ để xóa đi sự suy sụp ngày đó của Sở vương. Ngọn lửa kia vẫn cháy bỏng trong tim, rung động khiến hần sung sướng. Vì vậy Sở Cảnh Mộc trở nên hơi chật vật, thật khó khăn mới đi đến được bên giường.

Sở Cảnh Mộc chưa bao giờ tin tưởng thần linh, lần đầu tiên muốn lớn tiếng reo hò, lớn tiếng cảm tạ trời xanh ban cho hần lễ vật hoàn mỹ như thế. Trong vòng một ngày nhận được hai lần vui mừng kinh ngạc, lần này so với lần trước càng khiến hần kinh sợ hơn.

Ánh mắt ửng đỏ, thật sâu dừng trên hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc đằng kia, tay trở nên run rẩy.....chân mềm nhũn.....

"Vương gia....." Lục Phù lẹ mắt, chạy nhanh qua giúp đỡ, dìu hần ngồi vào mép giường, trong lòng không khỏi có điểm áy náy, có điểm vui sướng.

Ánh mắt Sở Cảnh Mộc vẫn như trước không rời bọn họ, nhưng lời nói dịu dàng của Lục Phù đã rơi vào trong lòng, ba gương mặt nhìn giống nhau như đúc khắc thật sâu vào tim của Sở Cảnh Mộc!

Đứa nhỏ của Lục Phù, hai tiểu tử kia là đứa nhỏ của hần và Lục Phù.

Nhìn sắc mặt của Sở Cảnh Mộc, Lục Phù có điểm sợ hãi, lần đầu tiên thấy trên mặt hần xuất hiện loại ánh mắt si ngốc này, ba mẹ con không khỏi đứng lúc liếc mắt nhìn nhau, cánh tay nhỏ bé mũm mĩm của tiểu Khuynh Thành quơ quơ trước mặt hần.

Vẫn không nhúc nhích.....

"Phụ thân?" Bé gọi lời này rồi nhìn qua Lục Phù, tay vẫn quơ quơ loạn trước mặt hắn... Ngày đó nam nhân cứu bé ở trên đường rồi quăng ngã là phụ thân của bé sao?

Gương mặt đáng yêu của tiểu Khuynh Thành nhăn nhó, phụ thân này... có vẻ không giống với ngày đó.....

Tiếng gọi phụ thân mềm mại, tuy là câu nghi vấn nhưng lọt vào tai Sở Cảnh Mộc khiến hắn muốn rơi lệ, phụ thân.....

Hạnh phúc vì được làm cha dâng lên mãnh liệt, trong lòng nháy mắt cảm thấy chua xót, lại muốn cất tiếng cười to. Thiên hạ còn có ai may mắn hơn hắn? Còn có ai hạnh phúc hơn hắn?

Hắn chỉ cảm thấy mình là nam nhân may mắn nhất trên đời, trời xanh giống như đem đồ vật tốt nhất trên thế gian đều ban cho hắn. Gia đình tan nát dường như.....đã đoàn viên!

Một nhà bốn miệng cứ ngồi như vậy, một người ngây dại, còn ba người khác, con nhìn mẹ, mẹ nhìn con... Nhất thời im lặng, nhưng lại là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong năm năm qua của Lục Phù.

Một nụ cười thoải mái tràn ra đôi môi nàng, hương thơm hạnh phúc lan tỏa khắp phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 121: Năm tháng là lễ rửa tội

Trong phòng yên lặng thật lâu, thật lâu..... Mùi đàn hương nhẹ nhòa tỏa ra trong không khí, chuyển động có chút gấp rút. Sự ám áp tràn ngập trong gian phòng xinh xắn.

Ánh trăng theo cửa sổ rơi vào phòng, diu diu in trên mặt đất.

Màn che màu trắng lay động, nhẹ nhàng rung động trái tim của mỗi người, không khí ám áp tràn ngập trong tim mỗi người khiến sự kích động trong lòng nam nhân trên giường chậm rãi bình phục lại.

Cuối cùng bàn tay đang run rẩy cũng chuyển động...Hơi ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của Khuynh Thành và Duệ Duệ....cảm giác non nớt mềm mại làm lòng hắn rung động, đột nhiên ôm hai đứa nhỏ vào ngực

Khuynh Thành bình thường vốn nghịch ngợm gây sự nhưng lần này ngoài ý muốn im lặng, ngoan ngoãn để mặc hắn ôm không nói một câu, còn thực đạt đến một trình độ nào đó nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Xem tình thế này, nương của bé tra tấn phụ thân của bé rất thảm...

Còn Duệ Duệ không hề phản kháng, ngoan ngoãn đứng dựa vào ngực hắn, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy Sở Cảnh Mộc, cảm nhận được sự run rẩy và vui sướng của hắn. Khóe môi lạnh lùng hơi mỉm cười.

Mắt Lục Phù ửng đỏ, trong giấc mộng của nàng từng xuất hiện hình ảnh ám áp như vậy, Sở Cảnh Mộc ôm đứa nhỏ. Trượng phu của nàng có một tấm lòng có thể khiến thiên hạ an ổn, nhưng lúc trước chưa thể khiến lòng nàng yên ổn. Hiện giờ một màn này khắc sâu trong tâm trí của nàng...

An tâm...Nàng từng ảo tưởng về cảnh tượng này vài lần, cuối cùng nó đã trở thành sự thật.

"Phụ thân..... ôm con hơi đau....." âm thanh mềm nhẹ nhắc nhở cánh tay của Sở Cảnh Mộc vì lo chuyện quốc gia, chuyên tâm kiếm nhất thời không chú ý sự yếu ớt của hai đứa nhỏ trong lòng xiết chặt rất đau.

Khi giọng nói mềm nhẹ của Khuynh Thành vang lên, Sở Cảnh Mộc mới giật mình biết hắn đã dùng nhiều sức, cuống quýt thả lỏng một chút....Rốt cuộc tìm về giọng nói của mình "Đau làm sao? Thực xin lỗi, thực xin lỗi, phụ thân nhất thời rất cao hứng..."

Đứa nhỏ nhìn trái nhìn phải, nhìn Sở Cảnh Mộc rồi nhìn Lục Phù...Tò vè nghi hoặc, trước kia bé nghĩ nếu mình không giống nương thì sẽ giống phụ thân, hiện giờ xem ra tại sao người nào cũng không giống?

Bé bắt đầu phát biểu nghị luận, "Vì sao dáng vẻ của hai con không có điểm nào giống?" Có thể hiểu một cách khác, con có phải là con gái của hai người không

"Ánh mắt của phụ thân cùng ta rất giống!" Duệ Duệ tiếp lời, tiểu Khuynh Thành kè sát vào nhìn Sở Cảnh Mộc rồi nhìn lại Duệ Duệ, chợt à một tiếng, lại bắt đầu tìm điểm giống nhau, thật kỳ tích không ai đề cập vì sao năm năm qua hắn không tham gia vào cuộc sống của họ.

Tuy là đứa nhỏ nhưng sự thông minh của Khuynh Thành và Duệ Duệ vượt xa những đứa nhỏ cùng tuổi bình thường khác, mặc dù từ nhỏ nương của họ

nói phụ thân là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, là phụ thân thương yêu họ nhất trên đời. Nhưng chưa bao giờ đề cập qua hiện tại phụ thân của hai đứa đang ở nơi nào. Tuy còn nhỏ tuổi nhưng Khuynh Thành và Duệ Duệ cũng biết, chuyện này có thể khiến cho mẫu thân của mình đau lòng, vì vậy nói một lần sau đó chưa từng đề cập nữa.

Hiện giờ nhìn phụ thân của họ, hai người cảm thấy thật ra phụ thân càng đáng thương hơn nương. ...

Vì vậy hai người tâm ý tương thông, hiểu ý không giống đứa nhỏ bình thường hỏi nữa, họ càng hiểu được hiện tại và tương lai, không muốn khiến cha mẹ khó xử và đau lòng.

Nếu nói năm năm chịu dày vò, tra tấn, thất vọng và tuyệt vọng là vì hạnh phúc hôm nay, như vậy hẳn cam tâm tình nguyện nhận lấy, cam nguyện chờ đợi.

Nhà —— hẳn từng nghĩ nhà của mình đã vỡ tan thành từng mảnh, sẽ không trở lại nguyên dạng như xưa. Ngày hôm nay, thê tử của hắn lại cho hắn một cái nhà, một gia đình đầy đủ.

Hắn chịu vứt bỏ tất cả, cũng muốn bảo vệ tốt ngôi nhà này, bảo vệ ba người quan trọng nhất trong cuộc sống của hắn.là ba gương mặt giống nhau như đúc.

“Phù nhi, cảm ơn nàng! Cảm tạ ông trời chiếu cố như thế, ban cho ta hạnh phúc lớn lao như thế.” Sở Cảnh Mộc nở nụ cười ấm áp với nàng, nói rất chân thành.

latino Linotype">Lục Phù mỉm cười, đứng vậy

Cảm tạ ông trời, có lẽ người nên cảm tạ ông trời nhất chính là nàng!

Hai tay nàng đầy máu tươi đã có người chịu chấp nhận, lưng nàng mang nhiều tội ác đã có người gánh vác thay. Cuộc đời này nàng có hắn thâm tình làm bạn, có một đôi con trai con gái khiến người kiêu ngạo. Cho dù vết thương có thể thâm bao nhiêu cũng đã tan thành mây khói. Có hắn chậm rãi xoa dịu vết thương, nàng cảm thấy may mắn cuộc đời này có thể gặp được hắn.

Vận mệnh từ từ xoay vòng, lại nhớ lúc khởi đầu, về sự tốt đẹp lúc ban đầu.

Bọn họ đều nên cảm tạ trời xanh, nên càng thêm quý trọng lẫn nhau. Họ đã từng đối địch với nhau, đề phòng lẫn nhau, kiêng kỵ lẫn nhau, tra tấn lẫn nhau. ...Nhiều vết thương như vậy đôi lấy thù hận, đôi lấy biệt ly, đôi lấy năm năm tương tư.

Chính là những thứ đó khiến cho họ hiểu được cái gì gọi là —— nắm tay cùng nhau đến răng long đầu bạc.

“Đầu tiên làm hại ta chạy lòng vòng khắp thiên hạ hai năm, lại trốn tránh ba năm không cho gặp, hiện giờ lại mang đến cho ta hai bảo bối trở tay không kịp, may mắn lòng ta đủ mạnh nếu không làm sao có thể kiên trì.” Sở Cảnh Mộc cười ấm áp, nhìn thật sâu, nhìn chăm chú đôi mắt trong trẻo của nàng giống như cầu xin, “Cho dù ta có làm lỗi gì lớn, chịu khổ mấy năm qua cũng nên triệt tiêu, cũng không thể như vậy nữa, xin người và đứa nhỏ đừng rời khỏi ta, không cần không một tiếng động biến mất, được không?”

Lòng Lục Phù rung động, khóe môi hơi cong lên, cười nói: “Người hại người chạy khắp thiên hạ không phải ta, Vương gia, hôm nay ở cửa hàng lần đầu ta biết có kẻ không coi ta vào đâu.”

Nếu biết trước, sau có thể để cho họ nháo sự như vậy?

“Vậy đừng rời khỏi ta, được không?” Sở Cảnh Mộc đã gần như bắt kẻ hai năm vất vả và tuyệt vọng kia, hắn biết hạnh phúc của mình đã trở lại, làm sao có thể lưu lại nàng và đứa nhỏ là chuyện hắn phải làm.

Khuynh Thành dường như chịu không nổi bọn họ ‘liếc mắt đưa tình’, hai tay ép hai má của Sở Cảnh Mộc, giả bộ hèn mọn, giống như ghét bỏ điều gì, mở miệng, “Phụ thân đỡ chết đi được, trời phạt hai đứa chúng con còn sợ nương chạy sao? Phải hay không, Duệ Duệ?”

Chân đá đá Duệ Duệ mặt lạnh bên cạnh, tiểu tử kia cũng nói một cách nghiêm trang “Phụ thân, Khuynh Thành nói đúng, trời phạt hai đứa chúng con lại nương bỏ chạy không được.”

Làm phản. Lục Phù trừng mắt nhìn họ vài cái, nàng tận tâm khổ sở nuôi dưỡng hai đứa nhỏ đến lớn, thế nhưng chỉ trong một buổi tối, không đến một giờ đã bắt đầu tạo phản rồi.

Sở Cảnh Mộc cười, hắn đường đường là một Vương gia dẫn thiên quân vạn mã ở trên sa trường trù tính dùng trí, giết kẻ thù không còn manh giáp. Tại triều đình ân nhân bằng quan, bày mưu nghĩ kế, giúp Quân Ủy đoạt được thiên hạ. Hôm nay bị con gái ghét bỏ, nói hắn dở, đây chính là lần đầu tiên trong nửa đời có người nói hắn dở nhưng lại chính là khuê nữ của hắn.

Lục Phù có điểm dở khóc dở cười nhìn sắc mặt của Sở Cảnh Mộc giống như bị đá kích, cổ nhin, khóe mắt giật giật, chỉ sợ đây là lần đầu tiên hắn kinh ngạc mà vô lực phản ứng lại.

“Phụ thân, tên Khuynh Thành này là do phụ thân đặt sao?” Tiểu tử kia giống như tới điều gì, mở hai mắt thật to nhìn hắn hỏi khiến Sở Cảnh Mộc không khỏi nhớ lại thời gian vui vẻ, sáng khoái, dịu dàng và lưu luyến ở Biệt viện, cười gượng gật đầu.

“Vì cái gì nha? Tên này nghe không hay, tên Duệ Duệ dễ nghe!” Nhóc con kia không thuận theo la lên, cầm lấy tay hắn nịnh nọt nói: “Phụ thân đặt lại cho

con tên khác đi?”

“Tên Khuynh Thành này rất êm tai mà!”

“Con hỏi nương, tên này là do ai đặt, nương nói có vẻ so sánh hơi thô thiển, có bộ dạng xinh đẹp hơn nương, chính là.....” Tiểu tử kia ngấm nhìn liếc liếc nét mặt bình thường của Lục Phù, không hiểu được phải nên khiêm tốn nói “Tùy tiện cũng có thể đẹp hơn nương, không cần đặt tên tục như vậy nha?”

Kiều ngạo trong lời nói như vậy là một đứa con gái nói sao? Không khiêm tốn chê nương của mình không xinh đẹp?

“Khuynh Thành, nương đẹp hơn người!” Tiểu tử mặt lạnh nhàn nhạt phun ra một câu.

“Nói vậy, ánh mắt của ca ca không thấy đường sao?..... Rõ ràng là muội xinh đẹp hơn nương!” Tiểu nữ kia kiêu ngạo giống một con chim khổng tước, tự kỳ thẳng cấp nghiêm trọng.

“Được rồi được rồi, Duệ Duệ, Khuynh Thành, sắc trời đã chuyển tối, ngủ trước đi! Có chuyện gì ngày mai nói sau!” Cười đùa một lát, Lục Phù thấy sắc trời đã khuya, thúc giục hai đứa nhỏ đi ngủ.

“Phụ thân, theo giúp chúng con ngủ nha!” Đều là nương cùng ngủ với họ, phụ thân còn chưa từng bồi qua, tiểu Khuynh Thành bất chấp tất cả, lôi kéo tay áo của Sở Cảnh Mộc, giống như muốn kéo hẳn lên giường. Duệ Duệ nhìn Lục Phù, lại nhìn Sở Cảnh Mộc, trong mắt cũng có chút chờ mong.

Mắt Lục Phù hơi cay cay, con gái và con trai của nàng không phải giống như biểu hiện bên ngoài không quan tâm, tuy rằng nói rất tự nhiên nhưng Lục Phù nghe ra được hai đứa đang sợ hãi ngày hôm sau tỉnh lại phụ thân xuất hiện một lần của họ sẽ không thấy.

Bàn tay to của Sở Cảnh Mộc nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại và mũm mĩm, cười ảm áp như nước, “Yên tâm ngủ đi, phụ thân sẽ không biến mất không thấy!”

“Thật sự?” ánh mắt của tiểu Khuynh Thành tỏa sáng, nhảy dựng lên, ôm chặt cổ Sở Cảnh Mộc hôn chụt một tiếng thật lớn, in dấu hôn trên hai má..... Niềm vui sướng khiến khóe môi của hắn tươi cười mở rộng.

“Ngoan, các con gái, ngủ ngoan đi, nguyên một ngày mai phụ thân sẽ cùng các con!” Hắn muốn lấy lại năm năm thời gian đã mất trở về, quý trọng thời gian mình cùng con gái ở bên nhau, ai biết lời nói của hắn vừa dứt, khóe môi của Lục Phù bắt đầu giật giật, cổ nén cười, còn tiểu Khuynh Thành không một chút khách sáo chỉ vào Duệ Duệ cười ha ha khiến gương mặt lạnh lùng của Duệ Duệ càng lạnh thêm vài phần. Có lẽ bị tiếng cười giễu cợt của bé chọc giận, chân đá qua thiếu chút nữa làm cho tiểu Khuynh Thành đang cười nghiêng ngả té xuống giường. Sau đó tự mình tức giận bắt bình xoay người sang chỗ khác, bắt đầu suy tư.

Tiếng cười của tiểu Khuynh Thành không ngừng lại, thậm chí càng ngày càng kiêu ngạo và ngông nghênh. Sở Cảnh Mộc không hiểu làm sao, nhìn phản ứng không giống nhau của thế tử ba người, nghĩ không ra, rất có tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới “Phù nhi..... Ta nói sai gì sao?”

Lục Phù hơi ổn định lại vẻ tươi cười trên mặt mình, vỗ vỗ gương mặt của Khuynh Thành đang cười đến khoa trương, ý bảo bé ngủ. Sau đó liếc liếc Duệ Duệ sau lưng họ, mới quay đầu, cười gượng nói: “Duệ Duệ là con trai!”

Sở Cảnh Mộc a một tiếng, đã biết mình phạm phải sai lầm, đứa nhỏ là nam hay nữ hắn cũng không để ý nữa. Đang nghĩ nói gì đó để cứu vãn, Lục Phù kéo tay Duệ Duệ, lắc đầu cười gượng, ý bảo nó không có vấn đề gì.

Thật vất vả hai tiểu tử kia cũng ngủ. Hai người lớn bên giường, tinh thần tươi tỉnh, một chút buồn ngủ cũng không có, ánh mắt đều dừng lại trên người hai đứa nhỏ đang ngủ say.

Bàn tay to của Sở Cảnh Mộc lặng lẽ giờ ra ảm áp nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lục Phù dắt nàng đi ra khỏi đình viện.

Trăng tròn giống như một cái vòng tròn, mờ mờ có thể nhìn ra bóng dáng của Hằng Nga đang chơi đùa với thỏ ngọc, trong đình viện thật yên lặng chỉ có âm thanh vi vu của gió nhẹ thổi qua.

“Năm đó sau khi rời đi mới biết mình mang thai sao?” Sở Cảnh Mộc nghiêng đầu hỏi nàng.

“.....” Lục Phù ngấm ngấm sắc mặt của hắn, chỉ thấy một vẻ vui sướng, đó là thái độ vui sướng của kẻ làm phụ thân không khỏi có điểm chột dạ, “Ta biết mang thai mới rời đi.”

Quả thực sắc mặt vui mừng không còn nữa, vẻ tươi cười của Sở Cảnh Mộc vừa thu lại, nhìn nàng thật sâu, nhìn không được mắng, “Người này.....”

Máng một nửa liền nuốt lời nói kế tiếp trở về, nữ nhân này thật sự không có lương tâm, bất quá cẩn thận ngấm lại tình huống lúc đó, rời đi là chuyện tốt nếu không phỏng chừng bây giờ họ vẫn còn lơ lửng nơi nào, không thể đứng chung một chỗ vui vẻ với nhau như thế này.

“Đều là do ta sai, về sau sẽ không như vậy nữa!” Bất đắc dĩ thở dài một hơi, quên đi, như vậy cũng tốt, thật đáng giá!

“Ánh trăng, thật sự rất tròn!” Lục Phù ngẩng đầu lên không chớp mắt, khóe môi hiện lên một độ cong tao nhã. Nàng nghiêng đầu, nhìn gương mặt ngấm đen của hắn, bàn tay nhỏ bé không khỏi nắm thật chặt, sự ảm áp của nàng đã lâu vừa tìm lại được.

“Chúc mừng chúng ta một nhà đoàn viên!”

“Mấy năm nay, người đầu không quay về vương phủ sao?” Trầm mặc một lúc, Lục Phù mới hỏi.

Sở Cảnh Mộc lắc đầu, cười cười, “Quốc gia có Quân Úy, vương phủ có Tiểu Nhạc, ta thực yên tâm! Chỉ hướng cả đời của ta chẳng qua là muốn tìm Vương phi của ta về, mang đến cho nàng một cái nhà ấm áp, như thế mà thôi!”

“Tìm thời gian năm năm khiến ta hiểu được rất nhiều chuyện, Phù nhi, từ nay về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không buông tay được không?” Sở Cảnh Mộc xoay người Lục Phù lại, thật sâu nhìn vào mắt nàng.

Trước kia, hắn nói qua tuyệt đối sẽ không buông tay nàng nữa nhưng không dự đoán được lần này người buông tay trước là nàng, lúc này đây bất kể như thế nào hắn cũng muốn một lời hứa hẹn, một lời hứa mãi không rời x

“Năm năm trước rồi đi, một mặt là bởi vì vết thương của chúng ta thật sự quá lớn, mỗi ngày nhìn thấy ta đều tra tấn người, mỗi một lần đều nhắc nhở người rằng ta đã gết gia gia, nếu tiếp tục như vậy sẽ có một ngày nào đó, trong lúc đó chúng ta có người chịu không nổi thật sự trở thành tra tấn lẫn nhau. Ta biết người sẽ không để cho ta rời đi nhưng trong tình huống đó ai trong hai chúng ta cũng không quên được sự kiện kia, thật sự cần thời gian chậm rãi chữa lành miệng vết thương. Thứ hai là bởi vì ta mang thai, ta sợ hãi con vì chúng ta hành hạ lẫn nhau sẽ bị tổn thương, cho nên mới lựa chọn rời đi! Vương gia, có trách ta ích kỷ không?” Lục Phù cũng dừng cảm đối diện, năm năm trước cả hai không thẳng thắn nói chuyện, trong vòng một ngày tất cả đều phơi bày trước mặt đối phương.

Sở Cảnh Mộc lắc đầu ôm nàng vào ngực, hơi hơi cười nói: “Đã trách qua, hận qua. Ta hận người dễ dàng nói rời đi như vậy, từng nghĩ tới nếu cho ta một đoạn thời gian nữa, có lẽ ta thật sự có thể quên. Cho đến lúc sau, tương tư thấm vào tận xương tủy, mới biết được chuyện đó là không có khả năng, chỉ khi người rời khỏi ta mới thật sâu cảm nhận được ý nghĩa của thù hận cùng yêu trong cuộc sống của ta, chấp nhất thù hận chỉ làm bản thân mình mù quáng, làm cho mình lâm vào cảnh khổ. Cho đến khi người rời khỏi, ta mới biết được đối với ta mà nói, thù hận không phải là chuyện đáng sợ gì, chuyện đáng sợ nhất chính là người không ở bên người. Phù nhi, thực xin lỗi, năm năm trước ta đối với người vậy, ta thực có lỗi!”

“Vương gia hầu như luôn bao dung ta!” Lục Phù nhàn nhạt cười nói, nghe được hắn có thể không thù hận, lòng của nàng đã muốn buông xuống hơn phân nửa. Từ lúc quen biết đến hiện tại, dường như hắn đều bao dung nàng về tất cả mọi thứ.

“Người đáng giá!” Hắn kiên định nói xong, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, đột nhiên nghĩ đến điều gì nhanh chóng buông nàng ra, khẩn trương cảm lấy bả vai của nàng, vội vàng hỏi : “Cổ độc trên người người giải như thế nào? Giải được không? Có làm bị thương đến thân thể không?”

Nói xong, Sở Cảnh Mộc kéo ống tay áo của nàng lên, sợ nàng giống như năm năm trước nhờ cột mình lại mới có thể không chế được ma tính, nhưng trên cổ tay thon thả trắng muốt nõn nà không hề có một vết thương nào. Tầng đá trong lòng hắn rốt cuộc buông xuống, ngẩng đầu nhìn ánh mắt đang cười trong sáng Lục Phù

“Từ sau khi sinh đứa nhỏ, vẫn không phát tác! Nhiều như vậy năm, có thể đã được giải rồi. Vô Danh nói rất kỳ lạ, Ly Nguyệt cũng không hiểu cảm thấy kinh ngạc, nhưng rõ ràng cổ độc trong thân thể thật sự đã không còn. Lúc trước ta còn sợ hãi nó sẽ chuyển qua cơ thể của Duệ Duệ Khuyên Thành, nhưng hai đứa cũng không có gì khác thường. Cho nên, cổ độc có lẽ đã giải!”

“Kỳ lạ.”

“Đúng rồi, rất kỳ lạ, nhưng có rất nhiều nguyên nhân, đều không có biện pháp nói rõ!”

“Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!” Hắn nhẹ nhàng thở ra, cười nói.

“Vương gia, về sau người có tính toán gì không?” Rốt cục hỏi ra vấn đề trong lòng, Lục Phù cũng thở dài nhẹ nhõm. Nàng biết Sở Cảnh Mộc có trách nhiệm của mình, có lý tưởng của mình.

“Chúng ta không quay về, đi U Thành đi, thân mình của người cũng rất khó thích ứng mùa đông trong kinh thành, dễ dàng bị bệnh, vẫn là nên ở Giang Nam tốt hơn. Về sau có người có ta còn có hai đứa nhỏ, chúng ta một nhà hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp ở Giang Nam được không?” Sở Cảnh Mộc cười nói.

“Vương gia người.”

“Không cần kêu Vương gia nữa, thân phận này với ta mà nói đã không còn ý nghĩa gì, về sau ta chính là Phương Đông Tĩnh, cả đời bảo hộ ba bảo bối của ta.”

Lục Phù không chớp mắt, nhìn hắn, nở nụ cười.

Tươi cười ánh vào trong đôi mắt sâu thẳm của Sở Cảnh Mộc khiến lòng hắn rung động, cúi người ấn môi lên đôi môi đỏ mọng của nàng, hôn triền miên lưu luyến.

Nhà gần kề, một gian phòng tràn đầy nồng đậm, phu thê xa cách gặp lại nhau, tự nhiên sẽ dùng thân thể để kể ra sự tưởng niệm và thâm tình nhiều năm qua của mình.

Đêm vẫn như trước, gió lạnh nhẹ thổi qua, có chút mát mẻ, trăng trên trời cũng rất tròn, thật tròn.

Q.1 - Chương 122: Cảnh báo

Tháng tư ở Lạnh Thành, tơ liễu đông đưa, bày ra một cảnh xuân tươi đẹp.

Một lần vào sáng sớm, tiểu tử kia đột nhiên xông vào phòng của Lục Phù và Sở Cảnh Mộc, ngơ ngác nhìn cha mẹ hai người không giống với trước kia. Sở Cảnh Mộc trách mình trong lúc nhiệt huyết dâng trào bảo nàng gỡ mặt nạ xuống. Nhưng thật không ngờ bị hai tiểu tử kia nhìn thấy gương mặt thật. Náo loạn cả buổi sáng không được tự nhiên, bởi vì hai bé cảm thấy mình bị lừa, cuối cùng được Sở Cảnh Mộc dỗ dành mới vui vẻ trở lại, không so đo nữa.

Về phần ba cha con họ nói gì với nhau, Lục Phù không thể nào biết được. Nhưng hai người vẫn như trước mang mặt nạ khi ra ngoài gặp người vì không muốn rêu rao bộc lộ thân phận tránh gây thị phi.

Bởi vì Minh Nguyệt phu nhân và Dao Quang là cùng một người, chuyện làm ăn căn bản không làm nàng quan tâm, đều giao cho Di Nguyệt và Hải Nguyệt. Tiểu Khuynh Thành từ khi có cha, cả ngày quần quít không rời, còn Duệ Duệ cũng có thái độ khác thường, nếu chỗ nào nhìn thấy Sở Cảnh Mộc nhất định sẽ thấy Duệ Duệ và Khuynh Thành.

Lục Phù cuối cùng ý thức được con gái một tay nàng nuôi lớn đã thật sự làm phản hoàn toàn, chưa từng thấy bé như vậy. Sở Cảnh Mộc quả thực cung chiêu yêu thương họ đến tận trời. Đường như muốn gì được nấy, lúc trước khi vừa quen biết hẳn, nếu có người bảo nàng Sở Cảnh Mộc sẽ cung chiêu đứa nhỏ như thế, nhất định sẽ sợ đến nửa đêm bưng tỉnh. Nhưng hôm nay....

Đó lại là sự thật, hẳn cung chiêu hai đứa con vô cùng, mặc kệ yêu cầu có vô lý đến đâu đều có thể thỏa mãn, thương yêu đến nỗi nàng hoài nghi không biết có giới hạn không. Lục Phù biết hẳn muốn tìm về năm năm thời gian đã mất, mỗi khi như vậy nàng luôn cảm thấy áy náy trong lòng.

Liên tiếp vài ngày, một nhà bốn miệng ở Lạnh Thành, chưa từng theo cha mẹ du ngoạn, tiểu tử kia quả thật chơi đùa rất vui vẻ, trên gương mặt lạnh nhỏ nhắn của Duệ Duệ cũng ngẫu nhiên hiện ra dấu vết tươi cười.

Giống như hiện tại...

Trên kênh đào của Lạnh Thành, sau giờ Ngọ ánh sáng rực rỡ tỏa sáng trên mặt sông thật mê người, nước tăng tăng gợn sóng hướng ra xa.

Tuy nàng là Dao Quang nhưng đây là lần đầu tiên đi lên thuyền buồm của nhà mình để thưởng thức phong cảnh kênh đào ở Lạnh Thành.

Trên con thuyền hoa lệ, ngoài thuyền trưởng và thủy thủ chỉ có một nhà bốn miệng của họ, tiếng reo hò của tiểu Khuynh Thành vang lên khắp mặt sông.

Lục Phù đứng đón gió ở đầu thuyền, gió dịu êm thổi sợi tóc bay bay, trong gió mát tung bay bày ra một đường cong đẹp mắt, bên tai nàng là tiếng cười của con gái và Sở Cảnh Mộc, lâu lâu lại có tiếng kháng nghị của con trai. Đó là giấc mộng cả nhà sum họp sau vài lần bưng tỉnh giấc của nàng, chỉ trong vài ngày liên tiếp Sở Cảnh Mộc đã giúp nàng thực hiện được giấc mơ đó. Cùng đứa nhỏ và nàng đi du ngoạn nhân gian, không để ý đến thế sự trước kia, làm bạn với nhau một cách yên ổn mà ấm áp.

"Đang nghĩ gì tập trung như vậy!" Hắn cười ôm lấy thắt lưng của Lục Phù, cúi đầu hít hương thơm trên mặt nàng. Vừa mới cùng Khuynh Thành chơi đùa, trên gương mặt tuấn tú trở nên ứng đồ, giống như trẻ lại vài tuổi, vẻ tang thương trong vài năm tra tấn đã phai nhạt không ít, lãnh liệt hơn so với năm năm trước nhưng vui tươi

"Ngươi tin không? Đây là lần đầu tiên ta đi trên thuyền của vận tài đường thủy Dao Quang!" Lục Phù cười nói "Hôm nay mới cảm nhận được một cách sâu sắc thành tựu của Dao Quang!"

"Dao Quang thật sự là một nữ nhân tài giỏi!" Sở Cảnh Mộc trêu ghẹo, nhỏ giọng nói "Bất quá, Phù nhi, xem ra sau này chúng ta một nhà bốn miệng cần phải nhờ người nuôi dưỡng nha!"

"Người thật đúng là, vậy mà cũng nói được!" Lục Phù cười như không cười chớp mi, trêu tức, "Người ở cửa hàng làm quản sự không phải làm rất tốt sao? Tiếp tục làm thuộc hạ của ta đi!"

Sở Cảnh Mộc chớp chớp mi, ngạo nghễ liếc nàng "Phụ xướng phụ tùy a? Kiêu ngạo như vậy, cẩn thận ta bỏ ngươi!"

"Phụ thân.....Phụ thân phải bỏ nương sao?" Lục Phù còn chưa kịp phản bác, đứa nhỏ từ bên kia đã chạy lại, tai nghe được lời nói đùa của Sở Cảnh Mộc.

Lục Phù ngoài cười trong không cười nhìn hắn xấu hổ, nhưng một chút tâm tư giúp hắn giải nguy cũng không có, chỉ yên lặng đứng bên cạnh xem kịch vui. Sở Cảnh Mộc nhìn tiểu Khuynh Thành, âm thầm kêu oan, cái gì không nghe lại cố tình để cho bé nghe câu nói ấy, thật sự là tự làm bậy mà!

ce="Palatino Linotype">"Phụ thân đang nói giỡn thôi, không có chuyện này!" Sở Cảnh Mộc vội vàng làm sáng tỏ, nói cho cùng không cảm thấy uất ức.

Bỏ nàng sao? Kiếp sau cũng không thể có chuyện này!

Đôi mắt to ngây thơ nháy nháy nhìn cha mẹ của mình, cười hi hi, vẻ tươi cười tràn ra khóe môi "Phụ thân, phụ thân thực thức thời! Bỏ nương thiệt hại rất lớn nha, người vợ xinh đẹp giống nương như vậy cũng không dễ tìm, hơn nữa, quan trọng nhất là nương có tiền như vậy! Bỏ nàng, rất đáng tiếc nha! lạng điệu này nghe như thế nào giống như đang cổ vũ phụ thân bỏ nương của bé."

Lục Phù đã sớm quen cách nói chuyện phóng khoáng của khuê nữ nhà mình, nhàm chán nhìn quét qua gương mặt nhỏ nhắn đang phấn khởi, nếu không phải có một người nương như nàng, sớm hay muộn khuê nữ nhà nàng cũng bị thiên lôi đánh, tội danh là làm cho nương của bé tức chết.

Sở Cảnh Mộc bắt đầu cười cười "Phụ thân đợi lúc nàng hoa tàn ít bướm, sẽ bỏ nàng!"

"Coi như xong, phụ thân, trước khi người bỏ nương thì nương sẽ bỏ phụ thân trước rồi!" Nhóc mặt lạnh đang ngồi ôn hòa phun ra một câu. Trên gương mặt lạnh cũng hiện lên vẻ tươi cười.

"Hai tiểu tử kia thật sự làm phản hết mức rồi, Duệ Duệ, về sau con cách xa Khuynh Thành một chút, đừng để cho bé làm hư theo!" Lục Phù cười nói. Không thể không khâm phục công lực cao cường heo ăn lão hổ của Sở Cảnh Mộc, làm cho lòng của hai tiểu tử kia đều hướng về hắn.

Tiểu Khuynh Thành làm ra vẻ đáng thương liếc Duệ Duệ một cái, tựa như trừng mắt nhìn mình trong gương, kéo tay áo của Lục Phù, coi thường nói "Nương.....con còn sợ bị Duệ Duệ làm hư đó, nương đoán hai ngày trước con nhìn thấy gì không, Duệ Duệ thế nhưng khi dễ Bôn Tuyết, con còn bắt gặp Duệ Duệ thân mật với tiểu Bôn Tuyết nữa đó..."

Lục Phù và Sở Cảnh Mộc liếc nhau, hai ánh mắt "quan tâm ưu ái" đồng thời bắn về phía Duệ Duệ, mặt tiểu tử kia không đỏ, không sợ, mặc cho hai người nhìn, tuyệt đối không ngượng ngùng, còn làm tỏ vẻ giống như đó là chuyện hợp tình hợp lý.

Mối tình đầu này của đứa con cũng quá sớm đi? Thừa dịp khuê nữ của người còn trẻ người non dạ, nói cũng chưa nói gì liền đoạt lấy nọ hôn đầu tiên. Thật là một sắc lang năm tuổi.....Đứa con mới năm tuổi, tin tức của người vợ đã có? Quá sớm đi?

Đây là ý nhiệm đồng thời hiện lên trong đầu của Sở Cảnh Mộc và Lục Phù.

"Duệ Duệ....." Lục Phù nhỏ giọng gọi, dùng từ một cách cẩn thận, "Con.....làm gì phải....."

"Về sau con muốn kết hôn với Bôn Tuyết!" Tuy giọng nói nhỏ nhẹ nhưng không có gì thuyết phục được, lại hùng hồn mạnh mẽ, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ cố chấp và kiên định..

Bé còn thật sự muốn như vậy!

Đứa nhỏ năm tuổi đã nói muốn kết hôn, thật là có điểm không thể tưởng tượng được, nhưng bé cũng không phải là đứa nhỏ bình thường, từ nhỏ tâm tư đã trưởng thành sớm, vì vậy sự kích động của Lục Phù chỉ duy trì một lúc, nhìn thật sâu vào đôi mắt kiên quyết của đứa con, cùng Sở Cảnh Mộc liếc nhau, khóe môi nhếch lên.

"Được, Duệ nhi!" Sở Cảnh Mộc cười ha ha, kéo bé lại ôm vào ngực, một tay kia cũng ôm một người lên, cười rất hăng hái.

Đột nhiên, sắc mặt Sở Cảnh Mộc ngẩn ra, thu vẻ tươi cười lại ngẩng đầu nhìn một đàn bò câu đưa tin đang bay qua trên không trung, lòng cũng trầm xuống theo, đôi mắt sâu thẳm trở nên nghiêm trọng. Lục Phù nhìn theo ánh mắt hắn ngẩng đầu lên, trong lòng chấn động...Chín con bò câu đưa tin xếp thành hàng, bay nhanh về hướng kinh thành, đây là một loại cảnh báo, là cảnh báo có chiến tranh. Chín con bò câu đưa tin từ biên cảnh đến kinh thành, chỉ cần là tướng quân đều biết loại tín hiệu này sẽ chuẩn bị sẵn sàng. Khi hoàng đế trước còn sống đã đem tất cả quân đội điều tới biên cảnh. Sau khi Phụng Quân Ủy lên ngôi tức đem quân đội phân tán, trừ một phần mười lệ quân trong kinh thành coi giữ, còn hầu hết Sở gia quân đều được ra lệnh quay về hoàng thành. Khi thấy bò câu đưa tin cảnh báo có nghĩa là biên cảnh đã xảy ra chiến sự...

Tiểu Khuynh Thành không rõ vì sao sắc mặt của họ đột nhiên trở nên trầm trọng, nhìn thấy bò câu liên cao hừng kêu to, bàn tay nhỏ bé trắng nõn quơ loạn xạ một cách thích thú.

Ánh mắt Sở Cảnh Mộc thật sâu dừng ở đàn bò câu trắng đang bay xa dần, thật lâu không thể định thần lại..

Có chiến tranh rồi.

Hắn đột nhiên cảm thấy gió mát chung quanh cũng trầm trọng hơn vài phần.

Cúi đầu nhìn thấy Lục Phù không chớp mắt. Hắn nở nụ cười ám áp với nàng, đôi mắt lóe sáng "Vài năm nay hoàng thượng đã đề bạt nhiều võ tướng, hắn sẽ ứng phó nổi thôi!"

"Là người Hung nô sao?" Lục Phù cảm thấy hoài nghi hỏi, cảnh báo ở biên cảnh hơn phân nửa là do người Hung nô bắt đầu xua binh vượt qua cửa ải.

Sở Cảnh Mộc lắc đầu khiến sắc mặt nàng kinh ngạc "Vậy là nội loạn?"

"Nếu là người Hung nô, bò câu sẽ theo sau một con chim ưng đen, chỉ cần thấy bò câu cảnh báo có nghĩa là biên cảnh có loạn."

"Nhưng là ai?"

Sở Cảnh Mộc không nói lời nào, chăm chú nhìn nàng thật sâu liếc một cái, cười ảm áp, "Tạm thời còn không biết, vài năm nay ta không vào triều đình, biên cảnh thay đổi quan coi giữ, thay đổi tướng quân, Sở gia quân đều ở kinh thành, quân đội biên cảnh....."

Đột nhiên sắc mặt Lục Phù cũng biến đổi thật lớn. Sự yên lặng dưới đáy lòng nhiều năm bỗng nhảy lên khiến nàng giật mình một trận.....

Một ngày nào đó ta sẽ trở về đoạt lại tất cả thuộc về ta.....

Sự cố chấp trong lời nói vẫn như cũ vang lên bên tai, vài năm nay Sở Cảnh Mộc vì tìm nàng không hề ngó ngàng tới quân vụ, năm đó Hàn gia quân cùng hoàng thành tướng quân đều vừa mới quy thuận, nhưng hắn cũng không có đủ thời gian đi phục tùng họ, nếu như.....

Thật là hấn sao?

Hai đứa nhỏ trong ngực Sở Cảnh Mộc thấy sắc mặt cha mẹ đều trở nên lạnh như băng, cũng im lặng, tiểu Khuynh Thành kéo kéo tay áo của Sở Cảnh Mộc làm nũng, "Phụ thân, con muốn học thả thuyền, phụ thân theo giúp chúng con, được không?"

"Được.....phụ thân đi cùng với các con!" Sở Cảnh Mộc cười, nhìn thật sâu Lục Phù liếc một cái, dẫn theo hai người con đi học thả thuyền, để lại Lục Phù ở đầu thuyền đứng đón gió dịu êm, có chút đắm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 123: Hương vị của hạnh phúc

Lạnh Thành vẫn là một cảnh yên bình, trong Lưu Vân sơn trang, chim hót hoa thơm như trước. Vài ngày nữa người của Tô gia sẽ tới Lạnh Thành, vì đây là lần đầu tiên họ gặp cháu nên mỗi người đều nói cười không ngừng miệng. Cùng chiều hai đứa nhỏ chỉ kém không thể hái sao trên trời xuống cho họ.

Tình hình ở biên cảnh lại tràn ngập không khí tiêu điều xơ xác khiến người không thờ nổi.

Rất nhiều người dân không phân nam hay nữ, già hay trẻ, dưới sự áp giải của quan binh, sắc mặt hoảng sợ, bước đi nghiêng ngã rời khỏi biên cảnh. Có nữ nhân khóc sụt sùi, có những người ốm trẻ nhỏ còn quần tả, có người tóc bạc trắng, hay lão ông bảy mươi, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ bi ai tịch mịch.

Dưới tường thành là tiếng kèn ô ô lập tức vang vọng tới bên trong thành, vô số binh lính như đàn kiến đều chạy ra bên ngoài tập hợp, ngay cả những binh lính đang mua vui nghỉ ngơi khi nghe được tiếng kèn hiệu đều gấp rút chuẩn bị rồi chạy đến, không đầy nửa khắc, hơn mười vạn đại quân dĩ nhiên tập hợp xong, đầu người đen nghịt chen chúc như nêm.

Đây là tòa thành trì thứ nhất bị quân địch tấn công!

Tướng quân cầm đầu, khuôn mặt tuấn lãng, năm tháng đã để lại dấu vết trên mặt hắn, khóe môi vẫn tàn khốc như trước, đôi mắt cũng hung ác nham hiểm như cũ, lại thêm vào vẻ kiên quyết mờng lung.

Phượng Quân Chính——năm năm trước thua dưới tay Sở Cảnh Mộc, Tấn vương đã trở lại. Hắn dẫn theo Hàn gia quân và quân đội của tướng quân hoàng thành bị thu phục đã hùng hổ trở lại.

Sở Cảnh Mộc không màng đến quân vụ còn Lưu Phong ở phía nam trời cao đường xa, hắn ở biên cảnh, khổ tâm năm năm, cuối cùng cũng thành công thu phục tất cả quân đội. Hắn đã không còn giống năm năm trước vội vàng nóng nảy và thiếu kiên nhẫn như vậy, năm tháng đã rèn luyện hắn càng thêm thành thực.

Để thực hiện lời thề của hắn, trở về đoạt lại tất cả thuộc về hắn.

Phía sau là cây cờ lớn trên đó có một chữ Tấn thật lớn, tung bay phấp phật trong gió, phía sau là tướng sĩ nhiệt huyết sôi trào, hò hét vang dội, trống trận rền vang, vô số tiếng reo hò của nam nhi cùng tiếng chiến trống hòa vào nhau, tạo thành một không khí sôi động lòng người.

Trên lưng ngựa chiến, mặt Phượng Quân Chính không đổi sắc, ánh mắt tàn nhẫn tăng vọt, đột nhiên rút kiếm bên thắt lưng ra, vung lên tạo thành một vệt sáng trong không trung, ánh vào đôi mắt tàn khốc, càng hiện lên sát khí dày đặc.

Ánh mắt nhìn thật chăm chú về phía đầu tường, cửa thành đóng chặt, màu đỏ thắm của mặt trời giống như bất lực không thể ngăn cản được khí thế như chẻ tre đó.

Cánh tay dùng sức một chút, vung lên trong không trung, thật mạnh mẽ phun ra một chữ, "Tiến

Chân kẹp bụng ngựa, xông lên phía trước, phía sau hần là hơn một ngàn vạn kỵ vệ bộ binh mặc khôi giáp, trong nháy mắt lột xác thành một ngàn vạn con mãnh thú khát máu, ủa vào thành trì.

Nội loạn lần thứ hai của Phurong Thiên hoàng triều được mở màn như thế.

Hoàng cung, tại Di Trữ Cung.

Mùi hoa thom tỏa ra khắp nơi, ánh nắng ấm áp chiếu rọi, giữa đôi mày của Du Nhã không thể dấu vẻ ưu sầu, nhũu chặt lại. Dáng người gầy yếu đứng dưới ánh mặt trời, càng có vẻ đơn bạc.

Tuyết Nguyệt và Băng Nguyệt đứng sau lưng nàng, lẳng lặng bảo vệ. Hai ngày nay vẻ ưu sầu trên mi của nàng càng nhiều, lòng cũng càng thêm trầm trọng.

Một âm thanh âm ỹ truyền vào trong cung cho biết Phurong Quân Úy đã đến.

Sau khi lâm triều, hần đi về cung của mình thay đổi triều phục rồi đến thẳng Di Trữ Cung, chưa bao giờ hần mặc long bào ở đây mà chỉ mặc trang phục thường ngày, trên mặt lúc này cũng một vẻ rất nhiều.

Du Nhã quay lại hành lễ, “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng!”

“Miễn! đang suy nghĩ gì tập trung như vậy?” Phurong Quân Úy đến gần bên người nàng, bình tĩnh không có biểu tình gì.

“Hôm nay hoa nở rất đẹp, nô tì đang ngắm hoa!” Nàng thu lại vẻ ưu sầu vừa rồi, thay vào đó là một thái độ thờ ơ...

“Hạo nhi đâu?”

“Đang ngủ trưa!” Du Nhã nhìn sắc mặt mệt mỏi của hần, bình tĩnh đáp lại. Thật không ngờ hai người họ đã có đứa con gần ba tuổi, nhưng họ lại không giống một đôi vợ chồng.

Ngay cả khi nói chuyện với nhau cũng lặt lặt thờ ơ, tuyệt đối không giống một đôi vợ chồng đã lấy nhau năm năm mà giống như hai người xa lạ. Phurong Quân Úy nhìn ánh mắt của nàng thật sâu, đôi mắt trong sáng, giống như thấm nhuần tất cả, có rất nhiều chuyện hần thật sự hối hận, nhất là khi nhìn vào đôi mắt này càng làm cho hần cảm thấy có sự phức tạp nói không thành lời.

Hần tình nguyện Du Nhã có thể giống như trước, mặc dù đối với hần không thân mật nhưng cũng tốt hơn sự lạnh lùng hiện tại nhiều lắm.

Không có lời gì để nói với nhau, là khoảng cách xa xôi trong lúc đó của hai người họ.

Là do hần một tay tạo thành cục diện hôm nay. Không thể trách người khác được.

“Luru Phong đã lãnh binh đi biên quan trước, hi vọng có thể giữ được Đồng Quan!” Hần thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Du Nhã ngược mắt lên nhìn thẳng hần thật lâu sau đó nói “Nói thực ra, ca ca có thể nắm chắc trận này không?”

“Chuyện này ngươi phải hỏi Luru Phong, không phải hỏi ta!” Ở trước mặt nàng hần chưa bao giờ dùng chữ trẫm.

Lại là sự yên lặng...

Du Nhã lo lắng nhưng không để hiện ra mặt, vài năm qua nàng đã hiểu được trầm mặc và lạnh lùng là phương pháp tốt nhất để bảo vệ mình.

“Ngươi thật sự không có tin tức của muội muội sao?” Phurong Quân Úy hỏi.

Du Nhã cười lạnh nói “Làm thế nào? Muội muội của ta rời khỏi vương phủ, năm năm không trở lại kinh thành, người của ta ở thâm cung đại viện là một nhà giam hoa lệ, sao có thể biết được tin tức của nàng?”

“Ngươi vẫn còn trách ta?” Hần cười khổ hỏi.

“Hoàng Thượng nói quá lời, nô tì không dám!” Chỉ một câu nàng đã đem địa vị phân biệt rõ ràng.

“Du nhĩ, đây không phải là lúc nóng nảy, hiện tại tình hình ở biên cảnh rất căng thẳng, nếu Luru Phong không thể giữ được Đồng Quan, chịu nổi khổ của chiến loạn sẽ là vô số dân chúng, có thể khiến tính mạng của ca ca ngươi gặp nguy hiểm, ngay cả chuyện này ngươi còn có thể thờ ơ sao?” Phurong Quân Úy lạnh lùng thốt ra, nhếch môi cười khổ. “Sở vương rời kinh thành đã năm năm, hoàn toàn không có tin tức, ngươi cho là Sở Cảnh Mộc khi nghe đến tình hình biên cảnh sẽ thờ ơ sao? Sở gia quân là do một tay hần đào tạo, nếu giao cho Luru Phong không đủ ăn ý, sức chiến đấu cũng giảm xuống, vô cơ lãng phí không biết bao nhiêu nam nhi đầy nhiệt huyết, chỉ có Sở Cảnh Mộc mới có thể phát huy hết trình độ tốt nhất của họ. Nếu không quân ta cùng quân địch binh lực ngang nhau, dưới tình huống lương thảo không đủ, ngươi nghĩ rằng ca ca của ngươi có thể toàn thân trở về sao?”

Du Nhã quay mặt qua chỗ khác, sao nàng không biết những điều hần nói, chính là.....

“Chẳng lẽ vì hận ta, người thật sự đối với chuyện gì cũng đều thờ ơ? Lần trước chuyện của Hạo nhi, ta.....”

“Đủ rồi!” Du Nhã cắn giận trùng mắt hấn, đôi mắt ẩn chứa ý hận rõ ràng, “Người không xứng nói tới con, cũng không xứng là phụ thân của con!”

Lời nói của Du Nhã như kim đâm vào khiến lòng hấn co rút lại.

Nhìn nàng thật sâu liếc một cái, Phượng Quân Úy hơi thở dài “Ồ trong mắt người ta không phải là hoàng đế tốt, cũng không phải trượng phu tốt, lại càng không phải là phụ thân tốt, đúng không?”

Du Nhã không nói gì. Phượng Quân Úy nhắm mắt lại khi mở ra đã trở nên lạnh lùng, không hề có vẻ bi thương vừa rồi, dường như ánh mắt kia chính là ảo giác của Du Nhã. Hấn cười lạnh nói “Điều kiện ngưng chiến duy nhất của Phượng Quân Chính chính là Lưu Phù Nhã, bất luận thế nào ta nhất định phải bức Sở Cảnh Mộc quay về!”

Hấn không hề quay đầu lại đi ra khỏi Di Trữ Cung.

Đêm đó hai đứa con ngủ xong, Lục Phù đi ra khỏi phòng, trăng treo trên ngọn cây, khiến lòng anh hùng thêm sầu muộn. Nàng bước từng bước xuống bậc thang, trong đình viện cảnh liễu mềm mại rũ xuống, tán um tùm, mưa móc thâm nồng, từng giọt từng giọt, thấm vào trong tim của nàng.

Chiến tranh trong dự kiến của nàng, không phải do người Hung Nô gây ra mà là do hấn gây ra.

Phượng Quân Úy là một hoàng đế tốt, năm năm qua, quốc thái dân an, khắp nơi thái bình. Trị nước anh minh được dân chúng ca ngợi, tất cả kinh tế đều chậm rãi hồi sinh, giống như một đứa nhỏ chịu đủ mọi gian khổ, chậm rãi chữa lành vết thương, sao có thể dễ bị thương một lần nữa.

Chỉ cần quốc thái dân an, cần gì phải để ý là người nào đứng đầu thiên hạ, cần gì phải để ý chính mình từng mất đi cái gì, từng được cái gì. Cần gì phải để ý sắp phải chia ly và sống chết không ngờ tới.

Sau khi nàng sinh ra, từ nhỏ đi theo Lưu Đình, trong cơ thể ẩn chứa một sự kiên cường và lo lắng cho người trong thiên hạ, mặc dù không thể phân ưu với người trong thiên hạ, nhưng cũng sẽ không tha cho người khiến thiên hạ náo động. Khi còn nhỏ là Lưu Đình, trưởng thành là Sở Cảnh Mộc, hai nam nhân quan trọng nhất trong cuộc sống của nàng đều là võ tướng, vì lẽ dân bá tánh không tiết hi sinh tất cả. Nàng làm sao có thể ích kỷ giữ hấn ở bên người, không màng đến sự sống chết của người trong thiên hạ.

Triều đình đã ra bố cáo, ra lệnh cho Sở Vương quay về kinh.....

Mật thám của Phượng Quân Úy cũng đang tìm chỗ ở của Sở V

Còn Sở Cảnh Mộc trái lại ở trong Lưu Vân sơn trang không ra khỏi cửa, cả ngày chơi đùa với hai đứa con....

Nhưng Lục Phù có thể nhận ra được vẻ ưu sầu giữa mày của hấn càng ngày càng trầm trọng, chiến tranh mới xảy ra ngày thứ mười, Phượng Quân Chính đã liên tục đánh hạ bốn tòa thành trì. Khí thế hung ác như hổ báo, mạnh mẽ dị thường. Lạnh Thành đã sắp cảm giác được không khí căng thẳng của chiến tranh, bởi vì đường bộ giữa Lạnh Thành và Đồng Quan mỗi ngày đều có vô số dân cư chạy nạn chạy vào Lạnh Thành.

Dân trong thành đã lâm vào thế chìm sợ cảnh công, có thể thấy được tình hình ở biên cảnh thảm thiết đến cỡ nào. Trong bốn vị tướng quân giữ thành, ba vị kiên trì một mất một còn, một vị bỏ thành mà chạy. Quân coi giữ ở bốn thành trì toàn quân bị diệt chết rất thảm thương và thật nghiêm trọng.

Dân chạy nạn bỏ thành mà chạy, cảnh máu chảy thành sông tràn ngập toàn bộ biên cảnh.

Còn trượng phu của nàng, người trượng phu có thể ngăn cản trận náo động này đang cùng đứa nhỏ của nàng tìm về những năm tháng đã mất, chỉ vì hấn đã đáp ứng nàng.

Cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không rời khỏi nàng và hai đứa nhỏ.

Nước và nhà, bên nào nặng bên nào nhẹ, vì nhà của mình nàng có thể nhắm tâm bỏ qua hàng ngàn hàng vạn nhà của người khác hay sao?

Lúc có chiến loạn, cái gì là yêu, cái gì là nhà, nhà của nàng là nhà, nhà của người khác không phải sao? Nhìn hoàn cảnh của mình nghĩ đến người khác, đứa nhỏ của những người khác ở trong cảnh loạn lạc tìm kiếm một hơi thở, làm sao nàng muốn để cho đứa nhỏ của nàng gặp sự sợ hãi giống như vậy, tàn khốc giống như vậy...

Suối âm lòng người chính là nhà, thật ra đó chỉ là một danh từ, thứ thật sự khiến lòng người ám áp là

“Phụ thân.... Nếu người ở trên trời linh thiêng, nhất định hi vọng hấn trở về, đúng không?” Lục Phù ngửa đầu, nhìn trăng sáng, hơi mỉm cười.

Ý cười trong trẻo, nàng bước đi, hướng về đình viện mà đi.

Những chiếc lá dập dềnh dưới hồ, trăng soi đáy nước, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, khiến mặt hồ gợn sóng.

Lưu Vân sơn trang có một cái hồ nhỏ, vào mùa xuân hoa sen nở đầy hồ tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Tại ngôi đình giữa hồ, có một bầu rượu ngon, hai cái chén ngọc, và món điểm tâm—— đó là món Đoàn viên. Hai màu trắng và vàng quện vào nhau,

thật hài hòa mà xinh đẹp. Một dáng người toàn thân màu nguyệt sắc khoanh tay đứng đó, ngẩng đầu nhìn ánh trăng chăm chú, Lục Phù đứng ở phía sau chỉ lặng lặng nhìn, rồi nhìn lại đĩa điểm tâm trên bàn nâng đã hiểu được tâm tư của hắn.

Hắn đã quyết định thật tốt rồi!

Bên hông là vạt áo màu xanh lam, bay bay theo gió, tiêu sái bốn phía. Mái tóc dài được buộc lại bằng khăn da trời màu xanh, đưa lưng về phía nàng, dù thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn, nhưng cả người lại tản ra một loại khí chất trầm ổn dày đặc, đứng đó đội trời đạp đất khí thế hiên ngang, ánh trăng rọi vào khiến cho dáng người cao lớn đó như được bao phủ bởi một vầng sáng.

Nháy mắt kia Lục Phù hồi tưởng đến lần đầu tiên gặp Sở Cảnh Mộc ở Hà Nam, trên người hắn toát ra vẻ uy nghiêm mãnh liệt, chỉ có tướng quân nơi chiến trường mới có hơi thở trầm ổn này.

Nếu là thời điểm thái bình, dĩ nhiên nàng hi vọng hắn mỗi lúc mỗi nơi đều có thể ở bên người nàng và đứa nhỏ, đánh đàn cùng nàng, chơi cờ đồ xanh. Nhưng hiện tại là thời loạn, người trong thiên hạ đang gặp cảnh nhà tan cửa nát uy hiếp, sao nàng có thể ích kỷ như vậy!

Nàng là một nữ nhân kiên cường, phải làm cho hắn an tâm xông pha sa trường, bảo vệ quốc gia, bảo vệ lê dân bá tánh. Trước kia lúc ở trong cung, từng oán hận hắn, cảm thấy nàng không bằng Phượng Thiên, chính là hiện tại gặp phải lựa chọn như vậy nàng mới hiểu được sự giằng co và chịu đựng của Sở Cảnh Mộc trong lúc gian khổ như thế nào.

Lục Phù đi từng bước một, dọc theo cây cầu gỗ đến gần đình nghỉ mát, liếc liếc điểm tâm trên bàn đá. Ở Lạnh Thành chỉ có Sở Cảnh Mộc mới có thể làm được món điểm tâm này.

“Tiểu tử kia đều đã ngủ?” Sở Cảnh Mộc xoay người lại, gương mặt thanh nhuận tươi cười có thể so với gió xuân tháng ba thổi vào mặt, vẻ ưu sầu nơi đuôi lông mày bởi vì nụ cười này đã không còn sót lại chút gì.

Lục Phù cười nhìn hắn, xoay mặt hắn lại, vẻ mặt so với năm năm trước càng thêm trắng nõn, bởi vì đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời, tái nhợt như tờ giấy, cũng không giảm vẻ tuấn đạt, càng làm cho vẻ phong độ của hắn giống như một công tử mặt ngọc, mà không phải là tướng quân nơi sa trường. Nàng đến gần hắn, giờ tay nắm bàn tay to của hắn, thật ti mi cảm nhận hoa văn và sự ấm áp trong lòng bàn tay hắn, ngẩng đầu cười hỏi. “Thực phiền sao?”

Hắn lắc đầu, dưới nước soi bóng của hai người, cũng phản chiếu sự mâu thuẫn và giằng co trong lòng hắn.

“Vương gia, quân đội của ca ca nhanh chóng sẽ vào Lạnh Thành, ta ra lệnh cho Vô Danh cũng đến Lạnh Thành, trợ giúp họ đi bằng đường thủy, rất nhanh có thể tới biên quan.” Lục Phù thân nhiên nói xong, hiện tại tất cả binh lực đều đã sắp xuất phát, vài năm nay Lư Phong ở phía nam chiêu binh mãi mã còn có Sở gia quân, miễn cưỡng cũng có thể đối đầu với quân đội của Tần vương, có thể duy trì thế cân bằng về mặt sức mạnh.

Nhưng theo tính thần chiến đấu mà nói, quân đội của Lư Phong bị thua sút, bởi vì rất nhiều binh lính mới được huấn luyện, dù sao cũng không trải qua chiến trường vì vậy thiếu kinh nghiệm là chuyện tất yếu.

“Khi nào Vô Danh đến?”

“Sáng mai!” Nàng cười nói. Lặng im một lát, Lục Phù nắm chặt tay hắn, cười cười: “Trong lòng Vương gia không phải có quyết định rồi sao?”

“Cái gì đều không thể gạt được ngươi!” Hắn cười áp áp với nàng, hôm nay hắn tươi cười đặc biệt nhiều. Bàn tay to của Sở Cảnh Mộc vươn ra ôm nàng vào ngực, ôm thật chặt, cái gì cũng chưa nói, cứ ôm như vậy.

Lục Phù cười, cũng ôm chặt thắt lưng gầy của hắn, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể hắn, không bao lâu nữa hắn cũng sắp đi, lúc này đây nàng cam tâm tình nguyện để hắn đi, để cho hắn rời khỏi ba mẹ con nàng vì tất cả người trong thiên hạ.

“Vương gia nhất định sẽ bình an trở về đúng không?” Lục Phù cười nghịch ngợm, cười giống như một yêu tinh, để yêu cầu một lời hứa hẹn, hứa hẹn khiến nàng yên tâm, nàng tin tưởng trên chiến trường Sở Cảnh Mộc sẽ anh dũng giết địch.

“Yên tâm! Nhất định sẽ trở về, ta còn chưa thương yêu hai đứa nhỏ đủ, yêu đủ Phù nhi, nhất định sẽ mau chóng trở về!” Bàn tay to của Sở Cảnh Mộc dịu dàng vuốt ve những sợi tóc của nàng, giọng điệu kiên định, ánh trăng rọi vào gương mặt hắn hiện lên vẻ mong lung nhưng dịu dàng vô cùng... còn có vẻ lo lắng...

Lục Phù nhu thuận dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, do dự một lát, mím chặt môi, “Ngày đó ta cùng nàng rơi vào.....”

“Phù nhi.....” Sở Cảnh Mộc hơi đẩy nàng ra, nhìn vào đôi mắt đen của nàng, chậm rãi lắc đầu, “Cái gì cũng đừng nói, ta tin tưởng ngươi!”

Sở Cảnh Mộc không cần biết, bởi vì kết quả cuối cùng là nàng bình yên trở về bên người hắn, lấy mạng đổi mạng chuyện đau khổ lớn như vậy hắn không thể nhận nổi. Vì vậy hắn từng cảm kích Phượng Quân Chính có thể làm cho nàng bình yên trở về trong vòng tay của hắn, đã từng thật cảm kích...

Thật lâu trước kia hắn đã quyết định đem chuyện của họ giấu tận đáy lòng cả đời không thấy ánh mặt trời. Kiếp này chỉ cần nàng hạnh phúc, ở bên người hắn là đủ rồi. Sở Cảnh Mộc cũng biết có một nơi dưới đáy lòng nàng hắn không thể chạm tới.

Lục Phù dừng lại nơi ánh mắt của Sở Cảnh Mộc, giống như đang tìm kiếm nghiên cứu sự thật giả trong mắt hắn, mỉm cười “Nhớ rõ khi chúng ta rơi xuống đáy cốc kia không?”

Sở Cảnh Mộc gật đầu.

Lục Phù cười ảm áp, một tay vuốt ve gương mặt thanh nhuận của hấn, tinh tế ma sát, "Ta nghĩ lừa gạt ngươi, ta từng do dự..."

Cảm giác hô hấp của hấn ngừng lại một giây, Lục Phù thật sâu dừng ở ánh mắt hấn, nói ra từng chữ một "Chính là ở trên vực thẳm, ta đã thề, mặc kệ từ nay về sau xảy ra chuyện gì cũng không dao động nữa. Ta không tin thần linh nhưng trong giây phút kia, ta khẩn cầu trời xanh làm cho ta tin tưởng nó, tin tưởng vận mệnh. Bốn năm trước ở U Thành...ta từng gặp qua hấn."

Thân thể Sở Cảnh Mộc bị chấn động thật mạnh, đôi mắt sâu thẳm không thể tin được nhìn ánh mắt của nàng, lảng lảng chờ nghe nàng nói tiếp. Lục Phù cười "Chính là vì trốn tránh theo bản năng, Duệ Duệ và Khuynh Thành mới bị sinh non....Ý tưởng trong đầu của ta lúc đó là nếu không may bị hấn nhận ra, như vậy ta và ngươi thật sự không trở về được....Thật lâu trước kia ta đã làm ra chọn lựa... Vì vậy ngươi không cần phải uất ức như vậy."

Sở Cảnh Mộc nhìn nàng thật lâu, thật lâu, cánh tay duỗi ra ôm chặt nàng vào ngực, đôi mắt sâu thẳm hơi ngấn lệ, hồi lâu mới khàn khàn phun ra hai chữ, "Cám ơn! Cám ơn ngươi nói cho ta biết điều này."

"Ta cùng đứa nhỏ sẽ ngoan ngoãn ở U Thành chờ ngươi, nếu không giữ được Đồng Quan, ta sẽ ra chiến trường sát cánh bên ngươi!"

Sống chết bên nhau! Là hứa hẹn của nàng với hấn.

"Chiến tranh hiểm, giuom giáo không có mắt, ta sẽ không để ngươi có cơ hội ra ngoài chiến trường!"

"Có cơ hội ra sa trường chứng kiến phong thái của Sở vương, không phải là một chuyện không tốt!" Nàng cười ha hả khiến Sở Cảnh Mộc trầm mặt, trừng mắt nhìn nàng.

"Đừng trừng ta, người phải về triều đình trước sao?"

Sở Cảnh Mộc lắc đầu, "Trực tiếp làm cho Tiểu Nhạc dẫn quân đội đến biên cảnh hội hợp, ta sẽ chờ Lưu Phong cùng xuất phát, có đường hàng không của Lạnh Thành và Đồng Quan này, đi Đồng Quan sẽ nhanh hơn nhiều!"

"Ta đã nói rồi, ngươi một mình khai thác đường hàng không này, quả thật là có lòng riêng!" Lục Phù ngẩng đầu tà mị ngao nghể nhìn hấn, thật là có lòng riêng giống như Tư Mã Chiêu!

Còn nói gì là khiến cho Dao Quang chú ý! Làm ra những chuyện ma quỷ hết lần này đến lần khác.

"Ta không thể vì triều đình tranh thủ chút quyền lợi sao? Hấn nhướng mày, cười nói.

"Chuyện này người nào đó thuận tiện làm hay không cũng không biết nữa." Khóe môi Lục Phù nhếch lên, có vẻ hơi châm chọc nói.

Sở Cảnh Mộc cười, áp sát vào vạt áo của nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng, cười nói: "Phù Nhi, hương vị nồng quá, bữa tối qua ngươi dùng cái gì vậy?"

Lục Phù liếc liếc... Đi, không để ý tới hấn, ánh mắt vừa vắn thoáng nhìn điểm tâm trên bàn, lòng chợt hơi co rút lại, ngược lại đẩy hấn ra, cười nói: "Lần này trốn vào góc nào làm vậy?"

Mấy ngày nay nàng nói muốn ăn điểm tâm, kết quả không biết hấn chạy đến nhà bếp của người nào vụng trộm làm ra, còn sợ không hợp khẩu vị của nàng

Cầm một miếng lên, từ ngày chào đời đến nay điểm tâm này là món ăn ngon nhất nàng từng nếm qua. Lúc trước khi ở Biệt viện, lần đầu tiên được ăn, nàng kinh ngạc trên thế gian này còn có món ăn ngon miệng như vậy, may mắn Sở Cảnh Mộc biết làm, nếu không thật là mất không ít lộc ăn!

Sở Cảnh Mộc vui tươi hơn hờ nhìn nàng ăn, chuẩn bị rượu, hương vị thơm nồng, hấn cũng cầm một miếng lên ăn, thật ra hấn cũng không thích ăn đồ ngọt. Chính là trong năm năm này, lúc tưởng nhớ nàng sẽ làm ra món điểm tâm như vậy, một người chậm rãi trở về chốn cũ, do lưu luyến hương vị này.

"A..." Đang ăn, bỗng nhiên Lục Phù kêu lên sợ hãi một tiếng.

"Sao vậy?"

"Đường như ta chưa từng nấu cho ngươi một chút cơm! Có điều không giống một thê tử." Lục Phù tà mị ngao nghể nhìn hấn, tỏ vẻ sàm hối.

Tự nhiên làm Sở Cảnh Mộc nhớ tới món điểm tâm giống như độc dược kia, vội vã lắc đầu, thiếu chút nữa xấn tay áo lên, chứng minh mình còn yêu đời.

"Phù Nhi mười ngón tay của nàng không quen cực nhọc, trắng nõn mềm mại, nên ít vào nhà bếp sẽ tuyệt vời!" Hấn cười như hư không.

"Ngày mốt ca ca đi Lạnh Thành..." Ánh mắt của Lục Phù chuyển động một vòng trên người hấn, nghiêm mặt nói "Bữa tối ngươi chỉ ăn một chút, nhất định bị đói, ta sẽ chuẩn bị bữa ăn khuya cho ngươi được không?"

"Phù Nhi..." Sở Cảnh Mộc khó xử nhìn nàng, cực lực từ chối, nói để nghe một chút là đau lòng cho bàn tay của nàng, nói khó nghe một chút hấn còn

muốn mạng sống để xông pha sa trường, không thể tự nhiên không hiểu gì bị nằng độc chết

"Dân gian có câu nói, cả đời thê tử nhất định phải làm cho trượng phu của mình một chút cơm, mới có thể được coi là thê tử chân chính..."

Đối với ánh mắt đen láy có chút chờ mong, Sở Cảnh Mộc thật hoài nghi nàng là giả heo muốn ăn lão hổ, nàng am hiểu nhất là việc này ... "Phù Nhi..."

"Đi thôi, đi thôi! Ta làm đồ ăn khuya cho người!"

Lục Phù vui mừng kéo hắn, kích động hướng phòng bếp mà đi, tự động coi nhẹ vẻ mặt hơi nhăn nhó kia của Sở Cảnh Mộc.

Phòng bếp thực im lặng, đêm đã khuya gác đêm và mọi người đều ngủ. Chỉ có ánh sáng le lói từ nhà bếp chiếu ra.

Phòng bếp rất lớn, bên trong có đầy đủ mọi thứ.

"Người muốn ăn món gì?" Lục Phù quay đầu hỏi.

Sở Cảnh Mộc thật sự không muốn đả kích nàng, môi giật giật "Nàng sẽ làm món gì?"

Á...Lục Phù sững sốt, ngược lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, biết rõ món gì nàng cũng không biết làm còn hỏi nàng như vậy.

Sở Cảnh Mộc cười khổ thật sự vì dạ dày của mình kêu oan, cười cười, "Vậy nấu canh đơn giản đi!"

Món này đơn giản nhất, cũng thích hợp với tay nghề mới của nàng.

"Được, không thành vấn đề!" Lục Phù cười nói.

Tại nhà bếp có sẵn mọi thứ. Lục Phù kiên quyết không cho Sở Cảnh Mộc giúp đỡ, bảo hắn đứng một bên, tự mình chọn một chén bún, hai quả trứng chim, một vài cọng hành thái. Nhà bếp có sẵn thịt heo và thịt bò, còn có một bông cải súp lơ...

Mọi thứ đều chuẩn bị tốt, nàng mới nhớ đến phải nhóm lửa

Đây chính là một vấn đề khó khăn, nhóm lửa, quay đầu lại nhìn mặt Sở Cảnh Mộc đang ẩn chứa ý cười, ôn nhu nhìn nàng cười tủm tỉm, dường như không hề có ý muốn giúp đỡ, Lục Phù quẹt quẹt miệng, tự mình ngồi xuống.

Bên cạnh có củi khô và đá để nhóm lửa.

"Không cần nhiều lắm, trong chốc lát nếu lửa quá lớn sẽ làm người bị phỏng!" Thấy nàng thổi một hơi vào mớ lá cây khô rào rào để nhóm lửa, Sở Cảnh Mộc nhân dịp mở miệng nhắc nhở. Hắn cũng không muốn trong chốc lát khiến nàng biến thành con heo con nầm đen....

Lục Phù gạt đầu lấy ra một chút đá lửa đốt lên, sau đó chậm rãi thêm củi. Cuối cùng lửa cũng cháy bùng lên...

Nàng thêm nước vào nồi...

"Phù Nhi...hôm nay ta không khát..."

Sở Cảnh Mộc nhìn nồi nước lỏng bông, âm thầm than trời....Nhiều nước như vậy, nếu bỏ thứ gì

vào cũng hòa tan còn ăn cái gì, nói không chừng ngay cả mùi vị đều không nếm ra được.

Nàng càng làm cho nồi nước lớn sôi lên, hoảng hốt cúi đầu nhớ lại, bình thường khi ăn món này cần bao nhiêu nước.....

Nhìn dáng vẻ bận rộn của Lục Phù, rửa đồ ăn, rồi chặt thịt, gương mặt đang mang mặt nạ ửng đỏ, mồ hôi đọng lại trên trán, hạnh phúc thâm tình thấm vào tim. Thật sự giống một hiền thê đang bận rộn vì trượng phu của mình, loại hạnh phúc bình thường này cuối cùng hắn đã cảm nhận được, hạnh phúc giống như muốn nổ tung lồng.

Chưa từng có một phút giây cảm nhận được loại hạnh phúc bình thân như thế, từ từ thấm vào lòng người.

Càng không có một phút giây cảm nhận được như thế, họ là vợ chồng, là một.

Hắn quyết định cho dù nàng nấu ra thành quả khiến ăn xong chết người, hắn cũng nhất định sẽ ăn không ngại!

Nhìn lửa nóng sôi trào, Lục Phù buồn rầu, thì thào tự nói, "Trước tiên phải bỏ gia vị, bỏ đồ ăn, hay là bỏ thịt vào đây?"

Cố ý nghe động tĩnh ở phía sau, ai biết nam nhân ở sau lưng không nói gì, Lục Phù không khỏi quay đầu lại chỉ thấy hắn cười trong trẻo, "Không phải người nói phải tự làm sao?"

Lục Phù hung hăng trừng hắn, định thần lại, trừng mắt nhìn nồi nước, rõ ràng quá mất mặt, thịt heo, thịt bò, còn có hành thái và súp lơ, đánh hai cái trứng đây là một món súp thập cẩm nhất.

"Như vậy hẳn có thể ăn sao?" Nàng nhếch môi nhìn màu sắc tươi đẹp trong nồi, có cảm giác thành công vô cùng, còn quay đầu lại đặc ý tà mị liếc Sở Cảnh Mộc một cái. "Đúng nha, còn phải bỏ gia vị. Ngươi đi ra ngoài trước đi, đứng ở chỗ này thực chứng mắt...."

Cuối cùng,....

Một chén canh thơm đã chuẩn bị xong, Lục Phù tìm một cái tô múc ra, sau đó bỏ phần còn lại vào cái chén nhỏ phòng khi hắn ăn không đủ no. Nghe hương thơm bay lên, Lục Phù cười, nhanh chóng bưng đi ra.

"Thế nào? Rất thơm phải không?" người mùi hương xung quanh, nàng cảm thấy hương vị nhất định thật tốt.

Sở Cảnh Mộc cầm bát lên, ngửi ngửi, uống một hớp, gương mặt thanh nhuận chợt biến sắc.

"Sao vậy? Không thể ăn?" Tại sao có thể? Người thơm lắm mà .

Hắn lắc đầu, lăm bắm một cách mơ hồ không rõ:

"Rất mặn. . . . Khụ khụ khụ. ...Phù Nhi, phòng bếp có lẽ còn có nước, đem nước lại đây dùm ta, nhiều một chút, hôm nay ta hơi khát!"

"Được rồi!"

Sở Cảnh Mộc ăn hết một chén. Lục Phù rót một chén nước, hắn chỉ thân nhiên nói hơi mặn một chút nhưng hương vị không tệ khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng mừng rỡ mỉm cười, rất đáng yêu.

Sở Cảnh Mộc cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên lạ thường vì vui vẻ, hắn cười càng thêm khẳng định.

Đây là Lục Phù lần đầu tiên nấu canh cho hắn

"Cho ta uống thử một miếng canh được không?" Nàng có vẻ chờ mong nhìn hắn, nghĩ muốn nắm thử tay nghề của mình. Sở Cảnh Mộc cười ha hả cầm lấy cái muỗng, hai mắt nháy nháy, uống cạn sạch không chừa một giọt.

"Phù nhi.Nàng làm cho ta mà.Sao có thể cho nàng ăn?" Không nhìn nàng tròn tròn hai mắt, Sở Cảnh Mộc trực tiếp nói.

"Thật ích kỷ!"

Lục Phù trừng mắt liếc hắn một cái, đoạt lấy cái chén trong tay hắn, đi xuống nhà bếp .

"Còn một chút!" Lục Phù thấy chén nhỏ trên bàn còn một chút, hơi nở nụ cười, cầm lấy thìa múc đưa lên miệng, nàng vốn đang tươi cười đầy mặt, ngay sau đó sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắc, phun ra toàn bộ. Nàng vội vàng bỏ chén xuống, vọt tới bên cạnh, cổ phun ra.

Trời ơi Đây là cái hương vị quý gì, có mặn có ngọt có đắng, khủng bố nhất là thực cay.....cay khiến khoang miệng của nàng có điểm nóng như lửa

Nhớ tới tình cảnh vừa rồi của Sở Cảnh Mộc, trong lòng Lục Phù cảm động một trận.

Chén canh rau cải đầy trên mặt này thật là độc hại dạ dày của hắn, trách không được vừa rồi hắn uống nhanh như vậy vì e sợ nàng sẽ uống một chút...

Thức ăn như vậy nhưng mặt hắn không đổi sắc ăn hết! Đôi mắt của Lục Phù có chút ghen tị...

"Sở Cảnh Mộc chết tiệt!" Nàng không nhịn được thầm mắng một tiếng. Thật sâu hít vào một hơi, làm dịu đi sự cảm động trong lòng mình sau đó nở nụ đi ra khỏi cửa nhà bếp nhìn thấy hắn còn đang uống nước!

"Thật sự khát như vậy sao?" Nàng đến gần, nghịch ngợm hỏi .

"Không quá khát, chỉ là. Hắn còn muốn nói gì, một tay Lục Phù kéo mặt hắn qua, đôi môi đỏ mọng ấn lên môi hắn, thật sâu chia sẻ hương vị đầy tâm ý này, còn có hương vị của hắn.

Sở Cảnh Mộc hơi sùng sốt một chút, nhưng lập tức ôm sát vòng eo mảnh khảnh của nàng, đoạt lại quyền chủ động, thật sâu đoạt lấy hô hấp của nàng.

Hai người hôn thật lâu thật lâu, giống như phải hôn đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất, hôn đến nỗi họ không thể khống chế được dục niệm, mới hơi tách ra....

Hơi thở vừa nhột nhật vừa có vẻ dồn dập hòa vào nhau, trong hai ánh mắt màu đen chiếu ra những tia sáng thâm tình. Phù Nhi, cảm ơn nàng!"

"Là ta nên cảm ơn ngươi!" Cảm ơn ngươi, có thể yêu thương ta.

Chuyện tốt nhất đẹp nhất, và dứt khoát nhất trong cuộc đời này của ta chính là yêu thương ngươi!

Sau khi vô cùng thân thiết thật lâu, Lục Phù đột nhiên nở nụ cười, cổ đeo nén khoe môi đang run rẩy, " Buổi tối hôm nay nếu thường xuyên thức dậy, ả...động tác nên nhẹ nhàng không cần đánh thức ta.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 124: Ly biệt

Sáng sớm hôm sau, Vô Danh vội vàng về phòng trần một mình đi vào sơn trang, cùng ngày hán và Di Nguyệt đem tất cả thuyền bè của Dao Quang cập bến ở Lạnh Thành, chờ quân đội của Lưu Phong vào thành.

Sở Cảnh Mộc ra lệnh tuyệt ứng đưa thư tín đến vương phủ cho Bôn Nguyệt, nói với Tiểu Nhạc bảo hán lập tức lĩnh binh ra biên quan. Bởi vì vài năm nay kinh tế mới hơi gượng dậy, quốc khố không phải thật tràn đầy, về lương thảo triều đình chỉ có thể cung cấp một phần. Những phần còn lại quan viên ở địa phương các nơi phải gánh vác.

Mà phần lớn lương thảo đều do Dao Quang cung cấp.

Từ năm năm trước, Lục Phù liền phân phó Di Nguyệt và Sở Nguyệt dự trữ lương thảo ở Lạnh Thành để chuẩn bị đề phòng dân Hung Nô xua binh tiến vào biên cảnh, vì vậy về phương diện lương thảo, nàng một người có thể gánh vác. Huống chi tài phú được tích lũy nhiều năm như vậy, nếu nói sự giàu sang có thể sánh với một nước tuyệt đối không phải là nói quá

Ngày kế tiếp đại quân của Lưu Phong đã tiến vào Lạnh Thành, dọc theo đường đi chậm rãi, huynh muội cuối cùng cũng gặp mặt nhưng vì tình hình chiến sự khẩn cấp nên gặp nhau không nhiều lắm, đêm đó một phần quân đội bắt đầu dẫn quân đi về hướng Đồng Quan.

Bởi vì giao thông đường thủy phát triển, chỉ cần ba ngày là có thể vận chuyển xong mấy chục vạn đại quân .

Ánh mắt Lưu Phong lúc vừa mới gặp đây về lo lắng, nhưng khi nhìn thấy hai đứa nhỏ đã trở nên vui vẻ, sự căng thẳng dọc theo đường đi cũng giảm bớt, thoải mái hơn nhiều, không nhìn được trách Lục Phù, hại hán làm cậu vài năm qua mà không hay biết, lần đầu tiên nhìn thấy các cháu lại phải lên đường ra chiến trường.

Hơn nữa đối với chuyện Lục Phù là Dao Quang, Lưu Phong cũng cảm thấy kinh ngạc, lúc trước Vô Danh ở phía Nam giúp hán liên hệ với nhà phú thương là Dao Quang, tận lực giúp đỡ kiếm lương thảo, hán còn tưởng Dao Quang là bạn bè tốt của muội muội, không ngờ lại là cùng một người, lúc này đây gặp mặt mang tới cho hán không ít chuyện ngoài ý muốn.

Tại ngôi đình giữa hồ, hai nam nhân đứng đón gió lạnh, vẻ mặt đều trầm trọng.

"Vương gia, ta nghĩ cuộc chiến sự này hay là ngưng dừng đi ! Trong triều đình năm nay đã xuất hiện không ít võ tướng, có ta và Tiểu Nhạc mang theo....."

" Võ tướng mới của triều đình...." Sở Cảnh Mộc thở dài, nhìn trắng sáng, nói: "Lưu Phong, đừng lừa mình dối người, trước mắt quân đội của Phụng Quân Chính đã đánh hạ sáu thành trì, trong tay hán đều là lão tướng ở biên quan có kinh nghiệm chiến trường và quen thuộc địa hình. Hán có rất nhiều tướng quân biết rõ binh pháp mưu lược, còn triều đình thì....Sở gia quân luôn được ta dẫn dắt, vài lão tướng dưới tay tuổi tác đã cao không thích hợp hành quân tác chiến nữa. Tướng quân trẻ tuổi chỉ có Tiểu Nhạc là miễn cưỡng có thể, còn những tướng quân trẻ khác đều được lựa chọn thông qua thi cử, cần bản không có kinh nghiệm tác chiến. Huống chi tuy rằng binh lực của chúng ta có thể tương đương với họ, nhưng mà...nếu so sức chiến đấu thì không bằng họ

"Nhưng còn Phù Nhi cùng Duệ Duệ và Khuynh Thành...."

Sở Cảnh Mộc cười, thở phào nhẹ nhõm, "Phù Nhi nói, nàng không muốn con của chúng ta sinh ở thời chiến loạn, không muốn họ nhìn thấy sự tàn nhẫn của chiến tranh. Lưu Phong, tất cả tướng sĩ và chúng ta xông pha ra chiến trường đều vì muốn bảo vệ người chúng ta muốn bảo vệ, người chúng ta quý trọng. Phụng Quân Chính khởi binh danh nghĩa không chính đáng lòng người không thuận theo, là nhược điểm lớn nhất của hán. Mỗi một tướng sĩ cũng sẽ không ở thời thái bình nguyên ý phát động chiến tranh, nguyên ý đồ mờ ám và máu vì dã tâm của hán."

Lưu Phong ngắt ra, " Nói như thế không sai, nhưng dù sao quân của Hàn gia theo hán mười mấy năm cũng giống như quân của Sở gia ... "

"Làm sao giống nhau được? Đừng quên, quân của hoàng thành cũng không phải do một tay hán huấn luyện ra. Trong cuộc biến loạn hoàng thành năm năm về trước, ta vì ổn định lòng quân đã dùng biện pháp nhanh nhất khiến quân hoàng thành phục tùng, cũng đã dùng một ít biện pháp cực đoan. Sau đó vì tìm Lục Phù không để ý đến quân vụ, Tiểu Nhạc chỉ một mình quản lý Sở gia quân cũng không dễ dàng, nên không có khả năng lo đến biên cảnh. Vài năm qua Hoàng thượng vẫn tận sức phát triển kinh tế, cũng sơ sót biên cảnh vì vậy Phụng Quân Chính mới có cơ hội. Vài năm qua nếu Phụng Quân Chính muốn tạo phản nhất định đã cực lực huấn luyện những binh sĩ mới, với tính tình của hán không có khả năng dùng thủ đoạn ôn hòa, cho nên nói về năng lực binh lính của hán không thể cao như quân đội của người và Sở gia quân!"

Lưu Phong gật đầu "Người biết ta đang lo lắng gì không?"

Sở Cảnh Mộc liếc mắt nhìn hấn, trở lại ngồi trước bàn đá trong đình nghỉ mát, rót hai chén trà. Lưu Phong cũng đi qua ngồi xuống, uống một hớp trà, cười nói “Ta vừa nhìn thấy quân đội của ngươi để lại mùi phân lập tức hiểu rõ, chính xác đó cũng là nỗi lo lắng âm thầm của ta. Nếu Phụng Quân Chính hợp tác bắt tay với dân Hung Nô, chúng ta sẽ gặp phiền phức....”

“Nói như thế nào thì hấn cũng là người của Phụng Thiên, không đến nỗi có lòng lang dạ sói dẫn kẻ thù vào xâm lược phải không? Nếu làm như vậy sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, để lại tiếng xấu muôn đời, tội danh này hấn gánh nổi sao? Huống chi đó cũng là giang sơn của Phụng gia nhà họ”

“Ngươi cho rằng với tình hình của Phụng Quân Chính, hấn sẽ sợ bị người đời cười chê sao?” Sở Cảnh Mộc cười lạnh, uống một chén nữa “Ta chậm đi biên quan là vì còn lo lắng một nguyên nhân...”

Lòng Lưu Phong chợt động, nheo mắt lại, nghi hoặc nói “Là Phù Nhi sao?”

Không khí chung quanh bỗng nhiên trở nên căng thẳng, như kết băng, cả người Sở Cảnh Mộc toát ra một luồng khí tối tăm khiến người khác sợ hãi, chứng thực sự phán đoán của Lưu Phong.

“Nhiều năm trôi qua như vậy, hấn còn không chết lòng sao?” Năm đó chúng ta đều nghĩ hấn đã chết, không ngờ....”

“Phụng Quân Chính không dám dùng danh nghĩa khởi động chiến tranh đánh trận này là vì Lục Phù, bởi vì làm như vậy không thích hợp, sẽ bị miệng đời nhạo báng, cũng sẽ khiến quân đội mất tin tưởng, điểm này hấn rất rõ ràng so với ai khác.” Hấn chính là sợ hãi điểm này, nếu hấn hướng về Lục Phù mà đến. Cho nên hấn (Sở Cảnh Mộc) mới chậm chạp không đi biên quan, dù đã nhận được cảnh báo nơi biên cảnh.

Lúc này sự trầm mặc bao trùm trong không khí, hai nam nhân thờ dãi nhìn nhau, đều nghiêm trang và trầm trọng.

“Chuyện Phù Nhi là Dao Quang này bí mật như thế, ngay cả người ngày gần đây mới biết được, có lẽ Phụng Quân Chính không thể thần thông quảng đại như thế, biết Phù Nhi ở nơi nào?”

“Phụng Đông, người yên tâm đời này ta đã chấm trúng người, người muốn chạy cũng không thoát, vì vậy hãy yên tâm, ra chiến trường bình định chiến loạn, bình an trở lại bên người ta. Phải bảo trọng thân thể, lúc liều mạng hãy nghĩ đến ta, nghĩ đến đứa nhỏ, đừng để mình bị rụng sợi tóc nào, biết không?” Lục Phù thân nhiên sửa lại vạt áo cho hấn, cười ấm áp, ánh mắt trong trẻo như nước, ánh vào trong đôi mắt thâm trầm của Sở Cảnh Mộc, là vẻ kiên định như n

“Yên tâm!” Sở Cảnh Mộc nắm tay nàng áp vào ngực hấn, cười ôn nhu “Nơi này rất sớm trước kia người vẫn luôn ngự trị, chưa từng rời đi một phút giây nào. Mặc kệ làm chuyện gì ta đều sẽ nghĩ đến người, nghĩ đến Duệ Duệ và Khuyển Thành, nghĩ đến hạnh phúc về sau một nhà bốn người của chúng ta, ta sẽ bảo vệ mạng sống của ta thật tốt, sẽ không để cho mình tùy tiện thoát ly khỏi sự khống chế.”

Lục Phù nở nụ cười, ý tứ của hấn nàng nghe hiểu, nàng là của hấn, cả đời đều là của hấn, vì vậy hấn chỉ cần an tâm đánh thắng trận này trở về nhà sớm một chút để đoàn tụ cùng họ, như vậy là được rồi.

Còn những chuyện khác không quan trọng.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng Sở Cảnh Mộc liền tỉnh giấc, hai người họ dường như một đêm không ngủ, trò chuyện về chuyện quá khứ, về con đường họ đã đi qua, có nụ cười có nước mắt, có ngọt ngào có đau khổ, dù cả các loại tư vị, đều chậm rãi lắng đọng trong lòng.

Mặc kệ đối phương mang đến cho mình vẻ tươi cười hay là sự tổn thương.

Chuyện gì đến cũng đến, sẽ cam lòng tiếp nhận.

Giai nhân trong lòng ngực mới đó đã ngủ, hấn nhẹ nhàng đứng dậy, nhẹ nhàng đi chuẩn bị, ngồi ở bên giường thật lâu thật lâu, hấn biết nàng không ngủ.

Nàng nói sẽ không đi tiễn đưa, không muốn nhìn thấy đại quân đi xa, không muốn nhìn thấy sự đau khổ khi chia ly, vì vậy để hấn âm thầm ra đi.

Hấn biết Phù Nhi của hấn luyện tiếu hấn, luyện tiếu không muốn làm hấn khó chịu, muốn cho hấn lòng không vương bận yên tâm lên đường.

Phù Nhi của hấn là đang giả bộ ngủ

“Phù Nhi, bảo trọng!” Ngàn lời muốn nói hóa thành một câu bảo trọng, Sở Cảnh Mộc quyến luyến hôn lên môi nàng, bước nhẹ ra khỏi phòng.

Duệ Duệ, Khuyển Thành và Vô Danh đang ở ngoài đình chờ. Hai đứa bé còn hơi buồn ngủ, thấy hấn đi ra lập tức tỉnh hơn phân nửa, đều đánh mồm sau gáy.

Người ta đều là nương hiền cha nghiêm, nhưng Sở Cảnh Mộc và Lục Phù lại hoàn toàn trái ngược, có thể vì muốn bù đắp khoảng trống xa cách năm năm, cho nên Sở Cảnh Mộc luôn có hết sức thương yêu chiều chuộng đứa nhỏ, vì vậy hai người con đều thực nhớ hấn.

Bàn tay to của Sở Cảnh Mộc vươn ra ôm hai con vào ngực, hấn kêu gọi hôn lên mặt họ thật mạnh, ngồi dựa vào ghế.

“Cha, khi nào thì trở về vậy? Khuyển Thành còn chưa thương cha đủ đâu?” Bình thường tiểu tử kia hay nghịch ngợm, nhưng trong tình cảnh phải chia ly chỉ ôm lấy cổ hấn, buồn bã nói.

Thương hân? Sờ Cảnh Mộc thiếu chút nữa bật cười, con gái của hân nói phải thương hân, trong lòng cảm thấy ấm áp, dịu dịu, len lỏi khắp các ngõ ngách trong tâm hồn.

"Không phải cha nên thương các con sao? Như thế nào biến thành con đau lòng cho cha?" Sờ Cảnh Mộc hôn hai má mẫm mẫm trắng nõn của bé, cười nói.

Bàn tay trắng nõn của tiểu Khuynh Thành vỗ về gương mặt lộ vẻ thương tâm của Sờ Cảnh Mộc, trên mặt nhỏ nhỏ hiện ra vẻ đau lòng. "Khuynh Thành và Duệ Duệ có rất nhiều người đau lòng, nhưng phụ thân có ít người đau, cho nên chúng con phải đau lòng và thương phụ thân nhiều một chút."

Đôi mắt Sờ Cảnh Mộc có điểm nóng lên, cánh tay siết chặt, hai bảo bối của hân! Cảm động khiến mũi cay cay làm cho hân có điểm không đành lòng. Hai đứa nhỏ trong vòng tay, mềm mại mẫm mẫm khiến lòng trở nên ấm áp

"Đúng vậy, cha còn chưa dạy con võ công, nhanh như vậy đã muốn đi !" Duệ Duệ ghé vào bờ vai của hân, giọng cũng buồn rầu .

"Cha sẽ trở về rất nhanh ! Rất nhanh!" Sờ Cảnh Mộc cam đoan , còn chưa rời đi, hân đã không đành lòng .

"Cha phải bình an trở về nha! Chúng ta ghé tay đi!" Tiểu Khuynh Thành vươn ngón tay nhỏ bé mẫm mẫm của mình ra, bấu môi, đứng trên ghế, mạnh mẽ nắm tay Sờ Cảnh Mộc lên, hân cười thương yêu, ngoan ngoãn vươn ngón tay lớn của mình ra.

Đời này chưa từng làm ra chuyện dọa người như vậy, nếu để thuộc hạ của hân nhìn thấy, một đám không cười đến rụng răng mới là lạ.

Nhưng không muốn khiến vẻ tươi cười và chờ đợi trên mặt con gái biến mất, nên Sờ Cảnh Mộc mỉm cười ghé tay với bé.

"Được rồi, trời còn sớm, nhanh đi ngủ đi, trời tối đi gọi nương, biết không?"

"Không cần đâu, con muốn đưa tiền cha!"

"Con cũng muốn đi!" Hai tiểu tử nằm úp sấp, chết sống nhất định không chịu đi, Sờ Cảnh Mộc cũng không có biện pháp, cung yêu cười cười. Hân ngẩng đầu lên nói "Vô Danh, ta tin tưởng ngươi vì vậy muốn phò thác ngươi một chuyện!"

Gương mặt cương nghị không hề thay đổi trả lời "Vương gia xin mời nói!"

"Thế sự luôn khó có thể đoán trước, ta không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng dưới tay Dao Quang không phải có rất nhiều cao thủ sao? Không được rồi Phù Nhi nửa bước, mặc kệ đi nơi nào nhất định phải bảo đảm sự an toàn của nàng, còn nữa Lạnh Thành so với U Thành an toàn hơn vì vậy dùng để nàng rời khỏi Lạnh Thành! Hiểu chưa?" Sờ Cảnh Mộc lo lắng căn dặn, trong lòng thủy chung vẫn có điểm không yên tâm, rồi lại nói không nên

"Dạ! Xin Vương gia yên tâm, cho dù mất mạng ta cũng sẽ bảo vệ tốt cho vương phi !" Gương mặt cương trực của Vô Danh được bao phủ bởi một sự kiên quyết tự nhiên.

"Cha yên tâm, chúng con sẽ nhìn mẹ yêu, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời xa!" Duệ Duệ nói một cách kiên định , trong đôi mắt tương tự Sờ Cảnh Mộc cũng lộ ra vẻ kiên định.

"Con ngoan!" Sờ Cảnh Mộc khen một tiếng, đứng dậy đặt hai đứa con trên ghế đối diện với Vô Danh, thể hiện một sự tín nhiệm hoàn toàn.

"Kính nhờ ngươi!"

"Nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh được giao! Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 125: Quốc tang

Cát vàng cuộn cuộn, khói thuốc súng tràn ngập khắp nơi, cát vàng ở biên cảnh sắp bị nhiệt huyết nhuộm ướt đầm, mùi máu tươi gần như bao trùm khắp bình nguyên, bốc lên trên không khí vốn là một cõi yên bình tại nơi đây.

Từ mấy trận chiến trước, đại quân của Phượng Quân Chính đã gần kề sát dưới thành của Đồng Quan.

Dưới tình huống kết quả không thể nắm chắc, sau khi Sờ Cảnh Mộc cùng Lưu Phong bàn bạc không ngừng, muốn bộ phận chủ lực quay về, một bên kéo dài một bên lui, cuối cùng bị buộc phải đến Đồng Quan.

Hai mươi vạn binh chống lại tám mươi vạn, binh cách xa nhau. Người không phải là thần, ba đầu khó chống lại bốn cánh tay (ý nói là yếu hơn không thể

chống lại kẻ địch nhiều người), vì vậy Sở Cảnh Mộc và Lưu Phong chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian, đợi chờ Tiểu Nhạc dẫn quân của Sở gia đuổi tới Đồng Quan.

Liều chết giữ Đồng Quan trong ba ngày, cuối cùng Tiểu Nhạc cũng mang theo quân Sở gia đến!

Sở Cảnh Mộc ở trên cao thành lầu neho đôi mắt trong trẻo, từ trên nhìn xuống, nhìn toàn bộ cảnh vật ở dưới.

Phượng Quân Chính ở dưới thành ngựa đầu nhìn lên, chiến bào tung bay, oai phong lẫm liệt.

Hai nam nhân, một người ở trên, một người ở dưới, cách nhau thiên quân vạn mã, một người hung ác nham hiểm, một người lạnh lùng cương liệt, ánh mắt ở không trung giao nhau một lúc thật lâu.

Bất luận chết bao nhiêu mạng người, mặc kệ hy sinh bao nhiêu oan hồn, ân oán của họ, ông trời đã sớm an bài mỗi hận cũ tới đây phải chấm dứt. Hắn cả đời trên lưng ngựa chiến, điều không sợ nhất chính là chém giết nơi chiến trường, đây là sự khiêu chiến quan trọng nhất trong đời hắn, cho nên.....

Chỉ có thể thắng, không thể thua!

Tháng sáu, xuân đi hạ đến, gió mát đầu hạ vẫn như của mùa xuân, khiến người cảm thấy mát mẻ khoan khoái, làm tăng thêm màu sắc của Lạnh Thành.

Hôm nay, thời tiết tốt, sau giờ Ngọ, Lục Phù ngồi trên ghế trong hậu viện của Lưu Vân sơn trang nhân nhả đọc sách, lá cây xanh um cản lại những tia sáng mặt trời chói mắt, vạn vật đều giữ một vẻ trong trẻo, những tia sáng lẻ loi nhưng rất ấm áp. Nơi này đúng thật là một địa phương tốt để nghỉ ngơi vào buổi trưa. Thật khó khăn hai đứa nhỏ không đến làm phiền nàng, trên bàn tròn đá cẩm thạch bên cạnh có những món điểm tâm và hoa quả nàng thích ăn nhất còn có một ly trà Long Tỉnh được pha bằng nước mưa đầu mùa. Ngón tay dài nhỏ, trắng nõn của nàng lật từng trang, từng trang sách, như làm không khí vốn thanh tịnh ở Giang Nam bùng tỉnh, trên tóc cái một cây vân trầm, vài sợi tóc như tơ bay bay hai bên má, đen cùng trắng lẫn lộn thay đổi một cách tuyệt mỹ, xa xa nhìn lại như vậy thật tao nhã đẹp mắt.

Đã hơn một tháng qua, việc nàng làm nhiều nhất chính là đọc sách, bởi vì đáp ứng với Sở Cảnh Mộc tạm thời không trở về U Thành, vì vậy nàng ở lại Lạnh Thành. Dù sao nơi này cũng là địa bàn kinh doanh lâu năm của Di Nguyệt, thế lực mạnh mẽ như rồng cũng có thể áp đảo bọn rắn độc. Trong mơ hồ, nàng biết Sở Cảnh Mộc đang lo lắng điều gì? Không có việc gì làm, chơi cờ cũng không mang lại sự vui vẻ hứng thú, nhưng thật ra đọc sách có phần nhàn hạ, thoải mái hơn, hiếm khi hai tiểu tử kia không đến làm phiền nàng, gần đây nhất dân chạy nạn ở Lạnh Thành lục tục kéo đến đã được an bài thỏa đáng. Trên đường sắp khôi phục lại sự phồn hoa vốn có, Khuynh Thành chịu không nổi vắng vẻ, mỗi ngày đều muốn chạy ra ngoài, còn Duệ Duệ cả ngày bị tiểu thê tử tương lai bám theo. Chuyện làm ăn đã có Di Nguyệt đảm trách, chuyện tình báo có Hải Nguyệt lo liệu, liên lạc có Trùng Nguyệt, chỉ có nàng nhân nhả khiến người ghen tị.

Hơn một tháng qua, loạn quân cùng quân đội của triều đình ở Đồng Quan cũng đã giao đấu hơn một tháng, người ngựa của hai bên đều bị tổn thương, Phượng Quân Chính thủy chung không tấn công vào Đồng Quan, dù sao đó cũng là cửa khẩu của Phượng Thiên, có toà thành được phòng thủ chắc chắn nhất, chiếm hết những ưu thế về địa hình, dễ phòng thủ mà khó tấn công. Còn có hai tướng quân trăm trận trăm thắng của Phượng Thiên phù trợ vì vậy Đồng Quan được bảo vệ một cách vững vàng.

Đồng Quan nếu so ra cách Lạnh Thành rất gần, hai quân đội trụ cột của Phượng Thiên đang ở thế lực tương đồng trên chiến trường chém giết lẫn nhau, một đao, một kiếm đều hướng về phía đồng bào của mình.

Sở Cảnh Mộc.....

Phượng Quân Chính.....

Nếu chỉ trong tình huống như vậy nàng khẳng định Sở Cảnh Mộc nhất định sẽ thắng. Tuy nhiên lại có binh lực bên ngoài tham gia nên Sở Cảnh Mộc không chắc chắn sẽ toàn thắng, trai cò tranh chấp, đắc lợi thủy chung vẫn là ngư ông.

Nhân nhả đặt sách xuống, quần lụa mỏng màu xanh thủy lam rộng rãi, cổ tay áo đặt trên chiếc ghế màu ngọc bích, hợp lại với nhau như mây lượn lờ bay và gió nhẹ khẽ lay động, cổ tay mảnh khảnh hơi vươn ra, để lộ một mảnh da thịt đẹp đẽ, trắng muốt, cảm chén bạch ngọc trên bàn lên, đó là trà Long Tỉnh được pha chế bằng nước mưa, là loại cực phẩm trong các loại trà. Mùi thơm hoa mai phả vào chóp mũi, sau giờ Ngọ ở đây nhân nhả uống một ly trà, khiến tâm tình thư giãn, thật đúng là loại hưởng thụ không gì sánh bằng.

Mí mắt vừa nhìn thấy bóng người, Lục Phù hơi ngược mắt lên, thấy cách đó không xa Vô Danh đang canh giữ, nàng biết Sở Cảnh Mộc sai hẳn bảo hộ sự an toàn của nàng. Khóe môi hơi cong lên, đến tận cùng Sở Cảnh Mộc có tín nhiệm tin tưởng Vô Danh không? Nàng hoài nghi một lần nữa.

Tay áo màu xanh lam xinh đẹp vung lên như vẽ một đường trong không trung (ý là ra dấu đó), dáng người kiên nghị của Vô Danh liền thông dong đi tới, hơi hơi vuốt cằm, “Phụ nhân, có chuyện gì sao?”

Cười dịu dàng, ý bảo hắn ngồi vào ghế đá đối diện, Lục Phù buông chén ngọc, hơi nằm xuống, khép mắt lại, cười hỏi: “Vô Danh, chúng ta ở Lạnh Thành đã cùng Nam Cung gia cạnh tranh nhiều năm, ba năm trước đây bán trà thịnh hành một thời, Dao Quang rõ ràng thiếu chút nữa đã đánh bại Nam Cung gia, sau lại bị trì hoãn cho tới nay. Vì lý do gì vậy?”

Vô Danh quét mắt liếc nàng một cái, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, lông mi thật dài trên mí mắt trắng nõn như có một tầng mờ mờ ảo ảo, yên tĩnh để chờ đáp án của hắn, đáy lòng hắn xẹt qua một sự kinh ngạc, có điểm khó hiểu, bất quá vẫn thành thật trả lời “Chuyện làm ăn về mua bán trà ở Giang Nam của Nam Cung gia vẫn kinh doanh độc quyền, năm đó Di Nguyệt ra quyết định kiên quyết, tập trung tài chính vào chuyện bán trà chủ yếu là bởi vì trà vẫn được nhân sĩ Giang Nam yêu thích. Đặc biệt là các loại trà như Trúc Tiềm, Bích Loa Xuân, trà Long Tỉnh pha bằng nước mưa. Nhưng năm ấy bị

hạn hán, phần lớn lá trà ở Giang Nam đều chết khô. Nguồn cung cấp lá trà của Nam Cung gia chủ yếu dựa vào rừng trà phụ cận, còn chúng ta bởi vì có thêm phương tiện vận chuyển, vận tải bằng đường thủy nên nguồn cung cấp lá trà ngoại trừ rừng trà phụ cận, còn có rừng trà trên bình nguyên của Vân Lĩnh, ở đây đất rừng chỗ thấp tạo thành kênh đào bên dưới rừng trà nên ngày đó cũng không bị chết khô hết. Sau đó vì cạnh tranh ở bên trong, Nam Cung gia bởi vì lá trà cung cấp không đủ, cơ hồ thị trường Giang Nam bị chúng ta chiếm trước, sau đó Nam Cung trang chủ xin sự giúp đỡ từ Bạch Linh Phi, muốn hán dùng giá cả thương lượng bán hết chỗ trà đang có, mới có thể cạnh tranh một cách chúng ta. Nhưng cho dù khách hàng của họ được giữ lại, tuy nhiên năm kia vẫn bị lỗ lãi. "

"Người có biết, Di Nguyệt ra giá cao hơn gấp hai Nam Cung gia mua lá trà của hán, người có biết vì sao hán bán cho Nam Cung gia ?"

Lục Phù vẫn như trước từ từ nhắm hai mắt lại, hơi lạnh đậm như mây, nhẹ như gió....

"Bạch Linh Phi ngưỡng mộ Nam Cung tam tiểu thư đã lâu, nhưng vì ác danh của hán bên ngoài, Nam Cung trang chủ không đồng ý gả nữ nhi duy nhất của mình cho Bạch Linh Phi, nhưng sau khi không thể chống cự được, vì đề bảo vệ sự nghiệp của gia đình mới lấy hôn nhân của tam tiểu thư ra trao đổi vì nghiệp lớn, đem lá trà bán cho Nam Cung gia...". Mặt Vô Danh không đổi sắc nói, chuyện này đã ồn ào huyền náo ở vùng Giang Nam một thời gian thật dài.

Dưới ánh chiều tà, sự ấm áp thật tự nhiên mơn man trên làn da trắng nõn của Lục Phù toát ra vẻ nghịch ngợm, giống một đứa bé bướng bỉnh, giống như sau cơn mưa, mặt trời mùa hạ mang đến nhiều điểm ấm áp. Khóe môi hơi gợi lên một độ cong xinh đẹp, buồn cười hỏi, "Người biết ta muốn hỏi điều gì không?"

Khóe môi Vô Danh phá lệ cong lên, mấy ngày nay, sự ăn ý của họ đã được bồi dưỡng đến không chê vào đâu được "Nhiều năm qua ở biên cảnh, trước hết không nói đến chuyện Phụng Quân Chính một mối cô đơn vất vả bốn ba liên lạc với các tướng quân vừa phải nóng lòng muốn nắm trong tay quân đội của hoàng thành bằng tốc độ nhanh nhất. Chỉ cần nói về chuyện lương thảo, hán vốn không có biện pháp có thể cung ứng toàn bộ, nói về quân đội của Hán gia ở biên cảnh nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều năm, lương thảo sung túc, nhưng quân hoàng thành căn bản chỉ dựa vào quân đội triều đình nuôi dưỡng, vài năm nay kinh tế mới vừa gượng dậy. Cho nên Phụng Quân Chính có thể dễ dàng chiêu hàng quân đội hoàng thành theo mình. Nếu hán tiếp nhận những người này nhất định phải có lương thảo và tài chính lớn vô cùng để cung ứng. Tại biên cảnh với lượng lương thảo vào lúc này chỉ có thể đáp ứng một thời gian ngắn, về lâu dài sẽ không đủ, cho nên chỉ có thể dựa vào.. Vô Danh tạm dừng một chút, sắc mặt hơi có điểm u ám, âm thanh rõ ràng phun ra hai chữ, "Hung nô!"

Lục Phù cười nhẹ, cổ tinh hơi xoay người, quần lụa mỏng màu xanh thủy lam trên ghế nhìn rất mềm mại, vẻ dịu dàng "Không gian trá thì đâu phải là thương nhân, ta chưa bao giờ buồn bán thua lỗ, hướng chỉ vào thời điểm ta cao hơn người khác một bậc, ta sẽ tận hết khả năng để áp đảo đối phương, người nói Phụng Quân Chính có gì có thể trao đổi với người Hung nô?"

Sau khi im lặng thật lâu, không khí chung quanh như ngưng kết thành hai không gian, một người không chút để ý, một người trong lòng hóa lạnh. Một người nằm, thờ ơ yên tĩnh, một người dường như có thể nhìn thấy cảnh rối loạn, máu chảy thành sông. Ai cũng không nói gì, sâu trong tiềm thức hán đã không muốn nghĩ đến vấn đề này, hôm nay lại bị Lục Phù nói ra rõ ràng, thế nhưng trong ngực chỉ cảm thấy phiền muộn và bất an. Dòng máu trong người hán, một nửa là Phụng Thiên, một nửa là dân tộc Hung nô. Hán là vương tử của Hung nô, lại bị người Hung nô vứt bỏ, là thần dân của Phụng Thiên, lại chỉ có thể ở bên người nàng, hán có nỗi khó xử, sâu tận trong lòng, đột nhiên cảm giác trái tim trở nên băng giá. "Điều kiện của người Hung nô nhất định là ranh giới của Phụng Thiên đúng không? Đôi mắt đen lấy của Lục Phù mở ra, chậm rãi đứng dậy cẩn thận tiến đến, mái tóc đen như mực không bay phất phơ trên vai, tuy lặng yên nhưng lại tạo ra một vầng sáng chói lọi, mắt của nàng giống như nhẹ nhàng tỏa ra như một dòng suối mát trong thâm sơn cùng cốc, dường như có dòng nước ấm chậm rãi chảy qua trong lòng hán.

Nét mặt như đao khắc chột động, nhẹ nhàng gật đầu.

"Điều người không rõ là Phụng Quân Chính trăm phương nghìn kế để trở về chính là muốn đoạt lại ngôi vị hoàng đế vì trước kia hán là Vương gia của Phụng Thiên, nếu hán thành công khi trở thành một quân vương chắc chắn sẽ không cho phép lãnh thổ quốc gia của mình lọt vào tay kẻ khác, không phải sao?"

Đôi mắt màu đồng pha lẫn đen của Vô Danh chột hơi tối sầm lại, trong không khí của ngày hè tản ra màu đen tối như mực, bên trong hiện lên vẻ bất an, "Nếu đó không phải là quốc gia hán?"

Đây cũng là điều Sở Cảnh Mộc phân phó hán, nhất định phải bảo vệ Lục Phù một tác không rời"

Họ đều không nghĩ lý do, chỉ cần liên quan đến Lục Phù hán luôn phải nghĩ tới trước một

Nam nhân kia (chỉ Sở Cảnh Mộc) trước khi ra chiến trường, đã phó thác cho hán, hán thấy được một vẻ mong lung, bất an và gầy dựa trên mặt của Sở Cảnh Mộc.

Nếu Phụng Quân Chính theo đuổi không phải là quốc gia mà là người thì sao?

Lục Phù chột ngăn ra, khóe môi tươi cười trở nên cứng nhắc, rất nhanh đã bị nàng thu hồi, nàng hơi mỉm cười cõi mờ, "Li tường cao cả nhất của đời nam nhân chính là thống trị thiên hạ, là người thì giang sơn và mỹ nhân từ trước đến nay chỉ có thể chọn một. Cái gì gọi là hữu tình? Cái gì gọi là vô tình? Cái gì là điều chúng ta theo đuổi? Thật ra thường thường không phải quanh năm suốt tháng đều tích lũy khát vọng sao, có đôi khi đó chỉ là một ý niệm của chúng ta. Cho nên chúng ta mới có thể kiên trì, mới có từng bước sai, dẫn đến từng bước sai của một kết cục!"

"Phu nhân cho rằng thứ Phụng Quân Chính muốn chính là giang sơn?" Vô Danh nheo mắt, Sở Cảnh Mộc lại cho rằng thứ hán muốn chính là mỹ nhân, hán là nam nhân càng hiểu suy nghĩ của nam nhân hơn.

Hơi thở dài một tiếng, như ai oán, thân nhiên hòa tan trong không khí sực nức hương thơm, Lục Phù nhìn thẳng vào ánh mắt đen như mực, kiên nghị của hắn, nói từng chữ một "Đó là khát vọng của người khác, mục đích của người khác, không phải của ta. Chỉ sợ người Hung nô lập tức sẽ tiến quân, theo tình hình cục diện hiện tại của Đồng Quan, nếu thật sự là người Hung nô xua binh tiến vào biên ải, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Cho dù vương gia và ca ca được coi là chiến thần, cũng không thể ngăn chặn khi bị hai bên tấn công. Đồng Quan nhất định sẽ không thể giữ được!"

Vô Danh không nói lời nào, bởi vì những lời nàng nói chính là sự thật, Lục Phù tao nhã cầm lấy chén ngọc, lắc lắc khiến lá trà ở trong nước dập dềnh, khiến nàng nghĩ tới những khóm lục bình, cười dài hỏi "Vô Danh, thành thật nói cho ta biết, thân phận thật sự của ngươi là gì?" Cả người Vô Danh chấn động, nhìn khuôn mặt tươi cười trong trẻo của nàng, trong mắt có một loại ảo giác, nàng đã biết mọi chuyện, tất cả đều do nàng bày mưu nghĩ kế bên trong, đã nằm trong dự kiến, nàng lựa chọn trong tình thế này để hỏi thân phận của hắn, đơn giản chính là muốn xác định bản thân hắn đối với là lợi hay hại, không muốn để mâu thuẫn nội bộ xảy ra, khiến mỗi hắn nhếch lên cười khổ.

Lục Phù nhìn rất chững mắt, cười âm áp nói: "Ngươi không cần hiểu lắm, ta cũng không phải người đi thăm dò thân phận thật của ngươi, cho dù ta đã sớm hoài nghi, nhưng ta tin tưởng ngươi sẽ không làm ra điều bất lợi với ta!"

Vô Danh sững sờ sắc mặt cương nghị xẹt qua một vẻ vui mừng, rất nhanh đã bị hắn giấu ở đáy lòng, giống như nét mặt trong nháy mắt đó chính là sự tưởng tượng của Lục Phù.

Nàng tin tưởng hắn!

Tuy rằng biết nhưng khi nghe chính miệng nàng nói ra, trong lòng vẫn không nhịn được run lên. Có một người khác cũng lộ ra vẻ mặt tương tự như đóa phù dung giống Lục Phù, dịu dàng hiền hòa, hai má ánh lên sự thẹn thùng, cũng nhẹ giọng nói nàng tin tưởng hắn, tin tưởng vào tương lai của hai người!

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ trong đêm tuyết kia, tuyết bay nhẹ nhàng trong không trung, có một dáng người thanh lệ dịu dàng, cho nên lúc đầu hắn vì tưởng niệm giọng nói và dáng điệu nụ cười của nàng (ý nói Nguyệt Lam), cam nguyện đứng ở bên người Lục Phù, làm một người hộ vệ, hiện giờ tâm mắt hắn đã rõ ràng, biết mình nhìn thấy người này thật sự là ai, dáng người thanh lệ này đã nói, nàng tin tưởng hắn!

"Cám ơn ngươi!"

Hắn vẫn còn trong giấc mộng, cho dù là mộng, cũng là một giấc mộng đẹp! Vậy là đủ rồi, thật lâu trước kia, hắn chỉ biết nàng không phải Nguyệt Lam, sẽ không thuộc về hắn. Nhưng hắn sẽ bảo vệ tốt cho nàng, sẽ không để nàng giống Nguyệt Lam, có một kết cục thể lương. Cho nên, từ rất lâu trước kia hắn đã quyết định phải bảo vệ nàng!

Lục Phù hơi cảm động, nàng nghe cách gọi này, nàng đã nghe qua ba cách xưng hô, tiểu thư, phu nhân, Vương phi, chưa từng có cái thứ tư, đây là lần đầu tiên, nghe được một cái "ngươi", ngươi ta, hắn ngươi!

◆ có thể xác định ngươi sẽ không làm tổn thương ta, nhưng Vô Danh, Tác Lan Châu có thân phận cao quý như thế, nàng còn không ngại ngần dậm xa xôi từ Hung nô đến Phụng Thiên tìm ngươi, ta không hiểu ngươi với Vương Đình của Hung nô có quan hệ gì! Mà ngươi và chuyện của ta, mỗi thứ đều không qua nổi mắt ngươi, còn có sự tín nhiệm của Vương gia. Nếu người Hung nô cùng Phụng Thiên giao chiến, ngươi sẽ đứng về bên kia?" Đây mới là chuyện nàng muốn hỏi, nàng không muốn mất đi một trợ thủ đắc lực.

"Dòng máu của ta có một nửa là Hung nô, một nửa là Phụng Thiên, vì sao nhất định phải bắt ta lựa chọn theo về bên kia?" Hắn nhàn nhạt hỏi, Lục Phù ngưng một chút, buông chén, chén ngọc ở trên bàn đá tạo ra một tiếng vang loảng xoảng trong trẻo, quanh quẩn giữa hai người họ, Lục Phù cười nói: "Một nửa ư? Vô Danh, ta biết quan hệ của ngươi cùng Vương Đình nhất định không phải nhỏ, có lẽ đó là quốc gia của ngươi, có thân phận thuộc dòng họ đứng đầu của một quốc gia!"

Nói như vậy là đủ hiểu!

Trên người hắn toát ra khí thế vương giả một cách tự nhiên, làm thế nào cũng giấu không được, trước kia nàng không hỏi là bởi vì hắn không có tính uy hiếp, hiện tại không thể không hỏi. Trong thời điểm Sở Cảnh Mộc và Lưu Phong ở chiến trường chém giết, người Hung nô tiến quân vào, ít nhất nàng phải đề phòng, sẽ không để gian tế xuất hiện trong loại tình huống này.

Vô Danh trầm mặc, chuyện này từ trước tới nay vẫn là đáp án gian nan của người đời!

Lục Phù nhìn thật sâu vào mắt hắn, hơi nheo mắt lại, một tia hàn khí xẹt qua, chợt cười lạnh, "Vô Danh, rất khó trả lời sao?"

"Hai bên ta đều không theo bên nào!" Mặc kệ là Phụng Thiên hay là người Hung nô, hắn cũng không theo ai!

Lục Phù dừng ở ánh mắt hắn hồi lâu, chuyển hướng, cười nói: "Lá cây bay về nơi nào, thường thường đều phải dựa vào gió Đông!"

Quả thực không ra ngoài dự đoán của Lục Phù, tháng sáu ngày hai mươi, người Hung nô chính thức xua binh tiến vào quan ải, cùng loạn quân, một trái một phải, hai mặt tấn công Đồng Quan.

Sở Cảnh Mộc và Lưu Phong liều chết trấn thủ Đồng Quan, chiến sự bắt đầu kéo dài, sẽ không thua, nhưng cũng rất khó thắng!

Trên khoảng không của Lạnh Thành, bắt đầu ngưng tụ một bầu không khí sợ hãi, ngã tư đường phồn hoa ngày xưa từng ngày, từng ngày một trở nên tiêu điều, trong trẻo nhưng lạnh lẽo. Tất cả kiến trúc cùng cây cối, tựa hồ bị bao phủ bởi một vẻ bất an và lo âu.

Đi ở trên đường, đập vào mắt chính là những người dân chạy nạn từ Đồng Quan, trên mặt mỗi người đều tiêu tụy, ánh mắt ngẫu nhiên lộ ra một vẻ chờ

đội ngưng tụ, xuyên qua tầng tầng không khí, nhìn về hướng của Đồng Quan.

Trên vai, trên lưng Sở Cảnh Mộc và Lưu Phong chính là niềm hy vọng của vạn dân Phụng Thiên.

Phía sau họ, là vô số nữ nhân, người nhà.

Khi chiến tranh bước vào thời điểm gay gắt, các nơi của Phụng Thiên cũng tiến vào trạng thái phòng bị.

Tại kinh thành, trong hoàng cung, trên mặt Phụng Quân Úy che kín vẻ ưu sầu, trong tay nắm chặt lộ ra tờ giấy, gân xanh trên tay nổi lên, toát ra một vẻ tức giận và.....Phức tạp.

“Nhị ca.....” giọng hần bởi vì nhớ lại mà trở nên phiền muộn cùng mong lung.

Ngày một tháng bảy, một tin tức được truyền khắp các ngõ ngách của Phụng Thiên.

Hoàng hậu đi về cõi tiên! (về cõi tiên: nói giảm nói tránh, cái này ai cũng hiểu a)

Trong hậu cung tất cả phi tần đến chùa Vân Long tự cầu phúc cho thái tử cả nước đề tang bảy

Lục Phù vừa nghe qua, nét mặt trở nên thất sắc!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 126: Quay về kinh

Ba mươi dặm dưới chân thành của Đồng Quan, lều trại trải dài như vô tận trong bóng đêm không một tiếng gió, lửa trại cháy hừng hực, trong đêm đen không nhìn thấy phương hướng đường đi, làm cho lòng người đang lạnh băng trở lên ấm áp. Trong bóng đêm gió thổi mát mẻ, mang theo mùi máu tươi nồng nặc bay trên không trung.

Trong lều của tướng quân, ánh nến càng sáng hơn, ánh lửa lay động theo gió, dáng người hắt lên liều trại màu trắng hiện ra nét mặt kiên cường, nửa sáng nửa tối..

Trên bàn gỗ lớn, một chồng thư màu son dày được hần cầm trong tay mơ hồ như trong ánh mắt hiện lên một tia sáng ý nói:

Chờ đợi!

Trước kia hần là kiêu hùng, ở trong lều trại vắng vẻ, vẻ mặt tàn khốc chứa đựng sự cô độc và bi thương một cách tự nhiên, giống như đứa nhỏ đã bị bỏ bê từ lâu, khát vọng có được một thứ thuộc về mình!

Hần chính vì cố chấp nên sử dụng phương pháp sai lầm!

Vài tướng quân ở ngoài lều trại, người đẩy ta, ta đẩy người, ai cũng không dám tiến vào trong, bọn họ trải qua vô số lần sống chết, thấy rõ sự hung ác nham hiểm trên người Phụng Quân Chính, nghĩ đến đều cảm thấy không r❖ mà run, huống chi nội dung họ muốn bảo đảm có thể sẽ khiến họ trong một khắc bị trường kiếm của hần lấy đi tính mạng.

Phụng Quân Chính không hờn giận liếc mắt, sự khó hiểu trên mặt biến mất nhường chỗ cho sự lạnh lùng tàn nhẫn, khóe môi nhếch lên châm chọc “Các người vào hết đi”

Bốn vị tướng quân bên ngoài đều sững sốt, nhiệt độ ngày hè nóng kinh người, cho dù ban đêm cũng vẫn nóng như vậy, trắng sáng sao thừa, nhưng họ đều toát mồ hôi lạnh toàn thân!

Do dự vài giây, cuối cùng kéo tấm rèm cửa nặng nề lên, bốn người miễn cưỡng trấn định tiếng tim đập của mình, từ vài năm nay họ đã biết rõ thủ đoạn cứng rắn của Phụng Quân Chính. Trong mấy người này, chỉ có một người là tướng quân của Hoàng Thành lúc ban đầu, còn lại đều là quân của Hàn gia, bị Phụng Quân Úy lưu đây sau này mới được trở về.

Bởi vì quân đội do tự tay hần đào tạo ra, vì vậy lòng trung thành đối với hần rất cao, Sở Cảnh Mộc lại không quan tâm việc quân cho nên họ dễ dàng đổi trắng thay đen, trời cao hoàng đế ở xa, dù muốn lo cũng lo không được. Bọn họ sau khi được tiếp quản, vẫn luôn vì Phụng Quân Chính tìm mọi cách chuẩn bị tốt để trong tình huống sau này ở Phụng Thiên Hoàng triều không cho kẻ thù bên ngoài xâm lược.

Phụng Quân Chính một mình liên hệ với người Hung Nô lấy điều kiện trao đổi lương thảo làm một chuyến giao dịch, hần phái tâm phúc của mình đi làm cũng không nói cho bọn họ biết. Hần hiểu được những người này là người như thế nào, dùng cả đời bảo vệ quốc gia, họ có thể vì hần đứng lên chống lại Phụng Quân Úy bởi vì hần là Phụng Quân Chính, là người họ Phụng nên vẫn là chủ nhân của Phụng Thiên.

Vài năm trở lại đây, Phụng Quân Úy mới tiếp nhận một quốc gia mục nát, khó tránh khỏi có lòng không đủ sức, đối diện với cảnh biên giới tan thương cũng tạo ra nhiều bất mãn với tướng quân nơi biên cảnh, hơn nữa việc Quang Vinh Vương mất tích đã gây nhiều lời đồn đại bất lợi trong lòng dân đối với Hoàng Thượng, quân đội Hoàng thành cũng rục rịch. Vì thế Phụng Quân Chính càng dễ dàng lấy sự tín nhiệm của họ, làm cho họ nguyện trung thành phục vụ hắn, nhưng mà....

Hiện giờ tình trạng cân bằng bị phá vỡ, người Hung nô xua binh tiến vào biên ải, là tướng quân đương nhiên họ sẽ lựa chọn trước chống đỡ kẻ thù bên ngoài.

Ngay cả ba vị tướng quân của Hàn gia cũng không ngoại lệ.

Phụng Quân Chính dùng ánh mắt hung ác nham hiểm liếc họ một cái, mỗi người muốn nói lại thôi, không ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn, trong ấn tượng thật sự rất ít người có thể nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt kia lạnh như băng mà tàn khốc, sắc như dao, mỗi lần nhìn vào đều giống như bị lăng trì (xẻo từng miếng thịt) một lần.

“Các người đều bị cảm đức hết sao?” Lời nói lạnh như băng đột nhiên làm độ ẩm trong phòng trở nên lạnh lẽo, như gió xuân lạnh buốt.

Hắn làm sao không biết họ muốn nói gì, nhưng nếu trước khi không đạt được mục đích hắn sẽ không từ bỏ, hy vọng đã nắm trên tay, làm sao có thể xem thường nói buông tha.

Phụng Ung là tướng quân nhiều tuổi nhất đã gần năm mươi tuổi có lẽ, dường như cả đời đều ở biên cảnh phòng thủ bảo vệ giang sơn Phụng Thiên. Trên mặt tràn đầy chính khí, dù mồ hôi lạnh toát ra nhưng vẫn đứng thẳng lưng như cũ, cung kính nói: “Vương gia, người Hung nô thừa dịp chúng ta đang nội loạn đã xua binh tiến đánh, chúng ta có muốn trước tiên nên chống đỡ kẻ thù bên ngoài không?”

=>Phụng Quân Chính hừ mạnh, cầm bút lông trên bàn, nghiêm ngắc xoay xoay, môi nở nụ cười lạnh băng, trong đôi mắt như có một dòng suối sâu khó hiểu ngưng tụ. Hắn cười lạnh nói: “Chuẩn bị chống đỡ kẻ thù bên ngoài sao? Các người cho rằng Sở Cảnh Mộc cùng Lưu Phong trấn thủ cho đến cùng ở Đổng Quan lại dễ dàng bị đánh hạ vậy?”

Nhưng mà, Vương gia.....” Tướng quân hoàng thành Đỗ Bằng đứng ngoài với khuôn mặt phác, chân mày đen, một đôi mắt như chim ưng có thần tỏ rõ lòng trung thành, cả người toát ra một hơi thở quân nhân dày dặc. Hắn không đầy đủ nói: “Vương gia, giang sơn này là do tổ tiên đã khổ công có được, không thể dễ rơi vào tay của người man di phương Bắc, chờ đến khi đánh lui quân địch chúng ta cùng hôn quân Phụng Quân Úy tính sổ cũng không muộn?”

Phụng Quân Chính cười lạnh nói: “Người yên tâm! Sở Cảnh Mộc không phải có ba đầu sáu tay hay sao? Chúng ta cứ khoanh tay nhìn xem hắn làm gì, không phải tốt sao?”

“Vương gia.....” Mấy người cùng sốt ruột la lên, tất cả đều quay sang nhìn nhau vài lần, mọi người đều có điểm không biết phải làm sao....

Mà họ đáng thương khi vẫn không biết gì về việc người Hung nô tiến quân chính là do vị Vương gia này chằm ngồi nỏ, vẫn u mê bán mạng vì hắn.

Hắn cười lạnh một cách âm độc, khiến người không rét mà run, sau khi họ rời khỏi Phụng Quân Chính dời ánh mắt về phía bàn, đôi mắt đột nhiên trở nên dịu dàng... trên mặt bàn có ba chữ

Lưu Phù Nhã!

Lạnh Thành, tại Lưu Văn Sơn Trang.

Không khí ảm đạm nặng tạo thành một tầng áp lực, Lưu Phù vững vàng ngồi trong đại sảnh, vẻ tươi cười hàng năm đã biến mất bốn ngày, bốn ngày qua trên mặt nàng chỉ duy trì một biểu tình, cho dù người hay đùa giỡn là tiểu Khuyết Thành cũng biết có chuyện lớn xảy ra. Nhưng cũng mơ màng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, người của Tô phủ còn ở tại

Lạnh Thành khi nghe được tin tức này vốn định quay về kinh nhưng phải hoãn lại. Ai ở lại Lưu Văn Sơn Trang cũng có thể cảm nhận được cả người Lưu Phù toát ra một tầng khí lạnh băng dày đặc.

Kinh thành vẫn không có tin tức gì báo lại, tính nhẫn nại của Lưu Phù cũng từng giọt từng giọt tan biến...

Hai lần tuyệt vọng báo tin, Hoàng hậu chết vì bệnh, tất cả cung nữ thái giám bên người đều phải chôn cùng, còn Băng Nguyệt và Tuyết Nguyệt vẫn không hề có tin tức. Ly Nguyệt và Sở Nguyệt không có lấy một chút tin tức gì ở trong cung. Phụng Quân Úy đã phong tỏa toàn bộ tin tức với bên ngoài, tuyên bố Hoàng hậu ngẫu nhiên mắc bệnh qua đời. Tại hiện trường có hai vị sủng phi đã chết dưới kiếm của Phụng Quân Úy, nghĩ đến chuyện này có thể thấy nhất định không đơn giản như vậy, hơn nữa Hoàng hậu tiến cung được năm năm, hai lần bị giam cầm trong hậu cung, một lần bị đẩy vào lãnh cung, thái tử ba tuổi bị người khác hãm hại, dù tính mạng được cứu sống nhưng bị mất đi đôi mắt...

Du Nhã cấm mọi người nói cho Lưu Phù biết việc này nên hiện tại nàng mới biết được tỷ tỷ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà nàng hoàn toàn không hay biết. Tất cả lo lắng và bàng hoàng đều được che giấu dưới lớp mặt nạ lạnh băng, là một đôi mắt bốc lửa mãnh liệt đủ để thiêu cháy một con người.

Phụng Quân Úy! Ta đã khổ cực vì giang sơn của ngươi, ngươi lại báo đáp ta như vậy sao?

Trong lòng như có một dòng nham thạch nóng chảy đánh sâu vào lồng ngực nàng hóa thành từng cơn lửa giận...

Tuyết ung lần nữa trở về, lại là một tin tức không có ý nghĩa, một con người ở trong hậu cung to lớn như thế bị hạ độc, thái tử vẫn khỏe mạnh ở Di Trữ cung. Thi thể Hoàng hậu đã ngay lập tức được an táng tại nghĩa trang của hoàng gia.

Bàn tay nhỏ bé hung hăng vỗ mạnh lên bàn, trong lòng Lục Phù căng như dây đàn bị buộc chặt sắp đứt .

“Phù nhi, không được trở về!” Thất phu nhân đưa tay kéo cánh tay nàng, khuôn mặt lạnh băng lộ ra sự kiên định, ngăn cản nàng trở về kinh thành. ... Sở Cảnh Mộc đã phân tích qua dù có sự việc gì cũng không cho nàng rời khỏi Lạnh Thành.

“Thất nương! Đó là tỷ tỷ của ta?” Lục Phù nghiêng đầu, đôi mắt đen láy ửng đỏ, “Tuyết Nguyệt và Băng Nguyệt không hề có tin tức, tỷ tỷ đi về cõi tiên, các nàng một người là tỷ tỷ của ta, hai người kia cùng ta tình như tay chân. Lúc này đây, cho dù thế nào ta cũng nhất định phải trở về!”

“Người trở về có thể làm được gì chứ?” Thất phu nhân hét lớn.

Lục Phù cắn răng, nàng luôn là một người tinh tế và khéo léo, lần đầu tiên hận mình vì sao vẫn tỉnh táo như vậy , có thể nhìn thấu mọi chuyện “Người biết đây là có ý gì không? Thất nương?”

Lục Phù cười lạnh vài tiếng, bức ý hận trong mắt trở về , gió mát làm giảm đi lửa giận, trong mắt nàng khôi phục lại một vẻ trong trẻo, “Phượng Quân Úy rõ ràng không thể nghi ngờ đang muốn uy hiếp ta! Thái tử bị mù hại mắt, Băng Nguyệt, Tuyết Nguyệt không có tin tức gì, rõ ràng do hấn cố ý phong tỏa. Nhưng nếu ngay cả Sở Nguyệt và Ly Nguyệt không thể điều tra ra tin tức, vậy chứng minh, là do hấn cố ý. Phượng Quân Úy cũng không phải là một quân vương đơn giản, năm đó hấn có thể từ lãnh cung lên được ngôi vị hoàng đế, hiện giờ nhất định muốn dùng mọi biện pháp để bảo vệ giang sơn, không để cảnh chiến loạn xảy ra. Tỷ tỷ sớm không chết mà lại ngay lúc người Hung nô khởi binh tiến đánh bị chết , chắc chắn là hấn có âm mưu. Tuy rằng ta không biết hấn muốn làm gì nhưng có thể khẳng định hấn đang cảnh cáo ta, lấy việc sống chết của tỷ tỷ muốn bức ta quay về kinh, sự sống chết của tỷ tỷ vẫn chưa rõ. Còn có thái tử, Tuyết Nguyệt và Băng Nguyệt, dùng cả bốn mạng người để bức ta quay về kinh!...”

“Đã biết như vậy người còn muốn trở về sao, người điên rồi à! Còn nữa, nói sao thì thái tử cũng là đứa con duy nhất của hấn...”

“Thứ hoàng thượng không thiếu nhất là con, hướng chỉ là một đứa con mắt đã bị mù!” Lục Phù lạnh lùng nói tuy rằng nói vậy có vẻ vô tình nhưng đó chính là sự thật “Hấn đã điều tra nhiều năm như vậy nhưng vẫn không tra ra, để bức ta trở về thân phận Sở Vương phi và Lưu Phù Nhã, còn có

Đột nhiên cả người rung mình một cái, khí lạnh theo lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Nàng cảm thấy một nỗi run sợ. thật lâu...

“Thất nương, dù đi vào đầm rồng hang hổ, ta cũng muốn xông vào một lần, nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vô Danh đứng một bên vẫn một mực không lên tiếng, chỉ có chút đắm chiều nheo mắt lại...

“Phu nhân, không phải Tác Lan Châu vẫn chưa chết sao?” Vô Danh lên tiếng hỏi, trầm ngâm một lát, nói: “Đem Tác Lan Châu đưa đến Đồng Quan, có thể chống đỡ người Hung nô được một thời gian, Tác gia ở Hung nô có địa vị cao nhất, tướng quân cầm binh Hữu Hiền Vương, từ trước đến nay cùng tác gia có quan hệ rất tốt, ít nhiều có thể kéo dài thêm thời gian”

“Tác Lan Châu” Lục phù trầm ngâm một lát gật đầu gọi “Hải Nguyệt”

“Dạ”

“Báo tin cho Sở Nguyệt chuẩn bị trở về kinh”

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 127: Đàm phán

Mùa hè nắng chói chang , khí nóng bức người, ngày hè Kinh Thành so với Lạnh Thành nóng hơn rất nhiều.

Lục Phù cuối cùng không màng đến sự phản đối của mọi người về việc lên Kinh Thành, dẫn theo Hải Nguyệt và Vô Danh, ba người trên lưng ngựa ra roi giục ngựa mất vài ngày đã chạy tới Kinh Thành .

Nhưng nàng không vội vã quay về vương phủ mà đi Phù Dung Các.

Sau khi Sở Nguyệt nhận được tin tức đã phái người áp giải Tác Lan Châu đến Đồng Quan.

"Sở Nguyệt, thật sự không tra ra chút tin tức nào sao?" Trong sơn trang, Lục Phù vừa mới chạy tới vội vàng hỏi.

Sở Nguyệt và Ly Nguyệt lắc đầu nhìn Lục Phù. Đột nhiên, có một tiếng la hét chói tai vang vọng toàn bộ sơn trang khiến khuôn mặt cả ba lập tức biến sắc, một thị nữ hét hãi chạy vào bẩm báo "Phu nhân, chuyện không hay rồi, quan binh đã bao vây toàn bộ sơn trang !"

"Cái gì?" Lục Phù nhướng mắt, Phụng Quân Úy quả thật chờ nàng chui đầu vào lưới! Chân trước của nàng vừa mới bước vào Phù Dung Các , người của hắn đã tới sau lưng, xem ra hắn đã ở Kinh Thành sớm bố trí mật thám các nơi chờ nàng quay về kinh!

"Phu nhân, xem ra thời điểm chúng ta vừa vào thành đã bị theo dõi! Làm sao bây giờ?" "Không có việc gì, sơn trang trên núi này dù tùy tiện điều tra cũng có thể tra ra là của Dao Quang, hiện tại lương thực của quân đội nơi biên cảnh đều do Dao Quang cung ứng, dù cho hắn biết ta là Dao Quang cũng không có việc gì!" Lục Phù bình tĩnh nói rồi dẫn đầu đi ra khỏi sơn trang.

Nơi này từ trước đến nay vốn yên tĩnh, không ngờ lần này lại bị tầng tầng lớp lớp quan binh bao vây kín như nêm.

"Ngự Sử đại nhân, đã lâu không gặp!" Lục Phù cười dài chào hỏi ông, người này làm quan vốn được cho là thanh liêm, công bằng, kể cả trong quá khứ khi các hoàng tử tranh vị, người này có thể coi là một vị quan tốt hiếm có, đáng để dân chúng ca tụng.

Sắc mặt của Ngự Sử đại nhân có chút xấu hổ, hắn cùng Sở vương giao tình không tồi, hơn nữa ô rất kính nể Sở Vương, còn với vị Vương phi vài lần có duyên gặp gỡ này hắn cũng tán thưởng không ngớt, hiện giờ phụng mệnh "thình" nàng tiến cung, nói như thế nào cũng không thể không kiêng nể Sở vương đang ở biên quan vào sinh ra tử. Nhưng lệnh vua khó trái. . .

"Tham kiến Vương phi!" Ông khom người thỉnh an, thêm vài phần cung kính , tuy nụ cười có phần gượng ép và bất đắc dĩ.

"Ngự Sử đại nhân đa lễ, bôn vương phi vừa mới quay về kinh, người liền bày bố trận thế lớn ở nơi này nghênh đón, xem ra ta thật vinh hạnh đến cực điểm!" Lục Phù cười khê, nhưng trong ánh mắt dịu dàng hiền hoà lại lộ ra một vẻ lạnh lẽo vô cùng, nở nụ cười dường như vô hại, ảm áp thẳng bức ánh nắng gắt chói chang. Nàng thuận tiện nhìn quét qua quan binh phía sau, âm thầm cười lạnh, động tác thật đúng là nhanh chóng, ngay cả Ngự lâm quân đều đã xuất động.

Ngự Sử nghe được ra nàng nói có vẻ châm chọc, cười khổ nói: "Hạ quan vô lễ, thật sự do lệnh vua khó trái! Vương phi, mời theo hạ quan một chuyến !"

"Làm phiền đại nhân, bất quá..." Lục Phù cười nói " Sơn trang này là của ai nói như vậy đại nhân rất rõ ràng đúng không ?" "Là của Dao Quang phu nhân !" Ông tra xét Dao Quang nhiều năm, sao có thể không biết đây là đại bản doanh của Dao Quang! "Nếu biết là tốt rồi! Ngự Sử đại nhân, bôn vương phi cùng Dao Quang quan hệ không ít, nói vậy người cũng biết, cho nên ta không hy vọng người phái người đi vào quấy rầy, không biết thỉnh cầu này có quá đáng không?"

"Việc này..." Ông chần chờ, ngược mắt lè , thấy tuyệt sắc giai nhân vẫn cười khanh khách như cũ dưới ánh mặt trời, thật sự khiến người không đành lòng cự tuyệt, huống chi điều tra đại bản doanh của Dao Quang cũng không phải là trách nhiệm của ông.

"Hạ quan hiểu được !" Ông dừng lại một chút mới nói "Thỉnh Vương Phi!"

Lục Phù gật đầu, sau đó quay đầu lại phân phó "Không cần theo ta, phải làm cái gì thì cứ làm cái đó, biết chưa

"Vương phi...Ta đi theo người !" Vô Danh là người thứ nhất đứng dậy tiến lên, sắc mặt đầy lo lắng.

Mặt trời đã khuất, Sở Nguyệt và Ly Nguyệt cùng vài người với sắc mặt càng trầm trọng như kết tụ thành băng, Lục Phù hướng về phía họ nở nụ cười ảm áp, lắc đầu nhìn Vô Danh, nói: "Không cần đi theo, hắn không thể làm gì được ta đâu!"

Hoàng cung giống như là chuyện của đời trước, nàng từng thề đời này cũng sẽ không bước vào đó lần nữa, hôm nay lại đến tất cả chỉ vì tỷ tỷ của nàng!

Từ lúc vào cửa cung, cảm xúc trống trải là thứ duy nhất nàng cảm nhận được, trên đường đi chiếc xe ngựa to phát ra tiếng kêu lộc cộc không lớn nhưng lại không thấy được âm phản hồi, tất cả chỉ là một khung cảnh tĩnh mịch, như để che giấu những âm mưu ngoan độc chốn thâm cung kia, không thể nhìn rõ được.

Bàn tay trắng nõn vén màn xe lên, trước mắt nàng hiện ra một hành lang dài, bên phải là những bức tường màu son, bên trái cũng vẫn là những bức tường màu son.

Lục Phù khẽ chớp mắt, quay đầu lại xem, thật là một con đường dài giống như không có điểm kết thúc.

Tại chốn thâm cung sâu thẳm phi tử cười! Tỷ tỷ!

Cảnh tượng trước mắt khiến Lục Phù cảm thấy đau lòng, cô tịch như vậy, trầm trọng như vậy, con đường dài như vậy, tỷ tỷ nàng đã đi năm năm, khẳng định gặp phải những điều bí ẩn nàng không thể tưởng tượng được.

Nếu không với tính thông minh và cẩn thận của tỷ tỷ, và sự thông minh của Băng Nguyệt, Tuyết Nguyệt, tại sao có thể để đứa nhỏ của mình bị người hãm hại!

Trong ngự

Nơi này được xây dựng rất công phu, cột trụ lớn màu son khiến người nhìn vào cảm thấy chói mắt, trên mái cong màu vàng nhạt phía trên có chạm trổ

chín con rồng hướng về phía con phượng hoàng, biểu tượng diệt trừ yêu ma, ngăn tai họa, trên đỉnh khảm đá lưu ly, dưới cái nắng chói chang tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt một dáng người màu vàng nhạt ngồi trên ngai rồng, thoát nhìn có vẻ nhân nhả, trong lần gặp mặt vội vàng vài năm trước nàng biết hẳn có nhiều điểm giống Sở Cảnh Mộc. Nhưng hiện tại xem ra, hẳn thiếu vẻ trầm ổn và tình cảm của Sở Cảnh Mộc, còn Sở Cảnh Mộc thiếu vẻ tà mị và âm độc lạnh lùng của hẳn.

"Hoàng Thượng cát tường! Sở Vương phi đã tới !" Ngự Sư đại nhân cung kính quỳ xuống thỉnh an, Lục Phù lãnh đạm vẫn đứng đó, chỉ hơi khom người, mỉm cười đứng qua một bên.

Phượng Quân Úy nhường mầy, cười tà mị "Đứng dậy!"

"Dạ!" Ngự Sư đại nhân đứng dậy, sau khi bẩm báo việc lần này “thỉnh” Lục Phù đến, liền bị Phượng Quân Úy đuổi xuống. "Vương phi mời ngồi!" Phượng Quân Úy thân nhiên nói, ý bảo nàng ngồi vào bên cạnh. Lục Phù cũng không khách sáo, mấy ngày lập tức chạy đi, vừa vào kinh đã bị hẳn “thỉnh” đến hoàng cung, thân thể nàng thực sự mệt chết được!

Khỏe mới Phượng Quân Úy mỉm cười, cẩn thận quan sát từng cử chỉ của nàng, còn có khuôn mặt với ý cười trong trẻo kia. Hẳn từng nghĩ khi nàng bị mời đến, nhất định sẽ nổi giận đùng đùng chạy tới chất vấn hẳn chuyện của Du Nhã, không nghĩ tới nàng bình tĩnh như thế được.

Bầu không khí như ngưng đọng, chỉ có khói trắng của lư hương chậm chậm bay lên làm cho ngự thư phòng cô tịch lạnh lẽo thêm phần ảm áp, dù đang là ngày hè nắng chói chang, nhưng nơi này khiến người ta có cảm giác mát mẻ không biết có phải do người âm hàn thì có thể khiến cho bầu không khí bên phía hạ nhiệt hay không. Lục Phù ngồi nở nụ cười chiêu bài quen thuộc, chờ hẳn nói ra mục đích của mình.

Phượng Quân Úy là một minh quân, nhưng đó là nói về con đường chính trị. Về phần nhân phẩm, nàng cho rằng những người xuất thân hoàng gia không phải là người bình thường. Hân quý phi như thế, Tần Vương như thế, Quang Vinh Vương như thế, hẳn càng chính là một kẻ tinh hoa trong số họ.

Tần Vương tuy tàn khốc nhưng chân thật, hẳn đã muốn một thứ gì đó, sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để có được, mặc kệ ánh mắt thế gian cũng không hề ngần ngại.

Nhưng Phượng Quân Úy là một người tương phản, hẳn muốn đạt tới một mục đích gì thường dò trước xét sau quanh co, vòng vo mười tám lần, đôi khi cũng không biết hẳn rốt cuộc muốn làm gì. Về âm hàn khiến người rét run, có thể nói hẳn là một kẻ đi săn thiện nghệ, hiểu được làm sao có thể phát huy ưu thế một cách tốt nhất. Người như thế nói dễ nghe là mưu trí, còn nói khó nghe chính là âm hiểm.

Hiện tại, Lục Phù cũng không có gì khiến hẳn phải sợ, hẳn có trong tay điểm yếu của nàng, còn nàng tuy cũng có điểm yếu của hẳn, nhưng nếu phải đánh ván bài này, so lợi thế trong tay của nhau, ván bài này nàng chắc chắn sẽ bị thua.

"Quả thực cùng Hoàng hậu là tỷ muội, vẫn bình tĩnh như vậy. Ta nghĩ người đến chắc chắn sẽ hỏi chuyện của tỷ tỷ người!" Cuối cùng Phượng Quân Úy vẫn là người mở miệng trước, khỏe mới nhếch lên, tinh tế quan sát biểu tình của nàng.

"Nếu ta hỏi Hoàng Thượng sẽ nói lời nói thật sao? Nếu sẽ không nói lời thật, ta hỏi để làm gì?" Lục Phù cũng cười, đón ánh mắt hẳn, trên đời này không có ai nàng không dám đối đầu, hẳn muốn quan sát đánh giá nàng, nàng sẽ thành toàn cho hẳn.

"Có thể né tránh Sở Cảnh Mộc năm năm, xem ra thật không đơn giản, nếu ta không đoán sai,

người chính là Dao Quang, đúng không?"

"Hoàng Thượng anh minh, có thể đoán được, bội phục!" Những lời này ẩn chứa nhiều châm chọc, Phượng Quân Úy cũng biết đã tra xét nhiều như vậy năm, cuối cùng vẫn là do suy đoán.

Phượng Quân Úy không tức giận bởi vì giờ phút này tức giận sẽ không có lợi, hẳn trăm phương nghìn kế dụ nàng trở về không phải vì muốn đầu võ mồm, "Lúc này đây chuyện lương thảo, trăm thay vạn đổi trong thiên hạ cảm ơn người!"

"Hoàng Thượng nói đùa, mủ mào quá nặng ta nhận không nổi, nếu triều đình vô năng, làm thần dân tất nhiên phải góp phần công sức.

Sắc mặt Phượng Quân Úy hơi trầm xuống, hé mắt lạnh lùng liếc nàng, cười lạnh một tiếng, "Vương phi đã có lòng trợ giúp triều đình, chuyện lần này nói thế nào người cũng nên vì nghĩa đừng từ chối!"

"Sao không nói ta không có quyền cự tuyệt, hoàng thượng biết cái gì gọi là hỗ trợ sao. Cái gọi là hỗ trợ chính là việc trong phạm vi năng lực của ta, nếu vượt qua như vậy thật thứ lỗi ta bất lực!"

"Người dám chắc ta sẽ không giết người sao? Dám dùng lời lẽ bất kính như vậy?"

Lục Phù nhìn hẳn cười, không chút để ý nói: "Hoàng Thượng không phải sẽ không giết, mà là không dám, không thể! Ta là Vương phi của Sở Cảnh Mộc, cho nên người không dám làm gì ta, nếu không phải từ thủ ở Đồng Quan người cho rằng hẳn vì cái gì cố chấp năm năm không màng tới triều chính, ca ca cũng giống như vậy lại gấp rút trở về giúp người giành giang sơn, một người là trượng phu của ta, một người là ca ca của ta, đang từ thủ ở Đồng Quan, nên người dù muốn cũng không thể làm gì ta. Hơn nữa hiện tại lương thảo đều do thuộc hạ của ta cung cấp, nếu ta xảy ra biến cố gì việc cung ứng lương thảo lập tức sẽ bị dừng lại. Người cũng biết, Sở Cảnh Mộc và Lưu Phong, một người là trượng phu, một người là ca ca, ta tự nhiên sẽ không tự mình chặt đứt lương thảo, nhưng bọn họ thì không giống với ta, họ là thương nhân, cái họ quan tâm chính là ích lợi, nếu ta có việc, đương nhiên sẽ không giúp đỡ triều đình nữa. Giang sơn này ai làm chủ, đôi một thương nhân mà nói, không có ảnh hưởng, thương nhân chỉ nhìn lợi ích.

Nếu không Hoàng Thượng sao lại bức ta trở về, còn có thể dễ dàng tha thứ cho ta sao?"

Phượng Quân Úy hừ lạnh một tiếng, "Thật ra ngươi không hề sợ hãi, một khi đã như vậy tại sao lại trở về

Lục Phù cười nói: "Hoàng Thượng, ngươi đã trăm phương nghìn kế muốn ta trở về, ta làm sao không theo tâm ý của ngươi?"

Ánh mắt hai người ở trong không khí lạnh như băng chạm nhau, một cái ấm áp như mùa xuân, một cái lạnh giá như mùa đông, từng chút từng chút lấn át bầu không khí yên tĩnh ở đây.

"Quả thật không tầm thường!" Trách không được khiến cho Sở Cảnh Mộc mê đắm dấm vút bỏ tất cả, coi trọng cảm xúc của nàng như của mình, tha thứ tình nguyện bỏ đi nhiều năm như vậy.

"Đa tạ Hoàng Thượng khích lệ! Ở trong thương trường, thường có thói quen thương quanh co lòng vòng, xem ra Hoàng Thượng cũng có thiên chất làm thương nhân, nếu chúng ta hiểu được sự lợi hại của nhau như vậy tại sao không sáng khoái một chút nói ra mục đích của ngươi, hoặc nói ra muốn ta hỗ trợ cái gì?" Lục Phù cười nói.

Một phong thơ từ phía hán bay vút đến, Lục Phù ngược đầu nghi hoặc nhặt lên, mặt trên chỉ

có ba chữ "Lư Phù Nhã".

Dự đoán của nàng thật sự không sai, Tấn Vương quả thật là quá trực tiếp!

Người nam nhân kia từ trước đến nay đối với những thứ hán muốn, đều trực tiếp đoạt lấy như vậy, không một chút nghi ngờ. Trong lòng Lục Phù vô cùng bình tĩnh, nhìn ba chữ như rồng bay phượng múa, cười lạnh.

Sở Cảnh Mộc trên sa trường liều mạng vào sinh ra tử vì hán, khá khen cho hán cùng Tấn Vương rốt cuộc lập ra chuyện mua bán này, bán đứng Sở Cảnh Mộc.

Sở Cảnh Mộc nhất định không dự liệu được hán từ nhỏ toàn tâm toàn ý dốc lòng phù trợ Phượng Quân Úy ngồi lên ngai vàng, giờ lại bị hán đem thê từ của mình ra đổi lấy quân quyền

"Ta nghĩ, ngươi nhất định đáp ứng rồi!" Lục Phù cười lạnh, "Ngươi cũng không làm ... Sở Cảnh Mộc thất vọng!"

Sắc mặt Phượng Quân Úy trở nên lạnh lùng, âm trầm nhìn nàng, "Nếu không phải ngươi rời đi, sao hán có thể không màng việc quân năm năm, để cho Phượng Quân Chính lợi dụng thời cơ?" Lục Phù quay đầu về hướng hán, cười lạnh "Hoàng Thượng, chuyện gì cũng có nguyên nhân và kết quả không thể chỉ lấy một chuyện đơn giản ra kết luận tất cả được. Ngươi lúc nào cũng chỉ lo phòng bị người Hung nô, có từng nghĩ tới quân đội Hoàng thành và Hán gia quân mới bị thu phục căn bản không hoàn toàn nguyện trung thành, rất dễ dàng làm phản. Ngươi đã ngồi lên vương vị này, phải có được cái nhìn đó.

Nếu nói Phượng Thiên bởi vì không có Sở Cảnh Mộc nên sinh ra biến loạn, ta thật hoài nghi lúc trước rốt cuộc tại sao hán lại phò tá ngươi lên ngôi vị hoàng đế!"

Nàng càng nói chuyện càng khiến sắc mặt Phượng Quân Úy thêm khó coi, "Quyết định của ngươi như thế nào?"

Lục Phù nở nụ cười tuyệt mỹ nói, "Thực xin lỗi Hoàng Thượng, tha thứ ta bất lực!"

"Nếu loạn quân cấu kết người Hung nô công phá Đồng Quan, ngươi cho rằng Sở Cảnh Mộc và Lưu Phong có thể chống đỡ trong bao lâu? Nếu Đồng Quan thất thủ, chịu khổ chính là lễ dân bá tính thiên hạ. Chỉ có loạn quân và quân đội triều đình hợp thành một, chống đỡ người Hung nô mới có thể bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng không cần trời giạt khắp nơi! Không chỉ nói Phượng Quân Chính muốn ngươi, nếu nói điều kiện, chỉ cần hán chung tay chống lại người Hung Nô, trăm điều đáp ứng! Phượng Quân Úy cũng lười quanh co lòng vòng với nàng.

Lục Phù lạnh lùng nhìn hán liếc một cái, hán đang cơ mấy năm nay là mình quân không tòi, dân chúng càng ngày càng ... sống khá giả hơn, chỉ là ...

"Nếu hán muốn là tỳ tỳ của ta

Một câu nói nhẹ như gió thu, ý cười trong trẻo, làm lay động mặt hồ nước yên tĩnh lại ngấm chứa ý hận!

Sắc mặt Phượng Quân Úy trở nên lạnh lùng, cả người tỏa ra luồng khí lạnh khiến người rét run. Lục Phù dường như đã chạm vào yếu điểm của hán

Du Nhã... chính là yếu điểm của hán!

Nàng cười tươi như trước, mang theo ý cười ấm áp, không hề sợ hãi khí lạnh trên người hán tỏa ra, ngược lại nụ cười càng thêm ấm áp.

Phượng Quân Úy cuối cùng vẫn không trả lời vấn đề của nàng hỏi, Lục Phù cũng không mong có một đáp án chính xác, vì thực ra tận đáy lòng nàng đã hiểu rõ vài phần, nam nhân này nói cho

cùng cũng không phải

"Phi tần hậu cung phải ở chùa cầu phúc cho thái tử bao lâu?" Lục Phù cười hỏi.

"Người muốn bao lâu?" Phụng Quân Úy âm trầm hỏi, trong lời nói của Lục Phù chứa vài phần ẩn ý, rõ ràng vẫn còn một tia hy vọng .

"Có phải ta muốn bao lâu đều được?" ánh mắt Lục Phù trầm lặng vài phần liếc hắt một cái đầy nguy hiểm. . .

Tỷ tỷ nàng không thể làm nhưng nàng thì khác, tỷ tỷ nàng bắn khoắn nàng thì không.

Tất cả những người tổn thương thân nhân của nàng, hẳn cũng không ngoại lệ!

"Quân vô hí ngôn!"

Lục Phù hừ một tiếng, khoe môi cong lên khinh thường, "Nếu lời nói của Quân vương có thể tin, heo mẹ cũng có thể leo cây! Nhưng ta tin người một lần. Ta muốn hậu cung hoa nhĩ đều đến cầu phúc (ý nói cho cả phi tần trong hậu cung vào chùa tu)! Cả đời!"

Giọng điệu của Lục Phù trở nên âm độc và cứng rắn! Tính tình nàng có chấp nhất giống như đang nghe thay Du Nhã nói chuyện mà càng trở nên âm trầm.

"Không thành vấn đề!" Phụng Quân Úy lập tức đáp ứng không chút do dự.

Hậu cung của hắn, sớm đã giống như thùng rỗng kêu to năm năm về trước! Lúc này, Phụng Thiên Hạo chính là người nổi danh duy nhất của hắn !

Nàng cười nhẹ "Ta có thể đáp ứng điều kiện của người! Tỷ tỷ của ta đi đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 128: Cố nhân

Đừng cung —— cách hoàng cung khoảng nửa ngày lộ trình!

Lục Phù không thể không khâm phục trình độ lớn mật của Phụng Quân Úy , thật sự tuyên bố hoàng hậu đã đi về cõi tiên, lừa gạt dân chúng trong thiên hạ ! Hắn thuyết vì muốn làm cho Du Nhã rời xa việc phân tranh trong hậu cung một thời gian ngắn, theo lời của hắn là chờ sau khi chờ chiến tranh qua đi, sẽ trả lại sự công bằng cho Du Nhã. Trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng như thế này, không thích hợp tiến vào ân oán của người khác.

Lục Phù cảm thán có lẽ lúc trước Du Nhã tiến cung cũng không phải là một quyết định sai lầm, ít nhất vị trí của Du Nhã trong mắt vị quân chủ tâm tư khó dò khi có thể đọc ra được là một bảo vật đồng dạng được coi trọng giống Sở Cảnh Mộc coi trọng nàng.

Lặng yên không một tiếng động trở về vương phủ, Bôn Nguyệt đã thoát khỏi dáng vẻ non nớt năm năm trước, vì gả cho Tiểu Nhạc được ba năm, còn thay thế nàng quản lý mọi việc lớn nhỏ trong vương phủ nên đã trưởng thành lên không ít. Trước đó Vô Danh cũng trở về vương phủ, hẳn biết Lục Phù đã trở lại, khi kích động ban đầu qua đi , tại thời điểm nhìn thấy Lục Phù không khỏi cảm thấy có chút tức giận. Năm đó nàng nhẫn tâm rời đi lại không mang theo hắn, ít nhiều có vài câu oán hận. Nhưng cũng chỉ cần nhẫn vài câu thôi!

Trong vương phủ dường như không có gì thay đổi, cảnh vật vẫn được duy trì như trước , nhưng có một chút thay đổi nhỏ.

Đó là phù dung nở hoa, hương bay đầy trời.

Trong Sở vương phủ trừ bỏ cái hồ ban đầu , có mở thêm rất nhiều hồ nhỏ, phù dung nở hoa, đoá đoá xinh đẹp bức người, năm nay hoa nở sớm một chút, mới vào đầu hạ đã nở đầy hồ. Đoá lớn đoá nhỏ cùng lá cây phủ kín mặt nước, tạo nên một cảnh thiên nhiên đẹp như ngọc bích, một đoá phù dung xanh tươi đẹp đón gió khai hoa nở nhụy, có trắng có hồng, trong trẻo như gió, trắng trong như nước, duyên dáng yêu kiều, lần lượt thay đổi, tạo thành một bức tranh cầm tú tuyệt mỹ khiến người hoa mắt.

Trong đình viện của vương phủ , vừa đẩy cánh cửa ra, hương thơm liền theo gió mát truyền đến, trong veo mê hoặc lòng người, lãng đãng ở trên không của toàn bộ vương phủ , bao quanh quấy nhiễu, thấm ở chóp mũi của mỗi người.

Trong Tây Sương , phù dung nở hoa rất diễm lệ, mê người, dường như có nhiều loại, cây phù dung, thủy phù dung, túy phù dung, hương phù dung. Còn có băng

Từ trước đến nay dù gặp chuyện gì cũng đều trầm tĩnh, nhưng giờ đây Lục Phù vui mừng và kinh ngạc vạn phần, bởi vì băng phù dung chỉ sống vào mùa đông, sao hắn có thể làm được ? Đang là mùa hạ nhưng có thể nở hoa như thế, những đoá hoa thật đẹp.

Bôn Nguyệt cười một cách thần bí, tay nàng chạm vào nước ao, một mảng lạnh như băng. Sau đó, Băng Nguyệt mới nói cho nàng biết, dưới nền đất có mở một mặt thất băng băng, không lớn lắm, khí lạnh từ băng tỏa ra tràn ngập, thông qua một ống trúc rỗng dẫn vào trong hồ, bởi vì một năm bốn mùa băng động lại không tan ở đó, cho nên băng phù dung ở vương phủ cũng có thể nở rộ bốn mùa , là phong cảnh tuyệt đẹp được rất nhiều nhân sĩ

phong lưu vẫn nhả ở kinh thành tán thưởng. Bởi vì đây là Sở vương phủ, nên không ai dám vượt qua Lôi Trì!

Sở Cảnh Mộc không hề nói cho nàng điều này, sau khi nàng rời khỏi năm ấy hoa trong vương phủ bắt đầu tỏa hương bay xa, nàng luôn là người biết cuối cùng, hoa phù dung nở hoa là một phong cảnh rất đẹp...

Sở Cảnh Mộc.

Nàng biết cho dù trước đây hay hiện tại, hoa phù dung trong vương phủ đều do Sở Cảnh Mộc từng gốc, từng gốc tự tay trồng, chưa từng mượn người khác giúp đỡ.

Lục Phù cười khẽ, nhìn cảnh phù dung nở hoa, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật bình yên và hạnh phúc.

Đêm lạnh như nước, nàng lặng lẽ đứng ở chòi nghỉ mát, suy nghĩ. Gió đêm thổi nhẹ qua cảnh tối tăm, cách đó không xa có một dáng người cao lớn kiên nghị đứng thẳng, không nói một lời, trong mắt lấp lánh lại suy nghĩ gì đó, hẳn biết nếu nàng đồng ý điều kiện của Phượng Quân Chính, tuy rằng chắc chắn không nguy hiểm tính mạng. Nhưng ai biết chuyện tình năm đó tại vách núi đen có thể tái diễn một lần nữa, sự tình ở trong lòng bàn tay không ngừng chệch đường ray, đến cuối cùng ai cũng không thể đoán trước đó là một hình ảnh như thế nào.

Hắn không khỏi nhớ tới cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan thật của nàng, khi đó trong lòng hắn rung động, vài năm nay bảo vệ một cách yên lặng, chỉ hy vọng kết thúc giấc mộng trong lòng mình, đó là giấc mộng chỉ hy vọng có thể khiến nàng hạnh phúc. Hiện tại đang trong cảnh sa trường chiến loạn, trận này thực chất giống như cuộc chiến giữa hai nam nhân tranh đoạt, nàng thật vất vả mới có thể hạnh phúc, không thể để chuyện ngoài ý muốn xảy ra được.

Nếu hắn có năng lực khiến cho trận chiến này dừng lại, vì sao không giúp nàng một tay?

Chỉ cần người Hung nô lui binh, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp!

Kết quả như vậy ai cũng có thể vừa lòng!

Vô Danh trầm tư đi vào chòi nghỉ mát, nhiều năm như vậy bảo vệ bên người, lập tức nói buông tay, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng, trong đôi mắt hắn thoáng qua một vẻ không đành lòng. Nhưng vì nàng hắn nguyện ý trở lại vùng đất làm cho hắn đau khổ cả đời, dùng một phương thức khác để bảo hộ nàng.

Bây năm. Không tính là một khoảng thời gian ngắn!

“Vô Danh?” Lục Phù kinh ngạc nhìn hắn, hôm nay hắn có điểm lạ, trong ánh mắt hơn một lần ra hiện ra vẻ quyết tâm như muốn nói điều gì đó, người hắn giật giật “Nếu có thể khiến cho người Hung Nô lui binh, ngươi sẽ không chấp nhận điều kiện của Phượng Quân Chính phải không?”

“Khiến cho người Hung nô lui binh?” Lục Phù kinh ngạc nhìn hắn. cười khẽ, “Người Hung nô mơ ước Phượng Thiên không phải là chuyện một hai ngày, sao dễ dàng lui binh như vậy?” Vô Danh trầm mặc một lát, nói dứt khoát: “Ta có thể khiến cho bọn họ lui binh!”

Hai mắt Lục Phù đồng thời mở to, kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt cao thấp quét một vòng “Dựa vào cái gì?”

“Ta là vương tử duy nhất của Hung nô!” Thật lâu hắn mới nói ra một câu như vậy.

Hiển nhiên khiến Lục Phù chấn động và kinh ngạc, trong lòng giống như có từng đợt kinh hãi, nàng từng nghĩ chắc hẳn hắn là người rất có địa vị ở Hung nô. Lại không nghĩ đến hắn có thân phận cao như vậy.

“Ngươi là vương tử của Hung nô?” Lục Phù kinh ngạc hỏi, cố ổn định lại suy nghĩ trong lòng, tại thời điểm mãnh cảm này khi gót giày người Hung nô tùy ý lãng nhục quốc thổ của Phượng Thiên, vương tử của họ lại đang đứng trước mặt Vương phi của địch quốc, có thể khiến người liên tưởng đến rất nhiều việc này nọ.

“Ngươi yên tâm, ta không phải là mật thám một mình đến tìm hiểu việc cơ mật trong quân!”

“Vì sao muốn nói cho ta biết thân phận thật của ngươi ở phía sau?” Nghĩ đến chuyện mình đứng là ngông cuồng vô cùng, đường đường một vương tử đi theo bên người nàng làm một bóng dáng vô danh trong bảy năm, một bước không rời bảo hộ nàng, thủy chung im lặng trầm ổn. Không đường hoàng, không ương ngạnh, cũng không tuyên dương, im lặng tựa như một cái bóng.

Mà hắn, dĩ nhiên là như thế, vương tử của Hung nô!

Trách không được trên người hắn tản ra một khí phách sắc bén, trách không được, vô hình bên trong lại toát ra một cỗ khí chất vương giả, trách không được, hẳn đối với tình thế mãnh cảm như thế đều

“Ta nghĩ đã đến thời điểm nên trở về thân phận và địa vị của mình!” Vô Danh nói một cách kiên định. Tuy rằng bình thường hắn muốn trốn tránh, muốn rời khỏi vương đình Hung nô, rời đi khung cảnh đau lòng kia. Nhưng hắn là đứa con còn sót lại duy nhất của Hung nô vương, đây là chuyện không thể phủ nhận. Hắn là người có năng lực, có thể điều đình vụ tranh cãi nơi biên cảnh, có gì cần phải đắn đo mà không vui? Dù sao, sau khi Nguyệt Lam mất, cuộc sống của hắn như thế nào đều không quan trọng nữa. Khi gặp nàng (Lục Phù), mới biết được con người còn có một loại lựa chọn khác, hiện tại nếu có thể khiến nàng hạnh phúc, hy sinh một người như hắn thì có hề gì?

Sau này hấn nắm ấn vương trong tay, Hung Nô cùng Phurong Thiên có thể bình an vô sự vài thập niên!

“Nói tiếp đi!”

“Ta chưa bao giờ nghĩ muốn Hung Nô và Phurong Thiên có chiến sự, nếu xảy ra chiến tranh với nhau, sẽ có vô số nam nhi đầy nhiệt huyết dùng máu của mình chiến đấu để thỏa mãn dã tâm mở rộng ranh giới của quân chủ. Vô số người chết, vì cái gì? Hung nô cùng Phurong Thiên vốn dĩ có thể sống bình an vô sự, dân chúng an cư lạc nghiệp, hiện giờ có chiến loạn, mỗi người đều có trách nhiệm ngăn cản, nếu ta có năng lực ngăn cản, vì sao lại không làm?”

“Người” Lục Phù âm thầm giật mình, nàng biết căn bản đây không phải là ước nguyện ban đầu của hấn, nếu chỉ vì lý do này thì tại thời điểm ở Lạnh Thành, hấn đã nói như vậy không cần phải đợi đến khi biết được nàng phải đáp ứng điều kiện của Phurong Quân Chính mới có quyết định này. . . .

Lục Phù nhướng mày, ánh mắt thâm trầm, từ ngày đầu tiên gặp hấn cho tới bây giờ, vài năm nay hấn ở bên nàng trải qua những tháng ngày dài, tuyệt đối trung thành và im lặng. Nàng thoáng có thể hiểu tâm tư của hấn nhưng lựa chọn làm như không biết, dùng thái độ thần nhiên từ chối, hấn không nghĩ Phurong Quân Chính lại yêu cầu bá đạo như vậy, cũng không giống Sở Cảnh Mộc thâm tình dịu dàng, chính là hấn lấy phurong thức riêng, lẳng lặng bảo hộ nàng. Tất cả hấn đều coi thoải mái, hạnh phúc của nàng là điều kiện tiên quyết, cũng không có ý tranh đoạt nàng mất nhắm mắt mở làm như không biết. Nếu không nàng đã sớm bảo hấn đi, nhưng tối nay nàng lại cảm nhận được rõ ràng rằng hấn là người ẩn nhẫn không thua gì Sở Cảnh Mộc.

“Ta vẫn có một vấn đề chưa rõ, lúc trước vì sao người nguyện ý đi theo bên người ta?” Lục Phù cuối cùng đem vấn đề dẫu ở đáy lòng ra hỏi hấn. Từ khi quen biết chứng kiến sự gan dạ sáng suốt của hấn trong lúc hành sự, nàng chỉ biết hấn không phải là vật trong ao *không dễ gì chịu theo người khác*, tuy nhiên khi nàng gặp hấn lần đầu, không rõ năm đó hấn còn chưa thấy rõ dung nhan của nàng, đối với một người xa lạ như nàng mà nói, vì sao cam tâm đi theo, lại cam tâm tình nguyện cần thận bảo hộ nàng.

Gió mát lay động, thổi lộn tóc đen bay bay, trên gương mặt cương nghị của hấn thoáng qua một vẻ nhu hòa, “Bởi vì khi nhìn thấy ánh mắt của người lần đầu tiên, ta cảm thấy người có một đôi mắt rất giống vị hôn thê của ta. Sau đó lại phát hiện ngay cả diện mạo cũng rất giống! Mỗi khi ta nhìn thấy người đều nhớ đến nàng.” Sau đó dần yêu thương người. Những lời này hấn không nói ra.

Lục Phù thở dài nhẹ nhõm, cười nói, “Thì ra là như vậy!”

Nói như vậy lúc trước hấn vì tình nên mới làm một nam tử phiêu bạt, vừa vặn lại gặp được một nữ nhân giống vị hôn thê. Đáy lòng nàng nhanh chóng tiếp nhận đáp án này. Nhưng vẫn còn nghi hoặc, “Người thật sự có thể ngăn cản Hung nô tiến quân sao? Dù sao người cũng đã bỏ đi nhiều năm không trở về.”

“Phụ Hấn chỉ còn lại một đứa con là ta, Tả Hữu Hiền Vương nhiều năm qua mơ ước vương vị, cũng đồng dạng vì e ngại danh chính ngôn thuận nên vẫn không đoạt vị, ở Hung nô hình thành cục diện thế chân vạc, tuy rằng có thể xuất binh khi Viện Hiền Tế có quyết định, nhưng Phụ Hấn ta có thể một mình hạ lệnh rút quân! Chỉ cần ta trở về, người sẽ nguyện ý lui binh, bởi vì người muốn có người kế vị, nếu không cũng sẽ không âm thầm phái người tìm ta lâu như vậy!” Vô Danh nhẹ giọng nói.

Quân Hung nô lui binh cũng có nghĩa sẽ chặt đứt nguồn lương thảo của Phurong Quân Chính, nếu như vậy không bao lâu hấn sẽ rút lui có trật tự, căn bản nàng không cần phải đi Đồng Quan.

Lục Phù nhìn thật sâu vào mắt hấn, nam tử này đã đi theo nàng nhiều năm như vậy, nếu hấn trở về nàng không cần đi Đồng Quan. Tuy Vô Danh là vương tử, nhưng đối với vương vị không hề quyến luyến, nếu không cũng sẽ không ở bên nàng nhiều năm như vậy, thà làm một hộ vệ vô danh. Nếu hy sinh hấn để thành toàn cho nàng, Lục Phù tự hỏi lòng mình cảm thấy rất quý trọng, Vô Danh đã bảo hộ nàng nhiều năm, cuối cùng còn muốn hy sinh bản thân mình để giúp nàng?

“Không được!” Nàng làm không được!

Trong mắt Vô Danh không có nửa điểm không thỏa mãn, vậy là đủ rồi, “Vương phi, đây là phương pháp duy nhất để hạn chế thương vong đến mức thấp nhất, đó là quốc gia của ta, ta không muốn con dân của ta hy sinh vô nghĩa trong một cuộc chiến tranh vô vị này!”

Lòng Lục Phù quặn thắt, nàng biết Vô Danh muốn trấn an nàng, không muốn gây ra gánh nặng trong lòng nàng, đều đem tất cả khổ đau giấu vào tâm tư của mình, ánh trăng đêm rọi xuống hai người tạo nên hai bóng dáng thật dài, rất dài.

Lạnh Thành. Tháng 8.

Quân Hung nô lui binh, tin tức này như gió truyền đi khắp nơi tới từng ngõ ngách của Phurong Thiên triều, dân chúng hoan hô rục rục, vào đầu thu, gió lạnh lay động từng ngọn sóng trong hồ.

Tình hình chiến sự ở Đồng Quan của hai bên cũng bớt căng thẳng, sau khi Hung Nô lui binh, Sở Cảnh Mộc cùng đại quân của Lưu Phong toàn tâm toàn ý chém giết loạn quân, chiến thuật từ thế thủ sống chết chuyển thành thế chủ động.

“Nương, từ giờ về sau, con không còn gặp Vô Danh thúc thúc nữa sao?” Lục Phù nằm trên ghế, một cảm giác mát mát thấm vào lòng, nàng khẽ kéo chăn mỏng, nhàn nhã xem sổ sách. Vô Danh đã đi được hơn một tháng, mấy hôm trước tin tức quân Hung nô lui binh truyền khắp các nơi, đây chính là điều nàng đã dự kiến, trong lòng thần nhiên gọi lên một nụ cười.

Bữa tiệc nào trong thiên hạ cũng đến lúc phải kết thúc —— những lời này dùng trên người hai người họ là thích hợp nhất.

Nhớ ngày đó, ánh chiều tà màu hồng soi rọi xuống sông, như vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp, vài cánh hoa bay bay trên không trung.

Chân trời và mặt nước cùng một màu, mặt trời đã lặn xuống dưới gần nửa mặt sông, như bày ra một khung cảnh cảm tử tuyệt mỹ, cùng những đóa hoa trôi rải rác.

Nàng đưa hân ra bến cảng, bảy năm bảo hộ, nàng hỏi báo hân chỉ một câu: “Cám ơn!”

Cũng chỉ có thể nói một câu cảm ơn, nếu nói nhiều nàng sẽ không gánh nổi!

Thuyền càng lúc càng xa, Lục Phù thấy hân dần dần biến mất trong tầm mắt của mình. Thật lâu sau, nỗi lòng pháp phòng của nàng mới bình tĩnh trở lại. Hân phát tay ở phía xa, cách mặt sông ngóng nhìn, để lộ ra vẻ không đành lòng và chúc phúc cho nàng. Tại thời điểm lạnh lẽo nhất trong cuộc sống của nàng, nam nhân này khiến nàng từng cảm thấy thật sự ấm áp.

Lục Phù cũng không tự giác đáp lại, chính là nàng không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể nở một nụ cười ấm áp, trời chiều chiếu vào hai gò má như đóa phù dung của nàng, tạo nên một vẻ đẹp rung động lòng người. Ánh nắng trời chiều bị nước sông lay động phản chiếu lại thành từng mảnh nhỏ, gió cuốn cành liễu bên sông rơi xuống, dừng ở vai hân, đọng lại trên tóc hân, thoáng phát qua khuôn mặt hân, điều này khiến nàng có ảo giác giống như trở về những ngày bảo vệ ngày xưa.

Con thuyền càng lúc càng xa, nàng không còn nhìn thấy bóng người, trên mặt nước chiếu ra một gợn sóng thật dài, dọc theo đầu thuyền cùng bến tàu, Lục Phù biết, đó là sự chúc phúc của hân!

“Đang nhớ đến Vô Danh thúc thúc?” Lục Phù buông sổ sách, sờ sờ mái tóc mềm mại của tiểu Khuynh Thành, ôm lấy bé đặt ngồi trên người mình. Tiểu tử kia từ nhỏ đã không biết trang điểm, nhưng khi đến Lạnh Thành này chứng kiến nhiều điều mới lạ, lại học theo các thiếu nữ tuổi thanh xuân, tắm rửa bằng hoa mai làm cho trên thân thể nhỏ nhỏ luôn tỏa ra một mùi hương hoa mai nhẹ nhàng khoan khoái, thơm ngào ngạt trên da thịt của bé, làm hại Lục Phù hiện tại luôn ôm bé không rời tay, nàng lúc nào cũng cảm nhận được mùi hoa mai trên người bé trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tiểu Khuynh Thành gật đầu hỏi, “Vô Danh thúc thúc khi nào trở về?”

“Sẽ không trở lại!” Lục Phù thản nhiên cười cười, bả vai Tiểu Khuynh Thành lập tức rũ xuống, cái miệng nhỏ nhắn hồng tươi cong lên, “Vô Danh thúc thúc cũng đi rồi, phụ thân không biết khi nào trở về, di Hải Nguyệt trở về U Thành, thật nhàm chán quá!”

“Không phải có ngoại công(ông ngoại) bà ngoại chơi đùa với con sao?” Lục Phù cười, tiểu Khuynh Thành thật sự không thể ngồi yên được một lúc.

” Ngoại công và bà ngoại hôm nay đi tới cái nơi gì, gọi là nhà Lưu Viên Ngoại, nói là chúc thọ và vân vân! Đem Duệ Duệ cùng đi, con không muốn đi!”

“Mặt trời mọc từ hướng tây rồi sao , tại sao con không muốn đi?”

“Nương, nương biết không, cháu đích tôn của Li Viên Ngoại, thật đáng giận biết bao, lần trước con đến nhà , hân cầm lấy tay con, muốn con làm tân nương hân cũng không nhìn lại mình đi, dáng vẻ của hân cùng Duệ Duệ giống nhau, đều là một cái gốicó thêu hoa.” Tiểu Khuynh Thành nhăn nhó cái mũi nhỏ. (Ôi, tiểu Khuynh Thành đáng iu ^^)

Đưa con của nàng sao lại kiêu ngạo như thế? Lục Phù nhin cười, hỏi: “Hân không phải mới mười hai tuổi sao? Sau đó thế nào?”

“Con một chân đá hân xuống hồ sen, sau đó nói với ngoại công , hân đang hái củ sen cho con !” Ngừa đầu kiêu ngạo, bé nghĩ hành động vĩ đại của mình đúng là hợp tình hợp lý(dễ thương quá đi), đưa nhỏ nịnh nọt tiếp tục rúc vào lòng Lục Phù , làm nũng, “Nương, phố phía Tây bên kia có quán vịt nướng ăn rất ngon, tên Say Mê lâu, nương dẫn con đi tới đó ăn được không?”

“Thật sự rất muốn ăn sao?”

Tiểu tử kia vội vàng gật đầu lia lịa , Lục Phù cười thương yêu, trong ánh mắt hiện lên một vẻ âu yếm, “Đi! Nương và con đi ăn!”

Tây phố. Say Mê lâu.

Trên lầu hai, tiếng người ồn ào, người tới lui dùng com tấp nập.

Ở vị trí gần cửa sổ có một nữ tử thanh tú và một tiểu nha đầu đáng yêu xinh đẹp đang đợi com.

“Nương, tại sao nương lại mang mặt nạ?” trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Khuynh Thành, đôi mắt tò mò chớp chớp nhìn lại khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của nàng .

“Nương thích thế này!” Lục Phù cười cười. Dù sao cũng là mặt nạ, không sao cả, chỉ cần khiến người ta không nhìn thấy khuôn mặt thật là tốt rồi.

“Tại sao lại lâu như vậy nha?” ánh mắt Khuynh Thành thường xuyên nhìn về phía thang lầu, hai người đã ngồi thật lâu mà đồ ăn còn chưa mang lên, tiểu tử kia có điểm đói bụng, bất mãn mở miệng.

“Một chút nữa sẽ được ăn com cao phong, Khuynh Thành, kiên nhẫn đợi đi, nương bảo ăn xong điểm tâm rồi mới đến con không chịu nghe lời!” Nhưng khi đang nói chuyện, bỗng nhiên sau lưng cảm thấy lạnh người, Lục Phù ngước mắt lên, thu lại vẻ tươi cười, quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy gì!

“Nurong, người sao vậy?” Nhìn thấy nàng thất thần, Khuynh Thành cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Không có việc gì! Khuynh Thành, chúng ta gói lại mang về ăn!” Lục Phù vội vàng đứng lên, kéo tay con gái, hướng về phía chường quầy mà đi. Nói ra yêu cầu với chường quầy, ở đáy lòng có một cảm giác bất an đột nhiên nảy lên. Nàng cau mày thật chặt, trời sinh có thể cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm ở chung quanh nàng. Lục Phù cầm tay Khuynh Thành thật chặt, bảo vệ bé bên người mình, ánh mắt quét qua đám người ồn ào, cảm giác nổi bất an trong lòng ngày càng lớn.

Đứa nhỏ cũng cảm nhận được Lục Phù cố tình ôm chặt bé bên người, trong mắt nhẹ nhàng lóe lên vẻ khó hiểu.

Ra khỏi cửa y lâu, Lục Phù kéo Khuynh Thành bước nhanh về phía cửa hàng Dao Quang, nơi này cách đó rất gần, hơn nữa Nguyệt Hà và Trùng Nguyệt đều ở đó, cảm giác bất an lại bao phủ lấy nàng, đột nhiên có một bóng ma xuất hiện ngăn chặn đường đi của mẹ con nàng!

Mở to mắt, kinh ngạc.

Lục Phù chỉ nhớ rõ câu cuối cùng của mình là —— không được làm tổn thương con gái của ta!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 129: Kế hoạch của hai mẹ con

Tin tức Khuynh Thành và Lục Phù bị mất tích gây chấn động cả Lư Vân sơn trang. Di Nguyệt cùng Trùng Nguyệt trước tiên liên hệ với quan phủ, đóng hết công thành lại để tìm người. Ngày hôm sau, Hải Nguyệt cũng từ U Thành về đến Lạnh Thành, dốc toàn bộ thủ hạ và đội mật thám vào việc tìm kiếm. Trong lúc nhất thời, Lạnh Thành bỗng trở nên hỗn loạn. Quan binh đem bức họa của Khuynh Thành đến từng nhà điều tra.

Liên tiếp ba ngày không có kết quả, không có tin tức hai người đang ở đâu. Đây là chuyện trước nay chưa từng có. Không thể nào không tìm được người trong vòng nửa ngày, nhưng Hải Nguyệt đã tra xét ba ngày liên tiếp không hề có kết quả.

Chiến sự tại biên giới dần ổn định, Hung nô đã lui binh. Hải Nguyệt cũng không màng đến chuyện quốc gia đại sự, một mực tìm kiếm tung tích của hai người. Ba ngày sau, vẫn không truy ra kết quả nên đành phải người dùng bỏ câu đưa tin cho Sở Cảnh Mộc.

Trên kinh đảo ở Lạnh Thành có một chiếc thuyền buồm đang lướt đi trên mặt nước, vẫn lạnh lùng lướt sóng. Suốt bốn ngày, chiếc thuyền không cập bến.

Ánh mặt trời đỏ rực trên mặt sông, yên tĩnh nhưng lạnh lùng. Xung quanh không có con thuyền nào khác. Trên chiếc thuyền, ngoại trừ thủy thủ cùng thuyền trưởng chỉ có ba người, một nam nhân, một nữ nhân, và một cô bé.

Trên thuyền, thuyền trưởng cùng thủy thủ đều không biết chữ, nên không nói chuyện.

Thuyền vẫn chạy dọc theo dòng sông, hướng thẳng về phía trước.

Nam nhân đó đang đứng đón gió ở đầu thuyền, đôi mắt hung ác nham hiểm như hấp thán chiều tà, những sợi tóc phát phơ theo gió, thần nhiên một cách lạnh lùng.

Lý do khởi binh, cho tới bây giờ không phải là ngôi vị tối cao kia, mà nó chỉ đơn giản là vì muốn trói chặt Sở Cảnh Mộc. Năm năm, hắn không quên được nàng, mà cô bé lại giống nữ nhân này như đúc. Đáng yêu, xinh đẹp khiến hắn không ra tay được. Không chỉ vì trước khi hôn mê nàng nói “Không được thương tổn con ta”.

Móng tay của Phurong Quân Chính bấu chặt vào tấm ván, máu đỏ nhuộm ướt đầm. Ba ngày, hắn rõ ràng cảm nhận được một sự ghen tị đang dâng lên, khơi dậy trong lòng hắn sự tàn nhẫn lạnh lùng. Cô bé có khuôn mặt quá giống khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phù.

Trên thuyền vài người thủy thủ nhìn dáng người của hắn cảm thấy kinh hoàng. Tuy không thấy vẻ mặt, nhưng trên người hắn toát ra một sự tà khí lạnh khốc vô tình. Mọi người cẩn thận làm việc của mình, không ai dám lớn tiếng làm kinh động hắn.

Tĩnh mịch là sắc thái duy nhất trên chiếc thuyền này. Dáng người to lớn ở đầu thuyền bị trời chiều chiếu rọi tạo thành một vệt tối tăm và cô tịch.

Trong khoang thuyền, không gian sạch sẽ, đơn giản, chỉ có một chiếc giường lớn, không có vật dụng của hắn....

Lục Phù ngồi đó, thân hình lắc lư theo nhịp điệu của chiếc thuyền. Tiếng nước chảy vang lên, xuyên qua ván thuyền, truyền đến tai nàng. Đầu gối lên chân, mắt nhắm nghiền, tay chậm rãi vuốt nhẹ mái tóc của mình.

Năm năm, họ lại gặp nhau.

Ở U Thành thoáng nhìn thấy hắn, nàng khắc sâu trong đầu hình ảnh cô độc, lạnh lẽo của hắn, hiện tại lại thêm vẻ tang thương. So với thời điểm trong

Hoàng cung lúc trước, ánh mắt hung hãn nham hiểm đã phai nhạt đi rất nhiều. Năm tháng trôi qua, làm cho hấn điềm tĩnh hơn nhưng vẻ tàn khốc trong hấn vẫn không biến mất.

Một thoáng khiếp sợ đã biến mất không còn bóng dáng, lưu lại chỉ có sự bình tĩnh. NhKhuyhnh Thành đang ngủ say bên cạnh, nàng chậm rãi nằm xuống, nghiêng người dịu dàng vuốt nhẹ khuôn mặt của bé. Lúc ngủ, hai má hồng hồng tựa như cánh hoa đào thật đáng yêu.

“Khuyhnh Thành! Con buồn chán lắm sao!” Nàng cười dịu dàng.

“Đúng vậy, buồn chết mất thôi!” vốn tưởng đang ngủ, cô bé đột nhiên mở mắt, nghịch ngợm chớp chớp, vui đầu vào lòng nàng, nói “Nương, thúc thúc lãnh khốc ngoài kia là ai vậy?”

“Lãnh khốc?”

“Đúng vậy, hấn giỏi lắm nha. Tuy rằng hấn không đẹp bằng phụ thân, nhưng so với phụ thân hấn lãnh khốc hơn ! Giỏi lắm nha.” Tuy rằng đề thấp giọng nhưng bởi vì hưng phấn nên âm thanh của tiểu Khuyhnh Thành thoảng cao vút, gương mặt nhỏ xinh trở nên ửng hồng....

"Khuyhnh Thành!" Lục Phù híp mắt lại, giả bộ nghiêm túc nói : “Này, không phải còn nhỏ là có thể phạm sai lầm. về nhà phải để Hải Nguyệt dạy dỗ lại quan điểm thẩm mỹ của con mới được.”

“Nương nói đi. Thúc thúc kia rõ ràng rất giỏi phải không? Nương, hấn rút cuộc là ai? Dù sao con cũng biết hấn không phải là người có lợi cho chúng ta, nói đi, con chuẩn bị tâm lý rồi!” Tiểu Khuyhnh Thành nói như an ủi . Hối mấy ngày nay đều không có kết quả làm cho bé tò mò muốn chết.

“Là người quen của nương và phụ thân con” Lục Phù cười nói.

inotype">“Nương, con năm tuổi rồi đừng xem con nít lên ba được không! Nếu là người quen, sao người không cùng thúc thúc kia nói chuyện” Cô bé không tin lời của nàng, bấu môi xem thường nói.

“Con là con nít, chuyện của người lớn, đừng xen vào!” Lục Phù trừng mắt nhìn bé, không có ý trả lời vấn đề này. Đuôi lông mày chau lại, hiện lên một nét ưu sầu, nhìn gương mặt non nớt của con, rất khó kể cho cô bé nghe chuyện trước kia. Ngay cả nàng còn không muốn nhắc làm sao có thể nói cho con mình nghe được

“Nương, hấn đối với chúng ta bất lợi sao? Di Di Nguyệt sẽ tìm được chúng ta phải không?” Khuyhnh Thành buồn buồn suy nghĩ, tâm lý cực kì không vui, vài lần cô bé định tiếp cận Phurong Quân Chính. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo âm trầm của hấn bé tự động tránh xa. Trên thuyền, ngoại trừ Lục Phù, cô bé không có người để nói chuyện, đối với bé mà nói đó thực sự là một loại tra tấn.

“Thuyền vẫn đi về hướng Đông, ở kênh đào này vẫn là địa bàn của nàng, chỉ sợ hấn hướng ra biển rộng, như thế thật phiền toái!” Lục Phù ngồi dậy, cẩn thận nghe tiếng sóng vỗ trên sông. Lần này Phurong Quân Chính trở về thật sự ngoài dự liệu của nàng. “Hải Nguyệt nhất định biết cần gọi Sở Cảnh Mộc trở về, Phurong Quân Chính không hề ở Đồng Quan. Chiến sự coi như bình yên và ổn định, Lưu Phong bố trí quân đội cẩn mật. Mạng lưới tình báo đều ở trên bộ, hấn đi thuyền trên kênh đào, người của nàng chắc không thể tra xét ra hành tung của nàng được. "Lục Phù không chớp mắt suy nghĩ tìm cách thoát thân.

“Nương, thúc thúc kia tìm cách gây bất lợi đối với chúng ta ư? Hấn nhìn nương với ánh mắt kì quái, với con cũng vậy!” Khuyhnh Thành cũng đứng dậy, đôi mắt lóe lên vẻ thú vị. “Nương, hấn không phải thích người chứ. Con nhìn thấy ánh mắt ấy khác với ánh mắt của phụ thân nhìn nương.”

“Tiểu tử, con nói gì đó, con còn nhỏ vậy hiểu được cái gì là thích?” Lục Phù buồn cười véo hai má xinh xinh của bé, cười nói: “Con không nên nghe Trùng Nguyệt thúc thúc nói, sẽ bị làm hư”

“Sẽ không nghe nữa! Nương, người mau nghĩ cách rời khỏi đây đi, nếu không con buồn chết mất, con của nương đáng yêu như vậy, nếu con buồn chết thì nương sẽ khóc rất nhiều mất thôi.” Tiểu Khuyhnh Thành giả bộ làm ra uất ức nhìn nàng.

Ánh tà dương chiếu vào khoang thuyền, mông lung giống như đôi mắt Lục Phù. Nàng! dựa vào tấm ván gỗ dày, suy nghĩ sâu xa. Khuyhnh Thành thấy thế cũng không quấy rầy nàng, đùa nghịch với viên dạ minh châu trong tay. Khoang thuyền nhất thời rơi vào sự im lặng, trời chiều bao phủ đôi mắt nhợt nhạt ưu thương của nàng, nhìn ra cửa khoang thuyền do dự không biết nên đi ra hay không

“Khuyhnh Thành, con cầm cái gì trong tay vậy?” Bất ngờ đôi mắt của nàng sáng ngời, như ánh rạng đông lóe lên trong bầu trời đen u ám. Đôi mắt của nàng bùng sáng, chạy nhanh đến chỗ Khuyhnh Thành đang đùa nghịch.

“Là dạ minh châu! Người làm sao thế?” Lục Phù cầm lấy viên dạ minh châu, cảm thấy kinh ngạc. Đây là vật vô giá. Bình thường Khuyhnh Thành xem minh châu cũng biết chừng mực, chỉ đem theo một ít châu báu. Nhưng tại sao lại đem theo một vật quý giá thế này.

A... Tiểu tử kia có điểm chốt dạ liếc nhìn nàng, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, “Lần trước, Duệ Duệ cũng cầm một miếng ngọc bội cùng màu như thế này, con thấy được nên cầm đi. Sau này lúc cùng Bôn Tuyết chơi đùa, không cần thận làm hư. Nương, người không biết đâu, Duệ Duệ lạnh mặt, tức giận giống như phải giết con mới được. Sau này, hấn cảm con không được tiếp cận Bôn Tuyết, cho nên con chỉ cần thận cất viên minh châu này.

Lục Phù không nói gì, mắt nhìn vào viên dạ minh châu đang nằm trong tay mình, dưới ánh trời chiều mờ nhạt tỏa ra một vẻ lạnh lùng quý dị, viên minh châu trên tay nàng tỏa ra một ánh hào quang xinh đẹp.

“Nương làm sao vậy?”

Lục Phù ngược mắt lên, thần nhiên trên gheo “Con thật là đứa con phá sản nha! Vật tùy thân lại là một bảo bối như thế, về sau con rể nương, nếu không phải giàu sang bằng một nước làm sao có thể chăm sóc tốt cho con được ?”

“Lập gia đình làm gì, nương có tiền cho con mà!” Tiểu tử kia cười hi hi. “Trả lại cho con đi nương!”

Lục Phù kéo bé lại kề tai nói nhỏ, càng nói, đôi mắt tiểu tử kia càng trừng càng lớn ánh lên sự thú vị ngày càng nhiều.

“Hiểu chưa?”

“Hiểu được, hiểu được. Nhưng nếu không cẩn thận, lệnh bài rơi xuống bị người có ý nhất được như vậy chỉ sợ vận tài đường thủy của Dao Quang liên..... Tiểu tử kia thoáng suy tư một chút, có điểm lo lắng.....

“Khuyên Thành, chỉ có thể cá cược một phen, biết không?” Nàng đánh bạc rất ít khi thất bại! Tiểu tử kia gật đầu!

Lục Phù đứng lên, dáng người nhỏ bé và yếu ớt. Thân thể lộ ra một vẻ kiên nghị bất khuất, hơi nở nụ cười, đi về phía cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 130: Phẫn nộ

Trời chiều đã ngã về Tây, trên mặt đất bình lặng hiện lên một chút bi thương hoành tráng, nửa bầu trời nhuộm ánh hoàng hôn đỏ rực. Con sông vắng lặng phản chiếu ánh mặt trời tạo thành một khung cảnh tuyệt mỹ. Trời chiều ánh lên một thân ảnh cô tịch đứng ở đầu thuyền, tạo thành một cái bóng dài trên ván thuyền.

Có tiếng bước chân ở phía sau Tần Vương nhẹ nhàng vang lên. Lục Phù tình tường nhìn bóng dáng kiên nghị của hắn, cảm thấy hơi chấn động một chút. Ba ngày qua họ không nói gì với nhau. Lục Phù cùng Khuyên Thành từ khi tỉnh lại đã ở dưới khoang thuyền, vẫn chưa bước ra ngoài. Hắn nhiều lần nhìn trộm mẹ con nàng qua khe hở, hai mẹ con, hai gương mặt hai nụ cười một lớn một nhỏ rất giống nhau, hạnh phúc và thỏa mãn làm hắn đột nhiên dâng lên lòng hâm mộ. Giống như chăm chọc hắn, một người cô đơn thế lương, hai mẹ con nàng đều thuộc về Sở Cảnh Mộc. Ghen ghét như ma quỷ cắn xé lương tâm hắn.

“Đã lâu không gặp, Tần Vương gia!” Lục Phù đến gần bên người hắn, nở nụ cười, khác với nụ cười của năm năm trước. Lục Phù đối với hắn đã không còn thù hận. Năm năm, thời gian này không riêng gì Sở Cảnh Mộc đã học cách buông tha thù hận, nàng cũng vậy. Thù hận đã làm cho họ mang thương tích đầy mình, đã sớm bị nàng vứt bỏ sau lưng. Hiện tại nụ cười của nàng trong trẻo thần nhiên trong veo như nước. Giọng nói hắn đã nhớ thương nhiều năm, vừa nghe qua chỉ có hắn cảm nhận được tim mình chấn động như thế nào. Nghiêng đầu thấy nàng tươi cười, hắn cảm thấy hơi có chút mất tự nhiên. Hắn nghĩ nàng hận mình cả đời, có thể nghe được thanh âm của nàng, về tươi cười bình tĩnh, không phải chăm chọc, khiêu khích cũng không trông rỗng như năm năm về trước.

Là Sở Cảnh Mộc làm cho nàng hạnh phúc như thế sao?

“Người mấy năm nay sống tốt không?” Vì không cam lòng hắn đã trở lại thực hiện lời hứa của mình, lại phát hiện nàng cười thật hạnh phúc, trong lòng cảm thấy đau khổ vô cùng.

“Tốt lắm, mấy năm nay ta đều ở U Thành, quả thật rất tốt!” Lục Phù nói rất thoải mái, giống như đang cùng một người bạn lâu năm nói chuyện phiếm, chuyện năm năm trước một chút chú ý cũng không có, thần nhiên cười “Vương gia dường như chín chắn hơn không ít.”

Những lời này không có ý gì khác, chỉ thuần túy thuận miệng nói ra. Bởi vì năm năm này, thoát nhìn hắn quả thật khác một trời một vực với một Tần vương tàn khốc vô tình của năm năm trước. Tuy rằng ánh mắt vẫn hung ác nham hiểm, lãnh khốc. Khí thế hiện tại của hắn cùng khí thế duy ngã độc tôn của năm năm trước hoàn toàn bất đồng, bây giờ có điểm bi thương và cô độc.

Tần Vương nghe câu nói ấy, sắc mặt trầm xuống, quay đầu trừng mắt với nàng. Lời của nàng lọt vào tai hắn trở thành lời châm chọc, Lục Phù bật cười, “Vương gia, người đừng hiểu lầm, Sở Cảnh Mộc năm năm nay cũng già dặn không ít.”

Nàng có ý! Tần vương nhìn nàng cười, con ngươi ánh lên nét tà mị, hắn không thích nghe nàng nhắc đến Sở Cảnh Mộc. Mỗi lần nhắc đến hắn, nàng luôn cười, lộ ra vẻ hạnh phúc rất tự nhiên.

“Ta ở biên quan nghe nói chuyện của các người, vì sao năm đó người rời khỏi Vương phủ?” Chuyện này hắn vẫn nghi vấn trong lòng, năm đó ở trên nhai, nghe giọng điệu của nàng, chắc chắn sẽ hạnh phúc. Hắn nghĩ nàng sẽ cùng Sở Cảnh Mộc hạnh phúc ở cùng một chỗ. Khi ở biên quan, vừa nghe qua chuyện của nàng, hắn liền lặng lẽ lập tức hồi kinh nhưng không hề có. Hắn chỉ biết nàng rời đi, giống như đã biến mất khỏi thế gian này.

“Vương gia rõ ràng biết khơi ra chiến loạn không phải là hành vi khôn ngoan, vì sao có thể gây ra trận bão động này, người cũng biết từ nay về sau mình sẽ trở thành tội nhân của Phượng Thiên!”

"Người nghĩ rằng ta và người để ý sao?" Tần Vương coi thường hừ một tiếng, nói một cách châm chọc: "Từ sau vụ thất bại kia, mọi việc đều không sao cả!"

Vẻ tươi cười của Lục Phù ẩn đi một lát, ánh mắt nhìn ra mặt sông, nơi ánh hoàng hôn nhuộm một màu đỏ ửng. Trên mặt sông, gió mát khẽ tạo nên những gợn sóng, có một tầng mây lửng lơ nơi xa xa. Tâm trí Lục Phù chợt nhớ lại, năm năm trước ở U Thành thoáng nhìn thấy hình ảnh kia, vấn đề này đã được nàng dấu sâu trong lòng nhiều năm, không khỏi không vui hỏi "Người từng ở U Thành là bởi vì tìm ta sao?"

"Người" Đôi mắt màu nâu của Tần vương đột nhiên trừng lớn, hiện lên vẻ kinh ngạc, tay run run nắm lấy mạn thuyền "Khi đó người ở U Thành sao?"

"Đúng vậy! Khi đó ta ở U Thành! Hơn nữa, ngày đó, vừa lúc người đi qua trước mặt ta!" Lục Phù cười nói, cố ý nói ra việc này, rất nhiều việc gặp thoáng qua mà bỏ lỡ sẽ sai đến nỗi không thể bù đắp được. Hai người họ trong lúc đó, là ở thời gian sai lầm gặp được nhau. Nàng cùng Sở Cảnh Mộc có thể đi đến hôm nay, cho dù ở thời gian sai lầm nhưng họ gặp đúng người, cho nên có thể kiên trì tiếp tục đến hôm nay. Cũng bởi vì họ đều không đem bản thân mình xuất hiện, có lẽ họ cũng không biết điểm mấu chốt ở nơi nào? Cho nên, mới có thể có hạnh phúc đến hôm nay.

Nàng nghĩ muốn nói cho hắn biết, hắn cùng nàng là không có khả năng. Năm năm trước là như vậy, năm năm sau vẫn như vậy, trước kia bởi vì thù hận, hiện tại bởi vì Sở Cảnh Mộc. Nàng nhìn thấy trong ánh mắt của hắn tình kia vẫn không thay đổi, cũng không lạ vì nàng thường nhìn thấy ánh mắt ấy nơi Sở Cảnh Mộc.

Cho nên nàng nghĩ muốn chặt đứt tâm tình của hắn.

Trong lòng vì lời của nàng lâm vào sự trầm mặc thật dài, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp không rõ, một chút hối hận nổi lên "Cổ kiêu kia. "

"Lục Phù nở một nụ cười âm áp, gạt đầu, cảm thán một tiếng, "Khi đó, ta sinh non!"

Hồi ức quay về, vết máu kia, lại nhìn nàng, hối hận từng đợt dâng trào. Khi đó hắn tìm nàng nửa năm vào lúc mới từ biên quan trở về, cũng không biết rằng nàng từng ở nơi hắn không nghĩ đến, hơn nữa giấu biệt tung tích.

Hắn khôi binh. Mọi người đều cho rằng hắn vì vương vị nhưng có người nào có thể ngờ hắn không phải làm như vậy. Ngồi trên vương vị kia là Phượng Quân úy, hắn căn bản không muốn tranh giành. Là do hắn biết Sở Cảnh Mộc bỏ mặc quân vụ, nơi biên cương lại vô cùng bất mãn với hoàng đế mới. Lúc này biên cương là nơi dễ dàng bị người xúi giục, hắn khôi binh vì biết chỉ có Sở Cảnh Mộc mới có thể chống lại quân đội ở biên cương. Mà trên thế giới này, có thể làm cho Sở Cảnh Mộc, người mất tích năm năm quay về kinh, chỉ có một người. Hắn liệu định, nàng là con gái của đại tướng quân Lưu Đình, lại tôn kính phụ thân mình như thế sẽ không dễ cho Phượng Thiên lâm vào nội chiến. Nàng sẽ khuyên Sở Cảnh Mộc ra tay dẹp loạn. Hắn không tiếc tất cả, chính là muốn mượn việc khôi binh tìm được nàng. Chỉ đơn giản như thế thôi!

Bây giờ tìm được rồi. Không gặp năm năm, nàng so với tưởng tượng của hắn, quá hạnh phúc, còn có một đứa con gái đáng yêu như vậy... Trong lúc nhất thời làm hắn không kịp thích ứng, vẫn như cũ không cam lòng. Hắn không cam lòng, bị bại bởi thời gian... Bởi vì nàng gặp Sở Cảnh Mộc trước nên mới không yêu hắn.

Lục Phù nghiêng đầu nhìn hắn cười "Cám ơn người, dưới tình huống đó còn trở về tìm ta!"

"Ta thật sự bại bởi thời gian! Phải không?" Phượng Quân Chính cười khổ, đôi mắt nham hiểm hung ác trở nên u ám, che dấu không được ý niệm không cam lòng.

Lục Phù ngẩng đầu, những sợi tóc nhẹ bay trong gió lạnh "Thời gian thật sự kì diệu. Ta chỉ có thể nói chúng ta hữu duyên vô phận! Vương gia, người không phải phụ quân của ta, ta không có duyên phận với người. trong lúc đó, từ đầu tới cuối chỉ là một sai lầm mà thôi!"

"Ta không tin, ta có tình nghịch ý trời mà làm!" Lời nói âm độc tàn nhẫn. Trong mắt hắn hiện lên một vẻ quỷ dị.

Lục Phù vẫn là vẻ mặt nhẹ như gió lãnh đạm như mây tươi cười "Người biết vì sao ta rời khỏi vương phủ không?"

Phượng Quân Chính lắc đầu, hắn chỉ biết năm đó quan phủ ra cáo thị có vấn đề, còn cụ thể vì cái gì hắn cũng không biết, hắn cố tìm người và cẩn thận thăm dò tin tức, nhưng tất cả tin tức đều bị Sở Cảnh Mộc phong tỏa.

"Là bởi vì ta giết phụ thân của hắn..." Nàng cười, thấy Phượng Quân Chính nhìn mình, nói tiếp "Ở trước mặt Sở Cảnh Mộc, ta tự tay giết cha của hắn, vì vậy ta mới rời đi!"

"Hắn hành hạ người?" Tần Vương hừ lạnh, trước đó nàng dùng hành động của mình nói cho hắn, nàng yêu Sở Vương, sẽ không rời đi, nếu không phải đau thương đến cực điểm, tạo sao nàng lại rời đi. Thà mang theo đứa nhỏ rời đi.

"Là ta hành hạ hắn!" Lục Phù thản nhiên nói, "Vương gia còn nhớ rõ trước kia ta ở trong hoàng cung đã nói một câu? Hoa mùa xuân, trăng mùa thu, trên thế giới này, tất cả sự tình đều do số phận! Chúng ta đều đã vượt qua....."

"Người nói cho ta biết trên thế giới này không có gì có thể tách các người ra." Hơi thở nguy hiểm trên người hắn tỏa ra, Lục Phù có thể cảm nhận được trên người hắn có một sự phẫn nộ không muốn buông tha.

"Ừ!" Lục Phù nhìn ánh mắt của hắn, không sợ hắn tức giận, ba ngày này, nàng vẫn muốn nói chuyện với hắn.

“Người luôn đối với ta tàn nhẫn như vậy!” Hắn phẩy tay áo một cái, nổi giận rồi đi.

Lục Phù đón gió đứng đó, trời chiều đã chậm rãi chập chững phía sau dãy núi xa xa. Màn đêm tĩnh mịch âm u dần thay thế.

Nàng nở nụ cười!

Cố lên! Khuyên Thành của ta!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 131: Bầu rượu

Dưới khoang thuyền là một cảnh tối đen, ngọn nến leo lắt trong bóng đêm dày đặc. Mùi rượu nồng nặc tỏa ra toàn bộ khoang thuyền, tại góc sáng sủa Phụng Quân Chính nâng từng chén đồ vào miệng.

Chỉ một lúc bên người hắn đã có hơn ba bình rượu rỗng, trong vẻ tối tăm yên lặng mặt của hắn hoàn toàn chìm vào bóng đêm, mang theo vẻ âm trầm tối tăm còn thêm sự ồ ạt.

Một đứa trẻ lên lút đi tới gần hắn, ban đêm gió thổi lớn hơn theo kẻ hở len vào, đèn bấc leo lét bị gió tạt khiến ánh sáng nền trong bóng đêm càng thêm yếu ớt!

Đang đắm chìm trong suy nghĩ bi thương, hòa mình trong cảm giác nhớ lại của mình, hắn không chú ý đứa trẻ kia đang tới gần, ra sức ực hết hớp rượu này tới hớp khác.

Đứa trẻ kia ngồi xổm trên khoang thuyền, ngẩng đầu vẫn không nhúc nhích nhìn Phụng Quân Chính đang uống rượu ở trong góc kia, con người đen lầy lóe sáng lấp lánh, giống như đang thưởng thức một bức tranh phong cảnh đẹp nhất! Trên gương mặt non nớt hiện lên vẻ rình rập thật rõ ràng.

Bé đối với thúi thúi lạnh lùng khốc liệt này có một sự hiếu kỳ đặc biệt vì ánh mắt khi hắn nhìn mẹ yêu, có vẻ si mê, có không cam lòng, có yêu say đắm, bé chưa từng thay qua một đôi mắt sinh động như thế. Rõ ràng là một hung ác nham hiểm, lại hàm chứa rất nhiều cảm tình, khiến bé có cảm giác hoa mắt. Khuyên Thành lặng lẽ nhìn hắn, hô hấp nhẹ nhẹ phun trên lưng bàn tay có chút cảm giác nóng.

Ở góc sáng đáng người hắn được bảo phủ bởi một vẻ cô độc, hơi thở di động trong không khí cũng trở nên trầm trọng hơn ba phần, trong bóng đêm cô tịch chỉ lưu lại một dáng người màu xám ở góc kia...mang lại cảm giác có chút đáng thương...

"A....." Bỗng nhiên có một tiếng lạ sợ hãi, đứa bé lập tức từ dưới sàn nhảy lên, có một con chuột chạy nhanh qua khiến bé nhảy dựng vì sợ hãi....Thân người nho nhỏ rụt lại một chút, bé không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ con chuột. Khoang thuyền hàng năm âm u tăm tối, không thấy ánh mặt trời, tự nhiên cũng là nơi chuột thường xuyên hoành hành ngang ngược.

Một tiếng thét kinh hãi làm cho đôi mắt Tần Vương ngưng tụ, ánh mắt trời rơi vào gương mặt nho nhỏ kia, hắn hoảng hốt một lát mới hé mắt hỏi, "Con ở nơi này làm gì?"

"Thúi thúi, không cần lớn tiếng như vậy nha, thúi thúi không phát hiện vừa rồi có một con chuột rất lớn chạy qua sao, thúi thúi phải cẩn thận khi ngồi dưới sàn, cẩn thận trong chỗ lát đó lại đây cẩn thận đó! Đứa bé dường như rất can đảm, cười hi hi chạy qua.. Vừa ngồi bên kia thật lâu, bé quan sát tỉ mỉ, phát hiện thúi thúi lạnh lùng khốc liệt này, cũng không dọa thúi thúi giống như vừa thoáng nhìn!"

Nàng không lo lắng hắn sẽ đối với con gái nàng bắt lợi sao? Lại yên tâm để bé chạy khắp nơi?

"Nương của con mặc kệ con sao? Trờ về đi!" Hắn phức tạp nhìn gương mặt nho nhỏ kia đang cười sáng lạn và đáng yêu như vậy, như ánh mặt trời chiếu vào tim của hắn, nhưng hắn vẫn cứng rắn nói như thế, ai biết hắn có thể vì ghen ghét mà phạm sai lầm lớn!

"Ai nha, con ở trên thuyền sắp buồn chết được, nương lại không theo nói chuyện với con, đại thúi bên ngoài cũng không nói chuyện, buồn chết mất, thúi thúi trò chuyện với con được không?" Giọng nói non nớt tràn đầy hương vị làm nũng, Khuyên Thành bước tới vài bước, nhanh như chớp đôi mắt to đảo

Phụng Quân Chính nhìn quét qua khuôn mặt đáng yêu đang tươi cười kia, bé hoàn toàn thừa hưởng mười phần nét đẹp của Lục Phù, lại hơn vẻ nghịch ngợm, có thể đoán về sau nhất định cũng là một đại mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành!

"Con không sợ ta giết con sao?" Hắn âm hiểm mở mắt, nguy hiểm trừng mắt với bé.

"Con tin tưởng thúi thúi!" Khuyên Thành nói rất dễ nghe, thuần túy là muốn nịnh, nhưng không biết một câu nói của bé khiến Phụng Quân Chính cảm thấy giống như có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy có người nói tin tưởng hắn, là con gái của Lục Phù, một đứa nhỏ năm tuổi!

Hắn chăm chú nhìn thật sâu trên gương mặt nhỏ nhỏ, nhìn khiến Khuynh Thành cảm thấy kinh ngạc đưa tay lên sờ sờ mặt của mình, vô tội nháy mắt, bé muốn xác định trên mặt không có thứ gì không sạch sẽ?

Ánh nến bị gió tạt khiến độ sáng trong khoang thuyền giảm đi vài phần, càng lộ vẻ âm trầm.

"Thức thức, người đang nhìn gì vậy?" Bé ngồi bệch xuống bên cạnh hắn, ánh mắt làm như vô tình đảo qua bình rượu trong khoang thuyền, ở nơi ấy có rất nhiều bình rượu, trong đó có ba bình đã trống rỗng nằm trên sàn.

"Con thực buồn chán sao?" Bất tri bất giác giọng của Phượng Quân Chính tuy không được dịu dàng nhưng đã nhẹ hơn rất nhiều.

"Đúng vậy, đúng vậy, khi nào thì có thể cập bờ?" Đôi mắt đen láy của bé mở thật lớn, hơi oán giận "Con còn muốn ăn vịt nướng, ở đây đều ăn món hải sản làm con muốn nôn ra!"

Sắc mặt của Phượng Quân Chính vốn trầm xuống nhưng bởi vì câu nói kế tiếp của bé đã đánh mất vẻ nghi ngờ, quên dù sao bé cũng là đứa trẻ mới năm tuổi, ở dưới thuyền vài ngày không giống như người lớn có nghị lực như vậy, tự nhiên sẽ cảm thấy buồn chán. Nhưng ba ngày này, bé vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười đầy ♦c sống, không uống là con gái của nàng.

"Con tên gì?" Phượng Quân Chính không đáp mà hỏi lại.

"Khuynh Thành! Con gọi là Sở Khuynh Thành!" Bé kiêu ngạo trả lời, ngược lại như là nhụt chí, "Tuy rằng con không phải thực thích tên này, hơn nữa có điều so sánh tục, có điều cũng hết cách vì nó là của phụ thân đặt, chỉ có thể trách phụ thân so sánh tục, con chỉ miễn cưỡng tiếp nhận thôi!"

Giọng điệu của bé rất bắt mắt dĩ, ngoài ý muốn làm cho khóe môi của Phượng Quân Chính nhếch lên..

"Thức thức cũng cười nữa!" Đứa bé kia giống như phát hiện bí mật gì đó, sớm quên cái gì gọi là nguy hiểm và sợ hãi bước tới gần hắn, "Thức thức, người cười nhìn rất đẹp nha! Con vốn nghĩ thức thức sẽ không cười đâu. Cười một lần nữa được không?"

Điều này tuyệt đối là nói thật lòng, đuôi lông mày của Khuynh Thành mang theo vẻ chờ mong mãnh liệt, giống như nếu hắn không cười giây tiếp theo bé sẽ khóc lên....

Đối với gương mặt rất giống nàng, hắn hơi nở nụ cười thật sâu, giọng điệu cũng thoải mái hơn không ít, " Là thật nhiều năm rồi không nở nụ cười..."

"Thức thức cười lên đẹp hơn phụ thân của con!" Đứa trẻ kia đứng này trông núi nọ đem Sở Cảnh Mộc ra bán đứng! Cố hết sức tăng bốc hắn!

"Con cùng nương của con đáng vẻ rất giống nhau! Phượng Quân Chính cười nói, "Thật sự giống nhau!"

"Đúng vậy! Mọi người đều nói giống, chỉ là về sau con nhất định đạt thành tâm nguyện của phụ thân con, xinh đẹp như nương của con!" Đứa trẻ kia kiêu ngạo đứng thẳng một cách kiêu hãnh như chim khổng tước!

"Khuynh Thành, thật sự là một cái tên không tệ

Trong bóng đêm có một ngọn gió lạnh thổi mạnh qua, thổi vù vù, một lớn một nhỏ, cách nhau hơn hai mươi tuổi, thế nhưng trò chuyện rất tâm đắc vui vẻ, đứa trẻ ngồi đối diện với hắn, cầm lấy một vỏ bình rượu giống như đang nghiên cứu điều gì, chợt hỏi "Thức thức, vì sao thích nương như vậy?"

Cả người Phượng Quân Chính chấn động, ngậm miệng không nói lời nào, hung hăng uống một hớp rượu, từ khóe mắt đứa trẻ có thể thấy sắc mặt âm trầm của hắn!

Khóe môi của hắn nhếch lên, nhẹ buông tay, bình rượu rơi loảng xoảng trên sàn bề mặt!

"A...Thức thức thực xin lỗi nha! Thức nhất thời dọa con.... Cho nên" Lời nói ấp úng, nhanh như chớp đôi mắt to trong nháy mắt có điểm ướt át, đáng thương cúi đầu, bờ vai nhỏ run rẩy, dường như đang áp lực đè nén tiếng khóc của mình.

"Không có việc gì! Vỡ thì vỡ, chỉ là một bình rượu, con đừng khóc, thức thức không giận!" Hắn run run đưa tay ra, vốn nghĩ muốn an ủi an ủi bé, nhưng chợt dừng ở giữa không trung, rồi thu trở về!

"Thật sự?" Bé vui sướng ngẩng đầu lên, vẻ mặt mang theo ý cười, vẻ ồ ạt vừa rồi đã biến mất, bình rượu vỡ thành từng mảnh, bé thuận tay cầm lấy một thanh gỗ nhỏ đẩy chúng sang một bên, lại cầm lấy một cái bình khác thường thức!

"Thật sự!" Hắn khẽ mỉm cười, lại uống một hớp rượu, giữa đầu thuận tay ném bình rượu trên sàn, sau đó cầm một bình mới lên.

"Thức thức, người còn chưa trả lời vấn đề của con?" Đứa trẻ kia không thuận theo, hỏi lại.

Phượng Quân Chính vẫn uống rượu, chỉ nghe âm thanh ừng ực, tiểu Khuynh Thành lẳng lặng chờ, lại nghe một bình rượu khác bị vỡ....

"Thật buồn chán nha!" Bé cầm lấy một thanh gỗ nhỏ, khều khều một bên, dùng sức khều vài mảnh nhỏ.

Phượng Quân Chính nhìn động tác của bé, "Con đang làm gì?"

"Dạ con đang chơi ạ! Thúc thúc cứ uống rượu hoài, người không uống nữa con sẽ nói chuyện trước kia của nương cho nghe, con cảm thấy nhàm chán!" Bé nói xong lại khều một cái, một người bình rượu nữa lại vỡ tan.

"Chuyện của người lớn, trẻ con biết nhiều làm gì?" Hấn đã uống nhiều rượu, lại chưa ăn cơm tối, bụng trống uống rượu giải sầu, lúc này đã trở nên mơ màng, huống chi lại vừa uống hết một mình, đầu bắt hơi có chút choáng váng.

"Người lớn các người nói chuyện thật sự giống nhau!" Đứa trẻ kia khinh thường nói, đảo hai mắt, cười hắc hắc, "Thúc thúc, nương của con có cái gì tốt đâu, nếu không như vậy đi, dù sao mẹ với con đáng về không khác lắm, nếu không con gả cho thúc được không!"

Giọng điệu này tự nhiên giống như đang bàn luận thời tiết khiến Phụng Quân Chính vừa uống một hớp rượu còn đang ở yết hầu, nghẹn lại khụ vài cái, đứa trẻ kia thật đúng là nói mà không hề sợ làm chết người.

"Con đang nói hươu nói vượn gì đó?" Phụng Quân Chính âm trầm trùng mắt với bé, ngược lại cười nhạo chính mình, bé vẫn là đứa nhỏ, làm gì phản ứng mạnh vậy? Bất quá lời này thực làm hấn sững sốt một chút, nhưng lập tức trở nên hòa hoãn!

"Cái gì nói vậy, con so với nương của con chẳng lẽ không tốt bằng? Thật là không có mắt nhìn người!" Đứa trẻ bĩu môi!

Phụng Quân Chính buồn cười nhìn gương mặt đang tức giận của bé, thật đúng là một đứa trẻ, cất tiếng reu ghẹo "Con làm sao có thể mạnh bằng nương?"

Đứa trẻ kia suy tư nửa ngày, mặt nhăn nhó, bỗng nhiên hừ một tiếng, nói một cách kiêu ngạo: "Ít nhất con tuổi trẻ hơn so với nương!"

"Ha ha" Một tiếng cười trầm thấp từ trong ngực hấn sau đó tràn ra khóe môi, càng cười càng lớn, cười đến ngay cả Lục Phù cách vài căn phòng cũng hơi ngán người.

Tiếng cười sang sảng vang lên!

"Không nên cười!" Tiểu Khuynh Thành có chút thẹn quá thành giận đánh mồm sau gáy, lúc này cũng không sợ, đưa tay giật lấy bình rượu của hấn mới phát hiện nó đã trống không.

Nhanh như vậy đã uống hết bình rượu không còn một giọt?

"Thúc thúc?" Bé nghi hoặc nhìn hấn từ từ ngã xuống, buông bình rượu, áp sát vào hấn, nhìn nhìn hai má của hấn, thế nhưng hấn vẫn ngủ, xem ra đã say không nhẹ!!

Đứa trẻ kia đứng lên, ôm lấy bình rượu duy nhất còn nguyên vẹn vừa muốn đi, thật đáng yêu mím môi sau đó quay trở về, đến trên giường cầm lên một cái chăn đắp cho hấn mới ôm vô bình rượu đi ra ngoài.

Nương! Nhiệm vụ đã hoàn thành!

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 132: Chạy trốn chết

Ngày mới lại bắt đầu, trời vừa hừng sáng. Có một hơi thở áp lực đang di động trong không khí nặng nề, gió Đông thổi qua rất mát mẻ.

Lục Phù không cảm thấy buồn ngủ đang đứng ở đầu thuyền nhìn về phương xa, đó là phương hướng của Lạnh Thành. Sở Cảnh Mộc hiện giờ lại Lạnh Thành. Hung nô vừa lui binh vì thế Đồng Quan chỉ cần Lưu Phong một người có thể ngăn cản được chắc chắn không bao lâu cũng sẽ thu phục. Nàng cùng Khuynh Thành bị mất tích, Hải Nguyệt và Di Nguyệt trước tiên sẽ nói cho hấn biết.

Hấn nhất định nằm mơ cũng nghĩ không ra có một ngày nàng sẽ bị vây ở trên kênh đào của Lạnh Thành, vây ở đương thủy một tay nàng tạo nên. Lúc này nàng không khỏi có điểm hận mình trước kia vì sao đã thông vài thành trì ở đầu nguồn để bốn phía thông thương. Nếu muốn tìm họ cũng như mò kim đáy biển, trên kênh đào mờ mịt này giống như thuyền đang chạy trên biển.

Lục Phù đứng đón gió, cầu nguyện gió Đông tạm thời không cần thay đổi phương hướng. Trong bầu rượu có lệnh bài của Dao Quang, lỗ hổng được gắn một viên dạ minh châu sẽ phát ra ánh sáng trong đêm. Hiếu kỳ là tính của con người, chỉ cần có người nhặt được bầu rượu tự nhiên sẽ biết ngay giờ phút này nàng đang ở trên kênh đào của Lạnh Thành!

"Ráng chiều lung linh, phản chiếu khung cảnh như hư ảo, trong thực có giả, trong giả có chân tình. Gió xuân thổi qua cảnh đẹp như bức họa của Lạnh Thành, bàn tay ngọc không lưu hận, hoa xuân trắng thu, mọi chuyện vẫn còn đang mờ mịt nơi nào?" Nhìn dấu vết của ráng chiều xẹt qua trên không trung, Lục Phù nhẹ giọng ngâm, thật lâu thật lâu cũng không khỏi phục tinh thần!

Nàng nghĩ muốn có Sở Cảnh Mộc !

Lục Phù đứng ở đầu thuyền cười nhẹ, trong trẻo như giọt sương, chưa từng nghĩ mình sẽ tưởng niệm nhiều như vậy!

Ta cùng con gái đang đợi người!

Lúc này đây đem tất cả ân ân oán oán chấm dứt hết một lần , nàng không muốn hạnh phúc của mình lại vụt bay một lần nữa, nàng cùng hắn thật vất vả từng bước mới đi đến hôm nay, thật vất vả mới có hạnh phúc hôm nay, nàng sẽ không dễ dàng để người khác làm hỏng!

Troi xanh chưa từng đổi dời nàng thật tốt, từ biến cố gia đình tới bây giờ, nàng nhận hết tất cả sự tra tấn và tàn nhẫn của đời người, một lần lại một cuộc sống của nàng trở nên thay đổi hoàn toàn ! Sở Cảnh Mộc không ở bên người vài năm, nàng đã không đếm được bao nhiêu lần nửa đêm tỉnh lại, mở lòng bàn tay ra cảm thấy cô loại cảm giác ưu thương và cô tịch muốn nắm bắt nhưng không thể nắm giữ được.

Chợt phía sau có tiếng bước chân, Lục Phù nhẹ nhàng quay đầu lại lộ ra vẻ tươi cười, mặt trời mới mọc ở phương Đông, rặng mây nhuộm đỏ nước sông, chiếu vào phía sau hắn, trong một mảnh sáng mờ ảo mệnh mông khiến dáng người của hắn càng trở nên thâm trầm!

Tối hôm qua dường như hắn ngủ không được tốt lắm, đôi mắt đen mang theo dấu vết thần nhiên, vì say rượu nên nét mặt có vẻ mệt mỏi. Trong gió mát truyền đến từng đợt mùi rượu, trên người là trường bào màu xám cũ nát khiến Lục Phù khó có thể tưởng tượng được đây là Tần Vương của năm đó, người từng hăng hái ở trong cung tàn nhẫn và âm độc. Khi đó hắn, một thân cầm tù trường bào màu thẫm, bàn long tinh xảo, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều cao quý bức người!

Hiện giờ Tần Vương đã trở thành một thân nghèo khổ và u ám!

Hắn có từng hối hận năm đó chỉ thiếu một chút, nàng biết năm đó nếu hắn có thể ra khỏi thành như vậy hôm nay Phượng Thiên có thể không phải là thiên hạ của Phượng Quân Uy !

"Vương gia sớm!" Lục Phù cười cất tiếng chào hỏi! Tươi cười chân thành như đối với một người bạn tốt thân thiết!

Phượng Quân Chính ngẩng ngẩn, gương mặt không chút thay đổi gập đầu, sau đó ngồi ngay ngắn một bên. Trong nắng sớm gương mặt kiên nghị được che kín bởi một vẻ mông lung và cô độc!

"Ô Lục Phù, người có thể nở nụ cười với ta sao?" Thanh âm của hắn thực bình tĩnh, lại ngầm có ý vui sướng đang được đè nén!

"Vương gia nói đùa, ta không phải vẫn đang cười sao?" Lục Phù cười khẽ , có ý giả vờ làm như không biết hắn đang nói gì, khóe môi khẽ nhếch lên , cười trong trẻo

"Như vậy không giống với trước kia !"

Lục Phù ngửa mặt lên trời, nhìn mặt trời mới mọc chậm rãi nhô cao với những tia sáng xuyên qua áng mây, nàng cười nói: "Tất cả mọi vật trên đời, không hề rời bản sắc của chúng. Không phải vẻ tươi cười thay đổi mà là tâm tình thay đổi!"

"Người đã quên ta là kẻ thù giết cha người!" Phượng Quân Chính cười lạnh hỏi.

"Nhớ kỹ thì như thế nào?" Thù hận làm cho nàng mất đi rất nhiều, nhiều đến nỗi nàng muốn quên thù hận! Nàng quả thật làm được như vậy , thù hận chỉ có thể khiến nàng đau khổ và tuyệt vọng! Lục Phù cười sâu kín hai tiếng, không chớp mắt cười nói: "Vương gia, chuyện quá khứ chúng ta nên buông xuống!" "Nói cũng thật thoải mái!" Tần Vương xem thường hừ một tiếng .

Lục Phù vịn vào mạn thuyền, cười thần nhiên: "Người có từng hối hận chỉ vì nghĩ sai lầm khiến mọi chuyện trở nên hỏng hết hay không?"

Nghĩ sai thì hỏng hết, có rất nhiều chuyện ban đầu chỉ cần nghĩ sai thì hỏng hết nên mới tạo thành cục diện thất bại của hắn!

Từ lúc bắt đầu khi hắn cùng Quang Vinh Vương dùng mưu kế ép nàng tiến cung , bàn cờ đã bắt đầu rối loạn.

Tần Vương nhìn đôi mắt đen láy của nàng, nhìn nơi đó giống như đọng lại tất cả tinh hoa trên thế gian này, vấn đề này mấy năm hắn đã hỏi mình vô số lần cũng chưa từng một lần hối hận qua! Ít nhất thời gian hắn cùng nàng một chỗ nửa năm , thực rõ ràng có thể ngửi được hơi thở của nàng , âm thầm chậm rãi hưởng thụ vẻ tươi cười của nàng!

"Người cảm thấy ta sẽ hối hận sao?" Tần Vương cười như không cười hỏi lại!

"Lời này của Vương gia hỏi không được đồng tình rồi, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, trên thế giới này luôn có nguyên nhân mới có kết quả không phải sao?" Lục Phù cười nói

"Người muốn nói nhân quả tuần hoàn, mục tiêu nhất định ?" Tần Vương cười lạnh hừ một tiếng nhưng dung nhan tuấn tú mang theo vẻ phiền não!

Lục Phù nhìn hắn, nở nụ cười!

"Nhân quả tuần hoàn là quy luật của mọi vật trong cuộc sống, mà đúng mục tiêu nhất định cũng là khát vọng cùng cố gắng của chúng ta tuyên cáo về sau chúng ta sẽ không hối hận!" Lục Phù cười tao nhã giống như những tia nắng sớm đầu tiên phía chân trời chiếu vào hai gò má hồng hào, xóa tan không khí

xa cách "Vương gia, chúng ta muốn cái gì sẽ tự mình tranh thủ, điểm này không sai, chính là biện pháp tranh thủ mình dùng đã sai lầm rồi, vậy nhất định sẽ phải giải thích và an ủi tâm linh bị thương của mình"

"Đúng!" Lục Phù trả lời một cách khẳng định, thân nhiên nở nụ cười vài tiếng, nói: "Ta từng cố trấn an mình, năm năm này mới biết được mình có ý tưởng tình nguyện vì thật ra có một người đang đợi ta!"

Tình yêu tựa như một nam một nữ đang tập bước đi, một người nhanh, một người chậm, cho nên dọc theo đường đi, khi bị thương có thể không kịp an ủi, ngã xuống không kịp nâng dậy, cho nên hai người bước đi vẫn không thể phối hợp với nhau, càng chạy càng xa, biện pháp tốt nhất là người phía trước đi chậm lại, chờ người phía sau đi cùng, giúp đỡ lẫn nhau! Tấn Vương không nói lời nào, chỉ có thể cảm nhận được sự không cam lòng dâng lên trong ngực, càng ngày càng nhiều cho đến khi ánh mắt hắn trở nên hung ác nham hiểm.

"Rõ ràng năm năm trước, ta cảm nhận được người đối với ta không phải vô tình, Tô Lục Phù người thật sự đối xử với ta tàn nhẫn như vậy sao?"

"Vương gia, nếu năm năm trước ta từng có hành vi gì làm cho người hy vọng, ta thực thật có lỗi! Cảm tình của con người chia ra làm rất nhiều loại, nam nhân cùng nữ nhân trừ bỏ tình yêu còn có rất nhiều loại cảm tình, chúng ta... Chính là gặp nhau ở thời gian sai lầm, hơn nữa không phải đúng người, chỉ như thế thôi

"Thời gian sai lầm ? Sai người ư?" Hắn hừ lạnh , năm năm trước nàng giải thích qua cũng nói như vậy, làm cho hắn sinh ra oán niệm trong lòng!

"Vương gia, thức ăn trên thuyền chỉ có thể ở chỗ đỡ được ba ngày, người rốt cuộc muốn làm gì?" Lục Phù nhìn mặt hắn, lạnh lùng hỏi. "Người sợ hãi bị chết đói phải không!"

"Đói chết ta là chuyện nhỏ, thân thể Khuynh Thành đang tuổi lớn, lại hoạt bát hiếu động, ta cũng không muốn làm cho bé buồn chán và đói !" Lục Phù nói.

"Người rất thương bé !"

"Vương gia, đó là con gái của ta, là bảo bối của ta!" Lục Phù cười nhạt, đột nhiên có tâm tư đùa giỡn, nhìn một bên mặt cô đơn của hắn cười nói:

"Vương gia Khuynh Thành của ta thực thích người, nếu không làm con rể của ta đi?"

Phượng Quân Chính phút chốc xoay người, nhìn nàng như gặp được ma quỷ! Âm trầm cắn răng, "Tô Lục Phù!"

Nhớ lại tối hôm qua trên gương mặt nhỏ nhắn của Khuynh Thành có loại vui vẻ này, tán thưởng tăng bốc Phượng Quân Chính lên mây như thế nào như thế nào , giống như một khuê nữ sắp xuất giá muốn phụ mẫu khích lệ tình nhân! Lục Phù bật cười, cười nhẹ nhàng vô cùng, nếu Sở Cảnh Mộc nghe câu vui đùa như thế, phỏng chừng ngay cả lòng muốn chết đều có , ngấm lại bảo Tấn Vương gọi hắn một tiếng nhạc phụ đại nhân, nghĩ đến cảnh tượng kia khiến nàng nhẹn không được nở nụ cười! Phượng Quân Chính oán hận nhìn chằm chằm vào nàng, nghĩ muốn quát lớn lại không muốn phá vỡ loại không khí thoải mái này, tiếng cười thanh tao, trừ bỏ một lần kia thả điều bên ngoài, nàng chưa từng cười thoải mái và vui vẻ với hắn như thế , con người màu đồng của hắn nhanh chóng hiện lên vẻ si mê cùng sắc mặt vui mừng.

Thanh âm đinh đinh khiến Lục Phù dừng chân, đã thấy thân thể nhỏ nhỏ của tiểu Khuynh Thành vui vẻ từ khoang thuyền chạy tới, "Nương!"

Lục Phù hôn nhẹ hai má của bé, cười nói: "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

"Có người nào ngủ mỗi ngày đâu?" Đứa bé kia bium bium, quay đầu cười tùm tùm với Phượng Quân Chính chào hỏi, "Thức thức, uống say đến như vậy còn có thể dậy sớm thế này ? Thật lợi hại!"

Phượng Quân Chính nhìn tiểu Khuynh Thành, hai khuôn mặt giống nhau như đúc trong nắng sớm, như ngọc châu trong sáng và thuần khiết. Hai mẹ con các nàng thật là từ một khuôn mẫu khắc ra, Khuynh Thành còn nhỏ thân mình lại nhìn không thấy sự ngây thơ và đơn thuần của một đứa nhỏ, mà lại giào hoát và nghịch ngợm. Có một sự hâm mộ thật sâu đáng lên, hâm mộ với người trong lòng hắn ghen tị nhất!

Các nàng đều thuộc về hắn! Đều thuộc về hắn ! Vì sao những sự vật tốt đẹp nhất trên thế này đều thuộc về hắn, nữ nhân ưu tú đều thuộc về Sở Cảnh Mộc? Phượng Quân Chính cảm thấy không cam tâm!

Hắn khát cầu, hắn hy vọng, Sở Cảnh Mộc không cần tốn nhiều sức cũng có thể đạt được mà hắn chỉ còn cách hâm mộ !

Vợ đẹp con ngoan, đoàn viên tốt đẹp chính là một nhà.

Lòng đô kỵ và hâm mộ điên cuồng lóe lên trong con người của hắn khiến thân mình Lục Phù trở nên căng thẳng, cảnh giác dừng trên người hắn không tiếng động đem Khuynh Thành ôm vào ngực!

Tiểu Khuynh Thành nhìn vẻ căng thẳng trầm trọng trên mặt Lục Phù, con người đen láy xẹt

qua một vẻ giào hoát! Ngẩng đầu hôn nhẹ lên mặt của nàng, hơi dùng một chút sức liền gây khối sự ôm ấp của nàng!

"Thức thức hương nướng của con cầu hôn được không?" Đứa trẻ kia sôi nổi vọt tới bên người Phượng Quân Chính, cầm lấy tay áo của hắn, ngửa đầu lên trong mắt có vẻ khẩn cầu, mồm mím trắng nõn đỏ ửng!

"Khuynh Thành..." Lục Phù ngăn cản không kịp chỉ còn cách dỗ bé làm nháo! Thật là làm đường lạc lối mà! Khuê nữ này phải cẩn thận về sau phụ thân

sẽ lột da bé!

“Con đang nói hươu nói vượn gì đó?” Phụng Quân Chính lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé chăm chú, nghĩ muốn gỡ tay bé ra lại bị Khuynh Thành cầm chặt lấy.

"Thúc thúc, thỉnh giác của thúc thúc không tốt sao?" Đứa trẻ kia nghi hoặc chớp chớp mắt, cười nói: "Con nói người hướng nương của con cầu hôn, người tới làm trọng phụ của con đi!"

Âm thanh non nớt đang tức giận khiến Lục Phù thật sự nhin không được cười ra tiếng, ngược lại cổ sức cắn môi dưới, khóe môi run run, nhìn xem khuê nữ của nàng nói gì? Giống một nữ hoàng đế, tư thế cao ngạo, nói người tới làm trọng phụ của ta mà không phải là ta muốn gả cho người, cách nói kia như là hoàng đế đang chiêu sủng phi thị tẩm! Như là một loại ban ân cao nhất! Lục Phù có điểm hối hận để Khuynh Thành không kiêng nể gì cùng người của Phù Dung Các qua lại, nhìn một khuê nữ tốt đều bị các nàng dạy dỗ thành đáng về gì nữa?

Phụng Quân Chính cũng sững sốt thật lâu, nhìn bé thật lâu, giống như nhìn thấy quái vật, nghĩ hấn làm mưa làm gió cả đời, chỗ ở cũ không gặp qua chuyện đau đầu thế này, Khuynh Thành thật đúng là dùng gây đánh rắn gặp đầu, đánh thật thoải mái, đúng lý hợp tình, hoàn toàn khi dễ hấn!

Bàn tay trắng nõn của tiểu Khuynh Thành quơ quơ trước mặt, nghi hoặc nhìn hấn, "Thúc thúc, có thể lấy một người tuổi trẻ làm tân nương, con có thể lý giải thành người đang đang cao hứng rồi cho nên mới có loại không thể phản ứng này?"

Lục Phù ghen cười, nhưng một chữ cũng không nói chỉ nhìn, không khí vốn có chút khẩn trương nhất thời trở nên tối tăm cùng quý dị!

"Con buông tay ra đi!" Phụng Quân Chính đối với đứa bé này không còn cách gì khác, đành phải thấp giọng nhìn bé chăm chú!

Đáng tiếc Khuynh Thành căn bản không chịu nghe lời, nhìn hấn cười nói: "Buông tay để làm chi, người muốn ôm con sao? Không cần đâu nương của con còn ở nơi này, người ta da mặt mỏng, sẽ xấu hổ xấu hổ!"

Lục Phù đột nhiên dùng một tay che miệng lại, xoay người đi cảm thấy buồn cười!

Gương mặt ngăm đen của Phụng Quân Chính hiện lên vẻ đồ ừng quý dị, dùng sức gỡ bàn tay nhỏ bé của bé ra, vội vàng làm như sau lưng có một con quái thú đang đuôi theo hấn! Xoay người tiến thẳng vào khoang thuyền!

Lúc này Lục Phù mới cười ra tiếng đưa tay ôm bảo bối của nàng, cười đến không thở nổi, không thể tưởng được đường đường Phụng Quân Chính cũng có một ngày chạy trời chết, hơn nữa thua trên tay khuê nữ của nàng!

Lục Phù vuốt ve da mặt của bé, cười nói: "Khuynh Thành, da mặt của con cũng thật không tệ!"

"Nương! Đó cũng là một chuyện tốt!" Tiểu Khuynh Thành cười.

Không bao lâu đứa trẻ kia vuốt cằm, có chút dăm chiêu: "Nương, thật ra con còn thật sự muốn gả cho hấn!"

Tiếng cười của Lục Phù chợt dừng lại. Nàng kéo bả vai của bé qua, nói một cách nghiêm trang: "Khuynh Thành, phụ thân con sẽ điên mất!"

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 133: Đại kết cục

Từ sau ngày chạy trời chết ở trên thuyền, Tần vương bắt đầu lâm vào giai đoạn khiến người khác thích thú. Trừ khi ngủ thời gian còn lại trong vòng phạm vi một thước của hấn luôn có một bóng dáng nho nhỏ quấy nhiễu tâm trí cùng tâm tình của hấn. Giận và phẫn hận nhưng cũng có sự bất đắc dĩ vô cùng.

Đứa trẻ kia miệng cười tủm tỉm, tuyệt đối không hề sợ dù hấn đang giận dữ, nham hiểm hay hung ác, vẫn ở bên cạnh nương theo gió châm ngòi chọc ghẹo, cố gắng làm cho hấn nổi giận.

Trên thuyền thường xuyên xuất hiện cảnh một già một trẻ chơi trò trốn tìm. Ngay cả khi Phụng Quân Chính uy hiếp nói nếu còn quấy lấy hấn sẽ ném bé xuống nước, Khuynh Thành cũng chỉ nhún vai nói: mười tám năm sau chắc chắn sẽ lại xuất hiện một đại mỹ nhân làm rung chuyển trời đất.

Lục Phù để mặc Khuynh Thành muốn làm gì thì làm, để bé đuổi Phụng Quân Chính chạy vòng quanh, nàng chỉ ngồi một bên nhàn rỗi vô sự.

Rốt cuộc ngày thứ ba, thuyền cũng đến bờ.

Ánh nắng tươi sáng, nhiệt độ ấm áp khiến người cảm thấy dễ chịu. Khuynh Thành vừa đặt chân lên bờ đã phấn khởi reo hò, thân mình xinh xắn lạnh lợi phóng tung vượn vai thư giãn gân cốt, như một con ngựa hoang được cởi dây cương.

“Cô bé không giống người” Phụng Quân Chính liếc đứa bé đang vui cười kia nói một câu nhiều ý nghĩa. Lục Phù nhìn hần cười: “Không ai có thể giống nhau hoàn toàn.”

Nơi hần dừng lại là một trấn nhỏ cách xa Lạnh Thành. Trấn nhỏ thật hoang vắng, khắp nơi phố lớn ngõ nhỏ đều là một cảnh im lìm “Vương gia, rốt cuộc người muốn làm gì?” Lục Phù thuận tay kéo Khuynh Thành lại, sắc mặt thực bình tĩnh hỏi.

Khuôn mặt của hần trở nên âm độc lên tiếng: “Tô Lục Phù, người có muốn đánh cuộc một lần xem Sở Cảnh Mộc sẽ tìm được các người

Lục Phù không chớp mắt, cười nói: “Người nhớ trước kia ở vách núi đen ta đã nói câu gì không? Lư Phù Nhã ta sẽ không bao giờ để ai lấy mình ra làm con cò, trừ khi tự ta tình nguyện.”

“Tình huống hiện tại không phải do người làm chủ” Phụng Quân Chính lạnh lùng nhìn Khuynh Thành bên cạnh nàng. Đứa bé kia đang cười cười, nhìn rất xinh xắn liếc mắt đưa tình.

“Tìm được thì sao? Người có thể làm gì?” Lục Phù hỏi, nở nụ cười thật bình tĩnh.

Nàng không đoán được hần muốn làm gì.

Mấy ngày nay nàng đã dùng tất cả ngôn ngữ cùng hành động để nói cho hần biết nàng yêu Sở Cảnh Mộc sống chết có nhau. Nàng nhìn ra được sự bất mãn, không cam lòng của hần, nhưng hần không hề dùng thủ đoạn độc ác tàn nhẫn nào với nàng, Phụng Quân Chính hần chưa bao giờ chân chính làm tổn thương nàng. Lúc này đây hần muốn làm gì, Lục Phù có điểm không thể nắm chắc được.

Họ dừng chân ở một quán trọ nhỏ. Ban đêm rất lạnh, Lục Phù cùng Khuynh Thành cuộn mình ngồi trên giường. Đứa bé kia oán giận nhìn bóng đêm bên ngoài, bất mãn nói: “Nương, sao phụ thân lại chậm như vậy? Buồn chết được. Đã mười bốn ngày rồi, bình rượu kia hơn phân nửa có thể rơi vào tay phụ thân. Ai da, tại sao con lại có người cha dờ như vậy?”

“Khuynh Thành, con nhỏ giọng một chút cho nương” Phụng Quân Chính đang ở phòng sát vách, đứa nhỏ chán làm cái đuôi rồi.

“Nương, chúng ta tự mình nghĩ ra biện pháp trốn đi, không cần chờ phụ thân” Đứa nhỏ kéo kéo tay áo nàng, làm ra vẻ đáng thương.

Lục Phù ôm lấy bé, thân hình nhỏ nhỏ áp áp nằm trong vòng ôm của nàng. Nàng cầm bàn tay nhỏ bé, cười nói: “Khuynh Thành còn nhỏ, có một số việc chưa hiểu được. Nương, phụ thân, và Tần vương ba người, dù thế nào cũng phải đối mặt một lần, đem toàn bộ sự việc giải quyết một cách ôn hòa. Con gái ngoan, ráng thêm hai ngày biết không?”

“Phụ thân và thúc thúc gấp mặt để làm gì? Giống như thúc thúc cũng không muốn làm tổn thương nương?” Khuynh Thành cảm thấy khó hiểu nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Phù.

“Để về sau tất cả chúng ta đều có thể yên tâm” Lục Phù nở nụ cười với bé.

Hai mẹ con hàn huyên một lúc, Khuynh Thành liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lục Phù không buồn ngủ nên đứng dậy đẩy cửa ra ngoài. Ở trên lầu nhìn xuống toàn bộ nhà trọ thật im lìm và tĩnh lặng. Ở góc sáng sủa của lầu một, nơi đó có một nam nhân đang ngồi uống rượu một mình, một bình tiếp theo một bình.

Lục Phù chỉ lẳng lặng nhìn hần, không nói gì cũng không di chuyển. Một lúc sau ngẩng đầu lên nhìn trời cao. Những ngôi sao lấp lánh tỏa sáng khiến bầu trời đêm càng thêm đẹp, đẹp như mộng như ảo, giống như những ánh mắt trong sáng ngây thơ của trẻ nhỏ.

Qua một lúc sau, nàng nhắc chân bước từng bước xuống cầu thang, hướng về phía Phụng Quân Chính đang uống rượu một mình dưới lầu.

“Vương gia thật có nhã hứng, muộn như thế này vẫn nâng cốc dưới trăng” Lục Phù cười khẽ ngồi đối mặt với hần, nhìn sắc mặt khó coi của hần, lên tiếng thật bình tĩnh.

“Uống rượu tiêu sầu, sầu càng sầu” Phụng Quân Chính hừ một tiếng, tiếp tục uống thêm một hớp.

Lục Phù ngồi xuống, đêm vắng lặng và gió dường như cũng trầm ổn hơn vài phần. Ánh trăng chiếu trên những sợi tóc của nàng tỏa ra một vàng sáng mờ lung, nàng cười nhẹ “Vương gia, có một việc từ lâu ta đã muốn hỏi người.”

Phụng Quân Chính không chớp mắt nhìn nàng “Người muốn hỏi chuyện

“Năm đó ta theo Sở Cảnh Mộc vào cung chỉ gặp người một lần ở Ngự hoa viên, tại sao Vương gia lại vì ta đi nhằm một nước cờ chết?” Chuyện cũ đã tan thành mây khói, nhưng nghi vấn và hồi tưởng vẫn không thể xóa nhòa, Lục Phù nhìn hần hỏi ra nghi vấn đã cất giấu nhiều năm qua.

Với quyền thế địa vị của Phụng Quân Chính năm đó, muốn loại nữ nữ gì mà không có? Nếu nói người đẹp, Vân Uyển Phù cũng là người đẹp chìm sa cá lặn, không nhất thiết phải là nàng? Lúc đó Phụng Quân Chính toàn tâm toàn ý muốn mượn binh quyền của Sở Cảnh Mộc để đấu với Quang Vinh Vương, sẽ không thể trầm mê sắc đẹp như vậy.

Phụng Quân Chính nghiêng đầu nhìn nàng, gương mặt cương nghị được bao phủ bởi một vẻ hồi tưởng mờ lung, nhớ lại những chuyện trước kia khiến hần có cảm giác thương cảm, có âm áp, cũng có tuyệt vọng, yên lặng uống một hớp rượu, thật lâu sau, lâu đến nỗi Lục Phù nghĩ hần sẽ không trả lời,

Phượng Quân Chính mới nhẹ nhàng mở miệng: “Người rất đẹp! Nam nhân nhìn nữ nhân, sắc đẹp là điều kiện đầu tiên khiến lòng người rung động, điều này có thể thỏa mãn thói hư vinh mệnh mỏng trong lòng của nam nhân. Hơn nữa người có khí chất mê hoặc, quyến rũ, giống như một miếng ngọc thật đẹp, rất bí ẩn vì nó được bao phủ nhiều tầng nhiều lớp, khiến người hiếu kỳ và khát vọng muốn đem từng tầng từng lớp bóc ra. Nam nhân đều có một căn bệnh chung đó là những thứ càng không chiếm được lại càng muốn chiếm lấy, để thỏa mãn sự kiêu ngạo của mình, để khoe khoang. Nụ cười ảm áp trên mặt người, tuy rằng là giả, nhưng cũng là cái ta không có, dù có giả trang thế nào cũng không thể tươi cười ảm áp như thế. Thật ra chúng ta đều là người bình thường, đều khát vọng có cái chúng ta muốn mà không chiếm được.”

“Chính là bởi vì như vậy sao?” Lục Phù nhướn mi, cười hỏi.

Phượng Quân Chính lắc đầu, trong thanh âm thêm một chút bi thương, chua xót cùng tịch mịch: “Bởi vì chúng ta đều có một linh hồn cô độc, trên người của người có một loại khí chất thực bình yên, khiến ta mê muội trầm sâu vào đó, giống hệt như hình tượng Trữ phi từ nhỏ đã khắc sâu trong lòng ta không thể phai nhòa. Cùng một khí chất, lại có sự bất đồng, thêm phần thông minh lạnh lợi. Ngay từ đầu ta đã cảm thấy thật tốt, thật quen thuộc cho nên bị cuốn hút một cách tự nhiên, càng về sau lại càng không thể cứu vãn. Rõ ràng biết không nên, nhưng dường như ta mất hết bị tình cảm làm cho mê muội. Có thể nói, sự xem thường của người, sự kháng cự của người lại càng khơi lên khát vọng chinh phục của nam nhân.”

“Dường như người rất thấu hiểu nam nhân” Lục Phù cười thần nhiên.

“Nếu năm đó người gặp ta trước, có thể có kết quả khác không?” Tần Vương hỏi, trong thanh âm có vẻ chờ đợi khiến tâm tình của Lục Phù cũng bất giác trầm xuống. Khuôn mặt tươi cười ngẩng lên, nhìn một bên mặt hắc dưới ánh trăng. Nam nhân kiêu hùng này cho đến bây giờ vẫn cố chấp về năng như thế.

Có người từng nói, một nữ nhân nếu cả đời gặp được một nam nhân hết lòng hết dạ yêu mình, toàn tâm toàn ý đối với mình là một loại hạnh phúc; gặp được hai người như thế thì là một loại đau khổ khiến mình phải kêu than.

Lục Phù cười nói: “Không có chữ nếu, Vương gia, trên thế gian này không có nếu, thời gian không thể quay ngược trở lại, cũng không thể đoán được chuyện gì sắp xảy ra cho nên ta không có cách nào trả lời câu hỏi này của người. Đôi khi có rất nhiều con đường chúng ta chưa từng bước đi sẽ có rất nhiều chữ nếu, bởi vì trong mỗi người chúng ta đều có rất nhiều băn khoăn và nhược điểm. Nếu như chỉ một chữ nếu đã không chịu nổi, vậy thì sẽ có rất nhiều chữ ‘nếu’ có thể tạo thành một dòng sông vô hình, cho dù có thể làm thay đổi dòng chảy, nhưng nguồn sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Nếu ta nhất định muốn thay đổi dòng chảy thì sao?” Trong con người đen của Phượng Quân Chính lóe lên vẻ âm trầm lạnh lẽo.

“Từ khi con sông ấy khô cạn, ta tự nguyện san phẳng đầu nguồn, tạo ra một dòng sông mới. Nếu không chỉ cần dòng sông ấy vẫn còn sinh lời, thì ngọn nguồn cũng như dòng chảy sẽ không bao giờ thay đổi.” Lục Phù cười, tuyệt nhiên không để ý đến sắc mặt trong giờ phút này đã biến thành tối tăm của hắc, tiếp tục nói: “Thật ra đạo lý này vương gia người làm sao không hiểu, còn ép ta nói ra làm gì?”

“Ta không lừa gạt người.”

“Ta biết.” Lục Phù cười nh◇

“Thảm án giết cả nhà của Lưu gia năm đó, không phải do ta làm chủ.” Phượng Quân chính nhìn vào mắt nàng, trong lòng đau đớn co thắt lại, cổ kiên cường nhin đau. Hắc nhìn về mặt bình tĩnh của Lục Phù, tươi cười dịu dàng như gió, một chút thả lỏng cũng không có, chỉ cười thật bình tĩnh, thù hận dường như đã phai nhạt trong lòng nàng.

Lục Phù nở nụ cười “Vấn đề này đã không còn quan trọng nữa.”

Nàng biết với tính tình kiêu ngạo của Phượng Quân Chính, hắc khinh thường sự nói dối vì vậy nàng tin tưởng hắc. Bởi vì hắc không nói dối, nàng cũng biết năm đó hắc tình nguyện chết trên tay nàng ở vách núi đen vì muốn kiên quyết bảo vệ nàng. Dùng cái chết của hắc để hóa giải thù hận trong lòng nàng, khiến thù hận của nàng phai nhạt cho nàng được hạnh phúc một lần nữa.

Nếu trên thế giới này chỉ một mình Sở Cảnh Mộc có thể khiến người tươi cười thật lòng, vậy người hãy trở về nhà đi.

Những lời này, hiện tại nàng nhớ tới lại cảm thấy càng thêm trầm trọng.

Lục Phù nghiêng đầu, gió đêm thổi tóc của nàng bay bay, những sợi tóc đen như mực trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc. “Trong lòng người cuối cùng đang tính toán điều gì? Rõ ràng biết kết quả này là điều không thể tại sao vẫn phải khiến mình mang đầy thương tích?”

“Người đang quan tâm cho ta sao?” Phượng Quân Chính nhướn mày, khuôn mặt như tuyết mùa xuân bỗng trở nên ảm áp, trong đáy mắt đọng lại một vẻ thú vị tự nhiên.

“Vương gia nói đùa, chúng ta coi như cũng là người quen biết chứ không phải xa lạ, còn nói quan tâm hay không? Ta chỉ không muốn chuyện trên vách núi đen năm đó lại diễn ra một lần nữa” Lục Phù cười nói.

Tần Vương trầm mặc không nói gì nhưng cả người toát ra vẻ yên tĩnh bình thản, chỉ cảm thấy có chút cô đơn len lỏi thấm vào bóng đêm lạnh lùng

“Ta thực cảm kích tình yêu của Vương gia. Chỉ là ta không thể đáp lại, chuyện này không liên quan đến thù hận, cũng không phải vấn đề thời gian, chỉ đơn giản là chuyện giữa nữ nhân và nam nhân, người Vương gia khát vọng muốn có không phải là duyên phận của người.” Lục Phù nhìn mặt hắc trầm xuống, tiếp tục nói: “Nữ nhân được vương gia yêu, cả đời nhất định sẽ hạnh phúc, thực hạnh phúc. Với điều kiện nữ nhân này phải có một trái tim toàn bộ hướng về vương gia, có thể có tình yêu cũng như vương gia đã yêu. Chúng ta chỉ là người bình thường, do hoàn cảnh từ nhỏ đã được học đùng

nên nằm mơ, bởi vì giấc mơ chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, không thể gặp ánh sáng mặt trời. Thời điểm chúng ta khao khát tình cảm, không ai có thể làm được chuyện đáng tặng một cách vô tư, tự nhiên sẽ khát vọng người kia cũng đối đãi với mình như vậy, nếu không đối với hai người mà nói đều là một bóng ma, không thể xóa đi vết thương và sự tra tấn trong lòng.

Làn gió thơm mang theo hương hoa, cũng mang theo cả tình yêu cùng sự đau lòng, hình như đã thổi qua ngàn năm.

Đây có thể là lần nói chuyện như hai người bạn thân duy nhất của hai người họ.

Thân hình cao lớn của Phụng Quân Chính được bao phủ bởi một vàng sáng cô đơn, lại càng thêm cô tịch.

“Vương gia, hãy buông tha quá khứ, ngươi sẽ phát hiện cuộc sống của ngươi cũng không phải hai bàn tay trắng, ngươi vẫn là Tấn vương gia uy phong lẫm liệt. Ngươi đã bước qua một giai đoạn trong cuộc đời mình, một giai đoạn mới của cuộc sống vừa mới bắt đầu, sao ngươi không thử cho mình một cơ hội, có thể ngươi sẽ gặp được nữ nhân yêu thương ngươi và hiểu ngươi.”

“Ngươi cần bản chỉ đang nằm mơ nói mơ” Cả đời hắn không có khả năng yêu một nữ nhân khác nữa.

“Từ khi gia đình của ta gặp thảm họa, vì báo thù cho nên tất cả mọi thứ ta đều đem ra đánh cược, luôn cả hạnh phúc và mạng sống của mình. Ta đã từng nghĩ rằng, muốn ta buông tha không báo thù nữa trừ khi phải đập lên thi thể của ta mà đi, nếu không thì không thể được. Bởi vì ta đã từng đi qua, cho nên ta hiểu được như thế nào thì quá khứ cũng không qu hơn hiện tại, ta vì liễu lĩnh trả thù, tự làm theo dục vọng và ý mình nên mới biến vãi vị vương gia của các ngươi thành con cò dòn vào chung một chỗ tranh đấu lẫn nhau, mỗi bước đi của con cò đều dựa theo ý của ta. Nhưng rồi cục diện cũng không hoàn toàn do bàn tay ta khống chế, người tính không bằng trời tính, theo từng bước ép sát, những con cò lại nổi loạn tạo thành cục diện không thể khống chế được. Cuối cùng ngoài dự liệu của ta, những chuyện ngoài vòng kiểm soát từng chuyện từng chuyện xảy ra liên tiếp khiến ta ngoài bị kinh ngạc còn có nỗi bất đắc dĩ! Vì vậy vương gia, tất cả mọi chuyện đều có thể thay đổi chỉ cần ngươi cho mình một cơ hội! Lục Phù cười nói với Phụng Quân Chính và đó cũng là những lời thật lòng của nàng.

“Ngươi đang tìm cớ cho mình để ta thả các ngươi trở về đúng không?” Phụng Quân Chính xem nhẹ khát vọng trong đáy lòng, không thể phủ nhận lời của Lục Phù làm hắn động lòng, quá nhiều si mê nên trong cuộc sống của hắn ngoại trừ một nữ tử như vậy, tìm hắn sẽ không thể chứa đựng một người nào khác.

“Vương gia, ngươi không phát hiện trán nhỏ này đặc biệt lạnh lùng sao?” Lục Phù không để ý đến gương mặt đen lại của hắn, cũng không ngại sự tức giận của hắn, nhàn nhã cười nói.

Cả người Phụng Quân Chính chấn động! Nghiêng đầu giận dữ trừng mắt nhìn nàng!

“Ngươi biết ngoài thân phận tam tiểu thư của nhà họ Lưu, đại tiểu thư của nhà họ Tô, Sở vương phi, ở bên ngoài ta còn có một thân phận khác không?” Lục Phù nhìn sắc mặt hắn hơi thay đổi, chứng thực ý tưởng của hắn: “Ta còn là Dao Quang phu nhân.”

Một ánh mắt sắc bén như lưỡi dao quét qua người nàng, đôi mắt của Phụng Quân Chính hiện lên vẻ tà mị, nhìn chằm chằm nữ nhân đang cười tao nhã kia, trong lòng cảm thấy hoảng sợ vô cùng.

“Lần này lương thảo đều do ngươi cung cấp sao?”

Lục Phù gật đầu!

Phụng Quân Chính ngồi chết lặng trên ghế đá, ánh mắt lạnh lạnh rất khủng bố: “Ngươi đã làm gì?”

“Ta muốn các ngươi gặp mặt! Chấm dứt tất cả ân oán” Giọng của Lục Phù có điểm lạnh lùng.

Phụng Quân Chính liếc nàng một cái, vẻ mặt cũng phức tạp vô cùng.

Ánh rạng đông đã hiện ra phía chân trời, dần dần bao phủ cả trần nhỏ yên tĩnh.

Trong phòng, Lục Phù ôm Khuynh Thành ngủ thật say, trong bóng đêm khuôn mặt của hai mẹ con càng thêm động lòng người. Bên giường nam tử đứng yên lâu thật lâu, ánh mắt dừng trên mặt của hai đứa phù dung kia, nét mặt hắn xẹt qua vết thương trầm trọng và bi thương, nhưng lại có vẻ vui mừng!

Thân hình cao lớn đang đứng ở đó, trong bóng đêm không khí dường như cũng bị áp lực mang theo vẻ trầm trọng và đau thương! Còn có sự nguy hiểm đang đến gần, bởi vì cả người nam tử toát ra nguy hiểm, và sự giằng co đang cố đè nén, có nhiều tâm trạng phức tạp đan xen vào nhau trong, đôi mắt của hắn.

Trên giường, Khuynh Thành cuộn tròn người lại, bàn tay nhỏ bé thò ra khỏi chăn ôm cổ Lục Phù, miệng nói mơ: “Nương, con thích thúc thúc, nương và phụ thân không nên làm tổn thương thúc thúc.”

Cả người Phụng Quân Chính chấn động, đây là câu nói ám áp và cảm động nhất hắn từng nghe qua từ lúc chào đời đến giờ, mà những lời này lại được thốt ra từ miệng của một cô bé năm tuổi. Trong tim hắn giống như có một dòng nước ấm chảy qua, ngày càng nóng bỏng khiến lòng ngực của hắn cũng nóng lên. Dần dần làm tan chảy những miếng băng lạnh lẽo, tan chảy cả những dòng lệ trong lòng hắn. Đôi mắt nam nhân có chút ửng đỏ vì câu nói của đứa trẻ. Đôi mắt hắn như khóa chặt trên gương mặt nhỏ nhắn non nớt kia, ửng hồng, mềm mại và nghịch ngợm, khóe môi cong lên có dấu vết nửa khóc nửa cười, đứa bé kia làm bầm một tiếng, nghe không rõ nói gì, lại nặng nề ngủ tiếp. Hắn lặng lẽ rời phòng bước ra khỏi quán trọ !

Sau khi cánh cửa đóng lại, hai mẹ con nằm trên giường đồng thời mở bừng mắt ra, trong bóng đêm hai con người đen thẫm nhìn nhau, có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hơi thở nhẹ nhàng trên mặt nhau.

“Khuyên Thành, nương quyết định khi trở về con lập tức đi kinh thành vào Phù Dung Các học tập, về sau tiếp quản vị trí của mẹ yêu!” Lục Phù cười nhẹ xoa hai gò má non nớt của bé.

“Con cảm thấy thúc thúc thực đáng thương” Khuyên Thành nhăn đôi mi thanh tú, nói rầu rĩ.

“Khuyên Thành, con còn nhỏ có nhiều chuyện còn không hiểu, trong tình cảm giữa nam nhân và nữ nhân chuyện bị ai nhất chính là sự thương hại. Tương lai con sẽ gặp một người có tính tình phù hợp với con, cảm tình phải từ hai phía, khi con muốn bảo vệ người ấy cũng có thể sẽ phải làm tổn thương người khác. Con người thực ra rất ích kỷ, trước tiên sẽ bảo vệ người quan trọng nhất với mình, rồi sau đó mới có thể nghĩ cho những người khác, hiểu chưa?”

Khuyên Thành bé nhỏ cái hiểu cái không gật đầu, dừng một lúc hỏi: “Con vẫn cảm thấy thúc thúc thực đáng thương.”

“Giữa hần và phụ thân con, con chọn người nào?”

“Đương nhiên là phụ thân rồi” đứa bé trả lời không chút do dự.

“Có thể chứ. Mặc kệ con thích hần cỡ nào, trong lòng con, trong mắt con, người quan trọng nhất chính là phụ thân của con, không phải sao?” Lục Phù cười, vuốt ve đầu Khuyên Thành, nói: “Khuyên Thành, nếu con là đứa trẻ bình thường, nương chỉ hy vọng cả đời con hạnh phúc là đủ rồi. Bởi vì thân phận của cha mẹ khiến con và Duệ Duệ không thể là những đứa trẻ bình thường, nên nương mới nói với con những lời này. Về sau cho dù con gặp chuyện gì, làm ra bất kỳ quyết định gì, nên làm theo lý lẽ của trái tim mình, thuận theo tâm ý của mình, tuyệt tình cũng tốt, si tình cũng thế, chỉ cần là chuyện con muốn đạt được, con hãy cố gắng tranh thủ, nếu là cái con không muốn, hãy dừng cầm cự tuyệt. Có đôi khi quá trình thật nhẫn tâm và tàn khốc, nhưng kết quả sẽ tốt đẹp.” Lục Phù vuốt ve mặt của bé.

“Nương không phải nói muốn phụ thân và thúc thúc gặp mặt sao? Thúc thúc đi rồi như vậy liệu có thể gặp lại không?” Trong Khuyên Thành có vẻ không nở lòng.

“Nhất định sẽ gặp lại” Lục Phù ôm con gái, thân hình mềm mại dán chặt trong vòng tay của nàng “Sẽ gặp lại.”

Đêm lặng yên, bầu không khí trên đường mang theo vẻ cô tịch, nam tử nắm dây cương, lưu liễn nhìn quán trọ một lần nữa, trong con người pha lẫn vẻ bi ai và sự chúc phúc.

Đừng! Phù nhi!

Cách xưng hô này đã quay cuồng trong lòng hần hàng ngàn hàng vạn lần, nhưng khi gặp lại hần chưa từng thốt ra một lần.

Đây là nữ nhân đầu tiên hần yêu say đắm, cũng là nữ nhân cuối cùng hần yêu say đắm.

Nàng hạnh phúc là tốt rồi.

Mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, hần đều cam lòng tự nguyện.

Không thể phủ nhận, lúc này Lục Phù đã khiến hần hoàn toàn chết lòng! Nàng dùng hành động và ngôn ngữ của mình nói lên một cách rõ ràng: Nàng yêu Sở Cảnh Mộc.

Không cam lòng thì sao? Dùng sức mạnh chiếm đoạt thì sao? Hần đã biết, đến chết nữ nhân này cũng không thuộc về hần.

Phượng Quân Chính có sự kiêu ngạo của mình. Kiêu ngạo khiến hần không thể để mất đi tôn nghiêm cuối cùng của mình. Tình cảm và âm mưu đen tối vẫn còn khi trong nháy mắt kia có ý nghĩ muốn hủy diệt nhưng rồi một câu nói mớ của bé như tiếng trên trời truyền tới tai hần. Đã qua nhiều năm như vậy, đây là câu quan tâm duy nhất hần nghe được, là người thứ hai ngoài Trữ phi quan tâm đến hần. Cho dù đó chỉ là một đứa nhỏ, nhưng lại là con gái của Sở Cảnh Mộc.

Giờ roi giục ngựa khiến từng đợt bụi cát nổi lên cuộn cuộn, để lại dấu vết uốn lượn trên con đường trước mặt quán trọ. Hần đã đi xa. ...

Trên lầu hai của quán trọ, Lục Phù dõi mắt yên lặng nhìn theo bóng dáng dần biến mất trong tầm mắt, thật lâu mới xoay người!

Trên con đường, một người một ngựa chạy gấp gáp, làn gió trong trẻo nhưng lạnh lẽo quét vào hai má khiến hần cảm thấy có chút đau rát.

Bỗng nhiên hần ghim dây cương khiến con ngựa giờ cao hai chân trước, lập tức dừng lại, đôi mắt của nam nhân hiện lên vẻ tà mị khi nhìn thấy trước mắt không xa có một con ngựa trắng!

Đó là một nam nhân tuấn tú phong lưu, dung nhan anh tuấn như được bao phủ bởi một vầng sáng, mờ ảo nhưng cao quý, áo bào màu tím ngời trên lưng ngựa trắng, đeo trường kiếm trên lưng không chút sợ sệt – đang chờ hần.

Đó là Sở Cảnh Mộc!

Hai nam nhân, trên đường nhỏ hẹp cách vầng sáng mỏng lung, lạnh lùng nhìn nhau! Không khí lập tức mất đi độ ấm trở nên lạnh lạnh! Lạnh như băng rất

dọa người.

Con người thâm trầm của Sở Cảnh Mộc xẹt qua từng đợt ánh sáng lạnh.

Phượng Quân Chính nheo mắt lại khiến chúng trở nên âm độc, lệ khí nồng đậm xuyên qua không khí, truyền đến Sở Cảnh Mộc.

Sóng gió bắt đầu, sóng gió dừng lại. Bắt đầu tùy duyên, kết thúc cũng tùy duyên.

Trần nhò quái gở thực im lặng, cũng thực tĩnh mịch, từng trận gió nặng nề thổi qua, tất cả là một mảng đen kịt, khô nóng mà quý dị, cuồng phong rống giận thét gào, cuối chân trời đen giống như có một con quái thú đang mở rộng miệng muốn nuốt tất cả vạn vật trên thế gian. Phía chân trời có một tia chớp xẹt qua, tiếng sấm âm vang phát ra tiếng động mạnh mẽ, âm thanh vang lên như đập mạnh vào tim của mọi người.

Thời tiết vừa thay đổi!

Tiểu nhị cố định ván cửa xong rồi dặn dò vài tiếng, hy vọng trời bão táp thế này hai mẹ con đừng đi ra ngoài, sau khi Lục Phù gật đầu hần mới rời đi.

Ngon đèn yếu ớt dường như không thể xuyên qua tấm màn lụa mỏng, gió mạnh thổi vào khiến ánh nến lay động càng thêm mờ ảo, hắt lên trên màn mỏng nửa tối nửa sáng là một bóng người mờ lung, mang theo vẻ bàng hoàng và u buồn.

Khuynh Thành bé nhỏ nằm cuộn mình trong vòng tay của Lục Phù, lẳng lặng ghé sát vào khuôn ngực ấm áp của nàng, chỉ có con người đang sáng lấp lánh, đứa trẻ vốn không chịu ngồi yên, giờ đây lại im lặng không nói một lời, hai mẹ con ở trên giường như muốn sưởi ấm cho nhau. Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hai trái tim đang đập.

“Nương! Người đang sợ hãi sao?” Đứa bé hỏi. Lục Phù ôm chặt con gái, cười nói: “Sấm sét, nương sợ sét đánh.”

Giọng của nàng có vẻ rầu rĩ, tim đập liên hồi bởi vì có một nỗi sợ hãi trong lòng. Lục Phù nhớ lại mỗi khi tim đập nhanh như vậy khiến đầu óc của nàng trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ được điều gì, nàng chỉ biết tâm trí của mình đang trống rỗng. Đưa những ngón tay trắng nõn thuần khiết lên nhìn.

Toàn bộ lòng bàn tay của nàng vừa đỏ mề hôi lạnh.

Ngay cả lưng áo cũng ướt đầm.

Nàng biết, nguyên nhân nỗi sợ hãi của nàng không phải là sấm sét.

“Nương thật xấu hổ, xấu hổ, con còn không sợ sấm sét.” Đứa bé kia xoay người, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, siết chặt vòng tay quanh người nàng, đầu chui vào lòng ngực của Lục Phù.

Nàng ôm lấy đôi vai nhỏ nhỏ của bé.

Một tiếng sấm vang lên phía chân trời khiến đôi vai nhỏ trong lòng ngực rung lên từng đợt, Lục Phù cảm thấy trên ngực mát rượi, trong lòng chua xót ôm lấy con gái, cố gắng tươi cười: “Sao lại khóc? Không phải không sợ sao?”

“Phụ thân sẽ không có việc gì, đúng không?” Chóp mũi của đứa bé đỏ hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt ngẩng lên, cũng giống như con người đang ngần ngại của Lục Phù.

“Không việc gì, Khuynh Thành của ta, phụ thân con tuyệt đối sẽ không có việc gì.” Lục Phù ôm chặt con gái, trong lòng chua xót nở nụ cười, dựa vào bé để xua đi sự giá lạnh trong lòng.

Có một đợt tiếng động đinh đinh từ xa truyền đến, nghe tiếng gõ nhẹ trên cửa hai tiếng, tiếng của tiểu nhị xuyên qua không khí trầm trọng truyền vào trong: “Phu nhân, có người dưới lầu muốn gặp.”

“Mời lên đi.” Lục Phù ôm Khuynh Thành thân nhiên trả lời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Khuynh Thành tỏa ra một một vầng hào quang vì vui sướng. Xoạt một tiếng từ trên giường ngồi bật dậy, bước xuống vội vã xỏ hài, còn chưa kịp tới cửa thì cửa đã mở ra.

Nét mặt vui sướng của bé lập tức tiêu tan không còn bóng dáng, đôi mi mềm mại nhú lại, gương mặt đáng yêu tỏ vẻ thất vọng:

“Di Di Nguyệt, di Hải Nguyệt, Trùng Nguyệt thúc thúc.” Bé theo thứ tự gọi tên những người mới bước vào, ánh mắt lướt qua người của họ, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc mình đang mong chờ. Đôi vai nhỏ nhỏ lập tức rũ xuống, chậm chạp quay về giường, trở lại trong lòng ngực của Lục Phù, đôi mắt ửng hồng.

Ba người vào nhà sau đó xoay người đóng cửa, mọi người đều yên lặng

Không một ai lên tiếng, không khí nặng nề ngưng tụ lại mang theo vẻ tĩnh mịch và phiền não. Từng giọt từng giọt gấm nhảm sự hy vọng trong lòng mọi người, quấy nhiễu cõi lòng yên tĩnh.

“Vừa làm xong rồi sao?” Thật lâu sau, vẫn là Lục Phù đưa ra câu hỏi. Nhưng đôi mắt nàng không nhìn họ mà nhìn thân hình nhỏ bé trong lòng, giọng thật

nhẹ, mờ ảo như truyền đến từ chân trời xôi nào đó.

“Đúng vậy. Kênh đào các nơi đều đã điều tra cẩn thận, khắp nơi có cơ sở ngầm của chúng ta. Phu nhân vừa đến chúng ta liền nhận được tin tức, lập tức chạy tới nơi.” Di Nguyệt nói một cách nghiêm trang.

Bầu rượu đựng lệnh bài bằng ngọc rất may mắn đã được một người trên thuyền của Dao Quang nhặt được, trước tiên đưa đến trong tay Sở Cảnh Mộc. Hẳn an bài thủ hạ của Dao Quang canh giữ kênh đào cấp bến ở các bến cảng, một khi phát hiện không thể có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể giám sát hành tung chờ hần đến.

Cho nên bọn họ mới có thể đến nhanh như vậy. “Phụ thân đâu? Tại sao phụ thân chưa tới?” Đứa bé kia ngẩng đầu nhìn Hải Nguyệt: “Di Hải Nguyệt, phụ thân của con đâu, đi đâu vậy?” Ba người Trùng Nguyệt đều không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Lục Phù cũng không thúc giục, nhưng tim nàng đập nhanh hơn mấy nhịp, giống như nhảy ra khỏi lồng ngực, một tiếng mạnh hơn một tiếng khiến đáy lòng ngày càng bất an, co thắt lại.

“Phu nhân...” Hải Nguyệt cảm thấy không yên kêu một tiếng hoảng hốt, đè lại nỗi kinh hoàng trong lòng mình khi nhìn thấy cảnh tượng kia, vết máu loang lổ trên đường lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí của nàng.

“Di Hải Nguyệt, phụ thân của con đâu?” Đứa bé kia vẫn hỏi không ngừng, nét mặt của Lục Phù làm cho bé luống cuống tay chân, giọng nói cũng trở nên hơi run rẩy.

“Vương gia...” Dáng vẻ thích đùa giỡn của Trùng Nguyệt không còn, khuôn mặt tuấn tú thật nghiêm trọng “Chúng ta cùng vương gia tách ra! Không biết hiện giờ vương gia đang ở đâu.”

“Phu nhân sắp có bầu, chúng ta nên ở lại quán trọ hết đêm nay, sáng mai quay về Lạnh Thành được không?” Di Nguyệt hỏi.

Thật lâu sau Lục Phù mới gật đầu.

Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bão thật sự rất lớn, cuồng phong thét gào suốt cả đêm.

Ngày hôm sau, thời tiết trở nên trong trẻo, ánh mặt trời xán lạn.

Một đêm mưa rửa trôi đi hết bụi trần, hàng cây xanh ven đường càng có vẻ xanh tươi và xum xuê.

Lục Phù nói nàng muốn nghỉ ngơi để bình tâm lại vì vậy họ ở lại trấn nhỏ này thêm vài ngày! Đám người Di Nguyệt thuận theo ý nàng, còn Hải Nguyệt cả ngày bận rộn phái người đi điều tra tin tức của Sở Cảnh Mộc.

Ở trấn nhỏ này, nàng đã trải qua ba ngày bằng hoàng nhất trong cuộc đời mình.

Buổi sáng hôm đó, Lục Phù một mình đi vòng quanh trấn nhỏ thật lâu, như muốn tìm kiếm hơi thở quen thuộc còn lưu lại trong không khí, từng bước một đón ánh nắng ấm áp sau khi bão táp qua đi, chậm rãi ở trấn nhỏ dạo vòng vòng, đi hết một vòng lại trở về. Về tới quán trọ nhìn thấy đôi mắt của Khuynh Thành bé nhỏ hơi ửng hồng. Không biết Di Nguyệt đã nói gì với bé, bé liền nhào tới cười làm nũng nói muốn về Lạnh Thành bởi vì bé nhớ Duệ Duệ. Lục Phù chậm rãi rời mắt, nhìn ánh mắt trong veo không vẩn đục của Khuynh Thành bé nhỏ, thần nhiên gật đầu.

Tối ngày thứ tư, Lục Phù nói sẽ khởi hành về Lạnh Thành! Khi nói câu này, dường như nàng đã dùng hết khí lực

Nàng nắm bàn tay nhỏ bé của Khuynh Thành, bước lên thuyền buồm!

Bóng dáng thon thả thề với trời cao, đó là một sự khẳng định như đội trời đạp đất!

Sở Cảnh Mộc nhất định sẽ trở về! Tuyệt đối! Sẽ trở về!

Mùa đông năm nay thật ấm áp, xưa nay chưa từng có mùa đông nào ấm áp như vậy. Hương hoa lan tỏa khắp Giang Nam, không có chút cảm giác của mùa đông. Trong không khí ấm áp của Giang Nam, khắp nơi hoa mai đã bắt đầu đua nở mượt mà như tơ lụa.

Gần tới tết âm lịch ở Lạnh Thành là mùa thịnh vượng của vận tải đường thủy, thuyền bè lui tới còn náo nhiệt hơn bình thường, thuyền bè ra vào thương cảng đông đúc như nêm.

Sau khi chiến tranh kết thúc nửa năm, Lạnh Thành đã khôi phục lại sự ồn ào và náo nhiệt. Trong Lư Vân sơn trang cũng là cảnh náo nhiệt như vậy, khắp nơi giăng đèn kết hoa, không khí lễ tết rất vui vẻ.

Lư Vân sơn trang nghênh đón một vị khách quý.

Một thiếu phụ nhỏ nhắn ôm một đứa trẻ ba tuổi.

Ngoại trừ Lục Phù, mọi người trong Lư Vân sơn trang đều ra ngoài cửa nghênh đón, sau khi chào hỏi xong Du Nhã đem đứa trẻ trong lòng giao cho

lão mẹ phía sau, còn nàng thì đi theo Di Nguyệt tới lầu các nơi Lục Phù ở.

Hai đứa nhỏ Khuynh Thành và Duệ Duệ cảm thấy thích thú nhìn thái tử nhỏ bé đang nằm trên giường, suy nghĩ “Duệ Duệ, dáng vẻ của nó thật giống ca ca!”

Duệ Duệ lạnh lùng nhìn Khuynh Thành liếc một cái, giống như những lời này thật ngốc nghếch cỡ nào, ánh mắt nhìn chăm chăm đứa bé trên giường kia, nói “Phụ thân nó là anh em bà con của phụ thân chúng ta, mẫu thân là tỷ tỷ của mẹ yêu chúng ta, nếu không giống mới thật là kỳ lạ!”

“Đúng nha!” Khuynh Thành nhỏ bé nựng nựng hai má của đứa bé, đứa bé trên giường chợt mở mắt ra, cười khanh khách khiến Khuynh Thành mừng rỡ muốn nhào tới.

“Tiểu quận chúa, không được đâu!” Người mẹ bên cạnh cảm thấy khó xử nhìn nét mặt cao hứng của Khuynh Thành, cười nói “Đôi mắt thái tử bị mù, tiểu quận chúa còn nhỏ, nên cẩn thận mới thỏa đáng, nếu không cẩn thận lỡ chạm vào sẽ không hay.”

Đứa nhỏ à một tiếng, quả thực dừng bước, nhưng thân mình lại ngồi xổm xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Hạo, giờ lên tươi cười “Hạo nhi mau lớn lên nha, ta là tỷ tỷ, kêu tỷ tỷ đi!”

“Tỷ tỷ!” Đứa nhỏ quả thật cất tiếng gọi với giọng non nớt đáng yêu, Du Nhã đỡ bé ngồi dậy, đôi mắt của bé nhìn qua hướng của Khuynh Thành, ánh mắt rất đẹp giống như một đầm nước sâu yên tĩnh nhưng thật đáng tiếc con người không sáng mà trái lại thực âm đạm!

Tiếng gọi tỷ tỷ khiến Khuynh Thành mừng rỡ, cái miệng nhỏ nhắn nhoén thật lớn!

Trong lầu các nhỏ, gió lạnh trong lành thổi qua quả chuông treo trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng rung động đỉnh đương, Lục Phù nửa nằm trên giường, tóc xỏa tự nhiên rơi lòa xòa trên vai. Sắc mặt đỏ ửng mê hoặc lòng người nhưng con người đen lầy có những tơ máu. Áo ngủ màu trắng mặc trên người khiến nàng nhìn càng có vẻ yếu gầy.

Hai tỷ muội đã vài năm không gặp, mới vừa thấy mặt Du Nhã liền ngã bệnh suy nhược trên giường, gân xanh nổi lên trên lưng bàn tay biểu hiện sự kích động của nàng.

“Phù nhi” Đôi mắt Du Nhã chợt ửng hồng nhưng không rơi lệ bởi vì những giọt nước mắt viền quanh trong hốc mắt đều bị nuốt trở về! Trong không khí có một sự đau lòng nồng đậm như ngưng tụ lại, có Du Nhã và cũng có Lục Phù.

Số phận của các nàng từ nhỏ đã d vớ nhau cùng một chỗ, tình cảm tỷ muội so với tỷ muội bình thường thân thiết hơn rất nhiều!

“Muội còn nghĩ hôm nay chỉ có muội và hai con tham gia lễ mừng năm mới mà thôi!” Lục Phù bình tĩnh than thở, cánh tay mềm mại ôm chặt thắt lưng thon thả của Du Nhã.

“Tỷ tỷ sẽ đón lễ mừng năm mới với muội! Chúng ta đã gần mười mấy năm không đón lễ mừng năm mới cùng nhau, gần như đã quên cùng nhau mừng năm mới là tư vị gì nữa.”

Du Nhã kéo Lục Phù đưa tay vuốt ve gương mặt non mịn của nàng, nói rất đau lòng “Tại sao lại bị bệnh? Lúc Di Nguyệt đưa tin không phải còn khỏe mạnh sao?”

“Bởi vì thời tiết hai ngày trước bỗng nhiên trở lạnh, ban đêm muội lại quên không đắp chăn nên bị trúng gió” Lục Phù nói từng tiếng rất khó khăn.

Du Nhã làm như không để ý mỉm cười, cũng không muốn vạch trần, trái lại nhấn hai hàng lông mày “Thật sự không hề có chút tin tức gì sao?”

Hai người Sở Cảnh Mộc và Tấn Vương đã mất tích hơn mấy tháng nhưng không tìm được một chút tin tức nào, đây là thất bại Lục Phù chưa từng nếm trải, nàng từng nghĩ cho dù hai người họ có xảy ra chuyện gì thì mình đều có thể dễ dàng tìm được tin tức, nhưng thật sự cũng rất khó hiểu vì hai người giống như đã biến mất khỏi thế gian này vậy.

Không giống như năm năm trước bị Hải Nguyệt cố ý giấu giếm, lần này đây là thật sự không tìm thấy!

Sắp tới lễ đón mừng năm mới!

Lục Phù tin tưởng Sở Cảnh Mộc sẽ trở về, bởi vì sau khi gặp lại đây là lần đầu tiên cả nhà họ họp lại cùng nhau mừng năm mới, chỉ cần hần còn sống nhất định sẽ trở về.

Nàng chưa từng hoài nghi

“Hần sẽ trở về!” Lục Phù nói một cách kiên định, ánh mắt bình tĩnh mà dứt khoát. Sắc mặt tái nhợt cũng bởi vì những lời này mà trở nên đỏ ửng.

“Phù nhi” Du Nhã lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên nghị của nàng, trong lòng cảm thấy hơi hồi hộp. Tuyết Nguyệt là một mật thám có năng lực tốt nhất trong Phù Dung Các vậy mà nàng nói không tìm được tin tức, trước kia Lục Phù còn từng đùa rằng chỉ có hai loại người mà Tuyết Nguyệt tìm không ra được, một loại là người đã chết, loại kia là người chưa cất tiếng chào đời.

“Tỷ tỷ, không cần lo lắng cho muội, muội không có việc gì!” Lục Phù cười nói. Ngược lại nắm chặt bàn tay của nàng, lo lắng hỏi han: “Chuyện của tỷ cùng Phượng Quân Ủy làm sao bây giờ? Còn chuyện đôi mắt của Hạo nhi nữa.....”

Nét mặt của Du Nhã bỗng nhiên trầm xuống một chút, cười cứng ngắc nói: “Đôi mắt của Hạo nhi, Ly Nguyệt đã đến Tây Vực tìm thuốc dẫn, có thể qua năm mới sẽ trở về, có hẳn bảo đảm đôi mắt của Hạo nhi chắc chắn sẽ phục hồi thị lực.”

“Còn Phụng Quân úy đâu?” Lục Phù do dự một chút mới hỏi.

Không có sự đồng ý của Phụng Quân úy, tuyệt đối Du Nhã không thể đến Giang Nam, nếu nói hậu cung của hắn hữu danh vô thực cho thấy chuyện Du Nhã là hoàng hậu duy nhất của hắn, phi tử duy nhất của hắn thì hắn sẽ không lý nào để cho nàng đến Giang Nam một mình.

“Chuyện của chúng ta, không đơn giản như vậy!” Du Nhã cảm thán sâu kín, cô đơn cười một tiếng rồi ngược mắt lên, “Chuyện này muội không cần lo lắng, tỷ tỷ tự mình có chừng mực, năm đã gần hết rồi, hai tỷ muội chúng ta nên cùng bọn nhỏ đón mừng năm mới thôi!”

Lục Phù nhìn nàng, mỉm cười gật đầu.

Một cửa ải cuối năm này, thật sự náo nhiệt! Hơn nữa thực long

Lưu Vân trong sơn trang dựng lên sân khấu kịch, lễ mừng năm mới ngày hôm đó đã mời gánh hát nổi danh nhất Lạnh Thành tới góp vui, cả đêm ca múa không ngừng, pháo nổ liên tục, khắp nơi đều là khung cảnh sinh động đón mừng năm mới.

Tại Lạnh Thành, vì đây là năm mới đầu tiên sau khi chiến tranh kết thúc, hơn nữa Lạnh Thành đã trở nên phồn hoa cho nên trên đường dòng người như nước, tiếng hoan hô nói cười khắp nơi.

Nhưng bầu không khí vui mừng này không thể xóa đi sự ưu thương trong lòng một số người.

Chẳng hạn như Du Nhã.

Như Lục Phù.

Ngày cuối năm này rốt cuộc cũng trôi qua.

Bầu không khí vui mừng còn không ngừng xoay quanh trong không khí, không ngừng quanh quẩn, Lục Phù ngẩng đầu lên, gương mặt trắng nõn bị che kín bởi một màu xám xịt thật tĩnh mịch. Trái tim đang đập, ngay cả tiếng tim đập cũng bị chậm lại nửa nhịp.

Ngẩng đầu lên nhưng không biết mình đang nhìn cái gì, có lẽ cái gì nàng cũng không nhìn thấy, ánh mắt xa xăm, chính là hắn lên một sự tuyệt vọng và đau khổ khắc sâu vào tận xương tủy.

Hắn không trở về!

Sở Cảnh Mộc không trở về!

Nàng không cho mình hy vọng quá lớn, chỉ sợ có một ngày tuyệt vọng càng nhiều khiến nàng không thể chịu nổi. Cho dù không có hy vọng, tuyệt vọng cũng gần giống như con thủy triều đang tràn về phía nàng, dường như bao phủ lấy lòng nàng.

Một bóng đen chưa từng có bao phủ lòng nàng, như bị người xô ngã đáy vực sâu lạnh băng không thấy ánh mặt trời, không có sự ấm áp. Lục Phù dù tươi cười vẫn lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nàng ngược mặt lên, vẫn là gương mặt tuyệt sắc như cũ, vẻ kiên nghị và kiên cường trời sinh trong vòng vài ngày dường như đã không còn, đã biến mất không còn bóng dáng.

Chờ đợi!

Chờ đợi hơn một trăm ngày, thành ngàn vạn lần thất vọng, ngày càng thêm trầm trọng.

Du Nhã đứng xa xa nhìn nàng, chỉ thấy khóe mắt của nàng rơi lệ, rơi xuống đất không thấy bóng dáng.

Thân người nàng chậm rãi ngồi xuống, đầu gối lên đầu gối của mình, hai tay ôm thật chặt run run, đôi vai cũng run rẩy.

Lục Phù dường như đã trở nên tiêu tụy rất nhiều, rất nhiều.

Thân mình vốn đã không tốt, lần này bệnh không đứng dậy nổi!

Ăn năn hối hận về sau vẫn nằm trên giường, suốt ngày làm bạn với thảo dược ngay cả ho khan đều khiến người cảm thấy nghiêm trọng, suốt ngày ngủ say mê mẫn.

Du Nhã thực sự lo lắng, nhóm người Di Nguyệt càng lo lắng..

Gương mặt lạnh lùng nhiều năm của Thất phu nhân, nhiều năm qua không thấy cảm xúc cũng thoáng qua dấu vết kinh hãi.

Lần này Lục Phù bị bệnh khiến không khí vui mừng của Lưu Vân Sơn Trang biến mất không còn chút gì...

Duệ Duệ và Khuynh Thành suốt ngày không rời giường của nàng, truyện trò nhỏ to với Lục Phù cho đến khi nàng nặng nề

Dầu hết đèn tắt là tình trạng của nàng trong lúc này!

Khuynh Thành bé nhỏ ôm đôi tay nhỏ nhỏ của mình, khóc đến nỗi hai mắt đỏ bừng, lại không dám khóc thành tiếng, uất ức và sợ hãi giống như một con rắn nhỏ chậm rãi cắn nuốt lòng nàng.

Có một sự sợ hãi chiếm cứ lòng nàng.

Duệ Duệ ngồi ở góc sáng sủa, yên lặng nhìn Khuynh Thành, bé không khóc nhưng hai bàn tay nhỏ nắm chặt lại giấu vào trong tay áo, gương mặt lạnh như băng càng thêm trầm trọng.

Trong phòng yên lặng chỉ có hai người họ, còn có Lục Phù đang ngủ say.

Thình thoảng nghe thấy âm thanh nước nở bị đè nén vang lên không rõ ràng...

“Phụ thân...” Khuynh Thành bé nhỏ cúi đầu khóc... “Phụ thân... mau trở lại đi.”

Bé biết rằng chỉ cần phụ thân của bé trở về, bệnh của mẹ yêu sẽ hoàn toàn khỏe lại.

“Phụ thân... Van cầu người, nhanh nhanh trở về đi...”

Những lời nói của Khuynh Thành bé nhỏ khiến đôi mắt Duệ Duệ ửng đỏ quay đầu sang chỗ khác. Sở Cảnh Mộc không thấy bóng dáng Lục Phù lại ôm đầu nằm trên giường, thân thể càng ngày càng gầy yếu, càng ngày càng suy nhược, ban đêm bé cũng không dám rời giường của Lục Phù.

Những người khác đều gấp đến nỗi xoay vòng quanh, không còn cách nào chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn một đám thầy thuốc đi qua lại lắc đầu....

"Khuynh..... Thành" Giọng của Lục Phù khàn khàn vô cùng, trầm thấp nghe không rõ, òa vào trong không khí.....

Cánh tay gầy yếu không còn sức, nghĩ muốn gượng lên lại có lòng mà không đủ sức... Nàng nghe thấy tiếng khóc của Khuynh Thành, dường như từ xa xôi vọng về, nghe được khiến lòng của nàng như dính chặt cùng một chỗ, con gái của nàng từ khi còn nhỏ đến nay vốn không khóc, hiện tại nghe thấy bé khóc khiến lòng nàng đau nhói.

Tiếng khóc nhỏ nhỏ dừng lại.... Khuynh Thành dụi mắt, nhào tới trước giường, Duệ Duệ cũng vội vã chạy qua...

“Nương.....” Hai khuôn mặt nhỏ nhắn dường như giống nhau như đúc lọt vào mắt Lục Phù khiến đôi mắt nàng trong nháy mắt trở nên đỏ ửng.

Con gái và con trai của nàng...

Mãi nghĩ đến sự tuyệt vọng và đau khổ của mình, dường như nàng đã quên mình còn có một đôi bảo bối, lúc nàng mãi gặm nhắm sự tuyệt vọng của mình, ai sẽ tới an ủi họ.

Nàng dường như đã quên, trong cơ thể của nàng đã tạo ra hai trái tim. Giống như của nàng vậy, kiên cường mà yếu ớt!

“Thực xin lỗi nha.... Bảo bối của ta.....” Một hàng lệ trong suốt chảy ra hốc mắt, theo khóe mắt thấm ướt áo gối, lòng Lục Phù chua xót nhìn hai đứa nhỏ của nàng.

“Nương...” Khuynh Thành bé nhỏ bỏ nhào trên thân thể của Lục Phù, ôm lấy cổ của nàng, nhịn không được khóc lớn, những giọt lệ nóng bỏng làm trái tim của Lục Phù nóng lên cũng khiến da thịt của nàng trở nên ấm áp “Nương... nương...”

Khuynh Thành nhỏ bé nhanh mồm nhanh miệng không biết làm thế nào để biểu đạt nỗi sợ hãi trong lòng mình, chỉ biết ôm chặt lấy nàng, cất tiếng trong trẻo gọi nương, khiến Du Nhã ở ngoài cửa sổ rơi lệ...

“Không cần... Khóc.....” Lục Phù rất muốn đưa tay trấn an bé, lại bị bé đè nặng, đột nhiên đầu ngón tay lạnh lẽo như c một luồng khí nóng truyền đến trái tim, có một sự ấm áp đuổi đi cái giá lạnh như băng trên da thịt nàng.

Đó là bàn tay của Duệ Duệ đang cầm chặt bàn tay nàng dưới chân bông, Lục Phù nở nụ cười, đối với đôi mắt rất giống Sở Cảnh Mộc kia, nàng hoảng hốt có cảm giác như hàng vạn năm đã trôi qua.

“Nương không phải còn có các con sao?” Khuynh Thành bé nhỏ lẩm bẩm, giọng nói mang theo nước mắt truyền tới tai Lục Phù “Phụ thân sẽ trở về, nương, người phải mau khỏe lại, phụ thân về nhìn thấy nương trở thành như vậy nhất định sẽ rất đau khổ...”

Nước mắt của Lục Phù vẫn chảy, nàng nhất định đã khiến hai đứa con sợ hãi.

“Nương, Khuynh Thành nói đúng, phụ thân nhất định sẽ trở về, nếu phụ thân nhìn thấy nương sinh bệnh, chắc chắn sẽ rất đau lòng. Nương, có phải đã không còn phụ thân, con và Khuynh Thành nương cũng không cần sao?” Gương mặt lạnh như băng của Duệ Duệ được che kín bởi một vẻ bi thương

mênh mông, trong giọng nói là sự khẩn cầu vô hạn.

“Sẽ không đâu!... Sẽ không...” Lục Phù lắc đầu, cổ đèn nén không để cho sự chua xót trong lòng thoát ra, lần đầu tiên trong lòng nàng cảm thấy thật áy náy.

Nương sẽ không bao giờ không cần các con!

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, nương cũng sẽ không bao giờ không cần các con!

Trời xanh ơi, xin người ban cho ta nhiều sức lực, làm cho ta có cam đảm để sống! Ta chưa bao giờ tin tưởng thần linh, lần thứ hai ta thành kính khấn cầu người cho ta lực lượng!

Con trai và con gái của ta, không nên khóc!

Không nên khóc!

Đường chân trời hiện ra rõ ràng những tia nắng sớm đầu tiên từ mặt trời chiếu rọi xóa đi màn đêm, khi đó chúng ta luôn cảm thấy may mắn, ai nhìn thấy sẽ được hưởng thụ sự ấm áp thương yêu đó. Sau khi trời chiều khuất núi, để lại bóng đêm bi tráng trên thế gian, chúng ta luôn cảm thán, ai nhìn thấy sẽ bị nó cuốn hút vào nỗi ưu sầu.

Khi hi vọng bị dập tắt, thần linh là chỗ dựa duy nhất của chúng ta.

Từng ngày đó về sau, bệnh của Lục Phù dần dần có biến chuyển tốt đẹp, vết tái nhợt trên mặt chậm rãi biến mất, hai gò má trở nên ửng hồng, đôi mắt cũng dần khôi phục về lạnh nhạt và tự tin thuộc về Lục Phù, vẫn như trước nhẹ nhàng như dòng suối trong núi rừng sâu thẳm, càng lộ ra sự kiên cường hơn bao giờ hết.

Nàng còn có hai trái tim!

Chúng đang dần lớn lên, nàng phải bảo vệ thật tốt, sẽ không bao giờ để chúng tan vỡ!

Du Nhã nhìn sắc mặt của nàng càng ngày càng trở nên tốt hơn, nở nụ cười.

Chớp mắt một cái đã nửa năm trôi qua...

Lục Phù vốn nghĩ muốn khởi hành quay về U Thành, nhưng cuối cùng vẫn không trở về mà quyết định ở lại Lạnh Thành.

Ly Nguyệt từ Tây Vực trở về mang theo thuốc dẫn, trải qua mấy tháng trị liệu, thị lực của đôi mắt Hạo nhi cuối cùng cũng hồi phục. Du Nhã ở Lạnh Thành nửa năm, trong thời gian đó Phượng Quân Úy đã thúc giục bốn lần nhưng nàng vẫn không trở về!

Tại kinh thành, mùa hè vào tháng bảy thời tiết thật nóng bức.

Tại hoàng cung có hai bóng người đang trầm mặc trong cung điện trống trải.

Cửa cung đóng chặt che khuất ánh mặt trời rọi vào, ngăn trở cái nóng bức của mùa hè xâm nhập, trên điện lớn có vẻ thâm trầm âm u và yên lặng, so với cảnh vật bên ngoài cửa cung giống như hai khoảng không gian.

Đó là Sở Cảnh Mộc đã mất tích hơn nửa năm, bên cạnh còn có một vị là Phượng Quân Úy, trong điện lớn hai dáng người giống nhau tuấn tú cao ngất, nét mặt giống nhau nhưng chỗ không giống nhau chính là khí chất và ý vị trên người họ.

Một người trang nhã tuấn tú phong lưu, một người tà mị mê hoặc lòng người.

“Thật sự đã quyết định rồi sao?” Phượng Quân Úy cười lạnh, trong giọng nói có vẻ tức giận, đôi mắt hẹp dài lóe lên những tia sáng lạnh lùng.

Sở Cảnh Mộc trầm tĩnh gật đầu, sắc mặt vô cùng không tốt, giống như bị bệnh nặng mới khỏi, đôi môi hơi có vẻ tái nhợt.

“Lần này đi, sẽ không trở về nữa!” Hắn cười như muốn giải hòa nhưng không thể làm dịu đi lửa giận trong lòng Phượng Quân Úy, ngược lại càng khiến nó bùng lên.

“Ta chỉ có mình ngươi là huynh đệ, ngay cả ngươi cũng muốn đi sao?” Trên gương mặt đẹp lóe lên vẻ hung ác nham hiểm thoáng qua.

“Quân Úy, ta mất tích nửa năm, Phù nhi và hai đứa nhỏ nhất định lo lắng vô cùng, ta muốn nhanh chóng trở về Lạnh Thành. Càng nhanh càng tốt!” Sở Cảnh Mộc nói một cách kiên định, chưa từng có thời điểm nào có thể cảm nhận được cái gì gọi là nỗi nhớ nhà như vậy. Hắn muốn gặp nàng, muốn gặp hai đứa nhỏ của mình. Sở Cảnh Mộc nhìn Phượng Quân Úy cười nói “Cả đời của Phù nhi ít có những tháng ngày được vui vẻ, nếu ta ở trong triều nàng chắc chắn sẽ quay về, nhưng nơi này đã mang đến cho nàng rất nhiều chuyện đau lòng, nếu có thể thì ta hi vọng cả đời nàng không cần phải trở về kinh thành. Từ lúc báo thù đến hiện tại nàng đã chịu rất nhiều đau khổ, trải qua biết bao đau khổ, nhiều đến nỗi không thể đếm được. Ta không thể khiến nàng hạnh phúc khi còn thơ ấu, sau khi thành hôn ta cũng không thể cho nàng những tháng ngày an nhàn thư thái, ít nhất ta muốn mang đến cho nàng nửa đời sau hạnh phúc an khang, để nàng và hai đứa nhỏ không cần phải nhìn thấy tranh đấu trong triều đình, cũng không phải vì ta mà lo lắng sợ hãi. Vì báo thù mà cả đời nàng đã bị giam hãm tại tất cả đã trở thành quá khứ, ta muốn nàng nhìn thấy cảnh đẹp của núi sông trên thế gian này, sống một cuộc sống nhàn

nhã tự do tự tại. Đó vẫn luôn là ước vọng của nàng!”

“Các người ở lại kinh thành cũng có thể hưởng một cuộc sống tự do tự tại, vì sao nhất định phải rời xa triều đình?”

“Quân Úy!” sắc mặt Sở Cảnh Mộc nghiêm lại, “Vương phủ là ác mộng của Phù nhi! Ta không muốn nàng trở về!”

“Chỉ một Lưu Phù Nhã, người cam lòng bỏ rơi tất cả sao?” Con người tà mị của Phụng Quân Úy xẹt qua những tia sáng kỳ lạ, hung ác nham hiểm hời.

“Vội ta mà nói, tất cả đã không còn quan trọng nữa, chúng ta phấn đấu cả đời là vì cái gì, không phải vì chúng ta muốn làm cho người chúng ta quý trọng có thể sống bình an hạnh phúc hay sao? Ta muốn nắm tay Phù nhi, sẽ không bao giờ buông ra nữa! Ta là một nam nhân biết rõ bản thân mình muốn gì, tuyệt đối sẽ không để mình hối hận lần thứ hai!”

Lòng bàn tay hắn, đã nắm được toàn bộ sinh mạng hiện hữu của mình, sao có thể buông ra?

“Biểu ca.....”

Sở Cảnh Mộc cười hỏi, “Người muốn đi Lạnh Thành với ta không?”

Phụng Quân Úy không được tự nhiên quay mặt đi, hai má trở nên ửng hồng, cắn chặt đôi môi, một lát sau quay lại “Có phải ta nói gì thì biểu ca cũng sẽ không ở lại?”

Sở Cảnh Mộc gật đầu!

Hắn đã chọn một hoàng đế tốt, lúc trước chọn Phụng Quân Úy cũng không phải bởi vì Quân Úy là anh em bà con của mình, mà là vì hắn biết Quân Úy có thể mang đến cảnh thái bình cho thiên hạ, thời gian đã chứng minh điều đó không sai. Chỉ ngần ngại vài năm có thể biến một triều đình lung bại tăm tối đến cực độ, quốc khố trống rỗng trở thành một vóit đáng về như ngày hôm nay, Phụng Quân Úy thật sự là người có tài trị quốc.

Phụng Quân Úy nhìn hắn thật lâu, xoay người lại, ánh sáng âm u càng làm cho hắn nhìn có vẻ như không cam lòng.

“Chờ vài ngày nữa rồi đi, người chỉ vừa mới tỉnh lại được hai ngày thôi! Ta cũng không muốn người chưa tới được Lạnh Thành đã bị nằm ở giữa đường!” Phụng Quân Úy không cam lòng nói.

Sở Cảnh Mộc cùng Tần Vương giao đấu kết quả là cả hai đều bị thương, tính đến giờ hắn đã bị thương nghiêm trọng hôn mê gần một năm, Phụng Quân Úy từ miệng của Mị Ảnh biết được một câu trước khi hắn hôn mê, là không thể để cho Phù nhi biết trừ khi hắn tỉnh lại!

Hắn ở trong hoàng cung mê mang hơn nửa năm, chỉ vừa mới tỉnh lại mấy ngày hôm trước.

Sở Cảnh Mộc từ biên cảnh trở về Lạnh Thành, Quân Úy chỉ biết chắc chắn có chuyện đã xảy ra, nếu không Sở Cảnh Mộc sẽ không để Lưu Phong một mình thu phục loạn quân, cho nên đã phái Mị Ảnh mang theo đội từ sĩ đến Lạnh Thành, thật đáng tiếc vẫn chậm một bước, mang về chính là hai người bị trọng thương.

Trên đường quay về kinh, bởi vì câu nói trước khi Sở Cảnh Mộc bị hôn mê nên Mị Ảnh phải mất rất nhiều tâm tư để mang hắn về kinh thành.

“Quân Úy, ta chịu được!” Sở Cảnh Mộc hé mắt nhìn bóng dáng của hắn, hỏi hơi nghiêm trọng: “Phụng Quân Chính đâu?”

Phụng Quân Úy xoay người lại, cười tà, “Biểu ca, người không phải nói sẽ không trở lại kinh thành sao? Nếu là như vậy chuyện của Nhị ca ta tự biết chùng mịch, ta cam đoan về sau khi còn sống các người sẽ không nhìn thấy hắn nữa, được chứ?”

“Quân Úy!” Sở Cảnh Mộc nhăn mày kêu lên, Phụng Quân Chính bị thương không thể nhẹ hơn hắn, vừa muốn mang hai người bị trọng thương về kinh thành, vừa muốn tránh khỏi sự tra xét của Lục Phù, đâu có thể dễ dàng như vậy? CPhụng Quân Úy muốn làm gì?

“Ân oán của các người như vậy đã xong, về phần hắn ta sẽ không giao cho bất kì kẻ nào khác!” Hắn cười tà mị, cũng không sợ về giận dữ của Sở Cảnh Mộc.

“Quân Úy, người rốt cuộc muốn làm gì, đừng làm bậy!” Sở Cảnh Mộc cảnh cáo.

“A.... Biểu ca, chúng ta hãy cùng nhau đi Lạnh Thành đi, ta nhớ con của ta, nghe nói đôi mắt của nó đã khôi!”

Nói thẳng ra nếu hắn nói muốn gặp thể tử của mình cũng sẽ không có ai cười hắn, Sở Cảnh Mộc tà mị ngao ngễ nhìn hắn, tự nhiên có một cảm giác quý dị dâng lên trong lòng, một lúc lâu sau đôi mày đang nhăn lại cũng giãn ra.

Chuyện đó cũng không liên quan đến chuyện của hắn, nếu Phụng Quân Úy đã hứa hẹn luôn luôn có thể làm được!

Hắn dường như đã sắp ngủi thấy được trong không khí mùi hương thơm ngát của Lạnh Thành, một nơi có mùi hương của Lục Phù, làm hắn một lòng quyến luyến muốn trở về nhà!

Lạnh Thành. Vùng ngoại ô.

Những miếng vải màu vàng trên cây không hoa nhìn mềm mại giống như những bông hoa cúc, vải màu vàng nhẹ nhàng bay bay theo gió, ở trong gió truyền tải một hương vị tưởng niệm hạnh phúc. Như hương thơm rượu ngon, lan tỏa ra trong không khí khiến lòng người say mê.

Trên bầu trời cao trong xanh có những đám mây trắng xóa tầng tầng lớp lớp, khi thì tụ lại, khi thì bay ra xa.

Cách đó không xa có hai đứa trẻ trắng nõn đang ở trên đám cỏ xanh vui đùa ầm ĩ, từng đợt tiếng cười ngẫu nhiên bay theo gió, đang cười đùa rất vui vẻ.

Có một nữ tử tuyệt sắc đứng dưới tàng cây không hoa, đưa lên phất một miếng vải màu vàng bay qua trước mắt mình, dịu dàng phất miếng vải mềm mại đối xử với nó giống như không phải là một vật không có sinh mạng mà là một đứa nhỏ của nàng, thật cẩn thận phất nhẹ qua.

Nữ tử với dung nhan yêu kiều như hoa, cười nhẹ như nước, tươi cười giống như thanh trúc sau cơn mưa rửa sạch bụi trần, trong ánh mắt ngưng đọng vẻ hàm tiếu, nhìn những vì sao băng vừa xẹt qua phía chân trời.

Những miếng vải buộc màu vàng trong truyền thuyết là đại biểu cho sự tưởng niệm.

Ở trong mắt nàng ngoại trừ sự tưởng niệm còn có hạnh phúc, nửa năm nay còn thêm sự chờ đợi và chờ đợi.

Nửa năm nay nàng đã buộc vô số miếng vải màu vàng trên cành cây không hoa đại biểu cho sự tưởng niệm của nàng, hạnh phúc của nàng, còn có sự chờ đợi của nàng!

Cây không hoa nở hoa, là một loại kỳ tích khiến người đời kinh ngạc, mà nàng đang đợi kỳ tích kia xảy ra!

Bỗng nhiên có một tiếng thét chói tai non nớt vui sướng như vang lên tận trời xanh...

“Phụ thân.....”

Cả người của nữ tử đang đứng dưới tàng cây chấn động, bóng dáng mềm mại run rẩy, chậm rãi xoay người lại.

Mắt nhìn thấy một nam tử tuấn tú tao nhã, mỗi tay ôm một đứa nhỏ xinh đẹp, cười vui vẻ đi về hướng nàng!

Trong đình nghỉ mát có hai người đang chơi cờ.

Nam tử tuấn lãng, nữ tử tuyệt sắc, còn có một cặp hài tử đáng yêu thanh tú nét mặt giống hệt nhau, đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, ánh mắt nhìn chăm chú vào bàn cờ trên bàn đá, thế cờ một khắc trước vẫn còn trôi trong nắm tay, ngay sau đó đã là chiến mã hí vang.

Nam tử và nữ tử đều hết sức chăm chú nhìn vào bàn cờ, khi thì lời hay ý đẹp, khi thì bàn luận hăng say.

Trời đã ngã về tây nhưng những tia nắng còn sót lại vẫn khiến người cảm thấy ấm áp.

“Khuynh Thành, ai thắng vậy?” Nam tử cười hỏi.

“Phụ thân thắng!” Đứa trẻ kia ở trên mặt hân hân một cái thật kêu, cười hi hi tiến vào trong lòng ngực hắn, cười tươi đẹp như hoa.

“Khuynh Thành, xem cẩn thận nha!” Gương mặt lạnh lùng của bé trai tà mị ngao ngễ nhìn nó.

Đứa trẻ kia còn thật sự nhìn kỹ hai bên cờ trắng đen nghiên cứu, giống như muốn nghiên cứu ra một khối vàng, nhìn nữ tử với ý cười vui vẻ, lại nhìn nam tử trong trẻo như gió.

Hai đứa bé cẩn thận nhìn bàn cờ, Khuynh Thành vui sướng kêu lên, “Những con cờ đen đã tạo thành một chữ tâm kia!”

“Cờ trắng cũng vậy!” Bé trai cười khê nói.

Trên bàn cờ, những con cờ đen như râu chuối hợp lại thành một chữ ‘tâm’, cờ trắng cũng như râu chuối hợp thành một chữ ‘tâm’.

Chơi cờ, thật ra hòa nhau mới là cảnh giới cao nhất!

Trong khoảnh khắc nhớ lại chuyện cũ! Quay đầu nhìn lại, giống như đã qua vạn năm!

Cuối cùng cũng đợi được tới ngày này.

Một đoạn tình, theo suốt cả đời.

Nam tử mất tâm, nữ tử cũng mất tâm, nhưng nam tử đã chiếm được trái tim của nữ tử, nữ tử cũng chiếm được trái tim của nam tử. Dòng sinh mệnh lại tiếp tục chảy.

Chúng ta từng trải qua thất vọng, từng trải qua tuyệt vọng, từng cười ngạo ngẫm nhìn hồng trần, từng oanh oanh liệt liệt, rốt cuộc chỉ đơn giản là để tìm được một vùng trời bình yên, khoảng lặng trong tâm hồn mình.

Nắm tay nhau! Cùng nhau đến đến răng long đầu bạc!

Người không phải ta, ta không phải người, tình yêu của mọi người cũng sẽ không giống nhau, cảm giác của chúng ta cũng không giống nhau.

Hương vị của tình yêu, như cắn một miếng chanh, có vị chua cũng có vị ngọt, hương vị tình yêu của mỗi người, là do tự mình hết lòng trân quý, chua ngọt tự mình hiểu được.

Tình yêu, thật ra cũng rất đơn giản, đơn giản đến nỗi chỉ cần chúng ta hít thở một cái, là có thể ngửi được mùi thơm ngan ngát nó tỏa ra trong không khí, trong trẻo mà ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 134: Phiên ngoại: Giai Thoại Một Tình Yêu

Thái bình thịnh trị – quãng thời gian này phải nói thật tươi đẹp, thật hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi khiến hai người đang yêu nhau kia mong nó kéo dài sánh bằng trời đất, đến vĩnh hằng, đến khi núi không còn ngọn, đến khi trời đất nhập lại làm một thì họ cũng không cam lòng chia ly. Ba tháng nay, thời gian ở Lạnh Thành, khi những đóa hoa băng lăng cuối mùa thưa thớt nhưng đậm sắc hương hơn, Lục Phù và Sở Cảnh Mộc đêm ngày gắn bó có nhau, dường như họ là một đôi bích nhân lãng mạn nhất từ giai thoại trong truyền thuyết bước ra, cùng nhau ngồi ngắm mưa phùn rơi trong đình viện, cùng du sông ngoạn thủy, cùng đánh cờ trong đình nghỉ mát. Đây là giấc mộng cả hai đã ao ước từ lâu, giấc mộng mà năm năm về trước Lục Phù tưởng rằng nó chỉ là ảo ảnh, là hư vô, giấc mộng mà nàng cứ tưởng là sương khói nay hóa thành ki niệm. Nếu chỉ là mộng thì hãy cứ mơ, nàng cũng không muốn tỉnh lại, càng không muốn tỉnh.

Mỗi buổi sáng nàng thật tức cười khi Sở Cảnh Mộc còn dậy sớm hơn nàng, Lục Phù có cảm giác hần giống như nàng dâu phải dậy sớm để làm điểm tâm cho mẹ chồng. Hay! Không biết hần trốn trong góc nào mà làm ngon như vậy, nàng càng ăn càng không biết bao giờ mới cảm thấy chán và càng không dám nghĩ tới nếu để hai đứa nhỏ thấy sẽ là tình cảnh gì nữa? Đôi lúc nàng lại cho rằng việc làm này của hần thật xấu xa, vì hần chỉ làm một ít để nàng càng ăn càng ghiền, rồi hôm sau làm tiếp, là hần cố ý làm nàng bị hấp dẫn đây mà, giống như cho nàng uống mê dược để chìm đắm trong đó không thể dứt ra được, để cả kiếp này không bỏ hần mà rời đi lần thứ hai.

Chiều hôm đó, hoa mai đang độ nở hoa rực rỡ, ráng chiều đỏ rực xuyên qua những cánh hoa mềm mại mỏng manh, óng ánh nghiêng nghiêng chiếu xuống bậc đá xanh trong sơn trang. Lục Phù chạy quanh trong khu vườn, những cánh hoa màu hồng nhạt rơi rụng phát qua người nàng, lất phất mờ ảo giống như tiên nữ. Sở Cảnh Mộc ở đằng sau chạy đuổi theo nàng. Hần lo lắng sợ Phù Nhi của hần chạy nhanh quá vấp ngã nên càng đuổi nhanh hơn, nhưng càng đuổi nàng lại như con thỏ hết lách qua bên này lại vòng qua bên khác. Cuối cùng Sở Cảnh Mộc xuất hiện đột ngột trước mặt Lục Phù đưa tay ôm trọn nàng vào lòng. Dưới ánh hoàng hôn thơ mộng, bóng hai người nghiêng nghiêng trên thảm đá xanh mát lạnh.

“Ha ha! Đã bắt được người.”

Lục Phù lại nũng nịu chu môi với hần “Người lại dùng khinh công, ăn gian, không tính.”

Ráng chiều đỏ rực dịu dàng bao quanh hai người như khảm nạm khiến người ta có cảm giác họ ở bên nhau, đã yêu từ lâu lắm rồi. Tháng năm hiếm khi trầm lắng, Tuyết Nguyệt quay về vừa lúc nhìn thấy hai người trong cảnh sắc đó đứng bước lại, không muốn quấy rầy hai người họ, đang định bỏ đi thì Lục Phù chợt đổi mắt gọi Tuyết Nguyệt lại gần hỏi: “Tại sao người lại về đây? Tại sao không ở bên cạnh hầu hạ tỷ tỷ của ta? Có phải có chuyện gì xảy ra với tỷ tỷ?”

Từ xưa đến nay với trí tuệ của mình, Lục Phù chưa bao giờ đoán sai, lại là Phụng Quân Úy. Sáng hôm sau có một đoàn xe ngựa chạy trên con đường lớn Phụng Thiên, nàng đã trở về, thật sự đã trở về nơi đây, nơi tranh đấu giữa các thế lực. Chốn xưa vẫn như cũ, gió thổi từng cơn có vẻ lạnh hơn ở Lạnh Thành. Trong xe ngựa, Lục Phù tựa vào gối mềm, Sở Cảnh Mộc biết nàng không chịu lạnh được nên mua rất nhiều quần áo, chăn bông ấm đặt vào trong xe, nhưng thói quen nhiều năm Lục Phù vẫn cảm giác khí lạnh như cắt da cắt thịt ở bên tai, Sở Cảnh Mộc dùng hai tay xoa xoa má của nàng cười ấm áp để giúp nàng xua tan sự buốt giá của thời tiết và hần đương nhiên biết ở trong lòng nàng, trong sâu thẳm tâm hồn nàng cũng đang rất lạnh.

“Phù Nhi có hồi hận đã trở về không?”

Nàng cười tươi với Sở Cảnh Mộc, ngã vào trong vòng tay ấm áp, ôm hần thật chặt nói nhẹ một câu thật nhỏ bên tai của hần:

Chỉ cần nơi nào có người cho dù nó có là biển gai, hồ sâu hiểm trở hay là chốn lâu sơn có đi không có về, ta vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào, ở đây thật ấm cúng, lòng ta cũng tràn ngập hơi ấm, Phụng Đông, chúng ta trở về nhà thôi...!”

Sở Cảnh Mộc nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Phù bằng ánh mắt sâu như biển, như muốn thăm dò nàng đang nghĩ gì, muốn dùng vòng tay ấm áp này che chở thân hình nhỏ bé trong lòng ngực mình.

“Khiến nàng phải cùng ta tranh đấu cả đời, thật tình ta có chút không nỡ.”

Lục Phù không chớp mắt, đặt hai tay của mình vào hai tay hần như thề hẹn: “Sống chết cùng nhau bước, người và ta cùng viết nên khúc tình ca, cảm tay

nhau bước tiếp đến khi hết kiếp trọn đời mới thôi” Nàng nhìn hán bằng đôi mắt thâm tình, có yên tâm lần tin tưởng

Vương phủ – năm năm không gặp, phủ dung ở đây đang nở rộ, có đủ mùi tư vị, đã không còn lạnh lẽo hoang sơ, cô độc mà đổi lại là sự thiết tha thật nồng ấm của hoa mai tỏa hương, của phủ dung thanh khiết, của hồ nước mát mẻ trong vắt màu xanh biếc. Từ lúc bước chân trở về nàng tự hứa sẽ không lặp lại bi kịch, phải toàn tâm bảo vệ tất cả người thân, người mình yêu nhất.

Sáng sớm hôm sau, tin tức Sở Vương trở về loan truyền rộng khắp cả điện Kim Loan, Hoàng Đế mở yến tiệc tiếp đón. Phụng Quân Úy ngồi trên ngai vàng thấy Sở Cảnh Mộc vừa bước vào đã chạy lại tiếp đón làm cả bá quan văn võ sững sốt cả người, có người còn khúm núm sợ sệt, ai cũng thấy rõ Hoàng Thượng rất nhiệt tình, Sở Vương được trọng dụng nghe nói đã lâu.

“Biểu ca, ta tưởng sẽ không gặp lại ngươi nữa.”

Sở Cảnh Mộc tỏ vẻ vui mừng, lời nói có chút trách cứ: “Nếu không phải đến chúc mừng đại hôn của ngươi ta cũng không trở về làm gì.” Nghe đến đây mặt của Phụng Quân Úy có chút biến sắc, hơi khó chịu, khẽ nhăn mày quay lại phía sau. Sở Cảnh Mộc cũng nhìn theo tầm mắt của hán, thấy ngồi kế bên ngai vàng của hán là một nữ tử xinh đẹp, trang nhã, một vẻ đẹp sắc sảo kì lạ, lại mặc đồ của dị tộc, nếu hán đoán không lầm thì đây chính là công chúa Tây Vực muốn gả cho Phụng Quân Úy để kết tình bang giao với Phụng Thiên. .

Tại Di Trữ Cung, mùi đàn hương tỏa ra lãng đãng trong không khí, trên bàn đặt hai chén trà thơm, Lục Phủ lay mạnh cánh tay của Du Nhã hỏi: “Tỷ tỷ có phải là thật không? Hán lại muốn nạp thêm phi tần à, lần trước chẳng phải đã giải tán hậu cung rồi sao?” Du Nhã nhìn Lục Phủ trầm ngâm một lát cảm chén trà lên uống một hớp sau đó lại quay sang nhìn nàng, khoe mắt hơi cay khi muối muối vì nàng đã trở về, cũng vì chuyện không vui này “Phù Nhi, đây là chuyện tốt để gắn kết tình hữu nghị giữa hai nước, muội có biết không? Phụng Thiên đã xảy ra nội loạn nhiều lần, hai lần cung biến, nếu bây giờ Tây Vực tiến đánh chúng ta làm sao đỡ nổi?”

“Vậy chúng ta hãy tìm một phương án khác có được không? Nếu tuyển tần phi là một tiểu thư nhà khuê các thì tỷ còn có thể đổi phó nhưng nữ tử này là ai? Là một công chúa, từ nhỏ sống trong cung chắc hẳn nàng ta không phải đơn giản, tỷ tỷ đâu không phải chuyện đùa, không được đồng ý.”

Du Nhã âu yếm sờ hai má tiểu muội muội đáng yêu, cũng chịu nựng một cái: “Đừng lo lắng.”

Huyết mạch liên tâm, hai người họ từ nhỏ đã yêu thương nhau, tỷ tỷ luôn âm thầm che chở cho nàng, sự việc năm đó của phụ thân, nếu không phải tỷ tỷ đứng ra bảo vệ cho nàng nói không chừng nàng đã chết dưới kiếm của Sở Vương và Văn Vương, đã là hồn ma vất vưởng chứ đâu có được cuộc sống êm đềm với Sở Cảnh Mộc. Vì thế vì tỷ tỷ, nàng tình nguyện trở lại nơi mà nàng từng xem là địa ngục, là hầm băng đau khổ, là chốn vàng son bão táp, phong ba tranh vị, nàng muốn cùng tỷ tỷ đấu tranh, muốn bảo vệ cho tỷ ấy. Huống hồ gì lần này khi mới bước chân vào cung nàng đã nghe người ta xì xào bàn tán là vị công chúa mới đến đây rất được Hoàng thượng yêu mến. Lục Phủ ngược mắt lên, dùng ánh mắt kiên định như muốn nhìn thấu tâm tư, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt của Du Nhã, có lẽ nhiều đêm tỷ tỷ đã không ngủ, không nói gì chậm rãi thương thức chén trà trong tay, âm thầm suy tính. Nàng có một dự cảm không lành về những ngày sắp tới. Nhưng nàng quyết không để nó xảy ra.

Trò chuyện, ở lại dùng cơm, hai người cười nói vui vẻ, chơi cờ với nhau còn nhắc lại chuyện thời thơ ấu, quanh đi ngoảnh lại Lục Phủ thấy sắc trời bên ngoài đã tối, trong hoàng cung thật khác so với bên ngoài, Lục Phủ đi đến bên cửa sổ lặng lẽ nhìn ra xa, bầu trời mà nàng nhìn thấy ở Lạnh Thành cũng là màu đen nhưng sao thật khác, bầu trời ở đây như cái chảo lớn mang đầy vẻ bí ẩn ôm trọn những ngôi sao bé nhỏ li ti, trong các ngôi sao ấy ngôi sao nào là tỷ tỷ? Lục Phủ vẫn đứng yên nhìn ngắm chừng như đang suy tưởng như đang nghĩ ngợi mông lung rồi chợt nói: “Trời tối rồi, Sở Cảnh Mộc đang dùng yến tiệc bên ngoài chắc đang đợi, thôi muội về đây, tỷ tỷ hãy tự bảo trọng.”

Du Nhã tiến về phía Lục Phủ, ôm nàng như cách xa tận biển xanh lâu lắm mới được gặp lại, nàng thật muốn có thể ngủ cùng muội muội đêm nay nhưng xem ra nàng nhớ phu quân rồi, Du Nhã cười khẽ với Lục Phủ tiễn nàng ra tận cửa.

Thong thả bước đi, hoàng cung rộng lớn, nỗi phiền muộn mông lung lại dần dặt nàng bước đến hoa viên ngày xưa, thật là nhìn ảnh nhớ người, cảnh thì còn nhưng người ấy hiện giờ đang ở đâu? Từ sau khi Sở Cảnh Mộc quay về Lạnh Thành nàng chưa từng nhắc đến hán, cũng muốn quên đi nhưng ở đời là vậy kí ức đó đã trở thành một hồi ức trong cuộc đời nàng, vĩnh viễn không thể xóa nhòa, nó lảng lảng lộng động như bọt nước, khi thì nổi bông bênh trên mặt nước khi thì tan vỡ. Trong ánh sáng mờ nhạt của cung đình rọi xuống, nàng nhân nhả đi tới, khoe môi mang theo ý cười như có như không

Tại lúc ấy, cũng vào một khoảng khắc khi ý nghĩ của hai con người cùng tương ngộ, ở một nơi tối tăm không bao giờ có ánh sáng mặt trời chiếu vào— một nơi sâu thẳm tận cùng phía cuối của hoàng cung, dường như từ lâu đã chìm vào quên lãng, một khuôn mặt có nhìn về mờ mịt, hai tay bị trói bởi xiềng xích lạnh lẽo, sắc mặt lạnh lùng, có gian ác muốn chém giết nhưng lại có sự phần nộ cùng bị thương, nhớ nhưng, hán nở nụ cười quý dị lạnh lẽo rơi một giọt nước mắt như đang hồi tưởng lại quá khứ năm nào như khát khao và cũng như hối tiếc thời gian không bao giờ quay lại lần nữa. Âm thầm gọi hai chữ “Phù Nhi”. Hán đưa tay bị xiềng xích lên run run cầm lấy bức họa nữ tử tuyệt sắc đã khắc sâu vào tâm trí của hán, ôm chặt vào ngực nơi trái tim. Dù nàng không ở bên cạnh nhưng ôm bức họa hán có cảm giác giống như ôm chặt nàng vào lòng, đã cảm thấy thật thỏa mãn. Hán thầm cảm ơn Phụng Quân Úy đã ném lại bức họa sau khi rời khỏi trong lần gặp mặt cuối cùng. Tình yêu của hán là độc chiếm, là giành lấy, cho dù bị lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay nhưng hán chưa từng hối hận, vì hán vẫn luôn cho rằng tình yêu phải tự mình tranh thủ, hán đã làm tất cả theo tiếng gọi của trái tim mình, dù kết quả không như mong muốn nhưng hán đã yêu hết mình không oán không hối. Tình yêu của hán đối với Phù Nhi sẽ đồng hành với hán đi hết quãng đời còn lại, và hán cảm thấy hạnh phúc vì mình cũng có một chỗ nào đó trong trái tim nàng.

Thật kì lạ, hai trái tim đang cùng đập, đang cùng nghĩ về nhau nhưng đối với Tấn Vương lại là một nỗi tiếc nuối. Thời gian không ngừng trôi, xoay vòng lại những tháng ngày xưa, những thay đổi ghi lòng tạc dạ không phải quá xa vời. Có một thứ chân ái gọi là buông tay. Nhưng một khi đã buông tay rồi, vậy làm sao có thể sánh cùng trời đất?

Chỉ là tình yêu đơn phương thôi sao!

Rõ ràng năm đó Lục Phủ dao động nhưng nếu phải rời xa Sở Cảnh Mộc thì đó mới là nỗi đau xót tận cùng, sự nuối tiếc mà kiếp này nàng đỡ bỏ lỡ, đã

bỏ lỡ định mệnh hạnh phúc nhất ông trời ban tặng. Vì thế hắn không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng, đối với nàng bây giờ là tự do còn hắn là ràng buộc.

Mang phiền não trong lòng, Sở Cảnh Mộc đang buồn bực, hậm hực, vừa đi vừa lo lắng nghĩ, hắn bước mỗi bước là những bước dài hơn, nhanh hơn. Bóng dáng yêu kiều kia dưới ánh trăng cứ như ngày nào đập vào mắt hắn, tòa hương lỵ lừng lăm cho muôn hoa thất sắc, trăng cũng phải giấu mình vào mây

“Đi đâu vậy? Có biết ta đang tìm ngươi không?” Vừa muốn nổi giận, nàng lại nở nụ cười ngọt ngào làm lòng hắn cũng dịu lại. Hắn ngồi xuống cùng nàng, kéo thê tử hắn thương yêu nhất vào trong lòng ngực chờ che.

Lục Phù chớp chớp mắt, ngược đầu lên nhìn hắn giả bộ nói: “Ta đang chờ ngươi đến đón mà, ta biết là ngươi sẽ nóng lòng đi tìm, không chừng còn lật tung cả hoàng cung lên nữa,” rồi cười vui vẻ. Mặt của Sở Cảnh Mộc đen lại “Ngươi thích giỡn lắm à, vậy được ta đùa với ngươi.” Ha ha! Hắn chọc lét Lục Phù đang ngoan ngoãn nằm trong ngực mình làm nàng chịu không được đứng bật dậy lại vô tình cụng trúng đầu hắn

“Đáng đời, là ngươi ăn đậu hủ của ta trước nên bị quả báo đó.”

Thật không có thiên lý mà, trước nay hắn chinh chiến trên sa trường can đảm không sợ chết nhưng lại bị một nữ nhân trêu chọc. “Ta có cách báo thù ngươi rồi.” Nàng rơi vào một vòng tay ôm ấp, nhẹ nhàng khoan khoái ôm ấp, áp tới chính là đôi môi bá đạo hôn trên hai cánh môi hoa hồng của nàng, Sở Cảnh Mộc hôn xuống thật sâu, cuồng nhiệt mở hàm của nàng ra, đảo qua phiến lưỡi ướt át ẩm áp thật lâu, đùa đùa giỡn giỡn, quần quýt hút lấy vị ngọt, rất bá đạo làm cho nàng không thể cự tuyệt, cho đến khi nàng thở dồn dập như không kim được nữa, hắn mới buông tha đôi môi đỏ mọng, như vẫn còn luyến tiếc...

Không khí lạnh như băng trong phút chốc chợt ấm... trong chòi nghỉ mát tỏa ra đầy men rượu say, cùng hương thơm hoa cỏ man mác, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt vây quanh chớp mũi, hai đôi mắt vẫn chăm chú nhìn nhau.

Sở Cảnh Mộc cảm thấy hạnh phúc như những đợt sóng dâng trào trong tim, ghé sát vào tai nàng thì thầm, “Hay là chúng ta cùng nhau tới biệt viện ôn lại những tháng ngày hạnh phúc êm đềm, ta muốn thật nhiều khoảng thời gian khi hai chúng ta cùng nắm tay nhau đi ngắm cảnh mặt trời lặn, hay ngắm mình dưới suối nước nóng.” Nghe thấy những lời âu yếm này khiến hai má Lục Phù ửng hồng, nhẹ gật đầu. Sáng sớm hôm sau họ khởi hành đi đến biệt viện, gặp lại những người quen thuộc, nhìn thấy lại những cảnh vật quen thuộc.

Phía sau Biệt Viện.

Lục Phù đứng tựa vào Sở Cảnh Mộc, má tựa môi kề ngắm nhìn ánh hoàng hôn bao phủ cả một vùng, trong bầu không khí lãng mạn này, họ có thể nghe rõ nhịp tim đập và hơi thở của nhau, hai trái tim như hòa làm một, cùng nhắm mắt lại để tận hưởng hương vị của hạnh phúc đang thấm vào từng thớ thịt. Sở Cảnh Mộc cầm lấy tay dắt nàng đi chậm chậm về hướng suối nước nóng phía sau núi. Từ xa đã nhìn thấy những làn khói trắng bốc lên khiến cho cảnh vật thật mộng lung mờ ảo, nàng ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của Sở Cảnh Mộc sáng lấp lánh như nước trong dòng suối mát đang nhìn đôi môi hồng mê người đang kề liếm của nàng. Lục Phù không biết động tác này rất quyến rũ mời gọi thế nào khiến Sở Cảnh Mộc không thể khống chế dục vọng được nữa, hơi thở nóng bỏng và ánh mắt như nam thạch làm tan chảy trái tim nàng, hắn cúi xuống đôi môi nhanh như chớp hôn lên môi nàng, không ngừng cắn mút, hút vào mật ngọt trong miệng kích thích lưỡi nàng cùng hắn dây dưa. Nụ hôn của hắn lúc thì dịu dàng lúc thì mãnh liệt triền miên không dứt. Nụ hôn sâu khiến thân thể của Lục Phù trở nên mềm nhũn, đưa tay ôm chặt lấy cổ hắn, nhưng rồi chân run rẩy ngã vào ngực hắn. Âm thanh của Lục Phù dần dần biến thành tiếng rên rỉ, ưm ưm trong cổ họng, đôi mắt như có màn sương mù bao phủ mộng lung mà mê ly. Hắn vươn đầu lưỡi linh hoạt kề liếm vành tai non mềm của nàng đôi lúc một tiếng rên rỉ thoát ra từ môi Lục Phù. Khuôn mặt ửng hồng, đôi môi đỏ mọng kiều diễm, đôi mắt long lanh ướt át, tất cả như là liều mị dược khiến Sở Cảnh Mộc không thể khống chế dục vọng của mình, đôi mắt lóe lên như hai đóm lửa nóng rực, đưa tay nhẹ cời từng mảnh quần áo trên người nàng xuống nhìn thân thể trắng nõn như ngọc, trần trọng như một món bảo vật. Sở Cảnh Mộc đưa tay kéo thân thể của Lục Phù về phía mình khiến cho hai thân thể trong nước dán sát vào nhau, trong làn khói trắng mộng lung, đôi mắt của nàng càng trở nên long lanh ướt át, nàng cảm giác được khuôn ngực và cơ ngực rắn chắc của hắn khiến thân thể của nàng ở trong nước không ngừng nóng lên không nhịn được run rẩy, đột nhiên Sở Cảnh Mộc ôm chặt nàng vào trong lòng, thật chặt làm cho nàng có cảm giác không thở nổi, nàng muốn nhích ra một chút nhưng đã nghe hơi thở nóng rực của Sở Cảnh Mộc phả vào tai và lời thì thầm “Phù nhi, ta yêu nàng” Hai tay của Sở Cảnh Mộc chạy không ngừng trên người nàng, đôi môi ẩm áp hôn từ xương quai xanh thon thả kéo một đường xuống ngực, tay cũng không ngừng xoa nắn hai gò ngực mềm mại no đầy của nàng, khiến cho tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, Sở Cảnh Mộc ôm lấy hông Lục Phù, từ từ tiến vào thân thể của nàng.

Tiếng thở dốc của nam nhân và tiếng rên rỉ của nữ nhân hòa vào nhau, khoái cảm như từng đợt sóng thủy triều tràn tới, một lần lại một lần đưa nàng đến nơi ngọt ngào của thiên đàng. Dù ở bên nhau một thời gian dài nhưng Sở Cảnh Mộc thấy vẫn như mới mẻ như ngày mới yêu, muốn một lần lại một lần yêu nàng không bao giờ cảm thấy đủ, mong được chìm đắm trong thân thể nàng... như muốn thân thể nàng tan chảy trong thân thể mình hòa làm một, không biết tại sao mình lại mê đắm nàng đến như vậy. Lục Phù nằm trong yên lòng Sở Cảnh Mộc cảm nhận dư âm của khoái cảm. Ánh trăng như xấu hổ cũng ẩn mình vào mây

Trải qua một tháng thời gian đầy áp tiếng cười và những khoảnh khắc ngọt ngào ở Biệt viện, họ cùng nhau trở về Sở vương phủ. Sau khi trở về Phù nhi phát hiện mình đã mang thai, Sở Cảnh Mộc sung sướng cười không ngừng miệng. Lần đầu tiên làm cha hắn không được đón con chào đời, nghe con khóc những tiếng đầu tiên nên lần này tự hứa mình sẽ làm những điều đó thật tốt, cùng người thê tử yêu dấu vượt cạm bẫy không để nàng phải chịu đau một mình.

Có đôi lúc Lục Phù ngồi một mình lại cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn vận mệnh đã cho hắn và nàng được tương phùng. Từ khi có hắn rồi trong sinh mệnh của nàng đều là kỉ tích, bao nhiêu niềm vui, bao nhiêu nụ cười đều theo dệt thành hồi ức tuyệt vời. Cảm ơn gió, cảm ơn mây, cảm ơn ánh mặt trời đã soi rọi khắp trần gian! Từ lúc có hắn bước vào cuộc đời nàng thì thế giới này quả thật trở nên đẹp vô cùng tận, cùng nhau đối mặt với sinh lý từ biệt tạo nên những sợi dây tình ái đam mê mà oan nghiệt, đẩy đưa số phận của nàng và hắn đến đỉnh cao của hoan lạc, tận cùng của đau thương lẫn ngọt ngào của hạnh phúc. Sông có thể cạn, đá có thể mòn, trời có thể sập, đất có thể lìa, nàng vẫn muốn cùng hắn tay trong tay đi đến chân trời góc bể tình yêu, kề sát bên nhau cùng ngắm những khoảng khắc giao thoa giữa trời và đất, ngắm hoàng hôn, mây gió và trăng sao.

“Vương gia, ta muốn đến thăm một nơi.”

Ánh mặt trời ngày hè lung linh rọi xuống qua những kẽ lá xum xuê.

Lục Phù ngồi trên chiếc ghế dài dưới bóng cây trong Lưu phủ – đây là mái nhà thuở ấu thơ của nàng bên cạnh ca ca, bên tỷ tỷ thật hạnh phúc, thật ấm cúng.

Đây là mảnh sân vườn ngày còn bé nàng và tỷ tỷ thường đi ngắm hàn mai. Hai bên đường đi vào ngõ vẫn là những cây thủy sam tươi tốt thẳng tắp vươn cao lên tận những tầng mây, bầu trời trong xanh thăm thẳm, không khí thoang thoang hương thơm dịu mát của hàng cây.

Nàng nhìn những đóa bồ công anh đỏ bay trong không gian, nhẹ nhàng bay vút lên trời cao, ánh mặt trời chiếu rọi trên những đóa hoa phản chiếu những sắc màu rực rỡ.

Có lẽ những đóa hoa càng đẹp thì càng mỏng manh. Có lẽ một thời nàng cũng từng được như chúng nó. Lục Phù ngẩn ngơ ngắm nhìn những đóa hoa nhỏ bay dập dờn trong không trung.

Đột nhiên...

Em bé trong bụng đạp một cái!

Nàng mỉm cười cúi đầu dịu dàng xoa cái bụng tròn tròn của mình, một tháng nữa thôi, con sẽ chào đời. Trước sự vuốt ve dịu dàng mềm mại của mẹ, em bé trong bụng dường như cũng cười với nàng, qua làn da nó nghịch ngợm đạp tay nàng.

Rất lâu sau, Lục Phù mỉm cười ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng nhìn Sở Cảnh Mộc đang lặng lẽ đứng chờ nàng ở đằng xa kia. Mỗi tay của Sở Cảnh Mộc dắt theo một đứa trẻ mũm mĩm trắng nõn thật đáng yêu, nín thở ngắm nhìn từng sắc thái biểu hiện của người mình yêu, ánh mắt hân hoan dịu, đôi môi hé nở nụ cười hạnh phúc.

Dẫu có thêm một vạn năm mới thâm tình cũng không phai nhòa. Năm ấy ở thành An Dương lần đầu tiên gặp nàng hắn đã có cảm giác tình lan rộng như ngọn lửa, kí ức là sợi dây dài mãi quấn nơi chân trời. Những lúc nổi trôi cứ ngỡ rằng tình đậm sâu nhưng duyên lại mong manh.

Nếu có kiếp sau kiếp sau nữa nàng lại xuất hiện, hắn sẽ giữ mãi lời thề nguyện “Trời trong xanh đợi con mưa phùn còn hắn vẫn luôn đợi nàng,” lời hứa hẹn ở giữa trời và nước. Trải qua bao nổi thăng trầm xa cách, quay đầu nhìn lại không hề xa xăm, ánh mắt lưu luyến kiếp này không đổi. Sự chia ly năm năm trước dù thế nào cũng quá khó khăn với hắn. Sau khi chia cách hắn lại thấy mình càng can đảm nguyện cho mối tình này trường tồn với thời gian.

Hai người cùng nhau hát khúc tình ca, giai thoại tình yêu của họ giống như không bao giờ kết thúc, như muốn kéo dài sánh bằng trời đất, kéo dài đến vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Dung Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.